MICHEL ZÉVACO

Đôi tình nhân thành Venise

Tập 1

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

ĐÔI TÌNH NHÂN THÀNH VENISE

Tác giả: Michel Zévaco

Người dịch: Nguyễn Văn Lý

Phát hành: Fahasa

Nhà xuất bản Hội Nhà Văn 2004

—★—

ebook©vctvegroup

22/07/2019

Ebook này được thực hiện theo “Dự án Ebook cho Thư Viện” của nhóm VCTVE trên diễn đàn TVE-4U.ORG

https://thuviensach.vn

MICHEL ZÉVACO

Đôi tình nhân thành Venise

Tập 1

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

https://thuviensach.vn

Tập một: Cầu than thở

https://thuviensach.vn

I
CUỘC LỄ CỦA TÌNH YÊU

Roland!... Léonore!...

Trong buổi tối thần tiên vào ngày 5 tháng 6 năm 1509, Venise cuồng nhiệt hoan hô hai cái tên rất mực yêu dấu ấy.

Venise sôi nổi tán tụng hai cái tên đó như là những biểu tượng của tự do! Venise xúc động cầu phúc cho những bùa thiêng của Tình yêu!

Dân chúng hoan hỉ, dân chúng vui mừng.

Trên quảng trường Saint-Marc, giữa những cột cao chót vót treo lá cờ hiệu nổi tiếng của nước cộng hòa, những thiếu nữ mặc y phục lộng lẫy, những người chèo thuyền, những thủy thủ – tất cả dân chúng, tất cả những ai còn rung động, tất cả những ai còn đau khổ, tất cả những ai còn yêu đương, đều quay cuồng trong cơn lốc.

Và có một sự thách thức cao độ trong niềm hân hoan của những tiếng hoan hô dội vào cung của điện quận công, một nơi lặng lẽ, đầy đe dọa và u ám...

Trên kia, nơi sân thượng của tòa cung điện cổ xưa, hai bóng người cúi xuống nhìn cuộc lễ đó – hai người đàn ông chiếu đôi mắt căm hờn ghê gớm của họ lên trên sự vui mừng của mọi người.

Venise say sưa trong tình yêu, Venise ca hát và cầu nguyện. Venise tràn ngập hơi thở nồng nàn của những cặp tình nhân ôm chặt nhau lặp đi lặp lại tên của Léonore và của Roland, giữa những lời giáng phúc hồn nhiên và những lời chúc tụng hạnh phúc lớn lao trường cửu.

Bởi vì ngày mai người ta sẽ cử hành lễ đính hôn cho đôi tình nhân.

Roland!... con trai của thủ tướng* Candiano*, mối hy vọng của những người bị áp chế!... Roland, người theo lời người ta nói, đã hơn

https://thuviensach.vn

một lần làm run sợ những kẻ chuyên chế trong Hội đồng Thập nhân chế khủng khiếp, và đã cướp đoạt từ trong tay họ hơn một nạn nhân!...

Léonore!... Niềm kiêu hãnh của Venise vì nhan sắc của nàng – người kế thừa của gia đình danh tiếng họ Dandolo, vẫn còn cực kỳ hùng mạnh mặc dầu đã bị suy sụp. Léonore, mà những người nghèo gọi là Thánh mẫu của những vị Thánh mẫu! Léonore yêu tha thiết Roland của mình đến nỗi một ngày kia, nàng đã trả lời với một vị họa sĩ danh tiếng quỳ gối khẩn cầu nàng để ông được họa hình, rằng chỉ riêng có người tình của nàng mới có thể chiếm hữu cả thân xác lẫn hình ảnh nàng!...

Và Venise bị khủng bố bởi Hội đồng Thập nhân chế, Venise run rẩy dưới ách độc tài, nhưng Venise vẫn tán dương lễ đính hôn đứa con trai của thủ tướng và đứa con gái của dòng họ Dandolo như là bước khởi đầu cho sự giải thoát chính mình.

Bởi vì cuộc hôn nhân này, chính là sự kết hợp giữa hai gia đình có khả năng chống lại chủ nghĩa chuyên chế điên cuồng của Thập nhân chế! Cuộc hôn nhân đó, người ta không nghi ngờ chút nào, sẽ đưa Roland lên chức vị thủ tướng, niềm hy vọng của nhân dân, và đưa Léonore thành vị Thánh mẫu của những người nghèo khó!

Tuy nhiên, từng chập, tiếng hoan hô vang dậy bỗng nhiên lặng xuống trên quảng trường Saint-Marc, và một sự im lặng lo sợ đè nặng lên đám đông.

Lý do là lúc bấy giờ, người ta thấy một tên do thám đi đến gần thùng thơ tố cáo, vội vã ném vào đó một tờ giấy rồi biến đi trong bóng tối.

Người nào sẽ bị giao nộp cho cuộc báo thù của Thập nhân chế? Ai sẽ bị bắt trong đêm nay?

Rồi bỗng nhiên, những tiếng hoan hô lại nổi lên, càng vang dội, càng gay gắt hơn, vọng vào tòa cung điện quận công ảm đạm mà ở bên trong thủ tướng Candiano và phu nhân Silvia đang run sợ cho đứa con trai của họ, vì đắc nhân tâm mà có thể đưa chàng đến gã đao phủ!

https://thuviensach.vn

Ở bên ngoài, những tiếng kêu la của cuộc lễ cho tình yêu vẫn náo động, báo hiệu một cuộc nổi loạn sắp nổ ra.

Trên kia, nơi sân thượng, hai người đàn ông kích động lắng nghe. Một trong hai người, cao lớn, vẻ mặt biểu lộ tính kiêu ngạo, dã man, bấy giờ giơ thẳng nắm tay siết chặt về phía đám đông:

– Hãy gầm thét lên, dân tộc nô lệ! Ngày mai, mi sẽ khóc với những giọt lệ máu! Hãy lắng nghe, Bembo! Mi có nghe bọn họ không?... Họ đang hoan hô Roland của họ! Chà! Cái tên đáng nguyền rủa đó...

– Tôi nghe, đức ông Altieri, tôi nghe!... Và tôi thú nhận rằng hai cái tên Roland và Léonore liên kết lại với nhau nghe cũng khá hay!

– Đọa đày! Hơn là thấy cuộc hôn nhân đó thành tựu. Bembo, ta sẽ tự tay đâm chết hết cả hai!

– Ô! Ngài thù ghét anh bạn Roland thân thiết của ngài đến thế sao?

– Ta thù ghét nó? Bởi vì ta yêu thương nàng! Ôi! Mối tình đó, Bembo! Mối tình đó làm cho ta ngạt thở! Có đau khổ nào hơn như là ta đang đau khổ mà khôngbị chết vì nó! Ôi Léonore, Léonore! Ta thấy nàng làm chi? Tại sao khiến ta thương yêu nàng làm chi?

Và người đàn ông đó, người hùng mạnh nhất giữa những nhà quý tộc ở Venise, người đáng ghê sợ nhất trong Thập nhân chế, người đàn ông có tên Altieri, khi đi ngang qua Venise, lặng lẽ và ác nghiệt, bước đi trong một bầu không khí kinh hoàng, người đàn ông đó đưa hai tay lên ôm đầu và rơi lệ.

Bembo, gương mặt bao phủ bởi một nụ cười khinh bỉ và lo ngại, cũng như bầu trời mờ đục và tái nhợt bị cắt xé chằng chịt bởi một ánh chớp xanh mét, Bembo nhìn ông, trầm ngâm suy nghĩ.

Altieri, gương mặt quắt lại, đầu óc căng thẳng trong một cố gắng của ý chí tàn bạo, đi thẳng về phía cầu thang sân thượng.

– Ngài đi đâu, hỡi đức ông đại úy? – Bembo kêu lớn.

Không trả lời, Altieri chỉ đưa ra con dao găm đang nắm chặt trong tay.

https://thuviensach.vn

– Ngài giễu cợt sao, thưa đức ông! – Bembo thì thầm qua giọng nói nhừa nhựa, với bộ mặt gớm ghiếc khiến người ta phải nghĩ rằng đó là một con người hèn hạ. – Ngài giễu cợt sao! Khi ngài mang tên Altieri, chỉ huy hai mươi ngàn quân sĩ, ngài có thể truất phế thủ tướng và đội lên đầu chiếc mũ miện quận công, ngài chỉ cần giơ ngón tay lên, có thể làm rơi rụng một chiếc đầu, ngài nắm trong tay mình một món võ khí lợi hại được gọi là Hội đồng Thập nhân chế. Thưa đức ông, xin cho phép tôi nói với ngài rằng người ta chỉ giống như một đứa trẻ nếu như muốn loại trừ một kẻ tình địch, người ta tự hạ mình xuống để sát hại! Ngài là vị thần ở thành phố Venise và ngài lại muốn trở thành thích khách! Thôi đi! Roland Candiano, vị hôn phu của Léonore, không xứng đáng chết vì một nhát dao găm của ngài!

– Mi muốn nói gì? – Viên đại úy nghiến răng hỏi.

Bembo chụp lấy cánh tay ông và kéo ông đi đến cuối đầu bên kia sân thượng:

– Ngài hãy nhìn xem!

Đến lượt Altieri nghiêng mình xuống.

Cái góc đó của thành phố Venise tối tăm và ghê rợn. Ở phía cuối, một con sông nhỏ hiện ra không có du thuyền, không có ca hát, không có ánh đèn. Một bên sông, cung điện quận công đứng sừng sững thành một khối nặng nề, đồ sộ. Phía bên kia sông, đó là mặt tiền gớm ghiếc, một trong những gương mặt của khu nhà lặng lẽ và lạnh lùng tiết ra sự khủng khiếp và nỗi đau đớn: Những ngục thất Venise.

Và giữa hai vật to lớn đó, một dấu gạch nối quái gở, một thứ thạch mộ xây trên vực thẳm, nối liền cung điện của cường quyền với âm cung của thống khổ...

Chính trên chiếc quan tài treo lơ lửng bên dòng nước đen kịt đó, ánh mắt của Altieri nhìn xuống:

– Cây Cầu Than thở!

– Cây Cầu của thần chết! – Bembo đáp lại với một giọng lãnh đạm. – Ai đi ngang qua đó tức là đã nói lời vĩnh biệt với hy vọng, với cuộc đời,

https://thuviensach.vn

với tình yêu!

Altieri lau chiếc trán ướt đẫm mồ hôi của mình. Và trong tâm trí của ông lóe lên một âm mưu báo thù tàn bạo, thâm độc.

– Một cái cớ! – Ông ấp úng. – Ôi! một cái cớ để bắt ông ta!...

– Ngài muốn có một cái cớ! – Bembo trầm giọng nói rồi đứng thẳng lên với một nỗi vui mừng khôn xiết. Thế thì ngài đi theo tôi, thưa đức ông Altieri!

Bembo sải bước đi đến một điểm khác trên sân thượng:

– Ngài hãy nhìn!...

Lần này, ông ta chỉ về một tòa dinh thự mà mặt tiền bằng cẩm thạch Carrare và những dãy cột bằng vân thạchánh lên vẻ huy hoàng của nó trên dòng sông Đại Giang.

– Dinh thự của nàng kỹ nữ Imperia! – Altieri lẩm bẩm.

– Ngài tìm một cái cớ, – ông ta thốt lên, – Ngài sẽ tìm thấy cái cớ ở tại nơi đây!

– Nàng cũng thù hận ông ta sao?... – Giọng Altieri hổn hển.

–Nàng thương yêu ông ta!... Ngài nghe không, đứcông! Đêm nay nàng kỹ nữ Imperia đau khổ như một người bị đọa đày, cũng như ngài! Nàng kỹ nữ Imperia yêu thương Roland cũng như là ngài quý tộc yêu thương Léonore, yêu cho đến mức tôn sùng, cho đến mức điên cuồng, cho đến chết! Và tình yêu của nàng cũng mãnh liệt như ngài, sôi nổi như ngài, đang canh chừng trong bóng tối! Và tình yêu đó mở cánh cửa báo thù cho nàng cũng như cho ngài... Theo tôi, đức ông, hãy theo tôi đến nhà nàng kỹ nữ Imperia!...

https://thuviensach.vn

II
ĐÔI TÌNH NHÂN Ở KINH THÀNH VENISE

Những tiếng huyên náo cuối cùng của cuộc lễ bình dân đã tắt lịm. Venise yên ngủ. Tất cả được đóng kín... Riêng cái miệng của thùng thơ Tố cáo* vẫn mở hoác, như là một sự đe dọa không bao giờ ngủ yên...

Trong hòn đảo nhỏ Olivolo, ở sau ngôi giáo đường Sainte-Marie-Formose, được dâng hiến cho tình yêu, bởi vì chính ở nơi đây, mỗi năm cử hành hôn lễ của mười hai người trinh nữ được nước Cộng hòa cấp cho của hồi môn, có một vườn hoa xinh đẹp. Trên một ngọn cây bách hương, một con chim họa mi hót cuống cuồng, và từ một nơi xa xăm, tiếng hát đều đều của một con chim bông lau đáp lại.

Và dưới tàng cây bách hương bát ngát, trong những bụi hoa hồng, giữa những mùi hương của hoa lài và hoa phong lữ thảo, trong vẻ huy hoàng yên tĩnh và tôn nghiêm của khung cảnh đẹp đẽ phi thường, vẳng nghe thì thầm câu chuyện say mê giữa hai sinh vật được tuyển định mà trên vầng trán định mệnh sáng rực ánh tình yêu của họ, nàng và chàng.

Họ họp thành đôi nam nữ bên nhau với một vẻ hài hòa tuyệt mỹ khiến cho giới nghệ sĩ, thi sĩ và cả dân chúng không ngớt lời ca ngợi và chiêm ngưỡng. Nơi thành phố Venise thi nhân và nghệ sĩ, tặng biệt danh cho cả hai, là "Đôi tình nhân ở kinh thành Venise", họ tự thấy hai người là biểu tượng của sự tổng hợp linh động của 13 tất cả những gì là ánh sáng, là sức mạnh và vẻ quyến rũ ở vị Nữ hoàng các Biển cả!

Mười hai giờ khuya đã điểm, cả hai đều giật mình: Đã đến giờ mà từ ba tháng nay Roland được chấp nhận vào trong gia đình của họ Dandolo, họ phải chia tay nhau sau mỗi buổi tối.

Roland đứng lên...

– Thêm vài phút nữa, chàng yêu dấu của em, – Léonore than thở.

https://thuviensach.vn

– Không, – giọng Roland cương quyết, và cười rạng rỡ. – Ngài quý tộc* Dandolo thân phụ của nàng đã bắt anh thề thốt rằng, mỗi buổi tối, đến mười hai giờ sẽ là giới hạn cuối cùng cho niềm hạnh phúc lớn lao của chúng ta, cho đến ngày hôm sau... Và việc đó cho đến một ngày gần đây sẽ là niềm hạnh phúc lớn lao của chúng ta, Léonore, sẽ không còn giới hạn cũng như là hạn chế nữa...

– Vậy thì từ giã, người tình dịu dàng của em... Ngày mai... Chao ôi! ngày mai bao giờ sẽ đến!...

– Ngày mai sẽ đến, vị hôn thê "tinh khiết của lòng ta", ngày mai ở nơi dinh của thân phụ anh, trước mặt tất cả giới quý tộc ở Venise, chúng ta sẽ trao cho nhau chiếc nhẫn tượng trưng. Và trong vòng tám hôm nữa, hỡi linh hồn của ta, chúng ta sẽ kết hợp với nhau mãi mãi...

Người yêu của em, giọng nói xúc động của chàngđã làm em thấm thía và biến đổi em! Ôi! Để hoàn toàn thuộc về chàng, tại sao lại còn phải chờ đợi nữa!... Roland, hỡi vị hôn phu yêu dấu của em, thực thể của em, em run sợ mỗi đêm vào lúc chúng ta chia tay nhau... Và đêm nay, hơn cả bao giờ hết, nhiều tư tưởng hắc ám đang vẩn đục tâm hồn em... Em tưởng chừng như niềm hạnh phúc của chúng ta làm cho trời và đất đố kỵ... và rằng trong cái đêm êm ái này, sự bất hạnh đang lảng vảng xung quanh mối tình của chúng ta...

– Em khờ quá! – Roland mỉm cười. – Đừng lo ngại gì cả. Em nên đặt lòng tin nơi người chồng của em...

– Người chồng của em! Ôi! Tiếng nói đó... Tiếng nóisao quá êm đềm, thân thương! Roland! Đây là lần đầu tiên được chàng bộc lộ và tiếng nói đó đã làm em ngây ngất.

Giờ đây họ đứng gần bên cửa vườn hoa.

Họ ngắm nhìn nhau với một sự tự hào hồn nhiên cao cả... và sự say đắm làm cho họ xúc động, những cánh tay run rẩy đưa ra. Thân thể họ quyện chặt vàonhau. Đôi môi họ tìm nhau, hợp lại và, đờ đẫn vì tình yêu, họ trao cho nhau nụ hôn thắm thiết đầu tiên.

https://thuviensach.vn

Léonore vụt bỏ chạy mang theo trên đôi môi run rẩy cảm giác của nụ hôn đó, cái cảm giác mạnh mẽ, không thể tả xiết đã làm cho vầng trán nàng tái xanh và lồng ngực người trinh nữ phập phồng.

Roland khép cánh cửa, rồi chầm chậm miên man trong niềm hạnh phúc, chàng đi ven theo bức tường bên ngoài vườn hoa, đến ngôi giáo đường xưa, và hướng về chiếc du thuyền đang chờ đợi chàng.

Bỗng thình lình, một tiếng kêu thống thiết vang lên:

– Cứu tôi!... Người ta giết tôi!... Cứu tôi!... Cứu tôi!...

https://thuviensach.vn

III
VỊ NỮ HOÀNG CỦA NHỮNG NÀNG KỸ NỮ

Tiếng kêu cứu dữ dội làm Roland giật mình, tỉnh lại qua giấc mộng đê mê với niềm sung sướng ngất ngây. Chàng nhìn xung quanh mình thấy về phía con sông, cách hai mươi bước, một nhóm người đang vùng vẫy. Chàng vội rút thanh gươm nặng nề không bao giờ rời khỏi mình và chạy đến.

Chỉ trong một thoáng, chàng đến gần nhóm người, thấy một người đàn bà đang ngã xuống và bảy hoặc tám tên cướp đang đè lột nữ trang của nạn nhân.

– Cứu tôi! – Người đàn bà lại thét lên.

Và bà ta ngã ngửa ra bất tỉnh.

– Lui lại, bọn cường đạo! Lui lại, lũ chó đêm! Bọn cướp ngoảnh lại, giơ cao lưỡi dao găm.

– Chính mày lui lại! – Một tên trong bọn giở giọng đe dọa. Lập tức bọn chúng vây chặt chàng thanh niên mà thanh gươm lấp lánh quay tròn ghê gớm. Lúc đó, ánh trăng rọi thẳng vào mặt chàng.

Bọn cướp bỗng nhiên lùi lại.

– Roland Candiano! – Một tên lẩm bẩm với một vẻ kinh hãi chen lẫn lòng kính trọng. – Roland người Dũng cảm!... – Mạnh ai nấy chạy...

Liền sau đó một cuộc tháo chạy tán loạn. Nhưng có một gã khổng lồ còn ở lại!

– Chà! Chà! – Anh ta cười khảy, té ra là mi được người ta gọi là Roland người Dũng cảm!... Thế thì, ta, ta tên là Scalabrino!

Scalabrino! Tên tướng cướp lừng danh khét tiếng, mà một ngày nọ vào năm năm trước đây, năm 1504, đã làm cho Venise sửng sốt vì một hành động táo bạo chưa từng có!... Ngày 15 tháng 8 năm đó, có diễn ra

https://thuviensach.vn

buổi lễ thường niên theo phong tục một cuộc hôn lễ của mười hai trinh nữ do nước Cộng hòa đài thọ chi phí. Theo truyền thống xưa, mười hai người vợ sắp cưới mặc một áo giáp bằng bạc, một xâu chuỗi trân châu và những món nữ trang quý giá khác được người ta bảo tồn trong ngân khố quốc gia và chỉ sử dụng trong những dịp đặc biệt từ năm này đến năm khác. Scalabrino cùng với năm mươi tên đồng bọn đến trước giáo đường Sainte-Marie-Formose. Vào lúc những nàng trinh nữ mặc giáp bạc vừa ra khỏi giáo đường, bọn chúng liền xông vào các nàng: Một cuộc hỗn chiến diễn ra, mười hai nàng thiếu nữ bị lôi xuống chiếc tàu cướp nhẹ nhàng của Scalabrino. Chiếc tàu, được trang bị tuyệt diệu, lập tức vọt ra khơi và những chiếc thuyền khác rượt đuổi theo nhưng không thể bắt kịp. Tám ngày sau, Scalabrino gởi trả về Venise mười hai nàng trinh nữ mà sự trinh tiết của các nàng vẫn được tôn trọng, nhưng ông ta giữ lại cho mình những chiếc giáp bạc và những xâu chuỗi trân châu.

Gã khổng lồ giơ cao cây dao găm lên rồi xông vào Roland.

Chưa đâm được một nhát nào, anh ta đã lảo đảo, choáng váng, mắt bị máu chảy che lấp: Roland vừa đấm vào mặt anh ta một cú trời giáng, có thể đập ngã bất cứ ai khác hơn là gã khổng lồ.

Scalabrino đã buông rơi cây dao găm.

Nhưng trấn tĩnh lại ngay, anh ta liền xông vào ôm chặt Roland. Cuộc vật lộn kéo dài một cách quyết liệt, dữ dội.

Rồi bỗng dưng gã khổng lồ ngã lăn quay và Roland dùng đầu gối đè lên bộ ngực nở nang của gã, giơ cao cây dao găm của chàng.

Scalabrino biết rằng mình sắp chết, bởi vì theo phong tục thời bấy giờ, không có tha chết cho kẻ bại trận mà mạng sống thuộc về kẻ thắng trận.

Anh ta khoanh tay lại nhìn thẳng vào mặt Roland, và nói với giọng ngang nhiên, không run sợ:

– Ngài là người mạnh hơn. Hãy giết chết tôi đi!

Roland cắm chiếc dao găm vào vỏ và đáp lại:

https://thuviensach.vn

Mi không sợ hãi, ta tha cho mi.

Scalabrino đứng lên, bàng hoàng ngây ngô bởi một sự kinh ngạc khó tả.

– Thưa đức ông... tôi sẽ nói cho ngài biết rõ tất cả sự thật.

– Hãy đi đi... Ta tha mạng sống của mi!

– Đức ông!...

– Hãy đi đi, ta bảo mi!

Gã khổng lồ nhìn thanh niên với ánh mắt lạ thường trong đó lóe ra một bình minh xúc cảm và thương mến. Rồi, phác một cử chỉ vô tư lự, anh lẹ làng bỏ đi và chẳng bao lâu mất dạng.

Bấy giờ, Roland cúi xuống nhìn người đàn bà được chàng giải thoát.

– Nhan sắc tuyệt trần! – Chàng nói khẽ.

Vào lúc đó, người đàn bà lạ mở mắt ra.

Trông thấy Roland, nàng bị chấn động.

– Là Ngài! – Nàng thốt lên với một giọng mà mỗi rung động như một cái gì mơn trớn ấm áp. Chao ôi!Được ngài cứu thoát đáng giá gấp bao lần!...

– Thưa Phu nhân... – chàng thanh niên nói, sửng sốt.

Không kịp để cho chàng có thời giờ nói tiếp, nàng vội cầm lấy bàn tay của chàng và thổn thức nói:

Thiếp kinh hãi! Ôi! Thiếp kinh hãi... Ngài sẽ không từ chối đưa thiếp về tận nhà... Thiếp van xin ngài...

– Thưa phu nhân, tôi tên là Roland Candiano, tôi sẽ không xứng đáng với tên tuổi danh tiếng mà tôi đang mang nếu như tôi từ chối với bà một sự bảo vệ mà mọi người ở Venise vào lúc này xem như là một bổn phận khẩn thiết.

– Cám ơn! Ôi! Cám ơn! Nàng nói với một vẻ nhiệt thành. Rồi nàng kéo chàng đi. Đi độ hai trăm bước, nàng đứng lại bên bờ sông.

Một chiếc du thuyền lộng lẫy đang đậu chờ ở đó. Cả hai người cùng xuống ngồi dưới một tấm rèm bằng tơ thêu kim tuyến. Và người chèo

https://thuviensach.vn

thuyền, một người Nubien da đen cũng mặc một cái áo dài bằng tơ trắng, bắt đầu chèo đưa chiếc thuyền lướt đi nhanh.

Họ không nói gì cả – Chàng nối tiếp lại giấc mộng tình yêu, mơ tưởng tới những cơn run rẩy và vui mừng, đến cái ngày mà Léonore sẽ dâng hiến cho chàng, trước mặt giới quý tộc ở Venise, chiếc nhẫn vàng, vật bảo đảm tượng trưng cho lòng chung thủy của nàng!...

Còn Imperia, nàng Imperia huyền diệu, bên trong lồng ngực chất đầy một mối tình say đắm.

Imperia!

Nàng kỹ nữ danh tiếng, xa hoa, người La Mã đượcnhà quý tộc Dalila đưa đến Venise. Ông ta là một người giàu có nhất trong số những người sống ở Venise, người có uy tín nhất trong Hội đồng Thập nhân chế!...

Imperia, quả thật rất xinh đẹp, rất được hâm mộ đến nỗi vào lúc nàng ra đi, những người La Mã đã tỏ lòng tri ân về sắc đẹp của nàng, đã xây dựng cho nàng một pho tượng, một công trình bất hủ, giống như là cho một vị nữ thần*!...

Roland chỉ biết nàng qua danh tiếng. Nhưng đến lúc cuối cùng, chiếc du thuyền dừng lại và họ lên bờ, chàng thấy cả hai mươi tên gia nhân vội vàng đi đến đón người nữ chủ nhân. Chàng quan sát mặt tiền ngôi nhà bằng cẩm thạch trắng với những pho tượng, cùng tám cây cột bằng vân thạch, và những đường viền quanh khéo léo như một bức ren, chàng liền nhận ra mình đang ở trước ngôi nhà nào và đã đi theo giúp đỡ người đàn bà nào.

– Xin hãy tỏ ra quảng đại cho đến cùng bằng cách làm vinh dự cho ngôi nhà này với sự hiện diện của ngài, hoặc là thiếp sẽ cho rằng ngài cứu thiếp chỉ cốt để làm nhục thiếp mà thôi...Theo ông Valéry trong "Những chuyến du hành lịch sử" của ông. Imperia được ca tụng bằng những câu thơ Latinh và Ý. Nàng có vinh dự được đúc một huy chương. Bandello thuật lại rằng sự xa hoa nơi những gian phòng của nàng khiến sứ thần nước Tây Ban Nha lập lại ở đó tính xấc láo của

https://thuviensach.vn

Diogène bằng cách nhổ vào mặt một tên gia nhân, nói rằng ông không tìm được nơi nào khác hơn để nhổ.

Giọng nói nồng nàn van nài... Người thanh niên đi vào!...

Roland thấy mình được đưa đến một nơi đầy phóng túng, quá sức trụy lạc.

Imperia dẫn chàng đến một gian phòng nơi có quá nhiều loại hoa hiếm, có những tấm màn và những tấmthảm Ấn Độ, những bức tượng khỏa thân trắng như cẩm thạch, những tấm tranh xứng đáng dành cho những cung điện vua chúa ở Florence và ở Ferrare, những tấm gương lộng lẫy và những chân đèn bằng vàng khối biểu lộ sự xa hoa, sự điêu luyện và sự phong nhã về mỹthuật của nàng kỹ nữ. Đối với sự xa hoa này ngài Davila giàu có đã chôn vùi vào đó hết ba phần tư một gia sản kếch sù.

Với một cái khoát tay, nàng đuổi bọn tớ gái đi sau khi đã dọn xong một bữa ăn phụ.

– Mong ngài vui lòng ngồi xuống! – Nàng mời.

– Thưa phu nhân, – Roland trả lời, – giờ đây bà đã được an toàn ở tại nhà. Nếu còn ở lại lâu hơn, tôi sẽ làm phiền bà về sự giúp đỡ nhỏ mọn mà tôi có được niềm vui và vinh hạnh đối với bà.

– Làm phiền! Ngài! Chao ôi! Thưa ngài, những lời ngài vừa nói đó thật ác độc và chứng tỏ với thiếp rằng chàng từ chối không chịu đọc trong đôi mắt thiếp những gì đang nung nấu nơi trái tim đau đớn đáng thương của thiếp!

Roland hiểu rằng những điều bất ngờ đã đến lúc sắp sửa được nói ra.

– Những con đường đi của chúng ta đều khác biệt thưa phu nhân. Bằng cách nói lời từ biệt, tôi xin bà tin rằng trong cuộc gặp gỡ này, tôi chỉ mang đi một sự thán phục vô bờ về lòng dũng cảm của bà trước sự nguy hiểm và lòng tri ân chân thành đối với ân huệ lớn lao về lòng hiếu khách của phu nhân.

Nàng đến đứng trước mặt chàng, ngực phập phồng, khêu gợi với niềm say đắm khát khao của một người đàn bà khi tâm hồn đang rối

https://thuviensach.vn

loạn:

– Ngài không thấy rằng thiếp yêu thương ngài sao! Ngài không thấy rằng thiếp hiến dâng cho chàng mối tình âu yếm nóng bỏng của lòng thiếp và những sự mơn trớn của tấm thân thiếp sao! Ngài không muốn thấy gì cả sao! Ngài không nhận thấy rằng từ ba tháng nay thiếp theo dõi ngài từng bước như là cái bóng trung thành của ngài sao!

– Thưa phu nhân... Xin bà làm ơn, hãy tỉnh ngộ lại...

– Ngài có hiểu tại sao thiếp lìa bỏ La Mã, ba tòa dinh thự, và những thi sĩ, nghệ sĩ của thiếp, tất cả dân chúng đang tôn sùng thiếp! Ngài có hiểu tại sao thiếp đi theo Jean Davila đến Venise? Là vì thiếp đã thoáng thấy ngài năm rồi lúc ngài đến đó với tư cách sứ thần bên cạnh đức giáo hoàng! Ngài có hiểu tại sao thiếp đã xây dựng tòa dinh thự này ở trên sông Đại Giang? Là vì từ nơi đây, mỗi ngày thiếp có thể trông thấy chiếc du thuyền của ngài đi ngang qua! Ngài có hiểu tại sao thiếp đã tiêu pha hàng triệu đồng để trang hoàng chỗ ở này? Là vì thiếp hy vọng biến nơi này thành ra thiên đường cho tình yêu của chúng ta! Hỡi Roland! Roland! Thiếp đọc thấy trong đôi mắt của ngài sự khinh bỉ ghê gớm xiết bao...

Tôi không khinh bỉ phu nhân, tôi chỉ ái ngại cho bà...

– Chàng ái ngại cho thiếp! Thiếp thích sự khinh bỉ của chàng hơn... Nhưng mà không! Chàng hãy ái ngại cho thiếp! Phải, chàng có thể ái ngại cho thiếp! Bởi chưa bao giờ nỗi bất hạnh lại đến với thiếp như bây giờ, bởi vì chưa bao giờ lại có mối tình nào tuyệt đối hơn là mối tình của thiếp! Hãy ái ngại cho thiếp! Bởi đó là những sự giày vò và đau đớn đáng ghê sợ đang làm thiếp hao mòn, bởi đó là những con bạch tuộc của lòng ghen tuông đang quấn chặt và đang cấu xé thiếp khi thiếp nghĩ đến người được chàng yêu thương, nàng Léonore đó, đang...

– Kẻ khốn nạn đáng thương! – Roland hét lên. Mặt chàng tái mét, bàn tay chàng giơ lên như phẫn nộ kẻ đang xúc phạm đến người phụ nữ mà mình tôn sùng... Bàn tay đó nặng nề buông xuống.

– Vĩnh biệt, phu nhân! – Bất ngờ chàng nói với giọng biến đổi.

https://thuviensach.vn

Và chàng chạy vụt ra ngoài.

Gầm thét, bị tổn thương nơi tim, điên cuồng vì dục vọng trào dâng không được thỏa mãn, bi thảm và trơ trẽn tuyệt vời, Imperia xé nát những tấm khăn mỏng che phủ sự trần truồng mỹ lệ của nàng, và khóc nức nở, nàng lăn lộn trên tấm da sư tử, đau đớn cắn nắm tay để khỏi bật ra những tiếng kêu của mình.

Nàng chợt nhận thấy một người đàn ông đang khoanh tay đứng sững ở ngưỡng cửa, nhìn nàng.

Imperia vội đứng lên và kêu:

– Jean Davila!...

Nàng đi thẳng đến ngài:

– Ngài đã trông thấy? – Nàng hỏi, giọng hổn hển.

– Tất cả!...

– Ngài đã nghe?...

– Tất cả!...

Rồi tiếng cười của nàng bật lên man rợ như của một người điên loạn. Với một giọng lạnh lùng, Davila nói tiếp:

Nàng sắp chết!... Chà! Chính vì để tìm gặp lại Roland Candiano mà nàng đã đi theo Jean Davila đến Venise? Bởi thượng đế, thưa bà, ta ca tụng sự trơ trẽn của nàng. Và ta thán phục số mệnh đã muốn sử dụng gia sản giàu có của giòng họ Davila vào cho riêng bà! Thế là mẹ ta, thân mẫu của mẹ ta, và dòng họ tổ tiên của ta bao nhiêu đời, đã cố gắng tiết kiệm tạo nên một tài sản đế vương để cho một ngày kia, nàng tùy ý xây dựng nên một thiên đường dâm ô cho những người nhân tình qua đường của nàng.

Một thiên đường! – Trong cơn rối loạn nàng gầm thét. Chà! – Mi không ngờ rằng mình nói quá đáng chứ!... Lại đây và nhìn xem!

Nhảy một cái đến tấm màn, nàng giật mạnh xuống rồi mở cánh cửa bí mật, xông vào một gian phòng. Jean Davila giận sôi gan, lao mình theo nàng.

https://thuviensach.vn

Ông dừng lại, ngạc nhiên, như trước một quang cảnh mộng tưởng dị thường.

Ở cuối gian phòng, mùi hương ngây ngất xông lên từ ba chiếc lư hương khổng lồ. Trên những đỉnh trầm đó đặt trên những cái kiềng bằng bạc, chân dung của Roland Candiano hiện ra, lồng trong một khung bằng vàng ngời ánh hào quang, kiệt tác của một họa sĩ lỗi lạc nào đó tương tự như những tác phẩm nước Ý thời bấy giờ sản xuất ra trước con mắt ngạc nhiên của thế giới.

Đôi mắt Jean Davila đỏ như máu, nét mặt căm giận ông thét lớn:

– Loài quỷ sứ! Hãy đi xuống địa ngục để hoàn thành sự sùng bái dâm ô của mi.

Ông ta xông vào mình nàng, lảo đảo vì cơn thịnh nộ, giơ cao lưỡi dao găm.

– Hãy chết đi! – Ông ta thở dốc, – nhưng trước khi chết nên biết rằng ta sẽ giao mi cho tên đao phủ ở Venise làm nhơ nhuốc thân thể của mi, trước khi cho cá ở sông Orfano cắn xé!

Cánh tay ông giơ cao hạ xuống.

Nhanh như chớp, Imperia chụp lấy cánh tay đó ở trong tầm, siết chặt, thật chặt và đưa lên miệng cắn mạnh... Con dao găm rớt xuống... Ngay lúc đó, nàng lượm con dao lên và cắm sâu đến tận cán vào trong ngực của Jean Davila...

Ông ngã xuống như một khối đá nặng, dưới chân bước chân dung lớn đang sáng ngời trong chiếc khung bằng vàng, không một tiếng kêu!...

Imperia ngắm nhìn chiếc thây đẫm máu với đôi mắt trợn tròng, rồi chậm chạp, nàng lùi bước.

Và lúc đó, một người lạ bất ngờ khẽ chạm vào chiếc vai trần của nàng...

Nàng quay lại kinh hãi, sẵn sàng giết thêm một mạng người, và thấy một gương mặt xanh xao đang mỉm cười trông thật ghê rợn.

https://thuviensach.vn

IV
LỄ ĐÍNH HÔN

Ngày hôm sau, vào lúc chín giờ đêm, cung điện quận công được thắp sáng rực rỡ. Cái khối nặng nề và nghiêm trang của nó hiện ra duyên dáng với những vòm nhọn, những hình tam diệp, phơi bày cái kiến trúc huyền diệu – tất cả hình dáng phương đông của nó nổi bật lên dưới ánh sáng muôn màu.

Ở bên ngoài, toàn thể Venise sôi nổi như những cơn lốc xung quanh tòa lâu đài rộng lớn, trên sông đầy dẫy những chiếc du thuyền va chạm nhau. Đám đông đó không còn ca hát nữa như ngày hôm trước, những tiếng lao xao ngấm ngầm như những đợt sóng nhấp nhô trên mặt đại dương vào giờ giông tố, mà người ta không hiểu nổi nguyên nhân sâu xa của những sự chuyển động đó.

Trong cung điện, ở cửa vào những gian phòng tiếp khách rộng mênh mông và lộng lẫy, trên đầu cầu thang là "những người khổng lồ", chính thủ tướng Candiano đứng đó, mặc bộ trang phục chiến trận, đón nhận sự tôn kính của tất cả giới quý tộc ở thành phố Venise và các miền về dự buổi lễ.

Bên cạnh ông, bà thủ tướng Silvia, nét mặt trang nghiêm bệ vệ, tiếp đón những lời chúc tụng của quan khách với một nụ cười lo âu, và ánh mắt của bà dường như muốn đọc thấu tâm can và điều bí ẩn của những người đàn ông, sự bí mật về hạnh phúc của đứa con trai mình... hoặc là sự bất hạnh của nó!

Bembo là một trong những người đi đến đầu tiên, nói:

– Tôi đã sáng tác cho ngày hôn lễ một bài thơ chúc hôn huyền diệu đến nỗi Arioste* cũng không phảnđối! Ông ta sẽ phải ganh tỵ với bài thơ đó.

https://thuviensach.vn

Và thật là lạ lùng, tất cả các quan khách đều mặc lễ phục, nhưng họ mang bên hông không phải là thanh gươm nhẹ để phô diễn, mà là thanh gươm to bản hai lưỡi dùng cho chiến trận. Người ta đoán thấy họ mặc những áo lưới sắt dưới những chiếc áo chẽn ngắn bằng xa tanh, và vẻ lo ngại biểu hiện qua nụ cười miễn cưỡng của các phu nhân.

Thế việc gì đã xảy ra?..

Tại sao những tiếng đồn về cuộc nổi loạn của dân chúng cùng xảy đến một lúc với cuộc lễ đính hôn?

Roland và Léonore ngồi bên cạnh nhau trong gian phòng rộng lớn mà trần nhà được trang trí lộng lẫy bởi những bức bích họa vô giá, dường như tỏa ra một niềm hạnh phúc vui tươi.

Dandolo, nhà quý tộc Dandolo, hậu duệ của vị thủ tướng đầu tiên viết ra lịch sử của Venise, đứng bên cạnh con gái mình, và trong ánh mắt của ông, biểu lộ một sự lo lắng ngấm ngầm trước sự chú ý của đám đông quan khách.

Roland bắt tay mọi người mới đến, ấp úng những lời cảm tạ các quan khách bởi niềm hạnh phúc lớn lao đang bóp nghẹt nơi cổ họng chàng. Và ánh mắt mông lung của chàng dường như nhìn những sự vật mà chỉ riêng chàng mới cảm nhận. Ký ức về tuổi thơ và tuổi thiếu niên của chàng trỗi dậy, vào lúc đó diễn ra mau lẹ trong một ảo ảnh thú vị. Chàng thấy lại mình đang chạy tung tăng trên các bờ sông, lúc nào cũng ăn mặc lôi thôi, ưa đánh nhau, cãi nhau, hăm hở len lỏi giữa những người chèo thuyền và những người thủy thủ ở cảng, kiếm chuyện gây sự với nhân viên của Thập nhân chế. Một hôm trong lúc chơi đùa chàng đã lấp kín thùng thơ Tố cáo, sẵn sàng rút gươm ra trên cầu Rialto2 đối với một cái nhìn ngang, rồi mơ mộng, ngâm thơ, dưới họ là những người đẹp đang cười vào mũi những người chồng, siết chặt bàn tay sù sì của những người thủy thủ...

Sự kiện ấy diễn ra với một vẻ linh hoạt, một sức sống vui vẻ tràn trề, bồng bột và tiếp tục kéo dài cho đến cái ngày mà thân phụ chàng trở thành thủ tướng...

https://thuviensach.vn

Tất cả mọi việc đó bỗng nhiên kết thúc vào một đêm đẹp trời mùa hạ vào lúc Léonore say đắm nhìn chàng!

Giờ đây, nàng đang ngồi bên cạnh chàng, trong cung điện của thân phụ chàng, ý trung nhân của chàng, người tình nhân được tôn sùng!

– Chúc hạnh phúc, Roland Candiano... – một người khách đưa tay ra nói.

– Altieri thân mến, cám ơn! Ồ! Cám ơn... Tôi thương mến anh, anh là một người bạn thật sự...

– Tôi cũng vậy, tôi thương mến anh... Chúc hạnh phúc, Roland Candiano!...

– Và anh, anh Bembo thân mến! Anh cũng ở đây! Chà! Chúng ta sẽ sáng tác những bài hát đưa đò và những bài dân ca nữa, anh biết không? Anh làm thơ rất hay!

– Thưa đức ông, Bembo nghiêng đầu chào, ngài thật quá tốt...

Và Bembo mất hút trong đám đông.

Vào lúc đó, những vệ binh võ trang đột nhiên trấn giữ các cửa. Một sự im lặng kinh hoàng đè nặng lên gian phòng khánh tiết lộng lẫy. Một người đàn ông được hai truyền lịnh sứ mở đường, tiến tới và với một giọng oai nghiêm, trịnh trọng tuyên bố:

– Ta Foscari, Đại pháp quan của Quốc gia, ta tuyên bố rằng ở đây có một kẻ phản nghịch, một kẻ phiến loạn, một kẻ âm mưu, ta có bổn phận đến bắt giữ vì sự an ninh của nước Cộng hòa!...

Sự việc quá bất ngờ, Thủ tướng Candiano uất ức nhìn ông ta, đôi bàn tay ngài run rẩy, đôi môi trắng bệch biểu lộ cơn giận dữ điên cuồng đang gầm thét trong lòng ngài.

– Một việc tai tiếng như thế ư! Vào một đêm như thế này ư! Trong gian phòng của những vị thủ tướng! Dù cho bị cáo là thế nào đi nữa, ông ta vẫn là khách của ta ở đây, ngài nghe rõ không, đức ông Foscari! Và bởi những cây đinh trên thập tự đẫm máu, người ta sẽ không bao giờ nói rằng một người Candiano lại không làm tròn bổn phận hiếu khách của mình.

https://thuviensach.vn

Foscari đứng thẳng lên, oai vệ nói:

– Thưa Đức ông quận công, tôi yêu cầu và thôi thúc ngài hãy nói xem ngài có muốn chống cự lại không ngay trong gian phòng các vị thủ tướng, trước pháp luật mà các vị thủ tướng đã từng tuyên thệ bảo vệ.

Candiano nhìn xung quanh mình với ánh mặt cuồng dại.

Ngài thấy hai ngàn quan khách yên lặng, cúi đầu, bất động.

Thủ tướng run lên về sự bất lực của mình...

Với một giọng nghẹn ngào, ngài hỏi:

– Tên của bị cáo?...

– Roland Candiano! – Viên Đại Pháp quan trả lời.

Bỗng hai tiếng kêu thống thiết, tuyệt vọng, vang lên, hai người đàn bà, liền xông đến trước mặt Foscari, đôi mắt đầy căm phẫn.

Silvia và Léonore, người mẹ và người tình, choàng tay ôm chặt chàng thanh niên, đôi mắt nảy lửa, như thách thức:

– Hãy lại đây cướp lấy, nếu như các người dám!...

Cùng lúc, Thủ tướng Candiano thốt lên:

– Con trai của ta! ... Ngài nói rằng con trai của ta đang âm mưu phản nghịch!...

– Lời tố cáo đã rõ ràng!

– Lời nhục mạ và giả dối!... Trong cơn hỗn loạn và những lời la hét đầy hăm dọa lay động buổi hội, tức thì thủ tướng rút thanh gươm của ngài ra. Ngay lúc đó, Altieri đến gặp Roland Candiano và đôi mắt nhìn xuống, mặt tái xanh, ông lẹ làng nói nhỏ với chàng:

– Những kẻ thù của thân phụ anh đã tổ chức cảnh tượng này để đẩy ngài vào cảnh tuyệt vọng và làm hại ngài... Anh hãy đầu hàng đi, Roland! Tôi bảo đảm cho sinh mạng của anh!... *Trong một giờ, tất cả sẽ được thu xếp*!

Những lời nói đó làm yên tâm Silvia, Léonore cũng như Roland. Thế lực của Altieri trong Hội đồng Thập nhân chế là bằng chứng đảm bảo

https://thuviensach.vn

chắc chắn như là tình bạn hữu của ông ta đối với đứa con trai của thủ tướng.

Thoát khỏi vòng tay của người thân, Roland cảm động nắm lấy bàn tay của Altieri:

– Bạn hữu trung thành!... sự sáng suốt của anh cứu thoát thân phụ tôi... kể từ nay giữa chúng ta là tình anh em sinh tử!

Rồi chạy về phía thủ tướng Candiano, chàng đến vừa kịp lúc ngài giơ cao thanh gươm lên để cầu cứu đến những quan khách mà chỉ có năm hay sáu người biểu lộ ánh mắt thiện cảm với ngài...

– Thưa cha! – Chàng kêu lớn.

Candiano ngơ ngác, ngoảnh lại thấy con trai của mình, và cơn thịnh nộ của ngài biến thành nỗi tuyệt vọng, sự nổi loạn của ngài bị một niềm đau đớn dữ dội làm lắng đọng lại. Ngài mở rộng hai cánh tay ôm choàng đứa con thân yêu và khóc nức nở.

Rồi Roland nói nhỏ vào tai của thân phụ.

Bỗng nhiên, người ta thấy thủ tướng quay sang viên đại pháp quan:

– Ngài Foscari, ông nói với một giọng mà ông cố gắng làm cho êm dịu, đứa con trai vô tội của ta đòi hỏi rằng sự vô tội của nó phải được Hội đồng xét xử. Ngài hãy làm phận sự của ngài, cũng như chúng tôi làm bổn phận của mình. Xin cho triệu tập tòa án ngay tức khắc!

– Tòa án đang chờ! Foscari lạnh lùng nói.

Thủ tướng giật mình. Thế là mọi việc đã được an bài cho cuộc xử án!

– Vô phúc cho tên nào hèn nhát tố cáo! Ngài gầm lớn. Ta sẽ truy tìm nó, ta sẽ tìm thấy nó trong bóng mờ của nó! Và lúc bấy giờ, mặc cho nó run sợ! Bởi vì cuộc báo thù sẽ còn ghê gớm hơn là sự tố giác đê tiện và hèn hạ!

– Ngài Foscari, Roland bình tĩnh nói, đây là thanh gươm của tôi giao phó cho ngài. Tôi sẵn sàng trả lời trước tòa án.

Với một dấu hiệu của viên Đại Pháp quan, mười hai vệ binh liền xông tới, một sĩ quan chụp lấy cánh tay Roland. Nhưng ông ta chưa kịp

https://thuviensach.vn

ra tay thì bỗng ngã gục, trán bị đẫm máu bởi một cú đấm của Roland, nhanh như sét đánh.

– Chúng ta hãy thỏa thuận, thưa ngài đại pháp quan, Roland nói với lòng tự tin và nụ cười đầy kiêu hãnh, ngài có ở trước mặt một người đàn ông tự do. Do ý chí của tôi mà tôi đầu hàng trước Hội đồng tối cao. Tôi xin ngài ra lịnh cho bọn vệ binh dang xa ra. Ngài hãy vui lòng, cho thi hành mau...

Với một cái liếc mắt, Foscari đã phán đoán thấy tình thế bất lợi. Roland hiện ra trước mắt ông: Anh ta có khả năng chống cự một đạo binh, có khả năng kêugọi cả thành phố nổi dậy. Ở bên ngoài, không khí bạo động dâng cao.

– Được! ông ta nói, thái độ vẫn lạnh lùng. Không một ai sẽ dộng đến ông. Hãy đi theo ta, Roland Candiano.

Tôi đi trước ngài, chàng thanh niên nói.

– Roland! Léonore kêu lên, và giương thẳng cánh tay.

Roland ngoảnh lại thấy vị hôn thê của mình mặt tái xanh, nàng tựa vào người thân mẫu chàng để không ngã, chàng thấy ánh lửa tình yêu trong đôi mắt đẹp của nàng bị ướt đẫm vì giọt lệ đau đớn. Chàng thấy cử chỉ mẹ già quá tuyệt vọng, chỉ có đôi môi run run còn biểu hiện sự sống trong gương mặt tựa sáp của bà. Chàng thấy thân phụ đứng ủ rủ ở giữa những vị lãnh chúa lặng lẽ. Quang cảnh tang tóc và khủng khiếp thu gọn lại trong đôi mắt của chàng.

– Trong một giờ, Léonore! Trong một giờ mẹ của con! Trong một giờ, cha của con!

Chàng thốt lên những lời đó với một vẻ cương nghị lạ lùng. Bỗng dưng quay mình lại, chàng đi ra cửa lớn, bước đi trước viên Đại Pháp quan, băng qua nhóm quan khách, trong khi họ vội tránh ra với vẻ khiếp sợ.

Trước sự ly biệt, chàng nghe lần cuối cùng tiếng gọi của vị hôn thê – lời gọi thống thiết giống như lời vĩnh biệt của người vợ còn sống gọi người chồng đã chết được đưa xuống lòng đất:

https://thuviensach.vn

– Roland! Roland!

Chàng đứng lại, tái mét và rùng mình.

Nhưng sao! Chàng có gì phải lo ngại! Chỉ một lời của chàng sẽ làm bẽ bàng lời vu khống – và chàng cứu thoát phụ thân của mình...

Chàng đi qua!... Cánh cửa lớn nặng nề đóng lại!...

https://thuviensach.vn

V
HỘI ĐỒNG THẬP NHÂN CHẾ

Trong tòa cung điện của quận công còn có gian phòng Hội đồng Thập nhân chế và gian phòng của những vị pháp quan Quốc gia – hai sự hăm dọa: Thập nhân chế và những vị Pháp quan sống trong bóng tối xung quanh các vị thủ tướng: hai gọng kềm luôn luôn mở rộng để nghiền nát. Khi vị thủ tướng là một người đàn ông tàn ác và có tham vọng, ông ta sẽ cố nắm hai gọng kềm, và lúc bấy giờ cây kềm được dùng để nghiền nát dân chúng. Khi vị thủ tướng là một người tự do, ông ta trở thành khả nghi trước mắt giới quý tộc, như là Candiano, thì ông và những người trong gia đình ông bị khép lại bởi những răng cưa của bộ máy chính trị ghê gớm.

Foscari đi vào gian phòng Hội đồng, nơi mà năm mươi năm sau họa sĩ Véronèse* sẽ vẽ lên trần nhà một bức tranh nổi, cho đến ngày nay những nhà nghệ sĩ còn tán thưởng vẻ thuần khiết về thiên tài của ông.Ông ngồi vào một chiếc ghế bằng cây chạm trổ, trước mặt là mười chiếc ghế, trong đó có một chiếc còn bỏ trống: chiếc ghế của Davila!

Đại pháp quan đi vào một mình.

Roland đã ra sao?

Chín hội viên trong Hội đồng Thập nhân chế thành lập tòa án bí mật, đã ngồi vào đúng chỗ của họ.

– Thưa quý ngài, Foscari nói, từ lâu quý ngài đã am hiểu những mưu mô ám muội của Roland Candiano. Trong tâm trí của quý ngài, ông ta đã bị kết án. Có đúng thế không?

Phần đông trong số chín người gật đầu, nghiêm trọng.

– Chúng ta chỉ còn thiếu có cơ hội. Đêm nay chúng ta bắt quả tang tội phản nghịch. Những tiếng kêu la của đám bần dân vây quanh tòa

https://thuviensach.vn

cung điện nầy hoan hô tên phản nghịch, đó là lời tố cáo mạnh mẽ nhất và đích xác nhất trong những sự tố cáo. Có đúng sự thật không?

Họ đã đi đến một quyết định quan trọng không thể nào vãn hồi, nhưng chỉ có năm trong số chín vị thẩm phán đồng ý.

– Thưa quý ngài, viên Đại Pháp quan nói tiếp, vào lúc này, những giây phút rất quí báu. Cuộc nổi loạn đang đe dọa những đặc quyền của chúng ta cần phải được dẹp tắt ngay trong đêm nay. Roland Candiano đã xúi giục những người thủy thủ nổi dậy, đã gây cuộc nổi loạn chống lại giới quý tộc. Thủ tục chúng ta đang thực hiện sẽ cứu nguy chúng ta với điều kiện là phải nhanh.

– Chúng ta hãy bỏ phiếu! Mocenigo, một trong Thập nhân nói.

– Thiếu một người trong bọn chúng ta, Grimani nhận xét, một con người tàn bạo lạnh lùng, nhưng cứng rắn như sắt với những nguyên tắc.

– Quả thật! Hai hay ba người khác nói tiếp. Chúng ta không thể đầu phiếu!

Altieri lau chiếc trán ướt đẫm mồ hôi.

Foscari cười với giọng hằn học.

– Một trong những người chúng ta vắng mặt, và quý ngài sắp sửa biết tại sao, ông nói. Nhưng trước khi giải thích với quý ngài vì sao chiếc ghế của ngài Davila danh tiếng còn bỏ trống...

– Trước khi nói với quý ngài về Davila, viên Đại Pháp quan nói tiếp, chúng ta nên kết thúc những thủ tục mà luật pháp đã qui định cho chúng ta.

Foscari bước ra khỏi ghế, tự mình đi đến mở tung cánh cửa ở cuối gian phòng – không phải nơi ông vừa đi vào, mà đó là cánh cửa thông qua một gian phòng trống. Chính ở đây là nơi dành cho những nhân chứng đến cung khai. Những nhân chứng, không bao giờ có... Chưa bao giờ có một người nào đến trình diện theo lờigọi của Đại pháp quan. Nhưng luật pháp đòi hỏi lời kêu gọi đó.

Trên ngưỡng cửa, Foscari trang trọng nói lớn tiếng:

https://thuviensach.vn

– Kẻ nào đã tố cáo Roland Candiano với chúng ta vì an ninh của nước Cộng hòa, xin kẻ đó, nếu có mặt tại đây, hãy đi vào và nói theo lương tâm của mình!

Ông chờ đợi một lúc, rồi trở về chỗ của mình.

Vừa đi đến chiếc ghế của mình, bỗng nhiên ông có cảm giác rằng một sự xôn xao đang lay chuyển các vị thẩm phán. Ông quay lại và đứng nhìn sửng sốt.

Một người đàn bà đang ở đó trong khuôn cửa mà ông vừa rời khỏi!... Người đàn bà đó, là nàng kỹ nữ Imperia!...

Foscari bắt đầu trấn tĩnh lại.

– Chính bà, ông hỏi, bà đã tố cáo Roland Candiano?

– Chính tôi! Imperia nói.

– Vậy bà hãy nói theo những gì mà bà đã trông thấy tận mắt, nghe chính tai mình, và không phải theo những tin đồn của bà thu thập. Hãy nói tự do, đừng lo ngại.

Imperia bị kích thích bởi cái rùng mình. Mặt nàng đang bừng đỏ rồi nhợt nhạt, nàng khoanh hai bàn tay tuyệt đẹp lên trên ngực dường như để đè nén cơn xúc động.

Giông tố đang nổi lên trong lòng người đàn bà đó thật ghê gớm. Nàng đã trải qua một đêm và một ngày nung nấu suy nghĩ dữ dội. Nàng đã theo dõi từng phút tấn thảm kịch diễn ra ở tòa cung điện quận công. Vào lúc cuối cùng, không biết phải làm gì, gần như điên cuồng, nàng chạy xông ra khỏi nhà... Vậy thì quyền lực nào không thể cưỡng lại được đã lôi cuốn nàng?

Nàng lo ngại rằng Roland không bị kết án sao?

Hoặc là hơn nữa, tình yêu đã khêu gợi cho nàng một quyết định cao cả nào đó có thể giết nàng chết – nhưng cứu sống được chàng, chàng, người yêu!

– Nói đi! Nào hãy nói đi, thưa bà! viên Đại pháp quan nói.

Altieri, đôi mắt lồi ra, điên cuồng vì khủng khiếp, nhìn nàng chòng chọc, đọc thấy trên nét mặt nàng một quyết định phải cứu sống Roland.

https://thuviensach.vn

Với tất cả ý chí, kềm chế sự xúc động đến cực điểm nàng ngập ngừng:

– Tôi sẽ nói... tất cả sự thật... tất cả, ôi! Tất cả, dầu cho nó quá đỗi ghê tởm!...

Và lúc đó, cánh cửa bên hông thông qua gian phòng của các thủ tướng mở ra, và Léonore hiện ra.

Lời nói của Imperia ứa nghẹn, đôi mắt nàng nhìn sửng nàng thiếu nữ với một vẻ thù hận khó tả.

– Ai dám đi vào nơi đây? Foscari hét lên.

Với bước chân lẹ làng, Léonore đi tới giữa gian phòng.

Nàng quay sang phía các vị thẩm phán, duỗi thẳng hai cánh tay, gần như quỳ xuống, và với một giọng nức nở bị ngắt đoạn:

– Xin tha lỗi cho tôi... tôi đến để bênh vực chàng!...

Nàng rất xinh đẹp, đôi mắt nàng đầm đìa nước mắt, biểu lộ nỗi đau đớn cao độ đến nỗi làm cho các ngài thẩm phán không khỏi xúc động. Cùng một lúc các ngài đều nghiêng mình về phía nàng chỉ riêng có Altieri ngồi trĩu xuống tại chỗ bị giày vò bởi kinh hãi và lòng ghen tương, tự hỏi xem có nên tự giết chết mình bằng một nhát dao găm hay không?...

Từ từ, Imperia lùi lại.

Léonore có thấy nàng không? Không chắc lắm. Ngay lập tức, trước khi Foscari có thể can thiệp, Léonore bắt đầu nói:

– Quý ngài buộc chàng tội gì?... Chàng đã làm gì? Chàng đáng lẽ phải trở về trong một giờ và một giờ đã trôi qua... Chàng đang ở tại đâu?... Quý vị lãnh chúa, quý vị lãnh chúa thân mến, tôi nhận ra trong số quý ngài những người trước kia là bạn chàng... Ngài, Altieri, gần như chàng thương yêu ngài!... Ngài Mocenigo, chàng đã đánh nhau vì ngài!... Và ngài, Grimani, ngài không thường đi theo chàng đến chơi tại nhà thân phụ tôi sao?... Còn ngài, Morosino, chàng đã cứu sống đứa con trai của ngài! Trước kia các ngài là bạn hữu của chàng... Và giờ đây các ngài ở đây buộc tội chàng, để xét xử chàng, kết án chàng! Phải!

https://thuviensach.vn

Kết án chàng! Bởi vì không một ai còn sống sót khỏi bàn tay của các ngài!...

– Xin bà hãy trấn tĩnh, thưa phu nhân, Foscari nói giọng gay gắt.

– Xin để cho tôi! nàng nói tiếp với sức mạnh của tình yêu. Tôi ở đây để bênh vực cho chàng... Quý ngài lãnh chúa thân mến, nếu như quý ngài bắt chàng đi, xin hãy lấy đi mạng sống của tôi, hãy cướp đi linh hồn của tôi, bởi vì chàng là linh hồn và mạng sống của tôi... Quý ngài ngạc nhiên! Có phải đây là một người đàn bà thuộc dòng họ Dandolo không biết đến bổn phận của mình!... Một trong những bà tổ phụ của tôi đã cứu nguy cho nước Cộng hòa... Tôi, tôi cũng có thể cứu nguy cho chồng tôi! Tôi có quyền có mặt ở đây! Tôi muốn biết?... Người ta buộc chàng tội gì? Ai tố cáo chàng?

– Tôi, Imperia lên tiếng.

Bất ngờ, Léonore giật mình rồi quay về phía người kỹ nữ đang bước tới, nhìn sửng nàng với đôi mắt lơ láo.

– Bà, thưa phu nhân!... Bà là ai?

– Bà sẽ biết!

Như thách thức, Imperia nói với giọng bình tĩnh đáng sợ.

– Quý ngài lãnh chúa thẩm phán, người ta hỏi tôi là ai..., Tôi tên là Imperia... ở Venise, tôi hành nghề với cái nghề mà tôi đã làm ở La Mã và nơi khác... Tôi là người đàn bà nhơ nhuốc đáng thương... Tôi đã sử dụng sắc đẹp của tôi làm nghề nghiệp. Bà nên hiểu rõ tôi, thưa phu nhân, tôi là một kỹ nữ.

Tất cả những gì là ghen tương và thù hận chứa chất như độc dược trong lời nói thốt ra một cách nhẹ nhàng mà mỉa mai, Imperia để cả trong những lời nói đó.

Léonore lắc đầu.

– Chính tôi đã tố cáo Roland Candiano, Imperia dứt lời.

Léonore thấy như nàng đang sống trong một giấc mộng nào đó, mà không thể nào có được. Nàng lắp bắp;

– Chính bà... đã tố cáo... Roland!...

https://thuviensach.vn

– Tôi, thưa phu nhân, Imperia nói. Tôi tố cáo... tôi buộc tội Roland Candiano đã âm mưu phá hoại Quốc gia bằng cách lần lượt sát hại những hội viên của Hội đồng Thập nhân chế từ người này đến người khác...

Lời buộc tội ghê gớm khiến cho các vị thẩm phán kinh hãi rung sợ. Với một cử động như người mất trí Léonore vén những sợi tóc đang run rẩy trên trán nàng. Không một tiếng kêu nào thoát ra từ cổ họng như bị bóp chặt. Cũng với giọng run run, nàng lẩm bẩm:

– Những bằng chứng... một sự nhục nhã như thế...Ôi! thưa bà... Để thốt ra lời buộc tội ghê tởm đó... Bà không phải là một người đàn bà.

– Những bằng chứng! nàng kỹ nữ kêu lên. Những bằng chứng! Chính tôi đã bắt gặp cuộc ám sát. Chính mắt tôi trông thấy, chính tai tôi nghe...

– Trông thấy?... Nghe?... Ở đâu?...

– Nơi nhà tôi! Imperia nói.

– Nơi nhà của bà?... Bà nói rằng Roland đi đến nhà bà!...

– Ở đây có việc gì lạ lùng?... Chàng đến nhà tôi hầu như vào những buổi tối... sau mười hai giờ đêm... Léonore run lên, nàng cảm thấy có một màn đen bao phủ lên đôi mắt, một sự êm ái xa lạ đốt cháy lòng nàng và hai bên thái dương máu đập liên hồi.

– Thưa bà... xin thương xót! xin bà đừng đùa giỡn với lòng tuyệt vọng của tôi... Sự thật... hãy nói với tôi sự thật... hãy nói với tôi rằng tôi nghe không rõ... tôi hiểu lầm... rằng Roland không có đến nhà bà...

– Chính tại nhà tôi đã xảy ra các sự kiện, Imperia lạnh lùng nói. Chính ở tại nhà tôi mà đêm rồi, Roland Candiano đã bắt đầu thực hiện một âm mưu bằng cách sát hại một người trong bọn của quý ngài, thưa quý ngài lãnh chúa thẩm phán!...

Tiếng gầm thét phẫn nộ vang lên và mọi đôi mắt đều hướng về phía chiếc ghế còn trống.

– Ngài Davila đã bị ám sát! Foscari tuyên bố với giọng hằn học.

https://thuviensach.vn

Léonore đã lùi lại, hai tay ôm lấy đầu, đôi mắt dán chặt lên nàng kỹ nữ. Không thể dời đi.

Nàng muốn không thấy nữa, không nghe nữa...

Nhưng nàng vẫn nghe sự thật ghê gớm mà nàng kỹ nữ đang kể lại với các thẩm phán.

– Thưa quý ngài lãnh chúa, tôi chỉ còn lại việc nói tại sao Roland Candiano đã sát hại Ngài Davila, người đầu tiên trong bọn các ngài... Ngài Davila bất hạnh đang hấp hối nơi nhà tôi. Chắc chắn ngài sẽ chết ngày mai...Đây là sự việc đã xảy ra: Roland Candiano bắt gặp ngài Davila tại nhà tôi, trong dinh thự của tôi. Chàng đã đâm ngài một nhát dao găm. Bởi vì như mọi người đều biết, trong số các nhân tình của tôi, Roland Candiano là người si mê nhất và là người ghen tuông nhất...

Tự nhiên trên môi của Léonore bật lên tiếng kêu rên rỉ thật buồn thảm, báo hiệu sự sụp đổ của niềm hạnh phúc, một lời oán thán thật thê thảm.

Imperia cũng nghiêng mình tới trước, lắng nghe tiếng rên rỉ, với sự thỏa mãn khi được trả thù.

Và đối với nàng, dường như tiếng nức nở đó cũng đã làm tan nát chính tâm hồn nàng.

Tiếng nức nở và nỗi khốn khổ của Imperia, người đàn bà hy sinh tình yêu của mình cho lòng ghen tuông, và giết chết người đàn ông tôn thờ để làm cho kẻ tình địch đáng ghét phải đau đớn!...

Tâm hồn Léonore đang trải qua một cơn biến động dữ dội, như một trận cuồng phong đã bứng bật gốc cây trong rừng. Nàng đi thẳng ra cửa, đầu óc nặng trĩu, triền miên bao ý nghĩ, yêu thương và buồn giận.

Bỏ đi xa, thật xa... chạy trốn... đi đến tận cùng trái đất, trong một nơi mà không một ai còn trông thấy nàng nữa... đi đến đó... và chết, cô đơn, xa tất cả, chết mà trên bờ môi vẫn còn lời oán thán thê thảm thật thương tâm.

Nàng đi đến cửa.

Tất cả các thẩm phán đều nhìn chăm chú theo Léonore.

https://thuviensach.vn

Nàng hé mở cánh cửa.

Nàng sắp sửa biến mất.

Bỗng nhiên nàng đứng lại và quay mình như phấn khởi bởi một hy vọng điên rồ, chớp nhoáng với một tiếng kêu la vui mừng, khó tả. Cũng như các ngài thẩm phán, quay lại nhìn, nét mặt tái mét vì run sợ! Imperia cũng vậy, nàng quay mình lại, nhưng trắng bệch vì kinh hãi!

Cùng lúc một thừa phát lại bước vào gian phòng, giọng trang nghiêm, ông ta thông báo:

– Thưa quý đức ông thẩm phán, đây là ngài quý tộc danh tiếng Jean Davila sẽ đến ngồi vào vị trí của ngài ở giữa quý ngài!...

Davila!... Chính là Jean Davila vừa đến!...

Do sự kỳ diệu của nghị lực nào?... Thế nào? Tạisao?... Ông muốn gì?

– Điều ông muốn!... Trả thù Imperia! Làm cho nàng thấy cảnh hấp hối của ông, chết vì cái chết của ông! Tất cả những gì còn lại nơi ông về sự sống, về linh hồn và về hơi thở đang hấp hối quyết vùng dậy trong cái ý chí cuối cùng đó. Phải trả thù Imperia, cứu sống Roland Candiano!...

Giọng nói nào đã khích động ông khi ông nằm trên chiếc giường với sức lực còn lại đòi đưa đến cung điện quận công!

Hiện ông đang ở đây!... Ông đã đi đến với sự rủi ro, chắc chắn sẽ kết thúc sau cái nỗ lực lớn lao đó, những gì cây dao găm của Imperia đã không làm được ngay:

Thật khó mà tả hết nỗi ngạc nhiên khi sự xuất hiện bất ngờ của bốn tên gia nhân lực lưỡng khiêng một chiếc ghế bành lớn đi vào với bước chân nặng nề.

Trong chiếc ghế bành, Jean Davila!...

Mặt ông tái xanh thật dễ sợ.

Hiển nhiên, Thần Chết đang ngự trị trên ông...

Một sự im lặng chết chóc bao trùm lên tấn thảm kịch thương tâm đó.

Bấy giờ, giọng nói của Foscari cất lên:

https://thuviensach.vn

– Jean Davila, người đàn bà này buộc tội Roland Candiano sát hại ngài. Ngài sắp chết, ngài đến để chứng minh việc gì diễn ra trước các đồng song của ngài?...

Cả chín vị thẩm phán đều cúi xuống để tiếp nhận lời nói cuối cùng này.

Léonore nhắm đôi mắt và chắp hai bàn tay...

Biết điều chẳng lành đến với mình, Imperia tự thu hình lại chuẩn bị nhận lãnh nhát đòn chí tử...

Jean Davila dựa hai bàn tay lên trên tay ghế.

Giọng của ông yếu ớt như hơi thở từ bên kia phần mộ cất lên từng lời đứt đoạn:

– Tôi chứng chắc... rằng...

Hơi thở của ông hổn hển, đôi mắt muốn đứng tròng...

Hãy nói đi! Foscari bảo. Hãy nói đi, thẩm phán sắp trình diện trước vị thẩm phán tối cao của ngài!

Davila dẫy dụa một giây trong một cái co giật.

– Tôi chứng chắc... Tôi...

Cái chết khủng khiếp thình lình phủ lên mặt ông, bọt máu nhuộm đỏ miệng ông và hai cánh tay mở rộng, ông ngã xuống trong khi đôi mắt trắng dã của ông, đôi mắt của tử thi dường như vẫn còn đe dọa!...

Foscari cúi xuống rờ ông, rồi đứng lên tuyên bố:

– Thưa quý ngài, người đồng song của quý ngài, Jean Davila đã chết...

Một phút im lặng, các vị thẩm phán lần lượt ngả mũ tưởng niệm.

– Chết, Foscari nói tiếp với giọng lạnh lùng, chết trong lúc làm bổn phận, chết trong khi chứng chắc rằng người đàn bà này nói với chúng ta sự thật!...

Một hơi thở hắt ra bi ai đáp lại lời ông...

Mọi người quay lại...

https://thuviensach.vn

Họ thấy Léonore, mặt cũng trắng bệch như Davila, lết đi về phía cửa! Nàng đưa bàn tay run rẩy mở cửa, và bước đi chậm chạp, như bị gãy gập, trĩu xuống, chìm đắm trong sự đau đớn ê chề – Có lẽ điên cuồng!...

Cùng lúc nhiều tiếng kêu la từ xa vọng đến lúc gần lúc xa, cuối cùng vang dội mãnh liệt như bão tố.

– Quý ngài, Foscari kêu lên với đôi mắt thù hằn ra lệnh, ngày mai chúng ta sẽ quyết định hình phạtthích ứng áp dụng cho Roland Candiano. Đêm nay, chúng ta hãy dẹp tắt cuộc nổi loạn!... Altieri, ngài cầm quyền chỉ huy quân sĩ... Quý ngài, cuộc bạo động đang cao trào... Mỗi người hãy đến vị trí chiến đấu của quý ngài!...

Altieri, với trái tim cuồng nhiệt, bối rối, tái mét, liền rượt theo tìm dấu vết của Léonore.

Foscari ở lại sau cùng, liếc nhìn thi hài của Jean Davila rồi nở một nụ cười khó hiểu. Khi ông sắp bỏ đi thì một người đàn ông hiện ra, cúi đầu thật thấp trước mặt ông, lẩm bẩm:

– Tôi đã phục vụ tốt cho sự vinh quang và quyền lực của ngài không, thưa chủ nhân?

– Phải, Bembo, Foscari nói, mi đã phục vụ tốt, mi là một lợi khí mau lẹ và chắc chắn, mi là một tên đầytớ lợi hại. Đi đi, chúng ta sẽ cùng nhau tính toán, khi...

– Khi ngài sẽ trở thành thủ tướng của Venise vàchúa tể của miền Thượng nước Ý, thưa Đức ông!

Trên quảng trường Saint-Marc, những phát súng hỏa mai nổ vang xen lẫn tiếng la hét, nguyền rủa và những tiếng ồn ào giận dữ...

https://thuviensach.vn

VI
BÃO TỐ

Trong gian phòng của các vị Thủ tướng, lúc đầu không một ai nhận thấy sự vắng mặt của Léonore Dandolo. Chính cha nàng, người đang bị thu hút trong sự suy tư, cũng không trông thấy nàng khi nàng lén đi về phía cửa, nơi Roland và Foscari đã biến mất.

Những suy tư gì?...

Dandolo đã bị phá sản. Là người cuối cùng của một dòng họ nổi tiếng, ông chịu đựng cuộc sống tầm thường hiện tại theo năm tháng lặng lẽ trôi qua. Ông mơ tưởng đến việc khôi phục lại di sản của tổ tiên họ Dandolotrên sông Đại Giang và thiết lập lại thế lực của ông trong Quốc gia.

Nhiều tham vọng ngấm ngầm đã bừng dậy trong tâm hồn yếu đuối đó.

Tuy nhiên, thời gian trôi qua.

Trong đám đông các quan khách, ban đầu im lặng chờ đợi, giờ đây tỏ ra nóng nảy và lo lắng. Nhiều chuyển động bí mật được hình thành trong khối đông người đó, đặc biệt nhiều phụ nữ lần lượt biến mất. Nhiều ám hiệu được truyền đi. Những lời nói tàn nhẫn được trao đổi to nhỏ với nhau. Một khoảng trống lớn từ từ bao vây xung quanh thủ tướng Candiano và bà thủ tướng Silvia.

Ông lão không nhận thấy rằng dường như ông đang là một người xa lạ ở trong cung điện của mình.

Đôi mắt ngài chăm chú nhìn lên cánh cửa lớn ở cuối phòng.

Roland đã đi ra từ cánh cửa đó, chàng sẽ trở về từ hướng đó.

Bỗng dưng cánh cửa bật ra.

Candiano đứng lên.

https://thuviensach.vn

– Con trai của ta! Ngài vui mừng kêu lên.

Rồi ngài dừng lại ngạc nhiên, bất ngờ, tuyệt vọng. Không phải Roland xuất hiện... mà đó là Léonore!

Léonore như kẻ mất hồn, đôi mắt lơ láo, nàng lảo đảo...

Ngay lúc đó, những tiếng gầm thét từ quảng trường Saint-Marc vang dậy như sấm sét. Trong gian phòng của các vị Thủ tướng, một tiếng kêu la giận dữ đáp lại những tiếng gầm thét đó, và hơn năm trăm lãnh chúa giơ cao thanh gươm, lao về phía thang lầu của những người Khổng lồ.

– Hoan hô Candiano! Hoan hô sự tự do! Dân chúng hét vang.

– Giết chết bọn phiến loạn! Những người khách của thủ tướng la hét.

Một cơn lốc ào ào bao quanh thủ tướng vào lúc đầu óc ngài đang mê man. Trong phút chốc ngài kêu la thảm thiết:

– Con trai ta? Con trai ta đã ra sao?...

Và Léonore, nàng kiệt sức, đau đớn, giương thẳng cánh tay như để bấu víu vào khoảng không. Một màn sương mù thoáng qua trước mắt nàng và nàng sắp té quỵ xuống, bỗng một người đàn ông chạy theo phía sau nàng vội chụp lấy nàng, hai tay run run.

Đó là Altieri!

Ông ta bồng người thiếu nữ bất tỉnh đi thẳng đến trước mặt Dandolo trong lúc ông đang buồn rầu, sợ hãi tự hỏi xem có nên đắm chìm theo sự sụp đổ hoàn toàn của gia đình Candiano không?

– Đã xảy ra việc gì? Dandolo ấp úng. Những tiếng kêu la đó... con gái tôi bất tỉnh!... Roland Candiano ở đâu?...

Altieri ôm chặt thiếu nữ vào lòng với một sự si mê man dại. Và trong sự thèm khát đó giống như một sự chiếm lãnh... Cuộc xâm chiếm hung bạo của những kẻ phản bội thuở xưa!

– Việc gì đã xảy ra! Ông ta nói giọng hằn học. Hãy nhìn xung quanh ngài, Dandolo, hãy nhìn xem! Ngài không nên tìm hiểu Roland Candiano đã trở thành như thế nào!...

Hơn một trăm người bao vây ông lão Candiano, mắt họ đỏ ngầu, thác loạn, ghê gớm, tất cả đều rút gươm khỏi vỏ.

https://thuviensach.vn

– Con trai ta! Ngài gầm lớn, người ta đã làm gì con trai ta?...

Một giọng nói mạnh mẽ chế ngự những tiếng lao xao đang va chạm nhau như những làn sóng của Đại dương trong thịnh nộ.

– Candiano!... Con trai của ngài đã phản nghịch. Con trai của ngài là tù nhân của nước Cộng hòa! Candiano, ngài đã bội phản! Ngài không còn là thủ tướng nữa! Nhân danh luật pháp của chúng ta, nhân danh Hội đồng Thập nhân chế, Candiano tôi bắt ngài!...

Và Foscari bước tới, hai tay vươn ra.

– Cứu ta! Candiano kêu lớn. Cứu ta, những binh sĩ của ta! Cứu ta, các bạn hữu!... Chà! Lũ hèn nhát!... Chúng nói bỏ rơi ta!... Cô độc! Một mình chống lại tất cả!...

Bấy giờ một tiếng kêu khủng khiếp thét lên.

Một người đàn bà cao lớn, đôi mắt sáng quắc, những sợi tóc xám rối bời, đứng sững bên cạnh ông lão: Đó là thủ tướng phu nhân Silvia...

– Candiano! Bà gào to, ông sẽ không chết một mình!...

Trong giây lát, thủ tướng Candiano bị đập vào đầu, ngã xuống bất tỉnh, máu me lai láng, ngài bị nâng lên, đem đi khỏi gian phòng.

Và thủ tướng phu nhân Silvia, trông bà thật thê thảm, nghe giọng bà càng rùng rợn hơn, bà giương thẳng hai nắm tay, kêu la nỗi tuyệt vọng của lòng bà.

Quang cảnh đó diễn ra dồn dập mãnh liệt khó tả qua các hành động, thái độ và trong những giọng nói của các nhân vật, chỉ kéo dài có vài giây.

Dandolo nhìn quang cảnh đó với đôi mắt trợn trừng ngạc nhiên.

– Việc gì đang xảy ra! Altieri bấy giờ nói tiếp: Đó là cuộc cách mạng, Dandolo! Một cuộc cách mạng sẽ bất hạnh cho những kẻ bị tình nghi!... Và ngài đang bị tình nghi!

Dandolo ớn lạnh cả thân mình.

– Ngài đang bị tình nghi. Altieri tàn nhẫn nói tiếp, ngài là người đã đưa con gái của mình cho kẻ thù của giới quý tộc ở Venise, thông mưu

https://thuviensach.vn

với đám dân đen ở bến tàu và đảo Lido*! mặt Dandolo tái mét, ông cảm thấy tuyệt vọng...

Bấy giờ Altieri cúi xuống bên ông, và lẩm bẩm nói với giọng thì thầm, mãnh liệt:

– Tôi thương yêu con gái của ngài, Dandolo!...

Thật là độc ác!... Vào giờ khủng khiếp đó, giữa những cuộc bạo động hỗn loạn, đứng trước nàng thiếu nữ đang bất tỉnh, có lẽ đang hấp hối, hắn ta lại buông ra lời cầu hôn đó!...

Dandolo vẫn giữ im lặng... Nhưng ánh mắt hùng biện nói thay cho ông.

Qua ánh mắt xấu hổ và khuất phục đó, Altieri tiếp nhận và thầm hiểu những gì chứa đựng bên trong.

– Tốt lắm, ông ta kết thúc, hãy để con gái của ngài vào nơi an toàn, tôi bảo đảm cho ngài... Ngài hãy bảo đảm nàng cho tôi!...

Dandolo gục đầu, giọng trầm xuống trả lời:

– Tôi bảo đảm cho con gái của tôi!...

Altieri ném lên Léonore một ánh mắt của kẻ đắc thắng và vui mừng cuồng loạn. Rồi rút gươm cầm tay, hắn chạy ra bên ngoài, thét lên vang dội:

– Tiến lên, những quý tộc ở Venise! Tiến lên vì những đặc quyền của chúng ta!

Tức thì, khoảng một trăm lãnh chúa đi theo hắn la lớn:

– Giết chết bọn phiến loạn!

Đúng vào lúc đó Léonore tỉnh lại và mở mắt.

– Ôi cha ôi! Thưa cha, nàng thiếu nữ ấp úng, hãy đem con đi, ôi! Cha hãy đem con đi!

– Phải, con gái của ta!... lại đây... chúng ta hãy chạy trốn!...

– Hãy đem con đi!... Léonore lặp lại, mà không biếtnàng nói gì. Đi xa! Ôi! Thật xa khỏi nơi đây!... Ôi! Con đau đớn xiết bao!...

https://thuviensach.vn

Nàng run lên, hàm răng nghiến vào nhau ken két.

Dandolo đỡ nàng một tay.

Nàng bước đi như một người máy, trên môi nóng bỏng vì cơn sốt, một lời rên rỉ buồn tẻ, tuyệt vọng, chán nản!

– Ôi! Ta đau đớn!... Xa khỏi nơi đây, cha. Xin thương xót...

Và nàng rời khỏi tòa cung điện như vậy, nơi mà vài giờ trước đây nàng đã bước vào, tươi cười hớn hở với tuổi thanh xuân và niềm hạnh phúc của mình, xinh đẹp tuyệt trần!

Vào lúc đó, bà Silvia, mẹ của Roland hiện ra trước mặt nàng.

Bà Silvia, mà cõi lòng bị xâu xé, như kẻ bị tử thương, vừa chứng kiến cảnh bắt giữ ngài thủ tướng chồng bà, cũng như bà đã chứng kiến cảnh bắt giữ đứa con trai của mình! Silvia, với ánh mắt căm thù, vừa làm chùn bước cả năm mươi người vừa chạy vụt ra bên ngoài. Vừa trông thấy Léonore, bà Silvia vội chạy đến bên nàng!

– Con gái của ta! Bà kêu lên với giọng nức nở. Con rất xứng đáng với nó, con... Theo ta!... Hãy theo ta báo thù cho nó!

Léonore nhìn bà một lúc với đôi mắt mở to trừng trừng bởi sự tuyệt vọng và nỗi lòng đau đớn, bị dồn ép đến loạn trí. Nàng nói gần như không thành tiếng:

– Tôi!... Con gái của bà?... Tôi!...

Thủ tướng phu nhân dường như không nghe nàng nói. Hoặc ít ra, bà chưa hiểu kịp – người mẹ già đáng thương tin chắc rằng cả vũ trụ cũng đau đớn với nỗiđau đớn của mình và Léonore – Ôi! Nhất là Léonore! – sẵn sàng cùng chết với bà cho sự giải thoát đứa con trai của mình!

Với giọng nói khô khan và the thé mà người ta có trong những lúc lên cơn sốt, bà nói tiếp:

– Theo ta, con gái của ta, đi theo ta... Với hai người chúng ta, chúng ta sẽ kêu gọi dân chúng nổi dậy, chúng ta sẽ ném họ lên trên tòa cung điện như là một máy bắn đá. Đi theo ta... trong hai giờ đồng hồ... sẽ chẳng còn sót lại một viên đá tại ngôi nhà ô nhục đó... chúng ta giải

https://thuviensach.vn

thoát cho Candiano, chúng ta giải thoát cho Roland... đứa con trai của ta... vị hôn phu của con!

– Vị hôn phu của tôi!... Chàng!... Chao ôi! Thưa bà, bà nên đi hỏi nàng kỹ nữ Imperia xem Roland Candiano yêu thương người đàn bà nào!...

Lần này, người mẹ hiểu! Léonore đã từ bỏ Roland!... Bà biểu lộ một cử chỉ chán nản, rồi giơ hai bàn tay lên trời như một lời nguyền rủa. Miệng không ngớt gào thét, bà đi xuống bên dưới thang lầu, làn sóng giông tố của một dân tộc đang bạo động gầm thét như nước vỡ bờ.

Bà điên cuồng chạy ra ngoài dưới ánh sáng của những ngọn đuốc, trong tiếng súng hỏa mai, tóc tai bù xù rối tung như vị thần của sự đau khổ và của cuộc nổi loạn.

Khi thấy bà biến mất trong cơn lốc của đám đông Léonore giơ thẳng cánh tay về phía bà, và nức nở kêu lớn:

– Mẹ! mẹ! Con đã nói dối! Quả tim của con thuộc về chàng, mãi mãi! Con sẽ đi theo! Chúng ta phải cứu thoát chàng!...

Nàng muốn chạy đi.

Nhưng nàng đã kiệt sức: Nàng té ngửa trong cánh tay của người cha, ông bồng nàng lên, chạy đi mau.

https://thuviensach.vn

VII
ĐI XUỐNG ĐỊA NGỤC

Vừa ra khỏi gian phòng các vị Thủ tướng, được viên Đại Pháp quan hộ tống, Roland Candiano đi băng qua ba gian phòng trống nằm trước gian phòng của Hội đồng Thập nhân chế.

Foscari mở một cánh cửa, nói:

– Hãy vào đây... ngài sẽ được gọi trong giây lát.

Roland do dự, rồi đi vào!...

Suốt cả đời mình, chàng sẽ nhớ mãi giây phút do dự này, vào lúc đó, dường như lạ lùng đối với chàng và chàng tự trách về sự yếu đuối của mình!

Khi chàng vừa bước vào, cánh cửa từ từ khép lại.

Năm phút trôi qua, rồi mười... mười phút nữa... rồi một giờ...

Ngay lúc đó, căm phẫn cao độ, Roland muốn mở cánh cửa nhưng nó bị đóng kín.

Tuy nhiên, do bản năng, chàng đứng gần bên cửa như để được gần hơn lúc đi ra.

– Nào hãy xem, chàng tự an ủi, chúng ta hãy giữ tất cả sự bình tĩnh. Có thể do sự phụ thuộc nào đó đã làm chậm trễ cái lúc mà ta phải ra trước các vị thẩm phán... chắc chắn ta cảm thấy thời gian trôi qua quá dài...

Chàng tự kềm chế đến phút chót theo nhịp đập của trái tim mình, và đặt bàn tay lên ngực, nhưng tim đập nhanh khiến cho chàng không theo kịp tiếng tích tắc kinh hoàng...

Tuy nhiên, Roland không còn làm chủ được mình nữa, sự rung chuyển ngấm ngầm lay động chàng. Những cái rùng mình, ban đầu ở ngoài da, thấm vào chàng. Những nhịp đập của trái tim làm cho chàng

https://thuviensach.vn

đau đớn, nhiều ý nghĩ lạ lùng đến quấy rầy chàng. Một sự đau đớn ê chề của ký ức đưa chàng trở về trong ngôi vườn của dòng họ Dandolo, và hình ảnh thật rõ ràng của Léonore hiện ra trước mắt chàng ở xa xa dưới tàng cây bách hương to lớn.

Chính vào lúc đó cánh cửa bỗng mở ra trong ánh sáng mập mờ, Roland thấy những ánh thép mơ hồ như những con vật hoang đường trong cơn ác mộng. Chúng đang lúc nhúc trước mặt chàng, đó là những sinh vật mặc giáp thép, và lởm chởm những gai thép nhọn, sắc bén.

Cùng một lúc, những sinh vật dị dạng mà chàng thoáng thấy đã bắt đầu chuyển động. Những sinh vật đó, là hai mươi người đàn ông, đầu đội mũ sắt, ngực, tay và chân bọc sắt... những người bằng thép đang tiến tới với bước chân chậm chạp, đồng loạt, không một lời nói, không một tiếng kêu!...

Mỗi người trong bọn họ so ngọn giáo của mình, ngọn giáo cán bằng cây rất ngắn, với một lưỡi thép rộng bản hai bên bén ngọt, nhọn như một cây dao găm...

Việc đó hợp thành một quang cảnh kinh hoàng, một sự huyền bí, sự xoay trở của một con rắn và mỗi cái vảy là một cái lao... và thật yên lặng.

Roland cũng vậy, chàng nín thinh... Lời nói nào có thể diễn tả được sự cuồng loạn trong tư tưởng của chàng!

Trong cơn tuyệt vọng, chàng gắng sức chụp một ngọn giáo, rồi cúi xuống, nằm sấp trên sàn nhà, cố chui qua bên dưới, một dòng máu từ cánh tay chảy vọt ra...

Chàng bước lui, lui nữa, miệng sùi bọt mép, thở hổn hển... Chàng lùi mãi cho đến sát tường, nghĩ rằng mình sắp chết ở đây...

Nhưng không!... Sau lưng chàng, bức tường nứt ra, mở ra. Một cánh cửa bí mật mở rộng... những cây thương đi tới. Chàng có cảm giác cái lạnh của thép trên cổ họng, chàng lùi lại, đi sâu vào một hành lang tối...

Trong hành lang, những người đàn ông bọc thép, đi vào sau lưng chàng, họ đi tới với bước chân chậm chạp, trong im lặng...

https://thuviensach.vn

Chàng lùi mãi. Xuống một thang lầu, thang lầu khác, rồi chàng bị đẩy vào một hành lang khác, cuối cùng đến một cái vòm rộng được thắp sáng và khi trông thấy, chàng thét lên một tiếng kêu tuyệt vọng ác liệt:

– Chiếc Cầu Than thở!... Ôi! Chiếc Cầu Than thở!...

Cuối cùng chàng hiểu rằng người ta muốn đẩy chàng xuống đó!

Khủng khiếp! Biết tẩu thoát đường nào? Làm sao thoát khỏi những ngọn thương?... Không thể làm được!Ôi! Không thể được! Chàng đi vào dưới cái vòm! Chàng thấy mình đứng trên chiếc Cầu Than thở... và đột nhiên, từ bên kia đầu cầu, bên kia đầu hành lang của những người bị đọa đày, một toán người khác tiến đến, bọc sắt, lởm chởm, im lặng... Giữa hai khối lởm chởm, Roland bị bao kín, bị đẩy đến giữa cầu và dưới những mũi nhọn ấn lên ngực chàng, chàng bị dồn vào một cái khám xây sâu vào trong tường đá... Vừa bước vào chàng liền bị những sợi dây xiềng quấn vào chân, vào tay, ngực, chàng lâm vào cảnh bất lực... Thừa hành xong, hai toán người lặng lẽ rút lui.

Lơ láo gần như điên dại, Roland nhìn phía trước....

Và trước mặt chàng, chàng thấy chiếc ghế bằng đá trên đó người ta để những người bị kết án ngồi lên để hành quyết họ... Không phải giết họ chết... Nhưng để cho một cuộc hành hình còn ghê gớm hơn cái chết.

Roland nghỉ được hai phút, nhiều ý nghĩ thoáng qua trong tâm trí chàng, những vực thẳm khủng khiếp và hận thù.

Lúc ấy, chàng thấy từ phía đầu cầu một nhóm người đi về phía mình. Họ dừng lại trước chiếc ghế bằng đá – Chiếc ghế của người bị xử tử hình!...

Trên chiếc ghế, một người đàn ông bị trói chặt, được năm hay sáu binh sĩ đưa đến. Người đàn ông đó trùm kín lên đầu một tấm vải đen của những người tử tội.

Khi ông ta được cột chặt trên chiếc ghế bằng đá, cả toán người dang ra để cho Roland có thể trông thấy.

Một người nào đó nói:

https://thuviensach.vn

– Nên lột tấm vải của ông ta!

Roland nhận ra người vừa nói là viên Đại pháp quan Foscari và gần bên ông ta, chàng nhận ra một tên đao phủ.

Người đao phủ giở tấm vải đen.

Và một tiếng kêu thống thiết của chính Roland:

– Cha tôi!... Cha tôi!... Chính là cha tôi!... Ông lão Candiano cũng đã nhận ra Roland! Người cha và đứa con trai không ngớt lấy mắt nhìn nhau, không rời, cho đến lúc cuối của quang cảnh đáng ghê sợ này. Thình lình, giọng nói của Foscari cất lên lần nữa:

– Candiano, tòa án dung tha mạng sống của ngài...

– Tòa án lấy quyền hạn nào mà xét xử ta lại không nghe ta nói!

– Tòa án, Foscari trả lời, noi theo quyền lợi tối cao của nước Cộng hòa. Tòa án đã xét xử ngài,kết án ngài. Ngài được tha toàn mạng... Nhưng Hội đồng đã có những biện pháp cần thiết để phòng ngừa ngài có thể hành động phương hại đến nước Cộng hòa...

– Ta hiểu! Candiano chua chát nói, các người hội họp trong bóng tối như bọn hèn nhát, các người đã quyết định quăng ta vào một ngục tối nào đó để không bao giờ ta được ra. Thế thì, được! Nhưng các người nên coi chừng! Những tội ác của các người đã làm cho người ta ghê tởm. Các người khiển trách ta việc gì? Có phải vì ta quá tôn trọng sự tự do không! Có phải vì không chịu hy sinh cả một dân tộc cho tham vọng vô bờ về quyền lực và đặc quyền khả ố của các người không?... Thế thì cũng được! Hãy sát hại ta vì ta là người gìn giữ cẩn mật luật pháp của chúng ta, vì ta đã suy nghĩ và hành động theo nền công lý bất diệt!... Nhưng còn con trai của ta, nó đã làm gì đến các người? Một đứa trẻ hai mươi tuổi! Nếu như các người còn lại một tình cảm nhân đạo trong tim, các người hãy tha cho nó. Các người sẽ tha cho nàng thiếu nữ quý tộc đang than khóc và đangtuyệt vọng. Đó là lời thỉnh cầu sau cùng của ta. Với cái giá đó, ta vui vẻ bằng lòng chấm dứt cuộc đời của ta trong những cái giếng hoặc dưới những viên đạn!...

– Candiano, trong một giờ nữa ngài sẽ được tự do!...

https://thuviensach.vn

Roland buông ra một tiếng kêu vui mừng, và hai cánh tay nặng xiềng xích của chàng giơ thẳng về phía ông lão.

– Cha! Cha ơi, cha được tự do! Foscari, xin cảm tạ ngài!

Một nụ cười thâm hiểm làm co rúm đôi môi của viên Đại pháp quan.

Về phần Candiano, ngài đã run rẩy vì kinh hãi và gương mặt của ngài trở nên nhợt nhạt như một tử thi.

– Ôi! Ngài lẩm bẩm, người ta sẽ không làm việc đó. Không... như thế sẽ là quá ghê tởm!

Ngài đã hiểu, kẻ vô phúc!

– Đao phủ, Foscari bất ngờ gọi, hãy làm phận sự của mi!

– Người đao phủ, Roland ấp úng. Người đao phủ đến đây làm gì khi cha ta được tự do!... Ôi! bỗng nhiên chàng nói tiếp, nhưng thật là khủng khiếp!

– Roland! Roland! Ông lão Candiano kêu lên với tiếng kêu đau đớn tuyệt vọng, con đừng có nhìn!...

Nhưng mà Roland đang nhìn!

Đôi mắt của chàng bị thôi miên, không thể rời khỏi quang cảnh hãi hùng này. Chàng nhìn, chàng thấy... tất cả... cho đến lúc cuối...

Vào lúc Foscari ban ra lịnh oan nghiệt, người đao phủ với một cử động thô lỗ, đến gần bên Candiano và úp một chiếc mặt nạ bằng kim khí lên mặt ngài.

– Bên trong chiếc mặt nạ, ở ngang tầm đôi mắt, có hai mũi nhọn bằng thép nhỏ như những cây kim...

Người đao phủ đặt bàn tay trái lên trên đầu của người tử tội để kềm chặt nó.

Bấy giờ, khi Roland kêu la xin dung tha và thương xót, trong lúc ông lão vùng vẫy trong một cái co giật của bản năng, bàn tay mặt của tên đao phủ đè mạnh lên trên chiếc mặt nạ.

Người ta nghe một tiếng thét khủng khiếp và hơi thở mạnh hắt ra, đó là Roland, chàng trai ngã xuống bất tỉnh.

https://thuviensach.vn

Tiếng thét của ông lão được người đao phủ lẹ làng gỡ chiếc mặt nạ và dây trói. Ngài đứng lên, hai tay giơ thẳng trước mặt, gương mặt bị thủng, hai lỗ đẫm máu...

Người đao phủ vừa chọc thủng đôi mắt của ngài!

Người đao phủ thực hiện hết sức khéo léo tuy rùng rợn nhưng đôi mắt của kẻ bị hoạn nạn, chỉ chảy ít máu. Duy chỉ có hai mí mắt của ngài là bị co quắp bởi sự đau đớn còn mở rộng, nó tạo thành một gương mặt đáng sợ, vặn vẹo trong một vẻ nhăn nhó đau đớn, với hai cái lỗ hơi đen và dính máu...

Hai người đàn ông mỗi người một cánh tay lôi ngài ra khỏi cung điện quận công.

Một chiếc thuyền đang đậu sẵn tại một bờ sông.

Người ta đưa người vào trong thuyền.

Chiếc thuyền lập tức tách bến, người lái đò chèo đi ngay. Nơi chiếc thuyền cặp bến, một chiếc xe đóng hai con ngựa khỏe mạnh đang chờ sẵn.

Người ta đỡ người mù vào trong xe cũng như lúc đưa ông xuống thuyền. Chiếc xe chạy theo sức phi mau của hai con ngựa. Xe chạy suốt nhiều giờ, cuối cùng dừng lại ở một nơi nào đó ngay cửa vào một ngôi làng.

Người ta cho người mù xuống xe.

Candiano cảm thấy người ta dùng một sợi dây đeo cột vào vai ông một chiếc bị và đặt vào tay ông một cây gậy. Ông nghe một giọng nói rằng:

– Thưa ông, ông có bánh mì ở trong bị, thêm mười ê-quy bạc. Trước mặt ông là một ngôi làng, ông sẽ tìm thấy ở đó một tâm hồn từ thiện. Đi đi, ông hãy đi đi... xin nhờ ơn Trời phò hộ ông!

Candiano kinh ngạc vì ghê tởm và đau đớn, ông đứng yên một lúc ở giữa đường, lắng nghe chiếc xe vừa đưa ông đã rời xa.

Bấy giờ, người mù cúi đầu, tự nhiên hai giòng nước mắt bắt đầu chảy từ đôi mắt của người mù vĩnh viễn không còn thấy nữa...

https://thuviensach.vn

Roland ngã gục xuống bất tỉnh khi nhìn thấy cảnh người ta xử nhục hình cha chàng.

Sau hai mươi phút, Roland mở mắt ra nhìn xung quanh với vẻ ngơ ngác.

– Roland Candiano... Foscari gọi.

Chàng thanh niên ném ra một ánh mắt ngạc nhiên không trả lời.

– Ai gọi tôi?... Có phải cha hay không, thưa cha?...

– Roland Candiano, ta chuyển đến cho ông quyết định của Hội đồng tối cao về những gì liên quan đến ông.

– Kia là Léonore, chàng thanh niên nói và nở một nụ cười. Cha thấy không, nàng đẹp biết bao, nàng duyên dáng, quyến rũ biết bao! Nàng đã làm phấn khích tâm hồn con...

– Roland Candiano! viên Đại pháp quan nói tiếp, cuộc bạo động mà ông đã gây nên với sự đồng lõa của cha ông đã bị dập tắt, nhờ ơn Trời và nghị lực của chúng ta. Ông đã bị trừng phạt cũng như là vị thủ tướng phản bội lại bổn phận của ông ta... Roland Candiano, tòa án tha cho ông được toàn mạng do lời cầu khẩn của ngài quý tộc Altieri... Roland Candiano, ông bị kết án tù chung thân!

Roland như không nghe những lời nói đó.

Hãy đưa ông ta đi! Foscari bảo.

– Có cần chừa lại dây xiềng cho ông ta? Tên ngục tốt hỏi.

Foscari nhìn Roland không thương xót.

– Vô ích! Ông ta nói vắn tắt.

–Phải để ông ta vào ngục tối nào? Tên ngục tốt hỏi tiếp.

–Hãy để vào số 17.

Những người đàn ông đang bao quanh Foscari là những người bằng sắt, những quả tim bằng đá... thế mà họ cũng run sợ vì khủng khiếp.

Roland được mở xiềng. Một tên ngục tốt nắm cánh tay chàng lôi đi. Chàng không chống cự, ngoan ngoãn để hắn dắt đi, không thốt một lời nào.

https://thuviensach.vn

Chỉ có khi qua khỏi cầu, khi người ngục tốt đưa người tội nhân xuống ba tầng lầu có những bậc thang mòn, mốc meo, Roland bắt đầu lạnh run lập cập, chàng nói:

– Tôi lạnh... tôi lạnh quá!...

Người ta đi xuống, đi sâu xuống nữa.

Bầu không khí hôi thối nặng nề ẩm ướt bốc lên trong các hành lang tối tăm đó.

Tên ngục tốt dường như thở thong thả, hướng dẫn mà không cần ánh sáng, bởi vì buồng phổi và đôi mắt của hắn đã quen thuộc trong bóng tối cũng như quả tim hắn quá quen thuộc với tính lãnh đạm tàn nhẫn của nó.

Cuối cùng, người đàn ông đứng lại và buông cánh tay của Roland ra.

Kẻ khốn nạn ở trong ngục tối số 17.

Chàng đã bị xóa tên trong danh sách những người sống.

Tư tưởng của chàng đã bị tiêu tan do tai biến ập đến, hạnh phúc của chàng tan vỡ.

Chàng đã điên. Chàng như là đã chết...

Ngục tối số 17 là xà lim khá rộng, nền gồm có những tấm đá lát rộng, tường được làm bằng những tảng đá to và trơn được một lớp hỏa tiêu mỏng che phủ. Một chiếc phản chật hẹp được gắn chặt vào tường. Chiếc phản đó gồm nhiều lát đá láng. Ngang mặt cửa về phía trần, một cửa sổ hầm có chấn song sắt nhọn. Trong một góc, một bình nước đầy. Trên bình nước, một ổ bánh mì.Ở một nơi nào đó, người ta không biết đích xác, mơ hồ như nghe một thứ tiếng sóng vỗ buồn tẻ... đó là nướccủa con sông... Ở đây tối đen, một màu đen tuyệt đối.Ở đây lạnh lẽo, ngoài tiếng vỗ róc rách của nước chảy qua những tảng đá ở bên ngoài ngục thất, người ta không nghe gì cả... nếu không phải là từ nơi xa, tiếng kêu hấp hối của một kẻ khốn nạn nào đó vọng lại.

https://thuviensach.vn

VIII
TÊN TƯỚNG CƯỚP

Một cảnh tượng xảy ra mau lẹ trên quảng trường Saint-Marc vào lúc bà mẹ của Roland xông vào đám đông, giữa cơn hỗn loạn huyên náo. Người ta thấy bà kêu gào, bà chỉ tòa cung điện kêu la tố cáo mà không một ai nghe rõ, những tiếng reo hò và những loạt súng hỏa mai át đi giọng nói của bà.

Do bản năng, bà Silvia đã chạy đến nơi người ta kêu la dữ dội nhất, tiếng: "Hoan hô Roland Candiano!". Tại đây, độ hai chục người đàn ông rách rưới, mình đầy bụi bặm và mồ hôi, kêu thét, lồng lộn, từ từ lùi bước, đương đầu với bọn binh sĩ. Giữa bọn họ, một người khổng lồ có thể là thủ lãnh của họ đã làm một công việc ghê gớm.

Bất ngờ, một người đàn ông bò từ nhóm này qua nhóm khác, rồi đến gần gã khổng lồ, bảo ông ta:

– Vô ích thôi, Scalabrino!... Mi có thấy rằng mọi việc đã xong xuôi, và rằng dân chúng đã chạy tứ tán.

– Và đức ông Roland? Gã hỏi.

– Nên yên lòng về phần của ông ta. Bây giờ ông ta đã nhận lãnh những gì ông ta muốn nhờ ở nơi mi, Scalabrino.

– Vậy thì chúng ta nên rút đi?...

– Phải, phải, mọi việc đã xong xuôi!... Chà! hãy đợi! Người đàn ông trông thấy bà Silvia đi tới.

– Mi thấy người đàn bà đó? Ông ta hỏi.

– Tôi thấy bà ta!...

– Mi nhận ra bà ta không?

– Không!

– Một trăm ê-quy cho mày đến sáng mai nếu như bà ta chết...

https://thuviensach.vn

Nhiều người chạy trốn ào ào như một cơn lốc chia cách hai người đàn ông...

– Một trăm ê-quy! Scalabrino lẩm bẩm. Nghề nghiệp thật tốt...

Lập tức gã xông tới quật bà Silvia ngã ra, rồi chụp lấy bà, ôm lên mang đi xuống một chiếc du thuyền và biến mất.

Lần lần cuộc biến động lớn ngày hôm trước lắngdịu, mọi huyên náo đã bị dập tắt. Đêm thanh vắng phủ bóng tối lên những xác chết ở quảng trường Saint-Marc.

Đêm đó, trên bờ những đầm nước mặn, được xem như tiền đình của biển Adriatique, một căn phòng nghèo nàn trong một ngôi nhà tồi tàn vẫn còn leo lét ánh đèn. Lúc đó là ba giờ sáng, nghĩa là gần như vào lúc Roland đi xuống ngục tối số 17.

Trong căn phòng đó, một người đàn bà nằm trên một chiếc giường xấu, trán đẫm máu được băng bằng vải.

Ở đầu giường, một thiếu nữ mặc bộ y phục màu nhạt của các cô gái bình dân, đứng canh giữ, thỉnh thoảng cô ta thấm ướt đôi môi nóng bỏng của người đàn bà bị thương. Cô ta nhìn bà với vẻ thương xót.

Một người đàn ông vóc dáng lực sĩ ngồi trong một góc phòng, bất động và im lặng.

Người đàn bà, đó là bà Silvia, mẹ của Roland. Người thiếu nữ, đó là cô gái ăn mày ở trong ngôi nhà, và người đàn ông, đó là tên cướp Scalabrino.

Tại sao gã vẫn chưa giết bà Silvia?

Chiếc đồng hồ ở một giáo đường gõ ba giờ rưỡi sáng. Scalabrino bỗng nhận thấy trời sáng, tắt ngọn đuốc đã soi sáng cảnh nghèo nàn bên trong.

Vào lúc đó, bà Silvia cử động.

Với một vẻ nhút nhát man rợ, Scalabrino đến gần bên giường.

– Mi nói sao, Juana? Anh ta hỏi nhỏ. Ta tin rằng vết thương đã khép miệng lại, sẽ không có gì lớn chuyện? Vả lại vết thương ở trên đầu không nguy hiểm.

https://thuviensach.vn

Không phải ở trên trán, mà bà bị vết thương nguy hiểm, chính là ở trong lòng... Người đàn bà đáng thương!...

Gã khổng lồ rùng mình, quay phắt đi. Rồi anh ta đi đi lại lại.

Anh đi chân trần, tiếng bước chân vang động đã đánh thức người đàn bà bị thương, khiến bà mở mắt ra.

Bà ra dấu cho Scalabrino đến gần chiếc giường. Tên cướp tuân lời với vẻ nhút nhát rất lạ lùng ở một người đàn ông ngang tàng như hắn.

– Ta nhận ra anh, bà Silvia nói, chính anh đã cứu ta...

Bà tỏ ra bình tĩnh, cố nén sự tuyệt vọng của mình để nhớ lại. Không có những giọt lệ trong đôi mắt nhìn sững của ba. Tất cả sự kích thích của bà đã lắng xuống.

Tên cướp cúi đầu.

– Hãy nói đi, bà dịu dàng bảo, ta muốn biết... Ta cần phải biết tất cả... Có phải chính anh đã ôm lấy ta vào lúc mà ta nhận lãnh nhát đánh này ở trên trán?...

– Phải, thưa bà, chính tôi... Còn nói rằng tôi đã cứu thoát bà... Hỡi tất cả lũ quỷ, tôi có làm gì đâu kể từ ngày hôm qua? Cuối cùng, vắn tắt, những việc đã xảy ra như thế này. Bà đi ra khỏi tòa cung điện... Tôi vẫn còn thấy bà... Sự phản ứng của bà đã làm tôi sợ hãi, tôi là người chưa bao giờ biết sợ hãi!... Bà nhớ lại điều ấy không, thưa bà?

– Phải... hãy nói tiếp...

– Hỡi nữ thánh Marie-Formose, người ta sẽ nói là tôi run!... Xin bà tha lỗi... Lúc bấy giờ bà xông vào giữa chúng tôi, bà kêu la thảm thiết đến nỗi ruột gan của tôi rối bời... Điều đó xảy ra vào lúc những loạt súng hỏa mai bắt đầu nổ trên đầu dân chúng, lúc mà những cây thương và những cây kích bao quanh kẻ hung hăng nhất. Rồi thì kia là những binh sĩ xông vào bà. Chính tôi, cùng với đám bộ hạ, tôi nhảy xổ vào bọn binh sĩ, tôi ôm bà trong đôi cánh tay và tôi đem bà về đây...

– Vậy thì, dân chúng đã thất bại?

– Bại bởi địa ngục, thật thảm bại! Khoảng một trăm người chết trên quảng trường Saint-Marc, bằng với số người như thế bị chết đuối ở

https://thuviensach.vn

dưới sông, ba hay bốn trăm người bị thương và những vụ bắt bớ... Chao ôi! Ghê gớm quá...

– Vậy là dân chúng không thể xâm nhập vào trong cung điện! Bà Silvia nói tiếp với giọng buồn tẻ và lo âu.

– Đi vào trong cung điện! Cầm bằng như thử phá vỡ cánh cửa của đức ông Satan... Không, thưa bà, không... Nhưng tại sao phải nghĩ đến những việc đó làm gì?... Thôi đi, thôi... hãy nói cho tôi biết bà là ai... và nhà bà ở đâu... tôi sẽ đưa bà về nhà...

– Nhưng cuộc nổi loạn từ đâu đến! Bà Silvia hỏi.

– Chà! Chà! Cuộc nổi loạn từ đâu đến?... Hừm! Cuộc nổi loạn, thưa bà... bà nói là cuộc nổi loạn...

Gã khổng lồ hạ giọng nói tiếp:

– Tôi muốn rằng quỷ nó vặn cổ tôi đi nếu như tôi biết nó từ đâu đến! Tôi, tất cả những gì tôi biết, là tôi nhận lãnh hai mươi đồng ê-quy cho tôi, hai đồng ê-quy cho mỗi người bộ hạ của tôi để kêu to: “Hoan hô Roland Candiano!” và bắn vài phát súng hỏa mai lên trời...

Giờ đây, bà Silvia lắng nghe, đôi mắt mở to bởi sự chăm chú sâu xa và ghê tởm về những gì mà bà thoáng thấy.

– Nếu như tôi biết trước! Tên cướp bỗng nhiên sa sầm nét mặt, nói tiếp: Tôi sẽ không hết lòng kêu la như vậy, dù cho đổi với một trăm ê-quy!... Bởi vì bà biết người ta nói sao không, thưa bà?...

– Người ta nói sao... Nào, hãy nói đi!

– Thật thế, người ta nói rằng, cũng vì những tiếng kêu của chúng tôi, cũng vì những loạt súng hỏa mai của chúng tôi, cũng vì sự hỗn loạn mà chúng tôi gây cho chúng, mà Roland Candiano bị hạ ngục... Bất hạnh thay!... Nếu điều đó quả đúng, không bao giờ tôi tha thứ cho hành động của tôi cả!...

– Điều đó quả đúng! Bà Silvia nói.

– Điều đó quả đúng, anh gầm thét. Làm thế nào bà biết được.

– Ta biết điều đó, bởi vì ta trông thấy Roland Candiano bị bắt trước mặt ta, mày nghe rõ không? Ta biết điều đó, bởi vì ta trông thấy tất cả

https://thuviensach.vn

bạn hữu bỏ rơi nó, và cho đến vị hôn thê cũng từ bỏ nó!... Kẻ khốn nạn... Vậy ra chính là mi đã xúi giục cuộc nổi loạn giả để cho nó bị buộc tội, bị kết án! Chính là mi!... Hãy chờ!...

Bà đứng lên, không thể dằn cơn thịnh nộ.

– Nhưng bà là ai thế?

– Ta là mẹ nó! Bà Silvia vừa nói vừa đi tới người đàn ông.

Tên tướng cướp quỳ xuống, đập trán lên nền gạch:

– Mẹ của ngài! Gã rên rỉ, mẹ của ngài!... Điều đó phải xảy đến!... Và chính ta đã làm cho ngài bị bắt!...Hãy giết tôi đi! Ôi! Xin hãy giết tôi!...

Người mẹ của Roland đứng lại, sửng sốt.

Tên cướp ngước lên nhìn bà với nét mặt buồn rầu và xúc động.

– Đây này, thưa bà, anh nói tiếp, trong cuộc đờilàm thích khách của tôi, tôi đã giết biết bao người. Đólà nghề nghiệp của tôi. Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời của tôi, tôi có cảm tưởng là đã phạm phải một tội ác lớn lao...

– Mi hãy giải thích rõ! Bà Silvia nghiêm khắc nói.

– Con trai của bà... đức ông Roland...

– Thế nào? Hãy nói đi!...

– Tôi được trả tiền để dẫn dụ ngài vào một cuộc mai phục. Chính ngài đã đánh bại tôi. Ngài có thể giếtchết tôi. Ở vào địa vị của ngài, không một ai do dự. Nhưng ngài đã dung tha tính mạng cho tôi.

– Ôi đứa con cao quý của ta! Người mẹ lẩm bẩm.

– Và rồi, bà thấy không, Scalabrino nói tiếp với một giọng phân trần. Cái điều đã làm cho tâm hồn tôi xúc động, nếu như tôi có một tâm hồn! Cái điều đã làm rung động nơi tôi một cái gì đó mà trước nay chưa có, đó cũng không phải là vì ngài đã tha mạng sống cho tôi. Cuộc sống! Tôi không tha thiết lắm bằng điều đó! Nhưng nếu như bà có nghe ngài bảo tôi: “Mi không sợ hãi!”, Ngài nói với tôi như là người ta nói chuyện với một người đàn ông, không thù hận và không khinh bỉ!... Và tôi, tôi đã từng quen thấy ở xung quanh mình toàn thù hận và khinh bỉ,

https://thuviensach.vn

chính điều đó đã lay động đến tận đáy lòng tôi, chính điều đó đã làm cho tôi thay đổi...

Scalabrino đứng lên, bước đi trong phòng với vẻ sôi nổi, nói với một giọng đứt quãng:

– Còn tôi, để đền đáp ơn ngài, tôi đã âm mưu hoạt động nhằm giúp người ta bắt giữ ngài. Tôi không được biết trước, thật đúng. Nhưng đáng lẽ ra tôi phải biết trước!... Phải, đây chính là một tội ác trong cuộc đời của tôi. Cho nên, thưa bà, bà có thể giết tôi, nếu như bà thích việc đó. Thân xác của tôi không xứng với lòng thương hại... Bà do dự?... Vậy thì! Chưa phải là hết, anh nói tiếp với sự thất vọng. Bà là người mẹ của kẻ đã dung tha tôi, bà ngỡ rằng tôi đã muốn cứu thoát bà? Bà nên biết rõ sự thật, sự thật độc ác... Tôi đã xông vào bà và mang bà đi chỉ vì người ta treo giá cho tôi một trăm ê-quy để giết chết bà!

– Và tại sao mi không giết ta?

– Chà! Thế đấy! Tôi nào có biết!... Ở trên sông, cảmười lần tôi định quăng bà xuống nước. Ở đây, trong gian phòng này, tôi vừa rờ mũi dao găm của tôi vừa đi đến gần bà... Và tôi không thể làm được! Bà đã bất tỉnh, bà nhắm kín đôi mắt... Cho nên, việc làm đó dường như quá khó khăn đối với tôi để sát hại bà hơn là tấn công mười người đàn ông đầy đủ võ khí!...

– Ta ái ngại cho mi, bà Silvia nói.

– Bà ái ngại cho tôi?...

– Và ta tha thứ cho mi.

– Bà ái ngại cho ta! Bà tha thứ cho ta! Ta bủa lưới chống lại đứa con trai và đứa con trai tha ta được toàn mạng! Ta nhận ám sát người mẹ, và người mẹ ái ngại cho ta và tha thứ cho ta! Và hỡi ôi, đó là những người đang bị giáng phải tai họa. Bà Silvia bước đến cầm lấy bàn tay tên tướng cướp.

– Mi tên gọi là gì? Bà hỏi.

– Scalabrino...

https://thuviensach.vn

– Vậy thì! Scalabrino... Mi muốn chuộc lại tội ác mà mi đã làm không? Mi muốn giúp ta cứu thoát đứa con trai ta không?

– Có chứ, tôi muốn cứu thoát ngài! Sừng của quỷ sứ! nếu như phải cần hy sinh đời tôi để đổi lấy mạng ngài...

– Mi có muốn tự nguyện lệ thuộc vào ta cho đến lúc Roland được tự do? Mi có muốn, chỉ với một dấu hiệu của ta, sẽ quyết định thực hiện, dù việc đó không thể làm được, luôn luôn sẵn sàng, ngày đêm bất cứ giờ nào. Cần sát hại kẻ nào, ta bảo mi sát hại kẻ đó. Mi không còn chủ động nữa, mi là món võ khí lợi hại và tàn nhẫn ở trong tay ta, được ta điều khiển?...

Tên cướp giơ thẳng tay lên như một lời thề long trọng.

– Kể từ lúc này, anh nói, tôi hoàn toàn thuộc về bà. Bà hãy ban lịnh, tôi sẽ tuân theo. Tôi là người nô lệ của bà. Bất cứ giờ nào, ngày cũng như đêm, tôi sẽ luôn sẵn sàng. Và ngay giờ phút này, tôi hỏi bà: Cần phải bắt đầu bởi việc gì, hay là bởi người nào? Tôi cần phải sát hại ai trước hết?...

Và người mẹ của Roland, trả lời với một giọng âm vang:

– Léonore Dandolo!...

https://thuviensach.vn

IX
LÉONORE

Trong vòng tám ngày tiếp theo việc bắt giữ Roland, Léonore bị mê sảng vì cơn sốt. Tính mạng của nàng bị treo lơ lửng trên cái vực thẳm hư không mà dường như mỗi một va chạm nhỏ có thể quật ngã cái sinh vật còn sống thoi thóp này.

Tuy nhiên đã đến thời điểm mà tư tưởng của nàng thiếu nữ được khai thông khỏi sương mù của cơn sốt và ở trong đó tuổi thanh xuân và sinh lực của nàng đã chiến thắng cái chết. Cha nàng đã canh chừng nàng trong suốt thời kỳ đáng lo sợ đó.

Những sinh vật hiến mình nguyên vẹn cho điều ác hay cho điều thiện đều là những hiện tượng. Bà mẹ thiên nhiên nơi tấm lòng nhân đức của mình, đã định phân trong mỗi người đàn ông những số lượng gần như bằng nhau tính độc ác và tính nhân từ. Dandolo thương yêu con gái mình, ông thành thật khóc than. Ông đau khổ trong im lặng của tấm lòng phụ tử mà những sự giày vò không thể tả của người đàn ông thấy thịt da của thịt da mình chết dưới mắt mình. Và khi cuối cùng Léonore đã thoát khỏi, ông biết được và vui mừng khôn xiết.

Trong suốt tám ngày đó, Altieri tránh không đếngặp Dandolo. Ông ta chỉ bằng lòng đi vơ vẩn trong đảo Olivodo, luôn trầm ngâm. Mỗi ngày ông đến trình diện cả hai mươi lần, ban ngày, hoặc vào ban đêm ở cửa ngôi nhà để mong có những tin tức mới về nàng. Hỏi thăm những người tớ gái và hớn hở, hoặc phiền muộn tùy theo ông nhận một lời hy vọng hay một tin không lành.

Nhưng khi Dandolo chắc chắn rằng con gái mình đã được cứu sống, ông cảm thấy sống dậy nơi mình lòngkhát vọng. Ông tự bảo rằng Léonore sẽ dễ dàng mau quên lãng tấn thảm kịch và sẽ vui duyên mới.

https://thuviensach.vn

Và ông nghĩ rằng cần phải hướng dẫn mối tình đó và sử dụng nó làm lợi khí cho sự giàu sang của ông.

Hai tháng trôi qua, Léonore đang trong thời kỳ dưỡng bệnh. Một buổi tối nọ, nàng ngồi dưới tàng cây bách hương lớn trong vườn. Nàng thích ẩn náu ở đây để có nhiều thời gian mơ mộng.

Nàng không khóc nữa, nàng tự giấu kín trong lòng cái tang vị hôn phu của mình – đây cũng là cái tang cho tình yêu của nàng! Tuy nhiên khi người cha đứng trước mặt nàng, với nhiều câu hỏi dồn dập trên môi, nhưng nàng không có đủ can đảm để bày tỏ cùng ông.

Buổi tối hôm đó, nàng mạnh dạn hỏi:

– Thưa cha, con muốn biết xem "họ" đã ra sao?... Con thấy dường như việc đó sẽ là một sự khuây khỏa cho con...

– Nói đi, con, ta sẵn sàng trả lời cho con...

– Thân phụ của chàng?

– Đã đi... xa khỏi Venise... Người ta không biết ở đâu...

– Chao ôi! Và thân mẫu của chàng?...

– Cũng biến mất...

– Và chàng?

– Roland Candiano?

Vào lúc đó, mười hai giờ điểm.

– Mười hai giờ đêm!... Giờ mà chàng rời con... giờ mà chàng chạy đến người đàn bà chàng yêu thương!... Trước sắc mặt tái xanh của người con, trước ánh mắt sững sờ và cứng rắn, với nỗi thất vọng của nàng, Dandolo hiểu rằng đã đến phút phải đánh một đòn dứt khoát và hoàn thành cái kế hoạch của Altieri đã vạch cho ông.

– Đừng nên nghĩ đến người đàn ông đó nữa, conạ!... Ông ta đã rời khỏi Venise... Ông ta đã đi mà không gặp lại con, kẻ bội bạc... Cũng không gặp lại nhà quý tộc Altieri, người đã hăng hái bênh vực cho ông ta trước Hội đồng và cứu mạng sống của ông ta trước hết, kế đó là sự tự do của ông ta?... Hãy quên đi, con gái của ta! Hãy quên đi người đàn ông đó và cha mẹ ông ta!Đó là một gia đình bị nguyền rủa...

https://thuviensach.vn

– Chàng đã đi rồi! Léonore rên rỉ.

– Bị thất bại, như con biết, ông ta bị bắt... Tạ ơn Trời, con vẫn chưa phải là vợ của ông ta. Cha run rẩy khi nghĩ rằng âm mưu của ông ta có thể bị khám phá quá trễ. Ba ngày sau khi ông ta bị bắt, Altieri xin được người ta trả tự do cho ông ta, dưới lời thề trang trọng là ông ta sẽ không bao giờ toan tính điều gì chống lạinước Cộng hòa. Ông ta thề và bỏ đi... Ông ta bây giờ ra sao? Người ta không ai biết...

– Chàng đã đi rồi! Nàng thiếu nữ nhắc lại.

Với giọng tàn nhẫn, người cha kết thúc:

– Người ta nói rằng ông ta bị thúc đẩy bởi thị hiếu nhất thời của một người đàn bà bất lương... Một người đàn bà La Mã đến Venise có lẽ để khích động những sự rối loạn... Chàng thanh niên khốn nạn đó trong sự đam mê của mình...

– Cha hãy im đi, cha hãy im đi!...

– Ta nói với con những chuyện đó để bào chữa cho ông ta một ít. Tội ác mà ông ta định trước được bắt đầu thi hành bằng cách sát hại ngài Davila bất hạnh, tội ác đó, tóm lại không phải riêng một mình ông ta... Người đàn bà đó...

– Xin thương xót! Cha hãy im đi!... Cha không thấy rằng con đang lịm chết sao!...

Quá đau đớn, Léonore ngã ngửa ra sau, răng nghiến chặt, mắt nhắm nghiền, một giọt lệ đọng lại.

Ngày hôm sau, khi Léonore đã vượt qua nỗi đau đớn trong lòng, dường như nàng đã hoàn toàn thay đổi. Nét mặt bất động, nàng không than van. Nàng tiếp tục quán xuyến chăm sóc gia đình, lo điều khiển công việc gia đình, đi lại như thường lệ. Tuy nhiên, không bao giờ người ta còn thấy nàng ngồi mơ mộng dưới cây báchhương trong vườn nữa. Đôi mắt to đẹp của nàng như sâu hơn cũng như là những vực thẳm đã mở ngay trong đó.

Không bao giờ nàng nhắc tới Roland, hoặc đến quang cảnh buổi lễ đính hôn. Nàng tiếp đãi với sự lãnh đạm lễ độ tất cả những vị khách

https://thuviensach.vn

đến viếng cha nàng. Trong số những quan khách đó, người ân cần nhất là Altieri, cuối cùng ông ta trở thành người thân của gia đình Dandolo.

https://thuviensach.vn

X
NGƯỜI MẸ

Cuộc trò chuyện giữa bà Silvia và Scalabrino kéo dài khá lâu. Người mẹ của Roland nói nho nhỏ, và tên cướp chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng trả lời một vài câu hoặc bằng một cử động.

Khi kẻ thích khách hỏi bà *cần phải bắt đầu với người nào* của cuộc báo thù, không đắn đo, bà lão trả lời câu nói ghê gớm này!

– Với Léonore Dandolo!

Thật vậy, vào lúc đó bà căm thù nàng đến cực độ. Có thể Roland đã bị trời đất bỏ rơi, có thể tất cả vũ trụ hăm hở làm tổn hại chàng, điều đó, bà sẵn sàng chấp nhận. Nhưng Léonore đã phản bội tình yêu và hèn nhát chạy trốn người hôn phu của mình, điều đó đối với bà không thể nào chấp nhận được mà không một ai có thể tin nổi nếu không tự mắt mình trông thấy!

– Đi đi... nhưng đừng có sát hại. Nàng phải bị chínhbàn tay của ta giết... Đi đi, và dẫn nàng đến cho ta!...Chúng ta sẽ bắt đầu từ nàng!... Đi đi, và mau mang về cho ta những tin tức.

– Trong hai giờ, bà sẽ có tin tức, Scalabrino nói.

Anh liền đi ra.

Hai giờ trôi qua, Scalabrino vẫn chưa trở về, như lời anh hứa. Đến mười hai giờ trưa, anh vẫn còn vắng mặt.

– Thưa bà, một giọng thương xót nói, bà không muốn ăn một chút gì sao?

Bà Silvia ngẩng đầu lên và nhận ra Juana.

– Cám ơn, cô bé. Bà nói dịu dàng.

– Bà có cho phép tôi thay những miếng băng trên trán bà không?

– Trán của ta không làm cho ta đau đớn...

https://thuviensach.vn

Juana đợi một lát, rồi nàng lẩm bẩm:

Người đàn bà đáng thương... tôi thật ái ngại cho bà!

Rồi nàng đi ra cũng như lúc đến, không gây tiếng động.

Ba ngày trôi qua.

Scalabrino chưa trở lại!...

Ngày hôm sau, cả ngày hôm sau nữa, anh vẫn không trở về.

Được Juana chăm sóc, làm bầu bạn với bà, người mẹ của Roland chờ đợi trong bốn ngày.

Bấy giờ, trong nỗi đau đớn xót xa của sự cô đơn và tuyệt vọng, lần lần quả tim của bà thủ tướng già nua đã dịu đi, đôi mắt bà than khóc, ý tưởng báo thù giảm bớt và nguội dần, tấm lòng kiêu hãnh của người đàn bà quý tộc càng suy nhược, tình yêu thương đứa con trai càng lớn lên trong tim bà và một ý nghĩ chợt lóe ra:

Cứu thoát nó!... Ôi! cứu thoát nó bằng mọi giá!...

Một buổi sáng, Juana thấy bà đi ra.

– Bà đi đâu, thưa bà? Nàng e ngại hỏi.

Một ngày trôi qua mà bà vẫn không thấy ông ta.Đến tối bà trở về gian phòng nghèo nàn ở bờ sông. Juana thét lên một tiếng vui mừng khi trông thấy bà. Nhưng bà lão không để ý đến: không còn gì hiện hữu đối với bà cả!

Hôm sau và những ngày kế tiếp, bà vẫn đi ra, và đến, tiếp tục đứng đợi trước cửa vào dinh Foscari.

Từ đó trở thành một thói quen. Tất cả các buổi sáng, bà Silvia đi ra, ở suốt ngày bên ngoài, không ăn uống và chỉ trở về vào lúc trời tối. Người ta lấy làm ngạc nhiên trông thấy cái pho tượng mặc đồ đen đứng trước dinh Foscari, đến nhìn thẳng vào mặt bà xem là ai. Nhưng đến lúc nhận ra bà cựu thủ tướng ở Venise, họ khiếp sợ vội vàng lánh xa. Vì mọi dấu hiệu thiện cảm dành cho gia đình quyền thế này đã bị kết án, được xem như là một hành vi phiến loạn bởi những tên mật thám đông lúc nhúc rình rập. Trong vòng mười lăm ngày, bà Silvia tự ép mình đau

https://thuviensach.vn

đớn đợi chờ. Buổi chiều ngày thứ mười lăm, nét mặt xanh xao, buồn rầu, nản lòng bà sắp sửa rút lui thì Foscari hiện ra.

Bà Silvia vội chạy đến đứng trước mặt ông ta, và ông ta đứng dừng lại, như kinh ngạc.

– Foscari, tôi đến van xin ngài...

Viên Đại pháp quan tỏ vẻ bực mình.

– Xin hãy nghe lời thỉnh cầu của một người mẹ, bà nói tiếp với giọng run run, xin trả lại tôi đứa trẻ... Foscari, ngài không phải là một người đàn ông độc ác. Nếu ngài nói một lời, con trai của tôi sẽ được tự do ngày mai.

– Con trai của bà đã bị Hội đồng Thập nhân chế kết án, ta không thể làm gì được, ông ta trả lời dứtkhoát. Đoạn ông ta bước đi vài bước về phía chiếc du thuyền đang chờ đợi.

Bà Silvia chạy theo ông, nức nở và thảm hại vì quá đau đớn khiến cho Foscari, bất đắc dĩ, phải đứng lại.

Tất cả những gì mà một người đàn bà có thể nói những lời cảm động, những lời cầu xin tha thiết, bà Silvia đã nói ra. Tất cả những gì ở một bà mẹ có thể tìm ra để cầu khẩn, để có thể làm cảm động, bà Silvia đã tìm ra.

Chờ đến khi bà dứt lời, Foscari quay lại về phía hai, ba tên vệ binh đang hộ tống, ông ta lạnh lùng nói:

– Hãy đuổi người đàn bà này tránh ra, và nên canh chừng kể từ nay, không cho bà ta đến gần dinh thự.

Những tên vệ binh liền xô đẩy bà một cách thô bạo,trong khi viên Đại pháp quan ngồi vào trong chiếc du thuyền của ông ta.

Bấy giờ bà bỏ đi, cõi lòng tan nát, thân mình trĩu xuống.

Ngày hôm sau, bà nhận thấy tóc mình trước vẫn còn xám, nay đã bạc trắng. Và những người trông thấy bà bước đi, cái đầu run run lắc lư, nét mặt hốc hác, đôi mắt không còn sinh khí, họ không còn nhận ra bà, thủ tướng Candiano phu nhân nữa.

https://thuviensach.vn

Sau người này đến người khác, bà thử gặp tất cả các nhân vật có quyền lực để hy vọng nhờ họ sử dụng một thế lực nào đó. Những người này từ chối nghe bà. Những người khác, sau khi nghe bà nói, khuyên bà nên xa lánh Venise. Bà mang như thế những lời cầu khẩn của mình đi khắp mọi nơi trong thành phố.

Một buổi chiều, trong lúc thất vọng, bà trở về và cố nhớ lại trong đầu ai là người có thể thử van nài ngày hôm sau. Bà bỗng gặp một người đàn ông vào buổi chiều của cuộc bạo động, đã chỉ định bà cho Scalabrino.

– Bembo! Bà kêu lên với giọng ngạt thở.

Bembo đảo mắt xung quanh, rồi liếc nhìn con sông ở gần bên, thấy người ta vẫn còn qua lại. Và ý nghĩ độc ác của người đàn ông bị cản trở. Rồi sau khi chăm chú nhìn bà mẹ của Roland, ông ta mỉm cười và làm một cử động, như đểä nói:

– Sau cùng, việc đó không đáng bao nhiêu!...

Hỡi ôi, không! Không cần phải giết bà nữa...

Trong lúc đó bà lão đáng thương tiếp tục khúc tiểu ca dao bi ai cùng với sự bướng bỉnh cảm động của lòng bà.

Bembo tỏ vẻ xót thương, làm bộ lau nước mắt.

– Bà sẽ lấy làm lạ sao không có một ai đến để đòi hỏi sự tự do cho anh Roland đáng thương, ông ta nói. Than ôi! ở đây có một lý do đau đớn. Và tôi, tôi cũng ngạc nhiên sao người ta không dám nói lại với bà. Nhưng mà tôi, tôi không phải là kẻ đao phủ. Nỗi buồn của bà làm tan nát con tim của tôi, thưa bà. Và tôi sắp nói với bà... Bởi vì việc đó làm tôi tức giận sao người ta lại để cho một người đàn bà như bà phải chạy từ cửa này đến cửa khác để ăn mày, một sự thương hại không thể có được...

Tên khốn nạn nhấn mạnh một cách độc ác trên những chữ làm nhục. Bà Silvia buồn bã cúi đầu.

– Bà nên hiểu rõ tôi, thưa bà: tôi có nói *một sự thương hại không thể có được*.

https://thuviensach.vn

Giọng nói của Bembo có một âm điệu mỉa mai quá độc ác khiến cho bà Silvia rùng mình vì khủng khiếp.

– Tôi muốn nói, ông ta nói tiếp, rằng dù cho họ có muốn đi nữa, những pháp quan cũng như Thập nhân chế không thể phóng thích con trai bà được.

– Tôi biết, bà lão tội nghiệp nói khẽ, luật pháp chống lại việc đó...

– Không phải là như vậy, Bembo nói và lắc đầu.

– Vậy là việc gì? Bà rên rỉ?

– Không còn có sự tự do nào đối với những người chết, Bembo nói với giọng lạnh lùng.

Bà Silvia lảo đảo trên đôi chân, mặt bà xám lại. Một tiếng thở dài rùng rợn của con vật bị người ta cắt cổ. Bà không còn đủ sức thốt lên một tiếng kêu, một lời rên rỉ, không một giọt lệ nào tuôn ra từ đôi mắt bà.

Và bà bước đi thất thểu trong buổi hoàng hôn tựa như một bóng ma hiện hình, quá lãnh đạm và lặng lẽ khiến cho những người qua đường trông thấy bà đều vội vàng làm dấu thánh giá, mê tín và nói rằng họ đã thấy Thần chết đi qua!

Từ lúc đó, người ta không còn trông thấy bà đi lảng vảng xung quanh những tòa dinh thự trên sông Đại Giang nữa, cũng như ở trên quảng trường Saint-Marc. Riêng chỉ có Juana là người có thể nói bà đã ra sao.

https://thuviensach.vn

XI
SỰ THÙ HẬN

Đã đến lúc phải giải minh cái gương mặt u ám của Bembo để biết do từ đâu mà ông ta đem đến bao nhiêu thù hận như thế và những sự bí mật nào đã làm nở hoa ác độc trong cái tâm hồn đó. Tại sao Bembo thù hận Roland?... Tại sao ông ta đã dệt đường canh vải để cho chàng thanh niên vướng phải? Tại sao con người yếu đuối đó, hèn hạ, không có thế lực, chỉ do nhờ những thủ đoạn duy nhất của mưu mô, đã có thể sử dụng những người có thế lực và uy quyền như là Foscari và Altieri, như là Imperia để phục vụ cho tham vọng của mình và gây nên một cuộc cách mạng giả tạo để giết chết một người đàn ông?... Để biết tất cả việc đó, chúng ta chỉ cần lắng nghe tên khốn nạn nói.

Sau khi bà Silvia đi rồi, Bembo còn đứng lại như bất động, hắn trầm ngâm, trán cúi xuống, khoanh hai tay, tự nói với mình:

– Thế thì, như vậy đó. Ngài Roland đang ở dưới đáy những cái giếng. Thật là đúng. Ta không mơ mộng. Cha ông ta bị đâm thủng đôi mắt. Bây giờ ông ta cứ thử làm một cái gì đi! Còn bà mẹ điên của ông ta! Ta không khá đủ đè bẹp bà ta sao! Họ sẽ không còn cựa quậy nữa, kia là họ thật yên ổn, gã Roland thuộc hẳn về ta. Và gã vũ phu Altieri lại còn muốn dành với ta để giết chết Roland với tính ghen tương của ông ta. Ta đã không thuyết phục ông ta đứng ra xin dung tha cho Roland sao! Dung tha cho gã! Ta tức cười khi ta nghĩ đến. Đức ông Roland Candiano, ngài đang ở sâu ba chục bộ dưới đất, tùy thích của ta. Và bây giờ, chúng ta sẽ giải trí một ít, và trả lại cho ngài cả vốn lẫn lãi, những gì mà ngài đã làm cho ta chịu đau khổ. Bởi vì ta, ta đã chịu đau khổ! Đau khổ như một con quỷ, đau khổ như là một trong những kẻ bị đọa đày nơi địa ngục, thêm vào đó là sự đau đớn khi nhìn thấy hạnh phúc lớn lao của những thiên thần, từ nơi đáy địa ngục của họ!... Ngài

https://thuviensach.vn

Roland! ngài có một cách để nói: Tội nghiệp gã Bembo đó! Ngài sẽ phải trả giá đắt! Ta xấu xí! Ta tự biết điều đó. Và ta nghiến răng lúc mà ta tự so sánh với ngài! Ta gớm ghiếc, ta đê tiện và ngài đẹp, và việc đó, ngài sắp sửa phải trả!... Tội nghiệp gã Bembo đó! Tội nghiệp gã Bembo đó! Hãy coi, các thiếu nữ và những vị phu nhân đẹp đẽ, hãy coi con quái vật! Có phải nó khá gớm ghiếc không!... Và bây giờ các người hãy quay các nụ cười về phía ta!... Tội nghiệp gã Bembo đó! Chúng ta sẽ để cho gã ăn chung bàn, đã mua vui cho chúng ta! Chúng ta quăng cho gã vài đồng ê-quy! Bởi vì chúng ta giàu có! Chúng ta là con trai của thủ tướng! Dân chúng quý chuộng chúng ta và giới quý tộc kinh sợ chúng ta!... Tất cả cho ta, không có gì cả cho Bembo! Chỉ có những mảnh vụn trong niềm hạnh phúc của ta bỏ rơi cho gã lượm! Và rồi, dù sao, đến lúc nó làm phiền ta, gã Bembo đó, ta sẽ dẫm lên trên nó như là một con cóc! Hãy dừng lại đây, đức ông Roland! Ngài sẽ thấy nó bắt tay vào việc, gã Bembo tội nghiệp đó. Và thật ra cho đến bây giờ công việc rất tốt đẹp. Sao! ta có tài năng, có thiên tài, ta thấy nhiều ý tưởng quay cuồng trong đầu ta, ta có thể là một thân vương trên trái đất, ngay cả chức sắc lớn ở giáo đường, ta có thể cai trị dân chúng của ta, sự hiểu biết của ta rộng lớn và trí thông minh của ta bay lượn trên tất cả những tên dại dột đó. Và trước kia ta chỉ là gã Bembo đáng tội nghiệp! Dị dạng, yếu đuối, bất lực, nghèo nàn, ta muốn mọi người phải xem như ta đẹp đẽ, mạnh bạo và giàu có! Ta, ta muốn việc đó! Roland Candiano đã trưng bày sắc đẹp của nó, niềm hạnh phúc kỳ lạ của nó cùng dưới một ánh mặt trời đang rọi sáng sự xấu hổ và lòng tuyệt vọng của ta! Và ta, trong đêm tối của sự sỉ nhục, ta đã kết án nó không tha thứ...

Với hai người chúng ta, thưa đức ông!... Với một nụ cười lặng lẽ, Bembo đi sâu vào trong đêm tối dày đặc.

https://thuviensach.vn

XII
CON SỐ 17

Roland bị nhốt trong ngục tối số 17 đã ba tháng. Trong ba tháng đó, lý trí của chàng dừng lại bất định và lộn xộn. Chàng không hiểu mình đang ở đâu, việc gì đã xảy ra cho chàng. Chàng chỉ đơn thuần như ở trong trạng thái mơ mộng. Sự điên cuồng nhẹ nhàng đó chỉ để lại cho chàng cái cảm giác bên ngoài là sự lạnh lẽo. Và cái cảm giác đó lần lần dịu bớt đi. Một ngày kia, một tên ngục tốt thấy chàng rét run lập cập, động lòng trắc ẩn và cho chàng một cái mền. Khi chàng nằm ngủ trên chiếc giường bằng đá của mình, Roland quấn mình trong cái mền đó.

Ba tháng sau, một hôm, một luồng ánh sáng yếu ớt mơ hồ bỗng soi sáng những khoảng tối tăm trong trí óc của chàng. Sự chấn động não bộ mãnh liệt khi thấy năng lực của chàng chỉ ngừng hoạt động, có thế thôi, nó không hao mòn và suy suyển.

Ngày hôm đó, Roland đang ngồi trên chiếc giường, ăn một miếng bánh mì, đó là việc bận rộn quan trọng của chàng. Tự nhiên, chàng ngừng ăn, đưa bàn tay lên trán và nhả ra miếng bánh chàng vừa cắn.

– Miếng bánh mì sao quá tệ! Chàng lẩm bẩm.

Rồi, cùng một lúc, nhìn xung quanh mình, đột nhiên chàng đứng lên bước đi vài bước trong ngục và kêu lên:

– Ủa! Ta đang làm gì ở đây?... Ta đang ở đâu?...

Và đó chỉ là một ánh chớp. Liền sau đó, chàng mất đi khái niệm về những gì đang bao quanh mình và tiếp tục ăn một cách máy móc. Rồi chàng lại nằm ngủ. Cần phải ghi chú rằng, trong suốt thời gian dài, Roland Candiano gần như ngủ liên tục.

Vài ngày, sau cơn minh mẫn lạ lùng của Roland mà chúng tôi vừa báo, một buổi sáng tên ngục tốt đi vào ngục tối số 17. Quen thuộc với bóng tối ngự trị trong gian xà lim, ông ta tìm người tù nhân của mình, ở

https://thuviensach.vn

nơi mà chàng thường ở, nghĩa là trên tấm đá dùng lát giường, và không thấy chàng.

Ánh mắt của ông ta dừng lại bởi hai chấm sáng đang nhấp nháy trong góc tối nhất của ngục thất: người ta sẽ nói là đôi mắt của con thú dữ nào đó. Rồi từ nơi góc đó, một tiếng gầm thét nổi dậy.

– Quỷ quái chưa! Tên ngục tốt nghĩ, gã điên trở thành hung dữ!

Ông ta nhảy ngược ra sau và đóng mạnh cánh cửa ngay lúc người tù nhân lấy đà nhảy vào ông ta.

Cái đầu của Roland chạm mạnh vào cánh cửa và chàng té lăn trên sàn nhà. Chàng vội đứng lên, hai bàn tay tìm những niềng sắt trên cửa, những ngón tay của chàng bấu chặt vào, dùng hết sức mạnh tìm cách lay động những niềng sắt.

– Hèn nhát! Lũ hèn nhát!... Bọn nó thừa lúc ta bất tỉnh để đem giam ta! Ôi! lũ hèn nhát! lũ hèn nhát!...

Thấy không thể làm suy suyển cánh cửa, Roland thử leo lên cửa sổ hầm. Nhưng cửa sổ ở trên cao ngang với trần nhà và những cái nhảy của chàng đều tỏ ra vô ích. Bấy giờ chàng bắt đầu xoay quanh trong ngục, đầu chạm vào tường, tự cào trầy ngực mình với những móng tay, và bây giờ, cái tiếng này từ cổ họng chàng thốt ra:

– Rùng rợn! Thật rùng rợn! Rùng rợn!

Giờ đây Roland *đã hiểu*! Chàng hiểu rằng chàng đang ở dưới đáy những cái giếng! Chàng hiểu rằng chàng đang ở trong hỏa ngục, nơi không một ai còn sống sót ra khỏi!

Thật là rùng rợn!...

Cơn giận dữ điên cuồng đó kéo dài bao lâu: có lẽ nguyên cả một ngày, có lẽ còn lâu hơn nữa!... Cánh cửa, những niềng sắt, tấm đá dùng làm giường ngủ, những vách đá trơn láng, Roland lần lượt tấn công vào tất cả những gì đang giam cầm chàng. Và tất cả đều bất động.

Cuối cùng chàng kiệt sức gục xuống nằm trên sàn ngục.

Lần lần, những nhịp đập của trái tim và thái dương của chàng giảm bớt cường độ, tiếng thở hổn hển bớt dần, tư tưởng của chàng lắng

https://thuviensach.vn

xuống, chàng có thể nhớ lại, chàng có thể suy nghĩ... kẻ khốn nạn!...

Thoạt đầu, chàng cảm thấy một sự ngạc nhiên bệnh hoạn khi chàng nhìn lại hai bàn tay của mình. Cuộc chiến đấu mà chàng đã chống đỡ lại những ngọn giáo của bọn đàn ông mặc giáp sắt còn hiển hiện trong trí nhớ của chàng. Chàng nhớ lại việc đó chỉ mới xảy ra có vài giờ đồng hồ, có thể là mới ngày hôm trước. Chàng nhớ lại mình đã bất tỉnh vào lúc ghê gớm trong cuộc hành trình cha chàng. Chắc người ta đã đưa chàng xuống ngục tối trong lúc chàng bất tỉnh. Việc còn lại không còn hiện hữu đối với chàng nữa... Chàng chỉ nhớ rằng trong cuộc chiến đấu, những bàn tay và cánh tay của chàng bị cắt, bị rạch hơn hai mươi chỗ máu chảy lai láng.

Bây giờ nhìn đến hai bàn tay, những vết thương, chàng thấy rằng nó đã thành sẹo!...

Thế việc gì đã xảy ra?

Chàng nằm dài trên đá lát ẩm ướt, nhắm kín mít đôi mắt, bịt chặt hai lỗ tai. Suốt hai tiếng đồng hồ, giữa sự im lặng hoàn toàn trong ngôi mộ của mình, chàng đã đặt ra rất nhiều câu hỏi mà không có lời nào để giải thích!

Và bấy giờ lời giải cho bài toán rùng rợn đó hiện ra trước mắt chàng trong tất cả sự khủng khiếp của nó:

Chàng đã bị điên!...

Việc đó kéo dài nhiều ngày, nhiều tuần hoặc có thể nhiều tháng!...

Và những chi tiết, những bằng chứng về giấc ngủ lâu dài trong đầu óc chàng chợt đến chồng chất: mái tóc thật dài, râu mọc, những móng tay móng chân dài thái quá, quần áo của chàng bị mòn sờn do sự cọ xát trên nền đá...

Khi sức khỏe chàng được hồi phục sau cuộc chiến đấu vĩ đại của lý trí, chàng đến ngồi trên chiếc giường đá của mình. Hai tay chống cằm, cùi tay chống lên đầu gối, đôi mắt mở to nhìn lên khoảng không mù mịt trong ngục tối và trên vực thẳm tư tưởng của mình, chàng ngẫm nghĩ.

https://thuviensach.vn

Người ngục tốt đi vào, mang theo một cây dao găm rắn chắc, thấy chàng bình tĩnh, lầm bầm:

– Này!

Ông ta đi đến gần chàng, ngắm nhìn chàng vài phút với vẻ ngạc nhiên và gọi:

– Ê! Anh bạn!...

Roland không trả lời, chàng không nghe, không thấy người ngục tốt. Cuối cùng người ấy đi ra, lắc đầu:

– Người đáng thương! Ông ta lẩm bẩm. Cơn hung hăng chỉ tổ làm suy yếu ông ta thôi. Tốt hơn hết là ông ta nên ở trạng thái điên cuồng, và ta sẽ bực mình nếu bắt buộc phải giết chết ông ta.

Nhất định, người ngục tốt này là một kẻ còn chút lòng nhân đạo và không thiếu lòng thương xót. Một tháng trôi qua.

Trong thời kỳ đó, Roland có thêm những cơn hung hăng khác như lăn xả vào cánh cửa cũng giống như lực sĩ Samson, tìm cách lay chuyển những tấm vách đá. Lúc ấy người ta lại nghe những tiếng gầm thét của chàng nhưng chỉ có sự im lặng hoàn toàn đáp lại.

Rồi đến một thời kỳ ngã lòng hoàn toàn.

Một ngày kia, đã sáu tháng Roland bị giam, một ý nghĩ trong tâm trí chàng đột nhiên lóe lên với hy vọng điên rồ.

Sở dĩ người ta không đưa chàng ra trước Hội đồng Thập nhân chế vì tưởng chàng điên!... Nhưng nếu như chàng thành công thuyết phục được những ngục tốt của chàng rằng chàng có đầy đủ lý trí! Lúc bấy giờ tất nhiên người ta sẽ phải nghe chàng! Và từ đó chàng được giải thoát, bởi vì ngay ở trong Hội đồng, chàng tin có những người bạn tận tâm như là Altieri...

Từ đó, chàng thường nói chuyện với ngục tốt những lần được ông ta hé mở cái cửa nhỏ đút bánh mì vào. Chàng nói giọng khiêm tốn, cố gắng tỏ ra tươi cười, nói những chuyện làm cho người ngục tốt cười vang, càng ngày ông ta càng bớt rụt rè, cuối cùng đi vào ngục tối cũng như lúc ban đầu.

https://thuviensach.vn

– Giờ đây, ông rất yên tâm, một buổi tối ông ta bảo chàng.

– Phải, phải, ông thấy đó, Roland nói.

– Cho nên, ông sắp được ban thưởng...

– Chà! Chà! Roland nói với một ánh chớp trong đôi mắt.

– Ông sẽ nhận lãnh những lời an ủi của Giáo đường. Một vị giáo sĩ có phẩm hạnh biểu lộ sự quan tâm đến ông và đã nhận được phép đến gặp ông, trò chuyện cùng ông...

– Và chừng nào ông ta đến?

– Ngay ngày hôm nay. Đó là một ân huệ quý báu được người ta chấp thuận cho ông, bởi vì phần nhiều những tù nhân của chúng tôi chết mà không được hòa giải với Chúa...

– Chúa! Roland lẩm bẩm... Chúa! tôi đã hoài công tìm ngài ở trong tâm trí của tôi!

Khi người ngục tốt đi rồi, Roland bắt đầu bước đi với vẻ rối loạn, bồn chồn chờ đợi cái phản ảnh của cuộc sống bên ngoài sắp đến tận đáy sâu trong đêm tối của chàng.

Quả thật chẳng bao lâu, cánh cửa lại mở và một vị giáo sĩ xuất hiện.

Đầu ông trùm kín trong một chiếc áo thầy tu có mũ chụp Roland chạy đến trước mặt, nắm hai bàn tay ông.

– Xin cảm tạ ngài, chàng nói với giọng nhiệt thành, ngài đã không do dự đến thăm một người tù nhân khốn khổ.

– Này con, vị giáo sĩ nói, con không phải cám ơn ta, mà chính là đức Chúa Trời...

– Đức Chúa Trời!... Xin hãy tin tôi rằng nên để Ngài ở yên nơi ở của Ngài... Tôi van ngài, hãy nói cho tôi biết về những người thân của tôi...

– Kẻ bất hạnh! Vị giáo sĩ kêu lên, con đã chịu đau khổ đến nỗi con chối bỏ Chúa sao?

– Đau khổ! Chao ôi! Phải. Tôi đã khẩn thiết kêu la quá nhiều rồi trong sự im lặng của ngôi mộ này. Tôi đã đập đầu vào những vách đá của nó, tôi đã than khóc, rên rỉ, kêu gọi nền công lý của con người. Tôi

https://thuviensach.vn

cảm thấy sự điên loạn lảng vảng xung quanh mình, tôi đã đập nát những móng tay trên những miếng sắt của cánh cửa này. Tôi đã đau khổ và tôi đang đau khổ, thưa ngài, tôi đau khổ như là mỗi phút ở trong đời sống hỏa ngục này là một cái chết mới!...

Viên giáo sĩ đường như uống lấy những lời nói đó.

– Phải, ông nói, ta thấy rằng quả thật con đau khổ quá nhiều, và lần thứ nhì Roland rùng mình khi nghe giọng nói của ông ta.

Roland quỳ xuống.

– Có lẽ ngài sẽ tỏ lòng thương xót tôi, chàng vừa nói vừa ngăn những tiếng nức nở. Ngài không biết, ngài không thể biết rằng thế nào là trải qua những ngày, những tuần lễ, những tháng để xoay trở trong đầu cùng một câu hỏi mà không có lời giải đáp. Ngài hãy thử hình dung, thưa ngài, rằng thân phụ ngài, thân mẫu ngài, vị hôn thê của ngài, tất cả những gì ngài thương yêu nhất ở trên đời, tất cả những gì ngài thân ái, chỉ ở cách ngài vài bước chân, phía sau những bức tường lớn, và rằng ngài biết rằng họ đang khóc than những giọt lệ máu...

Giờ đây, Roland nói rất dịu dàng.

– Việc ghê gớm nhất, Roland nói tiếp, là người ta ném tôi vào trong cái địa ngục này mà không hề nói cho tôi biết tại sao, không nghe tôi trình bày... Nếu nhưtôi có thể được đưa đến trước Hội đồng... Ôi! nếu việc đó có thể được, chàng nói thêm, nghiến chặt răng trong mối xúc động, tôi sẽ được cứu thoát... Altieri... anh bạn Altieri của tôi... và những người bạn khác...

– Altieri! Viên giáo sĩ ngắt lời với một giọng chát tai.

– Phải! Ngài có quen biết anh ta không?... Ôi! Thưa ngài, xin hãy nói...

– Ta không quen biết ông ta!

– Không sao! Ngài sẽ đi đến tìm anh... Ngài sẽ nói cho anh nghe tất cả những gì ngài đã thấy, phải không?... Ngài sẽ nói với anh rằng tiếng nói của tôi bị khản đặc vì những lời nức nở... Người ta cho là tôi điên, thưa ngài... Chắc chắn là do việc đó mà người ta không đưa tôi ra trước

https://thuviensach.vn

Hội đồng... Nhưng còn ngài, thưa ngài, ngài là một người có lòng nhân đức và có lòng công bình, ngài sẽ chứng tỏ để cho người ta có thể chịu nghe tôi...

– Phải, phải, con hãy yên lòng... ta sẽ nói việc đó...

– Ôi! Roland vừa kêu vừa nhảy một cái đứng lên và nắm lấy bàn tay của vị giáo sĩ... Xin hai lần cảm tạ ngài... Tên của ngài, thưa ngài, tên của ngài, là người cứu sống tôi!...

– Ta là một người của Chúa, đó là tất cả tên của ta...

Vị giáo sĩ làm một cử động như để rút lui.

– Xin ngài ở lại thêm một lúc nữa, tôi xin van ngài... Tôi thấy dường như ngục thất của tôi bừng sáng...

– Ta chỉ có được vài phút, và nó đã trôi qua.

– Ôi! Là vì tôi rất muốn...

– Con muốn gì, anh bạn? Vị giáo sĩ hỏi.

– Xin hãy nói với tôi về Léonore...

– Ta không quen biết người này, ta là một giáo sĩ khốn khổ.

– Ở ngôi giáo đường nào?

– Giáo đường Sainte-Marie-Formose.

– Nàng ở cách giáo đường của ngài chỉ hai bước chân... Léonore! Con gái của ngài Dandolo!...

– Chà! Phải...

– Ngài đã biết!

– Ta sẽ đến gặp nàng... Ta sẽ nói với nàng... Nhưng mà đã hết giờ...

– Bao giờ ngài sẽ trở lại?... Ôi! chẳng bao lâu, phải không? Tôi van ngài, ngài hãy nói đi!...

– Phải, phải... Trễ lắm là trong vài ngày... con sẽ biết rõ tất cả những gì con muốn biết...

Roland định nói vài lời biết ơn, nhưng cổ họng của chàng nghẹn lại không để thoát ra một âm nào. Chàng nhìn theo với một ánh mắt xúc cảm vị giáo sĩ đi ra. Rồi cánh cửa đóng lại.

https://thuviensach.vn

Lúc ông ta ở trong thang lầu đi lên về phía ánh sáng, vị giáo sĩ bỏ rơi chiếc mũ trùm để lau chiếc trán ướt đẫm mồ hôi, gương mặt của Bembo hiện ra, bị rạch bởi một nụ cười tái mét.

– Ta có nghe nói, ông ta lẩm bẩm, rằng người ta thu nhận được những hiện tượng lạ thường bằng cách định phân với sự khôn ngoan, trong tâm trí của những người bị kết án, những mối hy vọng và tuyệt vọng luân phiên xáo trộn không ngừng.

https://thuviensach.vn

XIII
DANDOLO ĐƯỢC CỨU THOÁT

Chúng ta hãy đi lên khỏi cảnh địa ngục đó và hãy liếc mắt nhìn xem thế giới của những nhân vật sống khác nhau đang kích thích tính hiếu kỳ của chúng ta.

Ba năm trôi qua kể từ lúc có cuộc bạo động do những binh sĩ của Đại úy Thống lĩnh* Altieri đã dập tắt với biết bao tàn bạo dã man. Ký ức về những biến cố buồn thảm đó với thời gian đã lắng dịu, rồi xóa mờ trong trí nhớ của Venise.

Foscari đã được bầu làm thủ tướng của Venise.

Ông cai trị bằng sự khủng bố, áp dụng cái nguyên lý chính trị là làm cho dân chúng sợ hãi phải tuân thủ hơn là thương yêu họ. Ngoài ra ông đã khéo léo chia sớt quyền hành tối thượng cho vài vị quý tộc có thế lực như Altieri, người được ông ta xác nhận và tăng thêm quyền hành quân sự.

Bembo trở thành giáo sĩ và là một người thường xuyên lui tới tòa cung điện quận công. Tại đây hắn ta thường có những cuộc hội kiến lâu và bí mật với thủ tướng.

Sau cuộc bắt bớ Roland, Imperia biến mất khỏi Venise. Người ta nói rằng nàng đang ở tại Florence. Rồi, một ngày đẹp trời, nàng trở lại ở trong dinh thự của Davila đã tặng cho nàng, và thêm lần nữa, nàng làm choáng mắt Venise vì sự phô trương của nàng.

Chỉ có ở cuối dinh thự, nàng cho sửa sang một gianphòng cho một đứa con gái nhỏ độ mười hai tuổi. Đứa trẻ đó giống Imperia lạ lùng, dường như nàng đặt vào nó tất cả những tình cảm của mình với sự thương yêu nồng nàn, mãnh liệt.

https://thuviensach.vn

Một buổi tối vào tháng chín, trong ngôi nhà ở đảo Olivodo, Léonore đến gần cha nàng trong lúc ông nhìn theo nàng đi đi lại lại, và cũng như mọi đêm, nàng chìa chiếc trán cho ông hôn, rồi nói:

– Chào cha!

Dandolo nắm hai bàn tay của con gái và nói:

– Hãy ở nán lại một chút, con. Ta muốn nói chuyện với con.

Léonore ngồi xuống, không chút hiếu kỳ, và chờ đợi trong dáng điệu cứng đơ và máy móc với một vẻ lãnh đạm lạ lùng.

Buổi tối hôm đó, Dandolo ngắm nhìn con gái mình với vẻ chăm chú, rồi ông giữ hai bàn tay nàng trong tay mình.

– Sao hai bàn tay con lạnh như vậy, con!

– Năm nay, tháng chín có hơi lạnh.

– Con có biết rằng lúc nãy, cha nghĩ gì không?

– Con đang chờ cha nói ra, thưa cha.

– Ta nghĩ rằng con vừa tròn hai mươi tuổi.

Léonore yên lặng.

– Hai mươi tuổi! Dandolo nói tiếp, đoạn ông đứng lên đi đi lại lại, hai bàn tay chắp sau lưng, theo thói quen của ông. Hai mươi tuổi, theo như phong tục của chúng ta, không còn là tuổi thanh xuân nữa... Nào hãy xem. Léonore...

– Thưa cha, nàng ngắt lời với một giọng mạnh dạn, cha đã nhiều lần đề cập với con về chuyện hôn nhân với Altieri. Cho nên, chúng ta nên nói thẳng, bởi vì cha muốn như thế. Cha nói đến tuổi thanh xuân của con. Chúng ta hãy để việc đó qua một bên. Đối với con không có tuổi thanh xuân cũng như tuổi già. Chúng ta nên bàn bạc đơn giản đến những quyền lợi của cha, bởi vì những quyền lợi của con không còn gì để nói nữa.

– Nầy con, con đã lầm... Việc này có liên quan đến hạnh phúc của con.

https://thuviensach.vn

– Trong trường hợp đó, thưa cha, vấn đề sẽ được giải quyết mau. Con không mong hạnh phúc nào khác hơn là được sống trong ngôi nhà này, nơi mà tuổi thơ của con đã trôi qua, và chết ở đây khi giờ của con sẽ điểm.

– Thế là con không muốn nghe nói đến Altieri?

– Thưa cha, cũng như bất cứ một người đàn ông nào khác. Con không muốn lấy chồng? Không bao giờ.

– Và nếu như cha nói với con rằng cái hạnh phúc của cha, tùy thuộc vào cuộc hôn nhân đó!...

– Con hiểu, thưa cha: Cha đã bị tiêu tan, cha yếuớt. Altieri giàu và có thế lực. Ông ta thương yêu con. Và ông ta làm cho cha hiểu rằng ông ta sẵn sàng mua con, chấp nhận cái giá do cha đưa ra.

– Con tàn nhẫn đối với người cha già của con.

– Tại sao cha lại muốn hy sinh con? Tại sao cha không chịu bằng lòng cuộc sống mà chúng ta đang sống? Cha tham lam, thưa cha. Nhưng xin cha tin con rằng, để làm mãn nguyện những khát vọng của cha, cha đừng có đụng đến quả tim của con: Cha sẽ làm nó vỡ tan như là chiếc ly nầy.

Cầm trong hai bàn tay mịn màng của mình một ly rượu không chân bằng thủy tinh được sản xuất ở Venise, nàng bóp mạnh nó bể nát, một giọt máu đỏ chảy ra ở những ngón tay nàng.

– Nó không phải liên quan đến lòng khát vọng! Dandolo nói với giọng trách móc. Nó liên quan đến tính mệnh của cha!

– Đến tính mệnh của cha!

– Con nên biết một sự thật rùng rợn: Từ ba năm nay, cha bị đánh dấu bằng mực đỏ, và người ta chỉ để cho cha được tự do là nhờ ở sự nỗ lực liên tục của Altieri. Nếu như con kết hôn với ông ta, cha sẽ trở thành bất khả xâm phạm, bởi vì từ đó không một ai còn dám tình nghi cha nữa. Nếu như con không lấy ông ta, ta sẽ mất hết hy vọng... Bây giờ, con cầm trong tay sự tự do và tính mệnh của cha... Con hãy chọn cha, nếu như người ta quăng ta vào trong những cái giếng, nếu như đến lượt

https://thuviensach.vn

ta, ta vượt qua chiếc cầu Than Thở, người ta sẽ nói rằng chính con, đứa con gái hư hỏng, đã kết án ông lão Dandolo phải chết ở dưới đáy một hầm sâu!

Dứt lời, ông đi ra, lương tâm bị dày vò bởi sự căng thẳng của thần kinh.

Léonore vẫn ngồi yên trên ghế của nàng.

Sáng hôm sau, cha nàng tìm thấy nàng ở y chỗ cũ, như pho tượng bất động mang một nỗi tuyệt vọng sâu sắc: Một chứng nan y khó có phương thuốc nào trị khỏi.

Ông lão đến gần, sờ vai nàng và nói thì thầm:

– Léonore!...

Nàng đứng lên và tỏ vẻ ngạc nhiên khi thấy trời đã sáng. Chắc chắn, nàng đã không cảm nhận là mình đã trải qua một đêm trên chiếc ghế này...

Khi nàng thấy Dandolo, sợ hãi, run rẩy nhìn nàng như thuở xưa Oedipe đã nhìn con Nữ nhân sư Sphinx*, nàng nói với giọng thản nhiên:

– Thưa cha, cha có thể báo lại với Altieri rằng con bằng lòng trở thành vợ anh ta.

Dandolo thốt lên một tiếng kêu vui mừng khôn xiết và muốn nắm lấy hai bàn tay của con mình. Nhưng nàng vùng ra và đi thẳng về phòng mình đóng kín cửa lại. Nàng muốn đi đến một chiếc ghế bành, có lẽ để ngồi triền miên trong niềm suy tư thảm thiết của mình.

Nàng không có đủ thời giờ, đã té nằm dài bất tỉnh, không một tiếng kêu nàng chìm đắm trong cơn khủng hoảng tuyệt vọng đáng ghê sợ.

https://thuviensach.vn

XIV
ĐƯỜNG HẦM

Roland mỏi mòn chờ đợi viên giáo sĩ trở lại. Một ngày kia, chàng hỏi người ngục tốt:

– Vị giáo sĩ đáng kính đó đến đây được bao lâu?

– Khoảng gần một năm, người ngục tốt nói.

Một năm! Chàng đã chờ đợi một năm!...

Roland lấy hai bàn tay nắm tóc mình, thét lên một tiếng gầm chát tai rồi nhào lên chiếc giường bằng đá, khóc nức nở.

– Tốt! Người ngục tốt lầm bầm. Việc đó lại tiếp diễn rồi! Miễn là ông ta đừng trở nên hung dữ!...

Quả thật, quá tuyệt vọng, Roland trở nên cuồng bạo.

Trong vòng nhiều ngày, những sự cuồng loạn mỗi lúc càng mãnh liệt, đến nỗi người ngục tốt sợ hãi, cuối cùng không dám đi vào ngục thất nữa.

Bấy giờ, Roland biết đến cái cực hình của sự cô đơn tuyệt đối: Không còn thấy một gương mặt con người nữa, không nghe giọng nói con người nữa – dù giọng nói và gương mặt đó chỉ là của người ngục tốt – chàng biết thế nào là cái ghê sợ khủng khiếp trong việc bị nhốt kín.

Vả lại, chắc chắn rằng người ngục tốt của Roland đã nhận được những lệnh mới, bởi vì chẳng những ông ta không bao giờ đi vào trong ngục tối nữa, mà cũng không trò chuyện với tù nhân của mình ngang qua cửa sổ nhỏ, nơi đưa thức ăn vào.

Trong thời kỳ đó, Roland được cứu thoát nhờ ở nghị lực của tình yêu với sức mạnh của một sinh lực phi thường. Cái tên của Léonore được

https://thuviensach.vn

nhắc đi nhắc lại một ngàn lần mỗi ngày, hình ảnh của vị hôn thê được gợi nhớ lại một cách mạnh mẽ nơi tim chàng trong gian ngục tối.

Ở chàng cũng có một sức mạnh thiên nhiên có khả năng chế ngự sa ngã vật chất đang đe dọa chàng. Trong ngục tối, chàng vẫn giữ được sự bền bỉ và cường tráng. Một hiện tượng lạ lùng nay làm nảy sinh một hiện tượng khác: những giác quan của Roland lẽ ra phải bị teo tóp lại phát triển hơn, thị giác sáng hơn đến nỗi chàng phân biệt được những vật nhỏ nhất trong đêm tối mù mịt của gian ngục tối. Cuối cùng chàng lần lần thu nhận được những tiếng động ở bên ngoài, và thỉnh thoảng nghe tiếng hát của những người chèo thuyền vẳng đưa đến, dịu bớt, yếu đi như là một âm hưởng của vật chết.

Chàng có thể xác định khá chính xác vị trí gian ngục tối của mình.

Một ngày kia, chàng đang xoay quanh gian ngục tối, với bước chân mềm mại và lẹ làng của một con mãnh thú bị nhốt trong chuồng, bàn chân chàng đụng phải những mảnh vụn sa thạch trong một góc. Bấy giờ chàng nhớ lại rằng trong một cơn cuồng loạn, chàng đã lật đổ và đập bể cái hũ nước. Người ngục tốt đã thay thế cái hũ khác và bỏ lại tại chỗ những mảnh vụn của cái hũ cũ.

Mảnh vụn Roland đụng phải làm chàng bị thương ở chân. Kể từ lâu, đôi giày dự lễ chàng mang vào lúc bị bắt không còn nữa. Quần áo chàng rách tơi tả. Và nếu không có chiếc mền của người ngục tốt thương hại cho, chắc chắn chàng đã chết vì lạnh.

Khi bị thương ở chân, Roland đến ngồi trên chiếc giường đá của mình và lấy một góc mền lau máu. Trong lúc chàng bận rộn như vậy, một tiếng hát từ xa vẳng đến làm chàng xúc động. Chàng lắng nghe với sự say mê ngây ngất.

Đó là tiếng hát của một người chèo thuyền.

Chàng bắt đầu xoay quanh trong gian ngục tối, không còn cảm thấy vết thương ở bàn chân trần của mình nữa.

– Ôi! Thoát khỏi!... Thoát khỏi cái địa ngục này!... Những lời nói đó được nhắc lại hàng trăm lần, nó làm cho quả tim chàng rung lên, sôi

https://thuviensach.vn

sục. Lần đầu tiên, ý nghĩ về việc vượt ngục nảy ra trong tâm trí chàng!... Vượt ngục!... Nhưng bằng cách gì? Chàng đang ở dưới mặt đất sâu ba mươi bộ với những tấm vách đá dày ghê gớm. Cánh cửa bằng gỗ sồi hoàn toàn bọc sắt. Sau cánh cửa, những người ngục tốt canh giữ ngày đêm.

Và bỗng nhiên, một sự đau đớn nhức nhối của bàn chân bị thương chàng thốt lên một tiếng gầm vang vui mừng điên cuồng. Thế là chàng lăn xả về phía những mảnh hũ vỡ, hai bàn tay run rẩy sờ soạng, gom lại hết và đem từ miếng để lên trên chiếc giường đá. Rồi chàng, vừa nức nở, vừa nhào lên trên những mảnh vụn sa thạch đó, lấy thân mình che phủ như là những kho tàng quý báu nhất!

Bởi vì những mảnh sa thạch đó, nó nhọn như dao găm, có miếng bén như lưỡi dao, đó là những dụng cụ cần thiết cho sự giải thoát của chàng...

•••

Roland không bắt tay ngay vào việc.

Trước hết chàng cần phải tập lần lần cho tâm trí của mình quen với sự cân nhắc khả năng của việc vượt ngục, bởi vì ngay sau khi dừng lại ý nghĩ đó, những nhịp đập trong lồng ngực chàng quá mãnh liệt đến nỗi chàng tưởng chừng như quả tim của mình sắp vỡ tan...

Ngạc nhiên về sự yên lặng, một hôm người ngục tốt gọi chàng, từ phía sau cánh cửa.

Người tù nhân run rẩy vì khủng khiếp. Chàng đứng lên, nhào đến cánh cửa và tỏ vẻ đang bị giày vò bởi một cơn phẫn uất còn quyết liệt hơn những lần trước. Người ngục tốt vội bỏ đi.

Từ đó, khi nghe những bước chân đi đến gần ngục mình, Roland bắt đầu la hét: Từ bây giờ, không nên cho bất cứ một người nào đi vào ngục tối của chàng!

Trong vòng ba tháng, Roland tìm kiếm con đường đi để vượt ngục, chàng mưu tính kế hoạch. Lần lần chàng xác định đúng vị trí xà lim của

https://thuviensach.vn

chàng ở trong ngục thất.

Kế hoạch cuối cùng được chàng quyết định thật đơn giản mà táo bạo. Bức tường ở về phía con sông khá dày, có chứa một cái giếng hoặc một đường hầm ở bên trong.

Roland quyết định đào đường hầm đó đi lên và bằng cách đi xiên về phía mặt. Một khi lên đến cao hơn mặt nước, chàng chỉ còn có việc khoét một lỗ hổng và tự gieo mình ra con sông. Chàng tính rằng, như vậy chàng sẽ đến bên dưới chiếc Cầu Than thở.

Chính vào ngày 12 tháng chạp năm 1510, Roland bắt đầu tấn công tảng đá ở góc phía bắc của gian ngục tối. Tại đây, ngày nay người ta còn chỉ cho những người khách hiếu kỳ muốn xem nơi giam giữ chàng – nghĩa là mười tám tháng sau khi chàng bị cầm giữ.

Chàng không nhớ rõ ngày tháng đó, và người ta tìm lại được nhờ ở một trường hợp hoàn toàn ngẫu nhiên.

Món dụng cụ sử dụng duy nhất của chàng là một mảnh hũ bể. Công việc của chàng từ từ, thật đáng ngã lòng. Chàng cạo chất xi măng ở xung quanh tảng đá và thu thập từng mảnh vụn này đến mảnh vụn khác đem rải lên nền ngục.

Chàng cần phải có bốn tháng làm việc liên tục để gỡ được tảng đá đầu tiên. Đã bao nhiêu lần, trong công việc mệt nhọc nhưng đầy hăm hở đó, đôi khi chàng dừng lại trong sự tuyệt vọng, hai tay ôm lấy đầu, và ngồi chồm hổm trong cái góc tối đen đó, chàng khóc nức nở trong nhiều giờ đồng hồ!... Rồi thình lình, bởi một trong những cơn đột biến khó giải thích của tư tưởng, niềm hy vọng bỗng trở lại, chàng tiếp tục làm việc.

Cuối cùng, với những ngón tay đẫm máu, chàng dùng sức mạnh ấn tảng đá bật ra, nhưng kiệt sức chàng phải dừng lại thở hổn hển.

Lúc bấy giờ, chàng đẩy tảng đá xuống dưới chiếc giường của mình và đào bới tảng đá kế.

Công việc trở nên dễ dàng hơn.

https://thuviensach.vn

Bứng được tảng đá thứ nhì, Roland đứng trước một lớp đất nện, trộn lẫn với đá sỏi và hồ. Cái lớp đó ở giữa hai tấm tường ngăn, gồm mỗi tấm hai hàng những tảng đá hoa cương lớn. Thành ra, nếu như Roland xuyên thủng cái lớp đó thẳng trước mặt chàng và ngang qua bức vách thứ nhì, thì chàng sẽ đi tới đúng chỗ ở bên dưới con sông!

Chàng bắt đầu đào đi lên theo một đường xiên do sự tính toán trước, nó sẽ dẫn đến lòng sông.

Chẳng bao lâu chàng đã đứng trong hầm của mình và hướng theo con đường xiên đã dự tính. Dần dần chàng đào phía trên đầu làm rớt một đống đất. Sau đó Roland ra khỏi một hành lang dài và hẹp đó là khoảng trống của những tảng đá được chàng bứng đem đi. Kiên trì chàng lượm hết những mảnh đất đá vụn, đập nát ra đem đi rải lên nền ngục làm cho cái nền từ từ cao lên.

Ngay khi nghe một tiếng động nhỏ ở sau cánh cửa, Roland giả làm người điên bằng những tiếng kêu la và đập phá. Chàng biết đích xác lúc người ta đẩy thức ăn vào, và khi người ngục tốt hé mở cánh cửa sổ nhỏ ra, ông ta sẽ nhận ra gương mặt co rút và đôi mắt sáng ngời của tên tù nhân. Roland bị quên lãng như vậy trong ba năm trời. Thỉnh thoảng người ta nghe rõ những tiếng la thét hoặc là những lời than vãn của chàng, nhưng người ta không còn để ý đến nữa. Và riêng chỉ có người ngục tốt đặc biệt của số 17 tiếp tục phận sự mình một cách máy móc: Cứ hai ngày một lần, ông ta đem bánh mì và nước uống. Lúc bấy giờ, ông mở cửa sổ nhỏ, liếc nhìn người tù nhân một cái, nói với chàng một câu rồi rút đi, và Roland có được hai ngày yên ổn.

Một ngày, trong lúc đào đường ở phía trên, mảnh đá hoa cương đụng phải một vật cứng không phải là đất nện, cũng không phải là hồ xây... Ban đầu chàng ngỡ là mình đụng phải một tảng đá to như đã gặp nhiều lần, và tiếp tục bới. Càng dọn trống, tảng đá càng lộ ra to lớn... Suốt ngày, Roland kiên nhẫn bới đất ở bên dưới tảng đá đó. Hôm sau, chàng tiếp tục công việc, và sau nhiều giờ đồng hồ, sự thật phũ phàng cuối cùng hiện ra thật rõ ràng trước mắt chàng:

https://thuviensach.vn

Tảng đá đó, là một phiến đá rộng, và bên cạnh nó, có những phiến đá khác. Kẻ khốn khổ đã rên rỉ tuyệt vọng: Đường hầm chật hẹp quanh co của chàng đã dẫn đến một ngục tối khác!

Roland chậm chạp đi trở xuống đường hầm lúc đó khoảng ba mươi lăm bộ bề cao. Chàng nằm lên trên nền ngục, hai tay ôm đầu, cố suy nghĩ đến cảnh ngộ của mình.

Roland chịu đựng một cơn khủng hoảng giống như cơn khủng hoảng mà chàng đã chịu trước đây. Chàng đã tự kiềm chế và vượt qua thử thách ban đầu. Trong cuộc đời của một vài người đàn ông, có những trận giông tố nổi lên cuồng nộ và dữ dội như thế và trong lúc đó, linh hồn thu mình lại, chờ đợi một cú sét đánh.

Trong hai ngày, Roland nấu nung suy nghĩ rằng công việc vĩ đại chàng đang thực hiện với sự kiên nhẫn của một con mối quyết xoi thủng quả đất, sẽ là vô ích. Rằng tất cả đều bắt đầu trở lại, rằng nhiều năm và nhiều năm nữa, chàng lại phải đào, bấu chặt những móng tay vào trong đá, đào cho đến lúc hai bàn tay không còn cử động.

Rồi, đột ngột, cái bản năng và tính tò mò bắt chàng phải nâng phiến đá đó lên, đi vào trong gian ngục tối mới, để nhìn thấy một ngôi mộ khác!... Và rồi, ai biết trước được?... Có thể, từ nơi đó, chàng sẽ tìm được một con đường đảm bảo an toàn hơn đi về phía tự do, về phía cuộc sinh tồn!

Chàng chạy ngay đến đường hầm, trèo lên đến đỉnh và bắt đầu tháo gỡ phiến đá bằng cách cạo xi măng. Chốc chốc chàng dừng lại, lấy vai chống đỡ phiến đá và thử nâng lên. Và lúc ấy, trong đêm tối ở trong hầm, chàng là hình ảnh sống động của một tượng trụ khổng lồ chống đỡ thế giới đang sụp đổ.

Đến lần toan tính thứ mười hai, phiến đá nhích lên, Roland thò đầu qua, và chỉ cái nhìn đầu tiên, đôi mắt chàng bắt gặp ánh mắt của một người đàn ông đang kinh hoàng, ngạc nhiên, nhìn sững lên chàng! Roland cắn chặt một mảnh đá hoa cương nhọn được chàng đẽo thành dáng một cây dao găm. Với một bên vai, chàng tiếp tục nâng phiến đá

https://thuviensach.vn

lên, và bàn tay mặt chàng cầm mảnh đá hoa cương, nhất quyết giết chết hoặc là bị giết chết!...

https://thuviensach.vn

XV
NGỤC TỐI CỦA NHỮNG NGƯỜI TỬ TỘI

Với một chuyển động lẹ làng, Roland tự giải thoát, và bỏ phiến đá rớt xuống, chàng đứng dậy ngang mặt người đàn ông cũng đang đứng bị đóng đinh tại chỗ. Ông ta sửng sốt nhìn chàng không một lời nói, không một cử động.

– Anh là ai? Roland hỏi với một giọng khàn.

– Một tù nhân...

Nét mặt của Roland liền dịu lại. Bấy giờ chàng nhìn con người đó với một sự hiếu kỳ say mê, không phải là một viên thẩm phán, không phải là một tên đao phủ, cũng không phải là một tên ngục tốt, nhưng là một tù nhân cũng như mình, có thể là một người bị hành hạ, như mình. Và chàng nhận thấy anh ta cũng vậy, mặc quần áo rách rưới không đủ che thân.

– Anh ở đây được bao lâu? Chàng hỏi tiếp.

– Tôi không biết... tôi không còn biết nữa! Người đàn ông nói với một giọng ảo não, và khàn đặc.

Roland đưa thẳng bàn tay, với một cử động thiện cảm và gần như vui mừng.

Người đàn ông đó, một loại người vũ phu mà ánh lửa thông minh dường như chập chờn trong một nỗ lực cuối cùng, đó là người đồng loại của chàng, một người bạn, gần như là một người anh em?

Người đàn ông khiếp sợ, lùi lại:

– Ta cũng là một tù nhân như anh. Roland nói với sự dịu dàng lạ lùng, ta đã chịu đau khổ và ta đang đau khổ như anh. Dù anh là ai đi nữa, những số phận của chúng ta vào lúc này đều giống nhau, và những

https://thuviensach.vn

nỗi thống khổ của chúng ta là anh em... Anh không muốn kết làm anh em bằng cách bắt tay ta sao?

– Ông có biết tôi là ai không? Người đàn ông nói với giọng man rợ. Tôi là một đại phạm nhân làm cho nhân loại ghê tởm. Tôi đã trộm cắp, giết người, tôi đã phạm rất nhiều trọng tội. Khi còn ở trên mặt đất, tất cả mọi người đều ghê tởm tôi. Người ta kinh sợ tôi,người ta xa lánh tôi. Ở đây, chính bản thân những ngục tốt xem tôi như là một con hổ dữ. Họ chỉ đi vào ngụåc tối này với cây dao găm trên tay. Tôi bảo với ông rằng tôi là một tên ác nhân hoàn toàn, một tên bị nguyềnrủa, một sinh vật riêng rẽ. Ông, có thể ông còn có một người nào đó khóc thương ông. Còn tôi, tôi không có cả cha lẫn mẹ, không có anh em, gia đình, bạn hữu – không có gì cả ở trên đời. Nếu tôi khóc than, nếu như những cuộc tra tấn cướp đi của tôi những tiếng kêu la và những tiếng nức nở, nếu như tôi đói, tôi khát, không một ai sẽ biết được điều đó, không một ai lo ngại cho điều đó. Người ta chỉ lo lắng để biết tội ác nào mà tôi đang trù tính trong đầu ở tận cùng đáy ngục thất này. Và bàn tay này đây vẫn còn đỏ về trọng tội cuối cùng của tôi. Hãy sờ vào tay tôi, nếu như ông dám!

Giọng hung hãn, với một cử động dữ tợn, người tù đưa thẳng bàn tay run rẩy của mình.

Roland nắm lấy và siết chặt bàn tay người tử tù.

– Như vậy đó, người này nhút nhát nói tiếp, ông không ghê tởm tôi sao?...

– Không! Roland làm một cố gắng để nói.

– Tuy nhiên, tôi được xem là một tên ác nhân danh tiếng...

– Anh là một tù nhân khốn khổ cũng như ta. Ta sẽ an ủi anh. Bởi vì anh, chỉ với sự hiện diện duy nhất của anh thôi, anh đã làm cho ta khuây khỏa.

– Ông im đi, ông im đi! Giọng nói của ông làm cho tôi xúc động tận tâm can...

https://thuviensach.vn

Người tù nhân quỵ xuống, vùi chiếc đầu trong hai bàn tay và bắt đầu khóc nức nở. Roland ngắm nhìn anh ta với vẻ ao ước trong đó có cái gì tàn khốc.

– Anh ta, anh ta còn có thể than khóc, chàng lẩm bẩm. Không, anh ta chưa chịu đau khổ nhiều bằng ta! Thôi đi, thôi đi, chàng nói tiếp, anh hãy lấy lại can đảm... Ta đã kiên trì một mình đào một địa đạo. Với hai người chúng ta, chúng ta sẽ làm tốt hơn, và chúng ta sẽ cùng thoát ra khỏi cái địa ngục này.

– Ông nói sao? Người đàn ông kêu lên, ngực phập phồng.

– Ta nói rằng nếu anh chịu giúp đỡ ta, cả hai người chúng ta có thể chinh phục được tự do.

– Bằng cách nào?

Roland đi đến nhấc tảng đá mà chàng vừa bỏ xuống lúc nãy.

– Đây là việc ta đã làm, anh hãy nhìn xem!

Người đàn ông liếc nhìn một cái vào trong cái hầm tối tăm, rồi ngước mắt lên nhìn Roland đầy vẻ thán phục.

– Ông đã làm như thế nào?

– Với những mảnh vụn của một cái hũ bể, ta cạy ra hai tảng đá, với những viên đá sỏi tìm thấy trong hồ xây, ta cạo, ta đào đường hầm này.

Người đàn ông lắng nghe chàng nói với một sự say mê khó tả.

– Ta đã bị lầm, Roland nói tiếp, giờ chỉ có việc làm lại.

– Làm lại! Để dẫn đến đâu?...

– Đến sông!

– Không thể được!...

– Không thể được? Roland thét lên, trán chàng ướt đẫm mồ hôi. Tại sao như vậy?

– Ông hãy nghe tôi, người tù nhân nói. Tôi ở đây chỉ có một ít ngày.

– Thế trước anh ở đâu? Roland hỏi.

– Lúc đó tôi ở dưới mái nhà lợp chì. Từ cửa sổ ở trên cao trong ngục thất, tôi nhìn xuống sông. Tôi gắng sức bẻ cong hai chấn song sắt nên

https://thuviensach.vn

tôi có thể đút đầu ra ngoài và thế là, từ trên cao hơn các vùng lân cận, tôi trông thấy bên dưới là tòa cung điện quận công, chiếc Cầu Than thở, tôi trông thấy con sông...

– Rồi sao?...

– Rồi sao! Tôi cũng vậy, có một lúc tôi có ý nghĩ vượt ngục bằng cách gieo mình xuống sông trong sự rủi ro liều bể đầu hoặc là gãy xương. Nhưng tôi đành phải từ bỏ...

– Tại sao? Tại sao?

– Bởi vì con sông được canh giữ nghiêm ngặt mỗi đêm!... Giữa ban ngày, việc giám sát là vô ích. Ông chưa kịp đào một lỗ và đục thủng một bức tường, thì những vệ binh ở cung điện đã phát hiện và ông sẽ ngã quỵ dưới những viên đạn súng hỏa mai...

– Nhưng ban đêm! Roland nói.

– Ban đêm, ba chiếc du thuyền đầy người có võ trang đi tuần tra liên tục vừa cặp sát theo những bức tường của ngục thất! Trong thời gian đầu, tôi được biết tại sao ngục thất được canh giữ ráo riết như vậy. Dường như người ta lo sợ về một cuộc tấn công chớp nhoángsẽ đem đi một người tù nhân quan trọng. Ông hãy tin tôi, khi người ta đi vào đây, người ta không bao giờ còn ra được nữa...

Roland không còn nghe nữa.

Chàng không nghĩ rằng người tù quan trọng mà Hội đồng Thập nhân chế cho canh giữ quá quý báu không ai khác hơn là chính mình. Chàng rụng rời, chàng thấy mình bị kết án mãi mãi. Tuyệt vọng hoàn toàn, chính vào phút trang trọng đó, chàng chợt có ý nghĩ tự tử... Cuộc vượt ngục trong cái chết!

Trong lúc ấy, người tù nhân tiếp tục với giọng nói buồn rầu:

– Vả lại, bằng cách chấp nhận rằng ông, ông sẽ thành công trốn thoát, còn tôi, tôi không thể nào làm được việc đó!

– Tại sao?

– Bởi vì tôi sắp bị xử tử... Phải, anh nói tiếp khi trông thấy Roland làm một cử động, việc đó làm cho ông ngạc nhiên, vì tôi nói đến cái

https://thuviensach.vn

chết một cách thản nhiên. Nhưng mà cái chết đối với tôi còn ưa thích hơn là hình phạt cấm cố vĩnh viễn... Vào lúc này, những thẩm phán đang thảo luận về số phận của tôi và ngày mai, có thể một lát nữa, người ta sẽ đến bảo tôi rằng tên đao phủ đang chờ tôi!

– Tên đao phủ! Roland kêu lên ngạc nhiên.

– Phải! tên đao phủ!... Cách mười lăm ngày trước, tôi đã đánh một tên ngục tốt, trong một cơn giận dữ. Ông ta không chết. Nhưng người ta đã kết luận rằng tôi muốn giết chết ông ta. Bấy giờ, người ta chuyển tôi đến ngục tối này, nói rằng đây là gian ngục giam những tử tội!...

– Gian ngục tối của những tử tội! Roland lẩm bẩm với một nụ cười buồn rầu. Đây là nơi ta đã tự dẫn đến!...

Bây giờ, người đàn ông ngồi xổm trong một góc xà lim và hai bàn tay ôm đầu, đang nghĩ về cái chết gần kề của mình.

Roland ngắm nhìn anh ta, và cả vào trong cái lúc ghê gớm này, vẫn có chỗ cho lòng thương hại ở trong tấm lòng quảng đại đó.

– Can đảm lên! Chàng nói. Có thể người ta sẽ chừa lại tính mệnh của anh.

Người đàn ông lắc đầu:

– Không, không!... Lần này, người ta sẽ giết tôi!

– Anh nói: Lần này?

– Phải... người ta đã tha tôi toàn mạng khi tôi vừa bị bắt... Tuy nhiên trước kia tôi đã bị kết án tử hình, và chiếc đầu của tôi được treo giải thưởng...

Bất kể đến chính mình, mặc cho nỗi tuyệt vọng mênh mông đang xâm chiếm lòng chàng, Roland quan tâm đến câu chuyện của người tử tội.

– Anh nói rằng người ta đã dung tha cho anh? Chàng hỏi tiếp.

– Phải... dường như trước kia tôi có công giúp đỡ một việc lớn cho Hội đồng Thập nhân chế... Một công trạng!... Ôi khi tôi nghĩ đến, tôi thường tự bảo mình rằng công trạng đó, là cái tội ác lớn nhất trong đời tôi...

https://thuviensach.vn

– Công trạng nào?

– Để làm chi? Tất cả đã xong, bởi vì tôi sắp chết.

– Không hề gì?... Hãy nói đi... ta van anh, ta muốn điều đó! Tại sao anh nói rằng cái công giúp đỡ cho Hội đồng Thập nhân chế là tội ác?

– Tại vì nhờ công giúp đỡ đó, nhờ ở tội ác đó một gia đình gồm những người vô tội bị sát hại! Người tù nhân trả lời với một âm điệu tuyệt vọng khó tả... Nhưng này, chúng ta nên bỏ qua việc đó, tôi muốn chết mà không đánh thức nơi tôi những kỷ niệm đáng ghê sợ đó. Có lẽ, bấy giờ, tôi sẽ được chết yên tĩnh hơn!...

– Và ta, Roland nói với một giọng tập trung, ta muốn cho anh nói.

Người đàn ông kinh ngạc, nhìn Roland.

– Ông muốn tôi nói?... Vậy thì, được! Lúc nãy ông đã ái ngại cho tôi, tôi cảm thấy giọng nói của ông quá êm ái đến nỗi tôi phải rơi lệ. Và rồi, đó sẽ là sự trừngphạt của tôi... Ông nên biết rằng thuở đó có một gia đình thật hạnh phúc khiến cho Venise như bị choáng mắt. Người cha, đó là vị thủ tướng...

Roland rùng mình dữ dội.

– Vị thủ tướng và thủ tướng phu nhân có một người con trai trẻ, đẹp, mạnh mẽ, được yêu mến, được chiêm ngưỡng. Và người thanh niên đó yêu thương cho đến mức tôn thờ một cô gái quý tộc và thuần khiết. Về phần cô, cô cũng xem chàng như là một vị thần... Nhưng màông có gì thế?... Ông rên rỉ!...

– Hãy nói tiếp đi! Roland bảo với một giọng khàn.

– Im lặng! người tù nhân kêu lên chát tai, anh đứng dựng lên và lắng tai.

Roland làm một cố gắng mãnh liệt để chế ngự những tình cảm đang nung nấu trong lòng. Chàng lắng nghe... Có người đi đến... người ta nghe nhiều tiếng bước chân...

– Lẹ lên! Người tù nhân nói và anh ta nhảy một cái, chạy đến cạnh phiến đá và giở hổng nó lên.

Roland đi sâu vào trong hầm, rồi nói với một âm điệu đe dọa lạ lùng:

https://thuviensach.vn

– Ta sẽ trở lại?

Vào lúc đó, cánh cửa mở ra.

Người tù nhân đã quăng cái mền của mình phủ lên phiến đá và ngồi lên trên cái mền.

Khoảng một chục người đàn ông vào gian ngục tối. Một người trong bọn có vẻ là một thư ký ở tòa án cầm ở trên tay một tờ giấy. Sau lưng ông ta, một người lực lưỡng mặc quần áo đỏ, trên tay cầm miếng vải đen. Những người kia là ngục tốt mang võ khí.

– Đứng lên, và nghe bản án của Hội đồng tối cao! Người thư ký nói.

Người tù nhân đứng dậy.

Người thư ký bắt đầu lắp bắp đọc mau một tờ giấy và người tù nhân hiểu rằng anh bị kết án cho đao phủ chém đầu.

– Tốt! Anh nói với giọng man dã. Và khi nào tôi sẽ bị hành quyết?

– Sáng mai!... Anh có muốn gặp một giáo sĩ không?

– Để làm gì?

– Người ta sắp gởi đến cho anh một vị. Hãy cố gắng nghe những lời khuyên bảo của vị thánh thiện đó!

– Bởi sừng của quỷ Satan! Nếu từ bây giờ đến ngày mai, một người nào đi vào trong ngục tối này, tôi sẽ bóp cổ ông ta! Người tù nhân gầm lên vừa nghĩ đến cuộc viếng thăm mà Roland vừa thông báo.

– Tốt lắm! Người thư ký nói. Mi hãy chết đi như một con chó, trong trường hợp đó!... Đao phủ, hãy bắt đầu làm phận sự của mi!

Ông ta tránh ra. Người đàn ông mặc quần áo đỏ đi về phía người tử tội và chụp lên đầu anh miếng vải đen mà ông ta mang theo.

Người đàn ông mặc quần áo đỏ đó là tên đao phủ và miếng vải đen là chiếc bao mà người ta trùm cho những kẻ tử tội – loại trang điểm cuối cùng!

Chiếc bao dài đến gối, hai bàn tay của người tử tội được tự do và bao vải khá mỏng để anh ta có thể thấy đường di chuyển. Người ta chỉ trói tên tử tội ở dưới chân đoạn đầu đài bằng cách sẽ thu hồi lại cái bao.

https://thuviensach.vn

Đôi môi của người tù nhân buông ra một tiếng duy nhất:

– Chết!

Giọng nói của anh biểu lộ nỗi kinh hoàng, sợ hãi ghê gớm. Bản năng sinh tồn đang trỗi dậy làm anh ớn lạnh. Chừng nào mà cái chết vẫn còn không chắc chắn, chừng nào anh có một cái cớ để bám víu vào hy vọng được sống, anh không run rẩy.

Nhưng mà bây giờ!... Ôi! bây giờ, cuộc sống ở trong gian ngục tối tăm đó hiện ra trước mắt anh như là một sự kỳ diệu xa xôi, ổ bánh mì đen của anh là món thực phẩm ngon lành, những ngục tốt như là những người mà anh sẽ vui vẻ ôm hôn! Sức mạnh của sự sống làm căng phồng tất cả con người anh..., những sự nuối tiếc không còn nữa đang tràn ngập trong lòng anh... Anh nghiến răng và tiếng nức nở ác liệt rên rỉ trong lồng ngực anh, đồng thời đến lượt tiếng nói này, buông ra từ đôi môi run rẩy của anh, sầu thảm hơn, tuyệt vọng hơn là tiếng nói đầu tiên:

– Sống!...

Người tử tội chậm chạp đi về phía cánh cửa vừa đóng lại và đưa thẳng hai cánh tay trong một cử chỉ van nài mơ hồ.

Một bàn tay đặt lên vai anh.

Với một sự chấn động mãnh liệt, anh quay mình lại ngơ ngác.

Xuyên qua làn vải của cái bao, anh thấy người tù nhân hiện ra trước mặt, vừa từ dưới mặt đất đi ra như từ dưới đáy một ngôi mộ.

– Chà!... Té ra là ông! Anh lẩm bẩm.

Roland ngắm anh với một ánh mắt lạ thường chói ngời trong bóng tối. Người tử tội bắt gặp ánh mắt đó và rùng mình vì một mối sợ hãi mới phát sinh.

Anh lột chiếc bao đen bị người đao phủ trùm lên đầu liệng vào một góc.

– Ông thấy không? Anh nói với một nụ cười thê thảm, tôi sắp chết!

– Chừng nào?...

– Sáng mai!

https://thuviensach.vn

Anh lấy bàn tay lau mồ hôi lạnh đang ướt đẫm trên trán và thở một cách nhọc mệt. Mặt tái mét.

– Mi sắp chết ! Roland nói tiếp.

– Phải, chết!... Tại sao ông nhìn tôi như vậy?...

– Mi đã bắt đầu kể cho ta nghe một câu chuyện, Roland nói mà không trả lời.

– Đúng! Đúng!...

– Người cha bị đâm thủng đôi mắt, có phải không?Người mẹ chết vì đau đớn, có phải không? Đứa con trai bị quăng vào giếng! Vị hôn thê!... Chao ôi!... Và vị hôn thê... này! Hãy nói đi!... Vị hôn thê đã ra sao?...

– Ôi! người đàn ông kinh hãi ấp úng, người ta sẽnói là ông đã biết rõ câu chuyện thê thảm đó!... Ông là ai?...

– Mi sẽ biết điều đó!... Nhưng mà hãy nói đi, hãy trả lời, mi chính là ai?...

– Tôi là tên cướp Scalabrino! Người đàn ông vừa nói vừa đánh côm cốp hai hàm răng.

– Scalabrino? Roland nói vừa lục trong ký ức của chàng, Scalabrino?... Và rồi, dù sao cũng mặc kệ!... Nào hãy xem, hãy nói với ta tất cả sự thật! Thủ tướng Candiano đã làm gì mi, làm gì đến mi, để cho mi phải giúp bọn Thập nhân chế sát hại ngài? Bà Silvia đã làm gì mi? Nàng Léonore đã làm gì mi?... Và tên khốn nạn, ta đã làm gì mi? Nào, hãy nói đi!

Ban đầu tên tử tội ngạc nhiên nhìn chàng, với vẻ sợ hãi, rồi với nỗi tuyệt vọng vô bờ.

– Ôi! Giờ đây tôi nhận ra ngài! Ngài là đức ôngRoland!... Ôi! Tôi là kẻ đáng nguyền rủa, bởi vì ngài hiện ra vào lúc tôi sắp chết!...

Trong mấy phút đồng hồ, những lời oán thán của tên cướp vừa quỳ xuống, tràn ngập gian ngục tối. Những lời nói sau cùng của Scalabrino làm cho Roland giật mình. Chàng đã quên lãng điều đó! Người đàn ông

https://thuviensach.vn

này sắp chết trong vài giờ nữa! Cơn giận dữ kịch liệt đang sôi sục trong lòng chàng bỗng nhiên dịu xuống.

– Mi hãy đứng dậy, chàng nói dịu dàng.

– Ôi! Thưa đức ông! Người tử tội rên rỉ: Nghe giọng nói của ngài thì ngài đã tha thứ cho tôi!... Tại sao ngài quá tốt như thế!... Tại sao ngài không giết chết tôi nơi bờ sông ở đảo Olivolo, khi mà ngài cầm giữ tôi dưới lưỡi dao găm của ngài!...

Thình lình, quang cảnh do Scalabrino nhắc lại hiện ra trước mắt Roland. Chàng nhận ra gã khổng lồ đã bị chàng quật ngã và được chàng dung tha tính mệnh.

– Nào, chàng bảo, hãy kể cho ta nghe tất cả và nhất là đừng có nói dối!

– Thưa đức ông, vào lúc chết người ta không nói láo chút nào. Vả lại, tôi đã hối lỗi, tôi xin thề với ngài!

– Mi đã hối lỗi?...

– Phải! quá muộn màng, thật đúng, nhưng tôi xin thề với ngài rằng lòng ăn năn của tôi là thành thực. Nó kể từ lúc mà ngài nói với tôi: “Mi không sợ hãi, ta dung tha cho mi!”. Ngay lúc đó, ngài thấy không, tôi đã muốn chết cho ngài... Ngài nhớ lại không! Tôi muốn tỏ bày với ngài... Nhưng mà ngài, ngài đã từ chối không chịu nghe tôi!

– Thật đúng, ta nhớ lại, Roland nói, vừa đưa một bàn tay lên vuốt trán. Và mi sẽ nói với ta điều gì, nếu như ta chịu lắng nghe?

– Tôi sẽ nói với ngài, thưa đức ông, rằng người đàn bà đó... người đàn bà được ngài giải thoát...

– Nàng kỹ nữ?

– Phải, đúng là điều đó? Chính nàng đã dàn cảnh chúng tôi ở đó để bắt ngài. Nhưng chúng tôi không được làm hại đến ngài... Người đàn bà đó có lẽ muốn thấy lịnh của nàng được thi hành ra sao. Nàng đi đến! Bộ hạ của tôi trông thấy nàng. Bị những món nữ trang cám dỗ, chúng nó liền xông vào nàng. Nàng kêu lên, ngài biết tất cả phần còn lại... Nhưng mà điều ngài không được biết, thưa đức ông, là điều gì đã xảy

https://thuviensach.vn

ra sau khi ngài đi rồi... Ngày hôm sau là ngày làm lễ đính hôn của ngài... Vậy thì! Ngay cái đêm đó, khi ngài đã đi cùng với nàng kỹ nữ, một người đàn ông đến gần tôi nói: “Mi là Scalabrino, mi bị kết án, chiếc đầu của mi được treo giải thưởng: Mi muốn được hoàn toàn ân xá không? Hơn nữa, mi muốn kiếm được nhiều vàng không? Tất cả việc đó chỉ do nơi mi mà thôi!” – “Cần phải làm gì?” tôi hỏi – “Tối mai, đến quảng trường Saint-Marc với càng nhiều người càng tốt mà mi có thể huy động được, và hét vang: Hoan hô Roland Candiano” – “Nếu chỉ có kêu Hoan hô Roland Candiano, thì việc của tôi rất dễ. Tôi sẽ kêu lớn, dù cho người ta không trả tiền cho tôi.” – “Mọi việc đều tốt cả!”. Người đàn ông liền nói.

– Người đàn ông đó là ai? Roland hỏi.

– Tôi không bao giờ biết được, thưa đức ông!

– Nói tiếp đi...

– Người đàn ông trả tiền cho tôi. Scalabrino nói tiếp. Nhưng khi ông ta trả tiền xong, ông ta nói thêm: "Sẽ rất tốt nếu các ngươi được võ trang súng hỏa mai. Nếu như những tiếng kêu la của các ngươi lôi cuốn những quân sĩ tới và nếu như họ muốn ngăn cản các ngươi hoan hô Roland Candiano, thì vài loạt súng hỏa mai sẽ được hoan nghinh...

Scalabrino dừng lại một lúc, thở mạnh, lắc đầu rồi nói tiếp:

– Đó chính là tội ác thật sự của tôi, thưa đức ông. Bởi vì do tiếng kêu la của tôi mà trận chiến xảy ra giữa dân chúng và binh sĩ. Dân chúng bị đàn áp. Và ngày hôm sau chúng tôi được biết ngài bị bắt. Nhưng chưa phải hết!... Buổi tối có trận chiến, Scalabrino nói, cũng người đàn ông đó đã nói chuyện với tôi ở đảo Olivolo thình lình xuất hiện gần bên tôi, chỉ một người đàn bà và bảo tôi: “Hãy bắt cóc người đàn bà này và giết bà ta!...” Tôi bắt người đàn bà, thưa đức ông... nhưng tôi không giết bà!... Tại sao! Do nơi phép lạ nào? Tôi không biết!... Nhưng tôi không giết bà! Và tôi mừng đến phát khóc, tôi khóc vì sung sướng khi người đàn bà đó nói cho tôi biết bà là ai!...

– Người đó là ai? Roland hồi hộp hỏi.

https://thuviensach.vn

– Đó là thân mẫu của ngài, thưa đức ông!...

– Mẹ ta!...

– Phải! Bà mẹ ngài xông vào quảng trường Saint-Marc để kêu gọi dân chúng giải thoát cho ngài!

Một tiếng rên rỉ xé nát cổ họng của Roland.

Quả tim của chàng phồng đầy vị cay đắng. Đôi mắt của chàng ráo hoảnh và nóng bỏng không còn khóc nữa. Nhưng mà chàng thấy như mình đang khóc than ở trong lòng, và những giọt lệ rơi xuống quả tim chàng nóng bỏng như là những giọt chì sôi. Trong nửa giờ đồng hồ, chàng vùng vẫy chống lại sự đau đớn mới đó. Rồi, dần dần, một cảm giác gay gắt hơn, một cái gì đó cay nghiệt, tàn nhẫn và khó chịu tràn ngập tâm hồn chàng... Đó là những vết thương đầu tiên của lòng thù hận.

– Mi nói rằng, cuối cùng chàng nói tiếp, mẹ ta muốn giải thoát cho ta?

– Phải. Dân chúng bị tán loạn. Thân mẫu của ngài tỉnh lại nơi nhà tôi. Bà hỏi tôi xem tôi có muốn giúp đỡ bà cứu thoát ngài không, và tôi, tôi trả lời rằng tôi hy sinh cho bà cả thân xác lẫn linh hồn...

Roland đưa bàn tay cho người tử tội.

– Mi là một người đàn ông! Chàng nói.

Scalabrino nhìn chàng với vẻ kinh ngạc, nhút nhát và man rợ mà anh đã cảm thấy hai hay ba lần trước mặt Roland.

– Tôi đi ra để thi hành những mệnh lệnh, đầu tiêncủa thân mẫu ngài. Đến khúc quanh một con đường nhỏ, tôi bị khoảng hai mươi tên cảnh binh tấn công bất ngờ. Bị xô ngã, bị trói, bị lâm vào cảnh bất lực, tôi bị quăng vào ngục thất. Rồi người ta báo cho tôi biết rằng tôi được tha toàn mạng vì do những gì tôi đã làm vào đêm lễ đính hôn của ngài. Rồi tôi không còn nghe nói đến gì nữa. Như vậy đó, thưa đức ông!...

Một sự im lặng thương tâm tiếp theo những lời nói đó.

Scalabrino cố dằn xuống cơn khủng hoảng ghê gớm và kinh hãi mà có lần anh đã từng chịu đựng. Câu chuyện kể xong, sự liên quan ràng

https://thuviensach.vn

buộc anh vào cuộc sống đã cạn. Anh nhận ra mình có những ý nghĩ thật ghê rợn tàn bạo, chỉ một lần khi sắp sửa chết.

Trong tâm hồn của Roland đã bừng dậy ánh bình minh của sự cố gắng sinh tử cuối cùng. Chàng đã quyết định chết, tự sát. Bởi vì việc làm của chàng đã vô ích, bởi vì cuộc vượt ngục không thể được, bởi vì chàng bị chia ly mãi mãi với Léonore, với thân phụ, với thân mẫu, với tất cả những gì mà chàng yêu thương, thế thì sống có ích gì?... Chàng còn trẻ và có đủ sức mạnh. Chàng ước lượng rằng mặc dù thân thể bị hao mòn trong nỗi thống khổ, mặc dù đêm tối vĩnh viễn, chàng vẫn có thể sống thêm mười lăm năm và có thể nhiều hơn nữa!... Mười lăm hay hai mươi năm trong sự ghê rợn, mà mỗi phút sẽ là một cơn khủng hoảng mới về tuyệt vọng, mỗi nhịp đập của con tim sẽ đếm từng giới hạn của một nỗi thống khổ không viên mãn!...

Chỉ có cái chết mới có thể giải thoát chàng khỏi sự dày vò như thế của thân xác và linh hồn.

Quyết định xong, chàng tính toán, tìm một phương tiện để chết.

Chết không phải là dễ dàng đối với một tù nhân!

Vào lúc đó, Scalabrino, với cái rùng mình sợ hãi, nhắc lại.

– Phải... chẳng bao lâu... người đao phủ sẽ đến!...

Người đao phủ!...

Roland bị chấn động bởi một sự rung chuyển sâu xa. Và một ý tưởng tang tóc, ý tưởng bi thảm đã nổi dậy trên những hy vọng của chàng, thành hình, hiện rõ.

Chàng nghiêng mình về phía Scalabrino, và mỉm cười nói:

– Mi hãy yên tâm... Mi sẽ không chết đâu!

https://thuviensach.vn

XVI
BƯỚC ĐƯỜNG CÙNG

Scalabrino ngước nhìn kẻ vừa nói như thế với ánh mắt ngạc nhiên, vô hồn. Vào lúc đó, có lẽ Roland hiện ra trước mắt anh như là một trong những vị thiên thần mà anh đã từng nghe nói đến trong tuổi ấu thơ. Anh ấp úng:

– Tôi sẽ không chết sao?

– Không, Roland đáp.

– Ôi! thưa đức ông, ngài nên để ý! Sẽ quá ghê gớm để hé cho tôi thoáng thấy cuộc sống để rồi sau đó bỏ tôi rơi lại trong cái chết!

– Mi hãy đứng lên và đi theo ta...

Scalabrino vâng lời đi theo Roland vừa lảo đảo trên đôi chân...

Roland đi đến phiến đá đang đậy cái hầm, chàng giở lên, nói:

– Phần của mi cái hầm, phần của ta cái bao đen của tên đao phủ. Scalabrino bước lùi lại, vừa chắp hai bàn tay vừa lắc đầu. Roland hiểu lầm ý nghĩa của cái cử động đó:

– Có lẽ phải trải qua nhiều năm người ta mới tìm thấy cái hầm này. Còn như căn ngục tối của ta, người ta không đi vào bao giờ. Dù sao, cái ngày mà người ta hiểu ra là chính ta đã bị hành quyết thế vào chỗ của mi, chắc chắn người ta sẽ tha cho mi được toàn mạng.

– Thưa đức ông, tên cướp nói, đời sống bằng cái giá đó sao! Không, thưa đức ông, tôi vừa trải qua một giờ sợ hãi tôi sẽ nhớ mãi, dù cho tôi có sống đến một trăm năm nữa. Nếu như có một giờ khắc giống như vậy, tất sẽ làm cho tôi trở nên điên cuồng. Nhưng tôi thà chịu đau khổ như vậy còn hơn là chấp nhận một việc làm ghê tởm như thế!

– Và ta, Roland gầm lớn, ta bảo mi rằng ta muốn chết... Mi đã nói với mẹ ta rằng, mi hy sinh cho bà cả thân xác lẫn linh hồn! Những gì

https://thuviensach.vn

mi đã dâng hiến cho người mẹ, có lẽ nào ngày nay mi lại từ chối với người con hay sao?

– Thưa đức ông! Tên cướp kêu lên vừa vặn vẹo hai bàn tay, nếu như tôi đã nói như thế với thân mẫu của ngài, đó là do tình thương của tôi đối với ngài!

Roland nắm chặt hai bàn tay của Scalabrino.

– Hãy lắng nghe ta, chàng nói với giọng tập trung, ở trong ngục tối, mi chỉ đau đớn cho thân xác, mi chỉ đau đớn vì đói, vì lạnh, vì sự im lặng và tối tăm. Vậy thì, mi hãy hình dung rằng những sự dày vò đó là thiên đường, nếu so sánh với những gì mà ta đau khổ! Mi có hiểu không, tâm hồn ta còn lạnh buốt hơn là thân thể của mi: Rằng sự im lặng của tư tưởng ta còn đáng ghê sợ hơn là sự im lặng của nấm mộ, và khoảng tối tăm ở ngục tối của mi còn sáng sủa hơn những khoảng tối tăm đang bao phủ lên tình yêu của ta!

– Thưa đức ông!...

– Nhưng mi không thấy sao, sao mi không hiểu rằng cái chết đến giải thoát cho ta, nếu như mi từ chối việc giúp đỡ cuối cùng mà ta yêu cầu, bắt buộc ta phải kéo dài thêm đau khổ để đi tìm một sự tự tử khác có thể có!

Tên cướp buông ra một tiếng kêu đau đớn.

Trong đầu óc không được khai hóa đó, sự thật phũ phàng dần dần sáng tỏ.

– Ôi! Anh lẩm bẩm cuống cuồng, việc đó thật là tàn khốc!...

– Mi có phải là vì ta không? Roland nói tiếp, trong đỉnh cao của ý chí, mi có thề vâng lời mẹ ta không?...

– Phải, phải!...

– Vậy thì hãy vâng lời đi!

– Xin dung tha! Thưa đức ông! Scalabrino thở hổn hển.

– Bởi địa ngục, hãy vâng lời!... Đi!... Hãy đi đi!

Chàng đẩy mạnh anh về phía chiếc hầm đang mở miệng.

https://thuviensach.vn

Một lần chót, những bàn tay của anh vươn thẳng về phía Roland trong một cử chỉ van xin, rồi anh biến mất... Roland buông phiến đá rớt xuống!

Tiếng nói nghẹn ngào như xa xôi của Scalabrino từ lòng đất đưa lên:

– Vĩnh biệt, đức ông... Vĩnh biệt!...

Roland không trả lời.

Rồi, đến khi chàng nghĩ rằng Scalabrino đã hiểu, anh sẽ không cố tìm cách trở lại nữa, chàng đi đến lượm chiếc bao đen lên, trùm lên đầu, và ngồi chờ...

Vào lúc đó, một tiếng sấm ầm ì từ nơi xa vang lại. Roland không nghe tiếng sấm đó.

Chàng sống trong sự suy tư về bước đường cùng của mình. Hình ảnh của thân phụ và thân mẫu thoáng qua cùng một lúc trước mắt chàng. Trong một thoáng suy nghĩ, chàng thử giải thích sự bí mật của trường hợp chàng bị đày đọa và nhớ lại những gương mặt xa lạ đã đưa chàng vào trong cái vực thẳm đau thương này. Nhưng chẳng bao lâu, một hình ảnh thay thế tất cả mọi hình ảnh đang lởn vởn trong tâm trí chàng, một ý tưởng duy nhất thu hút những ý nghĩ tản mác của chàng. Một nhiệt tình duy nhất, một kỷ niệm duy nhất, và sự trầm tư mặc tưởng đó đã tóm lại trong một tiếng nói thì thầm được chàng thốt ra với một tình yêu tha thiết, như là một nụ hôn say đắm nhất:

– Léonore!...

Tiếng gầm ầm ì lại vang lên lần nữa, tiếp theo sự huyên náo làm rung chuyển cho đến tận nền móng cái ngục thất to lớn. Lần này, Roland nghe và hiểu... Cái tiếng vừa gầm vang đó, là tiếng sấm... ở bên ngoài đang có một cơn giông tố ghê gớm, chốc chốc lóe lên ánh chớp vẽ trên bầu trời trong vắt của Venise những đường ngoằn ngoèo và có tất cả sự mãnh liệt của một cơn gió lốc. Chàng tưởng tượng ra bầu trời tối đen bị chọc thủng bởi những tia chớp sáng lóe, những chiếc du thuyền cột chặt vào những cây cọc ở trên các con sông, ánh chớp chạy dài suốt từ đầu

https://thuviensach.vn

này đến đầu kia chân trời... rồi ngay sau đó, chàng rơi trở lại trong trạng thái hôn mê tang tóc của mình.

Thình lình chàng đứng dựng lên, ngẩng cao cổ, đôi mắt lơ láo, đi đến gần bên cánh cửa. Một tiếng sắt khua động, một tiếng bước chân đi ở phía sau cánh cửa đó... Rồi nó mở ra... Xuyên qua màn vải mỏng của chiếc bao, như trong một giấc mơ, Roland thoáng thấy những tên ngục tốt mang khí giới, những quân sĩ, một người mặc đồ đỏ... Tên đao phủ!...

– Mi sẵn sàng chưa? Một giọng hỏi.

– Ta đã sẵn sàng! Roland nói. Giọng nói của chàng bị một tiếng gầm vang giận dữ của giông tố đang cuồng loạn át mất.

Những tên lính gác bao quanh chàng. Gần bên chàng, một giáo sĩ lẩm bẩm những lời nói mơ hồ. Tên đao phủ đi trước chàng. Một tiếng sấm rền vang rung chuyển những bức tường đá, dường như sét đã đánh xuống ngục thất. Roland thấy ở xung quanh mình những gương mặt tái xanh và vị giáo sĩ vừa làm dấu thánh giá vừa run rẩy.

Roland đã bước qua khỏi ngưỡng cửa gian ngục tối. Sau vài bước chân, chàng thấy mình ở dưới chân một cầu thang được cả đoàn hộ tống bắt đầu bước lên, trong khi tiếng gầm thét của cơn giông tố càng mạnh thêm.

Một sự say sưa gây ra bởi nhiều sự say sưa làm cho chàng lảo đảo: Sự say sưa của không khí, mặc dù hoàn toàn hôi thối, nhưng không còn là không khí ở trong ngục tối, sự say sưa của cơn giông tố đang cuồng loạn... Sự say sưa cuối cùng của cái chết...

Vào lúc đó, trong góc của gian ngục tối mà người ngục tốt cuối cùng vừa đi ra, phiến đá được giở lên.

Một cái đầu tái nhợt và man rợ hiện ra.

Và Scalabrino, câm lặng vì khủng khiếp, tóc dụng đứng, dán chặt đôi mắt u buồn nhìn lên cánh cửa mà Roland vừa vượt ngang qua để đi đến đoạn đầu đài.

Và cánh cửa đó!...

https://thuviensach.vn

Trời ơi! tiếng gầm thét nào nổi lên nơi cửa miệng của bóng ma hiện hình đang đứng dựng lên trên phiến đá! Ánh lửa sáng rực nào bỗng nhiên bừng sáng trong đôi mắt anh!... Cánh cửa đó!...

Cánh cửa đó... người ta không màng đóng lại, *bởi vì người tử tội không còn ở trong đó nữa!* Cánh cửa đó, còn để hé mở!...

https://thuviensach.vn

XVII
CÂY CẦU THAN THỞ

Lúc ấy khoảng bảy giờ sáng, đáng lẽ ra đã sáng tỏ. Nhưng bầu trời vẫn tối đen, chỉ còn lại một ít ánh sáng mờ nhạt trên không trung. Thỉnh thoảng bầu trời đen tối đó hé ra bởi một lưỡi liềm lửa khổng lồ, và Venise chợt hiện ra trong ánh sáng xanh nhạt của một luồng chớp...

Hầu hết những cuộc xử tử được diễn ra ngay trong ngục thất. Có lúc người ta hành quyết người tử tội trên chiếc ghế bằng đá ở trên Cầu Than thở. Một cái rãnh hứng lấy máu và cho chảy vào trong con sông. Những lần khác, để đánh vào tâm não quần chúng, người ta cho dựng lên một đoạn đầu đài trên quảng trường Saint-Marc.

Trước khi đến đoạn đầu đài, người tử tội phải đi ngang qua cây Cầu Than thở. Cây cầu có hình dáng một ngôi thạch mộ, như chúng tôi có lần đã nói tới, nối liền ngục thất với tòa cung điện quận công. Nó được che bằng một cái vòm xây bởi loại gạch nhẹ. Thành ra cáiCầu chỉ là sự nối tiếp của một hành lang ngục thất. Ở trên cao, nhìn ra biển, người ta bài trí một cửa sổ có chấn song sắt.

Người ta cho phép tên tử tội đứng lại một chút trước cái cửa sổ đó, để cho vào lúc sắp chết, người tử tù có thể chiêm ngưỡng Venise lần cuối cùng.

Roland bắt đầu đi lên thang lầu.

Đến lúc chàng đi được một tầng lầu, vị giáo sĩ nói:

– Này con, con sẽ nghe lễ Mi-xa thiêng liêng và chịu lễ ban Thánh thể...

Roland run run.

Để chịu lễ ban Thánh thể, người ta phải giở cái bao trùm đen lên. Và lúc bấy giờ người ta sẽ nhận ra chàng!

https://thuviensach.vn

Chàng siết chặt hai bàn tay, nhất quyết thà để cho giết chết tại chỗ còn hơn là đi trở về xà lim của mình.

Người thừa phát lại đi đầu quay lại:

– Thưa Cha đáng kính, nếu như chúng ta không đi mau, cuộc hành quyết sẽ không thể tiến hành được, buổi hành lễ ở tiểu giáo đường sẽ ngăn cản buổi lễ ở quảng trường Saint-Marc.

Như để chứng tỏ rằng ông ta có lý, một tiếng sấm vang rền chạy dài theo những hành lang tối tăm.

Vị giáo sĩ tái mặt:

– Chúng ta hãy nhanh lên! Ông nói. Ta sẽ thay thế lễ Mi-xa bằng một lời cầu nguyện và lễ ban Thánh thể bằng một lễ cầu hồn!

Người đao phủ gật đầu tán thành, đoàn người tiếp tục đi. Roland yên lòng thở nhẹ nhõm: Lần này, chàng tin chắc sẽ được chết!

Đến đầu cầu thang, đoàn người đi thẳng lên cây Cầu Than thở, và theo lệ thường, người ta chỉ cho người tử tội cái cửa sổ có chấn song để người này dừng lại ở đây một lúc. Bỗng nhiên, một tia chớp lớn xé tan bức màn đêm ở trên cầu: Roland bị một ánh sáng chói lòa bao phủ, và một giọng nói, át hẳn tiếng sấm rền, kêu lên:

– Người đàn ông này không phải là tên cướp Scalabrino!... Người đao phủ giơ bàn tay lên giựt chiếc bao đen.

Một lời nguyền rủa của sự tuyệt vọng thốt ra trên đôi môi của Roland, và trước khi người đao phủ kịp thực hiện động tác của mình, chính chàng xé toạc bao vải mỏng, xuất hiện sáng chói dữ dội, tắm trong luồng ánh chớp, và một giọng nói mạnh mẽ, khàn, với một âm điệu man rợ gầm vang:

– Thủ cấp đổi lấy thủ cấp, đao phủ! Mi cần có một thủ cấp! Hãy lấy thủ cấp của ta!... Trước sự bất ngờ của cảnh tượng thảm khốc đó, dưới ánh sáng chói chang của những tia chớp và những tiếng sấm nổ liên hồi đã làm cho những tên lính canh, những kẻ chỉ huy của họ, và cho đến người đao phủ, đều lạnh mình, khiếp đảm.

Người đàn ông xanh xao và quá ghê gớm này là ai?...

https://thuviensach.vn

Không một ai nhận ra chàng!

Roland thừa dịp cái tích tắc lơi lỏng đó, lập tức nhảy tới xô ngã những tên lính canh ở phía bên trái chàng và lui vào sát tấm vách ngăn cái vòm, gần bên cửa sổ...

Chết... Phải, chàng sẽ chết!... Nhưng sẽ không phải ở trên đoạn đầu đài!... Mà sẽ ở trong một trận chiến đấu cuối cùng trong một cuộc giao chiến tàn khốc... Chàng sẽ bị cắt vụn, xé nát tại chỗ! Nhưng chàng sẽ không bị đưa trở xuống để sống trong ngôi mộ của mình!

– Thế nào, đao phủ! Chàng hét vang. Thế nào, línhcanh!... Và ông, giáo sĩ!... Đoạn đầu đài của các người ở đâu?... Tại sao các người run sợ?... Bốn chục người các người cuối cùng sẽ thành công khi giết được ta mà!

– Hãy bắt lấy nó! Cũng một giọng nói lúc nãy ra lệnh. Bắt lấy nó mà đừng giết chết!

Roland bật cười vang, và hai tên lính xông tới đầu tiên bị ngã lăn trên mặt đất.

– Cái chết đổi lấy cái chết! Roland hét lớn. Ta sẽ có những tang lễ đẹp đẽ!

– Bởi địa ngục, hãy bắt lấy nó! Một giọng nói tàn bạo bật lên.

Nhưng giọng nói đó bị át đi bởi một tiếng sấm ghê gớm. Chiếc cầu rung rinh. Tấm vách của cái vòm bị nứt rạn. Một mùi lưu hoàng khét nghẹt xông lên tràn đầy cái vòm, một luồng khói khó chịu tỏa ra cuồn cuộn...

Mạnh ai nấy chạy thoát thân! Nhiều tiếng la hét khủng khiếp trong khi tiếng cười man rợ của người tử tội vang lên. Mạnh ai nấy thoát thân! Sét đánh xuống cầu! Chiếc cầu bị cháy dữ dội!

Đúng vào lúc đó, một cảnh tượng quái lạ kết thúc nỗi kinh hoàng của bọn lính canh, giáo sĩ và đao phủ!

Đầu cuối cây cầu, ở lối vào ngục thất, một người đàn ông hiện ra, một người khổng lồ đầy lông lá với hai cánh tay trần, bộ ngực nở nang, gương mặt tái mét, bắp thịt nổi cuồn cuộn dường như sẵn sàng chọc

https://thuviensach.vn

thủng lớpda. Ông ta to lớn, dị thường, huyền hoặc. Và một vật gì to lớn được ông ta đội trên đầu, một tảng đá to lớn, một phiến đá khổng lồ...

Người đàn ông đó, sinh vật khổng lồ đó, giống như một tượng trụ ghê gớm của Michel-Ange*, tiến thẳng đến trước mặt tốp lính như một cơn giông tố đến hòa lẫn vào cơn giông tố của đất trời. Khối đá mà ông ta đội trên đầu đã xô ngã một lúc đến bảy hoặc tám tên lính làm chúng bể trán, ngã lăn. Và ở trong hành lang hẹp của cây cầu dày đặc khói, trong sự rền vang của tiếng sấm, trong sự kinh hãi của những người chứng kiến ông ta chạy nhảy, đứng lại trước cửa sổ rào song sắt... Người ta thấy một lúc phiến đá to đong đưa ở đầu hai cánh tay khổng lồ của ông ta, rồi phiến đá được ném đi như một máy bắn đá. Phiến đá bay đi, chạm mạnh vào chấn song sắt của chiếc cửa sổ, lọt ngang qua, rớt xuống sông kéo theo năm, sáu tảng đá lớn bị giựt, bị bứng bởi cái va chạm mạnh.

Đồng thời, Scalabrino chụp lấy Roland, và do cái lỗ rộng toát hoác, nhảy vào trong khoảng không...

Bị tê liệt, sửng sốt vì bàng hoàng, những tên ngục tốt, những lính canh, người đao phủ trong cảnh tượng hãi hùng nhanh như chớp đó, họ chỉ hiểu rõ vào lúc họ nghe tiếng rơi của hai thân mình lên trên mặt nước con sông.

– Bắn! Bắn!...

Những phát súng hỏa mai nổ vang dội... Nhưng một thoáng sau, bọn lính canh tụ tập lại trong hành lang chật hẹp của cây cầu rồi chạy lùi lại, bị cay mắt, bị ngạt thở bởi luồng khói dày đặc... Cây cầu cháy... ngọn lửa lan qua tòa cung điện quận công!

https://thuviensach.vn

XVIII
TẤM BẢNG NHỎ GHI BẢN ÁN NGƯỜI TỬ TỘI

Ban đầu Roland cảm thấy bị lôi xuống đáy nước và bàn chân chàng đạp mạnh. Chàng ở trong một trạng thái thần kinh bị kích thích quá độ khi người ta thực hiện những sự phi thường.

Sự phi thường rơi vào cái phút chưa từng có, là Roland có thể lấy lại sự bình tĩnh, phối hợp những tư tưởng của mình, trù tính tức khắc tình hình và hiểu ngay những gì cần phải làm:

Đừng nổi lên ngay trên mặt nước.

Một loạt đạn bắn vãi lốp đốp xuống mặt nước: đó là những viên đạn súng hỏa mai.

Roland lội giữa hai dòng nước, vừa tìm cách vượt đi mau theo mỗi sải tay, vừa tránh xa chiếc Cầu Than thở. Gần nửa phút trôi qua như thế. Vào lúc đó, Roland cảm thấy cần phải thở bằng mọi giá. Nằm ngửa trên mặt nước, chàng thoáng thấy lờ mờ những chiếc bóng đang đu đưa. Chàng hiểu rằng đó là lườn của vài chiếc du thuyền buộc cạnh nhau. Bấy giờ, với một cái đạp chân mạnh, chàng trồi lên và đầu chàng nhô lên giữa hai chiếc du thuyền cột sát với nhau. Hai bàn tay bám chặt vào hông thuyền, Roland hít mạnh vào với một vẻ khoái trá mãnh liệt làn không khí trong sạch mà những luồng gió bão đang quét tan tác, làn không khí của tự do!

Vào lúc đó, một chiếc đầu khác nổi lên gần bên chàng.

Scalabrino hiện ra, thở phì phì.

Họ không nói với nhau gì cả.

Chẳng bao lâu Roland lặn xuống và dẫn theo người bạn.

Cả hai cùng làm một thao tác, đến lúc họ nổi lên mặt nước thở, họ đã ở cách cây cầu hơn một trăm sải. Xung quanh họ, bến sông vắng lặng.

https://thuviensach.vn

Giờ đây, một đám mưa lớn rơi trên thành phố Venise. Họ chỉ thấy lờ mờ những ngôi nhà và tòa cung điện quận công, như bị nhận chìm trong bóng nước.

Thêm hai lần nữa, họ lội giữa hai dòng nước.

Lần cuối cùng nổi lên mặt nước, họ đã rẽ quanh khúc sông, và cây Cầu Than thở, tòa cung điện quận công, tòa ngục thất đã xa khuất.

Lần này, Scalabrino trèo lên một chiếc thuyền cột vào một cây cọc.

Roland theo anh và nằm dài, thở nhẹ dưới chiếc lều bằng da được người bạn khép kín. Ở sau lái, Scalabrino tìm thấy chiếc áo choàng rộng của người chèo thuyền, lấy khoác lên vai. Rồi anh mở dây, cầm lấy cây chèo, đẩy mạnh chiếc thuyền đi.

Roland nằm ngửa dưới chiếc lều, mặt xoay về phía bầu trời, dưới trận mưa như trút nước, đôi mắt mở rộng. Chàng nhìn, lắng nghe, có thể nói chàng muốn tận hưởng tất cả cuộc sống.

Và cũng như vào lúc sắp chết, vào cái phút mà chàng tìm lại được cuộc sống, cũng cùng cái tiếng nói được chàng thì thầm rất êm ái:

– Léonore!

Chàng đã hình thành ngay kế hoạch hành động.

Và chàng sẽ đi đến đảo Olivolo, tự tiết lộ thân thế với Dandolo, rồi sẽ xuất hiện trước mặt Léonore. Họ sẽ cùng nhau rời khỏi Venise. Chàng sẽ tìm gặp thân mẫu, gặp lại thân phụ. Và hoặc là ở Milan, hoặc là ở Florence, chàng sẽ làm lại cuộc đời của mình và cho những người thân mà chàng thấy mình có khả năng tạo cho họ một cuộc sống khá đẹp đẽ để cho cái biến cố đau thương được quên đi mãi mãi.

Vào giờ này, trong lòng chàng không hề có chút hoài nghi và hận thù.

Chàng không biết những kẻ thù của mình, vẫn còn ngỡ mình là nạn nhân của một sự tố cáo sai lầm nào đó. Tuy nhiên, khi gợi nhớ đến cuộc hành hình cha chàng, bất chợt những sự mờ ám khó hiểu được hiện lên sáng tỏ giống như những tia sáng xé tan bầu trời. Và giữa giấc mộng tình yêu của chàng đã xen vào một dự định báo thù: Trước khi rời khỏi

https://thuviensach.vn

Venise, chàng sẽ giết chết Foscari là kẻ đã điều khiển cuộc gia hình ông lão Candiano.

– Thưa đức ông, thình lình Scalabrino nói, chúng ta đã đến nơi.

Mười phút sau, Scalabrino đi vào một ngôi nhà đổ nát, đi lên trên cao do một thang lầu bằng cây thẳng đứng và gõ vào một cánh cửa.

Một thiếu phụ ra mở cửa. Dường như vẻ bề ngoài của Roland và người bạn có lẽ rùng rợn, nên người đàn bà đó lùi lại và run rẩy.

– Các người là ai? Các người muốn gì? Nàng lẩm bẩm. Không có gì để lấy cả trong ngôi nhà khốn khổ này!...

– Juana! Scalabrino nói. Bộ ta thay đổi nhiều lắm sao?

Người đàn bà nhìn dò xét anh một lúc với đôi mắt mở to bởi sự sợ hãi và ngạc nhiên.

– Chúa Giê Su ôi! Thánh mẫu Marie ơi! Cuối cùng nàng nói: Có thể nào là anh sao!...

– Bây giờ chúng ta hãy đi vào. Roland đi vào trong nhà. Tất cả ở đây đều nghèo nàn, nhưng không thiếu vẻ đỏm dáng. Chính Juana đã làm tăng thêm sự trang điểm của nàng bằng một dải băng và một xâu chuỗi bằng thủy tinh. Nàng đứng lặng yên, mặt tái xanh, bàn tay run rẩy co quắp ra dấu chỉ vào một cái bàn có một mảnh da thuộc đóng trên một tấm bảng nhỏ. Roland theo dõi hướng chỉ của bàn tay, nhìn thấy mảnh da và bước lại gần. Lúc bấy giờ chàng nghe Juana ấp úng:

– Em đã đánh cắp nó ngày hôm qua tại cánh cửa nhỏ ở giáo đường Notre-Dame de la Salute...

Mảnh da đó là một trong những tấm bảng thông báo cho dân chúng biết việc hành quyết công khai tên cướp Scalabrino.

Nó được đề ngày 4 tháng Bảy năm 1515.

Cái niên hiệu đó lóe sáng trước mắt của Roland.

– Sáu năm!

Đầu tiên là một sự kinh ngạc khó tả nơi Roland. Nếu như ngày hôm trước, có ai đột nhiên hỏi chàng đã bị giam được bao lâu, chàng sẽ trả lời:

https://thuviensach.vn

– Hai hoặc ba năm, có lẽ...

Có một tấm gương để trên cái bàn.

Chàng nhìn vào đó và lấy làm kinh hãi vì không nhận ra mình. Hai nếp nhăn thẳng đứng rất cứng rắn hằn sâu trên trán, đôi môi tê liệt, đôi má của chàng lõm vào trông khắc nghiệt. Chàng quay mặt đi và vô tình nhìn lên tấm bảng nhỏ.

– DANDOLO, *Đại Pháp quan Quốc gia.*

– FOSCARI, *Thủ tướng.*

– ALTIERI, *Đại úy Thống lĩnh*.

Ở dưới ba cái tên này, vị giám mục thành Venise yêu cầu dân chúng một lời cầu nguyện cho linh hồn của người bị kết án.

Những hàng cuối cùng này được ký tên:

– BEMBO, *nhờ ân Chúa, Giám mục thành Venise.*

Không một lời nói, Roland chợt rùng mình, chàng ngồi xuống, chống tay lên bàn, hai tay ôm đầu.

Rồi với một giọng lạ lùng, chàng ghép lại bốn cái tên đó, nổi lên thành những chữ lửa trên tấm bảng nhỏ của người tử tội:

– Dandolo! Foscari! Altieri! Bembo!...

Chàng thấy hình như cái tên của người bị kết án, không phải là Scalabrino mà là Roland Candiano.

https://thuviensach.vn

XIX
JUANA

Scalabrino, cũng vậy, anh đã trông thấy tấm bảng nhỏ do Juana chỉ. Nhưng anh chỉ liếc nhìn qua một cái với ánh mắt thờ ơ và một cái nhún vai. Cơn xúc động đầu tiên đã qua, anh chụp lấy người thiếu phụ trong hai cánh tay mình, nhấc bổng lên và hôn lên hai má nàng, nói:

– Em không chờ đợi để thấy ta vào sáng nay, phải không?...

– Em cầu nguyện! Nàng Juana đáng thương trả lời và nức nở.

– Vậy ra em không quên ta sao? Em không nguyền rủa ta sao?...

– Quên anh! Nguyền rủa anh! Ai đã chăm sóc tuổi thơ ấu của em? Anh đã là người anh trai của em, người cha của em, mái ấm gia đình của em... Có thể đối với những người khác, anh là tên tướng cướp... nhưng đối với em, anh luôn là người anh tốt của em...

– Thật đúng! Scalabrino cảm động nói.

– Nhưng mà anh đã làm thế nào? Nàng nói tiếp. Họ đã ân xá cho anh?

– Ân xá! Scalabrino nói giọng chua chát. Chính ta tự ân xá cho ta!

– Anh muốn nói gì?

– Rằng ta đã vượt ngục, rằng nếu như tên đao phủ hoặc bọn cảnh binh của Thập nhân chế biết được ta đang ở đây, trong một tiếng đồng hồ nữa, đầu ta sẽ rơi trên những phiến đá ở quảng trường Saint-Marc!

Juana rùng mình.

Nàng nhẹ nhàng bước đi quan sát bên ngoài để tin chắc rằng không một kẻ nào lén nghe ở sau cánh cửa, và nó được nàng đóng lại cẩn thận.

– Anh đã vượt ngục! Vào ngay buổi sáng mà anhsắp sửa bị... Ôi! em run rẩy khi em nghĩ đến!... Làm thế nào anh có thể...

https://thuviensach.vn

– Làm thế nào? Đừng hỏi anh việc đó! Chính anh cũng không biết nữa!... Nhưng mà, ôi ma quỷ, ta đang đói muốn chết đây.

– Và ông ta? Juana hạ thấp giọng rồi chỉ về phía Roland.

– Ông ta! Gã khổng lồ lẩm bẩm, đôi mắt mờ đi.

– Ông ta là ai?...

– Im đi!... Em hãy im đi!... Hãy để mặc ông ta!... Lại đây, cho anh ăn...

Chỗ ở đó gồm có hai phòng. Nơi Roland đang ở dùng làm phòng ngủ. Phòng kia, nhỏ hơn được Juana kéo Scalabrino đi qua, là nhà bếp. Nàng dọn một bữa ăn đơn giản nhưng được Scalabrino ăn ngấu nghiến với vẻ khoái trá, chỉ thỉnh thoảng lầm bầm:

– Bánh mì trắng, ăn ngon thật!

Đến lúc cơn đói của gã khổng lồ gần như được thỏa mãn, anh bắt đầu nhìn Juana với sự ngạc nhiên và lần đầu tiên nhận thấy vẻ làm dáng ở nàng thiếu nữ nghèo khổ... sự làm dáng đáng thương mà cái xa hoa chủ yếu chỉ là xâu chuỗi hạt đeo cổ lạ lùng bằng thủy tinh vàng và xanh.

– Phải, trông em xinh đẹp, anh nói tiếp... Và người ta... còn nói rằng... đỏm dáng hơn thuở xưa...

Juana tái mặt.

– Ô! Ô! Scalabrino tiếp tục... một dải băng màu đỏ trên mái tóc? Một xâu chuỗi hạt ở cổ?

Juana cúi đầu.

Scalabrino nhìn nàng với vẻ chú ý:

– Em có một người tình?

– Không!...

– Sao?... Nào, hãy nói cho ta...

Mặt nàng càng tái xanh và bắt đầu khóc.

– Ồ! Ta hiểu! Scalabrino nói chát tai. Cô bé đáng thương! Tội nghiệp Juana!... Vậy là em đã chịu khổ vì cảnh bần cùng trong lúc ta vắng mặt để đến nỗi bị sa vào cái nghề nhơ nhuốc đó!...

https://thuviensach.vn

– Như vậy, anh không khinh bỉ em sao? Người con gái đáng thương vừa hỏi vừa khóc nức nở.

– Ta, khinh bỉ em!... Sao! Ta là người thế nào để có quyền khinh bỉ một người khác! Và rồi, dẫu cho ta có được cái quyền đó... Hãy khóc đi, em gái đáng thương của ta...

Juana lau nước mắt và nói:

– Anh thật tốt, anh...

– Thôi đi, em nên tự an ủi. Bây giờ, anh có mặt ở đây, và bởi đức Thánh mẫu, em sẽ trở lại con người của em trước kia...

Nàng lắc đầu.

– Tất cả nỗi khổ của em, nàng nói tiếp, xảy ra kể từ ngày mà bà nữ thánh đến chia xẻ căn nhà của em...

– Em muốn nói đến ai? Anh thở hổn hển hỏi.

– Anh nên nhớ lại, Juana nói. Anh nên nhớ lại... người đàn bà được anh đem về đây trong cái đêm bạo động và xung đột... Người mà lần đầu tiên trước mặt bà, em thấy anh khóc...

– Phải, phải!...

– Anh có biết bà là ai không?... Đó là bà vợ của thủ tướng Candiano, người mẹ của chàng thanh niên bất hạnh bị bắt vào lúc lễ đính hôn của ông ta...

– Bà đã ra sao?...

– Bà đã chết.

– Chết! Scalabrino tái mặt kêu lên.

Ngay lúc đó, cánh cửa thông qua giữa hai căn phòng mở ra, và Roland xuất hiện. Mặt chàng tái mét, nhưng vẫn tỏ ra bình tĩnh lạ lùng, và không tìm thấy một biểu lộ xúc động nào trên nét mặt của chàng.

Với một giọng nói dịu dàng không run, chàng bảo:

– Hãy kể lại cho ta nghe mẹ ta chết như thế nào...

– Thưa đức ông! Gã khổng lồ van xin.

https://thuviensach.vn

– Mẹ của ngài! Juana đứng phắt dậy đau đớn kêu lớn. Vậy ra ngài là...

– Ta là Roland Candiano, nàng đã trông thấy mẹ ta chết, ta muốn rằng nàng thuật lại cho ta nghe mẹ ta đã chết như thế nào.

– Thưa đức ông, nàng ấp úng, bắt chước theo cách gọi của Scalabrino, đó là một việc ghê gớm mà ngài đòi hỏi ở tôi...

– Chao ôi! Chàng kêu lên vừa đưa tay lau trán. Có phải việc đó quá ghê gớm lắm không?...

– Phải! Ôi! Phải...

– Vậy thì! Cứ thuật lại tất cả. Thật rõ, thật chính xác để cho đứa con trai biết được mẹ mình đã chết ra sao.

– Ngài muốn biết! Thưa đức ông?...

– Ta muốn biết! Đừng quên một chi tiết nào cả...

Juana trầm ngâm vài phút. Rồi nàng nói:

– Phải bắt đầu những sự việc từ đâu, thưa đức ông?

– Kể từ lúc Scalabrino ở đây đi ra để không còn trở lại nữa...

– Thưa vâng, bởi vì ngài muốn biết... đối với tôi đó là câu chuyện quá buồn thảm để nói ra, và đối với ngàiquá đau khổ để nghe... Đức bà Silvia hoài công chờ đợi Scalabrino trở lại. Anh đã ra sao? Một tháng sau tôi mới hay tin anh bị bắt. Tôi than khóc... Nhưng những giọt nước mắt của tôi có thể làm được gì?

– Tội nghiệp em bé Juana! Gã khổng lồ nói.

– Đức bà Silvia, đức bà không than khóc. Nhưng sự đau đớn âm thầm đó thật sự xâu xé con tim tôi. Mỗi ngày, bà ra đi từ sáng sớm và chỉ trở về khi đêm xuống. Tôi đi theo bà ở xa xa, để trợ giúp cho bà, vì tôi thấy người ta e ngại, dò xét bà, xa lánh bà. Người ta cho rằng bà đã làm cho họ kinh sợ.

– Như vậy, Roland hỏi với giọng bình tĩnh, không một ai thương hại đến mẹ ta?

Juana cúi đầu.

https://thuviensach.vn

– Ít ra, nàng lẩm bẩm, những ai có lòng thương hại đều không dám biểu lộ ra!

Roland nhắm mắt, chàng muốn thấu triệt cái cảnh tượng được người thiếu phụ khêu gợi lại: Cảnh bà mẹ già của chàng đi cùng khắp những con đường ở Venise dưới những cái nhìn khủng khiếp và thù hận.

Và chàng rùng mình.

– Bà làm gì ở bên ngoài?...

– Bà đi lảng vảng rất lâu ở xung quanh dinh thự của những người cầm đầu Quốc gia.

– Ôi! Ta hiểu! Roland rên rỉ với một tiếng nức nở ở trong lòng, bà xin ân xá cho ta!...

– Một ngày nọ, bà có thể đến gần đức ông Foscari, Juana nói tiếp, nhưng ông ta đã cho lính gác của mình đuổi bà. Một buổi tối, trong lúc đi theo sát bên bà, tôithấy một người đàn ông đến gần nói chuyện với bà. Ông ta nói gì với bà?... Tôi không biết. Nhưng đến lúc đức bà Silvia về đến nhà, tôi thấy mặt bà xanh như sáp và đôi môi run rẩy. Suốt cả đêm, bà ngồi yên trên một chiếc ghế, bất kể những lời cầu khẩn của tôi. Chỉ đến lúc trời rạng sáng bà mới để cho tôi bồng bà trên tay. Khi ấy bà buông ra một tiếng thở dài não nuột mà tôi sẽ nhớ mãi suốt đời. Tôi đặt bà nằm xuống. Bà quay mặt vào tường. Tôi ngỡ rằng bà sắp ngủ. Nhưng đến khi tôi đi rón rén trở lại thăm bà, tôi nhận ra đôi mắt của bà mở rộng và bà lẩm bẩm không thay đổi với những lời này: “Chết! Nó đã chết! Tất cả đã hết!”.

Roland lau chiếc trán ướt đẫm mồ hôi và đi vài bước trong căn phòng nhỏ.

– Còn người đàn ông đã nói chuyện với mẹ ta, nàng biết ông ta không?...

– Biết, thưa đức ông!

– Tên của ông ta?

– Ông ta tên là Bembo và hiện giờ trở thành giám mục thành Venise.

https://thuviensach.vn

Cũng như lúc nãy Roland lại nhắm nghiền đôi mắt, cố ghìm cơn uất nghẹn.

– Hãy kể tiếp đi! Chàng nói chát tai sau vài phút.

– Đây là đoạn buồn thảm nhất mà tôi phải kể cho đức ông nghe, Juana nói tiếp. Tôi đi rảo khắp các con đường để bán cam và chanh, bán những hoa hồng và hoa cẩm chướng, tùy theo mùa. Việc làm đó chỉ đủ nuôi sống cho tôi và hai con chim bồ câu yêu mến của tôi, mỗi buổi sáng chúng bay đến mổ vào cửa sổ tôi. Lúc dó tôi mở cửa và cho chúng ăn. Khi có thêm Đức bà Silvia ở trong nhà, tôi tìm cách buôn bán thêm. Nhưng thay vì tăng thêm, nó càng giảm sút lần hồi, thành ra chẳng bao lâu lâm vào cảnh khốn khổ. Tuy nhiên, ôi Chúa cao cả! Đức bà đáng thương gần như không ăn uống bao nhiêu... Dù cho chúng tôi cần rất ít, cho tất cả chúng tôi, nhưng cái ít đó rồi cũng đến lúc thiếu. Một hôm tôi bị sa vào cảnh không còn gì để mở cửa cho hai con bồ câu của tôi ăn. Trong một thời gian, chúng còn trở lại dùng mỏ gõ vào cửa sổ. Rồi, như thấy rằng bị tôi bỏ rơi, chúng không bao giờ trở lại nữa. Đây là một nỗi buồn to lớn của tôi, và tôi khóc...

Nhắc đến kỷ niệm đó, đôi mắt của Juana mờ đi qua làn nước mắt.

– Tuy nhiên, Juana nói tiếp và lắc đầu, những việc buôn bán vụn vặt của tôi càng ngày càng xấu đi. Tôi không thể đoán ra nguyên nhân sự bất hạnh của mình, khách hàng càng lánh xa tôi và những bó hoa được tôi mua đi bán lại đã héo tàn trong giỏ. Cuối cùng, một hôm, tôi có được một lời giải thích về những gì tôi đã hoài công tìm kiếm. Một người đàn bà không quen biết nói với tôi, vừa nhìn dáo dác xung quanh với vẻ sợ hãi, rằng tất cả những ai mua hoa của tôi đều bị tố cáo... “Nhưng tại sao? tôi ấp úng, sửng sốt – Tại sao à, cô bé? Tại sao mày chứa chấp ở nhà mày người mẹ của tên phiến loạn bị Hội đồng có thế lực kết án...” Vừa nói xong, người đàn bà vội vã chạy đi. Tôi đứng lại choáng váng, phẫn uất. Hỡi ôi! việc đó có làm được gì? Tôi có thể làm gì?...

https://thuviensach.vn

– Và nàng không có ý nghĩ xa rời bà lão, người đã gây ra việc bất hạnh cho nàng sao?

– Không, thưa đức ông, Juana ngây thơ trả lời. Tôi đã quyến luyến đức bà Silvia, và tôi thương yêu bà như mẹ ruột của tôi, tôi là kẻ không bao giờ có người mẹ, tình thương đó đối với tôi rất đỗi êm đềm, một tình yêu thương hiếm có ở trên cõi đời này...

– Thế rồi nàng làm sao? Roland hỏi.

– Juana cúi đầu, lấy hai bàn tay che lấy chiếc trán đỏ bừng.

– Thưa đức ông, nàng nói nho nhỏ, xin đừng hỏi đến tôi việc ấy... Bởi vì tôi đã phạm tội...

– Nàng phạm tội gì... Nàng?...

– Hỡi ơi!... Chẳng bao lâu tôi hụt tiền. Cần phải có một loại rượu nho lâu năm cho bà lão đáng thương đã gọi tôi là con gái của bà...

– Nàng nói rằng mẹ ta đã gọi nàng là con gái của bà?

– Phải, thưa đức ông!... Nhưng có lẽ tôi không xứng đáng với cái danh nghĩa đẹp đẽ đó... Bởi vì tôi không biết chịu đựng... Một buổi tối, tôi thấy rõ rằng sức lực của đức bà Silvia bị kiệt quệ... Cần phải mua một món thuốc bổ... Tôi trở nên tuyệt vọng, trong khi đó, bà vẫntươi cười với tôi. Bấy giờ tôi bị rối trí... Ôi!... Thưa đức ông... Xin hãy tha cho tôi phần còn lại...

– Kể đi, cô bé đáng thương, Roland nói với giọng thật dịu dàng đến nỗi khiến cho Juana lắp bắp:

– Tôi đi xuống... Trời đang tối... Một người đàn ôngđến gần... Một lãnh chúa trẻ tuổi... Đến lúc tôi trở lên, tôi đã có thuốc bổ, tôi đã có những thức ăn... Chao ôi! thưa đức ông, xin tha thứ cho tôi đã dùng đồng tiền không trong sạch nuôi bà mẹ của ngài!...

Roland bước tới một bước và quỳ xuống, nắm lấy hai bàn tay của Juana, chàng chân thành, kính cẩn đặt lên trên đó một nụ hôn, trong lúc tiếng nức nở rung động đôi vai chàng.

– Ngài làm gì thế, thưa đức ông? Juana kêu lên. Ngài, ở dưới chân một người kỹ nữ bần cùng!...

https://thuviensach.vn

– Ta đang làm gì! Roland nức nở. Ta tôn kính nàng,ta cảm tạ nàng và ta nói với nàng: Ôi hỡi Juana, em gái của ta, em thiêng liêng đối với ta, em cao quí đối với ta, và ta tôn thờ tấm lòng cao cả tuyệt vời của em...

– Sấm sét của Trời, ta ngạt thở! Scalabrino gầm lớn vừa mở mạnh cánh cửa sổ.

Roland đứng lên, nét mặt bối rối trở thành bất động và chàng nói:

– Hãy nói hết đi, em gái..

– Tôi chỉ còn có một vài lời để nói với ngài, Juana tiếp tục với một vẻ e lệ. Sức lực của bà mẹ đáng thương của ngài suy yếu mau lẹ... Tôi làm những gì tôi có thể làm được để cho bà không phải khổ sở. Khi không còn tiền nữa, tôi biết tìm ở đâu ra... Một buổi tối, đó là ngày 10 tháng Sáu năm 1510, đúng một năm sau cuộc bắt giữ ngài, bà tắt thở trong tay tôi, vừa lẩm bẩm gọi tên ngài. Tôi để một nhánh cây hoàng dương vào giữa những bàn tay xanh xao của bà và tôi khâm liệm bà trong một tấm vải trải giường trắng. Và ngày hôm sau, khi người ta đem bà đi, tôi chỉ còn lại trơ trọi một mình ở trên đời, tôi đau khổ than khóc... Chỉ có thế, thưa đức ông!...

Roland im lặng, trong khi Juana khóc thút thít vì đã bị khuấy động bởi những kỷ niệm đau buồn.

Một tiếng sấm cuối cùng của trận giông tố đang dịu bớt ở bên ngoài làm chàng giật mình, sực tỉnh khỏi cơn mơ bi thảm đó.

– Juana! Chàng nói dịu dàng, kể từ ngày hôm nay, em không còn cô độc trên đời này nữa. Em có một người anh trai. Vả lại đó là ý chí của thân mẫu ta, chắc chắn với đôi mắt của người sắp chết, bà đã thấy được việc gì đã xảy ra, nên mẹ ta đã gọi em là con gái của bà... Đi đi, Juana, đi đi, em gái của ta... Cũng đi đi, Scalabrino... Hãy để cho ta ở lại một mình... Ta cần suy nghĩ để tìm ra một hướng đi mới cho cuộc đời...

Juana và Scalabrino vâng lời, sau khi nhìn Roland bằng một ánh mắt thương cảm sâu xa.

Về phần Roland, chàng ngồi xuống ở một góc tối nhất trong gian nhà bếp nhỏ, hai tay ôm đầu, bất động, chìm đắm trong sự trầm tư mặc

https://thuviensach.vn

tưởng...

https://thuviensach.vn

XX
NGÔI VƯỜN Ở ĐẢO OLIVOLO

Chỉ vào buổi tối Roland mới đến gặp Juana và Scalabrino. Chàng nhận lấy phần ăn được người thiếu phụ vội vàng sửa soạn và chàng cố gắng trò chuyện, chất vấn Juana và kể vắn tắt sáu năm trong ngục thất của mình. Nhưng về những biến cố liên quan trực tiếp với mình, chàng không nói một lời.

Đêm xuống.

Giờ đây đứng tựa cửa sổ ở trên cao bến cảng. Roland hít thở làn không khí trong lành từ biển Adriatique sau khi đi ngang qua trên dải đất Lido, đưa đến tận nơi chàng, còn chứa mùi nồng mặn và thú vị của biển.

Mười một giờ điểm ở một gác chuông.

Roland bỗng sực tỉnh và quay sang phía Scalabrino:

– Ta sẽ đi ra ngoài, chàng nói. Mi chờ ta ở đây.

– Tôi đi theo ngài, thưa đức ông.

– Không. Ta cần có một mình trong cuộc viếng thăm mà ta sắp làm.

– Ngài không thể đi ra như vậy, Juana nói. Ngài không thể đi được một trăm bước mà không bị nhận diện và một tên do thám nào đó sẽ theo dõi ngài ngay.

Juana có lý. Với mái tóc bù xù, hàm râu dài lởm chởm và bộ quần áo giản tiện tìm thấy ở dưới tấm lều của chiếc du thuyền, chắc chắn Roland sẽ lôi cuốn sự chú ý của khách đi đường và sự tò mò của bọn cảnh binh.

– Xin ngài hãy ngồi xuống, Juana nói tiếp. Tôi cố gắng hóa trang cho ngài.

https://thuviensach.vn

Roland im lặng ngồi lên chiếc ghế đẩu do Juana đem đến. Chỉ vài nhát kéo, nàng cắt hết bộ râu của Roland, chải gỡ cẩn thận mái tóc mịn màng như tóc phụ nữ. Chỉ trong mười phút, Roland hoàn toàn biến đổi.

– Giờ đây, những y phục! Juana nói vừa chạy đếnmở một cái rương lớn. Đây là những bộ lễ phục của anh Nino đáng thương bị chết trong năm anh bị bắt.

– Nino nào? Roland hỏi.

– Một trong những người đồng bọn của tôi. Một trong những kẻ đã quá sợ hãi khi nhận ra ngài ở trên bờ sông đảo Olivolo...

Chẳng mấy lúc Roland mặc vào bộ y phục thủy thủ của Juana đưa. Thay đổi như thế, chàng trông khó nhận ra nữa.

Chàng liền đi ra, sau khi biểu lộ một cử chỉ thân ái với Juana.

Vừa đi, Roland tự đặt cho mình một câu hỏi:

– Làm thế nào và tại sao Dandolo trở thành Đại Pháp quan Quốc gia? Lúc nào và tại sao thân phụ của Léonore đã thay thế Foscari trong cái chức vụ quan trọng đó?

Ngoài ra, chàng không cảm thấy một sự lo ngại trầm trọng nào.

– Thân phụ của Léonore là Đại Pháp quan Quốc gia, tại sao ông không sử dụng quyền hành của mình để giải thoát cho ta?

Với tấm lòng trung thực, chàng khăng khăng gạt bỏ những câu hỏi đó ra.

Nhưng rồi, những sự lo sợ ngấm ngầm như siết chặt cổ họng chàng làm tan mất đi trước cái giải pháp mà chàng đương bám víu vào:

– Một lời nói của Léonore sẽ giải thích cho ta tất cả.

Và trong lúc tư tưởng đang giằng co, như âm thầm, chàng lo ngại nhất về cách thức sẽ tránh đừng để cho Léonore gặp gỡ bất ngờ quá đột ngột và mạnh mẽ. Chàng dự tính một kế hoạch. Chàng sẽ nhảy ngang qua tường vào vườn, cố đánh thức một nàng tớ gái nào đó để báo tin trước với thân phụ của Léonore. Một khi ở đó, chàng sẽ liệu định.

Cuối cùng, chàng đi qua một cây cầu cuối và đang ở trong hòn đảo Olivolo, gần như ở nơi chỗ mà sáu năm trước đây chàng đã quật ngã

https://thuviensach.vn

Scalabrino, tim chàng đập mạnh. Chàng tiếp tục đi tới. Bỗng thình lình chàng đứng trước bức tường bao bọc ngôi vườn của Dandolo. Chàng trông thấy cánh cửa nhỏ, những cành cây nẩy lộc ở dưới tàng cây bách hương tỏa rộng, đen thui trong đêm tối. Tất cả những chi tiết quen thuộc mà chàng đã nghĩ đến hàng ngàn lần ở nơi đáy ngục tối giờ đây đang hiện ra dưới mắt chàng?

Cùng một lúc, những nỗi lo sợ tan biến dần.

Một làn sóng tình yêu mang đi những mối lo âu, những sự khủng khiếp mơ hồ và những câu hỏi không có lời giải đáp.

Hai giây sau, chàng đã ở trong ngôi vườn.

Chàng dừng lại để thở, để nhìn chung quanh, để dằn xuống nỗi xúc động về những kỷ niệm đang hồi sinh mãnh liệt.

Ngôi vườn vắng vẻ, dường như nó bị bỏ hoang. Một lớp cỏ dày chiếm hết những lối đi. Những bụi bông biến mất dưới sự lấn át của đám cây hoang.

– Cảnh tượng này là như thế nào? Roland ấp úng.

Chàng lau trán và lo lắng:

– Nếu như nàng đã chết, tốt hơn ta cần phải biết ngay tức khắc.

Chàng lảo đảo. Chưa bao giờ chàng cảm thấy một sự lo ngại như vậy. Chàng đi thẳng đến ngôi nhà, quên đi tất cả sự đề phòng mà chàng cần phải có và gõ mạnh.

– Ai đó? Một giọng hỏi.

– Một người mang đến một tin tức quan trọng.

Cánh cửa hé mở, được giữ bởi một sợi dây lòi tói. Một ánh đèn hắt ra. Và trong quầng ánh đèn, Roland nhận ngay ra một cái đầu.

Đó là người gia bộc già của Dandolo.

– Ông là ai? Ông lão hỏi. Làm thế nào ông vào được trong vườn vào giờ nầy. Chắc chắn, không phải là có ý định tốt. Ta khuyên ông hãy tránh xa...

https://thuviensach.vn

– Thưa ông, Roland nói và chắp hai bàn tay, xin đừng xua đuổi tôi. Tôi xin tiết lộ với ông. Tôi là một kẻ bị lưu đày. Quả thật là tôi đi vào ngôi vườn này, nhưng tôi không thể làm gì khác hơn như tôi đã làm mà không liều nếu rủi ro bị nhận ra. Ông không đoái thương đến một kẻ bị đày sao?

Người gia bộc nhìn người đàn ông vừa nói như vậy với một giọng quá dịu dàng đến nỗi ông rùng mình. Và ông đọc thấy biết bao nỗi đau khổ đã hằn sâu trên gương mặt chàng, một vẻ chân thành sâu sắc trong đôi mắt khiến cho ông rút sợi lòi tói và mở cửa ra vừa nói:

– Ông hãy đi vào. Người ta sẽ không nói rằng sau một cuộc đời ngay thẳng, lão già Philippe lại từ chối nơi trú ẩn cho một kẻ bị đày!

Roland đi vào, trong lúc ông lão thốt ra những lời than vãn, chàng nhìn xung quanh với một sự xúc động mãnh liệt.

– Ông run! Ông lão nói tiếp, và ông tái xanh. Ông hãy yên lòng...

Roland cám ơn bằng một cái gật đầu, hàm răng chàng đánh lập cập.

Chàng đang ở trong gian phòng ăn của Dandolo.

Tại đây, không có gì thay đổi, chàng nhận ra từng chi tiết nhỏ nhất. Đó là những chiếc ghế cây chạm có lưng dựa cao, phủ một tấm nệm do Léonore thêu. Đây là chiếc bàn lớn, cũng chiếc tủ đựng đồ bạc với chiếc bình của nó và những cái giá đèn.

Chính ở đây, tại chỗ này, nơi chàng ngồi thuở xưa bên cạnh Léonore. Chàng nhớ lại những kỷ niệm êm đềm của mình. Chàng ngạt thở. Chàng cảm thấy mình như chết đứng.

– Mời ông ngồi, ông lão Philippe nói, và ông nên yên tâm. Bởi cây thánh giá, không một ai sẽ có ý nghĩ đến tìm ông ở trong ngôi nhà này, tôi xin thề với ông.

Roland ngồi xuống.

Người gia bộc rót cho chàng một ly rượu nho và chàng uống cạn một hơi.

– Thưa ông, tôi xin cảm tạ về sự tiếp đãi chân tình của ông. Tôi sẽ nói sự thật với ông. Bị đày, tôi đã lénbí mật trở lại Venise để hầu

https://thuviensach.vn

chuyện cùng ngài Đại Pháp quan. Người ta nói với tôi rằng ngôi nhà này là của ngài, tôi chờ đêm xuống để đi vào...

– Nhưng mà ông đã bị lầm! Ông lão bộc kêu lên.

– Sao! Ngôi nhà này không phải của ngài Dandolo sao?...

– Đúng! Ngôi nhà này của ngài. Nhưng ngài không còn ở đây nữa. Và ngài còn không bao giờ đến đây. Tôi ở đây một mình để giữ nhà. Còn về phần đức ôngDandolo, ngài ở nơi dinh thự của ngài trên sông Đại Giang...

Roland thở ra nhẹ nhõm.

Dandolo không còn ở trong đảo Olivolo nữa. Tất cả đều được giải thích! Chàng thốt ra một tiếng kêu vui mừng và nói tiếp:

– Chà! Do vậy mà ngôi vườn như bị hoang phế!... Và ngài Dandolo đến ở tòa dinh thự mới của ngài từ lúc nào?

– Đến lễ Saint-Jacques là được đúng hai năm.

– Và... Gia đình của ngài ở chung với ngài...

– Gia đình của ngài?... Gia đình nào?...

– Người ta quả quyết với tôi rằng... ngài có... một tiểu thơ...

– À! Ông muốn nói đến lệnh bà Léonore?...

– Phải... Bà đã... chết sao?...

– Chết? Ông lão kêu lên. Xin đẹp lòng chúa! Lệnh bà đầy sinh lực và nhan sắc!...

Roland tự cắn môi đến rướm máu để cố nén tiếng kêu vui mừng vô biên từ đáy lòng dâng lên. Cái phút giây nầy đủ đền đáp cho sáu năm bị dày vò.

Ông lão nói tiếp với một giọng vô tình:

– Lệnh bà Léonore, hiện đang ở nơi dinh thự của người chồng danh tiếng của bà... Này! Này! Ngài lãnh chúa bị đày! Ông làm sao thế?... Bất ngờ Roland nhảy một cái đứng sững lên. Mặt tái mét, thần kinh rối loạn, mắt đỏ ngầu, chàng nắm lấy hai vai của ông lão với nỗi xúc động mãnh liệt gần như cuồng loạn. Chàng thét lớn:

https://thuviensach.vn

– Lão già khốn nạn. Mi nói rằng Léonore đã có chồng!...

– Phải!...

– Kể từ lúc nào? Nói đi, hay là ta bóp nghẹt mi.

– Từ hai năm! người đàn ông nghẹn ngào nói.

– Tên của người chồng:

– Altieri!...

Roland giơ hai nắm tay lên trời với đôi mắt tuyệt vọng. Rồi với một lời rên rỉ, một tiếng kêu thét không thành tiếng, chân lảo đảo, chàng bước đi như một cây sồi bị sét đánh trôi theo giòng thác cuốn mang đi.

Trong vòng vài phút, ông lão run rẩy nghe tiếng rên rỉ khủng khiếp đó xa dần và cuối cùng tắt hẳn.

Roland đã ra sao suốt trong đêm đó?

Chàng có đi lang thang trong cái kinh thành Venise lặng lẽ để tìm lại những kỷ niệm về một ảo ảnh của tình yêu và niềm hạnh phúc đã qua của mình chăng? Chàng có đi vơ vẩn xung quanh tòa dinh thự của Altieri để thử tìm kiếm hình bóng của Léonore chăng? Những ý nghĩ nào vây hãm chàng?... Và làm thế nào để chàng có thể chế ngự nỗi tuyệt vọng?...

Ai có thể nói được điều đó?

Có những giờ trong cuộc đời của một vài người thoát khỏi sự phân tích và mọi sự thẩm định, bởi vào những giờ đó, những người đàn ông ấy, ở ngoài nhân loại.

Chúng ta nên tiếp tục bình thản theo dòng câu chuyện, bằng cách tin cậy vào những biến cố để nói cho chúng ta biết những quyết định quan trọng nào trong tâm trí của Roland đã suy nghĩ trong đêm nay.

Đến sáng chàng đi vào nhà của Juana.

Vừa thấy chàng, Scalabrino thét lên một tiếng kêu vui mừng.

Anh đã trải qua một đêm lo sợ ghê gớm. Juana có lúc đã trách móc anh tại sao không bám theo Roland, anh đã trả lời:

https://thuviensach.vn

– Tại vì chủ nhân muốn đi một mình, ta không có quyền bám theo ngài.

Vả lại, do quá mệt mỏi, Scalabrino đã ngủ liền ba giờ đồng hồ trên một cái ghế, trong căn nhà bếp, đầu gục lên bàn, trong lúc Juana may gấp cho anh một bộ y phục. Rồi anh cắt tóc, tỉa râu và sau cùng tắm rửa sạch sẽ, anh thay đổi hoàn toàn.

Vừa bước vào, Roland uống ngay một lúc hai ly nước.

Rồi quay sang Scalabrino, chàng nói:

– Ngày hôm nay có phải chủ nhật không?

– Phải, thưa đức ông.

– Mi có thích đi xem lễ Mi-xa ở giáo đường Saint-Marc không?

Scalabrino nhìn chàng kinh ngạc. Anh không biết đến những tình cảm đó của Roland. Đối với anh, anh không tin Chúa cũng như không tin quỷ. Câu hỏi quá kỳ quái, âm điệu của giọng nói quá lạ lùng khiến cho anh không biết nghĩ thế nào.

Anh chỉ biểu lộ qua tiếng lầm bầm, xem như một lời ưng thuận.

Juana chắp hai bàn tay.

– Nếu như người ta sẽ nhận ra ngài! Nàng nói.

– Người ta sẽ không nhận ra chúng ta đâu, Roland nói với một sự quả quyết đến nỗi người thiếu phụ, sau khi nhìn kỹ chàng, thốt lên:

– Thật vậy, chính tôi cũng khó nhận ra ngài! Không biết đêm rồi đã xảy ra việc gì?...

– Vậy là đã thỏa thuận, Roland nói, chúng ta sẽ tham dự buổi lễ Mi-xa lớn vào lúc mười hai giờ trưa. Trong khi chờ đợi, hãy đi theo ta.

Cả hai cùng đi ra...

Vào lúc chàng bị bắt, trong đêm lễ đính hôn, Roland mang theo mình nhiều món nữ trang đáng giá, theo thời trang vào thời kỳ đó.

Trước hết, một sợi dây chuyền vàng quanh cổ.

Rồi đến một sợi nịt lưng cẩn đá quý.

https://thuviensach.vn

Rồi một thanh gươm mà tay cầm được chạm trổ và cẩn những viên hồng ngọc và kim cương. Cuối cùng một chiếc nhẫn ở một ngón tay.

Dây chuyền, thanh gươm và sợi nịt lưng đã mất, hoặc vào lúc bị bắt, hoặc vào lúc chiến đấu khi người ta đẩy chàng đi về phía các cái giếng.

Nhưng chiếc nhẫn vẫn còn ở trong ngón tay.

Trong vòng sáu năm, chàng bị nhốt dưới đáy của những cái giếng, chiếc nhẫn đó, món kỷ vật của Léonore, đối với chàng là một bùa thiêng phù hộ, thường khi ngắm nhìn viên kim cương chiếu sáng trong đêm tối ở ngục thất, chàng đã hình dung rằng Léonore đang nhìn chàng.

Chiếc nhẫn đó bây giờ là bảo vật duy nhất của Roland. Nó có một giá trị lớn lao và mang một hột kim cương tuyệt đẹp.

Vừa ra khỏi nhà của Juana, Roland đi thẳng về phía cầu Rialto và không do dự bước vào trong tiệm của một người buôn bán, mà thuở xưa, vào thời thanh xuân, chàng đã đến mua hàng nhiều lần. Người bán hàng đăm đăm nhìn chàng. Roland gắng chịu đựng sự quan sát, tỏ ra bình thản, rồi tháo chiếc nhẫn của Léonore ở ngón tay mình ra – gần như chiếc nhẫn cưới.

Chàng không có một cái rùng mình, không có một do dự.

Chiếc nhẫn hầu như dính chặt vào ngón tay, buộc chàng phải giựt mạnh, hột kim cương làm trầy nhẹ tay chàng, một giọt máu rỉ ra.

– Điềm xấu! Người bán hàng cười khảy. Chiếc nhẫn cuối cùng sẽ giết chết ông.

– Chính vì điều đó mà tôi phải tống nó đi. Roland nói.

Người bán hàng cầm chiếc nhẫn khéo léo gỡ hột đá ra, đem cân, dùng kính hiển vi xem xét kỹ, tự cân nhắc,nhăn mặt, cuối cùng đề nghị hai trăm ê-quy vàng. Đúng ra nó đáng giá năm trăm.

Roland không nói một lời, cầm lấy hai trăm ê-quy vàng trao cho Scalabrino.

Sau đó Roland đi thẳng đến một người bán đồ cũ.

https://thuviensach.vn

Cần phải ghi chú rằng số tiền hai trăm ê-quy vàng là một gia tài nhỏ. Cũng nên nhớ lại rằng Scalabrino chỉ dừng lại cái nghề nghiệp vẻ vang, nghề cướp đường mà anh tung hoành trước khi bị bắt, để đi vào ngục. Nếu như sáu năm trước đây, Scalabrino nhận hai trăm đồng vàng sáng lóe, tất anh đã nghĩ đến việc ra khơi. Với một số tiền như thế, anh sẽ đủ sống dư dả suốt một năm theo ý thích của mình.

Khi Roland đưa cho anh chiếc túi vàng, Scalabrino đứng nhìn, choáng váng một lúc. Một cái gì đó như là một ngọn lửa tự hào hiện ra trong đôi mắt anh, rồi anh liếc sang kẻ được anh gọi là chủ nhân với một lòng tri ân sâu sắc. Như vậy, người ta đã giao cho anh một số tiền lớn, người ta tin anh. Anh đã cầm trong tay đượchai trăm đồng vàng!... Đối với Scalabrino, cái cử chỉ bình thường đó của Roland có thể là vĩ đại hơn, to lớn hơn là sự được dung tha ở bờ sông đảo Olivolo và cuộc hội kiến ở trong ngục tối vào cái phút hành quyết.

– Thế nào, mi làm gì đó? Roland nói vừa ngoảnh lại và trông thấy người đồng hành của mình đang đứng lại, trầm ngâm.

– Tôi đi theo ngài, thưa chủ nhân! Scalabrino nói với một giọng nghẹn ngào.

Nơi nhà người bán đồ cũ, Roland chọn ngay hai bộ trang phục kỵ sĩ ngoại quốc.

– Chúng ta sẽ đi bằng ngựa sao? Scalabrino hỏi.

– Phải! Mi hãy mang gói đồ đi và theo gặp ta ở dưới chân con sư tử.

Scalabrino lẹ làng bước đi. Roland đến quảng trường Saint-Marc và dừng lại ở chân cây cột có con Sư tử, biểu tượng, với đôi cánh xòe ra. Tại đây, có một cuộc tụ tập khá đông đảo. Những người này đang đọc, và bình phẩm một tấm bảng nhỏ công bố cuộc vượt ngục của tên cướp Scalabrino và tờ yết thị nói “cùng một tên cướp khác còn nguy hiểm hơn nữa”.

Tiếp theo là một bảng chi tiết về diện mạo của hai kẻ trốn thoát và thông báo giải thưởng một trăm ê-quy cho những ai cung cấp bằng chứng để truy bắt hai người này.

https://thuviensach.vn

Đến lượt Roland đến gần tấm bảng và chăm chỉ đọc.

– Với tướng mạo như thế, hai tên cướp sẽ không đi được xa, một người thường dân nói với chàng.

– Thật vậy, thưa ông, Roland đáp lại.

Và chàng ngẫm nghĩ:

– Tại sao tấm bảng không đề cập đến tên của ta?

Một lúc sau, Scalabrino đuổi kịp chàng. Cả hai cùng đi vào ngôi giáo đường rộng lớn, họ xuyên qua đám đông cho đến cách bàn thờ chánh vài bước.

Buổi tế lễ đã bắt đầu.

Đôi mắt Roland dán chặt lên thầy tư tế.

Người này quay lại một lúc về phía đám đông, haitay mở rộng, rồi đi thẳng đến quyển kinh Phúc Âm được ông ta lật những trang đầu tiên.

Một cái rung động rất nhẹ đã lay chuyển Roland, chàng đã hết sức tự chủ lấy mình, cố đè nén dữ dội để dằn nỗi căm tức trong lúc đôi mắt chàng đỏ ửng.

Bởi vì thầy tư tế đó, là Đức ông Bembo, nhờ ân Chúa đã trở thành giám mục thành Venise.

Roland đã đoán ngay ra ông ta sau khi chàng trông thấy. Bây giờ chàng tin chắc rằng gã Bembo, giám mục đó, đúng là gã Bembo bạn hữu vào thuở thanh xuân hạnh phúc của mình – cái gã Bembo đã rót vào tai của mẹ mình những lời nói bí mật để giết chết bà!...

Roland liền nắm lấy bàn tay của Scalabrino.

– Hãy nhìn cho rõ vị giám mục!

Và đến lúc họ đã đi ra bên ngoài:

– Thế nào! Scalabrino, người ta nói rằng việc trông thấy vị giám mục đã làm cho mi xúc động?...

– Phải, thưa đức ông! Gã lực lưỡng trả lời với giọng u ám.

– Thế nào?... Hãy nói đi!

https://thuviensach.vn

– Thế thì! Đó là người đàn ông đã trả tiền mướn tôi hô lớn "Hoan hô Roland Candiano" trong buổi tối lễđính hôn của ngài! Đó là người đàn ông vào lúc bạo động, đã chỉ định thân mẫu ngài cho tôi giết!...

Một nụ cười tái mét lướt qua trên đôi môi Roland, chàng lẩm bẩm:

– Ta đã không lầm!... Bembo hỡi, đối với sự phản bội của mi, đối với trọng tội mà mi đã âm mưu, ta sẽ làm cho mi đau đớn... Lấy oán báo oán*! Ngươi đã phá hoại trong tim ta lòng tin ở tình bạn hữu thiêng liêng, ta phải làm gì mi đây cho xứng đáng?

Lúc đi trở về ngôi nhà của Juana, Roland ngủ được vài giờ yên tĩnh.

Đến tối, chàng ra đi căn dặn Scalabrino đừng lo ngại nếu như chàng không trở về trong vài ngày.

Quả thật, chàng đi vắng trong tám ngày.

Buổi tối ngày thứ tám, chàng lại trở về không hề nói đến những gì mà mình đã làm trong thời gian đó, chàng chỉ bằng lòng bảo Juana:

– Chúng ta sắp đi. Trong ba hoặc bốn ngày, Scalabrino sẽ đến tìm em, Juana. Em có bằng lòng đi theo anh ta không?

– Để đi đến đâu, thưa đức ông?

– Để đến gặp ta.

– Tôi sẵn sàng, Juana nói.

– Tốt. Đây là số tiền để em chi dùng trong lúc ta đi vắng.

– Thưa đức ông...

– Ta không nói với em sao, Juana, rằng ta sẽ bảobọc cuộc sống của em? Đừng khóc nữa, đừng nghĩ đến dĩ vãng nữa. Ngay bây giờ, em có một người anh trai, dù ở xa hay ở gần, anh sẽ lo lắng cho em...

Roland và Scalabrino liền mặc vào những trang phục kỵ sĩ đã mua nơi người bán đồ cũ ở Rialto và ra đi sau khi từ biệt người thiếu phụ.

Đến bờ sông, Roland nhảy xuống một chiếc thuyền lớn, và nằm dài dưới mái lều, chàng nhắm đôi mắt, trong lúc Scalabrino ngồi nghỉ ở phía trước mũi thuyền.

https://thuviensach.vn

Người chèo thuyền đang chờ đợi và đã được báo trước, ông ta lập tức lái chiếc du thuyền đi ngang qua Venise từ đông sang tây. Ra khỏi thành phố, ông kéo buồm lên, chiếc thuyền nhẹ nhàng lướt nhanh trên mặt đầm nước mặn lớn, chia cách Venise và đất liền.

Khi thuyền cặp bến, trời đã tối đen.

https://thuviensach.vn

XXI
CON ĐƯỜNG ĐI TRÉVISE

Vừa lên bờ, Roland theo một con đường tắt, đi gần suốt đêm và đến thành phố nhỏ Mestre, đây là mặt tiền của Venise trên đất liền. Chàng ngủ trong một lữ quán cho đến lúc mặt trời mọc mới thức dậy, rồi hỏi thăm người chủ quán về hai con ngựa chàng muốn mua. Chủ quán trả lời:

– Vừa đúng lúc ở trong lữ quán tôi có một nhà quý tộc đang muốn bán vài con ngựa đẹp mà ông không biết làm sao, bởi vì ông sắp đến ở tại Venise. Nếu như ngài vui lòng đi theo tôi...

Roland tỏ cử chỉ bằng lòng và đi theo chủ quán, ông này cầm chiếc mũ trùm nơi tay, dẫn chàng đến gian phòng đẹp nhất ở trong lữ quán.

Lúc sắp vào, chủ quán quay về phía Roland và bảo chàng:

– Xin ngài đừng lấy làm lạ về dáng điệu của nhà quý tộc này. Ông ta rất giàu và có lẽ hơi quá thích nhàn hạ.

Nói xong, ông chủ quán *"Mặt trời bằng bạc"* – tên của lữ quán – gõ cửa, và nghe một tiếng trả lời vọng từ bên trong, ông dẫn Roland đi vào.

– Thưa đức ngài danh tiếng, ông nói và nghiêng mình chào, đây là một người muốn mua ngựa.

– Này, tên xỏ lá! Người đàn ông trả lời, có cần phải làm bận rộn ta với việc quá nhỏ mọn thế không? Sao mi không ngỏ lời với một trong những viên thư ký của ta?...

– Tôi tưởng rằng tôi được phép gặp ông, thưa đức ông, chủ quán ấp úng.

– Tốt lắm, hãy đi đi. Thưa ngài, người đàn ông nói tiếp và ngỏ lời với Roland trong lúc người chủ quán biến mất, xin vui lòng tha lỗi cho

https://thuviensach.vn

sự tức giận đúng đắn của tôi... Bởi vì làm quấy rầy một người như tôi không phải là một tội lớn sao, vào đúng ngay lúc mà tôi sắp có một cuộc nói chuyện tay đôi với Tửu thần Bacchus và Thần vệ nữ Vénus!... Tuy nhiên, tôi ưa thích gương mặt của ngài mặc dù, bởi đôi vú của Margarita! Ngài có dáng điệu của một người được cải táng hơn là một người yêu đời vui sống như tôi. Nếu như ngài thích bầu bạn cùng tôi...

Xin tha lỗi, thưa ngài, Roland nói, tôi khá vội. Xin ngài hãy nói cụ thể xem ngài có đồng ý bán cho tôi hai con ngựa, và cái giá mà ngài muốn bán.

– Cái giá! Cái giá! Người lạ càu nhàu. Còn phải xem lại! Bởi vì mặc dù vẻ bên ngoài, ta, ta vẫn sống kham khổ!

Nói xong, ông ta ngồi xuống trước một cái bàn, mặc dù trời còn sớm, trên bàn chứa đầy những thức ăn của một bữa ăn sáng dồi dào. Ngồi cạnh bên ông là hai người thiếu phụ, trông có vẻ là những nàng kỹ nữ, với đôi cánh tay trần mang nhiều chiếc vòng tay, với đôi nhũ hoa vừa hơi che kín dưới một chiếc áo ngắn tay và mái tóc xõa của họ.

Roland chờ đợi với một sự kiên nhẫn thản nhiên.

– Thưa ngài, người lạ nói tiếp vừa gắp một miếng chả dồi, sau đó ông ta đẩy sang cho hai người thiếu phụ. Sau khi cân nhắc, tôi sẽ bán cho ngài hai con ngựa giỏi nhất của tôi, con Neptune và con Pluton. Hiển nhiên là người đàn ông này có nghiên cứu thần thoại học.

– Nói vắn tắt, tôi sẽ làm vinh dự cho kinh thành Venise với sự hiện diện của tôi, hiện còn đang thiếu sự vinh dự cuối cùng đó. Tôi được anh bạn đáng kính Bembo của tôi triệu đến...

Roland làm một cử động nhẹ.

– ... Và bởi những ngài lãnh chúa quan trọng khác, người đàn ông nói tiếp, trong số đó chính ngài vĩ đại, ngài vinh quang và cao cả Foscari, chẳng ai khác hơn là ngài thủ tướng của Venise.

Roland rùng mình, nhưng chàng không tỏ một cử chỉ nào cả.

Người lạ mặt ba hoa lấy làm ngạc nhiên vì đã không gây ra được sự kính phục, lầm bầm:

https://thuviensach.vn

– Cút đi cái gương mặt bí ẩn! Người đàn ông này sắp đi đến gặp Quỷ Satan hay là ông ta từ nơi đó đi ra?

Ông ngồi dựa trong chiếc ghế bành và quyết định đè bẹp người đối thoại, ông nói tiếp:

– Thưa ngài, tôi nhận thấy chúng ta chưa tự giới thiệu cho biết chúng ta là ai. Để bổ khuyết cho sự sơ xuất đó, tôi xin thông báo với ngài rằng tôi tên Pierre Arétin...

Người đàn ông chờ đợi vừa nhìn thẳng vào mặt Roland.

– Thưa ngài, tôi là một khách qua đường chỉ muốn mua hai con ngựa. Ngài có đồng ý bán ngựa cho tôi không?

– Bởi bộ ngực, bởi cổ họng, bởi cái bụng láng của nàng Chiara! Tôi bán cho ngài Neptune và Pluton, hai con vật đã có vinh hạnh được đưa nhân vật lỗi lạc Pierre Arétin từ Ferrare đến Mantoue, từ Mantoue đến Vérone, từ Vérone đến Padoue, và từ Padoue đến Mestre! Nhưng đây là lần đầu tiên mà tôi thấy xảy ra việc một người tiếp nhận với vẻ thản nhiên cái tên vĩnh viễn nổi danh của Pierre Arétin!... Có lẽ ngài là người ngoại quốc chăng?

– Đúng như lời ngài nói.

– Tất cả được giải thích! Nhưng mà danh tiếng củatôi đã vượt quá ranh giới của nước Ý. Có phải ngài đến từ một nơi thật xa không?...

– Từ nơi thật xa

– Nếu như thế, việc không hay biết của ngài có thể tha thứ. Nhưng tại vì ngài cần kíp, tôi xin báo rằng tôi sẽ nhượng lại cho ngài con Neptune và con Pluton với số năm mươi đồng đuy-ca, và tôi bị thiệt, nhưng tôi ưa thích dáng điệu của ngài.

Roland lấy trong túi tiền ra năm mươi đồng vàng đặt lên bàn trước mặt người tự xưng là Pierre Arétin.

Rồi, sau khi gật đầu chào, chàng đi ra trong lúc Pierre Arétin cẩn thận đếm số vàng của mình. Lúc sắp đến cửa, Roland quay lại nói:

– Thưa ngài, ngài bảo rằng ngài là bạn hữu của thủ tướng Foscari?

– Thật vậy! Và của nhiều vị lãnh chúa danh tiếng ở Venise.

https://thuviensach.vn

– Thí dụ như, ngài giám mục Bembo chẳng hạn?

– Úi chao. Nếu như ngài cần đến một lời giới thiệu, ngài nên mạnh dạn đến tìm tôi ở Venise. Tôi sẽ vui lòng giúp đỡ ngài, ngài có một lối trả tiền không mặc cả làm cho tôi rất cảm kích. Ngài có đến không?

– Có thể! Roland nói.

Và lần này, chàng biến mất.

Mười lăm phút sau, Roland và Scalabrino đi trên đường Trévise. Neptune và Pluton tỏ ra là hai con vật khỏe. Đến hai giờ chiều, họ đi vào Trévise. Tại đây, Scalabrino ăn ngon lành, Roland uống một ly rượu nho, hai con ngựa ăn cỏ no nê.

Rồi họ lên đường, đi về hướng Bắc.

Mặt trời vừa lặn ở chân trời, hai người trông thấy một ngôi làng.

– Mi có nhận ra ngôi làng này không? Roland hỏi.

– Có, thưa đức ông, Scalabrino nói, ngày xưa tôi có đến đây.

– Chà! Roland nói với một giọng biến đổi. Tên nó là gì?

– Nervesa.

– Nervesa! Roland kêu lên.

Chàng dừng phắt con ngựa của mình lại, đôi mắt rực lửa nhìn sửng về một xóm nhà thấp lè tè, xây cất dựa vào chân một ngọn núi, bên dưới là một dòng sông đang chảy xiết. Scalabrino ngạc nhiên, tôn trọng sự im lặng của người được anh gọi là chủ nhân. Anh nghe chàng lẩm bẩm những lời nói mơ hồ. Cuối cùng, Roland xuống ngựa và bảo Scalabrino đợi chàng ở nơi đó, rồi đi bộ về phía ngôi làng.

Trước ngôi nhà đầu tiên, một bà lão ngồi trên một chiếc băng đá đang kéo sợi. Roland trông thấy bà, đi ngay đến, bỗng chàng đứng lại và đưa bàn tay lên vuốt trán, nghĩ thầm:

– Ta đi tìm mẹ ta... Và mẹ ta đã chết trong nỗi khủng khiếp... Ta đi tìm vị hôn thê của ta và vị hôn thê của ta đã hiến mình cho tên hèn nhát nhất trong số những tên đã kết án ta... Ta sắp biết được gì, giờ đây đang tìm kiếm cha ta? Vào lúc đó, những âm thanh lộn xộn của những tiếng

https://thuviensach.vn

cười the thé, giống như tiếng kêu la của trẻ con đang đùa giỡn, vang lên, mấy con chó sủa rân. Roland nghe tiếng trẻ con cười lớn.

– Cái đó là cái gì? Chàng nói vừa rùng mình.

Thình lình, từ một con đường ngang, cách chàng năm mươi bước, một đám trẻ ồn ào đi ra con đường lớn, chúng vừa đi vừa đánh nhịp theo điệu hát của trẻ con, xen lẫn tiếng kêu la và những tiếng cười trong trẻo.Đám trẻ bao quanh một vật gì hay là một người nào đó có lẽ đang đi chầm chậm mà Roland không thấy rõ. Tim chàng đập mạnh, chàng bước nhanh tới. Và tiếng kêu la càng lớn hơn, những tiếng cười nhức tai hơn, và đám trẻ lùi lại, mở rộng cái vòng vây, như là bị khiếp sợ...

Và trong cảnh quang đãng Roland trông thấy người đàn ông, một ông lão râu dài bạc trắng, ănmặc lôi thôi, gầy ốm, đang chống gậy đi. Ông lão làm một động tác hăm dọa... hoặc là một cử chỉ van xin... do đó, tiếng kêu la càng vui vẻ hơn và những tiếng cười dòn dã hơn...

Người đàn ông đó, Roland nhận ra trong ánh mắt đầu tiên.

Ngay lúc đó, đám trẻ tản ra. Ông lão giơ cao cây gậy của mình. Một đứa trẻ lượm lên một cục đá, némvào ông lão. Ông đưa hai bàn tay gầy run rẩy lên lau mặt ướt đẫm máu... Ném xong cục đá, đứa trẻ, một đứa trẻ trai độ mười hai tuổi, lượm một cục đá khác, bỗng nó thét lên một tiếng kêu khủng khiếp. Nó bị nắm lấy, bị nhấc bổng lên cao bởi hai bàn tay bấu chặt vào hai cánh tay nó. Roland đong đưa đứa trẻ trên đầu chàng như muốn nghiền nát nó vào bức tường của một ngôi nhà lân cận...

Tại sao chàng không giết chết đứa trẻ khốn nạn?

Do ở động lực phi thường nào khiến cho chàng dừng lại đúng lúc?

Đoạn chàng đặt đứa nhỏ mặt tái xanh vì khủng khiếp xuống đất, và chính mặt chàng cũng tái mét, chàng nói ôn tồn:

– Đi đi, con trẻ, mau đi, hãy chạy đi, trong một giây ta sẽ không còn làm chủ lấy ta... Đi đi...

Đứa trẻ ném một cái nhìn lên người lạ, nó đã hiểu, bởi vì với một tiếng kinh hãi nó bỏ chạy hết tốc độ. Đám trẻ còn lại, ban đầu, bị chưng

https://thuviensach.vn

hửng bởi sự xuất hiện bất ngờ đó, đến lượt chúng nó cũng khiếp sợ, và chỉ trong hai giây đồng hồ, trên con đường lớn chỉ còn lại có ông lão đang lau gương mặt, và Roland đang thở hổn hển, cuống cuồng nhìn ông.

Lúc đó, một người đàn ông đến gần chàng, thản nhiên hỏi:

– Có phải tình cờ ngài biết người "Điên" này không?

– Người điên nào? Roland thét lên, lơ láo.

Người đàn ông dùng ngón tay chỉ ông lão, ngài thủ tướng Candiano... Thân phụ của chàng! Quá đột ngột, Roland té ngửa ra, bất tỉnh trên con đường bụi bặm.

Vài phút sau, Roland tỉnh lại. Chàng thấy người ta đã chở chàng đưa đến một ngôi nhà, và chàng đang ngồi trong một chiếc ghế bành.

Trước mặt chàng, người đàn ông vừa nói chuyện với chàng trên đường lộ đang nhìn chàng với vẻ ngạc nhiên.

– Thưa ngài, người đàn ông nói, tôi là vị thẩm phán ở trong làng này. Vì thấy rằng ngài quan tâm đến người mù này, nên tôi đã cho đưa ông ta vào nhà tôi...

– Thưa ngài, nếu ngài là một người đàn ông?... Hẳn trong lòng ngài còn có một ít lòng thương hại?... Nếu phải... Xin ngài để tôi ở lại một mình một lát cùng với ông ta!...

Với một cử chỉ mơ hồ, viên thẩm phán nghiêng mình chào và đi ra.

Bấy giờ, Roland cố dằn cơn xúc động mãnh liệt và đi đến trước mặt ông lão.

– Thưa cha! chàng gọi ông nho nhỏ.

Người mù làm một cử động như để nghe rõ hơn, nét mặt ông khép kín.

– Thưa cha! Roland nhắc lại.

– Những đứa trẻ đó, ông lão nói, thật là độc ác. Không bao giờ ta ra khỏi nhà để hít thở khí trời mà không bị rủi ro đánh đập?...

– Thưa cha! Roland nhắc lại với giọng nghẹn ngào.

https://thuviensach.vn

– Không còn có công lý ở trên đời này nữa, ông lão nói lớn.

– Có một nền công lý, bởi vì con đang ở đây!... Thưa cha... Cha hãy lắng nghe... đứa con trai của cha... cha không nhớ đến đứa con trai của cha sao... Roland! Cái tên này không nói gì với cha sao? Roland?

– Ta không có con trai... Ta không bao giờ có con cái... tất cả mọi người đều biết việc đó, ở đây... Vả lại, bọn trẻ không thương yêu ta...

Roland quỳ xuống.

– Thưa cha, cha ơi, giọng chàng tha thiết, cha không nhận ra giọng nói của con sao!

– Giọng nói của ông! Vậy ông là ai?...

– Con là con trai của cha... đứa con trai Roland của cha... Cha hãy lắng nghe con nói, thưa cha, cha hãy lắng nghe giọng nói của con?...

– Ta không bao giờ có con trai, ông lão Candianonói. Ông rất tốt, thưa ông... Dù ông là ai, ta cảm tạông... Ông ve vuốt ta... Ông lau gương mặt ta... Chưa bao giờ có người nào săn sóc ta... Phải, ông phải là người tốt...

Roland đứng lên.

Chàng vòng tay ôm lấy cái đầu bạc trắng của ông lão, với giọng êm dịu và rên rỉ chàng kể lại cho ông nghe những hành hạ dã man dai dẳng của ngục tù đối với mình và việc phản bội của Léonore; chàng để cho nước mắt tràn ngập con tim mình, cũng như là cha mình nghe hiểu rõ, vàâ chàng chờ đợi một lời an ủi của ông.

Nhưng không có gì khuấy động vẻ bình tĩnh trên gương mặt của người mù – không có gì cả, nếu không phải là một sự ngạc nhiên mơ hồ mà ông lão cảm thấy người đàn ông đó khóc than, ai oán với một giọng quá nghẹn ngào.

Cơn đau đớn kinh hoàng đó, sẽ rất rùng rợn đối với một người nào còn đủ lý trí, nhưng thân phụ của Roland vẫn dửng dưng – “thân xác không có linh hồn”, theo như cách diễn tả xưa thật đúng và thật ghê gớm.

https://thuviensach.vn

Nỗi đau đớn đó gần như bất ngờ bị cạn. Nét mặt của Roland đanh lại. Chàng trang nghiêm như một pho tượng bằng cẩm thạch và đã từng làm cho Juana và Scalabrino kinh hãi.

Bấy giờ, chàng mở cánh cửa nơi ông thẩm phán đã đi ra và gọi ông. Người đàn ông đó có nghe những lời rên rỉ của Roland không? Không quan hệ đối với chàng. Chàng không cần biết đến.

– Thưa ngài, chàng nói với giọng khàn và ngắn, giờ đây là giọng nói bình thường khi cơn xúc động mãnh liệt đã lắng dịu, thưa ngài, tôi sắp đem đi theo tôi...Ông lão... này. Ngài có thấy trở ngại nào chăng?

– Không có gì, ông thẩm phán trả lời sau một lúc do dự. Nhưng để chắc chắn... Ngài có thể cho tôi một bằng chứng!...

– Thưa ngài, tôi không thể cung cấp cho ngài một bằng chứng nào cả, Roland nói, cố dằn lòng nhưng dứt khoát. Nhưng tôi xác nhận với ngài rằng tôi có quyền đem ông đi theo, và lời bảo đảm đó sẽ đủ cho ngài...

– Tuy nhiên...

– Im đi! Roland thét lên rồi nắm lấy cườm tay của vị thẩm phán. Ngài để cho ông lão đó bị hành hạ trong sáu năm trời, ngài đã cho phép ông lão trở thành trò cười của những đứa trẻ trong ngôi làng này, và có lẽ đó là sự giải trí cho những người đàn ông. Ngài nên lấy làm may mắn, thưa ngài, về việc tôi chỉ bằng lòng đưa ông lão đi mà không hỏi tội ngài về những gì ông lão đã chịu đau khổ tại làng này! Ngài nên lấy làm may mắn rằng lời nguyền rủa không giáng xuống đầu ngài!

– Ngài hãy làm những gì theo ý muốn của ngài! Viên thẩm phán kêu lên. Dù sao, chúng tôi không am hiểu người đàn ông này!

– Tốt! Roland nói trong một tiếng gầm thét cuối cùng. Rồi, chàng cố trấn tĩnh trở lại.

– Bây giờ, ngài hãy nói cho tôi biết ông lão đã sống ra sao suốt trong sáu năm trời, người khách mà do một tai biến đã bị đem ký gởi ở ngôi làng của ngài và giao phó cho lòng nhân đạo của ngài.

https://thuviensach.vn

– Bằng sự bố thí công cộng, thưa ngài, viên thẩm phán trả lời với giọng hợm mình và sự lễ độ độc ác mà tất cả mọi viên thẩm phán đều luôn luôn bày tỏ sự lố lăng của họ.

Một sự phẫn uất đang chất chứa trong lòng Roland.

Chàng đi đến cầm lấy bàn tay của cha mình.

– Ngài có vui lòng đi theo tôi không? Giọng chàng thật dịu dàng khiến cho lần đầu tiên, viên thẩm phán mới nghĩ ra rằng người lạ mặt nầy chắc đã đau khổ nhiều.

Ta rời khỏi nơi đây?...

Phải!

– Không còn phải nghe những lời nguyền rủa khi ta hỏi xin bánh mì?

– Phải!

– Đi! Chúng ta nên đi ngay...

Roland áp mạnh cánh tay của mình dưới cánh tay ông lão.

– Ngài hãy vịn vào đây, chàng nói, xin ngài đừng ngại tôi mệt... Tôi mạnh mẽ... Chàng nhẹ nhàng đi ra khỏi nhà, từng bước từng bước một.

Trước ngôi nhà, độ hai mươi người dân quê và những mụ đàn bà bép xép, hay sự việc xảy ra do lời kể của bọn trẻ, họ quây thành nửa vòng tròn.

Roland hiện ra, tay đỡ người mù... Người điên.

Chàng không trông thấy họ, chỉ chủ tâm lo dìu dắt cha.

Mọi người im lặng tránh ra, và đoán rằng có cái gì đó thật vĩ đại đi qua trước mặt họ, họ đứng im tại chỗ, ngạc nhiên và rùng mình.

Lúc Roland đến chỗ mà trước đây để Scalabrino ở lại, thì trời đã tối. Một cơn gió mạnh mẽ từ trên núi tràn xuống quét qua thung lũng của La Piave, gầm thét cách xa một phần tư dặm đường. Roland cởi chiếc áo 186 choàng của mình và phủ lên đôi vai thân phụ. Rồi, không kém phần khó nhọc, chàng đỡ ông lão lên yên ngựa của mình và để ông ngồi vững trên yên. Chàng nắm dây cương ngựa và nói:

– Lên đường!

https://thuviensach.vn

– Thưa đức ông, Scalabrino nói, xin ngài lấy con ngựa của tôi, còn tôi sẽ đi bộ. Roland lắc đầu biểu lộ sự từ chối đến nỗi Scalabrino ngạc nhiên, không nói thêm nữa.

Bấy giờ Roland đi bộ, tay cầm cương ngựa, nghiêng mình về phía trước, đi sâu vào trong đêm tối, gió thổi vù vù điên loạn.

•••

Đến Trévise, Roland nói vài lời với Scalabrino, anh ta vội vã đi mau về hướng Mestre và thành Venise. Còn về phần chàng, chàng dừng lại trong một ngôi lữ quán tầm thường, mua quần áo để thay thế những mảnh tả tơi mà cha chàng đang mặc, đặt một bữa ăn ngon và tự mình lo cho ông lão ở bàn. Sau bữa ăn, ông lão Candiano nằm ngủ với vẻ thanh thản và tin tưởng như những đứa trẻ được sự che chở của người mẹ. Roland để yên cho ông ngủ cho đến chiều. Rồi với vài đồng bạc, chàng mua một chiếc xe nhỏ, bắt kế con ngựa của mình vào. Chàng để yên ngựa ở đáy thùng, đưa cha ngồi lên băng, bên cạnh mình, và đi theo con đường Mestre. Chàng đến nơi thật khuya trong đêm và ghé lại một ngôi quán nhỏ nghèo nàn nằm đối diện với lữ quán mang tên "*Mặt trời bằng bạc*".

Ba ngày trôi qua.

Trong mấy ngày này, Roland không rời khỏi ông lão Candiano một phút nào.

Buổi tối ngày thứ ba, một người đàn ông và mộtngười đàn bà đi đến ngôi quán. Đó là Scalabrino và Juana.

Bấy giờ Roland đi lang thang trong thành phố. Trong một vùng ngoại ô, gần như ở một thị trấn nhỏ, chàng tìm thấy một ngôi nhà nhỏ, có vườn bao quanh, đề bảng cho thuê.

Chàng liền đến làm khế ước trả trước sáu tháng tiền. Sau đó chàng đi tìm cha mình, Juana và dẫn họ đến ngôi nhà vừa thuê. Scalabrino ở lại quán.

https://thuviensach.vn

– Juana, Roland nói, em có nhận ra người đàn ông này không? Juana lắc đầu.

Đó là thân phụ của ta, Roland nói giản dị.

Đức ông Candiano, thủ tướng Venise! Nàng lẩm bẩm.

– Không, Juana! Candiano người mù! Candiano người điên! Candiano người bị đày! Candiano cha của Roland tên cướp, vừa mới vượt ngục khỏi những cái giếng ở Venise, và ngày hôm nay đã mơ ước sẽ làm nhân loại khủng khiếp, cũng tựa như là ngọn lửa trời đã đánh xuống chiếc Cầu Than thở!...

Juana hồi hộp lắng nghe.

– Juana, chàng nói tiếp giọng dịu dàng, ta giao phó thân phụ ta cho em. Em hiểu ý ta chưa? Người đàn ông này chịu khổ hình, đã bị đọa đày, người đàn ông này là kẻ đã bị người ta đâm mù đôi mắt trước mặt ta, là kẻ đã sống sáu năm trời bằng ăn xin, mà lòng tuyệt vọng đã giết chết lý trí; người đàn ông này, đó là thân phụ ta... Và ta giao phó ông cho em... Cho em, Juana, bởi vì em là người duy nhất ở trên đời này mà ta muốn giao phó, một kho tàng vô giá, đó là tất cả tình yêu của ta và tất cả lòng thù hận của ta. Em hiểu rõ ý ta chưa, Juana?

Juana vội quỳ xuống và nói:

– Bởi kỷ niệm thiêng liêng của người đàn bà đã gọi tôi là con gái của bà, tôi sẽ canh giữ đức ông suốt cả ngày đêm, và khi tôi còn sống, sẽ không có điều gì xảy ra để ngài than khóc nữa, nếu không phải là vui mừng!

Roland ở đêm cuối cùng gần bên cha.

Đến mờ sáng, chàng ra khỏi gian phòng của cha, nói lời giã từ với Juana rồi trở về quán, ném mình lên chiếc giường và ngủ yên một giấc suốt ba giờ liền mới tỉnh dậy.

Rồi chàng cùng với Scalabrino lên ngựa, và tiếp tục đi về Trévise.

Cũng như lần đi qua đầu tiên, lần này chàng lại qua Trévise theo hướng La Piave.

https://thuviensach.vn

Khi trông thấy ngôi làng Nervesa, chàng theo một con đường tắt phía bên trái, đi sâu vào một khu rừng thông và bắt đầu trèo lên sườn núi.

– Mi có nhận ra con đường này không? Roland hỏi lúc chàng ra khỏi khu rừng.

Cũng như lần đầu, Scalabrino trả lời:

– Biết, thưa đức ông. Tôi đã đến đây lúc thuở xưa.

– Nó dẫn đến đâu?

– Đến những khe núi La Piave, thưa đức ông.

https://thuviensach.vn

XXII
NHỮNG KHE NÚI LA PIAVE

Roland xuống ngựa và bảo Scalabrino cũng làm như chàng. Hai con ngựa được cột ở một thân cây thông. Bấy giờ, Roland ngồi xuống bên lề đường. Scalabrino nhìn quanh quất bên mình, lắng tai nghe, bồn chồn lo ngại. Cuối cùng, không còn chịu được nữa, buộc anh phải kêu lớn:

– Này, thưa chủ nhân, nếu như ngài tin tôi, chúng ta nên quay trở lại.

– Tại sao như vậy? Ta muốn đi xem những khe núi La Piave, ta...

– Những khe núi La Piave! Scalabrino nói và rùng mình.

– Phải, ta đã nghe nói đến rất nhiều, và ngày hôm nọ, vị quý tộc được ta mua hai con ngựa còn nói với ta rằng ông ta muốn đi thăm những khe núi này. Người ta nói rằng phong cảnh ở đây có một vẻ đẹp hùng tráng, tuyệt vời.

– Tôi không biết những khe núi có đẹp đẽ không. Tôi thấy hình như nó hoang dã hơn, nhưng đối với tôi nó luôn luôn là nơi rất nguy hiểm.

– Ô hay! Chúng ta sợ gì nào? Phải chăng mi sợ lăn vào một cái vực nào đó? Hai con ngựa của chúng ta dường như có bước chân sơn cước vững vàng mà.

– Không phải việc đó, thưa đức ông.

– Vậy chớ việc gì? Có lẽ bị rơi vào một hang động nào... Và một sào huyệt nào?...

– Thế ngài biết ở đây có những sào huyệt sao? anh hỏi.

– Không, ta không biết, nhưng ta linh cảm việc đó.

– Vậy thì, phải, thưa đức ông, Scalabrino kêu lên.Đó là những sào huyệt cần phải kinh sợ. Hãy tin tôi chúng ta không nên đi xa hơn...

https://thuviensach.vn

– Mi hãy kể cho ta nghe có những gì ta phải sợ hãi... Mi có vẻ biết rõ xứ này, và ta trông cậy nơi mi để nói cho ta biết...

– Thưa đức ông, những gì mà ngài phải e sợ, đó là những bạn cũ của tôi, Scalabrino nói nho nhỏ.

– Chà!... Chà!... Mi hãy giải thích nghe xem.

– Ngài không thể không hiểu rằng thuở xưa tôi đã làm gì... và tôi vẫn còn làm gì ngay buổi tối mà tôi trông thấy ngài lần đầu tiên...

– Phải, trước kia mi là một tên cướp... Tại sao mi gục đầu? Cái nghề nghiệp của mi cũng hoàn toàn danh giá như nghề nghiệp của thủ tướng, của giám mục hoặc là của Đại Pháp quan. Hãy tin ta, Scalabrino, không phải ở trong các khe núi La Piave mà người ta mới tìm gặp những tên cướp đáng ghê sợ.

Scalabrino trở nên trầm ngâm, Roland nhìn anh trong vài phút với một sự thương hại và đôi mắt của chàng dịu bớt vẻ khắc nghiệt.

– Mi hãy thuật tiếp câu chuyện, chàng nói dịu dàng.

– Tôi nói với ngài, thưa đức ông, tên tướng cướp xưa nói tiếp mà rùng mình, thuở xưa tôi là thủ lĩnh của một nhóm người hoạt động trong cái tam giác rộng lớn đó mà cái đáy đi từ Trévise đến Padoue, và cái đỉnh là Venise. Thường thường, chúng tôi làm những cuộc thám sát ở Venise hoặc bằng đường bộ, hoặc bằng đường thủy.Để di chuyển, chúng tôi dùng những chiếc tàu vượt qua eo biển Lido, và đổ bộ ở ngay vào sông La Piave...

Chúng tôi chở chiến lợi phẩm đi ngược lên dòng sông, cho đến ngôi làng Nervesa. Tại đây, trong các khe của ngọn núi đó, là nơi chúng tôi thiết lập tổng hành dinh...

– Chà! Này, mi thật xứng đáng là một tướng lãnh quân đội, mi có hạm đội, mi có bộ binh và cả kỵ binh...

– Đúng như ngài nói, thưa đức ông. Đó là một đạo quân thật sự gồm có một ngàn người được võ trang đầy đủ, hoạt động táo bạo, có khả năng làm mọi cuộc thôn tính.

Đôi mắt của Roland sáng rực lên, nhưng rồi ngọn lửa đó vội tắt ngay.

https://thuviensach.vn

– Tôi, Scalabrino nói tiếp, tôi chỉ là thủ lĩnh của một nhóm, nghĩa là tôi chỉ huy năm mươi người.

– Vậy ra có một tổng thủ lĩnh để chỉ huy tất cả các nhóm người, giống như của mi? Roland nhổm dậy hỏi.

– Không phải, thưa đức ông. Chúng tôi chỉ hỗ trợ lẫn nhau mà thôi. Chúng tôi chia sẻ những vật chiếm được, những thủy thủ đã chuyên chở cho chúng tôi, cho dù là bận đi hoặc là bận về họ đều có phần. Tóm lại, chúng tôi sống hòa thuận với nhau.

– Và mi nói rằng cái nhóm của mi ẩn nấp trong các khe núi La Piave?

– Nó không ẩn nấp, thưa đức ông. Ở đó chúng tôi có sào huyệt là nơi tụ họp của chúng tôi, thế thôi. Riêng việc đó ra, mỗi người sống trong thành phố của mình. Chúng tôi có độ mười lăm người ở tại Venise.

– Vậy thì, trong những việc đó, ta thấy không có gì làm ta phải lo ngại trong lúc đi viếng các khe núi.

– Thưa đức ông, việc này có liên quan đến cá nhân tôi. Nhưng tôi ngại làm ngài chán...

– Mi càng làm ta chú ý hơn... Cứ kể đi...

– Ở trong nhóm của tôi có một người đàn ông được chúng tôi gọi là Sandrigo, bởi vì anh ta sinh trưởng trong ngôi làng mang tên đó. Anh ta gan dạ, táo bạo và cũng mạnh mẽ như tôi. Chúng tôi sống thân thiết, mặc dù đôi lúc tôi cảm thấy nơi anh ta biểu hiện một sự bực dọc cho rằng mình không phải là thủ lĩnh. Một ngày kia có một chuyện lạ lùng xảy đến với tôi. Biến cố đó xảy ra đã gần mười ba năm qua nghĩa là khoảng bảy năm trước ngày tôi bị bắt.. Một buổi sáng, tôi chờ đợi sự trở về của một cuộc viễn chinh được tôi giao phó cho gã Sandrigo cầm đầu. Bỗng nhiên tôi thấy anh ta trở lại với những người bộ hạ và một người đàn bà rất trẻ, có nhan sắc rạng rỡ đi giữa bọn họ. Thú thật, tôi bị choáng mắt, tôi là kẻ chưa từng bao giờ quá chộn rộn đến sắc đẹp của những người đàn bà. Nàng có vẻ không bị uy hiếp chút nào và tiếp nhận cuộc phiêu lưu của mình, vẫn vui vẻ, tươi cười. Chúng tôi đưa

https://thuviensach.vn

người đàn bà vào một hang động, bà luôn luôn mỉm cười trongkhi hai người gia nhân sợ hãi rụng rời. Đi đến đây, nàng xin nói chuyện với người thủ lĩnh.

– Chính là tôi, thưa bà, tôi nói. Xin bà đừng lo ngại. Sẽ không có ai xúc phạm đến bà.

– Tôi không sợ hãi, nàng nói vừa nhìn tôi.

Và cái nhìn của nàng lạ lùng thật dạn dĩ làm cho tôi bối rối. Nàng nói tiếp:

– Tôi sẽ tặng cho các ông tất cả những gì quý báu ở trong mình tôi với điều kiện là ngày hôm nay các ông phải để cho tôi đi tiếp con đường của tôi, vì tôi cần đi gấp đến Rome.

– Ngay bây giờ, nếu như bà muốn! Tôi kêu lên.

– Không! Tôi mệt nhọc và tôi muốn nghỉ ngơi trong một giờ đồng hồ.

Người đàn bà này đã gây cho tôi một sự xúc động lạ thường. Tôi rất muốn thả bà ta đi mà không lấy gì cả. Nhưng các bạn của tôi ném những cái nhìn thèm thuồng lên những món nữ trang của bà ta, và tôi hiểu rằng tôi sẽ thất bại nếu như tôi muốn cứu thoát vài món của cải cho bà ta mà dường như bà ta không tha thiết lắm. Bởi vì, tự bà ta vừa mỉm cười vừa tháo những chiếc vòng tay, xâu chuỗi của mình và ném xuống dưới chân tôi vừa nói:

– Hãy nhặt lấy!

Tôi bước lui lại và bảo Sandrigo:

– Phần của anh, anh bạn. Còn tôi, tôi sẽ không động đến các món nữ trang đó.

Nhưng chính Sandrigo lắc đầu. Anh ra dấu chỉ cho những người của chúng tôi để họ xông vào lấy chia với nhau. Bấy giờ Sandrigo bước tới, tay đặt lên đốc con dao găm và nói:

– Tôi không lấy nữ trang, tôi chỉ muốn người đàn bà.

– Này Sandrigo, tôi bảo, việc đó không thể được. Anh biết rõ luật lệ của chúng ta.

https://thuviensach.vn

– Đối với hôm nay, Sandrigo kêu lên, tôi không biết luật lệ nào khác hơn là sự ham muốn của tôi.

Một luồng máu nóng xông lên mặt tôi, và tôi rút dao găm ra.

Các đồng đảng bao quanh chúng tôi miệng lẩm bẩm nói rằng cần phải bãi bỏ luật lệ mà tôi đã áp đặt là phải tôn trọng những người đàn bà. Lập tức người đàn bà lạ xông vào giữa chúng tôi, kêu lên với một giọng nhạo báng:

– Tôi thấy rõ rằng tôi phải thuộc về một người trong bọn các ông ngày hôm nay!... Vậy thì, tôi chấp nhận!... Và kẻ nào trong bọn các ông được ôm ấp tôi sẽ lấy làm hãnh diện trong một giờ khi sẽ được biết rằng tôi là ai... Tuy nhiên, tôi có một điều kiện.

– Chúng tôi chấp nhận! Các bạn tôi sôi nổi kêu lên, họ quá say mê bởi nhan sắc diễm lệ của người đàn bà.

– Vậy thì, tôi yêu sách được tự mình chọn người tình. Các ông chấp thuận không?

– Được, được! Sandrigo ra hiệu rằng anh ta cũng bằng lòng. Anh hy vọng rằng người đẹp lạ mặt sẽ chọn anh. Tôi cũng tin chắc như thế nên tôi bước lui một bước và tra chiếc dao găm vào vỏ. Người thiếu phụ lạ mặt quay nhìn tất cả những người đàn ông đang bao quanh nàng. Tôi thấy các bạn tôi lần lượt tái mặt hết người này đến ngườikia. Đôi mắt đẹp dừng lại một lúc trên Sandrigo, và tôi cảm thấy đến lượt tôi tái xanh. Nhưng nàng đi qua!... Cuối cùng nàng đi đến bên tôi, cầm lấy bàn tay tôi và nói:

– Đây là người được tôi thích... Chà! thưa đức ông, Scalabrino nói tiếp, cái giây phút đó chứa đựng một cảm xúc mạnh mẽ nhất trong đời tôi. Sandrigo thét lên một tiếng kêu điên cuồng và chạy vụt ra bên ngoài. Về phần tôi, tôi sướng điên lên, thở hào hển, cuống cuồng với niềm hạnh phúc bất ngờ từ trên trời rơi xuống tôi ôm trong đôi cánh tay tôi con người tuyệt mỹ đó và bế nàng chạy vào đáy một cái động. Nàng đưa hai cánh tay đẹp ôm choàng cổ tôi, chiếc đầu của nàng tựa lên vai tôi. Tôi rùng mình. Tôi say sưa vì khoái cảm. Cái giờ tiếp theo, thưa

https://thuviensach.vn

đức ông, tôi sẽ nhớ mãi suốt trong nhiều thế kỷ nếu như tôi sống lâu như vậy. Tất cả những sự âu yếm sành sỏi ở một người đàn bà trong cơn cuồng nhiệt có thể dâng hiến cho một người đàn ông đang điên cuồngvì dục tình, người đàn bà đó đều không tiếc... Đến lúc nàng mặc xong y phục, tôi sắp hỏi tên họ nàng, đề nghị đi theo nàng cho đến tận cùng thế giới để trở thành tên nô lệ của nàng, nhưng nàng bỗng bật cười lớn và nói:

– Chưa bao giờ tôi vui vẻ đến như thế!...

Đến đoạn kể này, Scalabrino dừng lại.

– Câu trả lời đó, thưa đức ông, làm cho tôi lạnh mình. Người đàn bà này đã đóng kịch về tình dục, và bây giờ nàng đang chế nhạo tôi. Nhưng dù sao, tôi cũng không có gì để đòi hỏi. Nàng ra đi...

– Có bao giờ mi biết được tên của nàng không? Roland hỏi.

– Không bao giờ.

– Mi có bao giờ thấy lại nàng không?

– Vào một buổi tối, trong một giây đúng là ở Venise, tôi tưởng chừng như nhận ra nàng... Nhưng mà không!... Không thể nào là nàng được...

– Mi nói rằng, ở Venise?

– Phải, thưa đức ông. Nhưng tôi nhắc lại với ngài tôi đã lầm... Hoặc ít ra, tôi tin như vậy. Và bây giờ mà sáu năm đã trôi qua...

– Sáu năm! Người đàn bà mà mi ngỡ nhận ra, đó là...

– Người kỹ nữ đã mướn tôi bắt cóc ngài!...

– Tốt lắm, Roland trầm ngâm nói. Kể tiếp đi.

– Chỉ có thế, thưa đức ông. Tôi muốn nói với ngài rằng kể từ ngày đó, gã Sandrigo đã thù hận ngấm ngầm tôi. Anh ta sợ tôi vì tôi có một uy tín lớn với đồng đảng của tôi. Nhưng từ lúc tôi bị bắt, chắc chắn Sandrigo đã trở thành thủ lĩnh, và anh ta chỉ huy ở trong núi cũng như tôi đã chỉ huy thuở xưa ở nơi đây. Nên nếu như chúng ta rơi vào tay của anh ta, nếu như anh ta thấy tôi tận tụy cùng ngài, anh ta sẽ trút hết lên ngài mối thù hận cũ vẫn chưa nguôi. Những gì mà Sandrigo không dám toan tính ngay lúc ấy, ngày nay anh ta sẽ thực hiện...

https://thuviensach.vn

– Hãy nói cho ta biết, tên Sandrigo đó, có mặt ở Venise... buổi tối... có cuộc bạo động không?

– Có, thưa đức ông. Và bây giờ tôi nghĩ đến...

– Mi nói gì đó?

– Tôi nhớ... Ôi! Tên khốn nạn!... Tôi nhớ lại, thưa đức ông, vào lúc tôi bị bắt, tôi trông thấy Sandrigo đứng giữa những tên cảnh binh!

– Chà! Chà! Ra đấy là cuộc trả thù nhỏ của nó!...

– Phải, phải, tôi nhớ lại! Tôi gọi nó, và tôi lấy làm ngạc nhiên khi thấy nó biến mất. Ban đầu tôi cho rằng nó cũng bị bắt như tôi... Chà! Tên hèn nhát!...

– Và nó thủ vai trò nào trong tấn kịch do... anh, anh bạn ta... Anh bạn ưu tú Bembo của ta... tổ chức?...

– Thế thì! Cái đêm mà Bembo đến tìm tôi, chính Sandrigo đã dẫn ông ta đến gặp tôi... Chà! Tôi bắt đầu thấy rõ rằng trong tất cả câu chuyện mờ ám này!... Tôi đã đoán ra những gì mà trước đây tôi không biết!... Tôi thấy tên khốn nạn Sandrigo đã âm mưu cùng với Bembo. Họ trao đổi với nhau về sản phẩm hai cuộc đời của chúng ta, thưa đức ông! Sandrigo bán ngài cho Bembo, và để trao đổi, Bembo bán tôi cho Sandrigo!...

– Này, Scalabrino, Roland bấy giờ mới nói, mi còn khuyên ta nên lùi bước nữa không?

– Không, thưa đức ông, Scalabrino đáp lại với một âm điệu dữ tợn. Chúng ta hãy đi và mong cho chúng ta gặp Sandrigo ở trong các khe núi La Piave!...

Bỗng, một tiếng kêu từ xa vọng đến.

Roland và người bạn lắng tai nghe.

– Đó là ở về phía Hắc Động, Scalabrino nói.

– Chúng ta đi đến Hắc Động!

– Còn hai con ngựa?

– Chúng ta sẽ tìm lại chúng ở đây, Roland nói. Hãy chỉ đường cho ta.

https://thuviensach.vn

Scalabrino sấn bước, dẫn theo Roland. Giữa những tảng đá chồng chất lên nhau, họ trèo lên một con đường mòn đi lại xuyên qua những bụi cây nhũ hương và những cây dương dại.

Một tiếng kêu khác, lần này gần hơn, lại vẳng đến.

Sau năm phút đi hối hả, Scalabrino đứng lại và ra hiệu cho Roland im lặng. Anh vạch nhẹ một lớp cây con, lấy tay chỉ một cảnh tượng lạ lùng đang diễn ra nơi hoang vắng đó.

Chỉ một cái liếc mắt, Roland nhìn bao quát cả nơi này.

Phía trái, ở bên dưới, chàng thấy lờ mờ một cái cửađộng tối tăm có lẽ đó là Hắc Động. Phía mặt là những tảng đá đột ngột chắn trên mặt đường mà chàng đoán ra một cái lỗ rộng lớn toác hoác – một cái vực thẳm mà chàng nghe con sông đang gầm thét dưới đáy vực. Ở giữa cái động và vực thẳm, đó là một khoảng đất bằng chỉ rộng độ ba mươi tầm (Toise = 1m949).

Ngay cửa vào động, một người đàn ông bị trói vào một cây thông dại mọc trong một kẽ đá. Trước mặt ông ta, một người đàn ông khác ngồi dường như đang chấtvấn. Độ mười hai tên đàn ông lực lưỡng được võ trang đầy đủ, đứng phía sau tên hỏi cung.

Vừa nhận thấy người đàn ông bị trói, Roland giật mình.

Và khi nhìn thấy tên đang hỏi cung, Scalabrino nghiến răng nắm chặt hai bàn tay to lớn của anh. Roland đã nhận ra gã ba hoa ở Mestre, kẻ đã bán hai con ngựa cho chàng. Scalabrino đã nhận ra Sandrigo, kẻ thù của mình.

Và Sandrigo nói:

– Nào, ngài Arétin, mạng sống của một người đàn ông như ngài đáng giá ba ngàn ê-quy, quỷ ơi!

– Ngài tướng cướp, ngài muốn tôi lấy số ba ngàn ê-quy đó ở đâu ra?... Tôi bị hại!

– Ngài thi sĩ, tên cướp nói tiếp vừa cười khảy, có một cái bàn ở trong động. Trên cái bàn đó, có mực, có giấy, có bút lông. Ngài sẽ viết – bằng văn xuôi hoặc bằng thơ, tùy theo ngài lựa chọn.

https://thuviensach.vn

Những tiếng cười của bọn cướp rộ lên khi chúng nghe câu nói đó.

– Im lặng! Sandrigo nói. Ngài phải viết, ngài Arétin. Ngài có những bạn hữu ở Venise. Họ quá yêu mến ngài, họ không nỡ để cho ngài bị ở trong tình trạng quẫn bách này đâu? Ngài nên nghĩ đến sự mất mát của cảnước Ý nếu như do lỗi của ba ngàn ê-quy khốn khổ mà ngài qua đời!

Người tù nhân thét lên một tiếng kêu kinh hãi.

– Cho nên, Sandrigo điềm nhiên nói tiếp, ngài sẽ viết. Một trong những kỵ sĩ có mặt ở đây sẽ mang bức thư của ngài. Cần phải đi hai ngày để đến Venise và bằng chừng số ngày ấy để trở về, cộng lại là bốn ngày. Chúng ta nên tỏ ra phóng khoáng và để cho các bạn hữu của ngài bốn ngày có đủ thời giờ lo liệu số tiền. Tất cả là tám ngày. Hôm nay là chín giờ tối thứ năm. Nếu như đến chín giờ tối thứ năm tuần sau, ba ngàn đồng ê-quy không có ở đây, ta sẽ rất ân hận và cũng là vinh dự đặc biệt để tự tay đâm chết ngài.

– Tôi sắp chết! Người tù nhân lặp lại với nỗi tuyệt vọng.

Cùng lúc đó, từ một hàng rào thiên nhiên gồm nhiều loại cây hợp thành bao bọc xung quanh miếng đất bằng bỗng nhiên được vẹt ra, và Roland xuất hiện.

Chàng nhảy vọt một cái và đến đối diện với Sandrigo.

– Đồng thời, Scalabrino xông vào trước mặt bọn cướp, kêu lớn:

– Người ta vui đùa ở đây mà không có ta!... Dường như người ta không còn chờ đợi ta nữa!

– Scalabrino! Scalabrino! bọn cướp kinh ngạc gào lên.

Vừa thấy Roland, Sandrigo đứng phắt dậy, tay lăm lăm con dao găm. Nghe đồng bọn kêu la vui mừng cái tên của Scalabrino, hắn quay lại và cười một cách man rợ, muốn sấn vào gã khổng lồ. Nhưng hắn không có thời giờ. Bất ngờ hắn đứng sững lại với một tiếng thét đau đớn: Roland vừa xông vào hắn và siết chặt hai cườm tay của hắn trong hai cánh tay cứng như sắt của chàng. Sandrigo bất lực buông rơi cây dao găm, vặn mình đau đớn một lúc rồi té quị xuống. Bọn cướp ban đầu đã thét lên

https://thuviensach.vn

một tiếng kêu vui mừng khi nhận ra Scalabrino, bây giờ vội vã bao vây Roland.

– Không một ai được cử động! Scalabrino nói lớn. Kẻ đầu tiên nào phản ứng sẽ bị lăn xuống đáy sông La Piave!

Bọn cướp bị khuất phục, lui lại.

Pierre Arétin vẫn còn bị trói, bọn cướp bị Scalabrino áp đảo, nhìn người mới đến với vẻ kinh hoàng. Và Sandrigo đang vặn vẹo mình dưới chân người hiệp sĩ lạ mặt quá sức mạnh mẽ.

Chàng nắm cổ Sandrigo kéo hắn đến bờ vực thẳm.Đoạn chàng nắm hắn ở đầu cánh tay giơ lên, treo lơ lửng bên trên vực thẳm, tức thì những tiếng thì thầm thán phục ngạc nhiên của bọn cướp biểu lộ bọn chúng đã chịu khuất phục.

Scalabrino hiểu rất rõ họ, từ lúc đó anh không còn lo lắng đến họ nữa.

Bị treo bên trên vực thẳm, Sandrigo kêu la: Xin dung tha.

Roland đưa hắn vào thả xuống đất và ra lệnh:

– Hãy mở trói cho người tù nhân!

Sandrigo liếc xung quanh mình bằng đôi mắt thù hận. Một lúc, hắn muốn đương đầu với Roland và nhìn sững vào chàng... Nhưng lại bị khuất phục nữa, chịu thua, hắn làm một cử động điên cuồng và mở trói cho người tù nhân. Người này vội chạy đến người cứu tinh của mình, hai tay giương thẳng kính cẩn. Roland làm một cử chỉ ngăn lại.

– Thưa ông, chúng ta cần phải trò chuyện cùng nhau. Xin ông vui lòng đi vào trong động này và đợi ta vài phút.

– Vài giờ đồng hồ, tùy theo ý muốn của ngài, hỡi người đàn ông quảng đại, người bảo trợ cho các nữ thi thần Muses, người cứu tinh của Apollon... Chúng ta không còn ở các khe núi Piave, mà đang ở tại Thi Sơn Parnasse, và tựa như những con ong bay từ bông hoa này sang bông hoa khác...

Chắc chắn nhà quý tộc danh tiếng Arétin còn ở lâu để tự do than theo giòng cảm hứng nếu như Scalabrino không nắm cánh tay ông ta và đẩy

https://thuviensach.vn

vào trong động mà không tỏ một chút kính trọng nào đối với nhà thi sĩ, nhà quí tộc Arétin.

Bấy giờ, Roland quay sang bọn cướp:

– Các người đã thấy những gì ta có thể làm được. Những ai trong số các người muốn ta làm Thủ Lĩnh...

– Tất cả! Tất cả!

– Những ai trong số các người đã chán nản cuộc sống bấp bênh và khốn nạn này mà các người đang sống? Những ai là người muốn cùng ta thực hiện nhiều việc lớn lao?

– Tất cả! Tất cả!

– Tốt lắm. Ta hẹn với các người đúng mười hai giờ đêm có mặt ở đây. Các người giải tán đi, hãy đưa đến những người bạn nào còn vắng mặt, hãy bảo họ rằng có một người đàn ông muốn dìu dắt họ đi chinh phục những của cải to lớn và sẽ làm cho mỗi một người bần cùng khốn khổ như các người trở thành một đại lãnhchúa. Đi đi và nên có mặt ở đây vào mười hai giờ đêm.

Bọn cướp phấn khởi thét lên tiếng reo mừng vang dậy, làm cho những dân cư trong ngôi làng dưới chân núi đang yên ngủ phải lo sợ. Rồi để tỏ ra có kỷ luật, họ không thèm liếc mắt nhìn đến kẻ bại trận, mà mới một giờ trước đây, họ còn khiếp sợ hắn; sau đó họ đi tản mác vào trong núi.

Sandrigo cũng muốn lẩn trốn.

Nhưng Roland vội ra hiệu, Scalabrino liền đặt bàn tay lên vai Sandrigo và nói:

– Hãy ở lại, chủ nhân muốn nói chuyện với mi.

Nghe nói đến tiếng chủ nhân, Sandrigo ngước lên nhìn rồi bỗng dưng vùng mạnh thoát ra, thốt lên tiếng cười man rợ, và lao về phía vực thẳm biến mất.

Scalabrino ban đầu bị sửng sốt, vội cúi xuống nhìn thấy hắn đang leo xuống vực thẳm bằng cách bấu víu vào những chỗ lồi lõm và những bụi cây nhỏ, với sự táo bạo và liều lĩnh nhanh nhẹn đặc biệt.

https://thuviensach.vn

– Ôi! Phải chi có được một cây súng hỏa mai tốt trong tay! Scalabrino lẩm bẩm.

Một tiếng cười lớn cất lên, và cái bóng mờ của Sandrigo biến mất.

– Không bao giờ có điều gì tốt đối với tôi cả, Scalabrino đứng lên nói.

Roland dường như không trông thấy những việc vừamới diễn ra. Đầu cúi xuống, hai tay khoanh lại, chàng suy nghĩ.

Chẳng bao lâu chàng chợt tỉnh lại và đi vào trong động, Scalabrino đã thắp lên một cây đuốc.

Vừa trông thấy Roland dưới ánh đuốc người tù nhân quá đỗi ngạc nhiên, thốt lên tiếng kêu:

– Có lẽ tôi không lầm! Chính ngài, ngài quý tộc xa lạ mà tôi đã gặp ở Mestre cách đây vài ngày, và được tôi bán cho hai con ngựa tốt?

Roland gật đầu xác nhận.

– Chà! Arétin nói tiếp, cái ý nghĩ thật tai hại làm sao đã khiến cho tôi đi viếng thăm những khe núi LaPiave! Đồ đạc của tôi bị cướp các thư ký của tôi chạy trốn. Chính tôi suýt bỏ mạng... May mắn thay, ngài đã can thiệp, giống như những hiệp sĩ giang hồ thuở xưa.

– Vậy là, Roland nói, ông nghĩ rằng tôi sẽ buông tha ông?

– Thế không phải đây là ý định của ngài sao?

– Việc đó tùy thuộc nơi ông.

– Vậy tôi phải làm sao? Xin ngài nói ra. Lòng tri ân của Arétin không phải là một lời nói suông...

– Trước hết xin ông hãy nhận ra rằng ta đang nắm giữ ông trong tay, và ta có thể giao trả ông cho nhữngkẻ khốn khổ đã bị ta cướp ông khỏi tay họ. Ông nên nhận xét rằng làm như thế, là ta đã lấy của họ cả một tài sản...

Nét mặt của người tù nhân biến sắc dần theo lời nói của Roland.

– Thế ngài cần gì đến tôi? Ông nói, bởi cái rốn của tất cả các nàng trinh nữ ở Arezzo, ngài khiến cho tôi sợ hãi về lòng độ lượng của ngài

https://thuviensach.vn

hơn là những lời hăm dọa giết chết của tên cướp lúc ban nãy.

– Ta muốn, Roland nói và nhấn mạnh, ta muốn đề nghị với ông một hiệp ước liên minh.

Người tù nhân vội ngước lên nhìn.

Roland nói tiếp:

– Ta tưởng đúng ra nơi ông có một cái gì tốt hơn và ghê gớm hơn là cái vẻ bên ngoài thoạt mới nhìn đã để cho ta lầm tưởng nhận xét. Ta có lầm không? Trên cái trán thấp và bướng bỉnh này, trên các hàng mi hay di động, trên cái hàm thú ăn thịt này, cuối cùng trên chiếc đầu sói dữ tợn này, ta đọc thấy lòng tham lam hưởng thụ mãnh liệt đang lẫn lộn trong lòng ông. Này ông Pierre Arétin, nếu như ông chỉ là một thi sĩ hoặc là một người làm thơ – tùy theo sự chọn lựa của ông – nếu ông quả là kẻ như theo lời ông nói, thì hãy đi đi, ông được tự do. Nhưng nếu ông là người mà ta ngỡ đoán đúng, nếu ông thật sự là con sói đang xông lên trên thế giới, thì ông hãy ở lại, chúng tôi sẽ nói chuyện. Bây giờ,Pierre Arétin, ông hãy trả lời: Ông sẽ đi? Hay ông ở lại?

Pierre Arétin trả lời:

– Tôi ở lại.

https://thuviensach.vn

XXIII
PIERRE ARÉTIN

Trong Hắc Động, dưới ánh sáng mờ ảo của cây đuốc được Scalabrino thắp lên, bóng của Pierre Arétin nổi lên rắn rỏi.

Gương mặt ông là biểu hiện của một con người phiêu lưu tàn bạo, hiểu biết dứt khoát rằng thế giới thuộc về những ai biết bon chen tranh giành.

Roland xem xét ông với một sự chú ý sâu xa.

Với một lời nói đúng, chàng đã biểu thị tướng mạo của Arétin.

Giữa hai người đàn ông đó, một người mang khuôn mặt với những nét của một con sói, và người kia của một con sư tử. Từ Arétin đến Roland, rõ ràng họ có một khoảng cách thú tính và tâm linh ngăn cách giữa con sói với con sư tử.

– Thưa ngài, Pierre Arétin nói, ông đã bỏ cái ngôn từ kiểu cách mà ông thường hay dùng, tôi tôn trọng ngài vì đã hiểu rằng trong con người của tôi có cái gìđó khác hơn là một người làm thơ. Đến lượt tôi, tôi sẽ nói với ngài rằng, ngay sau cuộc gặp gỡ đầu tiên của chúng ta ở Mestre, hình dáng của ngài đã làm tôi lo ngại. Ngài mang ở nơi mình một cái gì đó phi thường mà tôi không được biết. Tuy nhiên, ngài đã gây cho tôi một sự tin tưởng vô biên. Tôi sẽ nói với ngài tôi là ai và tôi muốn được là ai... Tôi là ai? Một người đàn ông không tên tuổi, tôi mang cái tên của tòa đô thị nhỏ nơi tôi sinh trưởng. Không có tài sản, và tôi không có một đồng ê-quy. Tôi không có cha. Mẹ tôi chết ở bệnh viện giữa những người kỹ nữ khốn khổ cũng như bà. Còn tôi, tôi đã làm nhiều nghề, nhất là nghề đầy tớ. Phải, tôi đã làm gia nhân, tôi, và trên lưng tôi còn nóng bỏngbộ chế phục. Đó là con người của tôi. Bây giờ tôi muốn trở thành con người khác. Tôi cảm thấy bị giày vò bởi những sự tham lam to lớn. Một trí thông minh uyên bác sôi sục dưới

https://thuviensach.vn

chiếc trán của tôi. Tôi xem như là một thế giới ngu ngốc và xấu xí, cái thế giới mà nơi đây bọn dại dột có thể chỉ huy các dân tộc, bởi vì ông cha họ mang một chức tước. Và tôi muốn có địa vị dưới ánh mặt trời. Bị cô lập, yếu đuối, không có một xu, tôi muốn được những kẻ nịnh hót bao quanh, tôi muốn được quyền hành, tôi muốn được giàu sang. Những đại nhân! Tôi sẽ nhón lên cao bằng họ. Tôi muốn làm run sợ những vị thân vương và những vị quốc vương. Và để thực hiện cái kế hoạch vĩ đại đó, tôi chỉ có mỗi một võ khí – yếu ớt và không đáng kể trong những bàn tay khác, mạnh mẽ và nguy hiểm trong bàn tay của tôi – nó là đây:

Vừa thốt ra những lời đó, Pierre Arétin cầm lấy một ngọn bút lông ở trên bàn, đưa lên cao, không phảiở đầu các ngón tay mà là nắm trong lòng bàn tay. Ông siết chặt nó trong nắm tay của mình.

– Với cái nầy, ông ta nói tiếp, tôi đã bẻ gãy biết bao sự kiêu căng và uốn cong nhiều thế lực. Tôi đã giết chết với sự chế giễu, cũng giống như những người khác giết chết địch thủ bằng một lưỡi gươm. Tôi nhúng cái bút lông này vào bình mực, và không phải nó sẽ rỏ mực, mà là thuốc độc. Lời sỉ nhục được in sâu, lời vu khống đi khắp thế giới, ấy là, thưa ngài, những người phụ tá ghê gớm, ấy là những sức mạnh mà không một ai chống lại nổi!

Pierre Arétin dừng lại một lúc, thở mạnh và nói tiếp:

– Tôi không thù hận đối với những người đàn ông. Nhưng tôi có chính cho bản thân tôi một tình yêu lai láng. Tôi muốn có hạnh phúc cho con người, đặc biệt là tôi. Nhất là tôi muốn có hạnh phúc vật chất, cái năng lực sáng tạo những sự tham lam nhờ ở quyền hành để thỏa mãn nó. Nên tôi không có bạn cũng như không có kẻ thù. Tôi không thán phục bất cứ ai ở trên đời này hơn là tôi cả. Khi một người đàn ông đánh tôi, tôi tự hỏi xem tôi có thể sử dụng ông ta cho hạnh phúc của tôi không, và nếu như việc đó đúng, tôi trở thành người bạn của ông ta. Khi một người đàn ông ưu ái có lòng tốt cho tôi, tôi tự hỏi xem một ngày kia ông ta có thể làm hại đến hạnh phúc của tôi không, và nếu như việc đó đúng, tôi trở thành kẻ thù của ông ta. Nghĩa là tôi sẽ tâng bốc

https://thuviensach.vn

người thứ nhất và tôi sẽ tự vệ chống lại người thứ nhì, sẵn sàng lật ngược mọi vai trò và mọitình thế. Đó là con người tôi bây giờ, thưa ngài, con người mà tôi muốn trở thành. Còn ngài?

Roland không trả lời ngay. Chàng hỏi:

– Tại sao ông lột trần tâm hồn của ông trước một người xa lạ mà ông có thể nghi ngờ? Đó là một sai lầm ở trong kế hoạch của ông.

Arétin mỉm cười, trả lời tiếp:

– Thưa ngài, tôi cực kỳ biếng nhác. Tôi biếng nhác đến độ tôi mơ ước có những nàng hầu gái tự nguyện đút vào miệng tôi những trái cây mà tôi thèm khát, không cần được tôi chỉ định. Lao động là một sự bần cùng, thưa ngài; có quyền để không làm gì cả, đó là một sự vinh quang. Vì thế, những người đàn ông có nghị lực, mạnh mẽ và tinh tế bắt những kẻ yếu ớt phải làm việc. Nhưng dù cho tôi hết sức biếng nhác, tôi cũng cần sáng tác ra những dụng cụ hoàn hảo để kiến tạo ra của cải cho tôi, nên tôi phải làm việc. Tôi đã hăng hái làm việc, điên cuồng làm việc, suốt trong mười năm. Giờ đây hai món dụng cụ của tôi – bởi vì tôi chỉ có hai món – đã sẵn sàng. Món thứ nhất, là kiến thức về ngôn ngữ, sự tri thức về những lời nói vuốt ve, và những lời nói đầu độc. Món thứ hai là khoa học về nét mặt con người, sự nhận thức về tâm hồn của những người tôi giao thiệp. Món thứ nhất là chữ viết và món thứ hai là tập đọc... trong quyển sách được gọi là một tướng mạo.

– Và tướng mạo của ta có làm cho ông tin tưởng ở nơi ta?

– Vâng, thưa ngài. Gương mặt của ngài mang dấu sắt nung không phai lợt, là tiêu biểu của tính chân thành tuyệt đối..

– Dấu sắt nung?..

– Phải! Bởi vì tôi xem tính chân thành như là một sự nhu nhược, một cái tì, một vết thương. Ngài thấy là tôi tin tưởng nơi ngài đến mức nào, bởi vì tôi nghĩ rằng ngài sẽ không khinh thường tôi sau những lời nói như thế.

– Ông Arétin, Roland bấy giờ nói, ông có rất nhiều đức tính để thực hiện cái kế hoạch mà ông đã vạch ra. Nhưng ta cũng là người biết xem

https://thuviensach.vn

tướng mạo vào những giờ rỗi rãi, ta sẽ tỏ lòng tin nơi ông để đáp lại lòng tin của ông. Và ta nói với ông rằng giữa những đức tính rất cần thiết cho ông, ông đang thiếu một đức tính tất yếu...

– Đức tính nào, thưa ngài? Arétin hỏi với vẻ ngạc nhiên.

– Tính dũng cảm.

– Tính dũng cảm!... Pierre Arétin kêu lên vừa tái mặt.

– Phải, ông khiếp nhược. Và việc đó có thể làm trở ngại những ý định của ông. Khi người ta tự đứng ra bên ngoài nhân loại, cần phải sẵn sàng chấp nhận cái chết là tính lười biếng cuối cùng.

– Chao ôi! Thưa ngài, ngài cao thượng và ngài ghê gớm. Ngay lần đầu, ngài đã soi thấu tâm can của tôi, và ngài thấy tôi kinh hoàng... Phải, tôi khiếp nhược. Phải, tôi sợ hãi, bởi vì tôi quá yêu cuộc đời, và những sự hưởng thụ của nó, nên chỉ cái ý tưởng lừa dối cuộc đời đủ gây cho tôi một sự choáng váng. Không chịu nổi tôi đã làm đủ mọi cách để mong chữa lành cái bệnh đó. Tôi đã trà trộn giữa những trận chiến đấu tại đây, tôi ngã ra bất tỉnh vào cuộc phục kích đầu tiên, tôi đã sống ở doanh trại ở Médicis... Không làm được gì cả, chứng bệnh sợ hãi của tôi vô phương cứu chữa.

Arétin, run run, tự buông mình lên một chiếc ghế đẩu.

Roland để tay lên vai ông, nói nhẹ nhàng:

– Ông có tin rằng ta, ta gan dạ không?...

– Phải... một sự gan dạ lạ lùng. Đây này, ngài có lòng dũng cảm của một người đàn ông xem cái chết như là một nghĩa cử...

Đến lượt Roland rùng mình.

– Vậy thì ông biết rằng ta gan dạ, chàng nói. Nầy!Ông nói cho ta nghe, có bao giờ ông nghĩ rằng ông có thể đặt bên cạnh tính khiếp nhược của ông một lòng gan dạ bảo trợ?...

– Ngài muốn nói gì?... Xin hãy nói ra... Tôi ngại không dám hiểu ngài...

– Này nhé: Ông sẽ đi đến Venise. Theo những gì ta thấy ở nơi ông và những gì ông đã bày tỏ với ta, chẳng bao lâu ông sẽ lôi cuốn nhiều mối

https://thuviensach.vn

thù hận ghê gớm. Lúc bấy giờ, còn đâu nữa niềm hạnh phúc vật chất mà ông đang chạy đuổi theo? Lòng tham lam vui hưởng thụ của ông sẽ ra sao khi ông run sợ nghĩ rằng trong thành quả có một vẻ tươi tắn tinh khiết kia lại chứa đựng một chất thuốc độc. Rằng người đàn bà chui vào giường ngủ của ông chỉ chờ ông say giấc để bóp cổ ông. Rằng tên gia nhân đến thay đổi y phục cho ông có cất giấu trong lồng ngực nó một cây dao găm? Thế thì toan đi tìm sự sung sướng để làm gì, bởi vì ông sẽ quá sợ hãi để hưởng thụ sự hạnh phúc chinh phục được một cách khó nhọc?

– Bởi các vị thánh, thưa ngài, ngài làm tôi kinh hãi!

– Nhưng nếu có một kẻ nào đó ở gần bên ông, canh giữ ngày đêm sinh mạng của ông! Nếu như kẻ đó đảm nhận việc sát hại kẻ nào toan làm hại ông, nếu như kẻ đó canh giữ xung quanh nhà ông, nếu như kẻ đó bảo đảm rằng trái cây ông ăn không mang chất thuốc độc, rằng tên gia nhân của ông là người trung thành, rằng người đàn bà chỉ giản dị si tình ông... Cuối cùng, nếu như có một người khác giống như chính ông, một người Arétin thứ nhì gan dạ, mạnh mẽ và coi sóc cẩn mật thay thế vào vị trí của ông để xoay quanh trong quỹ đạo cuộc sinh tồn của ông!...

– Chà! Arétin kêu lên, mắt sáng lên. Ngài đã vẽ cho tôi thoáng thấy một giấc mơ huy hoàng biết bao. Chà! Thưa ngài, nếu việc đó được thực hiện!...

– Vậy thì, đó là việc mà ta đang hiến dâng cho ông!

Quá xúc động, Pierre Arétin đứng lên, nói:

– Xin nhắc ngài đừng để cho tôi quá hy vọng! Ông ta kêu lên.

– Bởi vì ông có nghiên cứu thuật xem tướng pháp, Roland lạnh lùng nói, ông hãy đọc trên gương mặt ta xem ta có bao giờ nói chuyện vô ích không.

– Phải! Phải! Ngài thật là cao thượng, tôi xin tự phó thác cho ngài...

– Như vậy, kể từ giờ phút này, ông đừng lo ngại đến bất cứ việc gì ở trên đời này nữa. Hãy đi đến Venise. Hãy hoàn thành ở nơi đó số mệnh

https://thuviensach.vn

của ông, và đừng sợ hãi nữa: ta sẽ canh giữ cho sinh mạng ông và trên ngôi nhà ông. Dù có mặt hoặc là vô tình, ta sẽ ở gần bên ông.

– Nhưng để đổi lại, ngài đòi hỏi tôi việc gì? Không có gì ở trên đời có thể đền đáp nổi một sự bảo vệ như thế. Tôi có thể tưởng thưởng cho quốc vương nước Pháp bằng một bài đoản thi. Tôi có thể dâng cho hoàng đế một bài thơ tứ-đoạn. Nhưng còn ngài, thưa ngài: Tôi cảm thấy, tôi đoán thấy ngài còn vĩ đại hơn cả hoàng đế và quốc vương, tôi sẽ hiến dâng cho ngài những gì?

– Để đền đáp cho sự bảo vệ mà ta thừa nhận nơi ông, để tưởng thưởng ta vì đã làm cho cuộc đời còn đẹp đẽ hơn là ông dám mơ ước. Ta yêu cầu ông trở thànhbạn thân thiết của bốn người đàn ông... Ông nghe ta cho rõ, nhưng là người bạn cần thiết của họ, người bạn tâm tình của họ, của những tư tưởng của họ, người bạn của tất cả mọi lúc, kẻ mà họ phải chịu ơn tất cả, kẻ mà trước mặt mình người ta tươi cười và người ta than khóc tự nhiên cũng như lúc người ta than khóc trong sự bí mật của nỗi cô đơn và trong đêm tối...

– Tôi chấp nhận! Arétin trả lời.

Ông đứng lên và nói tiếp:

– Bây giờ, tên họ của bốn người bạn đó?

– Ngài Đại Pháp quan Dandolo, Roland nói và trở thành tái mét khi thốt ra tên đó. Ngài giám mục Bembo, ngài đại úy thống lĩnh Altieri, ngài thủ tướng thành Venise, Foscari.

https://thuviensach.vn

XXIV
NGÀI ĐẠI PHÁP QUAN

Bây giờ chúng ta hãy trở lại Venise, tiếp tục theo dõi những biến cố trong cái đêm đã xảy ra cơn giông tố cuồng nộ được đề cập trong biên niên sử của thời kỳ ấy – nghĩa là vào chính cái đêm mà Roland đã giành lấy chỗ của Scalabrino, ngồi chờ trong ngục tối của những người tử tội, đợi người đao phủ đến đem đi.

Ở dinh thự Dandolo, trong đêm đó, tất cả dường như yên tĩnh. Tuy nhiên có một người đàn ông còn thao thức cho đến lúc bốn giờ sáng.

Đó là ngài Đại Pháp quan.

Ông ta đã già đi rất nhiều. Tóc ông bạc trắng, những nếp nhăn hằn lên, trên chiếc trán xanh xao của ông.

– Hãy gào thét đi, giông bão! Dandolo lẩm bẩm, khi một tiếng sét dữ dội hơn dường như lay chuyển tận nền móng ngôi nhà của ông. Hãy hú đi, thổi mạnh đi, hãy sấm sét đi!... Mi sẽ không thành công làm dập tắt những gì đang gào thét trong lòng ta!

Một ánh chớp ghê gớm bỗng nhiên lóe sáng kèm theo tiếng sấm vang rền. Một bức tường ở nơi nào đó sụp đổ: sét vừa giáng xuống trên dinh thự.

Dandolo dừng lại, tái xanh, và lẩm bẩm:

– Tại sao sấm sét không đánh vào ta?

Ông cầm lấy một cây đuốc và đi rảo khắp các gian phòng vắng vẻ trong tòa dinh thự của ông. Ông cứ đi như thế đến gian phòng tiếp khách rộng lớn nằm ở tầng trệt. Ông chậm chạp đi ngang qua các pho tượng, những hiện vật về mỹ thuật mà ông đã chất chứa từ lâu.

Rồi ông đặt cây đuốc lên một cái bàn và buông mình rơi xuống một chiếc ghế.

https://thuviensach.vn

– Lại thêm một đêm nữa! Ông nói gần như lớn tiếng. Một đêm mất ngủ thêm vào biết bao đêm khác! Ta đi, ta đứng, ta cố gắng không nghe những gì ở trong lòng ta, và ta không đạt được, bởi vì những tiếng rên rỉ mà ta nghe cũng không át đi cả những tiếng sấm sé tđược... Ôi! những tiếng rên rỉ đó!... Nó đến từ đằng kia, từ nơi đáy ngục thất độc ác, nơi mà kẻ bất hạnh đang tuyệt vọng...

Dandolo thình lình đứng dựng lên, trán ướt đẫm mồ hôi lạnh.

– Sáu năm! Ông than thở. Sáu năm mà kẻ đáng thương đó phải chịu đền tội vì đã được thương yêu bởi con gái của một người tham vọng... con gái ta!

Ông ném ra xung quanh mình ánh mắt lơ láo.

Nhiều tiếng động dội đến.

Bọn gia nhân trong nhà tiếp tục công việc hàng ngày của họ: trời đã sáng.

– Biết đâu có ai đã nghe những lời nói của ta! Ông nói nhỏ.

Rồi ông vội đi vòng qua hai hay ba gian phòng bên cạnh và thở nhẹ: nó đều vắng vẻ.

Sau đó ông trở lại gian phòng danh dự, vén tấm màn che cửa sổ lên và nhìn ra bên ngoài.

Ở phía xa, về bên mặt, một luồng ánh sáng chiếutỏa ra trong bầu trời đen tối. Đôi mắt của Dandolo chăm chú nhìn lên cái ánh sáng ghê gớm đó.

– Người ta sẽ bảo rằng tòa cung điện quận côngđang bốc cháy! Ông lẩm bẩm.

Nhưng chẳng bao lâu ánh mắt của ông rời khỏi cái điểm đó.

– Và rồi, nào có quan hệ gì đến ta! Ông nói lớn. Cầu cho tất cả cháy hết, miễn là ngọn lửa hỏa ngục đang tàn phá ta được dập tắt!

Bỗng nhiên mặt ông biến sắc:

– Ôi! Ông ấp úng, không thể được!... Ta trở thành điên loạn!... Việc nầy không thể được!...

https://thuviensach.vn

Cái cảnh tượng làm ông xúc động có lẽ quá khủng khiếp, nên ông run rẩy và vịn vào bức màn bằng vải dầy để khỏi... ngã xuống. Đằng kia, trên sông Đại giang, hai cái đầu vừa nổi lên trên mặt sóng!...

Hai người đàn ông vừa lộ ra!

Hai người đàn ông trèo lên một chiếc du thuyền...

Và chiếc du thuyền được một trong hai người chèo mạnh, chạy trốn trong cơn bão!

Dandolo thét lên một tiếng khiếp sợ, lẩm bẩm một cái tên và ngã ngửa ra, bất tỉnh.

•••

Đến khi tỉnh lại, Dandolo thấy xung quanh mình những tên gia nhân đang lăng xăng cứu chữa ông mà họ vừa đưa ông lên chiếc giường.

– Chúng bây đừng sợ, ông nói. Đó chỉ là một cơn choáng váng bình thường. Hãy để cho một mình ta yên.

Bọn gia nhân vâng lời.

Dandolo ngồi xuống một cái bàn, đưa hai bàn tay lên ôm đầu và nói:

– Ta phải làm gì?... Đối với ông ta!... Ông ta sẽ làm gì?...

Dandolo đã nhận ra Roland.

Nếu như ông không cho bắt chàng, ông cảm thấy mình hy vọng...

Một tên gia nhân bất chợt đi vào, đánh thức ông ra khỏi cơn lo sợ đó.

– Thưa đức ông, người đàn ông nói. Ngài đại úy thống lĩnh Altieri xin được gặp ngài.

Một giây sau, Altieri đứng trước mặt ông.

– Tôi đến báo cho ngài một tin quan trọng, Altieri nói. Đây là việc khẩn cấp: Roland Candiano vừa mới vượt ngục.

Dandolo phải dùng tất cả nghệ thuật để giả vờ sự kinh ngạc về tin quan trọng nầy.

– Vượt ngục! Ngài có điên chăng! Không một ai có thể thoát khỏi các ngục thất ở Venise.

https://thuviensach.vn

– Tuy nhiên việc đó đúng như vậy! Altieri nói với giọng buồn rầu. Sáng nay người ta phải hành quyết tên cướp Scalabrino. Cả hai cùng vượt ngục chung. Người ta tìm thấy nơi Roland Candiano đã đào một con đường hầm đi từ ngục tối của hắn ta đến ngục tối của Scalabrino. Chắc chắn cả hai có bàn tính với nhau. Khi đi đến trên cây Cầu Than thở, viên chỉ huy bọn vệ binh chợt nhận ra người đàn ông được dẫn đến đoạn đầu đài không phải là Scalabrino. Quả thật, đó là Roland!

– Việc đó thật khó tin!

– Nhưng đúng như vậy, tôi bảo đảm với ngài! Altieri nói tiếp và thở một cách nặng nhọc. Tình huống xảy ra thật rùng rợn. Scalabrino đột nhiên hiện ra đội trên đầu một phiến đá mà bình thường cả hai người đàn ông phải vất vả lắm mới giở lên nổi. Với phiến đá đó, lợi dụng sự kinh ngạc của bọn vệ binh và nỗi kinh hoàng gây ra do sét đánh trên cầu, hắn đã phá cái cửa sổ của “hơi thở cuối cùng”. Sau đó, Roland được tự do!...

– Tự do!...

– Phải, tự do! Tôi đến để nói với ngài, thân phụcủa Léonore, ngài là vị Đại Pháp quan, vị chỉ huy cao cấp sở cảnh sát của chúng tôi: Ngài sẽ phải làm gì?

Dandolo rùng mình dữ dội.

Lại thêm một câu hỏi đặt ra cho ông!...Một người đàn ông đang đối diện với ông công khai đặt câu hỏi cho ông với sự tập trung cao độ. Và người đàn ông đó lại là Altieri!... Người chồng của Léonore! Vị chúa tể của đứa con gái ông, vị hôn thê của Roland Candiano!...

- Ta sẽ phải làm gì? Dandolo ấp úng.

– Ngài do dự?

– Ta không do dự, ta bị rụng rời, có thế thôi. Nguồn tin quá đỗi bất ngờ, nếu do từ một người khác cung cấp hơn là ngài, ta thấy nó như là vô lý.

– Phải. Altieri nói với giọng chán nản. Quả thật, cómột cái gì đó vô lý trong sự kiện này. Đây là cái giá tôi phải trả khi tôi đóng vai trò

https://thuviensach.vn

quảng đại. Trong lúc chúng ta nắm giữ Roland Candiano, cần phải... cần phải...

Một cử chỉ quyết liệt kết thúc ý nghĩ của Altieri.

– Cuối cùng! Ông ta nói tiếp, điều tai hại đã xảy đến. Cần phải sửa chữa lại. Việc đó có liên quan đến ngài. Ngài hãy cho lục soát Venise, cho đóng kín hải cảng Lido. Chúng ta phải giám sát mọi chiếc thuyền nào tách bến. Cuối cùng, xin hãy làm tất cả những biện pháp cần thiết nhất. Bởi vì, ông ta nói tiếp, nếu như tôi không lầm, đây là một cuộc quyết đấu sinh tử bắt đầu giữa chúng tôi và Roland Candiano. Hãy hành độngđi, ngài Đại Pháp quan – và hãy hành động mau lẹ!

Dứt lời, Altieri đứng dậy, yên lặng một lúc khá lâu, chìm đắm trong những suy tư, rồi, ông đột ngột cáo từ Dandolo.

– Xin ngài hãy yên lòng, ông này nói, trong vòng hai ngày nữa, bọn bỏ trốn sẽ bị xiềng ở dưới đáy những cái giếng...

Altieri đi rồi, Dandolo buông ra một tiếng rên rỉ.

– Tuy nhiên, cần phải như thế! Ông lẩm bẩm. Cái trọng tội mới nầy rất cần thiết! Chính ta phải bắt giữ Roland Candiano... Chính ta!...

Dandolo trải qua một giờ để kiềm chế tình cảm đang kích động tư tưởng của ông giống như là cơn giông bão ở bên ngoài làm nổi dậy những lượn sóng. Sau khi trấn tĩnh lại, ông đi qua phòng làm việc của mình, ra lệnh cho người đi tìm viên cảnh sát trưởng.

– Ông ta đang có mặt ở đây, người thư ký nói.

– Đã sẵn? Dandolo lẩm bẩm hỏi.

Viên cảnh sát trưởng được đưa vào.

– Này ông, viên Đại Pháp quan nói, ông biết việc gì đang xảy ra không?

– Thưa đức ông, biết. Hai tên tù nhân vừa vượt ngục.

– Hãy thuật lại cho ta nghe từng chi tiết, Dandolo bảo.

Trong khi viên cảnh sát trưởng thuật lại câu chuyện vượt ngục và một chuyện kể hoa mỹ khác với mục đích tự nâng cao vai trò chỉ huy của mình, viên Đại Pháp quan ngẫm nghĩ.

https://thuviensach.vn

– Cần phải chính tay ta cho bắt ông ta!... Ôi! Hai cái đầu mà ta thấy nổi lên khỏi mặt nước và đưa thẳng hai bàn tay lên bầu trời đầy lửa với những ánh mắt thách đố!... Thời gian trôi qua... Có biết đâu họ đã đi ra khỏi Venise!...

Sự im lặng ngự trị xung quanh ông bỗng làm cho ông ngạc nhiên.

– Đức ông có muốn cho tôi tự do hành động không? Người cảnh sát trưởng thình lình hỏi.

Dandolo biểu lộ ánh mắt vui mừng, nhưng ông dằn lòng và trả lời:

– Được, song với điều kiện là ông phải báo cho ta biết từng giờ về những việc diễn biến. Sự kiện thật quan trọng, hai người đàn ông đó rất nguy hiểm.

Viên cảnh sát trưởng chạy vụt đi, ông ta tin chắc rằng giàu sang sẽ đến trong tay mình.

Ba ngày trôi qua thật nặng nề đối với Dandolo. Gần như mỗi giờ, ông tiếp một nhân viên hay một cảnh binh đến mang một bản báo cáo hoặc bằng giấy viết, hoặc bằng miệng.

Vào mỗi cuộc thăm viếng này, Dandolo cảm thấy trán mình nhỏ những giọt mồ hôi lạnh.

Trong ba ngày đó, một diễn biến quan trọng nữanảy sinh trong lòng ông. Ý nghĩ bắt giữ Roland làm cho ông không thể chịu đựng nổi, ông thầm nhủ rằng sẽ tự tay mình dẫn chàng đi ra khỏi Venise, nếu như ông biết và tìm gặp được chàng ở một nơi nào đó.

Trong lúc đó, những cảnh sát viên lục soát thành phố mà không tìm được dấu vết của những người trốn thoát.

Cảm tưởng chung cho là họ đã bị chết đuối và thi thể của họ đã bị cuốn trôi ra đến hải cảng, chắc chắn đã bị cá rỉa hết.

Qua tiếp vài ngày nữa, sự tin tưởng đó được chính Altieri chia sẻ.

Một đêm, viên Đại Pháp quan vẫn thao thức như mọi đêm khác kéo dài từ nhiều năm qua. Việc lạ lùng: Có thể cái chết của Roland sẽ đem lại một phần sự yên tĩnh trong cái tâm hồn yếu đuối đó. Những gì viên Đại Pháp quan lo sợ, đó là *nỗi thống khổ của Roland b*ị nhốt ở đáy

https://thuviensach.vn

những cái giếng. Roland chết không còn đau đớn nữa. Dandolo tìm ở trong lòng sự hòa giải nơi lương tâm của chính mình. Tóm lại, ông không có làm gì cả. Vào lúc xảy ra cuộc vượt ngục, ông còn trút bớt phần trách nhiệm lên viên cảnh sát trưởng để ông ta mở những cuộc truy tầm.

Cái đêm đó, tên hầu phòng bỗng thông báo cho ôngcuộc thăm viếng của một nhân viên. Ông điềm tĩnh ra lịnh cho đưa anh ta vào.

Tên cảnh binh nghiêng mình chào và nói:

– Thưa đức ông, tôi nắm giữ được Scalabrino và Roland Candiano.

– Hãy thuật lại! Ông nói với một giọng khàn.

– Thế này, thưa đức ông. Song, trước khi nói ra, tôi muốn kính cẩn đệ trình lên đức ông một lời thỉnh cầu.

– Nào hãy xem.

– Đó là lời van xin Ngài vui lòng nhớ rằng chỉ một mình tôi, tôi đã tìm ra những gì mà sở cảnh sát ở Venise hoài công tìm kiếm.

– Ta sẽ nhớ đến việc đó! Dandolo nói với giọng đáng lẽ phải làm cho tên cảnh binh kinh hồn nhưng lại khiến cho gã vui mừng tột bực, vì gã hiểu lầm ý nghĩa của giọng nói đó.

– Thật đơn giản, thưa đức ông, tên cảnh binh nói tiếp. Tôi bỗng nhớ ra rằng thuở xưa Scalabrino thường lui tới một thiếu nữ, chắc chắn nàng là nhân tình củaanh ta, nàng tên là Juana. Đầu hôm, tôi liền đi đến ngôi nhà của người thiếu nữ đó. Tôi lẻn vào trong gian phòng bên cạnh. Tôi khoét một lỗ ở tấm vách ngăn, lắng tai nghe và tôi trông thấy.

– Còn... người kia? viên Đại Pháp quan hỏi ấp úng.

– Vắng mặt, thưa đức ông! Nhưng theo câu chuyện mà tôi nghe được, chẳng bao lâu ông ta sẽ trở về. Bởi vậy, chiến dịch sẽ tiến hành thuận lợi. Chúng ta sẽ chụp lấy Scalabrino và người thiếu nữ. Chúng ta bố trí lực lượng ở ngay trong ngôi nhà, và đến khi Roland Candiano về, chúng ta sẽ tóm ông ta ở trong bẫy.

– Quả thật đơn giản! Dandolo máy móc nói.

https://thuviensach.vn

– Có phải không, thưa đức ông? Tên cảnh binh nói rồi đứng thẳng lên. Nhưng dù cho kế hoạch đó có đơn giản đi nữa, thì cũng cần phải tìm ra... Và chính tôi, một mình tôi...

– Ta không quên việc đó! Dandolo nói. Ta hy vọng rằng mi sẽ báo cho thượng cấp của mi biết, và ngôi nhà đã bị bao vây?

Tên cảnh binh nheo mắt. Gã nghiêng mình và lẩm bẩm:

– Thưa đức ông, một người đàn ông khốn khổ như tôi rất ít có dịp làm giàu bằng cách lập một công trạng quan trọng cho Quốc gia, làm sao tôi có thể bằng lòng tiết lộ sự bí mật của tôi. Nếu như tôi đã nói với thượng cấp của tôi, tất thượng cấp sẽ đâm tôi chết, quăng thây cho cá ăn, và chính vào lúc này, ông ta sẽ có mặt ở đây, thuật lại những gì tôi đang kể!

– Vậy thì, mi không báo cáo với thượng cấp của mi?...

– Không, thưa đức ông.

– Ngay với bất cứ người bạn nào của mi?

– Còn ít hơn nữa!

– Nên chỉ có một mình mi biết sự việc?

– Một mình... Cùng với ngài, thưa đức ông!

– Hãy đi chỉ ngôi nhà cho ta.

– Xin tuân lịnh đức ông, gã cảnh sát nói.

Dandolo choàng chiếc áo khoác và theo tên cảnh sát đi ra khỏi dinh.

– Tôi có cần cho tên chèo thuyền đến không, thưa đức ông? Tên hầu phòng hỏi.

– Không cần! Dandolo trả lời.

Ông xuống một chiếc du thuyền và bảo tên cảnh sát:

– Chèo đi!

Với sự hấp tấp của một kẻ hèn kém đang mơ ước giàu sang, gã cảnh sát bắt đầu đẩy mạnh tay chèo.

– Mi cho đến cửa biển Lido, thình lình Dandolo bảo.

– Nhưng mà, thưa đức ông, không phải ở nơi đó!

https://thuviensach.vn

– Không hề gì. Ta muốn xem một việc ở đó.

Tên chèo thuyền vâng lời. Dandolo không ngồi dưới mái lều, mà ở sau lái, gần bên người cảnh sát đang chèo với tài khéo léo của một người đàn ông biết làmđủ mọi nghề. Viên Đại Pháp quan ngẫm nghĩ, nhiều lần đưa mắt nhìn người chèo thuyền mà cái dáng của anh ta đứng thẳng bên trên ông. Trời tối đen.

– Chúng ta đã đến cảng, thưa đức ông, người cảnh sát thình lình nói.

– Chèo xa hơn nữa! Dandolo bảo.

Chiếc du thuyền lách qua giữa các thuyền câu, những chiếc tàu nhỏ hai buồm, những chiến hạm của Quốc gia, và hướng về phía cửa biển Lido. Chẳng bao lâu, chiếc du thuyền ra xa tầm mắt của các thuyền bè trong bến.

– Hãy dừng lại, Dandolo ra lệnh.

Tên cảnh sát thôi chèo.

– Mi hãy đến ngồi gần bên ta.

Tên cảnh sát ngạc nhiên, vâng lời.

– Nghe đây, viên Đại Pháp quan nói nho nhỏ, dường như sợ bất cứ ai có thể nghe ông nói. Mi có chắc chắn chỉ có một mình mi là biết được Roland Candiano đang ở đâu?

– Hoàn toàn chắc chắn, thưa đức ông!

– Không có một ai theo dõi mi?...

– Nghề nghiệp của tôi là theo dõi mọi người, thưa đức ông, tôi biết cách làm thế nào để không bị theo dõi.

– Ta tin mi. Bây giờ, hãy nghe rõ ta nói. Nếu như ta yêu cầu mi quên đi những gì mi đã thấy!...

– Ngài muốn nói gì, thưa đức ông?

– Ta yêu cầu mi quên rằng mi đã trông thấy Scalabrino, rằng mi biết ngôi nhà mà Roland Candiano sẽ trở lại! Dandolo nói với giọng sôi nổi ngấm ngầm.

https://thuviensach.vn

– Phần thưởng của tôi sẽ như thế nào, thưa đức ông? Tên cảnh sát táo bạo hỏi.

– Ít ra, câu hỏi đó là biết điều. Đây này: mi sẽ rời khỏi Venise. Mi sẽ đi đến Rome, ở đây ta có nhiều ảnh hưởng lớn. Nơi đó mi sẽ tìm một việc làm tốt hơn ở đây, và để đền bù cho việc ra đi của mi, mi sẽ nhận lãnh năm mươi đồng ê-quy bằng cách đi lên thuyền sáng mai. Trong khi Dandolo nói, tên cảnh sát chuẩn bị một nhát đánh tài tình.

– Thưa đức ông, gã đột nhiên nói, tôi không muốn rời khỏi Venise bằng bất cứ giá nào. Hơn nữa, việc ngài đòi hỏi làm cho tôi khó xử, và tôi muốn suy nghĩ.

– Cho đến lúc nào? Dandolo hỏi.

"Ta nắm được ông ta", gã cảnh binh thoáng nghĩ, hắn trả lời:

– Cho đến sáng mai. Một ngày đâu có phải là nhiều để suy nghĩ về một hành vi, mà nếu như tôi không lầm, có thể gây ra hậu quả nghiêm trọng?...

Dandolo mỉm cười nói:

– Không những là nhiều, mà cũng chưa phải là đủ. Vậy mi hãy suy nghĩ tiếp đi, tên khốn nạn!

Đồng thời, với một hành động nhanh như chớp, viên Đại Pháp quan thọc sâu vào ngực gã cảnh binh một nhát dao găm mà ông đã giấu con dao dưới chiếc áo choàng. Gã cảnh sát ngã xuống, không một tiếng kêu. Bấy giờ, Dandolo nhấc cái xác lên, đẩy nhẹ xuống mặt nước.

Rồi ông cầm cây chèo, đẩy chiếc du thuyền đi ra sông.

Đến lúc trở về dinh thự, lên nằm trên chiếc giườngcủa mình, viên Đại Pháp quan lẩm bẩm:

– Bây giờ, ta đã trả xong món nợ của ta cho Roland Candiano. Giờ đây ta có thể được ngủ yên!...

https://thuviensach.vn

XXV
TANG CHẾ Ở TRONG LÒNG

Tòa dinh thự của Altieri nằm cách dinh thự Dandolo hai trăm bước, cùng trên một hàng thẳng. Cần ghi nhận rằng, giữa hai ngôi nhà lãnh chúa, trên bờ sông bên kia, nổi lên một ngôi nhà còn sang trọng hơn, lộng lẫy hơn, ngôi nhà của nàng kỹ nữ Imperia.

Thành thử ra khi đứng trên sân thượng của mình, khi nhìn qua bên trái, Imperia hầu như trông thấy những gì xảy ra nơi nhà Dandolo và nhìn qua bên mặt cũng thấy những gì xảy ra nơi nhà Altieri – nghĩa là nơi nhà Léonore.

Buổi sáng mà ông ta đến gặp Dandolo để thông báo về việc Roland tẩu thoát, Altieri chỉ đi có vài bước chân là trở về tới dinh thự mình. Mặc dù chính nó rất tráng lệ, bên trong tòa dinh thự còn khác hẳn ngôi nhà bên cạnh. Ở đây người ta thấy những bộ võ khí, những kiểu súng hỏa mai và cung tên, những cây giáo, những thanh kiếm và những thanh gươm hai lưỡi sắc bén. Những vị sĩ quan thường lui tới nhộn nhịp trong các gian tiền sảnh; và trước tiền đình, một toán gồm mười hai quân sĩ võ trang túc trực canh gác ngày đêm.

Từ sáng sớm, Altieri đã thông báo với Léonore. Nàng sống bền lòng tự giam mình trong tòa dinh thự rộng lớn, chỉ chăm lo duy nhất việc nội trợ.

Cuộc vượt ngục của Roland làm cho ông bối rối, đã làm trỗi dậy trong lòng ông những lo lắng mà dần dần ông đã quên đi.

Léonore tiếp chồng nàng như tất cả những lần ông đến gặp nàng. Trong các hành vi biểu hiện bên ngoài của mình, nàng vẫn luôn tỏ ra là người vợ trung thành và tùng phục. Lúc viên đại úy thống lĩnh đi vào, ông thấy nàng đang chỉ bảo cho đầy tớ sắp xếp một tủ lớn đựng vải vóc. Hai người tớ gái đã mở ra những chồng vải được nàng xem xét cẩn

https://thuviensach.vn

thận. Altieri ngắm một lúc và buông ra tiếng thở dài. Rồi với một dấu hiệu của ông, hai người tớ gái được nàng cho lui ra.

– Ta thấy rằng, ông nói với một nụ cười miễn cưỡng, nàng là người nội trợ tuyệt vời mà những bà mẹ ở Venise phải lấy đó làm gương cho con gái của họ.

Nàng vẫn im lặng.

Thình lình, ông bắt đầu tấn công.

– Phải, ông nói, thân phụ của nàng đã cho ta một người nội trợ hoàn toàn trong khi ta chỉ mong ước được ông cho ta một người đàn bà. Này Léonore, nàng hãy nghe ta nói. Cuộc sống này kéo dài mãi đè nặng lên ta...

– Ngài có gì để khiển trách tôi? Venise không hiểu rõ hoàn cảnh của chúng ta...

– Thật đúng. Ta phàn nàn về cái gì, bởi vì sự đau đớn mà ta đang âm thầm chịu đựng không có ai biết đến!

– Tôi tham dự tất cả mọi cuộc lễ do ngài tổ chức. Tôi chăm sóc trong nhà cho ngài. Tôi thường xuất hiện bên cạnh ngài trước công chúng để người ta không thể đoán ra được điều gì về sự giao ước bí mật giữa chúng ta. Lúc tôi kết hôn cùng ngài, trước ngày hôn lễ của chúng ta, tôi đã thành thật nói với ngài rằng mãi mãi tôi chỉ là người vợ mang tên của ngài mà thôi. Tôi có hỏi ngài rằng, trong những điều kiện đó, ngài có ưng thuận không ngược đãi cha tôi nữa không. Ngài đã chấp thuận. Lúc đó, thưa ngài, lúc đó cả hai chúng ta đều tự do, ngài cưỡng bách tôi theo uy quyền của ngài. Ngài đã thề tôn trọng sự tự do cả tâm hồn lẫn thân xác tôi. Về phía tôi, tôi đã thề nguyền với ngài rằng không bao giờ tôi gây cho ngài một điều phiền toái nào. Tôi giữ đúng lời hứa. Ngài có gì để khiển trách tôi? Hãy nói ra, tôi sẵn sàng thay đổi nếp sống của tôi. Một hôm, ngài bảo tôi rằng tôi ít xuất hiện bên cạnh ngài. Ngay đêm ấy, tôi đi theo ngài trong chiếc du thuyền của ngài. Tôi đành chiều theo sở thích của ngài muốn tôi đi ngang qua dưới cây Cầu Than thở. Tôi còn không dám thú nhận với ngài rằng những lời rên rỉ mà chúng ta

https://thuviensach.vn

nghe được đã làm tan nát cõi lòng tôi. Từ đó, với những lần mà ngài yêu cầu tôi đi theo ngài, lúc nào ngài cũng tìm thấy tôi sẵn sàng. Thế ngày hôm nay ngài muốn gì?

– Ta muốn nàng trở thành vợ của ta! Ông nói giọng âm vang.

– Thôi đi, thưa ngài! Ngài hiểu rằng một người đàn bà Dandolo trong dòng họ tôi có khả năng ra sao! Tôi trông thấy có một sự đe dọa qua cử chỉ của ngài. Tôi thích thà như thế còn hơn là sự kính trọng giả dối của lời thề thốt. Thuở xưa, một bà Dandolo đã cứu thoát nước Cộng hòa bằng cách đâm chết vị đại úy tư lệnh khi ông ta đang tiến quân chiếm cung điện của những vị thủ tướng. Cái việc mà một bà tổ Dandolo của tôi đã làm chỉ vì sự tự do cho mọi người, tôi có thể làm lại vì sự tự do của tôi.

– Nàng muốn nói rằng nếu như ta sử dụng đến sự hung bạo, thì nàng sẽ giết ta?

– Không do dự.

– Và nếu như ta trừng phạt cha nàng?

– Tôi để cho ngài làm. Tôi đã hiến dâng cho cha tôi sự hy sinh cuối cùng. Hãy làm giảm uy tín địa vị của ông, nếu như ngài muốn: Cha tôi không còn là cha tôi nữa kể từ ngày ông cho tôi thành hôn cùng ngài dù ông biết rằng cái tang chế ở trong lòng tôi như thế nào.

Léonore đứng lên như để cáo từ Altieri.

Ông cũng đứng lên, nói:

– Đây là lần thứ nhì, Léonore, ta yêu cầu nàng trở thành người vợ của ta. Lần đầu tiên, đúng vào buổi tối đi dạo nơi Cầu Than thở mà nàng vừa nhắc lại ban nãy. Hôm nay, một biến cố trọng đại đã xô đẩy ta về phía nàng.

Nàng giật mình, ngạc nhiên:

– Một biến cố? Nàng hỏi.

– Ta cho rằng biến cố này có liên quan một phần đến nàng. Ta sắp báo cho nàng biết một tin, có thể một ngày kia thái độ của nàng sẽ thay

https://thuviensach.vn

đổi. Bởi vì theo như ta hiểu, một người đàn bà chỉ trung thành với người chồng khi ông ta còn sống, nhưng đến lúc...

– Rồi sao? Nàng ấp úng khi thấy Altieri ngừng nói.

– Rồi sao! Chúng tôi vừa nhận được một tin cho biết Roland Candiano đã chết...

Quá đột ngột, Léonore đứng chết lặng người, mặt tái xanh. Roland đã bỏ nàng, Roland chết, cái tang chế vẫn còn nguyên vẹn trong tâm hồn nàng.

Về phía Altieri, ông ta lui ra vừa lẩm bẩm:

– Ta chỉ nói dối có một nửa. Có một trong hai điều: Hoặc là Roland đã chết đuối, hoặc là ông ta còn sống. Trong trường hợp thứ nhất, nguồn tin của ta là đúng sự thật. Trong trường hợp thứ nhì, ta sẽ lo liệu cho nótrở thành sự thật. Đó chỉ là vấn đề thời gian...

Còn lại một mình, Léonore ngã quỵ xuống và khóc than thảm thiết, điều mà nàng đã câm lặng từ sáu năm qua – kể từ ngày cha nàng cho biết rằng Roland đã trốn thoát khỏi Venise.

https://thuviensach.vn

XXVI
NGƯỜI THƯ KÝ CỦA ARÉTIN

Hai tháng đã trôi qua kể từ những biến cố đó xảy ra. Bây giờ chúng tôi đưa độc giả vào trong dinh thự của Pierre Arétin. Cũng như dinh thự của Dandolo, củaAltieri và Imperia, dinh thự của Arétin ở trên sông Đại Giang. Mặc dù mới đến Venise được khoảng hai mươi ngày, Arétin đã nổi danh ngay.

Một buổi tối, có hai người đàn ông vừa từ dưới thuyền bước lên bộ đã đi ngay đến dinh thự của Pierre Arétin. Trước mặt họ là tấm trướng bằng tơ sọc đỏ và xanh, tôn thêm sự tươi mát trong tiền đình. Hai người đàn ông đó đi lên chiếc cầu thang bằng cẩm thạch rộng dẫn đến gian tiền sảnh. Trong hai người có một ngườitrẻ. Ông ta ăn mặc bình thường, khoác trên mình bộ trang phục xứ Florence. Ông có mái tóc màu vàng nâu. Người bạn đồng hành được xem là khổng lồ nếu như ông ta không đi khom lưng, bởi do một tật xương sống nào đó. Mái tóc ông đã xám.

Người trẻ dường như vào khoảng ba mươi tuổi.

Ông đi vào gian tiền sảnh được trưng bày nhiều pho tượng, không tỏ ra chú ý đến số khách đông đang có mặt. Tại đây ông kiên nhẫn chờ cho đến lượt yết kiến của mình.

Cuối cùng, một tên gia nhân đưa ông và người bạn đồng hành vào một gian phòng, nơi hai người đàn bà ăn mặc với vẻ khêu gợi lẳng lơ đang đánh đàn lục huyền cầm.

Thêm một chỗ dừng mới.

Từng lúc cánh cửa ở cuối phòng mở ra, và người ta nghe nhiều tiếng nói vang vang vui vẻ.

Người thanh niên ở Florence vượt qua cánh cửa đó.

https://thuviensach.vn

Người đàn ông có mái tóc xám ở lại.

Trong gian phòng hai người khách lạ vừa được đưa vào, ông ta thấy mình đang đứng trước mặt nhiều người đàn ông và ba hay bốn người đàn bà. Các người đàn bà rót rượu vào những chiếc ly đẹp bằng thủy tinh mời những người đàn ông.

– Ông muốn gì? Một trong những người đàn ông nằm dựa trên một chiếc ghế trường kỷ rộng, hỏi lớn:

– Tôi muốn gặp ngài thi sĩ trứ danh ở tại dinh thự này.

– Vậy thì, hãy nói đi, ông bạn! Ông đang đứng trướcArétin. Ông cần gì?

– Tôi từ Florence đến đây có ý dâng lên ngài lòng tán thưởng của tôi.

– Chiara!... Margherita!... Arétin kêu lớn, các nàng còn đợi gì nữa, bọn trẻ ranh, mau mang đến một chiếc ghế cho chàng thanh niên này và rót rượu mời. Hãy chờ, bọn đàn bà trơ tráo, ta sẽ dạy cho các nàng biết thế nào là xứng đáng với cái tên Arétines của ta tặng, có nghĩa là những nữ thần hiếu khách duyên dáng và thơ mộng...

Vừa nói, Pierre Arétin vừa chăm chú nhìn cái túi đựng tiền của người ở Florence đeo ở thắt lưng. Cái túi tiền đó tỏ ra có một độ rộng xứng đáng, ông đập mạnh nắm tay lên chiếc bàn trước mặt và kêu lớn:

– "Đầu và bụng!" Ngài quý tộc của ta! Ngài làm đẹp ý ta, ta muốn thưởng ngay cho ngài một đoản thi theo ý của ta...

– Thưa ngài, bấy giờ người ở Florence trả lời, trước hết tôi xin cho ngài biết hai việc: Thứ nhất là tôi không khát, thứ nhì là tôi không phải là quý tộc...

– Vậy chớ ngài là gì?

– Tôi là thi sĩ, hoặc là, ít ra tôi đang cố trở thành.

– Úi chao! Bút lông sánh bằng thanh gươm... Vả lại, ta, ta có thể giúp ích ngài được gì?

– Tôi đến Venise với niềm hy vọng được trở thành người thư ký của ngài.

https://thuviensach.vn

– Ô! Ô! Pierre Arétin kêu lên, kia là nhiều tham vọng, thưa ngài! Ngài đã viết được những gì? Ngài đã chứng tỏ tài năng chưa?...

– Nếu như ngài muốn, tôi có thể ứng khẩu đọc trước ngài một bài thơ tứ đoạn.

Nói xong, người ở Florence khiêm tốn chờ đợi quyết định của thi sĩ. Arétin ngồi dựa nghiêng ra sau, ngắm nhìn người ngoại quốc từ đầu đến chân, rồi quay nhìn sang các vị khách của mình thấy họ đang hết sức thích thú theo dõi.

– Nếu như quý vị lãnh chúa thấy không có gì bất tiện...

– Bọn lãnh chúa chúng tôi sẽ lấy làm hân hạnh, một người đàn ông lên tiếng mà người ở Florence chưa nhận ra ông ta, vì ông ta ở một nơi sáng lờ mờ ở cuối gian phòng.

Người ở Florence nhìn người đàn ông và mỉm cười với ông ta.

– Khi mà anh mong muốn điều đó, anh Bembo thân mến! Arétin nói. Nhưng mà những tín đồ của anh sẽ nói sao nếu như họ thấy anh ở đây, bận rộn về những bài đoản thi và những bài thơ tứ-đoạn. Không có liên quan gì đến những Giáo lý Cơ đốc thiêng liêng!... Hãy bắt đầu đi, chàng thanh niên, chúng ta lắng nghe.

– Bài thơ tứ đoạn của tôi có nội dung của một câu chuyện xảy ra không xa Trévise, ở trong các khe núi la Piave.

Arétin bỗng nhổm dậy.

– Đây là nhan đề, người ở Florence nói tiếp: *Nhà thi sĩ và tên cướp.*

Arétin đứng lên.

– Thưa ngài, ông nói, xin tha lỗi cho ta. Ta đã quên mất một cuộc hẹn quan trọng. Nếu như ngài vui lòng ngày mai trở lại, ta sẽ lắng nghe bài thơ tứ-đoạn của ngài chắc không kém phần thích thú. Vậy thì xin hẹnngày mai, hẹn ngày mai... Đây này, ngài hãy đi ra lối này để tránh gian tiền sảnh.

Ông mở một cánh cửa và nói nhỏ vào tai người ở Florence:

– Hãy đợi ta ở đây... Rồi, ông trở lại với các vị khách:

https://thuviensach.vn

– Dẹp đi những cuộc hẹn ước! Tôi thật bực mình, lời nói danh dự! Từ tám ngày nay, tôi vẫn chưa có thời giờ để sáng tác ra một bài đoản thi nào do ngài quận công de Ferrare yêu cầu, và một truyện ngắn mà tôimuốn gởi cho Đức hoàng đế Charles. Xin quý ngài thứ lỗi cho tôi...

– Anh thật đáng thương, anh Pierre thân mến, người đàn ông ngồi ở cuối phòng nói.

– Này! Tôi cần phải sống! Tôi không phải như anh được bổng lộc của chức vị Hồng y để sống quá sung túc.

– Hồng y giáo chủ nhờ ân sủng của Arétin! Bembo nói.

– Thật ra tôi chỉ có một vài ảnh hưởng ở bên cạnhĐức Thánh Cha, Arétin xin cáo từ.

Trong lúc đó, những người khách của Arétin xin cáo từ.

Đến lượt Bembo cũng đi về.

Bấy giờ, Pierre Arétin cho Chiara và Margherita lui ra rồi đi thẳng về phía cánh cửa để đưa người ở Florence qua lúc nãy.

– Xin hãy đến đây, Arétin nói rồi kéo vị khách đi về phía cuối dinh thự, đến một gian phòng chật hẹp với bàn ghế tầm thường. Ông nói thêm:

– Ở đây ta không lo ngại những lỗ tai tọc mạch, và ngài có thể tự do nói. Tại sao bài thơ tứ-đoạn của ngài tên là “Nhà thi sĩ và tên cướp”, tại sao nội dung của cái đầu đề này lại xảy ra trong các khe núi La Piave?

Với một cử động nhanh nhẹn, người ở Florence lột bỏ mái tóc vàng với những lọn tóc mềm mại phủ lên trán và gương mặt Roland hiện ra trước mắt Arétin.

– Là ngài! Người này kêu lên.

– Ta đang đóng vai của mình và ta mong rằng ông sẽ đóng vai của ông. Và để bắt đầu...

– Hãy nói đi, thưa chủ nhân! Arétin nói lời đó một cách tự nhiên.

– Thế thì, trước hết, ta cần phải làm thư ký cho ông một thời gian. Kế đó, ta muốn đi theo ông đến buổi lễ mà ông sẽ tham dự vào ngày kia.

https://thuviensach.vn

– Nơi nhà của nàng kỹ nữ Imperia?

– Phải. Ta muốn xem người đàn bà đó sống như thế nào. Dường như ta nghe nói nàng có một đứa con. Có đúng không?

– Thật đúng, mặc dù ít có người được biết chuyện Imperia có một đứa con gái.

– Tên là?...

– Bianca.

– Được mấy tuổi?

– Từ mười hai đến mười bốn tuổi.

– Tốt. Ông hãy thu xếp trong cuộc lễ đó để ta có thể trông thấy cô gái Bianca và để cho nàng kỹ nữ Imperia có một sự tin cậy nào đó về người thư ký của ông.

– Chỉ có thế thôi thưa chủ nhân?

– Chỉ có bao nhiêu thôi trong lúc này. Ngày mai,ta sẽ lại đến trình diện ở đây. Ông sẽ đón tiếp và nhận ta như người thư ký của ông. Ngày kia ông sẽ đem ta đi theo dự lễ của Imperia. Sau đó, chúng tôi sẽ tính. Bây giờ ông hãy cho ta ra khỏi nơi đây mà không bị chú ý. Ta quên. Người đàn ông đi theo ta còn ở lại trong một gian tiền sảnh, anh ta sẽ trở thành gia nhân của ông. Anh ta cũng đi theo ông đến dinh của Imperia.

Arétin, hoàn toàn tái xanh, dẫn Roland đến một cánh cửa nhỏ bí mật trổ ra ở mặt hậu của tòa dinh thự. Người ở Florence giả đó bước mau lẹ. Bấy giờ, Pierre Arétin chậm rãi đi về phía gian phòng, nơi người đàn ông có mái tóc xám đang chờ đợi.

Ông trông thấy người khổng lồ có mái tóc xám đang ngồi chờ yên lặng trên chiếc ghế dài.

– Chính ông, phải không ông bạn, ông muốn vào phục dịch cho ta? Arétin nói.

– Phải, càng sớm càng tốt.

– Ngay lập tức, nếu như ông muốn.

https://thuviensach.vn

– Trong trường hợp đó, xin may cho tôi bộ chế phục. Tôi cần phải có, chậm nhất là vào ngày kia.

– Cho cuộc lễ của nàng kỹ nữ Imperia, Pierre hỏi nhỏ.

– Tôi không biết. Nhưng đó là lệnh mà tôi xin báo lại cho ông... Chà! Một điều khác. Tôi không muốn ngủ chung với bọn gia nhân.

– Ông sẽ có gian phòng riêng.

– Tốt hơn gian phòng phải trổ cửa ra sông Đại Giang.

– Lại đây, ta chỉ gian phòng cho ông và ông sẽ nói xem có thích hợp với ông không.

Một lúc sau, Scalabrino, mà Arétin không nhận ra, đã yên vị trong một gian phòng nhỏ mà cửa sổ mở hướng về con sông.

Ngày hôm sau, Arétin giới thiệu với hai người thư ký của mình một người bạn đồng nghiệp mới kể từ nay,ông nói, sẽ gia nhập vào đời sống của ông: Đó là một người thư ký do người bạn chí thân của ông là Jean de Médicis gởi đến.

Ngày hôm sau nữa, vào khoảng chín giờ tối, Arétin bước xuống chiếc du thuyền đẹp có che lều màu đỏ sẫmđậu ở trước dinh thự của ông. Ông đem theo người thư ký mới và ba tên gia nhân mặc những bộ chế phục đẹp, trong đó có người khổng lồ có mái tóc xám và chiếc lưng còng.

Chiếc du thuyền lướt từ từ dọc theo sông Đại Giang.

Mười phút sau, nó ngừng lại trước tòa dinh thự lộng lẫy của Imperia.

Khoảng hai mươi tên gia nhân ăn mặc quần áo sặc sỡ với những trang sức lòe loẹt thêu kim tuyến đứng làm hàng rào từ mé sông cho đến những bậc tam cấp của tòa dinh thự để tiếp rước khách của nàng kỹ nữ. Và ở hai bên hàng rào đó, những người nghèo khó đáng thương đứng lố nhố xem với vẻ chiêm ngưỡng.

Trong lúc đi ở phía sau Arétin, Scalabrino ra dấu hiệu kín đáo cho một trong những kẻ nghèo khổ đó và nhận được trả lời bằng một dấu hiệu tương tự.

https://thuviensach.vn

Arétin bước lên các bậc thang của tòa dinh thự, qua một gian tiền sảnh rộng lớn, vào trong gian phòng lớn, nơi có một đám đông người thanh lịch qua lại. Họ gồm những thanh niên trẻ tuổi, giàu có và những người đàn bà, tuy chưa hẳn là những nàng kỹ nữ, nhưng không một ai ở Venise dám cho các nàng là đứng đắn.

Imperia, pho tượng mỹ lệ, nghênh tiếp quý khách với một nụ cười và nói lời biệt đãi. Nàng hớn hở. Người kỹ nữ kiêu hãnh này đang phát huy sở trường của mình, và khi trông thấy những cặp nhân tình trẻ mê đắm trong tiếng nhạc du dương, với những mùi hương ngào ngạt, trong lúc đón nhận những lời ca tụng của bọn đàn ông, những lời nịnh bợ của các bà, nàng tỏ ra sung sướng tuyệt vời, nhất là được thấy mình thống trị cuộc lễ ái tình này như là vị nữ hoàng của tình yêu.

Vừa bước vào, Arétin được nghênh tiếp bởi những tiếng thì thầm, đánh dấu sự hiện diện của một danhnhân. Ông đi thẳng đến trước mặt Imperia, Roland ra dấu cho Scalabrino theo mình, rồi chàng biến mất về phía cuối gian phòng.

Pierre Arétin và Imperia gặp nhau lần đầu tiên.

Hai sinh vật đó trao đổi với nhau một nụ cười, đó là cả một bài thơ.

Ngay lập tức, cả hai cùng cảm thông nhau một cách tuyệt diệu. Arétin ngồi xuống bên cạnh Imperia. Câu chuyện bắt đầu bằng những lời nói kiểu cách, tán dương hoa mỹ.

– Chính ai đã lôi cuốn ông đến Venise? Người đàn bà này hỏi.

– Trước hết do lòng ao ước được gặp bà, thưa phu nhân, sau đó do một bức thơ của anh bạn Bembo của tôi.

– Chà! Nàng nói, ông quen biết vị tân hồng y giáo chủ?

– Chính tôi đã mang đến giấy bổ nhiệm ngài, thưa phu nhân. Nhưng chính bà, bà cũng quen biết ngài sao?

– Đó là một trong những người bạn của tôi, Imperia nói với một vẻ thù hận và gần như khủng khiếp.

Và dường như cái ý tưởng thoáng qua ban đầu của nàng đã thay đổi, nàng liền ra hiệu cho một tên gia nhân đi qua, đảm nhận những thức

https://thuviensach.vn

uống giải khát.

– Hãy đi tìm cho ta bà Maria, nàng bảo.

Rồi nàng nói tiếp:

– Ý định của ông là ở lại Venise sao? Người ta nói đến một tòa dinh thự đẹp đẽ được ông thuê và trang trí huy hoàng.

– Sự huy hoàng chưa bao giờ sánh bằng của bà, thưa phu nhân, mặc dù chính tay của Titien* đã chủ trì sự trang trí. Đúng là tôi ở lại Venise và tôi hy vọng sẽ lưu lại rất lâu. Venise làm tôi say mê bởi sự hấp dẫn của nó; hình dáng xa thẳm của những con sông của nó hiện ra trước mắt tôi như là một giấc mơ...

– Và rồi, ở đó người ta được yên ổn, Imperia bỗngdưng nói. Đó là một pháo đài, nơi mà người ta có thể xem thường những kẻ thế lực nhất mà không sợ bị trừng phạt.

– Bà đọc thấy tư tưởng của con người một cách tuyệt diệu, Arétin nói nho nhỏ; và nếu như bà muốn, cả hai chúng ta, chúng ta sẽ thống trị cả Venise và chúng ta sẽ được vững bền.

– Tôi chấp nhận sự liên hiệp! Imperia vừa nói vừa cười. Nhưng hãy nói cho tôi nghe, người đàn ông đi bên cạnh ông lúc ông vào là ai?

– Bà muốn nói đến Paolo, người thư ký của tôi?

– Chà! Đó là người thư ký của ông, Imperia trầm ngâm nói.

Vào lúc đó, một người đàn bà lớn tuổi dừng lại trước mặt nàng và nói:

– Bà cho gọi tôi, thưa phu nhân?

– Phải, Maria... Bianca đang làm gì?... Cần phải canh giữ đặc biệt tiểu thơ, trong những đêm lễ như vầy... Ta hy vọng rằng tiếng nhạc không khuấy động tiểu thơ?

– Không, thưa phu nhân, Tiểu thơ Bianca ngủ như là một tiên nữ, mặc dù lúc đầu hôm dường như có hơi khó ở.

– Khó ở! Imperia mặt tái xanh kêu lên, sao bà không nói sớm với ta...

https://thuviensach.vn

– Tôi không dám, thưa phu nhân... Nguyên do là cuộc lễ...

– Cuộc lễ đối với ta nào có nghĩa lý gì, bà già ngớ ngẩn! Ta tin chắc rằng Bianca vẫn còn đau, nào, hãy nói ra...

– Thưa phu nhân, bà già ấp úng, quả thật là tiểu thơ có đau một ít... nhưng không đáng kể...

– Xin tha lỗi cho tôi, ông Arétin, tôi trở lại ngay. Imperia nói với giọng run run.

– Thưa phu nhân, Arétin nói, nếu theo những gì tôi vừa nghe, sức khỏe của tiểu thơ đối với bà rất quý báu...

– Nó là con gái của tôi, Imperia nói với một vẻ kiêu hãnh.

– Chà!... Bà đã từng yêu đương sao! Arétin nói, bởi vì bà yêu mến đứa trẻ biết bao.

Imperia nhún vai.

– Tôi đã yêu một lần trong đời, một lần duy nhất, và điều đó đem lại cho tôi những sự giày vò của địa ngục. Đứa trẻ này không liên quan gì với mối tình đó cả. Tôi thương yêu nó vì chính nó...

– Dù sao đi nữa, có lẽ bà sẽ không phật ý nếu có ngay dưới tay một người y sĩ giỏi?

– Nếu như Bianca đau, tôi sẽ trả cho một y sĩ những nắm tiền vàng.

– Tôi xin dâng cho bà một người, Arétin nói, và bà sẽ không phải trả tiền, mặc dù ông ta rất giỏi bởi vì ông ta là người của tôi... Đó là người thư ký mà bà vừa hỏi lúc ban nãy.

Lần thứ hai, Imperia rùng mình.

– Được! Nàng nói. Xin hãy đi theo tôi. Nàng đi qua gian phòng lễ, luôn nở trên môi nụ cười do thói quen nghề nghiệp của nàng. Nàng dẫn Arétin đến một gian phòng nhỏ vắng vẻ, nơi những tiếng động chỉ nghe rất khẽ.

– Xin hãy chờ tôi, bấy giờ nàng nói; nếu như Bianca bị đau, tôi sẽ đến gọi ông...

– Trong thời gian chờ đợi, tôi đi tìm người thư ký của tôi, Arétin nói.

https://thuviensach.vn

Imperia vắng vài phút. Khi trở lại, nàng tìm thấy Arétin cùng với người thư ký và người gia nhân khổng lồ của ông. Nàng kỹ nữ tỏ ra lo lắng. Nàng chạy đến gặp người thư ký.

– Ông Paolo, nàng nói, ông có phải là y sĩ không?

– Tôi là y sĩ, thưa phu nhân, xin tuân lịnh bà.

– Theo tôi, nàng bảo.

Nàng lôi kéo người được Arétin gọi là Paolo, đưa chàng đi qua hai, ba căn phòng và cuối cùng đến một gian phòng. Tại đây, một cô bé gái độ khoảng mười hai tuổi, mặc nguyên y phục nằm dài trên một chiếc ghế trường kỷ, miệng rên rỉ nho nhỏ.

Paolo – chúng ta hãy gọi người thư ký của Arétin với cái tên ấy – Paolo không phải là y sĩ. Nhưng chàng sẽ không khó khăn mấy để biết rằng đứa trẻ không đau ốm chút nào.

Song, Imperia đã ôm lấy Bianca trong đôi cánh tay của mình và đặt lên khắp thân thể cô bé những nụ hôn say đắm.

– Con đau ở đâu, con yêu quí? Nàng hỏi. Đừng có giấu mẹ gì cả, nào... Con thấy, ông đây là một y sĩ danh tiếng đến để trị cho con mau hết bệnh.

– Nhưng con không có đau, mẹ thân yêu của con, con xin thề với mẹ. Tuy nhiên, nàng buông ra những lời rên rỉ xúc cảm.

– Con có đau bao tử không, nói đi, con yêu dấu? Imperia nói tiếp.

– Không, mẹ thân yêu...

– Hoặc là đau bụng? Hãy nói rõ đi...

– Không, con thề với mẹ! Paolo xem xét với một sự chú ý sâu xa người mẹ và đứa con gái. Chàng kéo Imperia vào một góc phòng, bất ngờ hỏi nàng:

– Bà lo sợ người ta thuốc chết con gái của bà sao?

Imperia buông ra một tiếng kêu nhỏ với vẻ sợ hãi. Nàng không chối.

– Thưa ông, nàng nói, vừa chắp hai bàn tay, hãy xem con tôi có bệnh không, xin thương xót?

https://thuviensach.vn

– Bà an tâm, Paolo nói. Bà có tin tưởng nơi tôi không?

– Có, có... Mặc dù tôi không hiểu tại sao ông đã gây được cho tôi sự tin tưởng đó...

– Vậy thì, xin bà vui lòng đi ra và bảo những nàng hầu cùng ra hết.

Imperia làm một cử chỉ lo lắng.

– Tôi sẵn sàng nhường chỗ cho một vị y sĩ khác, nếu như bà sợ hãi? Paolo nói.

– Không, không! Tôi tin nơi ông... Nàng làm một dấu hiệu, và hai hay ba nàng hầu gái đang lăng xăng ở quanh mình Bianca vội rút lui. Bấy giờ, nàng ôm chặt đứa con gái vào lòng với một sự điên cuồng, rồi đến lượt nàng đi ra vào lúc người y sĩ nói với nàng:

– Xin bà vui lòng bảo cho tên gia nhân của ngài quý tộc Arétin biết rằng nó phải ở trong gian phòng bên cạnh, ngay tầm giọng nói của tôi. Nếu như tôi cần đến bất cứ việc gì, nó phải có mặt ngay.

Khi còn lại một mình, Paolo quan sát Bianca một lúc.

Vào lúc bà mẹ đi ra, đứa trẻ hơi nhổm dậy, nhìn nàng với đôi mắt giận dữ và lẩm bẩm:

– Đi đi!... Hãy quay trở lại cuộc lễ của mẹ!... Hãy quay trở lại với tất cả những người đàn ông đó!... Và bỏ con gái của mẹ hoàn toàn trơ trọi cô đơn! Paolo mỉm cười: giờ đây chàng đã biết cái bệnh của Bianca. Chàng đi đến, ngồi xuống bên cô gái và cầm lấy bàn tay cô:

– Cô có muốn chúng ta nói chuyện một chút không, cô bé?

– Tôi muốn được một mình. Tôi không đau ốm.

– Ta biết rõ rằng cô không có bệnh. Không phải thân xác của cô đau ốm, đứa trẻ vô tội đáng thương. Chính là quả tim của cô, có phải không?... Hãy nói với ta đi. Hãy bày tỏ với ta. Ta là một người bạn. Cô có một nỗi buồn phiền lớn, đúng thế không? Nào, hãy nhìn ta và xem, cô có thể đối xử với ta như một người bạn không...

Bianca ngước lên nhìn người đàn ông đã nói như thế với cô, cho đến giờ cái đầu của cô vẫn còn giấu trong những nếp gấp của chiếc gối dựa.

Roland ngạc nhiên về sắc đẹp lộng lẫy của cái đầu trinh nữ đó.

https://thuviensach.vn

Cô đã được sự giáo dục và nuôi dưỡng chu đáo, được các giáo sư dạy đọc, dạy viết, dạy tính toán; cô chơi đàn *arpicordo* – một loại đàn lục huyền cầm – với bao xúc cảm. Trong một thời gian dài, mẹ cô đã gởi cô ở xa bà. Rồi bỗng nhiên, hoặc là do tính bất thường hoặc là do tình mẫu tử thiêng liêng không thể chịu đựng được sự xa cách lâu hơn, nàng kỹ nữ đi tìm con gái và đưa cô bé về, thu xếp cho cô ở cuối tòa dinh thự. Tại đây, Bianca có thể nói là sống cuộc đời cô độc. Gần như mỗi buổi tối khi đêm xuống, Imperia ăn mặc giản dị và che mặt như một góa phụ, ra ngoài đi dạo cùng Bianca. Bấy giờ cả hai làm những cuộc đi dạo xa, hoặc đi bộ, hoặc bằng du thuyền. Nhưng ban ngày, Bianca không bao giờ đi ra ngoài cả. Imperia chăm nom với một sự ganh tị để không một người đàn ông nào được trông thấy con gái nàng, và ít có người được biết nàng có một đứa con gái. Trong ngôi nhà ô uế đó, ở đây là một cái góc trong sạch mà mỗi khi Imperia đi vào chẳng khỏi run rẩy. Có lẽ bất chấp những sự đề phòng của nàng, nhan sắc của Bianca đã khêu gợi những dục vọng nào đó chăng?...

Trong một phút dài yên lặng, Bianca thầm nhận xét Roland.

– Phải, cuối cùng cô nói, tôi tin rằng tôi có thể đối xử với ông như là một người bạn. Ông không giống như những người đàn ông khác lui tới nhà mẹ tôi. Ánh mắt của ông không biểu lộ sự đam mê xấc láo xấu xa nào mà họ đều có. Và chính điều đó làm cho tôi đau đớn.

– Như vậy, cô không có một sự ước ao nào để trà trộn vào những cuộc lễ được diễn ra trong tòa dinh thự này sao?

– Những cuộc lễ đó làm cho tôi ghê tởm. Ngày hôm qua đây, tôi van xin mẹ tôi nên từ bỏ. Bà đã không nghe. Bianca bật khóc nức nở. Chàng để mặc nàng thiếu nữ khóc. Chẳng bao lâu cô thôi khóc.

– Tuy nhiên, bấy giờ chàng nói, cô rất thương yêu mẹ cô?

– Phải, tôi thương yêu mẹ tôi... Và tôi ái ngại cho bà. Bởi vì dường như tôi thấy mẹ tôi không được hạnh phúc. Tôi thương yêu mẹ tôi, thưa ông, nếu cần phải hy sinh cho mẹ tôi, tôi không ngần ngại. Tuy nhiên, tôi thấy tốt hơn là tôi nên đi khỏi nơi đây...

https://thuviensach.vn

– Nhưng tại sao, cô yêu thương mẹ cô và về phía bà, bà cũng thật sự thương yêu cô, thế tại sao cô lại muốn bỏ đi?

– Tôi không biết. Ở đây tôi rất ngột ngạt.

– Có lẽ cô không được quá tự do chăng?

– Không, không phải việc đó. Tôi không quan tâm đến cuộc sống ẩn mình. Tôi không chịu nổi vì bầu không khí được người ta thở ở đây đối với tôi quá ngột ngạt, nặng nề và độc hại; tôi ngột ngạt bởi vì tôi phỏng đoán, đúng hơn là tôi cảm thấy đang xảy ra những việc mà làm cho tôi khiếp sợ... Những việc nào? Tôi không biết!

– Cô hãy yên tâm, cô nên tự an ủi, cô bé; ở đây sẽ không xảy ra việc gì để làm cho cô sợ hãi đâu.

Cô nhìn sững chàng.

– Ông không nói ra những gì ông đang nghĩ, và tôi cảm thấy có sự ngập ngừng trong giọng nói thẳng thắn của ông. Mắt ông quay đi. Tại sao ông không nói với tôi sự thật?...

– Bởi vì cô không nên biết sự thật đó, Roland nói với giọng sôi nổi: Cô không nên tìm hiểu. Hãy tự nhốt kín mình trong gian phòng của cô. Nếu một cánh cửa mở ra, cô nên tránh xa. Nếu cô nghe một lời nói, thì nên bịt kín hai tai; nếu trông thấy một bóng người, cô nên nhắm kín đôi mắt lại.

– Chao ôi! Bianca kêu lên, giờ đây tôi thấy rằng ông quả thật là một người bạn của tôi... Chà! Thưa ông, nếu như ông có thể khiến cho mẹ tôi quyết định rời khỏi Venise... Tôi rất hạnh phúc, trước khi đến ở đây...

– Trước kia cô ở đâu?

– Với những người dân quê, ở gần Mantoue. Mẹ tôi đến thăm tôi một năm hai lần, và lúc ấy chúng tôi rất hạnh phúc! Chúng tôi nô đùa với nhau như hai chị em. Khi mẹ tôi đi, việc đó làm tôi đau lòng khi thấy bà than khóc cũng như trước đây bà than khóc. Và, chính cuộc sống đó mà tôi muốn bắt đầu trở lại...

https://thuviensach.vn

– Cô nên hy vọng, ta sẽ làm tất cả những gì có thể làm được ở trên đời này để thúc giục mẹ cô quyết định...

– Chúng tôi sẽ được cứu thoát cả hai! Cô nói mà không hiểu sự thâm thúy trong lời nói đó. Chừng nào ông sẽ nói chuyện với mẹ tôi?

– Ngay lúc nầy ta chưa có thể làm được. Có thể, một chút nữa. Hoặc là tốt hơn để ngày mai... Phải, ngày mai bởi vì ta cần phải suy nghĩ.

– Ông thật tốt, thưa ông. Ông thật sự tốt. Và tôi tự trách mình đã thiếu tin tưởng ở nơi ông.

– Cô thiếu tin tưởng về việc gì nào? Roland ngạc nhiên hỏi.

– Tôi đã không nói hết tất cả với ông... Tuy nhiên cần phải nói ra... Một người đàn ông... Một trong những kẻ thường lui tới đây...

– Rồi sao?

– Một hôm, chuyện lạ lùng, mẹ tôi dẫn tôi đi đến cảng Lido giữa ban ngày. Một người đàn ông gặp chúng tôi. Ông ta nhận ra mẹ tôi, mặc dù bà che mặt; ông đến gần chúng tôi và tôi cảm thấy bị mắc phải một sự lạnh lẽo cực độ dưới ánh mắt của ông ta.

– Cô có thể mô tả về người đàn ông đó với ta được không?

– Ông ta có vẻ xấu xí trông gớm ghiếc. Ngày hôm đó ông ta mặc chiếc áo choàng của giáo sĩ và đôi bít tất màu tím...

– Bembo! Roland thầm nghĩ.

– Một tháng sau, Bianca nói tiếp, tôi thấy cánh cửa này mở ra. Người đàn ông đó xuất hiện. Mặt ông ta đỏ bừng, giọng ấp a ấp úng nói những điều mà tôi không nghe rõ, vì tôi hết sức sợ hãi. Tôi thét lên một tiếng kêu lớn. Những tỳ nữ của tôi chạy đến, và người đàn ông kia đi ra, vừa xin lỗi nói rằng ông ta đã đi nhầm.

– Thế mẹ cô đã nói gì, khi bà biết được?

– Tôi không dám thuật lại việc xảy ra cho mẹ tôi nghe. Tôi sợ hãi và run lên mỗi lần tôi nghĩ đến.

– Cô hãy yên lòng, Roland nói với một giọng u ám lạnh lùng đến nỗi làm cho nàng thiếu nữ xanh mặt; ta sẽ bảo vệ cô chống lại người đàn ông đó.

https://thuviensach.vn

– Ông biết người đàn ông đó sao?

– Phải, ta biết ông ta, Roland nói và gương mặt chàng cũng biến sắc.

Rồi, vừa định thần, chàng nói tiếp với một giọng lạ lùng:

– Giã từ, cô bé, không nên lo ngại gì nữa, cô nên cảm tạ sự tình cờ đã khiến cho ta trông thấy cô, và trò chuyện cùng cô. Kể từ giờ phút nầy, cô hãy yên tâm, cô đang được ta bảo vệ.

Roland mở cánh cửa và ra hiệu cho tên gia nhân khổng lồ đến gần. Chàng nói nhỏ với anh:

Scalabrino, hãy nhìn cho rõ nàng thiếu nữ nầy.

Tôi thấy nàng, thưa chủ nhân.

– Mi hãy khắc sâu vào ký ức hình ảnh của nàng, bằng cách mang theo kỷ niệm chính xác về nàng.

– Tôi sẽ nhận ra nàng giữa một ngàn người.

– Tốt lắm, cuối cùng Roland nói giọng lớn hơn khi chàng nghĩ rằng Scalabrino đã quan sát kỹ gương mặt của Bianca, tốt lắm; hãy đi tìm sớm những vật ấy cho ta.

Người gia nhân nghiêng mình và bước đi.

Roland liền làm một dấu hiệu cho Bianca khi cô đang ngây ngất với niềm vui và khép cánh cửa lại.

– Thế nào? Imperia kêu lên với nỗi lo âu.

– Không có sự nguy hiểm nào cả, thưa phu nhân. Nếu như bà muốn tự mình xem xét, bà sẽ thấy rằng đứa trẻ của bà hoàn toàn khỏe mạnh.

Imperia vội chạy vào phòng của con gái.

Người thư ký Paolo giả – Roland – đi đến gần Arétin đang đứng chờ bên cạnh Imperia từ lâu, nói nhỏ với ông:

– Ông nên mời người bạn Bembo của ông đến dự một buổi tối thân mật nơi nhà ông. Buổi tối đó, sẽ chỉ có ba người chúng ta, ông, ông ta, và ta. Rồi Paolo dường như chìm sâu trong sự trầm tư được Pierre Arétin tôn trọng.

https://thuviensach.vn

– Điều lạ lùng, Roland nghĩ thầm, như là vận mệnh của con người! Đây là một người đàn bà, một kỹ nữ hèn hạ, mà tính khí bất thường chỉ trong một giờ nàng cảm thấy yêu ta, có lẽ là nguyên nhân đầu tiên về những nỗi bất hạnh của ta. Chắc chắn nàng đã nhúng tay vào trong cuộc tố giác trước đây. Chắc chắn, nàng đã phục vụ cho những quyền lợi của Foscari, Bembo và Altieri, của bộ ba những tên giặc biển liên kết với nhau để nhận chìm ta trong đêm tối hòng gây cho ta những sự tuyệt vọng vô bờ bến. Tốt. Ta biết được nàng có một đứa con gái, và nàng nâng niu đứa con gái đó. Ta định sẽ gây đau khổ cho tâm hồn người mẹ bị lạc lõng trong cái thân xác kỹ nữ đó. Và đến lúc ta phải trừng phạt người đàn bà này, kia là lòng thương xót đi vào trong tim ta! Ta thấy cô con gái, và đó là một nàng tiên nữ xứng đáng cho lòng khoan dung và sự ngưỡng mộ của những người đàn ông! Ta đến để sát hại nàng, và ta bỏ đi, rồi quyết định cứu sống nàng. Tại sao, bởi vì ta đang nhất quyết báo thù, sao ta không bứt khỏi lồng ngực ta cái quả tim quá nhu nhược này.

Imperia đi vào, hớn hở, nắm lấy hai bàn tay của Roland.

– Chà! Thầy Paolo, nàng kêu lớn, thầy thật là một y sĩ danh tiếng. Chưa bao giờ tôi thấy con gái tôi mạnh khỏe và yêu đời như thế. Ngài quý tộc Arétin, người thư ký của ngài là một kho tàng châu báu.

– Tôi đã nói trước với bà, thưa phu nhân, Pierre nói.

Khi tiếp xúc với bàn tay của Imperia, Roland bỗng rùng mình ghê tởm với lòng thù hận, nhưng chàng dằn ngay xuống.

– Bà đã an tâm rồi sao? Chàng hỏi.

– Tại sao tôi lại không an tâm được?

– Nếu như tôi nói với bà rằng cái vẻ khỏe mạnh bên ngoài chỉ là giả dối? Nếu như tôi nói với bà rằng đứa con của bà thật sự đang bệnh?

– Ông làm tôi sợ hãi, nàng kỹ nữ kêu lên.

– Bà có vui lòng không, thưa phu nhân, chấp thuận cho tôi một cuộc trò chuyện?

– Ngay bây giờ, ôi! Ngay bây giờ!

https://thuviensach.vn

– Không, những tiếng ồn của cuộc lễ sẽ gây phiền phức cho tôi. Ngày mai...

– Thật quá xa! Giờ đây tôi đang ở trong một tâmtrạng lo ngại ghê gớm. Ông nghe đây, ông sẽ trở lại vào mười hai giờ đêm. Từ giờ đến đó, tôi sẽ tìm cách để giải tán tất cả mọi người.

– Được, vào mười hai giờ đêm!

Roland đi xa trong khi Imperia ngẫm nghĩ:

– Ta đã từng nghe cái giọng nói đó ở đâu khiến cho ta phải rùng mình?...

Được Pierre Arétin đi theo, Imperia trở vào gian phòng lớn. Với tài khôn khéo tinh vi, với nghệ thuật chinh phục lòng người tuyệt vời, nàng bắt đầu tiễn đám đông quan khách lần lượt ra về mà lẽ ra họ còn ở lại khuya hơn nữa.

Đến khoảng nửa đêm, như lời nàng hứa, tòa dinh thự trở nên vắng vẻ, lặng yên, ánh đèn tắt hết, đám gia nhân đã rút lui; một giờ đồng hồ cũng đủ cho Imperia thu xếp.

Khi chỉ còn lại một mình, nàng chờ đợi ở cánh cửa lớn để tự mình mở cửa.

Chẳng bao lâu người được nàng gọi là thầy Paolo hiện ra.

Nàng vội nắm bàn tay chàng và kéo vào một căn phòng nhỏ vắng vẻ.

Imperia ngồi xuống và chỉ vào một chiếc ghế mời người thư ký – y sĩ của Pierre Arétin.

Roland vâng lời một cách máy móc.

– Xin hãy nói về con gái của tôi. Imperia dịu dàng nói.

– Bà lo ngại điều gì cô bé? Chàng hỏi vừa cố gắng xua đuổi những ý tưởng đang sống lại từ dĩ vãng...

– Tôi nào có biết gì?... Tôi thương yêu quá sức đứa trẻ đó! Nó là cả cuộc sống của tôi thưa ông... Một chứngđau nhỏ nhất cũng làm cho tôi lo lắng... Ôi! Nếu như tôi bị mất nó!

https://thuviensach.vn

– Không thể nào chỉ có một việc đó không thôi mà lại làm cho bà lo ngại...

– Ông muốn nói gì? Imperia giật mình hỏi.

– Bianca có một sức khỏe tốt. Nhưng cô rất xinh đẹp... Có lẽ còn quá xinh đẹp! Có phải không, thưa phu nhân, rằng bà còn yêu thích hơn nữa để cho con gái của bà đừng bao giờ lôi cuốn ánh mắt của bất cứ một người đàn ông nào?

– Tuy nhiên nó cũng phải lấy chồng!

– Tôi biết không phải việc đó làm bà lo sợ... Nếu như có một người đàn ông nào đến trình diện mà chàng còn trẻ, chân thành, tận tụy, hiến dâng đời mình cùng với tình yêu và được Bianca bằng lòng, chắc bà sẽ không do dự đâu!... Nhưng có lẽ con gái của bà đã được nhìn thấy bởi một trong những con quái vật mặt người lòng thú nào đó mà chỉ qua ánh mắt của hắn ta không thôi cũng đã làm cho cô gái khủng khiếp.

– Ông làm tôi kinh hãi!

– Nếu đúng như thế, thưa phu nhân, Roland kết thúc, bất hạnh thay cho con gái của bà! Con quỷ hút máu đó đang rình rập trong bóng tối của tòa dinh thự này. Nó đang thèm khát luồng máu trẻ trung này. Cáisắc đẹp phơi phới này hấp dẫn sự đam mê của nó. Đêm tối của nó muốn được soi sáng bởi ánh sáng này. Nó đi lượn quanh không vội vã. Nó biết rằng miếng mồi không thể nào thoát khỏi tay nó. Nó đã sắp đặt, bố trí, và có thể chẳng bao lâu nữa sẽ quá muộn để cứu thoát đứa trẻ.

Imperia thốt lên một tiếng kêu khủng khiếp.

– Bà sao thế, thưa phu nhân, Roland nói. Tất cả việc đó chỉ là một sự ức đoán. Vả lại, bà có mặt ở đây để canh giữ cho Bianca. Bởi vì có ai dám xông vào tấn công người con gái trước mặt người mẹ bao giờ. Tuy nhiên trừ khi người mẹ bị liên kết vào kẻ ác nhân bởi một hiệp ước bí mật nào đó! Trừ khi người mẹ bị ràng buộc mãi mãi bởi một trọng tội ám muội nào đó cùng tên đồng lõa, bà sẽ bất lực vì lệ thuộc vào tên đồng lõa và hắn sẽ đứng dựng lên trước mặt bà và nói rằng: Ta muốn con gái của mi!

https://thuviensach.vn

Imperia nhảy dựng lên chạy ra cửa, rồi tin rằng không một ai nghe cuộc nói chuyện này, nàng lơ láo đi trở về phía Roland.

– Ai đã báo cho ông biết tất cả việc đó? Nàng ấp úng. Quyền lực quỷ quái nào đã tiết lộ cái hiệp ước ràng buộc giữa tôi với con quái vật, với con quỷ hút máu, với tên Hồng y giáo chủ!...

– Tôi không biết bà muốn nói gì, Roland lạnh lùng nói. Tôi tìm hiểu, tôi dò dẫm, tôi muốn biết có thế thôi. Dường như không cố ý, tôi đã nói đúng sự thật.

– Vậy ra, ông không biết gì cả sao?

– Tôi không biết gì cả, tuy nhiên tôi cần phải biết tất cả, nếu như bà muốn rằng con gái mình được cứu thoát.

Nàng kỹ nữ rùng mình và cúi đầu trước giọng nói uy quyền đang chi phối nàng.

– Tôi sẽ nói với ông tất cả những gì mà tôi có thể nói được! Imperia nói tiếp, vừa cố gắng lấy lại sự bĩnh tĩnh.

– Trong trường hợp đó, Roland nói, chúng ta nên sắp xếp lại thứ tự về những gì chúng ta định nói. Hỡi trời, thưa phu nhân, tôi xin thề rằng tôi không tin chút nào vào một cuộc phiêu lưu bi thảm khi được bà yêu cầu khám nghiệm con gái của bà... Cô bé vô tội đáng thương!...

– Vô tội! Imperia rên rỉ.

– Phải rồi. Vô tội về những tội ác mà những người khác đã phạm phải, và rằng có lẽ cái số mệnh độc ác đó bắt phải đền tội thế cho họ.

– Ôi! Ông là ai đây? Chưa bao giờ có một ai dámnói với ta với một uy thế như vậy! Ông là ai? Tôi muốn được biết!...

– Tôi là, Roland nói, một thư ký tầm thường của ngài quý tộc Arétin. Tôi có học tập ở Pise và Florence... Tuổi thanh xuân của tôi đã trải qua trong những năm nghiên cứu môn triết học. Có lẽ môn học đó đã giúp tôi đoán ra những điều gì được giấu kín trong lòng.

– Hãy nói đi, nàng bảo, tôi sẵn sàng trả lời ông...

– Chúng ta nói rằng chúng ta nên sắp xếp lại thứ tự trong câu chuyện này. Trước tiên, thưa phu nhân, vì bà đã vui lòng tín nhiệm nơi tôi, xin

https://thuviensach.vn

bà hãy nói, đừng có ẩn ý.

– Tôi sẽ cố gắng, Imperia nói, mặt đỏ bừng tức giận khi thấy ý nghĩ của mình bị đoán ra, nàng định chỉ nói những gì nàng muốn nói.

– Tôi vừa có một ý nghĩ mà tôi muốn nói ngay với bà, Roland nói tiếp. Là vì nếu như Bianca bị đe dọa thì ở trên đời này còn có một người sẵn sàng bênh vực cho cô, đồng thời với cả bà nữa.

– Ai thế? Imperia ngạc nhiên hỏi.

– Người cha của cô bé, Roland nói giọng thản nhiên.

– Người cha của nó!

– Ở đây có điều gì làm cho bà ngạc nhiên?... Tôi tin chắc rằng, nếu người ta bày tỏ tình cảnh với ông ta, lập tức người đàn ông đó sẽ bay đến ngay cứu đứa con của mình. Xin phép bà, thưa phu nhân, cho tôi được hoàn toàn thành thật nói để chúng ta hiểu rõ nhau. Tôi biết bà là một người đàn bà trí tuệ và phong nhã. Bà là người mà trong xã hội chúng tôi người ta gọi là một kỹ nữ. Nhưng tôi cũng biết rằng người cha của Bianca không thể là một người quê mùa mà không được ai biết đến. Chắc chắn ông ta có một địa vị cao cả và một thế lực to lớn...

Imperia, đã trấn tĩnh qua nỗi khủng khiếp của mình, không thể lẩn tránh sự mỉa mai nghiệt ngã của người đàn ông đang đối thoại với mình.

– Tôi không biết người cha của Bianca.

– Tôi ái ngại cho bà, thưa phu nhân... Không biết người đàn ông nào được mình yêu thương trong một giờ, một ngày hoặc là một năm, người đàn ông mà trong đỉnh cao của hạnh phúc đã để lại trong bụng của người tình nhân hình ảnh đã tái sinh của một đứa trẻ được tôn sùng. Đối với một người đàn bà nhiệt thành và thông minh như bà, có lẽ đó là một hình phạt độc ác... Ít ra đó cũng là những lời của một người đàn bà đã vui lòng kể lại với tôi... Một người đàn bà bạc phước mà tôi gặp vào một hôm, cách đây hai năm, không xa Trévise, trong một ngôi làng tên gọi là Nervesa, ở dưới chân những ngọn núi La Piave...

https://thuviensach.vn

Imperia tức thì đứng chồm lên và dán chặt đôi mắt lơ láo vào Roland.

– Người đàn bà đó, Roland thản nhiên nói tiếp, đi lạc trong các khe núi La Piave. Tôi trấn an bà ta. Chúng tôi trò chuyện. Bà cũng là một phu nhân, có một nhan sắc tuyệt vời. Và bà kể cho tôi nghe về câu chuyện thương tâm của bà.

– Câu chuyện đó? Imperia hổn hển hỏi.

– Là đây. Một ngày kia, việc đó đã xảy ra lâu lắm khi người đàn bà đi đến Rome. Bỗng thình lình, bà bị một toán cướp bao vây và đưa đến một nơi hoang dã gọi là Hắc Động.

Imperia đỏ mặt, rồi tái xanh, Roland nhìn nàng chằm chặp.

– Tại đây, một thị hiếu nhất thời kỳ quái thoáng qua đầu óc của người đàn bà đó. Nàng quyết định hiến thân cho một trong những tên cướp đó, một người đàn ông có vóc dáng của một lực sĩ đã cám dỗ trí tưởng tượng điên cuồng của bà...

Imperia kêu lên một tiếng mà Roland dường như không nghe, bởi vì chàng nói tiếp:

– Thế rồi, thưa phu nhân, do một số mệnh trớ trêu, người đàn bà có thể có những đứa con, con của những vị thân vương và những vị hồng y, nhưng lâu nay đã không sinh sản, lại có một đứa con với tên cướp, một đứa con gái!

– Thôi ông đừng đi xa hơn nữa. Imperia nói và biểu lộ sự đau đớn sâu sắc. Cuộc gặp gỡ giữa ông với người đàn bà trong các khe núi La Piave không chỉ là chuyện tưởng tượng. Người đàn bà đó, chính là tôi mà ông sắp nói ra!

– Về bà, thưa phu nhân! Bà làm tôi ngạc nhiên.

– Về tôi! Đó là câu chuyện của tôi mà ông vừa kể. Làm thế nào ông được biết câu chuyện đó? Tôi không rõ. Tại sao ông lại kể cho tôi nghe? Tôi không biết...

– Bà đã nhầm lẫn, thưa phu nhân. Nếu một cuộc phiêu lưu như vậy đã xảy ra ở hoàn cảnh bà, thì cuộc phiêu lưu tương tự lại không thể xảy

https://thuviensach.vn

ra đối với một người đàn bà khác hay sao?

Imperia lắc đầu, và trong cơn rối loạn nàng nóng nảy nói tiếp:

– Ông muốn biết ai là người cha của Bianca, giờđây ông đã rõ rồi! Đó là một tên cướp... Nhưng tên cướp đó, tôi không biết tên, không bao giờ tôi muốn biết, và tôi sẽ khó khăn lắm để nhận ra ông ta.

– Chúng ta nên bỏ qua, Roland nói với giọng thật tự nhiên, phải dựa vào sự giúp đỡ của người đàn ông đó để bảo vệ cho được đứa trẻ bất hạnh, chống lại mối tình thấp hèn của gã Bembo thâm độc đó.

Lần này Imperia đã thốt ra một lời cảm thán tuyệt vọng:

– Bembo! Bà gầm lên và chụp nắm lấy một bàn tay của Roland, Bembo! Ai đã nói với ông về Bembo?

– Nhưng chính bà, thưa phu nhân!... Thật ra, bà không thốt ra cái tên đó, nhưng lúc nãy, bà kêu lên rằng con quái vật, con quỷ hút máu mà bà bị ràng buộc vào bởi một hiệp ước, đó là ngài Hồng y... Tôi hiểu rằng nó có liên quan đến ngài Hồng y, giám mục thành Venise; tôi có bị nhầm lẫn không?

Imperia đưa hai bàn tay trắng trẻo lên chiếc trán nóng bỏng của mình.

– Thế thì, phải, thưa ông! Đó là ngài Hồng y giáo chủ Bembo mà tôi lo ngại. Chính ông ta đã nhìn thấy Bianca! Chính ông ta mà một dục tình ghê gớm làm cho ông ta lảng vảng xung quanh dinh thự này! Và cũng chính vì ông ta mà tôi bị ràng buộc vào cái hiệp ước mà do tài linh cảm phi thường của ông nhắc lại!

Một cái rùng mình nhẹ lay động Roland. Chàng hiểu rằng mình đang nắm vận mệnh nàng kỹ nữ trong tay mình và cuộc nói chuyện thâu đêm này đã đi đến đỉnh cao của nó.

– Hiệp ước đó ra sao? Chàng hỏi với một giọng vắn tắt.

– Năm 1509, tôi thương một người đàn ông, người duy nhất mà tôi chưa bao giờ biết yêu. Tôi muốn tự nguyện hiến mình cho chàng, chẳng những với tấm thân của tôi đã bị ô uế, mà cả với quả tim của tôi còn

https://thuviensach.vn

trong trắng. Chàng khinh bỉ tôi, nhạo báng tôi, sỉ nhục tôi... Chàng yêu thương một thiếu nữ...

– Người đàn ông đó tên gì?

– Roland Candiano.

– Còn nàng thiếu nữ?

– Léonore Dandolo.

– Tốt lắm. Bà hãy nói tiếp, Roland nói vừa ấn mạnh các móng tay vào trong lòng bàn tay để kềm chế sự đau đớn đang chế ngự trong tâm hồn mình.

– Tôi quyết định trả thù. Tôi có một người tình nhân tên là Davila... Người tình nhân đó bắt gặp tôi đang thổ lộ mối tình say đắm đối với Roland Candiano, tôi giết chết ông ta.

Roland rùng mình.

– Bàng hoàng, tôi đứng yên sửng sốt vì khủng khiếp trước cái thi thể, Imperia nói tiếp, một người đàn ông đột ngột xuất hiện bên cạnh tôi. Ông ta đã trông thấytất cả. Đó là Bembo. Ông ta kéo tôi vào trong một gian phòng của dinh thự này và tôi trông thấy một người đàn ông khác: Altieri, lúc đó là đại úy chỉ huy bọn cung thủ, ngày nay là đại úy thống lĩnh quân đội ở Venise.

Imperia dừng lại một lúc, thở hổn hển. Nàng lấy làm ngạc nhiên không hiểu vì sao đã kể lại với sự trầm tĩnh về những điều bí mật ghê gớm cho người đàn ông này nghe mà nàng chỉ mới vừa quen biết.

– Altieri và Bembo, nàng nói tiếp, bảo tôi ngồi xuống. Và Bembo nói với tôi: “Thưa phu nhân, bà vừa giết chết một thành viên trong Hội đồng Thập nhân chế. Bà sẽ bị treo cổ hoặc là người ta sẽ chặt chiếc đầu đẹp đẽ rất cân xứng trên đôi vai màu cẩm thạch của bà”. Tôi rùng mình khủng khiếp và tôi nghĩ đến đứa con gái nhỏ của tôi, đến con Bianca của tôi được tôi đưa đi nuôi nấng ở xa... Than ôi! Tại sao tính ích kỷ đã thắng thế trong lòng tôi? Tại sao tôi đi tìm kiếm nó làm gì?... Tại sao tôi không chết ngay lúc đó... Tất cả mọi việc sẽ chấm dứt!... Nhưng lúc ấy, tôi không nghĩ như thế. Khi nhớ đến đoạn đầu đài, những giọt mồ

https://thuviensach.vn

hôi lạnh toát ra thân tôi và tôi bắt đầu run lên dưới sự lạnh lẽo của cái chết. Bấy giờ, Bembo bảo tôi: “Có một cách để cứu thoát bà, một cách thức duy nhất!”.

– Cách nào? Tôi mừng lên như điên, hỏi.

– Đó là tố cáo một người như là đã giết chết Davila! Nếu cần, chúng tôi sẽ chứng minh rằng bà nói sự thật.

– Nhưng là ai? Tôi kêu lên. Ai?

– Roland Candiano!

– Không bao giờ!

– Được! Bà sẽ đi lên đoạn đầu đài và Roland sẽ kết hôn với nàng Léonore của ông ta...

– Nghe những lời nói cuối cùng đó, Imperia nói tiếp, tôi cảm thấy những sự khủng khiếp của tôi tan biến, nhưng một cơn giận dữ đã tràn ngập trong lòng. Nghĩ đến Léonore Dandolo sẽ hạnh phúc, tôi trở nên điên cuồng. Tôi kêu lên rằng tôi sẵn sàng... Altieri đọc lời tố cáo cho tôi viết, và tờ giấy được Bembo ném vào trong thùng thơ ở quảng trường Saint-Marc... Thật là rùng rợn, có phải không ông?

– Phải, Roland nói, khá rùng rợn. Bà bị lòng ghen tuông thúc giục. Nhưng gã Bembo đó, tại sao gã lại muốn làm hại Roland Candiano?

– Tôi nào biết... Có lẽ một loại ghen tuông khác.

– Và Altieri?

– Ông ta thương yêu Léonore!

Roland cố dập tắt tiếng gầm thét đang dâng lên đôi môi chàng.

– Và người ta làm gì đến Roland Candiano? Chàng hỏi.

– Người ta quăng ông ta vào trong những chiếc giếng!

– Chắc ông ta vẫn còn ở đó?

– Không. Ông ta đã chết.

– Làm sao bà biết việc đó?

– Ông ta cùng với một người bị kết tội khác vượt ngục, họ bị chết đuối trên sông... Tốt hơn là nên nhưthế. Ít ra, ông ta sẽ không còn đau

https://thuviensach.vn

khổ nữa...

– Phải, như vậy tốt hơn!... Nhưng còn bà, suốt trong thời gian mà kẻ khốn nạn còn bị nhốt trong cái giếng, làm sao bà có thể sống yên ổn được?...

– Làm sao tôi biết! Imperia nói vừa rùng mình. Lúc thì tôi muốn ra tự thú, nhưng tôi sợ hãi người đao phủ, lúc thì tôi muốn tìm cách đánh tháo ông ta, nhưng đólà điều mà tôi không thể thực hiện nổi... Ôi! Tôi đã trải qua nhiều đêm khủng khiếp. Và trong những đêm đông lạnh lẽo, khi ngọn gió gào thét trong đêm tối, tôi cảm thấy như nghe những lời rên rỉ của Roland Candiano... May mắn thay, chàng đã chết!

– Phải, may mắn thay!... Rồi thì sao?

– Rồi thì... Ông nên hiểu rằng giờ đây Bembo là vị chủ nhân của tôi. Từ sáu năm nay, tôi vâng theo lời ông ta như là một kẻ nô lệ; cứ mỗi lần tôi muốn nổi loạn, ông ta lại hăm dọa và tôi sợ hãi... Ôi! Tôi sợ hãi khi nghĩ đến có một đêm nào đó ông ta đứng trước mặt tôi và lạnh lùng bảo tôi: “Con gái của mi trong giường của ta, hoặc là chiếc đầu của mi cho tên đao phủ!”.

Imperia bật khóc nức nở.

Roland suy nghĩ:

– Ta đã rõ vai trò của Imperia, của Bembo và của Altieri. Nhưng còn Dandolo? Ai đã thúc giục ông ta? Foscari? Nào ta có làm gì đến ông ta? Ôi! Kiên nhẫn! Kiên nhẫn!...

Và chàng cất cao giọng:

– Xin đừng khóc nữa, thưa phu nhân. Tôi sẽ cứu con gái của bà.

– Ôi! Thế ông là một vị thiên thần đến để mang lại cho tôi sự tha thứ về trọng tội của tôi!...

– Tôi không có gì khác hơn để nói với bà điều này: Tôi sẽ cứu thoát con gái của bà.

– Tôi tin ông, tôi tin ông! Roland đứng lên. Trước khi chàng kịp thời làm một cử động để ngăn lại, Imperia đã quỳ xuống, cầm lấy một bàn tay của chàng và đưa lên môi hôn.

https://thuviensach.vn

Roland nhẹ rút bàn tay lại, ra hiệu từ giã và lẹ làng chạy vụt ra bên ngoài, để nàng kỹ nữ ở lại một mình bị giày vò bởi một trạng thái rối bời, vừa vui sướng vì an tâm và vừa vương vấn bởi những sự khủng khiếp đã qua.

https://thuviensach.vn

XXVII
TÌNH YÊU, CUỒNG NHIỆT

Bên ngoài, trên bến sông, Roland nhìn xung quanh, thoáng thấy lờ mờ một bóng đen ẩn sau một cây trụ. Chàng đi thẳng đến bóng đen đó.

– Có phải là mi không? Chàng hỏi.

– Chính tôi, thưa đức ông, Scalabrino hiện ra và trả lời.

Anh đã trút bỏ bộ chế phục đẹp đẽ của Arétin sắm cho và mặc như một người trung lưu ở Venise.

– Ngài thấy đó, thưa chủ nhân, tôi canh giữ.

– Còn các bạn đồng hành của chúng ta?

– Họ đến gần như đầy đủ và đang chờ lệnh của ngài.

– Tốt! Lúc nào họ đến đủ, mi báo cho ta biết...

Nói xong, Roland mở dây cột chiếc du thuyền và nhảy lên đẩy chiếc thuyền ra xa.

– Tôi có cần đi theo ngài không, thưa chủ nhân? Scalabrino hỏi.

– Nếu mi muốn. Đêm quang đãng. Một cuộc dạo chơi trên sông sẽ đem lại thú vị cho chúng ta, theo ta nghĩ.

– Ngài muốn đi đâu, thưa chủ nhân?

– Đến Lido, ở ngoài khơi ta không lo ngại sự tò mò.

– Khi họ đến cảng, Roland đứng thẳng lên và bảo người bạn đồng hành dừng chèo.

– Sao, mi đã nói rằng không bao giờ mi có gặp lại người đàn bà ấy? Thình lình Roland nói.

– Người đàn bà nào, thưa đức ông? Scalabrino hỏi.

– Người đàn bà mà mi kể cho ta nghe câu chuyện phiêu lưu tình cảm lạ lùng... Kẻ đã ưa thích mi hơn làSandrigo, trong Hắc Động...

– Không, thưa đức ông, tôi chẳng bao giờ gặp lại bà ta.

https://thuviensach.vn

– Mi có nhìn kỹ cô thiếu nữ đó, lúc ban nãy ở trong dinh thự của Imperia?

– Có, thưa chủ nhân, và như tôi đã có nói với ngài, giờ đây tôi sẽ nhận ra cô bé giữa một ngàn người khác.

– Nàng tên là Bianca.

– Tôi sẽ ghi nhớ cái tên đó: Bianca.

– Mi sẽ có lý để ghi nhớ cái tên đó, Scalabrino, cũng như mi có lý để khắc sâu trong trí nhớ nét mặt của đứa trẻ đó...

– Bởi vì ngài ra lệnh cho tôi, thưa đức ông!

– Ta? Đâu có! Việc đó chỉ quan hệ đến mi!

Scalabrino sửng sốt nhìn Roland.

– Thực ra, Roland nói tiếp, ta quên một chi tiếtđáng chú ý. Đứa trẻ có một người mẹ tên là Imperia.

– Người kỹ nữ ở dinh thự?

– Phải: người kỹ nữ thuở xưa đã thuê mi đặt một cái bẫy cho ta...

– Thưa đức ông!...

– Người kỹ nữ đã là nguyên nhân đầu tiên cho việc bắt giữ ta. Nhưng chúng ta hãy bỏ qua việc đó. Bianca có người mẹ tên là Imperia. Nhưng mi có biết người cha cô tên gì không?

– Không, thưa chủ nhân, tôi không biết việc đó!...

– Thế thì, người cha của Bianca tên là Scalabrino.

Scalabrino làm một chuyển động mạnh khiến cho chiếc thuyền suýt lật úp.

– Sao, mi gặp phải việc gì đó? Roland kêu lên.

– Xin lỗi, xin tha lỗi, thưa đức ông... Tôi không nghe rõ, có phải không?... Ngài đùa giỡn với tôi?...

Gã khổng lồ run rẩy trên đôi chân.

– Bianca là con gái của mi, Roland nói nghiêm trang.

– Sao! Đứa trẻ quá xinh đẹp đó, với đôi mắt xanh sâu thẳm và rất ngây thơ...

https://thuviensach.vn

– Đó là con gái của mi, Scalabrino.

– Vị tiên nữ đó... Con gái của tôi!... Ôi! Thưa đức ông xin tha lỗi, thật quá sức của tôi...

Scalabrino bắt đầu khóc nức nở nho nhỏ.

Roland đứng lên, cầm cây chèo đẩy nhanh chiếc du thuyền về phía bến sông. Scalabrino, hai bàn tay ôm đầu, hạnh phúc trong niềm say mê, chấn động bởi một sự xúc cảm mới mẻ mà anh tự hỏi mình có nằm mơ hay không. Scalabrino ngước đầu lên lúc chiếc du thuyền cặp vào bờ. Với một tiếng kêu lớn, anh nhảy lên bến, chạy trốn, thiết tha mong được cô đơn mà người ta có trong những cơn đau khổ lớn hoặc trong những niềm vui tuyệt đỉnh.

Roland nhìn theo với nỗi u hoài cái bóng của gã khổng lồ mờ dần trong đêm tối.

– Kẻ đáng thương! Chàng lẩm bẩm. Bao nhiêu năm khốn khổ, giờ chỉ một phút vui mừng không lẫn lộn!... Hãy khóc đi, phải, hãy kể cho đêm tối nghe hạnh phúc của mi!... Ngày mai, mi sẽ còn đau khổ nữa!

Bấy giờ, chàng nhẹ nhàng nhảy xuống đất, và đi con đường chằng chịt với những con đường nhỏ và những cây cầu, chàng đi thẳng đến những tòa dinh thự trên sông Đại Giang. Càng đi tới, bước chân của chàng càng do dự hơn, lưng chàng còng xuống, đầu chàng nặng nề cúi xuống với bao nỗi niềm cay đắng. Cuối cùng chàng đứng lại gần một dinh thự, nơi đây tất cả đều tối tăm và lặng lẽ.

Với một cái rùng mình kéo dài, chàng ngước lên nhìn những chiếc cửa sổ đóng kín mít... Dinh thự đó, là của ngài đại úy thống lĩnh Altieri.

– Ta đến đây để làm gì? Chàng lẩm bẩm. Nơi đó yên giấc những gì mà ta yêu thương còn hơn cả cuộc đời của ta. Altieri... Léonore... Hận thù, tình yêu, đó là những gì ta đến đây duyệt lại như một viên kế toán giỏi đang tìm biết những công việc của mình đi đến đâu... Trước khi đương đầu với sự thử thách đáng ghê sợ đó, ta muốn gieo xung quanh mình ta một ít hạnh phúc. Do nơi ta, đêm nay, đứa con gái của người kỹ nữ khốn nạn đang ngủ ngon giấc, và ta đã rót vào trong tâm hồn nổi

https://thuviensach.vn

loạn của nàng thiếu nữ những lời nói êm dịu của người cha; do nơi ta, người kỹ nữ từng gây nên nỗi bất hạnh cho ta biết được sự ân tình, do nơi ta, Scalabrino biết được một sự vui mừng vô biên, mà chẳng bao giờ ta sẽ biết được.

Được chứng kiến niềm hạnh phúc của người khác, ta muốn thăm dò nỗi đau khổ của ta...

Một tiếng rên rỉ xé nát cổ họng chàng và đưa lên mắt, có lẽ trong niềm hy vọng, chàng có thể tìm thấy cái cảm giác sự mát mẻ của những giọt nước mắt. Nhưng đôi mắt của chàng vẫn ráo hoảnh và nóng bỏng. Chàng nhủ thầm:

– Thế nào, mi đã hài lòng chưa, con tim đáng thương bị cắn rứt! Trái tim của mi đang đập mạnh, bởi vì mi đang ở rất gần bên con tim của nàng, hay tại vì mi thấy là phải như vậy... Ta mong được ngắm nhìn ngôi nhà nơi Léonore đang yên giấc, rồi, đi xuống tận đáy tâm hồn ta, để chỉ tìm ở nơi đây mối hận thù. Ta mong được thở, nếu không phải là với sự lãnh đạm, ít ra cũng là với sự trầm tĩnh, cái không khí mà nàng thở! Và kia là những tiếng nức nở làm kích động lồng ngực của ta, và tiếng gào thét trong lòng ta không phải chỉ có sự hận thù, mà cả nỗi đau đớn... nỗi đau đớn về tình yêu. Vậy ái tình là gì, và trái tim con người phải được nhồi nặn bằng chất dơ bẩn nào! Nàng ở đó, cách ta hai mươi bước, nàng đang ngủ yên, vì đã quên lãng ta từ lâu. Còn ta, kẻ dại dột, ta rên rỉ ở trước cửa nhà nàng như là một kẻ ăn xin... Khi ta nghĩ rằng từ sáu năm qua, không một phút nào trôi qua mà hình ảnh của nàng không hiện diện trong trí nhớ của ta!... Còn nàng, nàng đã nghĩ gì?... Ô hay! Những gì mà những người đàn bà thường nghĩ đến... Than ôi! Than ôi!... Nếu như ta cũng có thể, ta cũng vậy, quên lãng, ngủ yên!

Rồi, lần lần, gợi nhớ mãi đến hình ảnh của Léonore và của Altieri, một sự ghen tuông dữ dội xâm chiếm lấy tâm hồn chàng. Từ lúc đó, chàng bình tâm trở lại, bởi vì sự ghen tuông là một tình cảm chiến đấu. Chàng cần bước đi xa yên tĩnh hơn. Sự cuồng nhiệt, sự giận dữ để nghĩ đến ngay lúc này, Léonore đang phung phí những sự mơn trớn với Altieri, thay vì kích thích chàng, lại đưa chàng trở về con người của

https://thuviensach.vn

chàng và đem đến cho chàng một cảm giác dịu mát. Cho nên, ở trong những bản chất mạnh mẽ, tình yêu còn đáng ghê sợ hơn là hận thù.

Đêm đó có một ảnh hưởng quyết định trong cuộc đời chàng. Chúng ta đã thấy trong đêm đó, chàng đã tiếp xúc với Imperia. Cũng trong đêm đó mà sự gặp gỡ bất ngờ giữa chàng với Bianca đã làm cho chàng đi lệch hướng mà chàng đã vạch ra ban đầu. Cuối cùng, cũng vào cái đêm đó mà một sự gặp gỡ khác đến xác định kế hoạch tác chiến của chàng.

Rời khỏi dinh thự Altieri, chàng đi thẳng về phía tòa cung điện quận công và các ngục thất.

Chàng xuống chiếc du thuyền, chèo về phía tòa cung điện quận công.

Chàng đẩy chiếc thuyền vào dưới chiếc cầu Than thở. Bấy giờ chàng trông thấy một vật mà lúc ở xa, chàng không thể nhận ta. Đó là cây cầu được chống đỡ bởi những giàn cây đà chống tréo nhau.

Roland mỉm cười và nghĩ thầm:

– Người ta đang sửa lại chiếc cầu bị hư hại do sét đánh và do Scalabrino gây ra, hai trận cuồng phong đã làm rúng động cây cầu!

Chàng cột chiếc du thuyền vào một cây đà, rồi cắm sâu cây đà dưới nước, chàng trèo lên những cây xà ngang. Chỉ trong vài phút, chàng lên đến cây cầu, nơi Scalabrino đã ném phiến đá của anh. Ban đêm, những người thợ làm việc trên cầu chỉ bít tạm lỗ hổng bằng những tấm ván. Những tấm ván đó, Roland vẹt ra không chút khó nhọc chỉ đủ để cho chàng đi qua, và lúc sau, chàng đứng trên cây cầu Than Thở.

Roland có một sức mạnh và một nghị lực phi thường.

Nhưng vừa đặt chân lên cầu, chàng rùng mình, trán ướt đẫm bởi những giọt mồ hôi sợ hãi. Chỉ trong vài giây, chàng hồi tưởng lại cảnh tượng thê thảm lúc chàng bị bắt... Những con quỷ bọc thép, lởm chởm gai thép, không một lời nói, đẩy chàng đi về phía các ngục thất. Rồi, bỗng nhiên, đôi mắt chàng tìm kiếm trong bóng tối chiếc ghế bằng đá: Chàng thấy nó ở cách chàng vài bước. Bị giày vò bởi ảo tưởng, chàng bước chậm đến nó, từ từ quì xuống, đặt chiếc trán nóng bỏng lên mặt

https://thuviensach.vn

đá hoa cương nhẵn bóng. Và ở đó, chàng đã có một lời thề nguyền son sắt mà nó ghê gớm trong lòng, bởi vì chàng đứng lên, lẩm bẩm:

– Xin cha hãy yên lòng, thưa cha!...

Rồi chàng từ từ đi thụt lùi về phía lỗ hổng mà từ đó chàng đã đi vào.

Đột nhiên mặt chàng tái xanh.

Nỗi ám ảnh này đột nhiên đến với chàng, chỉ một lần, là chàng có thể bị bắt gặp thình lình! Tự nhiên, chàng thầm nhủ rằng chiếc dao găm của mình vẫn còn nguyên trong vỏ, và đến lúc cần, chàng sẽ dễ dàng rút ra. Chàng nghĩ rằng một toán tuần tiễu có thể bất ngờ xuất hiện và bắt lấy chàng, chàng vội rút dao ra cầm tay và nhìn hướng trước mặt như là để thách thức kẻ thù.

Rồi chàng bình tĩnh trở lại, nhún vai và đút lưỡi dao vào vỏ.

Vào lúc đó có tiếng nhiều bước chân vọng lại.

Một ánh sáng mờ chợt lóe ra.

Trước sự nguy hiểm kề cận, chàng lấy lại sự sáng suốt, lui lại tựa vào những cây đà chống đỡ cây cầu, rút dao găm quyết đánh đổi tánh mạng trong một cuộc tự vệ sinh tử.

Hai người đàn ông xuất hiện ở lối đi vào cầu.

Roland nhận ra họ ngay.

Một người là Foscari, và người kia là Bembo.

Thủ tướng Foscari đứng lại trước chiếc ghế bằng đá, trầm ngâm suy nghĩ. Roland thấy rõ ràng gương mặt ông ta được chiếc đèn lồng của Bembo cầm chiếu rọi vào. Foscari chỉ hơi già đi chút ít, nét mặt vẫn khắc khổ, lo lắng như được đẽo gọt trong đá hoa cương. Duy chỉ có ánh mắt còn u tối hơn ngày xưa.

– Tại sao chúng ta không trói nó lên trên chiếc ghế đá này! Tại sao chúng ta không đâm mù mắt nó cũng như cha nó, hoặc là tốt hơn, tại sao tên đao phủ không chặt đầu nó rơi xuống!... Chà! Bembo, đó là cái lỗi nặng!

Roland hiểu là họ đang nói đến chàng. Chàng rùng mình.

https://thuviensach.vn

– Thưa đức ông, Bembo nói, đây là những sự lo ngại vô ích. Roland Candiano đã chết.

Foscari nhìn sững Bembo.

– Người ta không tìm được thây của nó, ông ta nói. Ta đã cho vét hết trên sông. Ta đã trải qua mười lăm ngày ghê gớm để chờ đợi, người ta đến báo với ta rằng chiếc thây đã được tìm ra... Nhưng...

– Ngài có biết rằng, thưa đức ông, con sông đã cuốn đi những chiếc thây bị nó chôn vùi cho đến cửa biển Lido. Tại đây, những con cá háu ăn đã phụ trách việc khâm liệm cuối cùng, xin ngài đừng có nghi ngại...

Foscari lắc đầu.

– Hãy tin ta, Bembo, một người như hắn không chết đuối bao giờ. Ta đã tận mắt đến xem cái đường hầm mà hắn đã kiên nhẫn đào trong sáu năm trời. Đó là một công việc phi thường. Và sự vượt ngục của hắn hiện ra trước mắt ta còn phi thường hơn nữa. Không, hắn đã không bị chết đuối, thủ tướng nói tiếp với một giọng u ám hơn... *Hắn có rất nhiều việc để làm hơn* là chết như thế vào lúc được tự do.

– Bằng cách chấp nhận là hắn còn sống, Bembo nói ấp úng, hắn cần phải hiểu...

Foscari nhún vai.

Rồi, chợt thay đổi dòng tư tưởng, ông nói tiếp:

– Người đàn ông đó, người bạn của Jean de Médicis mà mi có bổn phận đưa đến!...

– Pierre Arétin?... Ông ta đã đến, thưa đức ông, và ông đã làm cả thành phố ngạc nhiên về sự xa hoa và sự táo bạo trơ trẽn của ông ta.

– Phải, ta nghe nói đến việc đó. Và mi có tin rằng ông ta sẽ thành công, với sự thông minh và sự trung thành cái sứ mạng đó bên cạnh Jean de Médicis?

– Ông ta thông minh một cách phi thường, còn về lòng tận tụy, chỉ cần trả một số tiền lớn.

– Mi sẽ đưa ông ta đến gặp ta.

https://thuviensach.vn

Thủ tướng Foscari bước đến ngồi lên chiếc ghế bằng đá nơi thân phụ của Roland đã thụ hình, rồi hai tay ôm đầu, ông ta trầm ngâm nghĩ ngợi. Một lúc sau ông tỉnh lại, cùng Bembo đi trở lại qua cầu, chiếc cửa cung điện quận công thông qua được đóng kín sau lưng họ.

Roland nhìn sững lên chiếc cửa. Một cái gì đó như là một tiếng rên rỉ hoặc có lẽ là một lời nguyền rủa âm vang tràn lên cửa miệng chàng. Rồi, không cần dè dặt nữa, chàng trở lại lỗ hổng, leo xuống chiếc du thuyền của mình, chèo đến nơi bến cũ. Cột chiếc du thuyền xong, chàng nhảy lên bờ và đi mau về phía quảng trường Saint-Marc.

Chàng đến nơi ấy để tìm việc gì? Chàng chờ đợi ai, mai phục dưới chân một cây cột mang kỳ hiệu của nước Cộng hòa? Chẳng bao lâu, từ cánh cửa của tòa cung điện quận công, một bóng đen tách ra đi chầm chậm theo con đường bên con sông Đại Giang.

Chắc chắn, đó là người đàn ông được Roland chờ đợi, bởi vì chàng bắt đầu theo dõi ông ta...

– Bembo! Chàng lẩm bẩm.

Quả thật đó là Bembo. Roland đi theo ông ta mà không định kiến. Những dự định xoay đảo trong đầu chàng như những đám mây trong cơn giông tố trên trời, đám này đuổi đám kia. Chàng háo hức theo dõi Bembo, sẵn sàng giết chết ông ta. Có lẽ do sự hiếu kỳ nóng nảy và bệnh hoạn đã thúc đẩy người đàn ông biểu lộ bằng hành động. Tuy nhiên, chẳng bao lâu, chính dáng đi của Bembo làm chàng chú ý.

Thật vậy, mặc dù đêm đã khuya, Bembo không đi thẳng về nhà ông ta.

Cuối cùng, Bembo dừng lại.

Ông ta đứng lại trước dinh thự của Imperia.

Roland hiểu tất cả!

Con quái vật si tình vừa trả cống lễ của nó cho tình yêu! Gã cũng biết yêu! Gã cũng đến mơ mộng gần bên ngôi nhà, nơi mà người thiếu nữ được gã yêu thương đang yên giấc! Bembo đi đến với Bianca cũng

https://thuviensach.vn

như Roland đã đi đến với Léonore!... Sự so sánh đó mang lại một nụ cười cay đắng trên đôi môi của Roland.

Tuy nhiên, chàng không giấu mình nữa, bắt đầu đi về phía Bembo.

Bembo thình lình nghe tiếng động, vào lúc Roland chỉ còn cách ông ta có vài bước.

– Này! Roland kêu lên với một giọng chế nhạo, dường như ta không phải là người duy nhất đến than thở dưới cửa sổ của những người đẹp trẻ tuổi ở trong dinh thự này!...

– Hãy cút đi tên quấy rầy! Bembo gầm lên.

– Có phải tình cờ ngài si tình phu nhân Imperia chăng? Roland nói tiếp. Tôi tưởng rằng chỉ có những nhà thi sĩ như là chủ nhân của tôi và những người tập làm thơ như tôi mới tìm dưới ánh sáng các vì sao một hình ảnh diễm lệ được yêu thương!

– Té ra là viên thư ký của Arétin! Bembo lẩm bẩm.

Và ông ta nói lớn tiếng:

– Xin ông hãy vui lòng đi theo con đường của ông, thưa ông.

– Đúng là ông! Nhưng tôi đã sáng tác một bài thơ tứ đoạn làm vinh dự cho nàng Bianca thiêng liêng, tôi muốn ngâm lên, sung sướng vì có được một thính giả, thay vì cho người đẹp thưởng thức...

Nghe đến tên Bianca, Bembo rùng mình dữ dội. Ông đi tới trước mặt Roland và nắm lấy cánh tay chàng nhưng lập tức bị chàng xô mạnh ông ta ra.

– Đừng có đụng đến ta! Chàng gầm vang với giọng quá khàn và giận dữ đến nỗi ông ta vô cùng ngạc nhiên.

– Giọng nói đó! Bembo lẩm bẩm vừa lùi lại hai bước.

Nhưng Roland đã lấy lại cái giọng âm điệu nhẹ nhàng mà chàng đã chọn:

– Tôi biết ngài đâu có một ý định xấu xa nào đối với một người thi sĩ đáng thương!...

– Ông đã thốt lên một cái tên... Bembo nói.

https://thuviensach.vn

– Tên của nàng Bianca.

– Phải! Bembo nghiến răng nói, Bianca. Do từ đâu mà ông nói với một sự thân thiện như vậy?...

– Do từ đâu mà ngài chất vấn tôi với một vẻ xấc láo như thế?...

– Ông có biết ta là ai không? Bembo càu nhàu.

– Hoàn toàn biết rõ. Ngài là Hồng y – giám mục thành Venise.

Bembo buông ra một tiếng kêu khàn ngạc nhiên và gần như kinh hãi.

– Đây này, thưa chủ nhân, Roland nói tiếp, thay vì nặng nhẹ tôi hoặc tìm cách uy hiếp tôi, tốt hơn ngài nên nói chuyện cùng tôi. Tôi có thể nói với ngài nhiều chuyện rất thú vị.

– Về vấn đề nào? Bembo hỏi.

– Về nàng Bianca; không phải đó là điều đang lay động trái tim của ngài hay sao?

Bàn tay của Bembo co rúm lại và đặt trên cán chiếc dao găm. Ông ta liếc nhìn lên Roland.

– Xin ngài đừng khốn khổ phạm phải một vụ giết người vô ích, Roland nói lạnh lùng. Vả lại, tôi xin báo cho ngài biết rằng tôi sẽ không chịu xuôi tay bị giết mà không thể nhẹ nhàng bóp nghẹn cổ họng ngài...

– Ông điên sao, ông bạn thân mến, Bembo nói, mặt tái ngắt. Ông đang nói chuyện với vị Hồng y – giám mục thành Venise, chớ không phải với một tên phu khuân vác ở bến cảng.

– Ngài quá tự phụ, thầy Bembo ạ. Nhưng vấn đề không phải ở đó. Tôi chấm dứt ý nghĩ của tôi bằng cách nói với ngài rằng đã có khá nhiều những vụ giết người vô ích. Thật ra, tôi xin bảo đảm với ngài rằng, ngài đã hạ thấp lòng quý chuộng của tôi lúc tôi thấy ngài chụp lấy chiếc dao găm của ngài. Làm thế nào ngài không hiểu rằng người ta khó có thể giết chết một người đàn ông như là tôi?

– Ông muốn gì nào? Bembo thét lên với giọng giận dữ. Ta nghe ông nói tự nãy giờ và tự hỏi có phải ta đang lôi thôi với một kẻ điên không.

– Ngài đừng nói dối, thưa đức ông giám mục: Ngài biết rằng việc đó bị Giáo hội ngăn cấm. Nếu như ngài thật sự tin có dính dáng đến một

https://thuviensach.vn

người điên, tất ngài đã bỏ đi rồi. Đằng này, ngài ở lại, ngài đang ở đó, ngài đang khao khát chất vấn tôi.

– Vậy thì, phải, con quỷ! Ta không biết ai đã cho mi năng lực đọc được trong tâm hồn, nhưng mi đã đọc được những điều sâu kín nơi lòng ta như trong một quyển sách vừa lật ra!

– Việc đó có gì lạ lùng? Ngài có một gương mặt thành thật biểu lộ tự nhiên của những điều thầm kín nhất... Nhưng chúng ta đang nói những chuyện nhảm nhí. Ngài nên chất vấn tôi, bởi vì ngài đang ước mơ say đắm. Tôi sẽ thành thật trả lời ngài. Nào, ngài muốn biết việc gì?

– Ta muốn biết việc gì? Bembo nói vừa dán chặt đôi mắt rực lửa vào Roland. Trước hết, ông là ai! Ông tự xưng là thi sĩ, thư ký của Arétin. Quả thật ta có thấy ông nơi nhà ông ta. Nhưng tất cả việc đó chỉ là một sự ngụy trang. Ông là một cái gì khác. Và chính cái gì khác đó mà ta muốn biết.

– Lúc nãy ngài gọi tôi là con quỷ. Tôi nghĩ rằng chắc ngài rất am tường. Giả sử cứ cho rằng tôi đúng như theo lời ngài nói...

Bembo ném xung quanh mình một cái nhìn kinh hoàng.

Ông ta thụt lùi một bước, và với một giọng cố gắng cho vững vàng, ông thốt ra:

– Nếu như ông là bộ hạ của quỷ vương sai đến, ta buộc ông phải thú nhận.

– Ngài có thích tôi là một thiên thần không? Chàng hỏi với một vẻ trang trọng khiến cho vị Hồng y rùng mình. Vả lại, tôi để cho ngài tự lựa chọn. Con người, thiên thần, quỷ dữ, tựu trung đều có lý thú riêng của nó. Ngài hãy sang qua một vấn đề khác.

– Được. Ông hãy nói cho ta rõ trường hợp nào ông biết quá nhiều về những điều thầm kín của ta?

– Lẽ giản dị là vì tôi đã điều tra kỹ. Tôi đã theo dõi ngài, rình rập ngài...

– Cũng được. Nhưng tại sao lại nói về Bianca và... về những gì ta nghĩ về nàng. Đó là một điều bí mật.

https://thuviensach.vn

– Cuối cùng. Roland kêu lên, chúng ta đã thật sự đề cập đến một vấn đề. Trời hỡi, thưa đức ông, cần phải có thời gian để cho ngài quyết định! Ngài tưởng rằng lòng say mê của ngài đối với Bianca là bí mật sao! Kia là những kẻ si tình! Họ thật ngây thơ, họ bị u mê trong sự thanh khiết của các vì tinh tú, họ không nhìn thấy ở dưới chân họ tên phản bội đang rình rập theo dõi các cử chỉ của họ, đang thu thập những lời nói của họ! Đây này, thuở xưa có một thanh niên đáng thương đã si mê một thiếu nữ đến điên cuồng. Cũng như ngài, chàng ta trải qua thời giờ của mình lảng vảng xung quanh ngôi nhà của người mình yêu thương. Cũng như ngài, chàng không lo ngại để biết xem mối tình của mình có làm trái ý một người nào không, người ta có theo rình rập mình không. Cũng như ngài, chàng bỗng gặp phải trong một đêm tăm tối một người đàn ông đang theo dõi chàng cho đến suốt thiên tình sử của chàng. Chỉ có điều, chàng bị tan nát...

– Việc gì đã xảy đến cho ông ta? Bembo thở hổn hển hỏi.

– Chàng bị giết chết, Roland thản nhiên nói. Còn ngài, trái lại, ngài đã bị rình rập, may mắn thay cho ngài, bởi một người chẳng những không muốn giết chết ngài... Bằng không việc đó đã làm xong lâu rồi!... Nhưng còn muốn giúp đỡ ngài.

– Giúp đỡ ta! Bembo nói, tại sao giúp đỡ ta!

– Không quan hệ đối với ngài! Tôi không thể có một lợi lộc nào đó để thấy đứa con gái của Imperia trở thành nhân tình của ngài sao?

Bembo rùng mình vì vui mừng.

Người đàn ông này đã bị một mối thù hận nào thúc đẩy! Tất cả đều minh bạch. Ông là người biết rõ thế nào là thù hận, ông đã dùng thù hận để làm cái đòn bẩy lớn cho cuộc đời của mình và sự giàu sang cho mình, bây giờ có thể ăn ý với người lạ này.

– Nào hãy xem làm thế nào ông có thể giúp được ta? Ông nói vừa lấy lại sự bình tĩnh của mình. Và ông sẽ đòi hỏi ta những gì để giúp đỡ cho ta?

https://thuviensach.vn

– Tôi sẽ trả lời ngài trên hai điểm, nhưng bằng cách đảo lộn lại thứ tự các câu hỏi. Tôi sẽ không đòi hỏi ngài gì cả.

– Có lẽ là quá nhiều! Bembo lẩm bẩm.

– Xin ngài hãy an lòng, tôi đã được trả công ở phần khác, tôi chỉ còn lại có vấn đề để biết xem tôi có thể giúp ích được gì cho ngài...

– Ta chờ...

– Vậy thì! Tôi có thể bắt cóc nàng Bianca trẻ tuổi để giao cho ngài.

– Ôi! Nếu như ông làm được việc đó! Bembo quá sung sướng. Bây giờ hãy yêu cầu, hãy đòi hỏi những gì ông muốn!

– Tôi nói với ngài rằng tôi đã được trả công ở phần khác... Ngài có chấp nhận những gì tôi đề nghị với ngài không?

– Ta chấp nhận! Bembo nói giọng hổn hển.

– Tốt. Tối mai vào lúc chín giờ tối, ngài nên có mặt trước tòa dinh thự của Imperia.

– Và nếu như nàng trông thấy ta!

– Có hề gì. Cần cho người ta trông thấy ngài. Tôi cần việc đó để thúc giục một vài người. Đến mười một giờ đêm, nàng trẻ tuổi Bianca sẽ thuộc về ngài.

– Ông sẽ làm gì?

– Việc đó chỉ liên quan đến một mình tôi. Hẹn ngày mai. Ngài nên có mặt đúng nơi hẹn. Nếu không, cơ hội hiến dâng cho ngài có lẽ sẽ chẳng tái diễn lại nữa!

– Ai chứng tỏ rằng ông không giương một cái bẫy cho ta? Ông ta bất ngờ nói.

– Một cái bẫy? Để làm gì? Nếu như tôi muốn giết ngài, từ một giờ qua, tôi có thể bất ngờ hạ sát ngài một trăm lần.

– Thật đúng! Bembo lẩm bẩm.

– Vậy thì ngài sẽ có mặt nơi hẹn.

– Ta sẽ có mặt!

https://thuviensach.vn

Nói xong với giọng cương quyết không để một chút nghi ngờ nào trên những dự định của ông ta. Bembo bước đi mau. Roland liếc mắt theo dõi ông ta một lúc lâu. Một vẻ ghê tởm khó tả hiện lên trên nét mặt chàng.

Rồi đến lượt chàng bỏ đi về phía bến cảng. Chàng đến một ngôi nhà nghèo nàn, gõ vào một cánh cửa và được mở ra ngay.

Người đàn ông ra mở cửa là Scalabrino.

– Thưa chủ nhân, anh nói qua một tiếng thở dài, xin tha lỗi cho tôi đã rời khỏi nhà ngài lúc nãy. Tôi điên... Những gì ngài nói làm cho tôi xúc động... Sự bất ngờ quá đỗi đã gây cho tôi nhiều ý nghĩ không thể có được... Nhưng giờ thì cơn xúc động đã qua.

– Mi đã mơ mộng những gì?... Nào hãy xem... Mi đã mộng tưởng rằng mi sẽ đưa con gái mi xa khỏi Venise, rằng mi che chở nó khỏi những con hổ đang lảng vảng trong bóng tối đi tìm kiếm luồng máu trẻ, phải không? Mi che chở nó khỏi người mẹ mà sớm hay trễ, do sự tính toán, do sự nhu nhược, do sự khủng bố hoặc là một một tình cảm nào khác, cuối cùng sẽ giao nạp đứa con gái? Có phải như thế không?

Scalabrino chắp hai bàn tay to lớn trước Roland và gật đầu.

– Mi mơ tưởng rằng lần lần, nhờ tình yêu thương và lòng tận tụy, cuối cùng mi sẽ làm cho Bianca yêu mến mi, để một ngày kia nó sẽ bảo mi: Tại sao ông không phải là cha của tôi!... Và lúc bấy giờ mi, mi, mi sẽ reo lên: Con gái của ta, đứa trẻ yêu dấu của ta, ta thật sự là người cha của con!

– Thật đúng, thưa đức ông, tôi đã có giấc mơ đó.

– Rồi. Roland nói tiếp, mi tự bảo với mình rằng không thể được! Rằng người đàn bà đó, người kỹ nữ đó canh giữ quá nghiêm ngặt Bianca và mi buộc phải sống mãi mãi ở xa nó!

– Không phải đó là sự thật sao, thưa chủ nhân!

Đôi mắt gã khổng lồ tràn trề nước mắt.

– Ngày mai vào lúc mười một giờ đêm, thình lình Roland nói, chúng ta sẽ bắt cóc Bianca.

https://thuviensach.vn

– Ôi! Gã khổng lồ lẩm bẩm, ngài mở cửa trời cho tôi!

– Tất cả các bạn đồng hành của chúng ta có mặt đủ ở Venise chưa?

– Hầu hết, Scalabrino nói với giọng run run. Những người chưa có mặt ở đây chắc chắn ngày mai sẽ đến.

– Vậy thì hẹn với họ ở dinh thự của Imperia. Đến mười giờ, ta sẽ đến cho họ những chỉ thị cần thiết.

– Tôi sẽ có mặt ở đó không, thưa chủ nhân? Gã khổng lồ kêu lên.

– Không...

– Sao! Tôi không có mặt ở đó để đem con gái tôi đi sao?

– Cần phải như thế? Mi sẽ ở trong một chiếc thuyền lớn với hai tay chèo giỏi; ta sẽ trao lại con gái của mi và mi sẽ chèo mau về phía chiếc thuyền buồm đang chờ trong cảng.

Scalabrino buông ra một tiếng kêu vui mừng nhưng vội dừng lại ngay.

– Một khi Bianca lên chiếc thuyền buồm rồi, Roland nói tiếp, mi đừng lo ngại đến việc gì còn lại, và hãy đến tìm gặp ta. Ta mong rằng mi có đủ tín nhiệm ở nơi ta để làm đúng những gì mà ta đã trù tính cho hạnh phúc của đứa con gái mi.

– Tôi tin tưởng nơi ngài, thưa chủ nhân, cũng như tôi đã tin tưởng ở Chúa lúc tôi còn trẻ. Scalabrino đáp lại.

Bembo đi vào trong dinh thự của mình ở không xa giáo đường Saint-Marc. Lúc đó vào khoảng ba giờ sáng. Rạng đông cũng bắt đầu, bầu trời mờ nhạt. Với một cử chỉ hung bạo, viên hồng y đuổi tên hầu phòng ra ngoài để ông ta thay đổi y phục. Ông mở rộng cánh cửa phòng làm việc, đi dạo vài bước chậm chậm.

Bianca tưởng rằng Bembo chỉ trông thấy cô có hai lần và nàng vẫn không biết tất cả những gì về ông ta, kể cả tên tuổi. Sự thật, Bembo đã trông thấy cô ngay cái ngày được Imperia đưa cô đến Venise. Kể từ ngày đó đánh dấu sự say mê của ông ta.

Có thể người ta sẽ lạ lùng thấy rằng một bản chất như thế lại có cảm xúc tình yêu mãnh liệt như thế. Chính giáo chủ Bembo đã tự thú nhận

https://thuviensach.vn

sự si mê to lớn đó trong những bức thơ của ông. Và đó là một tình yêu nhục dục thấp hèn, cái dục tính đó càng phù hợp với tất cả những gì chúng tôi đã nói về ông ta.

Bembo chưa bao giờ được yêu. Ông chưa bao giờ biết yêu.

Thật ra, ông có vài mối liên lạc qua đường không để lại một dấu vết nào trong cuộc đời của ông. Từ ngày trông thấy Bianca, ông mới biết rằng thế nào là sự mãnh liệt và thành thật. Ban đầu, ông coi thường Bianca và Imperia. Sự chống đối tuyệt vọng mà ông tìm thấy nơi Imperia đã nhanh chóng đem đến cho ông một tình trạng kích thích thần kinh quá độ; đồng thời, ông tự nhủ rằng tốt hơn nên từ bỏ Bianca.

Nhưng vừa tự xác nhận với mình rằng sẽ từ bỏ ý nghĩ đó, ông càng tưởng nhớ đến nhiều hơn cô gái mà ông thoáng trông thấy, và chẳng bao lâu hình ảnh cô càng sống động trong trí tưởng của ông.

Lúc bấy giờ Bembo tự bảo rằng ông ta sẽ tuyệt vọng nếu như ông ta không đi đến thành công.

Vào buổi tối gặp Roland, Bembo càng tuyệt vọng, đang tìm trong trí một kế hoạch táo bạo nào đó để bắt cóc Bianca. Cuộc hội kiến giữa ông với Roland đã xác định cái kế hoạch còn mơ hồ trong tư tưởng của ông.

Bembo đã đi đi lại lại trong phòng làm việc của mình, và tất mọi ý nghĩ giờ đây đang hướng về điểm hẹn trước tòa dinh thự Imperia. Ông mơ màng, không một lời nói, không một tiếng thì thầm. Đã từ lâu, Bembo có thói quen là càng nói ít chừng nào càng *tốt nhất là khi ông có một mình*. Ông cho rằng lời độc thoại luôn luôn tiết lộ một sự bí mật.

Nhưng nếu như ông nói ít hoặc gần như không nói gì cả, ông lại càng suy nghĩ nhiều.

Và đây là những gì ông đang suy nghĩ vào lúc ấy:

– Ta cần phải giết chết người đàn ông đó.

Người đàn ông đó, là người lạ mặt sắp giao một Bianca cho ông, nói tóm lại là giúp cho ông một công việc lớn lao.

– Câu chuyện phiêu lưu thật quái lạ, Bembo nhớ lại. Hiển nhiên là người đàn ông đó biết rõ những việc làm và cử chỉ của ta; ông ta am

https://thuviensach.vn

hiểu nhiều ý nghĩ của ta?... Tại sao ông ta muốn giao nộp Bianca cho ta? Phải, nhất là việc đó, ta cần phải biết rõ.

Bembo dừng lại một lúc.

Bỗng nhiên ông ta chú ý đến hai người ăn mày đang ngủ, dựa vào một cọc trụ, mà ông trông thấy từ cửa sổ.

Rồi ông ta tiếp tục suy nghĩ trong lòng:

– Có thể ông ta bị thúc đẩy bởi một mối tình...Nhưng ông ta yêu ai?... Bianca!... Bianca đã hất hủi ông ta và bị ông ta tìm cách trả thù? Không, Imperia? Có lẽ. Người đàn ông đó có nét mặt cứng đờ, khiến phải gạt bỏ khả năng ông ta có những tình cảm đơn giản như vậy. Sau cái mặt nạ đó, có nhiều bí ẩn. Việc gì?Ta không biết được, và ông ta hiểu những tư tưởng của ta. Ít nhất ông ta biết rõ mối tình si của ta đối với Bianca. Cho nên, ông ta đã lo nghĩ đến ta, lâu dài và đứng đắn. Với mưu định nào?

Bembo trở lại bên cửa sổ: Hai tên ăn mày vẫn còn ở nguyên chỗ cũ, như những người đại phúc đang hưởng sự mơn trớn của mặt trời rạng đông; ông ao ước được như họ, và nghĩ rằng không bao giờ ông có được giấc ngủ yên bình.

– Trong đời ta, ông vừa nói vừa tiếp tục cuộc đi dạo của mình, ta đã nghiền nát rất nhiều người. Khi người ta mơ tưởng đến những gì mà ta mơ tưởng, khi người ta tiến đến quyền hành, cần phải bắt đầu gạt ra khỏi mình mọi tư tưởng về công lý và nhổ khỏi quả tim mình cây cỏ xấu được người ta gọi là lòng thương hại. Lúc ấy, người ta sẽ mạnh mẽ. Ta, ta mạnh mẽ, bởi vì ta luôn luôn quên lãng công lý và lòng thương hại. Phải, nhưng khi người ta nghiền nát những người tìm thấy trên đường đi của mình, cần phải cẩn thận nghiền nát họ hoàn toàn. Có phải do tình cờ, ta đã bỏ lại sau lưng mình một kẻ thù nào mà giờ đây...

Ông thôi nói, khoanh hai tay, khảo duyệt lại cuộc đời mình trong một nỗi suy tư lâu dài. Ông đi đến kết luận rằng:

– Ta cần phải giết chết người đàn ông này. Trước hết, ta nên sử dụng ông ta. Rồi ta sẽ giết ông ta. Nên tìm cách... Nào hãy xem, tối nay ông

https://thuviensach.vn

ta giao nộp Bianca cho ta. Ta phải có một sự tri ân lớn đối với ông ta. Để chứng tỏ việc đó với ông ta, để tỏ lòng cám ơn về sự ân cần giúp đỡ của ông ta, ta sẽ mời ông ta ăn tối ở đây, trong tòa dinh thự chủ giáo của ta. Chắc chắn ông ta sẽ đến. Nhưng ông ta có chịu ăn chung bàn với ta không?... Phải, nếu như ta gây cho ông ta một sự tin tưởng vừa đủ, trong một ngày, trong một giờ. Đó là phần việc của ta. Phải, ông ta sẽ đến, ông ta sẽ ngồi vào bàn ta... Phần còn lại tùy thuộc nơi mình. Đó là cách thức tốt nhất, giản tiện nhất.

Mưu tính xong, lòng Bembo nhẹ nhõm, gần như tin chắc sẽ trừ khử được người lạ, bằng cách đầu độc ông ta. Từ lúc đó, Bembo tỏ ra vui vẻ khác thường trước sự tưởng tượng thực hiện việc bắt cóc Bianca và sự thỏa mãn mối dục tình của mình.

Bấy giờ, ông hoạch định cuộc đời mới mà ông sắp phải tổ chức.

Ông gọi người quản gia vào bảo sửa soạn một căn phòng cho một người sẽ đến tạm trú trong một vài ngày ở dinh thự và ông nói thêm:

– Người khách là một người đàn bà.

Một ánh mắt nhìn sững làm cho người quản gia hiểu rõ điều gì: Người quản gia này còn hơn và còn đáng giá hơn là một người quản gia tầm thường. Ông ta được huấn luyện kỹ lưỡng, hiểu bóng gió lời nói của chủ nhân và thực hiện mù quáng theo lệnh chủ.

– Mi cần phải lo tìm gấp cho ta một can phòng khá vắng vẻ và dễ canh giữ. Mi sẽ ở lại đó.

– Vâng, thưa đức ông, tôi có sẵn cho ngài.

Người quản gia biến mất: Ông ta đã biết khá nhiều.

Một giờ sau, thành phố đã thức dậy, ông khoác vào bộ trang phục mà ông thường mặc ở trong thành phố, nghĩa là một áo khoác của giáo sĩ che phủ những dấu hiệu chủ giáo; ông đội lên đầu mũ nhỏ dẹp màu đỏ.

Bembo lên ngồi trên một chiếc kiệu và cho khiêng đến nhà Arétin.

Arétin ngồi trước một chiếc bàn nhỏ bằng cây trắng, không có trang trí, trong một gian phòng chật hẹp với bàn ghế tầm thường được ông gọi là phòng thí nghiệm, đang viết:

https://thuviensach.vn

– Anh thấy! Ông kêu lên vừa nhận ra Bembo, tôi đang kiếm tiền.

– Anh đang làm gì?

– Một truyện kể cho quốc vương nước Pháp.

– Mà anh hy vọng sẽ có tiền?

– Ít nhất một ngàn ê-quy tốt, bởi vì tôi đang đe dọa ngài, lần này không khoan nhượng.

– Về việc gì, hỡi trời! Bembo nói vừa làm bộ mỉm cười.

– Sẽ cho tuyên bố câu chuyện mà tôi gởi cho ngài!...

– Và truyện của anh kể điều gì?

– Một câu chuyện có thể là thật, bởi vì không có một người làm chứng nào có thể xác nhận ngược lại: Rằng mẹ của quốc vương thuở xưa có những mối tình với một người đàn ông rất đẹp trai xứng đáng được yêu...

– Đó không phải là quá ghê gớm.

– Phải, nhưng mà người đàn ông đẹp trai đó làm nghề giữ ngựa. Ở đây anh thấy viên đá liệng vào trong cái ao chứa ếch nhái không: Nhà vua là con trai của một tên giữ ngựa!...

– Không đến nỗi tệ! Bembo nói. Nhưng mà anh cần tiền lắm sao?

– Tôi đang khao khát; tôi đang đói khát như điên: Tôi không có lấy một đồng tiền nhỏ...

– Anh bạn đáng thương!...

– Tôi phải nhất thiết tìm cho ra trong năm nay độ một chục ngàn ê-quy; tôi đã định giá cho hoàng đế Charles ba ngàn, quốc vương nước Pháp một ngàn, cộng là bốn ngàn, quận công de Ferrare năm trăm.

– Còn ta, là bao nhiêu? Bembo ngắt lời.

– Anh!...

– Ta... hoặc là những ai mà ta có thể làm cho trả tiền.

Arétin bước lẹ lại gần Bembo.

– Anh có thể đem lại cho tôi một số tiền?

– Bốn ngàn ê-quy.

https://thuviensach.vn

– Chừng nào?...

– Ngay hôm nay, và nếu như anh muốn, phân nửa...

– Tôi muốn lắm chớ, bởi những nhũ hoa của Margherita!

– Vậy hãy theo ta!

– Đến đâu?...

– Nhanh lên, anh sẽ thấy!... Hãy ăn mặc sạch sẽ. Ta đưa anh đi cùng với ta.

Arétin chạy vụt đi. Vài phút sau, ông trở lại đã thay đổi hẳn.

Bấy giờ hai người đi xuống và bước lên ngồi trên chiếc kiệu được Bembo cẩn thận kéo rèm che kín.

Chẳng bao lâu chiếc kiệu dừng lại trước tòa cung điện quận công.

– Chúng ta sắp gặp ai?

– Thủ tướng!...

– Thủ tướng? Arétin nói.

– Phải, thủ tướng. Việc đó làm anh sợ chăng?

– Tôi!... Tôi chỉ lo sợ có bọn dân nghèo khó... cũng như anh và tôi... Anh Bembo!

Trong lúc đó, vị Hồng y đi qua một gian phòng rộng lớn đầy những sĩ quan và những nhà quý tộc – có thể nói là những cận thần. Quả thật, thủ tướng Foscari đã phô trương những dáng vẻ của một vị hoàng đế. Là một viên thẩm phán tầm thường, đại diện cho luật pháp của nước Cộng hòa, ông đã lần lần bao phủ quanh mình bởi nghi lễ và một bộ máy quyền lực mà ban đầu đã tỏ ra vô hại đối với giới quý tộc hay đa nghi ở Venise. Một ngày tốt trời, những lớp vỏ quyền hành được bao bọc bên ngoài sẽ bị bóc đi để lộ ra sự thật, bấy giờ đã quá muộn để ngăn cản lòng tham vọng của vị thủ tướng: Như vậy lịch sử vĩnh viễn của nước Cộng hòa sẽ tái diễn, nơi đó nhân dân bị gạt bỏ không được tham gia vào chính quyền để giải quyết quyền lợi của mình. Chỉ có nhân dân mới có thể thiết lập nên những chế độ tự do. Trong một nước Cộng hòa mà không phải chính nhân dân điều khiển cho chính vận mệnh của mình một cách sáng suốt, luôn luôn đột ngột hiện ra một

https://thuviensach.vn

người đàn ông hoặc một giai cấp gồm những người chiếm lĩnh quyền hành. Cho nên, ở Venise, dưới sự giả tạo của nền tự do hão huyền, mặc dù theo lý thuyết, luật pháp ở đây rất tuyệt diệu, nhân dân vẫn luôn luôn bị áp chế.

Foscari có những tham vọng lớn lao.

Và để thành tựu những tham vọng đó, trước hết ông cẩn thận tự đề ra cho mình một kế hoạch mà cuối cùng ông đã thực hiện được phần đầu. Nghĩa là trước khi xông vào những công cuộc vĩ đại được ông trù tính, ông đã bắt đầu rèn lấy võ khí: Ông đã có trong tay hai món võ khí mà một nhà chuyên chế thông minh luôn luôn tìm cách khuynh đảo:

Quân đội và Giáo đường.

Altieri cho ông Quân đội.

Bembo cho ông Giáo đường.

Phần thứ nhất trong kế hoạch của Foscari là như thế: Ông đã bỏ ra sáu năm để thực hiện. Giờ đây ông có thể sử dụng hai món dụng cụ của mình để xây dựng nền vinh quang cho mình.

Các ảo tưởng vinh quang và quyền lực ám ảnh trí tưởng tượng của vị thủ tướng gồm có những gì?

Đã đến lúc cần xác định con người Foscari cho câu chuyện của chúng ta.

https://thuviensach.vn

XXVIII
VỊ THỦ TƯỚNG

Bembo và Pierre Arétin đi ngang một gian phòng với đám đông đứng từng nhóm gồm những nhà quý tộc, những công dân danh tiếng và những sĩ quan đang trò chuyện.

Trước những lời chào kính cẩn lễ độ tiếp đón Bembo trên đường đi, Pierre Arétin đã thấy được thế lực của vị Hồng y.

– Chúa ơi! Ông nghĩ thầm, ông bạn nối khố của ta đã thành công từ cái thuở mà ở trong một căn phòng tồi tàn tại Florence, cả hai chúng ta cùng chia nhau một củ hành để ăn thế bữa cơm vừa bàn luận về cuộc sống khó khăn để kiếm sống. Dường như Bembo đã tìm được đúng con đường đi tốt. Thế tại sao ta không bắt chước làm tu sĩ!...

Giáo chủ đi vào một gian phòng có kích thước nhỏ hơn nơi bọn cung thủ đang canh gác, cuối cùng đến một gian phòng rộng, nơi có những người thư ký đang bận rộn làm việc được ông làm một dấu hiệu thân mật. Rồi ông ngồi vào trong một chiếc ghế bành gần bên một cửa sổ và mời Pierre Arétin ngồi xuống bên cạnh ông.

– Một chút nữa, ngài Thủ tướng sẽ tiếp chúng ta, ông nói nhỏ giọng để tránh không cho những người thư ký nghe. Ngài đang chờ chúng ta. Từ đây đến đó chúng ta có đủ thời giờ trò chuyện.

– Về những gì chúng ta sẽ nói với ngài?...

– Không, Bembo nói với nét mặt đăm chiêu. Ta muốn hỏi thăm anh về một người mà chắc anh phải biết.

– Hãy nói đi.

– Người đàn ông đó, người Florence đã muốn ngâm cho anh nghe một bài thơ tứ-đoạn và muốn trở thành thư ký của anh...

https://thuviensach.vn

– Chà! Chà!... Vậy thì! Ý muốn của ông ta được thỏa mãn. Ông ta làm thơ khá hay, và tôi đã thu nhận ông ta. Anh cũng chú ý đến ông ta sao?

– Rất nhiều.

– Trong trường hợp đó, anh bạn thân mến, tôi sẽ nâng đỡ ông ta.

– Người đàn ông đó như thế nào?

– Tôi chờ anh nói cho biết, bởi vì anh muốn làm điều tốt lành cho ông ta. Tôi, tôi không biết ông ta, nếu không phải là do một bức thơ tiến cử của Đại-Quỷ trao cho ông ta.

– Đại-Quỷ?

– Phải, Jean de Médicis.

– Vậy ra, anh không biết ông ta? Bembo nói tiếp vừa ném một ánh mắt sâu sắc lên người bạn đồng hành.

Arétin lắc đầu.

– Thế thì! Bembo nói, cần phải biết ông ta là ai, từ đâu đến, ông ta muốn gì.

– Tốt. Tôi sẽ khéo léo dò hỏi người đàn ông của chúng ta, và những câu thơ mà tôi rút được của ông ta cũng có vẻ ương ngạnh lắm.

Vào lúc đó, một viên thừa phát lại ra dấu cho Bembo. Ông vội đứng lên ngay và dẫn theo Pierre Arétin đi vào một gian phòng lớn được trang trí giản dị.

Thủ tướng Foscari đang ngồi trong một chiếc ghế bành rộng bằng gỗ chạm mà cái thị hiếu vào thời Phục hưng với kỹ thuật chạm trổ hoa mỹ đã dung hòa một cách cân đối với nghệ thuật gô-tíc.

Bembo và Arétin ngồi xuống theo một dấu mời của thủ tướng, đôi mắt của ông nhìn sững người thi sĩ. Arétin chịu đựng cái nhìn đó với một sự dạn dĩ nhưng pha một chút khinh suất, lẫn lộn một chút sợ hãi được che đậy.

– Ông là người bạn của Jean de Médicis? Bất ngờ thủ tướng hỏi.

https://thuviensach.vn

– Quả thật tôi có được cái vinh hạnh đó, Arétin nói. Con người vĩ đại làm vẻ vang cho tôi với tình bạn hữu của ngài đến nỗi ngài không muốn xa rời tôi.

– Tại sao, trong trường hợp đó, ông đã lìa khỏi ngài? Ta thấy đối với người đàn ông như ông, sự bảo vệ của một Jean de Médicis xứng đáng bằng ân huệ của tất cả những vị hoàng đế Âu châu.

– Phải, thưa đức ông, trừ đức ông ra!

– Nhưng mà ta, ta không phải là một vị hoàng đế.

– Thưa đức ông, tôi đã nghe dân chúng ở Venise nói đến Foscari với một sự kính trọng làm tôi cảm động, điều này rất khó xảy ra đối với tôi. Tôi trông thấy tòa cung điện mênh mông này với những tên lính cung thủ và những tên lính hỏa mai, hoàn toàn có cái dáng của một pháo đài giống như là hoàng cung Louvre mà tôi được trông thấy ở Paris, cũng như lâu đài Saint-Ange mà tôi trông thấy ở Rome. Tôi đi vào trong cung điện, tôi chỉ thấy toàn là tráng lệ và xa hoa, xứng đáng với triều đình ở Madrid mà tôi đã đi qua. Cuối cùng, tôi thấy ngài, thưa đức ông, tôi tự hỏi xem dân chúng này có phải là dân chúng của một vị hoàng đế đáng kinh sợ, tòa cung điện này có phải là thành trì kiên cố của một vị quân vương không, và người đàn ông đang chấp nhận tôi trước mắt này có phải là một vị vua cực hùng mạnh không...

Đặt lòng bàn tay lên cằm, Foscari nghe tràng nói của Arétin mà không một nét nào trên gương mặt của ông biểu lộ tình cảm. Chỉ khi nghe đến lời cuối cùng, ông bị rung động.

– Vua! Ông lẩm bẩm không thành tiếng.

Nhưng nó vang dội trong tư tưởng ông như là một âm hưởng vang rền.

Ông nói lớn:

– Không có vua ở Venise, thưa ông. Sẽ không bao giờ có cả. Nhưng trở lại ngài Jean de Médicis danh tiếng, ta tưởng rằng ông có một lý do nào khác để rời khỏi ngài?

https://thuviensach.vn

– Lý do đó hoàn toàn thuộc cá nhân tôi, thưa đức ông. Vị chủ nhân của tôi thường sống ở doanh trại hơn là ở thành thị. Ngài luôn luôn lên đèo xuống ải. Người ta ở xung quanh ngài thở mùi thuốc súng. Người ta ngủ vất vả. Ở xung quanh toàn là những người dữ dằn rất được yêu chuộng. Khi có những cuộc bắn đá, những cuộc bắn đại bác cùng những loạt súng hỏa mai và súng ngắn, nghe rất buồn chán, khi đề cập đến vấn đề thi văn là câu chuyện tâm đắc của tôi.

– Tóm lại, ông đã sợ hãi!

– Không đúng lắm, thưa đức ông, Arétin ngồi thẳng lên nói. Tuy nhiên tôi thú nhận là đời sống ở doanh trại và chiến tranh ít hấp dẫn tôi.

– Cho nên, nếu như ta đề nghị với ông quay trở về bên cạnh Jean de Médicis, tất ông sẽ cảm thấy một vài sự ghê tởm?

– Phải, thưa đức ông, nếu như tôi phải rời khỏi mãi mãi tòa đô thị đầy rẫy những nghệ sĩ, thi sĩ và những vị đại lãnh chúa được người ta gọi là Venise, không phải, nếu như chỉ liên quan đến một sứ mạng nhất thời, trong trường hợp đó, tôi sẽ xem như là một vinh dự lớn để trở thành sứ thần của thủ tướng Foscari bên cạnh Jean de Médicis.

Vị thủ tướng liếc nhìn Bembo. Ông này đáp lại bằng một cái gật đầu. Ôn suy nghĩ một lúc, rồi nói tiếp:

– Tóm lại, ông đến Venise để tìm việc gì?

– Sự xã giao, thưa đức ông, cái xã hội xán lạn và văn minh...

– Chỉ có thế?...

– Và sự giàu sang! Arétin trả lời.

– Ta có thể giúp ông những điều này trong chương trình của ông, thủ tướng nói, đường như ông chỉ chờ đợi những lời nói đó.

– Cái phần lý thú nhất, bấy giờ Bembo mới xen vào trong câu chuyện. Xin đức ông cho phép tôi được nói rằng anh bạn Pierre Arétin của tôi, do tính khiêm tốn, không thể tự mình nói ra. Ông không những là nhà thi sĩ, mà danh tiếng vang đến đây được ngài muốn gặp mặt... Ông cũng là một nhà tư tưởng tinh tế, có khả năng hiểu biết tất cả những lời nói úp mở, có khả năng chuyển đạt trung thực một tư tưởng

https://thuviensach.vn

nào đó mà không phải cần đến những tờ giấy viết có thể bị thất lạc. Cuối cùng, ông có được một nghệ thuật thuyết phục và nói với mỗi người tùy theo tính khí của họ.

– Ta biết! Vị thủ tướng vừa nói vừa gật đầu. Cho nên ta không do dự cho ông một bằng cớ tín nhiệm mà ta chỉ muốn giao cho một mình ngài, ngài Bembo thân mến, nếu như ngài không bị ràng buộc ở Venise bởi những lo lắng quan trọng.

– Chỉ còn có việc, thủ tướng nói và mỉm cười, là biết rõ cái giá chuyên chở.

– Thưa đức ông, bấy giờ Bembo lên tiếng, Arétin dù tỏ ra lo ngại nhưng không đến nỗi tầm thường như vậy; ông biết rõ cái phần thưởng của sứ mạng vẻ vang được ngài giao phó, và vinh dự để hoàn thành tốt nhiệm vụ của ông: Tiền bạc đối với ông không có nghĩa gì...

– Xin giáo chủ cho phép! Arétin sợ hãi kêu lên.

– Ông chỉ tìm có sự vinh quang mà thôi, Bembo thản nhiên nói tiếp.

– Quỷ ơi! Tuy nhiên tôi còn phải sống! Arétin nổi xung la lớn.

– Nhưng mà, Bembo nói tiếp, nếu như ông Arétin nổi danh không màng chút nào đến những nhu cầu vật chất cho đời sống, tôi cần phải nghĩ thay cho ông, tôi là người bạn của ông. Cho nên tôi tưởng rằng số tiền hai ngàn ê-quy sẽ không phải là nhiều để làm phí tổn dọc đường trong chuyến đi sứ và đến lúc trở về, một số tiền tương tự có thể được tính để đền công khó nhọc cho ông.

Thủ tướng gật đầu chấp nhận, cầm lấy một tờ giấy viết lên vài chữ và đưa cho Arétin:

– Đây là một cái phiếu hai ngàn năm trăm ê-quy; đến lúc trở về, một cái phiếu tương tự sẽ được trao cho ông.

– Chà! Thưa đức ông, Arétin hớn hở kêu lên, một sự rộng rãi như thế thật xứng đáng với ngài và tôi. Một bài đoản thi được đẽo gọt và không tì vết chưa đủ lồng khuôn lòng tri ân của tôi.

– Ta sẽ vô cùng thích thú để đọc nó, thủ tướng nghiêm trang nói. Giờ đây, hãy lắng nghe ta nói.

https://thuviensach.vn

Foscari đứng lên đi vài bước trong văn phòng vừa suy nghĩ. Bây giờ ông có ngần ngại giao phó tư tưởng của mình cho Arétin chăng? Ông lén nhìn trộm Arétin, và chắc chắn cái nét mặt của con sói háu ăn, cái đầu thông minh, quỷ quyệt đó, còn gây cho ông nhiều tin tưởng hơn là tướng mạo của người bạn tận tụy.

– Ông sẽ đến tìm Jean de Médicis, thình lình Foscari nói, ông sẽ đi gấp rút.

– Tôi sẽ đi suốt ngày đêm.

– Tốt. Đại-Quỷ có những lực lượng nào ở xung quanh ngài?

– Độ mười lăm ngàn cung thủ và lính bắn súng hỏa mai, bốn trăm ngàn kỵ sĩ được võ trang đầy đủ súng ngắn và gươm hai lưỡi, cộng thêm mười khẩu súng thần công.

Nét mặt Foscari rạng rỡ qua nụ cười.

– Tốt! Ông nói. Ông sẽ bảo với ngài điều này, về phần của Foscari, thủ tướng Venise, ngài chỉ sử dụng vô ích đạo quân của ngài và thiên tài của ngài vào những phạm vi nhỏ hẹp. Ta đề nghị liên minh với ngài, ta dâng cho ngài hai chục ngàn quân sĩ, nó sẽ tăng gấp đôi số lượng quân đội của ngài. Hãy nói với ngài rằng với những lực lượng như thế, lúc đó chúng ta có thể...

Ông do dự.

– Với những lực lượng như thế, thưa đức ông, Arétin nói, ngài là chúa tể của nước Ý... Có phải như thế không? Tôi có cần phải nói thêm rằng Rovigo, Mantoue, Crémone, Florence, đang gây chiến với nhau, không có đủ khả năng để chống lại một cuộc đột kích quan trọng?...

– Ông thật thông minh hiếm có, thầy Arétin. Phải, hãy nói với ngài như thế. Và thêm điều này nữa: rằng ta, Foscari, ta lấy làm xấu hổ thấy những thân vương ở miền thượng nước Ý xâu xé lẫn nhau; rằng rất ghê tởm thấy lưu vực miền Pô liên tục bị tàn phá, và những con sông cuốn trôi những làn sóng đỏ máu người; rằng ta có một giấc mơ... Ngài có có tất cả những tư tưởng của ta, Bembo, ông cũng có tất cả nhưng tư tưởng đó, Arétin. Cái giấc mơ rộng lớn đó, xứng đáng cho một vị tướng

https://thuviensach.vn

lãnh danh tiếng như là Medicis, xứng đáng để ám ảnh những đêm mất ngủ của ta, đó là làm cho miền thượng nước Ý trở thành một...

– Một vương quốc duy nhất! Arétin kêu lên với một âm điệu phấn khởi. Chà! Thưa đức ông, cái tư tưởng đó, nếu được thực hiện, sẽ làm đảo lộn cả thế giới...

– Venise, Foscari nói tiếp, là chìa khóa ở nước Ý. Không có Venise, người ta không thể làm gì cả. Với Venise, người ta có thể làm được tất cả. Ta đã mệt lử để đưa những hạm đội của chúng ta đánh thuê cho những vị vua ngoại quốc. Kể từ nay, chúng ta chiến đấu cho chính chúng ta.

Là nữ hoàng của các biển cả, Venise có thể và phải trở thành nữ hoàng của nước Ý và cướp lại trong tay của Rome sự thống trị xưa của nó. Rome là cái gì? Cái quá khứ! Một quá khứ sáng chói đang tắt hẳn trong cảnh hoàng hôn. Venise là cái gì? Cái tương lai!... Do nơi đó, những trận giặc tương tàn có thể chấm dứt. Do nơi đó, trước tiên là miền thượng nước Ý, rồi đến nguyên cả nước Ý sẽ đứng lên đối diện với những nhà vua chuyên chế ngoại quốc và kêu lớn lên: Cho đến nay ta đã có thi văn và nghệ thuật, giờ đây ta có sức mạnh. Rằng người Pháp, người Đức hãy đi tìm một cái mồi ở nơi khác. Nước Ý tự bảo vệ và tự cung ứng cho mình... Đó là giấc mơ của ta!

– Giấc mơ cao cả, thưa đức ông! Giấc mơ sẽ khiến cho cả nước Ý đứng lên!

– Phải, nhưng còn những vị thân vương! Để sáng tạo ra một giấc mơ như thế, cần phải có một tư tưởng như là của ta*. Để thực hiện nó, để hướng dẫn cho nó thành công mãi mãi, ta đã dự trù tất cả mọi việc, và việc đó chỉ liên quan đến ta, nhưng nếu muốn lật đổ chướng ngại vật, nghĩa là những vị thân vương, cần phải có một chiến sĩ: Đó sẽ là vai trò của Jean de Médicis.

– Và tôi sẽ hứa hẹn với ngài những gì, thưa đức ông?

https://thuviensach.vn

– Việc chia sẻ, sau cuộc chiến thắng, chia đôi quyền hành. Ngài làm chúa tể ở Rome, ta làm chúa tể ở Venise, về phần ngài là miền Nam; về phần ta, miền Bắc; và ở giữa hai chúng ta, giáo hoàng...

Foscari, im lặng, trầm ngâm. Rồi ông ta nói tiếp:

– Bây giờ, thầy Arétin, đây là kế hoạch, trong những nét đại cương. Về phần chi tiết, chúng ta sẽ xem đến sau này. Trước hết cần phải biết xem Đại-Quỷ có phải là người chịu chấp nhận sự liên minh được ta đề nghị hay không.

– Thưa đức ông, Arétin nói, tôi xin bảo đảm cho sự thành công. Tôi biết rõ Jean de Médicis. Tôi đã từng chia sẻ nhiều nỗi vui buồn với ông ta. Tôi hiểu ngài suy nghĩ những gì. Và tôi cũng biết được những lo âu thầm kín của ngài do đó tôi có thể hiểu được tư tưởng thật sự của ngài. Đó là một tâm hồn giản dị, một trí tuệ ít có phức tạp. Ngài chỉ có một sự say mê: làm chiến tránh.

Bởi vì tôi sắp đề nghị với ngài đi đánh giặc bằng cách tăng gấp đôi số quân được ngài đưa ra chiến trường, nên đó là nguyên nhân thuyết phục được ngài.

– Vậy thì thầy nên đi cho sớm. Và nên nghĩ rằng ông mang theo mình cả tài sản của nước Ý.

– Tài sản của mi! Và của ta! Arétin nghĩ thầm vừa nghiêng mình chào thật kiểu cách.

Arétin đi ra, theo sau Bembo.

– Thế nào! Bembo kêu lên khi họ đi ra khỏi cung điện, anh nói sao về cuộc phiêu lưu?

– Tôi nói rằng, bởi tất cả lũ quỷ, một sự bí mật như vậy đáng giá hơn số tiền năm ngàn ê-quy!

– Kiên nhẫn, kiên nhẫn! Anh chỉ mới có bắt đầu.

– Tôi tin chắc vào việc đó, bởi chiếc mũ của Saint- Pierre, thưa chủ nhân!

https://thuviensach.vn

XXIX
HẮC ĐỘNG

Bembo đi vào dinh thự của mình, không để ý chút nào đến hai người đàn ông ăn mặc lôi thôi đã theo dõi ông cho đến tòa cung điện quận công; và họ theo ông cho đến tận cửa dinh. Đó là hai người ăn mày mà ông đã trông thấy lúc đứng ở cửa sổ. Một người đàn ông mặc y phục chèo thuyền đến gặp và trò chuyện một lúc với hai người.

– Thế nào? Ông ta hỏi.

– Ông ta ra khỏi nhà để đi đến cung điện quận công.

– Một mình?

– Dẫn theo người làm thơ. Ông ta vừa trở về một mình.

– Đừng để mất hút ông ta và tối nay lúc mười một giờ, không được quên dấu hiệu. Chiếc thuyền?

– Cột trước dinh thự của người kỹ nữ.

Người chèo thuyền ra dấu hài lòng và bước đi.

Một ngày đi qua bình thường đối với Bembo. Nghĩ đến giờ hẹn, thời gian trôi qua chầm chậm làm ông điên tiết. Tâm trí của ông đang hướng về một tư tưởng duy nhất: Bianca. Tối đến. Vào tám giờ, Bembo mặc vào bộ trang phục nửa quân sự, nửa thường dân. Ông giắt khẩu súng ngắn vào thắt lưng và bảo đảm rằng mình có võ trang, luồn cây dao găm vào trong tay áo và đi ra khỏi dinh bằng cách trùm kín trong một chiếc áo choàng.

Lúc ông đến trước dinh thự của Imperia, chưa tới tám giờ rưỡi. Trời vẫn còn sáng. Bembo nhảy xuống một chiếc du thuyền và bảo người chèo thuyền:

– Đưa ta đi đâu tùy ý nhưng phải trở lại đây vào lúc chín giờ.

– Vâng, thưa chủ nhân, người chèo thuyền trả lời.

https://thuviensach.vn

Nghe giọng nói, Bembo giật mình và nhìn chăm chú người chèo thuyền đang chèo với vẻ uể oải nhưng mềm mại khéo léo của những thủy thủ ở Venise.

Có lẽ để yên lòng, ông nằm xuống dưới chiếc lều, tâm hồn được ru nhẹ bởi sự chuyển động êm ái của chiếc thuyền. Đầu ông nóng hổi. Ông run run vì sốt ruột. Cuối cùng, không cầm lòng được nữa, sau hai mươi phút, ông ra lịnh:

– Hãy đưa ta trở về chỗ cũ.

Lúc chiếc du thuyền cặp vào bờ, chín giờ vừa điểm. Trời đã tối. Những tiếng động ở trong thành phố tắt ngấm. Bến sông vắng vẻ.

– Cuối cùng! Bembo lẩm bẩm.

Ông trả tiền cho người chèo thuyền. Người này thản nhiên cột thuyền, nhảy lên bờ và biến mất.

– Tại sao, Bembo nghĩ, người đàn ông đó muốn rằng ta có mặt ở đây vào lúc chín giờ? Làm thế nào ta có thể trải qua hai giờ đồng hồ ngăn cách ta đến lúc ấy...

•••

Vào lúc chín giờ rưỡi, nàng kỹ nữ Imperia đang trò chuyện cùng người thư ký của Arétin. Người thư ký kéo nàng đi về một cửa sổ nhìn ra bến sông.

– Bà hãy xem! Chàng nói vừa chỉ một bóng người đang đi đi lại lại trên bến.

– Chính là ông ta! Nàng kỹ nữ nói khẽ và rùng mình.

– Phải, ông ta! Ông ta đi lởn vởn xung quanh con gái của bà, tất cả các buổi tối, và đang chờ đợi lúc thuận tiện...

– Ôi! Ông đã hứa sẽ cứu thoát con gái tôi!...

– Phải!... Nếu như vẫn còn thời giờ!

– Ông muốn nói gì? Imperia lo sợ kêu lên.

https://thuviensach.vn

– Bà nghĩ rằng ông ta là người đàn ông chỉ bằng lòng hoàn toàn dệt mộng yêu đương ở dưới ánh sáng các vì tinh tú sao?... Không, không! Ông ta đang trù tính, ông ta đang chuẩn bị gây tội ác, ông ta đang bố trí... Có thể trong vòng hai hay ba ngày nữa sẽ muộn chăng!... Nhưng, ngày mai, tôi sẽ hành động!

– Hãy cứu giúp con gái tôi, giọng Imperia khẩn thiết.

– Tôi xin nhắc lại với bà, thưa phu nhân; ngay ngày mai, đứa con gái của bà sẽ được cứu thoát.

Chàng nhấn mạnh một cách lạ lùng trên chữ đó, rồi nói tiếp:

– Tôi hy vọng rằng hiện chưa quá muộn! Với một người như ngài Hồng y, phải luôn luôn chờ đợi những cú đánh bất ngờ nhất...

Mười giờ điểm.

Người thư ký của Arétin cáo từ Imperia. Mười phút sau, dưới chiếc lều của một chiếc du thuyền lớn, Roland lại khoác bộ y phục chèo thuyền mà trước đó chàng đã mặc vào để đưa Bembo đi dạo trên sông.

Trong dinh thự, sau khi kẻ được gọi là thầy Paolo đi rồi, Imperia trở lại một lúc trước cái cửa sổ ngó ra bến sông.

– Ông ta vẫn còn ở đó! Nàng lẩm bẩm.

Nàng cầm lấy một cây đuốc đi về phía dinh thự nơi Bianca ở. Nàng thiếu nữ chưa ngủ; cô đang chơi nhạc cùng với người bạn gái.

Vừa trông thấy mẹ, cô chạy vội đến và Imperia say đắm siết chặt con gái vào lòng.

– Con không ngại mệt sao mà thức khuya như vậy, Bianca bé bỏng của mẹ?

– Con chờ mẹ đến thăm con cũng như vào mọi buổi tối, thưa mẹ.

– Con không còn hờn giận mẹ nữa phải không? Con không còn buồn bã nữa?

– Con có thể giận mẹ được lâu sao, hở mẹ!... Chao ôi! Nếu như mẹ chịu nghe con, chúng ta sẽ mau lẹ rời khỏi nơi đây!...

Trán của Imperia toát mồ hôi.

https://thuviensach.vn

– Phải, phải, nàng ấp úng... Chẳng bao lâu nữa, con ạ!

Vào lúc đó, cửa sổ gãy răng rắc, những tấm kiếng cửa bể nát, bỗng hai người đàn ông nhảy vào trong phòng, rồi hai người nữa và thêm những người khác. Imperia thét lên một tiếng kêu kinh hãi, ôm chặt con gái vào trong hai cánh tay, nhảy về phía cửa lớn vừa gọi những tên đầy tớ cầu cứu. Nhưng quá muộn, nàng đứng lại, khiếp sợ: Cánh cửa bị khóa chặt ở bên ngoài!

Bấy giờ, nàng giận dữ quay trở lại, tay cầm một cây dao găm.

Nhưng cùng lúc, nàng bị hai cánh tay lực lưỡng nắm lấy, trói chặt và nhét giẻ vào miệng.

– Cứu con, mẹ ơi, cứu con! Bianca la lớn.

Một ảo ảnh kinh khiếp trải qua trước mắt nàng kỹ nữ.

Những người đàn ông bao mặt, những con quỷ bắt lấy con gái nàng. Họ chụp lên đầu Bianca một chiếc khăn choàng được họ cột túm vào miệng nàng, rồi họ giở lên và đi thẳng về phía cái cửa sổ bị đập vỡ. Imperia thốt lên một tiếng rên rỉ và bất tỉnh. Một lúc sau, khi tỉnh lại, nàng thấy những đứa tớ gái của con mình đã mở trói cho nàng và xúm xít quanh nàng. Cái ảo ảnh đã tan mất. Cảnh tượng khủng khiếp chỉ kéo dài có vài giây đồng hồ.

– Con gái của ta! Con gái của ta! Imperia kêu lớn.

Nàng nhảy đến phía cửa sổ, trông thấy chiếc thang của bọn bắt cóc dùng để leo lên, rồi lao xuống đất gầm thét, lăn lộn trong tuyệt vọng. Nàng chạy vòng quanh dinh thự như một người điên. Bọn gia nhân thức giấc giờ đây chạy đến với những bó đuốc...

Không còn gì cả!... Tất cả đã biến mất.

Imperia đưa hai nắm tay co rúm lên trời.

Rồi, với một âm điệu thù hận ghê gớm, nàng kêu lớn:

– Bembo!...

Và nàng ngã xuống thêm lần nữa, không còn sinh khí.

•••

https://thuviensach.vn

Dưới chân thang, Roland ẵm Bianca trong tay, cô điên cuồng dãy dụa vì khủng khiếp, chàng lẩm bẩm:

– Đừng lo sợ gì cả, cô bé. Ta đã hứa cứu thoát nàng: Ta cứu cô...

Bianca nhận ra giọng nói âu yếm và an ủi đang nói với nàng.

– Và mẹ tôi!...

Roland rùng mình.

– Hãy tin tưởng nơi ta, chàng chỉ nói ngắn gọn. Đừng lo ngại gì cả cho mẹ nàng cũng như cho nàng.

Chàng đặt cô thiếu nữ xuống đất, nắm cánh tay cô, và dìu cô đi.

Chàng đưa cô lên một chiếc du thuyền và để cô ngồi dưới chiếc lều.

– Một chút nữa! Chàng nói.

– Ôi! Xin đừng rời khỏi tôi! Cô van xin.

– Cần phải như thế, Roland nói. Nhưng chẳng bao lâu chúng ta sẽ gặp lại nhau. Trong lúc chờ đợi, ta giao phó cô cho người đàn ông mà cô trông thấy đó. Hãy tin tưởng nơi ông ta như chính với ta... Hơn cả ta nữa...Cũng như là cô sẽ tin tưởng nơi thân phụ của cô...

– Thân phụ tôi! Bianca lẩm bẩm.

Và dưới ánh sáng của một chiếc đèn lồng rọi sáng trong lều, ánh mắt của cô nhìn sửng lên một người khổng lồ khi ông ta đang nhìn cô với đôi mắt ngây ngất và đôi má run lên vì xúc động...

Vào lúc đó, chiếc du thuyền bắt đầu lướt đi mau lẹ.

Roland đã nhảy xuống một chiếc thuyền bên cạnh. Chàng ra một dấu hiệu, chiếc thuyền lướt nhanh theo chiếc du thuyền đã chở Bianca đi trước.

Bến sông trở nên vắng vẻ: Những bạn đồng hành của Roland đã biến mất trong đêm tối. Đến một khúc quanh sông, Roland nghe những tiếng kêu la tuyệt vọng của một người đàn bà điên cuồng, rồi một cái tên được gọi to lên: Cái tên của Bembo.

Chàng nở một nụ cười rùng rợn và đôi mắt chàng tìm dưới đáy chiếc thuyền một người đàn ông đang nằm dài, bị trám miệng. Người đàn

https://thuviensach.vn

ông đó, cũng nghe gọi tên mình, và ông ta rùng mình dữ dội vì khủng khiếp.

Quả thật đó là Bembo!

– Ông có nghe không? Roland hỏi. Đó là Imperia đang nguyền rủa ông. Đó là người mẹ đang tìm kiếm đứa con đã bị ông bắt cóc... Bất hạnh cho ông nếu như bây giờ ông trở lại trước mặt của nàng!

Bembo thốt ra tiếng hầm hừ, có lẽ đó là lời than vãn hay là một lời hăm dọa.

Chiếc thuyền lướt đi, nhanh và lặng lẽ, ven theo những con sông. Chẳng bao lâu nó đến cảng Lido và cặp vào một chiếc thuyền buồm lớn vừa mới nhổ neo mà cánh buồm mới căng phồng trước ngọn gió đêm.

Năm phút sau, Roland, Bembo, Bianca và Scalabrino có mặt trên thuyền.

– Mi hãy quay trở lại Venise, Roland bảo Scalabrino.

Mi sẽ tìm Pierre Arétin và bảo với ông ta rằng dù có việc gì xảy ra, ông ta cũng phải chờ ta trong ba ngày.

Scalabrino liếc nhìn Bianca một cái cuối cùng và bước qua chiếc thuyền của mình.

Bembo tay còn bị trói, bị ném xuống dưới một cái lều. Ông ta nhắm mắt và nằm yên bất động, dường như ông ta đã bất tỉnh. Sự thật, ông ta đang suy nghĩ, đang mưu tính.

Roland đưa Bianca vào trong căn phòng nhỏ của chủ nhân chiếc thuyền vừa được chuẩn bị cho cô.

– Này cô bé, chàng nói vừa cầm bàn tay cô, ta phải sử dụng đến cách thức hung bạo để cướp cô ra khỏi tai họa lớn lao đang đe dọa cô. Giờ đây sự nguy hiểm đã bị gạt ra...

– Người đàn ông mà tôi đã gặp? Bianca ngần ngại hỏi

– Cô thấy rằng nàng đã thoát khỏi tay ông ta. Người đàn ông đó cực kỳ hùng mạnh, và cần phải bảo vệ cho cô tránh khỏi những sự xúc phạm của ông ta, đưa cô ra khỏi Venise mà không một người nào ở trên đời này biết được cô ra sao...

https://thuviensach.vn

– Luôn cả mẹ tôi?...

– Luôn cả mẹ của cô! Roland nói với vẻ cương quyết.

Đôi mắt của cô thiếu nữ rơi lệ tràn trề. Cô không hiểu rõ những gì mà người ta nói với cô, nhưng cô có cảm tưởng mơ hồ rằng mẹ cô không thể cứu thoát được cô như là người đàn ông lạ này đã làm, mà mỗi lời nói, mỗi cử chỉ của ông ta làm cho cô yên lòng.

Roland đi ra vừa làm một dấu hiệu thân ái với Bianca.

Chàng đi dạo với vẻ dao động trên boong chiếc thuyền buồm, vào lúc đó đang căng phồng cánh buồm vượt qua eo biển Lido chật hẹp và chạy thẳng về hướng Bắc.

– Vậy là, Roland suy nghĩ, đứa trẻ này quý chuộng mẹ nó!... Ta có quyền không, ta, để gây tổn thương cho Imperia, bắt đứa trẻ đó phải đau đớn?... Ta có quyền chia ly đứa con gái với người mẹ nó không, chỉ vì người mẹ đã phạm phải một trọng tội?... Và để làm cho người đàn bà này đau khổ, cần phải làm cho người con gái than khóc sao?...

Chàng đứng trước mũi thuyền, khoanh tay đưa chiếc trán nóng bỏng ra hứng những luồng gió biển Adriatique, và hơi sương mù bao phủ gương mặt chàng.

– Người ta có thương hại đến ta không? Chàng tiếp tục trong một tiếng gầm thét phẫn uất. Khi bắt ta, người ta bứng ta ra khỏi cuộc sống để ấn sâu vào trong một ngôi mộ, khi người ta muốn làm cho ta đau khổ. Imperia có biết rằng có những người khác cũng than khóc không? Tất cả họ có tự hỏi rằng bằng cách sát hại ta, họ có đồng thời sát hại cha và mẹ ta không?...

Chàng nói tiếp:

– Ta chưa nói đến *nàng kia*!... bởi vì nàng đã được *an ủi*!...

Một tiếng nức nở xé nát cổ họng chàng, và thình lình chàng quay nhìn về phía Venise. Nhưng những ánh đèn xa xa của thành phố đã biến mất. Người ta không còn nhìn thấy cả cái viền bờ biển đã mất hút trong đêm tối.

https://thuviensach.vn

Vào lúc rạng đông bắt đầu mờ trắng ở chân trời, chủ nhân chiếc thuyền buồm đến gần chàng hỏi:

– Cần phải ra hiệu lịnh không, thưa chủ nhân!

Roland gật đầu.

Một lúc sau, một ngọn lửa đen phất phới trên cột buồm lớn, và người chủ thuyền đến đứng trước mũi thuyền, bắn lên trời ba phát súng hỏa mai. Bờ biển thấp hiện ra rõ rệt. Sau vài phút, trên bờ biển đó, một đám khói nhẹ nhàng xuất hiện, và một tiếng nổ vọng đến. Thêm hai lần nữa, hiệu lịnh đó tái diễn vào thời gian cách khoảng.

– Chúng ta có thể đổ bộ! Chủ thuyền nói.

Chiếc thuyền buồm bấy giờ chạy thẳng vào bờ biển. Nửa giờ sau, thuyền bỏ neo và hạ buồm.

– Tôi có phải chờ đợi ở đây không? Chủ thuyền hỏi Roland.

– Không. Mi trở về Venise không cần chờ đợi.

Chiếc xuồng nhỏ được thả xuống nước. Bembo, vẫn còn bị trói, được đưa xuống xuồng. Mặt ông ta tái mét, vẫn nhắm kín đôi mắt. Người ta rút giẻ bịt mồm ông ta ra. Chiếc xuồng chèo mau vào bờ. Tại đây, một chiếc xe bít bùng đang chờ. Bembo bị ném lên xe và chiếc xe chạy đi với sức phi mau của hai con ngựa.

Bấy giờ chiếc xuồng con quay trở lại chiếc thuyền buồm. Và đến lượt Bianca được đưa lên bờ.

Roland ngồi bên cạnh nàng. Chiếc xe thứ hai không có mui đang chờ, Roland và nàng thiếu nữ bước lên ngồi. Chiếc xe chạy mau và vào lúc chín giờ sáng, đến một thành phố nhỏ.

Nó dừng lại trước một ngôi nhà hẻo lánh ở ngoại ô.

Ngôi nhà đó, là ngôi nhà mà Roland đã để cho thân phụ và Juana ở. Roland ở lại nơi đó độ hai giờ, rồi đi ra, chỉ một mình. Kể từ nay, ở xung quanh ông lão Candiano mù và điên loạn, có thêm hai người đàn bà, nghĩa là hai tấm lòng tận tụy.

Roland cưỡi ngựa đi trên đường Trévise rồi trên đường Nervesa. Chàng đi đến những khe núi La Piave. Từng đoạn từng đoạn đường,

https://thuviensach.vn

chàng thấy trong cái bụi cây con dại, lúc thì một người chăn dê thanh thản với bầy dê của mình, lúc thì một dân quê hiền lành đi tìm nấm ở dưới những gốc cây to. Bấy giờ chàng trao đổi một ám hiệu với người chăn dê hoặc với người cùng quê hiền lành mà khi ông ta đứng lên đã lộ ra khẩu súng ngắn dắt lưng.

Cuối cùng, chàng đặt chân xuống đất trước cửa Hắc Động và đi vào trong.

Một thanh niên được võ trang súng hỏa mai đứng canh trước cửa vào.

– Người đàn ông đã tới chưa? Roland hỏi.

– Thưa chủ nhân, đã tới rồi.

– Người ta để hắn trong gian phòng mà ta đã chỉ dẫn?

– Phải, thưa chủ nhân.

– Có gì mới lạ trong vùng không?

– Sandrigo trở lại lảng vảng ở đây. Nhưng ông ta khó thoát khỏi tay chúng tôi nữa.

Roland bước qua và đi sâu vào trong động. Nhiều công cuộc sửa chữa lớn đã được thực hiện. Cái hang động do thiên nhiên đào sâu bên dưới lòng núi đã thay đổi nhiều.

Roland đi dọc theo một hành lang, xuống một thang lầu và cuối cùng dừng lại trước một cánh cửa dầy. Ở đây cũng có một người đàn ông đứng canh được soi sáng bởi một cái đèn lồng treo trên vách đá.

– Các thủ lĩnh có ở đó không? Roland hỏi.

Người đàn ông làm thinh, xác nhận bằng một cái gật đầu.

– Tốt. Bảo họ hãy đến.

Người đàn ông bước đi. Roland một tay cầm chiếc đèn lồng, tay kia bảo đảm con dao găm nếu cần rút ra khỏi vỏ dễ dàng, rồi chàng mở rộng cánh cửa lớn và đi vào.

Gian phòng chàng có mặt là một gian ngục tối, không khí ra vào do một ống thông hơi mở ở trên vách đá cao thông vào trong động.

https://thuviensach.vn

Roland xem xét kỹ gian ngục tối và mỉm cười như chàng đôi khi mỉm cười, nụ cười của những kẻ đọa đầy của Dante có thể mỉm cười.

– Thật hoàn toàn, chàng lẩm bẩm. Cánh cửa ở đây, cũng như ở đằng kia, với những đai sắt giống nhau...Ôi! ta không phải khó khăn lắm để tái lập lại! Trong năm mươi năm, ta còn thấy lại y như là ta đã trông thấy, y như là ta đã bao lần cào rách móng tay và làm chảy máu những ngón tay của ta lên trên đó... Và đây là cửa sổ nhỏ để đủ đưa thức ăn vào... bánh mì đen và bình nước uống... và đây là chiếc giường bằng đá, những lát đá, cùng những bức vách đá!... Tất cả đều có đủ!

Chàng rùng mình khi nhớ lại những năm tháng đã trải qua trong các giếng ở Venise.

Quả thật, gian phòng trong Hắc Động đó, gian ngục tối đó hầu như không có không khí và hoàn toàn không có ánh sáng, đó là sự tái lập lại chính xác gian ngục tối mà chàng đã từng bị giam cầm rất lâu!...

Trong lúc đó có sáu người đàn ông đi vào gian ngục tối.

– Hãy cho đưa tên tù nhân đến! Roland nói.

Vài giây sau, hai người đàn ông kè người thứ ba đưa vào. Họ ngồi lên chiếc giường đá.

Ông được nổi danh với quyển thơ này và được xem như là người cha của thơ văn Ý.

– Ông muốn gì tôi? một giọng nói khàn khàn gầm vang. – Ông sắp được biết, Bembo! Một giọng nói trả lời.

– Người thư ký của Arétin! Bembo kinh hoàng lẩm bẩm. Ôi! Ta biết rõ trước rằng người đàn ông nầy đem đến điều tai họa cho ta!

Và máy móc, ông ta ngước nhìn lên về phía người vừa nói xong, bước tới một bước, khiến cho ánh sáng ngọn đèn lồng rọi thẳng vào mặt.

Bembo thét lên một tiếng khủng khiếp và run rẩy cả thân mình.

– Gã! gã!...

– Hãy mở trói cho ông ta, Roland nói.

https://thuviensach.vn

Những sợi dây trói chân tay được tháo ra. Ngay sau khi cử động được, Bembo lảo đảo, núp vào trong một góc ngục.

– Mi nhận ra ta, phải không Bembo! Roland hỏi.

– Roland Candiano!

Ông ta nặng nề té quỵ xuống, và trong một cử chỉ tự nhiên của bản năng, đưa thẳng hai cánh tay cầu khẩn.

– Phải, Roland nói, ta thấy rằng giờ đây mi đã nhận ra ta.

– Xin dung tha! Bembo ấp úng.

– Mi tự nhận có tội sao?

– Phải! phải... Tôi đã có tội! Tôi đã phạm trọng tội!... Nhưng còn ngài! Ngài đã yêu mến tôi, ngài đã là hiện thân của lòng quảng đại, ngài sẽ dung tha cho tôi!...

– Chúng ta sẽ thấy, Roland nói với giọng dứt khoát.

Những kỷ niệm mà Bembo vừa khêu gợi làm trỗi dậy trong lòng chàng một cơn giận dữ điên cuồng. Chàng làm một cố gắng, tự dằn lòng xuống và quay sang các vị thủ lĩnh.

Chàng nói:

– Các bạn đồng hành tốt của ta, ta mời các vị đến dự họp để các vị làm thẩm phán và là nhân chứng cho những quyết định mà ta sắp thi hành đối với người đàn ông này. Tất cả các vị đều sống ngoài xã hội. Người đàn ông này tiêu biểu cho xã hội. Các ngươi tranh đấu không hận thù chống lại những ai có của cải, bởi vì các ngươi yêu mến tự do hơn cả sinh mạng của mình. Người đàn ông này đã tranh đấu, thúc giục bởi lòng thù hận, đã bắt những người đàn ông khác phải lệ thuộc. Việc đó cần phải nói ra để xác định rằng các ngươi có quả tim cao quý và trí tuệ khá quảng đại để hiểu rõ những gì mà ta muốn làm.

Roland để cho các vị thủ lĩnh có đủ thời giờ rọi sáng trong tư tưởng của họ cái ánh sáng mới mẻ mà chàng vừa rót vào lòng họ.

Chàng nói tiếp:

– Một người trong bọn các vị, một người có tấm lòng tốt, rộng lượng, một người can đảm, kiên quyết đối với kẻ thù, thương hại những

https://thuviensach.vn

kẻ yếu đuối, tàn nhẫn đối với những kẻ độc ác, đến nỗi cuối cùng người ta gán cho anh cái tên là tướng cướp dã man. Người bạn đồng hành của các ngươi, Scalabrino, một hôm đi đến Venise, anh đã lầm tin vào những lời nói của kẻ mà các ngươi thấy ở đây! Anh đã phải trả một giá đắt 6 năm bị hành hạ vì sự xiêu lòng đó.

Bembo buông ra một tiếng rên rỉ yếu ớt.

– Vào thời kỳ đó, Roland nói tiếp, ta quen biết Bembo. Ta giàu có và hùng mạnh. Ta trông thấy ông ta nghèo nàn, xấu xí. Ta kết làm bạn hữu. Ta tìm cách nâng đỡ ông ta để ông ta hy vọng vào cuộc sống và hạnh phúc. Ông ta đã là người bạn chia sẻ những thú tiêu khiển của ta, là người bạn tâm tình trong niềm vui. Ta đã chọn ông ta, vì không một ai muốn làm bạn với ông ta. Ông ta sống như là một người bị ruồng bỏ. Từ ngày ta quen biết ông ta và tỏ lòng thương xót ông ta, ông ta sống như là một người đàn ông. Và ông ta đã đền đáp cho ta như thế nào! Do nơi ông ta, thân phụ ta trở nên điên loạn sau khi chịu cực hình, bị đâm mù hai mắt; do nơi ông ta, thân mẫu ta bị chết vì tuyệt vọng; do nơi ông ta, người hôn thê của ta đã bỏ rơi ta; do nơi ông ta, từ là người sung sướng có hạnh phúc, ta trở thành kẻ khốn nạn đến nỗi ta không dám nhìn thẳng vào nỗi bất hạnh của ta. Ta đã rời khỏi địa ngục. Bởi nhiều bằng cớ đích xác, ta biết được vai trò của người đàn ông này. Ta đã thộp được ông ta vào lúc ông ta sắp sửa phạm thêm một tội ác mới, làm tan nát cuộc đời một người thiếu nữ. Ta phải làm gì ông ta?

– Xin dung tha! Xin dung tha! Bembo rên rỉ.

– Ông ta nên chết đi! Một trong những vị thủ lĩnh lên tiếng.

Những người khác tán thành.

– Ông ta nên chết đi, phải! Roland nói tiếp. Nhưng ông ta phải chết với cảnh đọa đày như là ta đã chịu! Ông ta nên chết đau khổ trong những gì mà ta đang chịu đau khổ, khóc than và van xin ngay trong ngục tối mà ông ta đã cho đưa ta xuống! Ông ta nên chết khi hiểu rằng người thiếu nữ trong trắng mà ông ta dám yêu thương sẽ mãi mãi không thuộc về ông ta!

https://thuviensach.vn

Roland đi tới một bước:

– Bembo, ta dung tha mạng sống của mi, cũng như trước đây người ta đã dung tha mạng sống cho ta. Bembo, ta kết tội ngươi phải sống vĩnh viễn trong ngục tối này, như là mi đã làm cho ta bị kết tội phải sống vĩnh viễn trong những cái giếng...

– Nhưng thật là bất công! Bembo thét lên. Không phải riêng một mình tôi!...

Roland trở thành tái mét.

– Hãy kiên nhẫn đi, Bembo, chàng nói tiếp. Những tên đồng lõa với mi, Foscari, Altieri và Dandolo sẽ đến lượt của họ!

– Xin dung tha! Hồng y than thở. Xin dung tha! Xin để cho tôi hy vọng!...

Roland làm một dấu hiệu, các vị thủ lĩnh đi ra.

Chàng đã ném một ánh mắt cuối cùng lên Bembo khi ông ta đang lăn lộn trên nền đá vừa dập cái trán xuống nền. Rồi đến lượt chàng, chàng đi ra và khép chặt cánh cửa nặng nề lại.

Bembo thấy mình còn lại một mình, trong cảnh hoàn toàn tối tăm.

Bấy giờ do một sự liên tưởng của trí nhớ, ông ta đột nhiên nhớ lại cái ngày mà ông ta đã đi xuống ngục tối của Roland. Ông tái lập lại với một sự chính xác tàn nhẫn sự vui mừng ghê gớm ông đã cảm nhận vào lúc đó khi thấy kẻ khốn nạn bị xiềng chặt vào lòng tuyệt vọng cũng như vị thần Prométhée* bị xiềng vào tảng đá của ông.

Một tiếng thét thảm thiết tống ra từ cổ họng bị thiêu đốt của kẻ từng gây bao tội ác, ông ta liền xông vào cánh cửa và dùng móng tay cào cấu, rồi té ngửa ra bất tỉnh...

https://thuviensach.vn

XXX
SANDRIGO

Roland khép kín xong cánh cửa ngục tối, lẹ làng bước ra. Chàng đi vào nơi động đối diện với căn ngục tối. Sau ông được Hercule giải thoát. Nhưng để tỏ ra không vi phạm lời thề của mình, Jupiter bắt buộc ông phải đeo mãi ở ngón tay một nhẫn sắt có cột mảnh đá núi Caucase. Do đó mà chúng ta có thói quen sử dụng những chiếc nhẫn có nhận hột.

Đó là một gian phòng chật hẹp, nơi sáu vị thủ lĩnh vừa đến họp.

– Ta cần phải trở về Venise ngay tức khắc, Roland nói. Các vị sẽ đến gặp ta, chúng ta sẽ trò chuyện tại đó. Trận sau cùng đã đem lại cho chúng ta được bao nhiêu?

– Ba ngàn ê-quy, một người nói.

– Mười ngàn, người thứ nhì nói tiếp.

– Bảy ngàn, người thứ ba nói.

Tổng cộng số tiền của sáu người thủ lĩnh, được bốn mươi hai ngàn ê-quy. – Các vị sẽ mang đến nơi ấy cho ta hai mươi ngàn ê-quy, Roland nói. Chỉ cần để dưới chiếc thuyền buồm...

Roland thảo luận mười lăm phút với các vị thủ lĩnh. Những lời nói, thái độ và ánh mắt của các thủ lĩnh biểu lộ lòng thán phục, yêu mến của họ đối với kẻ mà tất cả bọn họ gọi là chủ nhân.

Rồi chàng phóng lên lưng ngựa, đi xuống triền núi và theo con đường đi Mestre, đến đây vào lúc hoàng hôn.

Một người kỵ sĩ theo dõi sau lưng chàng độ chừng năm, sáu trăm thước, mắt không rời khỏi chàng. Đến lúc Roland dừng lại, người đàn ông đó cũng dừng ngựa, nhảy xuống đất, cột ngựa vào một lùm cây trắc bá cổ thụ rậm rạp nhất, và đi đến gần ngôi nhà nơi Roland đi vào.

Người đàn ông ở đó canh suốt cả đêm.

https://thuviensach.vn

Đến mờ sáng, ông ta thấy Roland ra khỏi nhà, nói chuyện nho nhỏ một lúc với một người đàn bà đi theo ra, sau đó chàng leo lên ngựa đi về hướng những cái đầm nước mặn.

– Juana! Sandrigo lẩm bẩm.

Người kỵ sĩ lạ mặt đó là Sandrigo, tên cướp, ông ta thử theo dõi dấu vết của Roland, nhưng ông ta bị lạc mất hai hay ba lượt.

Lần này, ông ta để Roland đi mà không theo dõi nữa.

– Ông ta đi đến Venise! Ông nói vừa nhảy nhót vì vui mừng. Trước hết chúng ta hãy xem Juana làm gì ở Mestre trong ngôi nhà hẻo lánh đó.

Suốt cả ngày, Sandrigo lởn vởn xung quanh ngôi nhà mà không bị trông thấy. Đến tối, ông ta lại đi theo con đường những đầm nước mặn vào Venise.

•••

Bây giờ, chúng tôi xin phép được đưa quý độc giả vào trong dinh thự của đại pháp quan Dandolo. Lúc đó đã mười giờ đêm, vị Đại Pháp quan sắp sửa đi ngủ, bỗng người ta đến báo rằng có người đàn ông xin gặp ông có việc khẩn cấp.

Dandolo ra lịnh cho đưa vào trong căn phòng và ông cũng đi đến đó.

– Ông là ai? Dandolo hỏi.

Người đàn ông ném cây dao găm và khẩu súng ngắn lên một cái bàn, và nói:

– Thưa đức ông, tôi là tên cướp Sandrigo, người bạn đồng hành của Scalabrino, tôi đến đầu hàng ngài... nhưng với một vài điều kiện.

– Ông!... Ông còn dám nói đến những điều kiện!...

– Ở đây có gì lạ lùng, thưa đức ông? Tôi không phải là một người bị bắt, tôi là một tù nhân tự nguyện. Ngài chỉ cho bắt tôi khi nào tôi muốn. Vả lại, chúng ta nên thỏa thuận với nhau: Tôi đầu hàng! Việc đó có

https://thuviensach.vn

nghĩa là tôi rời bỏ núi non và tôi muốn trở lại làm một người đàn ông lương thiện.

Dandolo suy nghĩ:

– Ta lấy làm hiếu kỳ đã thấy làm thế nào mà từ một tên cướp, người ta có thể trở nên người lương thiện!

– Vả lại, Sandrigo chấm dứt, nếu như ngài cho bắt tôi, ngài sẽ chịu thiệt về những gì tôi đến đây để khai báo.

– Được! ta bằng lòng điều đình với ông. Việc ông tự nhiên đến gặp ta chứng tỏ rằng ông đã có những tình cảm tốt đẹp. Chúng ta hãy nói chuyện giữa người và người. Đây là những võ khí, của ông. Ông cầm lấy.

Viên Đại Pháp quan đẩy chiếc dao găm và khẩu súng ngắn sang Sandrigo.

– Bây giờ, Sandrigo nói, tôi thấy quả thật là chúng ta đối xử nhau giữa người và người. Lòng quảng đại của ngài sẽ được đền bù, thưa đức ông.

Dandolo làm một cử chỉ cao ngạo. – Nào hãy xem những điều kiện, ông nói vắn tắt.

– Trước hết, sinh mạng và sự tự do của tôi phải được bảo đảm bằng lời thề của ngài.

– Trước đức Chúa, sinh mạng và tự do của ông sẽ được tôn trọng. Kế đó?

– Kế đó?... Ở đây, thưa đức ông, tôi cần phải nói với ngài. Ngài là vị Đại Pháp quan ở Venise, nghĩa là một người có lẽ còn đáng ghê sợ hơn cả chính vị thủ tướng (Dandolo mỉm cười cay đắng), sử dụng một quyền lực làm run sợ những kẻ mạnh mẽ nhất. Còn tôi, tôi chỉ là một tên cướp bị lâm vào cảnh bất lực. Quả thật, thưa đức ông, những bộ hạ của tôi nổi loạn chống lại tôi. Tôi cũng yếu đuối và cũng bị tước khí giới ở trong núi như là một gã mục đồng hèn hạ nhất.

– Chà! Chà!... Đó là một bí mật về sự ăn năn của ông...

https://thuviensach.vn

– Thưa đức ông, Sandrigo nói với giọng u ám, không có ăn năn đối với tôi. Sự ăn năn chỉ dành cho những kẻ hèn nhát. Dù cho trong tư tưởng của tôi có những gì được ngài gọi tên cho là ăn năn, thì đó không phải là nguyên nhân cho cuộc vận động của tôi... Nhưng tôi xin nói tiếp: Tôi muốn nói với ngài rằng, tôi, Sandrigo, thủ lĩnh không có bộ hạ, một tên cướp bị giải giới, một ông vua bị truất ngôi. Tôi có thể lập một công trạng đối với nước Cộng hòa mà ngài, cũng như thủ tướng, cũng như không một ai khác ở Venise có thể mang lại cho nước Cộng hòa vào lúc này. Đối với công trạng to lớn, vô giá đó, tôi chỉ đòi hỏi một phần thưởng...

– Hãy nói đi! Mi muốn gì!...

Sandrigo kiêu ngạo lắc đầu.

– Tôi đã nói với ngài rằng, bộ hạ của tôi nổi loạn chống lại tôi. Họ đã lựa chọn một thủ lĩnh khác. Nhưng vị thủ lĩnh đó, trở thành chúa tể nhóm người của tôi, tự ông ta chỉ là một người không đáng kể. Ông ta tuân lịnh một người đàn ông khác lúc này được tất cả các thủ lĩnh, các nhóm người ở trên núi và ở đồng bằng tuân lịnh. Sự thống trị có hiệu quả của người đàn ông đó chỉ trong một thời gian ngắn lan rộng từ dãy núi Alpes cho đến con sông Adige bằng cách đi theo con đường từ Mestre đến Rovigo, nghĩa là nó bao bọc Venise bởi một nửa vòng tròn rộng lớn, càng đi tới càng thu hẹp lại.

– Làm thế nào ông biết được tất cả việc đó? Dandolo kêu lên.

– Tôi còn giữ vài sự liên hệ, và quyền lợi của tôi là thu thập đầy đủ tin tức trước khi đến đây. Nhưng tôi nói tiếp. Tôi biết rõ tất cả các nhóm ở rải rác trước đây trong đồng bằng. Tôi tưởng rằng không lầm để ước lượng con số những tên cướp lên đến hai ngàn người hiện nay đang tuân theo lịnh của người đàn ông đó.

– Một đạo binh thật sự! Viên Đại Pháp quan kêu lớn.

– Đó là tiếng nói. Viên đại thủ lĩnh – vị chủ nhân, như tất cả mọi người gọi – thật sự là một tướng lãnh đã thành công uốn nắn có kỷ cương những người đàn ông vô kỷ luật đó, đến nỗi mà không có một

https://thuviensach.vn

người nào dám hành động riêng tư cho cá nhân mình. Ông ta chỉ cần có ba tháng để đi đến kết quả đó!...

– Ba tháng!... Ông ta thực sự tài giỏi lắm sao! Vậy hắn ông ta đã sử dụng một võ khí nào thật là ghê gớm.

– Phải, thưa đức ông: Đó là lời nói! Người đàn ông đó nói. Với những bản chất cứng cỏi nhất cũng bị chinh phục. Ông ta nói với họ những điều làm cho họ xúc động. Ông ta nói với họ về sự độc lập, về tự do, về những sự chinh phục...

– Tên ông ta!... Tên của người đàn ông đó, Sandrigo!...Và quả thật, mi thật xứng đáng có công lớn với nước Cộng hòa!

– Một lát nữa, thưa đức ông. Bây giờ đây là kế hoạch của người thủ lĩnh đó. Kế hoạch này, tôi đã biết được bằng cách lén nghe, bằng cách suy nghĩ, bằng cách đối chiếu... Nó không còn là một tổ chức cường đạo nữa. Những chiến dịch được quy định hẳn hòi. Người thủ lĩnh định giá vị thân vương nào, vị quận công nào, với bao nhiêu ngàn ê-quy: một người đi thi hành, mang về đủ số tiền, không thiếu một đồng tiền nhỏ. Có một tài sản hiện kim đang cất giấu mà, rủi ro thay, tôi chưa khám phá ra được vị trí... Với đạo binh đó, với chiếc tàu được ông ta sử dụng, với những số tiền đang chất chứa, ngài nghĩ rằng người đàn ông đó muốn làm gì?...

Dandolo run run.

– Ông ta muốn chiếm cứ Venise, thưa đức ông! Ngài hãy giữ mình! Tôi là tên cướp, tôi đến đây để báo động với ngài rằng chưa bao giờ nước Cộng hòa trải qua một sự nguy hiểm như thế, và nếu như ngài không bắt giữ người đàn ông đó, chính ông ta sẽ bắt giữ ngài!...

– Tên ông ta! Tên ông ta!...

– Kiên nhẫn! Trước hết cái tên của người đàn ông đã trở thành thủ lĩnh của nhóm người của tôi...

– Thế nào?

– Scalabrino, thưa đức ông!...

https://thuviensach.vn

Dandolo tái xanh. Ông làm thinh. Bây giờ, ông không hỏi tên của người kia!

– Và người đại thủ lĩnh, người chủ nhân, Sandrigo nói, đó là Roland Candiano.

– Định mệnh! viên Đại Pháp quan hổn hển.

Thế ra, Roland Candiano không bao giờ hoàn toàn xa rời Venise, theo như ông đã hy vọng, kể từ cái đêm mà ông đã đâm chết và vất xuống biển người nhân viên mật thám đã đến tố cáo nơi ẩn dật của kẻ đào tẩu! Vậy thì, việc giết người đó là vô ích, bởi vì người ta mới vừa tố cáo Roland với ông!

Một nụ cười gay gắt nở trên môi của Dandolo.

Ông bỗng quay sang phía Sandrigo.

– Mi vừa mang đến cho nước Cộng hòa và cho chính ta một công trạng quan trọng, ông nói với một vẻ cay đắng mà tên cướp không hiểu nổi. Còn lại việc mi bày tỏ phần thưởng mà mi đòi hỏi, bởi vì mi không muốn lấy vàng!

– Thưa đức ông, Sandrigo nói; chắc chắn ngài sắp sửa phái một đại đội đi bắt giữ Roland và Scalabrino?

– Chắc chắn, Dandolo trả lời mơ hồ.

– Vậy thì! đối với Roland Candiano, thật là vô ích.

– Tạo sao? Dandolo run rẩy chờ đợi câu trả lời.

– Tại vì Roland Candiano hiện đang ở Venise: Chỉ còn có việc bắt giữ ông ta.

– Ông ta ở đâu? Viên Đại Pháp quan hỏi với vẻ tuyệt vọng.

– Việc đó, tôi không hiểu. Nhưng, Sandrigo nói tiếp với một nụ cười, tôi biết khá rõ năng lực của những nhân viên cảnh sát của ngài để tôi tin chắc rằng trước ba ngày, người đàn ông đó sẽ nằm trong tay ngài.

Dandolo thở nhẹ. Ít ra ông ta cũng có vài giờ để suy nghĩ và lấy một quyết định.

https://thuviensach.vn

– Còn về phần thưởng của tôi, tên cướp nói tiếp, ngài thấy rằng nó sẽ không gây cho ngài một thiệt hại lớn lao nào. Đến lúc tìm ra Roland Candiano, đến lúc người ta sẽ biết được ông ta ẩn núp ở nơi nào tại Venise, tôi xin được điều khiển và hướng dẫn những người phụ trách bắt ông ta.

– Chỉ thế thôi?

– Chỉ thế thôi, thưa đức ông, Sandrigo nói với giọng độc ác. Nhưng còn lại Scalabrino.

– Mi đòi hỏi gì đối với Scalabrino? Nào hãy xem?

– Tôi xin được ở bên cạnh tên đao phủ và làm trợ tá cho gã, vào cái ngày mà Scalabrino sẽ bị hành quyết. Tôi có nhiều chuyện để nói với nó, mà điều đó chỉ có giá trị lúc ở trên một đoạn đầu đài.

– Việc mi đòi hỏi sẽ được toại nguyện. Bây giờ, nếu cần ta sẽ gặp mi ở đâu?

– Thưa đức ông, ngài chỉ cần đứng trước cửa sổ của ngài ngó ra con sông. Một người đàn ông, một người chèo thuyền sẽ ở thường trực nơi đó. Ngài chỉ cần gọi người đàn ông và bảo ông ta tên của tôi. Mười lăm phút sau, tôi sẽ có ở trước mặt ngài...

– Tốt lắm, mi có thể đi ra.

Sandrigo gật đầu chào, lấy khẩu súng ngắn của mình và đi ra với bước chân ngay thẳng, mạnh bạo, không nhìn lại sau lưng mình.

Viên Đại Pháp quan còn lại một mình.

https://thuviensach.vn

XXXI
HAI NGƯỜI ĐÀN BÀ

Như Sandrigo đã dự liệu và thông báo cho viên Đại Pháp quan, Roland đã đi vào Venise, tại đây Scalabrino đang sốt ruột chờ đợi chàng. Tuy nhiên lòng kính trọng và có thể nói là lòng tôn sùng của người khổng lồ lớn đến nỗi cuối cùng khi gặp mặt chủ nhân, anh không dám chất vấn chàng. Roland giao cho anh nhiều mệnh lệnh khác nhau để chuyển giao cho những người bạn đồng hành ở tại Venise. Vừa nói chuyện, chàng sửa chiếc đầu của mình trước tấm gương. Chàng đã mau lẹ thích ứng khéo léo đặc biệt trong nghệ thuật hóa trang. Đến lúc làm xong công việc, chàng quay về phía Scalabrino, anh không còn nhận ra chàng.

– Thế nào? Roland nói, sao mi không hỏi những tin tức về chuyến hành trình vừa rồi của ta?

– Ngài muốn nói gì, thưa đức ông? Scalabrino run rẩy trả lời.

– Từ lúc ta có mặt ở đây, mi thấp thỏm chờ đợi giây phút để cho ta nói về Bianca với mi...

– Thật đúng, thưa đức ông!

– Mi thương con gái mi nhiều lắm sao! Mi chỉ vừa mới thoáng trông thấy nó... Có thật là nó khá xinh đẹp để cho người ta khó có thể quên lãng nó một khi được trông thấy nó.

– Đúng thế, thưa đức ông, hiện giờ nó được an toàn?

– Con gái của mi ở bên cạnh thân phụ ta và Juana. Nếu muốn gặp nó, mi có thể đi bất cứ lúc nào... Và việc đó sẽ rất thoải mái khi chúng ta không còn gì để làm ở Venise nữa và không còn gì có thể chia ly các người...

https://thuviensach.vn

Scalabrino thốt lên một tiếng kêu vui mừng và Roland đi ra, làm một dấu hiệu thân ái với anh.

Nửa giờ sau, chàng có mặt ở trên đảo Olivodo và đi thẳng đến ngôi nhà Dandolo. Đây là lần đầu tiên chàng trở lại ngôi nhà vào giữa ban ngày. Những cơn xúc động mãnh liệt đến tấn công quả tim chàng. Nếu như những kỷ niệm khốc liệt nổi dậy theo bước chân khi chàng đi vào trong ngôi vườn bị hoang phế, thì không một dấu hiệu nào bên ngoài có thể bộc lộ những tình cảm đang làm cho chàng nghẹt thở.

Một ông lão đi đến trước chàng vái chào vị quý tộc thanh nhã ngoại quốc mà Roland đã tạo cho gương mặt mình và bộ trang phục.

Người khách nhận ra ông lão Philippe, người gia nhân đã mở cửa cho chàng vào cái đêm... Cái đêm ghê gớm mà chàng đi đến đây.

– Ông có phải chủ nhân ngôi nhà này không? Chàng hỏi...

– Không, thưa ngài, ông lão đáp lại, tôi chỉ là người giữ nhà. Nhưng, nếu như ngài thích dừng một đôi lúc, ngài chủ nhân cao quý của tôi, đức ông Dandolo sẽ lấy làm sung sướng được thấy tôi tỏ lòng hiếu khách đối với ngài.

Roland tỏ dấu chấp nhận, đi vào và ngồi xuống.

– Ngôi nhà đẹp đẽ! Roland nói tiếp: Và được bao bọc bởi một ngôi vườn, đó là việc hiếm có ở Venise...

– Thật hiếm có, thưa ngài. Trong thành phố chỉ có hai hoặc ba ngôi vườn, và ngôi vườn này đẹp nhất.

– Trong trường hợp đó, tại sao ông không săn sóc cho đẹp hơn?...

– Đó là do lịnh của chủ nhân tôi, hay đúng hơn là lịnh của con gái ngài, phu nhân Altieri...

– Chà! Thật thế sao? Đây là những sở thích lạ thường đối với một người đàn bà!

– Tiểu thơ Léonore... xin lỗi! Phu nhân Altieri muốn rằng tất cả giữ nguyên trạng lúc bà rời khỏi ngôi nhà để đi đến ở nơi ngôi nhà của ngài đại úy thống lĩnh mà bà kết hôn.

https://thuviensach.vn

Roland vội vàng đứng lên và đến mở một cánh cửa sổ, dường như để quan sát khu vườn.

– Phải, đáng tiếc thật! Ông lão Philippe nói tiếp vừa lắc đầu. Nhưng bà muốn như vậy và thỉnh thoảng bà còn đến để tin chắc rằng tôi không có động đến gì cả, ở trong vườn cũng như ở trong nhà!

Những nắm tay của Roland co lại. Một tiếng rên rỉ xé nát cổ họng chàng.

– Sao! vị phu nhân cao quý đó còn không cho ông đụng đến ngôi nhà?

– Không, thưa ngài. Những vật nhỏ mọn nhất phải được để nguyên ở chỗ cũ thuở xưa của nó... Vào lúc bà có hạnh phúc, ông lão chấm dứt trong một tiếng thì thầm.

– Ông muốn nói gì? Roland hỏi.

– Không có gì... Đó là những chuyện cũ trong gia đình và tôi đã nói lẩm cẩm...

Roland trấn tĩnh giọng nói của mình, tìm cách làm cho nó trở lại thật bình tĩnh và hỏi:

– Ông nói rằng thỉnh thoảng bà nữ chủ của ông đến đây?

– Phải, thưa ngài, lúc ban đêm; bà đến và ngồi ở đằng kia, dưới cây bách hương to lớn mà ngài trông thấy đó; đến mười hai giờ đêm, bà bỏ đi... Nhưng tất cả việc đó chắc không làm cho ngài quan tâm chút nào...

– Tất cả những gì ông nói với ta đều rất chán, bởi vì ý định của ta là hỏi thuê ngôi nhà này...

– Không những ngài có thể thuê, mà còn có thể mua nữa, ông lão Philippe kêu lên.

– Chà! Chà!... Thật là không ổn chút nào với những gì lúc nãy ông nói với ta về những lịnh mà ông nhận được...

– Thưa ngài, ngôi nhà của đức ông Dandolo, và tôi bắt buộc phải thi hành theo ý muốn của ngài. Nếu con gái của ngài, phu nhân Altieri càng tỏ ra không muốn thay đổi gì cả ở ngôi nhà này thì đức ông Dandolo lại càng muốn bán đi. Ngài đã ra lịnh rõ ràng cho tôi tìm một

https://thuviensach.vn

người mua ngôi nhà, và lần sau cùng khi ngài đến, ngài còn nói thêm rằng nếu như tôi không tìm được người mua, ngài sẽ cho triệt hạ ngôi nhà và san bằng ngôi vườn...

– Ái chà! Ở đây xảy ra một án mạng chăng!...

– Không có án mạng nào, thưa ngài, tôi xin thề!...Nhưng đã có sự cố xảy ra giữa hai cha con làm cho họ có ý nghĩ khác nhau về ngôi nhà này...

– Những sự cố nào?...

Người gia bộc nghiêng mình biểu lộ sự cương quyết không chịu nói gì nữa.

– Thế thì, bấy giờ Roland mới nói, những gì ông vừa mới nói làm cho ta chú ý đến cực điểm. Tóm lại, ngôi nhà này đối với ta khá lãnh đạm, giờ đây bỗng hiện ra trước mắt ta như là một vật đáng kính...

– Chà! Thưa ngài...

– Phải, dù sao ta cũng về phe của phu nhân?... Ông nói sao?...

– Phu nhân Léonore Altieri...

– Đúng. Vậy thì, ta không thích ngôi nhà này bị triệt hạ trái với ý bà. Ông bảo với chủ nhân của ông rằng ông đã tìm được một người mua ngôi nhà và khu vườn, như tình trạng hiện nay, nghĩa là với tất cả bàn ghế ở trong nhà. Mặt khác, ông nói với phu nhân là ta sẽ không đụng chạm đến gì cả. Đây là một thị hiếu nhất thời, nhưng ta thích trải qua cái thị hiếu đó. Ta sẽ để nguyên tình trạng. Ông cần nói thêm rằng ta tính ở Venise độ chừng mười lăm ngày, và lúc ấy ta sẽ ra đi, có thể là không bao giờ trở lại nữa. Phu nhân sẽ tự do đến đây vào những lần mà bà thích, mà không ngại bị quấy rầy. Cuối cùng, nếu như ông muốn tiếp tục ở lại canh giữ ngôi nhà, ông sẽ ở lại cùng với những điều kiện y như của vị chủ nhân cũ, chỉ với sự khác biệt là ta sẽ tăng gấp đôi số tiền công cho ông dù cho nó có như thế nào. Điều kiện có thích hợp với ông không?...

– Chà! Thưa đức ông! Ông lão kêu lên. Tôi chắc phải chết, nếu như cần phải xa rời ngôi nhà này!

https://thuviensach.vn

– Thế là ông chấp nhận?

– Tôi chấp nhận, Thánh mẫu ơi!... Còn về số tiền công, số tiền tôi hiện lãnh đã đủ cho tôi...

– Chúng ta sẽ xem. Tốt lắm, ông là một người đàn ông trung hậu. Bây giờ, hãy lắng nghe, ta chỉ đặt một điều kiện duy nhất trong tất cả việc đó...

– Như thế nào? Ông Philippe lo sợ kêu lên.

– Là việc mua bán được thực hiện càng sớm càng tốt...

– Ngay ngày hôm nay!... Không có một sự cản trở nào.

– Ông hiểu không... Vì ta chỉ ở lại đây có một thời gian ngắn, ta muốn ít ra ta được thụ hưởng ngay việc làm chủ căn nhà mới này.

– Tối nay, tôi có thể trao cho ngài chìa khóa.

– Tốt! Tối nay ta sẽ có mặt ở đây cùng với số tiền. Bao nhiêu?...

– Đức ông Dandolo có bảo tôi đòi mười ngàn ê-quy... Nhưng mà...

– Tối nay, ta sẽ có mặt ở đây với mười ngàn ê-quy. Hãy cho soạn sẵn văn kiện sở hữu chủ cho ta.

– Nó đã sẵn sàng... chỉ cần ghi tên của ngài vào.

– Chà! Phải, ta quên nói tên cho ông biết. Đây, Roland vừa nói vừa viết lên một tờ giấy đưa cho ông lão.

Khi chàng đi rồi, ông lão Philippe vội vàng đọc tờ giấy:

– Jean di Lorenzo, ở Mantoue.

Roland đi đến bến sông nhảy lên một chiếc du thuyền và nói:

– Đến sông Đại Giang!

Chàng cho chiếc thuyền ngừng lại trước dinh thự Imperia. Một lúc sau chàng vào trong dinh và bảo tên gia nhân đang canh ở gian tiền sảnh:

– Xin vui lòng báo với phu nhân Imperia rằng một người ngoại quốc muốn đến chào bà.

– Phu nhân bịnh và không tiếp một ai cả.

https://thuviensach.vn

– Hãy nhấn mạnh và nói rằng ta mang đến cho bà tin tức một người rất thân ái với bà.

Tên gia nhân nghiêng mình và không cần rời khỏi gian tiền sảnh, nói vài lời với một tên gia nhân khác. Mười phút trôi qua. Có lẽ Imperia đủ thời gian để trang điểm tiếp người khách ngoại quốc, tên gia nhân trở lại nói:

– Phu nhân sẵn sàng tiếp ngài quý tộc ngoại quốc, xin ngài vui lòng đi theo tôi.

Cuối cùng Roland đứng trước mặt nàng kỹ nữ danh tiếng.

Nàng ngắm nhìn soi bói người ngoại quốc đang nghiêng chào và nói:

– Xin mời ngài ngồi. Người ta bảo rằng ngài muốn cho tôi những tin tức của một người thân thiết với tôi, và tôi không rõ một hy vọng điên rồ nào đang nổi dậy trong lòng tôi. Trong đời chỉ có mỗi một người thân thiết đối với tôi...

– Tiểu thơ, có phải không, thưa phu nhân?...

Imperia đứng thẳng lên, càng tái xanh hơn nữa, với một tiếng kêu nghẹn ngào.

Nàng chắp hai bàn tay, không thốt được một lời, và lời khẩn cầu thầm lặng đó càng cảm động hơn cả mọi lời nói đau đớn. Trong cái phút lo lắng đó, hình ảnh kỹ nữ biến mất, và hiện lên gương mặt cao quí của Imperia do được soi sáng bởi tình mẫu tử thiêng liêng.

– Thưa ngài, cuối cùng nàng kỹ nữ ấp úng, nếu như ngài biết được gì, xin vui lòng nói ra mau!...

– Nàng thật sự đau khổ! Roland nghĩ thầm.

Cần phải ghi chú rằng Roland, rất khéo thay đổi nét mặt, cũng không kém tài biến đổi giọng nói của chàng. Trong ngôn ngữ Ý, đó là chuyện làm khá dễ dàng, những thổ ngữ thay đổi tùy theo mỗi miền. Chàng đã sử dụng thổ âm xứ Mantoue, vào thuở đó rất khác biệt với thổ âm xứ Venise. Cho nên Imperia không thể ngờ rằng người ngoại quốc này và người thư ký của Arétin cũng chỉ là một.

https://thuviensach.vn

– Thưa phu nhân, chàng nói, tôi mong những gì tôi được biết, sẽ đủ để xoa dịu nỗi đau đớn mà tôi thấy hiện trên nét mặt của bà. Trước tiên tôi có thể xác nhận với bà rằng tiểu thơ Bianca được bình an vô sự.

Imperia bước đến gần người ngoại quốc và nắm bàn tay chàng:

– Xin cảm tạ ngài, nàng nói với một sự chan chứa rất hiếm có ở nơi nàng. Những gì ngài vừa nói cứu sống tôi. Tôi cảm thấy được hồi sinh. Nhưng làm thế nào ngài được rõ... Xin thứ lỗi cho những câu hỏi đó, thưa ngài... Ai đã nói với ngài! Cuối cùng ngài là ai? Tôi chưa bao giờ gặp ngài ở Venise...

– Thưa phu nhân, những câu hỏi của bà hoàn toàn tự nhiên và bà không có gì để cho tôi phải thứ lỗi. Tôi tên là Jean di Lorenzo và tôi ở Mantoue. Mới đây định làm một cuộc hành trình về phía nước Đức, tôi tự đề nghị đi ngang qua Trévise; bỗng hôm qua, không xa Mestre tôi gặp ở trên đường một người bạn... Chắc bà có nghe nói đến ngài Arétin danh tiếng?

– Tôi quen biết ngài... Xin hãy nói tiếp! Imperia hổn hển nói.

– Thế thì! Ông ta có một người thư ký, một người có nhiều trí tuệ và tính khí lạ lùng... Bà nên hình dung rằng cái ông Paolo đáng kính...

– Paolo! Thầy Paolo! Nàng kỹ nữ kêu lên.

– Đó là người bạn của tôi... Tôi đã nói rằng ngài Paolo nhân từ đó có thể sống sung sướng và yên tịnh lại tự cho mình một sứ mạng ở trên đời này; đó là tìm kiếm xung quanh mình những kẻ đã từng bị đau khổ và cứu giúp họ thoát khỏi sự đau khổ đó, ít nữa ở trong khả năng của một người đàn ông có thể làm được.

– Sứ mạng cao cả! Imperia hồi hộp nói. Tôi có gặp thầy Paolo, tôi có trò chuyện với ngài, và tôi đoán ra nơi ngài một bản tính cao quý và vĩ đại.

– Hừ!... Không nên tin tưởng ở những vẻ bề ngoài....

– Ngài muốn nói gì?...

– Bà sắp sửa được biết, và cùng lúc nắm được tất cả những gì có vẻ kỳ quái ở trong cái bản tính của người mà bà quá tán tụng...

https://thuviensach.vn

– Hãy nói đi, thưa ngài, nàng kỹ nữ kêu lên với một sự lo âu mỗi lúc càng tăng. Tất cả những gì tôi có thể nói về phần tôi, là tôi hoàn toàn tin tưởng nơi người đàn ông đó. Tôi có bị lầm lẫn không?...

– Không, thưa phu nhân, tôi có thể xác nhận với bà rằng anh bạn Paolo của tôi rất xứng đáng với lòng tin cậy; tuy nhiên ông ta có một cách thức để hiểu những sự việc mà có lẽ là không phải như cách thức hiểu của tất cả mọi người và của bà. Nói vắn tắt, tôi gặp ngài và sau khi chúng tôi ôm hôn nhau, bởi vì chúng tôi không gặp nhau đã lâu, ngài chỉ cho tôi thấy trong chiếc xe của ngài một nàng thiếu nữ có một sắc đẹp rạng rỡ tuyệt vời...

– Bianca!...

– Quả thật đó là tên của nàng thiếu nữ. Đây là những gì được ngài thuật cho tôi nghe lúc ấy. Đứa trẻ sống ở Venise với người mẹ... Người mẹ đã khá mù quáng bởi tình mẫu tử... Lời bào chữa duy nhất của bà ta!... Đã không thấy điều bất tiện nào, sự nguy hiểm nào để giữ ở trong nhà cô con gái Bianca thanh khiết, thiên thần... Bà hiểu được tôi không, thưa phu nhân?

– Than ôi! Imperia rên rỉ vừa chắp hai bàn tay.

– Tôi nói tiếp, hay đúng hơn, chính Paolo nói ra ở cửa miệng. Nỗi nguy hiểm ghê gớm mà Bianca đang trải qua ở bên cạnh người mẹ, một hôm đã trở thành hiện thực. Một người đàn ông, hay đúng hơn là một con quái vật trông thấy đứa trẻ và đã yêu say đắm điên cuồng không lùi bước trước một tội ác nào cả. Người bạn tôi quyết định cứu thoát nàng thiếu nữ. Bất hạnh thay, lúc anh bạn tôi muốn hành động, thì đã quá muộn: Bembo đã giăng lưới, Bianca bị bắt cóc.

– Nhưng được người bạn ngài cứu thoát nó, phải không?... Ôi! Xin hãy nói đi...

– Đó là những gì tôi bắt đầu nói với bà, thưa phu nhân, và tôi xin nhắc lại với bà, Bianca không còn trải qua một sự nguy hiểm nào cả. Paolo tham dự vào cuộc bắt cóc đó, theo dõi Bembo từng bước, khiêu khích và giết chết ông ta.

https://thuviensach.vn

– Bembo đã chết! Imperia kêu lên vừa run rẩy vì vui mừng.

– Phải, bà và Bianca, các người được giải thoát mãi mãi khỏi người đàn ông đó.

– Nhưng bấy giờ, Imperia nói tiếp với một giọng run run, tại sao người bạn của ngài không đưa trả con gái tôi về?... Ông ta chờ đợi gì?...

Roland giữ im lặng một lúc. Có lẽ một trận chiến cuối cùng đang khai diễn trong lòng chàng:

– Người bạn tôi xét rằng sau khi cứu thoát Bianca khỏi tay Bembo, ông cần phải cứu thoát cô khỏi chính tay của bà!

– Khỏi tay tôi!... Khỏi tay tôi, người mẹ của nó!

– Tôi đã nói với bà cái bản tính lạ lùng của Paolo. Ông ta xác nhận với tôi bằng cách cướp giật Bianca khỏi tay bà...

– Ông ta cướp giật con gái tôi!... Úi chao! Ông ta tính giữ nó lại?...

– Phải, thưa phu nhân!

– Và tôi sẽ không gặp lại con tôi nữa?...

– Có lẽ!

Imperia cười vang với một tiếng cười man rợ.

– Ông bạn của ngài điên cuồng, thưa ngài! Nàng sôi nổi nói. Và chính ngài, ngài cũng điên cuồng, ngài là kẻ đến thông báo cho một người mẹ biết rằng sẽ không còn gặp lại đứa con gái thân yêu của mình nữa. Họ muốn chứng tỏ họ là những con người đạo đức! Có liêm sỉ bằng cách dùng tư tưởng của họ thay thế cho tư tưởng của tôi, họ muốn che chở cho con gái của tôi! Và ai nói với ngài rằng, ở đây con gái của tôi không trải qua một sự nguy hiểm nào khác hơn là sự nguy hiểm đã đe dọa nó?... Chao ôi! Bọn khốn nạn!... Họ muốn cứu đứa con và giết chết người mẹ!... Ai biết được? Có thể họ cũng giết chết cả đứa con gái của tôi! Bởi vì Bianca yêu thương tôi, thưa ngài, nó sẽ chết vì sự chia ly đó!... Nhưng mà ngài không biết tôi có khả năng làm được gì! Tôi sẽ đảo lộn cả thế giới, tôi sẽ tìm ra cái người Paolo của ngài... Và lúc đó, bất hạnh cho ông ta!

Imperia bật lên khóc nức nở.

https://thuviensach.vn

– Xin hãy để cho tôi nói hết, thưa phu nhân, Roland liền nói.

– Hãy nói đi, Imperia nói, cố bấu víu vào một hy vọng mơ hồ.

– Ông bạn tôi đã xét rằng chẳng những cần cứu thoát con gái của bà, mà còn cần phải trừng phạt bà...

– Trừng phạt tôi... Tôi?...

– Phải! Dường như thuở xưa bà có phạm một trọng tội mà bà đã thú nhận với ông ta...

– Ông ta lấy quyền gì để tự xưng là quan tòa của tôi? Sau khi bất ngờ biết được sự bí mật trong đời tôi, ông ta lấy quyền gì để sát hại tôi?

Roland đứng lên.

– Bà nêu những quyền hạn ra! Chàng rít lên với một giọng trầm trầm. Chúng ta hãy nói đến quyền hạn, bởi vì bà thốt ra cái từ đó. Khi một người đàn ông bị bứng ra khỏi thế giới những người sống để bị giam cầm sáu năm trong một cái hầm sâu, tại đây người đó suýt trở thành điên cuồng vì đau đớn, tại đây người đó suýt chết vì đói và vì lạnh, tại đây mỗi giây trong cuộc đời tồn tại khốn nạn của người đó là một tiếng nấc tuyệt vọng, tại đây người đó ngờ rằng mình đã bị bỏ rơi khỏi thế giới loài người và bị ném vào trong một đêm tối vĩnh viễn. Đến lúc người đó được trở về giữa những người sống, thì được biết rằng mình đã bị mất hết cả, cha, mẹ, người yêu... Tôi chưa nói đến tài sản, đến địa vị cao quý mà người đó đang giữ, đến lúc người đó tìm lại được những con quỷ thoát ra từ địa ngục đã muốn, đã xếp đặt, đã lạnh lùng phối hợp nỗi bất hạnh của mình, bà có tin rằng người đó có quyền đứng thẳng trước mặt những kẻ khốn nạn đã gây cho mình một cuộc sinh tồn bất hạnh và bảo với họ rằng: Đến lượt các người phải chịu đau khổ ở trong xác thịt của mình và ở trong lòng của mình, cũng như là ta đã chịu đau khổ ở trong lòng ta và ở trong xác thịt của ta; đến lượt các người sẽ than khóc, sẽ nức nở và bởi vì không một người nào trong bọn các người đã dung tha cho ta, nên đừng chờ đợi ở nơi ta sự dung tha cũng như là lòng thương hại!...

https://thuviensach.vn

Imperia, nép mình sát vào lưng chiếc ghế bành, nhợt nhạt, rúng động do một cơn run quằn quại, nhìn người đàn ông đang nói như thế với đôi mắt mở to bởi sự khủng khiếp.

– Ngài là ai? Ôi! Ngài là ai? Nàng ấp úng.

Bỗng nhiên Roland lấy lại tất cả sự bình tĩnh của mình.

– Không liên quan gì đến tôi, thưa phu nhân, nhưng là người bạn Paolo của tôi... Tôi chỉ làm cái việc lập lại những gì ông ta thổ lộ với tôi. Bà có phải là một trong những kẻ ghê tởm đó đã đày đọa ông ta hay không?...Tôi không biết? Ông ta có phải chính là người đàn ông đã chịu đau khổ không, hoặc là ông ta chỉ là người kế thừa một cuộc báo thù? Tôi cũng không biết. Tôi chỉ giản dị trả lời cho bà về vấn đề những quyền hạn có thể có. Có lẽ ông ta nghe biết được một tội ác nào đó mà bà đã phạm phải thuở xưa... Và, bà cũng biết rằng, những tội ác sẽ phải đền tội ác, sớm hay là muộn...

Imperia nhìn chàng vừa gật đầu. Nàng đã tan nát vì mệt nhọc. Nàng tự cảm thấy bị mắc vào một bộ bánh xe răng cưa dữ dội. Lồng ngực của nàng nổi lên dưới sức của một cái giật cơ đau đớn.

– Và nếu như tôi thú nhận! Nàng nói với một tiếng nức nở. Nếu như tôi xin dung tha!... Người ta không thể nào tỏ lòng thương hại một người mẹ sao!... Ôi! Ngài nên nghĩ rằng con gái tôi là tất cả những gì tôi có được trong thế gian này. Được bợ đỡ, được tâng bốc, bị làm nhục, bị khinh thường, tôi đi ngang qua những sự chiêm ngưỡng và những sự khinh bỉ mà không cần thấy. Tôi, tôi chỉ có đứa con gái mà thôi! Nếu như người ta cướp nó khỏi tay tôi, người ta phạm phải một trọng tội. Người ta đáp lại một tội ác bằng một tội ác khác! Đến lượt ông bạn của ngài nên coi chừng mình không phải là người đàn ông có trí thông minh vĩ đại như mình đã tự lầm tưởng! Và bởi vì ông ta nói rằng trí thông minh tối thượng là lòng nhân từ, ông ta nên tự hỏi xem lòng nhân từ tối thượng có phải là sự tha thứ hay không!...

– Sự tha thứ! Roland lẩm bẩm. Ta có nghĩ đến!...Nhưng mà ta đã chịu quá đau khổ... Ta vẫn còn quá đau khổ nữa!...

https://thuviensach.vn

Những lời này vô tình thoát ra mà chàng không có ý thức. Imperia không nghe, bởi nàng đang mải mê chuyên chú trong sự chờ đợi, bị chia sẻ giữa niềm hy vọng và nỗi tuyệt vọng.

– Thưa phu nhân, bấy giờ Roland nói tiếp, tôi xem như sứ mạng của tôi đã chấm dứt, tôi chỉ có thể tóm tắt tình trạng của bà và của người bạn đáng kính Paolo... của tôi đã khá may mắn để cứu thoát Bianca trong tay của Bembo; nhưng mà ngài cho rằng không cần thiết trao trả tiểu thơ lại cho bà.

– Đê tiện! Đê tiện!... Và ngài cũng đê tiện, ngài, người đàn ông lương thiện đã tiếp tay cho những mưu chước như thế!

Roland đứng lên, nghiêng mình chào để cáo từ và nói tiếp:

– Tôi tưởng có thể nói với bà, thưa phu nhân, rằng người bạn của tôi sẽ xem là một bổn phận để thông báo cho bà những tin tức của tiểu thơ... Nhưng tôi biết ông ta ngoan cố...

– Tôi sẽ không còn gặp lại con Bianca của tôi nữa sao! Tất cả hai người nên bị nguyền rủa! Và gã Roland Candiano mà tôi đã yêu thương cũng đáng bị nguyền rủa! Phải, gã Roland Candiano khốn nạn!... Bởi vì ngài hành động cho chính ông ta! Chính ông ta sai phái ngài đến! Chính ông ta đã cướp đứa con của tôi, đã rứt con tim của tôi!

Nghe đến những lời nói đó, thình lình được tuôn ra trong cuộc hội kiến lạ lùng, vẻ mặt của Roland bị xúc động; chàng nắm lấy hai cườm tay của Imperia, cúi xuống nàng một gương mặt rực lửa, và với một giọng khàn, gần như độc ác, chàng gầm lớn:

– Bà nguyền rủa Roland Candiano! Chỉ cần cuộc tiếp xúc ô uế của bà làm cho ông ta bị nguyền rủa đời đời! Bà nên nhớ lại... Mi nên nhớ lại những gì mà những tên đồng lõa của mi và mi đã làm hại người đàn ông đó! Phải, từ quả tim của ta mở rộng cho lòng thương hại... Lòng thương hại!... Trong lúc mà mi nếu có thể, mi sẽ dùng hai bàn tay bóp chết ta! Lòng thương hại!...

Chàng cười vang với một giọng cười man rợ:

https://thuviensach.vn

– Hãy đau khổ đi, hãy khóc và tuyệt vọng đi!...Không bao giờ mi sẽ gặp lại con gái của mi... không bao giờ!...

Imperia té quỵ xuống.

Đôi mắt trợn trừng của nàng nhìn sững lên người đàn ông đó với một sự kinh hãi khó tả. Nàng muốn kêu lên, muốn van xin... Không một âm điệu nào thoát ra khỏi cổ họng bị bóp chặt của nàng.

Cuối cùng nàng hồi tỉnh lại...

Bấy giờ, nàng nhảy dựng lên và chạy vụt đi, sùi bọt mép, ngang qua tòa dinh thự của mình, vừa gầm vang:

– Hãy bắt người đàn ông này!... Đó là Roland Candiano!...

Vào lúc đó Roland đi xuống các bậc thang cẩm thạch của tòa dinh thự. Chàng đi không vội vã đến chiếc du thuyền đang đậu chờ và lẹ làng chèo đi. Đến lúc bọn gia nhân của Imperia chạy ra đến bến, chàng đã biến mất...

Imperia đi trở vào trong phòng mình, tại đây nàng yếu lả đi trong một trạng thái tuyệt vọng, với từng cơn giận dữ và điên cuồng. Rồi nàng tự âm thầm suy tính. Thình lình nàng gọi các tỳ nữ đến thay đổi y phục cho mình.

Nàng mặc vào một bộ y phục nghiêm nghị như là những người đàn bà lớn tuổi đáng kính thường mặc, không trang điểm cũng không nữ trang và nàng đi ra, chỉ đem theo một tên gia nhân. Chẳng bao lâu chiếc du thuyền đưa nàng xuống trước dinh thự của Dandolo và giây lát sau, nàng ở trước mặt viên Đại Pháp quan.

– Tôi không biết ngài có nhận ra tôi không, thưa đức ông, nàng nói; chúng ta chỉ gặp nhau có một lần, cách đây gần bảy năm... Trong một trường hợp...

– Khó quên, Dandolo trả lời chát tai; ta nhận ra bà, thưa phu nhân... Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, đó là ở nơi dinh thự của bà mà Altieri đã lôi cuốn ta vào. Còn có mặt với chúng ta Foscari, nay là thủ tướng, và Bembo, giờ đây là hồng y. Đó là vào mười hai giờ đêm, Roland Candiano vừa bị bắt, và chúng ta thảo luận ở nơi đó về những gì chúng

https://thuviensach.vn

ta sẽ đối phó với ông ta, với thân phụ và thân mẫu của ông ta. Có phải như thế không, thưa phu nhân? Cùng chung một hiệp ước liên kết chúng ta!... Và bởi vì bà đến đây, ta suy đoán rằng bà đến đây về cái hiệp ước đó.

– Phải, thưa đức ông. Đây là những gì tôi đến nói với ngài: Một trong những kẻ tham dự vào cảnh tượng mà ngài vừa nhắc lại không còn nữa. Ông ta mới bị giết chết.

Dandolo không có một cử chỉ ngạc nhiên. Ông chờ đợi tất cả từ lúc ông đã gặp Sandrigo.

– Người nào?... Ai ở trong bọn chúng ta đã bị sát hại đầu tiên bởi Roland Candiano?

Imperia rùng mình dữ dội. Thế là Dandolo đã biết rằng Roland đang ở tại Venise!... Và ông ta không có hành động!

– Kẻ bị ngã xuống, nàng nói, là Bembo.

– Làm thế nào bà biết được việc đó?

– Bởi Roland Candiano. Ông ta ở nhà tôi vừa đi ra.

Một tiếng thở dài chán nản làm căng phồng lồng ngực của viên Đại Pháp quan.

Bấy giờ, chỉ trong vài lời, Imperia thuật lại mối tình si của Bembo đối với Bianca, sự can thiệp của người thư ký của Arétin, việc bắt cóc nàng thiếu nữ, và cuối cùng cuộc hội kiến giữa nàng với người đàn ông tên là Jean di Lorenzo.

– Và bây giờ, nàng kết thúc, tôi tin chắc rằng Paolo, người thư ký của nhà thi sĩ, Jean di Lorenzo và Roland Candiano đều là một người.

Dandolo suy nghĩ sâu xa. Ông tìm ra một ánh sáng trong khoảng tối tăm đang bao quanh ông, một sợi chỉ giúp cho ông ta khỏi cái mê cung. Và cũng giống như đêm trước, ông lẩm bẩm ê chề:

– Định mệnh!...

Tuy nhiên Imperia nói tiếp:

– Đây là bước đầu của Roland: Bembo bị giết, con gái tôi bị mất tích mãi mãi, việc đó, chính là nhát dao găm ông ta đâm tôi!... Khốn nạn!

https://thuviensach.vn

Nàng nói tiếp trong một cơn tuyệt vọng cực điểm, khiến cho viên Đại Pháp quan rùng mình. Tại sao ông ta cũng không giết chết tôi luôn?

– Xin bà hãy lấy lại can đảm, thưa phu nhân, Dandolo nói.

– Ngài không biết rằng niềm sung sướng khi có một người con gái và tôi đã dành tất cả tình thương yêu cho nó. Ngài cần biết rằng con gái tôi là cả mục đích của cuộc đời tôi, rằng cái viễn ảnh cho hạnh phúc của nó đã nâng đỡ tôi cho đến ngày hôm nay, đã giúp cho tôi chịu đựng những lời tán thưởng nhục nhã được người ta phung phí cho người kỹ nữ! Là mẹ, tôi có lý do để tồn tại! Bị chia ly khỏi đứa con, tôi chỉ còn muốn tự để cho chết dần chết mòn trong một xó với niềm tiếc thương và đau khổ. Ôi! người đàn ông đó thật sự tài giỏi, thưa ngài, bởi vì ông ta soi thấu tâm can của tôi, bởi vì giữa bao sự trừng phạt, ông ta đã chọn đối với tôi sự trừng phạt khốn khổ nhất để đánh vào tâm hồn của tôi!

– Và ta cũng vậy, ta có một đứa con gái! Dandolo lẩm bẩm nho nhỏ, bị xúc động bởi sự đau đớn đó.

– Phải! Imperia nói tiếp, và chính vì thế mà tôi vội chạy đến ngài. Tôi đến để nói với ngài rằng Roland Candiano chưa chết như người ta tưởng, ông ta đang xông đến chúng ta...

– Ta đã biết tất cả việc đó!

– Ngài đã biết và ngài không báo trước cho tôi...

– Bà hãy yên tâm. Vào giờ này, tất cả sở cảnh sát ở Venise đang báo động. Roland Candiano sẽ rơi vào tay chúng ta trước ba ngày...

– Ba ngày! Thật quá lâu!...

– Nào hãy xem, bởi vì bà vừa trông thấy ông ta, hãy cho ta một sự miêu tả chính xác về sự cải trang của ông ta đang sử dụng. Bà nói rằng ông ta tự xưng là Jean di Lorenzo?...

– Phải. Và đây là tướng mạo của ông ta.

Một bàn tay đưa lên trán, tinh thần căng thẳng, giọng nói khàn khàn, Imperia bắt đầu đọc cho Dandolo viết. Đến lúc xong, nàng kỹ nữ đứng lên đi ra.

https://thuviensach.vn

Trong tiền sảnh, nàng gặp phải ông lão đang vui vẻ bảo một tên gia nhân:

– Hãy báo cho chủ nhân của chúng ta hay rằng ta đã tìm ra một chủ mua ngôi nhà, và ta cần phải gặp ngài ngay càng sớm càng tốt.

Đi đến chiếc du thuyền, Imperia ra lịnh cho đưa nàng về nhà. Nhưng chiếc du thuyền vừa chèo đi, nàng ném một ánh mắt ngờ vực lên trên ngôi nhà Dandolo, và bỗng thình lình thay đổi ý kiến, nàng kêu lớn:

– Không! Đến dinh thự Altieri?...

Trước khi đi theo Imperia trong cuộc vận động mới của nàng toan tính, chúng ta hãy trở lại văn phòng của vị Đại Pháp quan.

Ông ngã dựa vào trong chiếc ghế bành lớn của mình và đưa hai tay ôm đầu, nghĩ ngợi:

– Việc không thể tránh được đang diễn ra!... Cái vòng thu hẹp lại xung quanh mình ta... Việc bắt giữ Roland chỉ còn là một vấn đề trong vài giờ đồng hồ nữa!... Không thể giữ cho việc bắt giữ đó bí mật được...Và người đàn bà đó vừa mới đến kêu la rằng nàng thương yêu con gái nàng!... Và ta!... Ta!... Ôi! Léonore đứng trước mặt ta và hỏi tội ta về những sự phản bội và những sự dối trá của ta!... Thật rùng rợn, và ta đã không dự liệu trước cuộc phiêu lưu quá ghê gớm như vậy... Ta bị tuyệt vọng... Nào hãy xem... nếu như ta tự tử!... Có lẽ việc đó sẽ thu xếp tất cả chăng!...

Vào lúc đó, người ta đến thông báo rằng ông lão Philippe người giữ ngôi nhà ở đảo Olivolo, xin đến hầu chuyện ông và ông ta đã tìm ra một người mua nhà.

Ông phác một cử chỉ thầm bảo: Lão nên chờ đợi.

Ông muốn suy nghĩ kỹ đến việc đó... Và tuy nhiên, đã nhiều lần ông đã nhiệt thành mong muốn tống khứ đi cái ngôi nhà hiện thân cho lòng hối hận tê liệt (hóa đá) của ông, với một gương mặt nghiêm khắc chất chứa những lời nguyền rủa âm thầm.

Trong một giờ đồng hồ nặng nề trôi qua, ông tiếp tục tìm kiếm một lối thoát cho tình thế. Lần lần, một niềm hy vọng mơ hồ trở lại với ông.

https://thuviensach.vn

– Rất khó có thể Roland tự để cho bị bắt trong lúc bất ngờ... Và về phía ta, nếu như ta thành công ném nhân viên của ta đi theo một con đường không đúng...Phải, chính là việc đó... Để cho ông ta có đủ thời giờ bỏ trốn... Nếu cần ta sẽ báo tin cho ông ta hay!... Và lúc bấy giờ biết đâu rằng, đã hài lòng với cái chết của Bembo, ông ta sẽ chẳng lìa khỏi mãi mãi!...

Bấy giờ, một chút bình tĩnh trở lại trong lòng, ông ra lịnh cho đưa ông lão Philippe vào.

– Thế nào! ông nói gần như vui vẻ, cuối cùng mi đã tìm ra?...

– Phải, thưa đức ông!

– Sao, cần phải bán thật gấp... Người mua là ai?

– Một vị lãnh chúa ngoại quốc đã tuyển dụng tôi tiếp tục canh giữ trong đảo Olivolo trong nhiệm vụ trước đây của tôi.

– Tốt! Chỉ cần có việc thực hiện bán gấp càng sớm càng tốt.

– Thưa đức ông, chính là ngay bữa nay. Tối nay, vị lãnh chúa sẽ mang số tiền đến cho tôi và trễ lắm một giờ đồng hồ sau, nó sẽ được mang đến cho ngài.

– Tốt. Mi sẽ giữ lại hai trăm ê-quy cho mi.

– Đức ông thật quá rộng rãi, ông lão kêu lên vừa cúi chào. Đây, tôi có mang đến văn khế; đức ông chỉ cần đặt lên chữ ký của ngài.

Philippe đặt trước mặt viên đại pháp quan một tấm da để ông ký.

– Ta không thấy tên của người mua, ông hỏi.

– Tôi không muốn viết, vì bàn tay tôi khéo léo cầm cái cào và cái thuổng hơn là cây bút lông. Nhưng tôi có mang theo một tờ giấy trên đó ngài lãnh chúa ngoại quốc có ghi tên họ. Đức ông chỉ cần chép qua. Tờ giấy đây.

Dandolo cầm tờ giấy lên liếc nhìn qua.

– Ông ta! Ông lẩm bẩm, lạnh giá. Ông ta!... Ôi! Định mệnh!...

Và tâm trí ông bị nghiền nát, thoi thóp, đôi mắt bị thôi miên bởi mảnh giấy nhỏ chỉ chứa đựng có cái tên:

https://thuviensach.vn

– Jean di Lorenzo...

– Jean di Lorenzo!... Roland Candiano!... Chính Roland Candiano người bí mật mua ngôi nhà Dandolo!... Vị Đại Pháp quan ngước mắt lên nhìn ông lão Philippe kinh ngạc với một ánh mắt buồn rầu dường như van nài tha thứ. Rồi nhận thấy thái độ của mình có thể lạ lùng trước mắt người gia nhân, ông ấp úng:

– Người đàn ông, này sẽ đến vào giờ nào?...

– Tối nay, thưa đức ông, vào lối bảy hay tám giờ, lúc chập tối.

– Tốt. Hãy để văn khế lại cho ta. Trong hai giờ nữa, sẽ trở lại lấy giấy.

Ông lão Philippe cúi chào và đi ra...

Bây giờ chúng ta trở lại với nàng kỹ nữ Imperia, như người ta thấy, đã ra lịnh cho tên chèo thuyền đưa nàng đến tòa dinh thự của đại úy thống lĩnh.

Imperia đi ngang qua những gian phòng khách rộng lớn của viên đại úy thống lĩnh chứa đầy những sĩ quan bận rộn và ồn ào. Dinh thự của viên Đại Pháp quan càng cô đơn, lặng lẽ bao nhiêu, thì dinh thự của Altieri càng rộn rịp, sống động, ầm ĩ bấy nhiêu. Một người quan sát suy diễn, đi từ trên mặt cho đến tận đáy các sự việc, tất hiểu rằng hai tòa dinh thự quá khác biệt nhau là hai gương mặt của một tình cảm đang khích động những vị chủ nhân, mà nếu như Dandolo tự gập mình lại, thì Altieri tìm cách tự làm cho khuây khỏa. Tuy nhiên mỗi người trong bọn họ không thoát khỏi một sự lo lắng giống hệt nhau.

Imperia không suy nghĩ đến các điều đó khi được một sĩ quan hướng dẫn nàng đi ngang qua những gian tiền phòng. Bỗng thình lình đứng trước mặt Altieri, khí sắc u ám, cao ngạo.

Ông chỉ cho nàng một chiếc ghế, bước đến gần cửa để bảo đảm rằng không có một ai lắng nghe, rồi ông kêu lên:

– Thưa phu nhân, chắc phải có một biến cố quan trọng xảy ra, để cho bà không do dự đến đây giữa ban ngày... Bà có nghĩ đến tất cả những gì người ta có thể nói và nghĩ về một cuộc viếng thăm như thế

https://thuviensach.vn

không?...Chúng ta đã thỏa thuận rằng sẽ chẳng bao giờ chúng ta gặp lại nhau, kể từ cái đêm...

– Cái đêm mà chúng ta đã soạn thảo lời tố cáo gian dối, có phải không, thưa ngài?

– Im lặng! Altieri nói, vừa nhìn xung quanh mình với vẻ khủng khiếp... Người ta có thể nghe bà nói!

– Ai đâu! Bọn quân sĩ? Đáng kể gì!...

– Không!... Không phải bọn quân sĩ!... Một người đàn bà!

Vào lúc đó, sau một tấm màn, một tiếng rên rỉ nghẹn ngào vẳng ra... một tiếng kêu trong đó có sự ghê tởm, sự sợ hãi, một sự kinh ngạc tột độ...

Nhưng tiếng kêu đó, Imperia hoàn toàn đang nghĩ đến mối thù hận trong lòng nên không nghe rõ.

Altieri bị xúc động mãnh liệt và choáng váng nên cũng không nghe rõ.

Viên đại úy thống lĩnh đã tái mặt khi nghe Imperia nói:

– Phải... Tôi chạy... đến ngài để báo cho ngài... Một kẻ sắp đến đây!

– Đã có đề phòng!

– Tất cả sở cảnh sát đã báo động?...

– Có lẽ vào giờ này đã được làm rồi...

– Cần báo tin cho ngài thủ tướng...

– Đó là công việc của ngài?

– Báo tin cho đức hồng y Bembo...

– Ngài đã chết!

– Chết!... Bembo?...

– Bị giết, bị ám sát bởi kẻ sắp đi đến!

Altieri đứng lên, tháo xuống hai khẩu súng ngắn, nạp đạn, lên cò, để lên trên bàn trước mặt ông. Rồi ông lau chiếc trán xanh xao, và ông nói với một giọng khàn, vắn tắt:

https://thuviensach.vn

– Hãy nói tất cả cho ta nghe... Đừng bỏ sót gì cả!...Hoặc là do trời, chúng ta sẽ bị hại. Ta biết rõ Roland. Nếu chúng ta không giết hắn chết, sự báo thù sẽ rất ghê rợn.

– Ghê rợn, đúng là như vậy! Imperia vừa nói vừa gật đầu với vẻ tuyệt vọng. Ông ta đã sát hại Bembo và tôi...

– Bà!... Như thế nào?

– Bằng cách cướp giật con gái tôi! Nghĩa là bằng cách gây vết thương lòng cho tôi, bằng cách dập tắt linh hồn tôi như là người ta dập tắt một ngọn đèn, bằng cách làm cho tôi trở thành một tấm thân khốn khổ không còn sinh khí, cả ánh sáng, lẫn tình yêu.

– Nào hãy xem, nào hãy xem! Altieri nóng nảy nói. Cần phải sắp xếp thứ tự trong tất cả việc đó... Bà hãy kể lại đích xác và chi tiết những gì bà được biết.

Từ từ với sự chính xác, người kỹ nữ thuật lại câu chuyện mà nàng đã kể cho viên Đại Pháp quan nghe.

Đến lúc nàng kể xong, ông suy nghĩ hồi lâu, và lời nói đầu tiên của ông là như sau:

– Tại sao, đã báo trước cho ngài Đại Pháp quan, bà còn đến để báo cho ta nữa?

– Tại vì tôi nghi ngờ ngài Dandolo. Đó là một người đàn ông nhu nhược, một gương mặt bí ẩn. Có thể tôi bị lầm chăng, nhưng dường như tôi thấy ông ta do dự...Ngài, tôi biết rằng ngài sẽ không do dự!

Altieri liền nhớ lại đến cử chỉ lạ lùng của Dandolo cái ngày mà ông chạy đến báo tin cuộc vượt ngục của Roland.

– Không còn hoài nghi gì nữa! Ông nghĩ thầm. Dandolo lùi bước!... Nhưng ta, ta sẽ biết cách khiến cho ông ta phải hành động!

Và ông cao giọng nói tiếp:

– Không, không, ta sẽ không do dự! Bà hãy yên lòng, thưa phu nhân. Có một trong hai người chúng tôi là thừa. Một trong hai người chúng tôi phải chết. Và ta xin thề với bà rằng kẻ đó sẽ là ông ta.

https://thuviensach.vn

– Phải, Imperia nói. Nhưng khi Roland chết, tôi cần phải biết xem ông ta đã lôi cuốn con gái tôi đi đâu. Ngài nên nghĩ đến việc đó!... Và ngài nên tự nhủ rằng nếu như ngài không hoàn trả con gái tôi lại cho tôi, ngài, Dandolo và Foscari, tôi sẽ xem các ngài như là những người vô trách nhiệm.

Nàng kỹ nữ thốt ra những lời nói đó với một âm điệu quả quyết rất dữ tợn đến nỗi khiến cho viên đại úy thống lĩnh phải rùng mình. Ông nghiêng mình ra dấu hoàn toàn chấp thuận và đưa Imperia ra về.

– Hãy đi qua nơi đây, ông nói vừa mở một cánh cửa. Đi thẳng trước mặt, bà sẽ ra bên dưới thang lầu mà không bị ai nhận thấy. Và những gì còn lại, xin tin ở nơi ta!

– Tôi tin! Imperia nói có vẻ đe dọa.

Nàng bước đi.

Altieri khép cánh cửa lại, ông có một nụ cười thê thảm, vừa vuốt ve lưỡi nhọn dao găm.

– Trước tiên là hắn, ông lẩm bẩm, rồi sau sẽ đến nàng.

Và ông vội vã đi đến dinh Dandolo, bằng cách dẫn theo bảy hay tám tên bộ hạ gan dạ nhất theo hộ vệ. Ông đi cho đến văn phòng của viên Đại Pháp quan, ông mở cửa không chờ thông báo khiến cho ông thừa phát lại đang làm phận sự đứng choáng váng trước một sự thiếu luật lệ về nghi thức nghiêm khắc áp dụng trong tòa dinh thự này.

Sau khi ông lão Philippe đi rồi, Dandolo còn ngồi cúi xuống mảnh da mà ông sẽ phải tự mình viết vào cái tên của Jean di Lorenzo... nghĩa là của Roland Candiano.

Ông buông thả theo dòng tư tưởng u buồn của mình, và tự nhiên, gần như không biết mình làm gì. Cuối cùng ông đã viết cái tên vào chỗ còn để chừa trắng trên tờ văn khế bán nhà.

Thình lình, Altieri đi vào, khép kín cánh cửa và nói:

– Thưa ngài Đại Pháp quan, tôi đến để thông báo với ngài rằng Roland Candiano đang ở Venise ẩn núp dưới cái tên là Jean di Lorenzo. Lần này, ngài định làm gì?...

https://thuviensach.vn

Dandolo ngồi yên bị xúc động trong trạng thái ngây ngất, đôi mắt gắn chặt không thể rời khỏi tờ văn khế mà do một cử động co quắp, ông toan che giấu nó dưới bàn tay co rúm của ông.

Altieri nhận thấy mảnh da viết.

Ông trông thấy thái độ kinh hoàng của Dandolo.

Với trực giác mau lẹ mà người ta có vào một vài trường hợp đột biến, với hành động vũ phu của bản tính hung bạo, ông hiểu rằng tờ giấy đang bị đè dưới bàn tay vặn vẹo của viên Đại Pháp quan cung cấp chìa khóa của một sự bí ẩn, ông hiểu rằng mình cần phải đọc nó, bàn tay ông đưa tới đặt lên mảnh da viết.

– Thưa ngài, Dandolo muốn phản đối vừa cố trấn tĩnh lại. – Ngài muốn che giấu tờ giấy này?...

– Đó là quyền của ta!

– Tôi muốn đọc nó...

– Việc của ngài làm thật khó tưởng tượng được!

– Và tôi đọc nó! Altieri chấm dứt, tái mét vì sự dụng chạm thình lình, bất ngờ với nhạc phụ mình.

Ông chụp lấy mạnh bạo mảnh da viết và đọc. Đến tên Jean di Lorenzo, ông thét lên một tiếng vang dội.

Vào giây phút đó, Dandolo chuyển từ sự do dự cùng cực đến sự táo bạo lạ thường.

– Altieri, ông nói, do sự hung bạo, ngài vừa mới cướp lấy một điều bí mật của Quốc gia. Ta đạt đến kết quả giăng một cái bẫy cho Roland Candiano. Đêm nay, ông ta sẽ đến ngôi nhà ở Olivolo của ta. Ngôi nhà sẽ bị bao vây. Người đàn ông sẽ rơi vào trong tay ta. Nhưng nên nghĩ rằng chỉ một lời nói, một sự tiết lộ duy nhất có thể làm cho hư tất cả!

Altieri ngồi xuống, trầm ngâm.

– Xin tha lỗi cho sự hung bạo của tôi, ông nói. Tôi quá rối loạn bởi cái tin tức bất thường đó!

– Ta tha thứ cho ngài, Dandolo nói, vừa đưa bàn tay cho Altieri.... Và đồng thời họ trao đổi với nhau một ánh mắt thù hận và ngờ vực. Vả lại

https://thuviensach.vn

ta có thể oán hận người chồng của Léonore sao?... Nhưng bởi vì ngài biết được...

– Tôi đã được Imperia báo cho biết...

– Phải, ta biết. Nàng vừa ở đây đi ra, ngỡ rằng mang tin đến cho ta, trong khi mà từ năm tháng nay ta theo dõi Roland Candiano từng bước chân, trong khi mà chính ta đã lôi cuốn ông ta đến Venise. Cuối cùng chính ta đã có ý nghĩ từ từ đẩy ông ta về phía ngôi nhà mà ta giả thiết rằng... Nhiều kỷ niệm xưa chắc chắn sẽ làm cho ông ta đến...

Nghe những lời bóng gió thốt ra với sự thản nhiên về tình yêu của Roland đối với Léonore, Altieri có một cử chỉ điên cuồng.

– Nhưng mà ngài chưa biết hết tất cả! Dandolo nói tiếp. Candiano cầm đầu một đạo binh thật sự. Ông ta chỉ huy hai ngàn tên cướp có võ trang. Ông ta có nhiều chiếc tàu. Có lẽ ông ta mơ ước tấn công Venise!... Ngài thấy không, ông bạn thân mến, rằng thật sự đó là một bí mật của Quốc gia tùy thuộc nơi sự kín đáo của ngài.

– Và không còn ngờ gì nữa, bấy giờ Altieri nói với một giọng chua chát, thủ tướng đã được báo...

Dandolo rùng mình.

– Thủ tướng chưa được thông báo, ông nói. Sẽ đến lúc cho ngài biết, nếu như Candiano thoát khỏi tay ta.

– Tốt, tốt... Vậy là tất cả các biện pháp đã được ngài quyết định cho tối nay?

– Phải, cho tối nay.

– Trong trường hợp đó, ngài thấy có trở ngại nào để cho tôi tham dự vào chiến dịch không?

Dandolo ném lên Altieri một ánh mắt rực lửa. Nhưng ông dằn lòng và đáp lại:

– Sự hỗ trợ của ngài, Altieri, sẽ rất quý báu cho chúng tôi.

– Vậy thì, hẹn đêm nay!... Vào giờ nào?

– Đúng chín giờ.

https://thuviensach.vn

Altieri bắt tay thêm lần nữa thân phụ của Léonore và lui ra vừa lẩm bẩm:

– Ta tin rằng ta đến vừa kịp lúc!...

Trong khi sự việc đó xảy ra ở dinh thự của viên Đại Pháp quan, một cảnh tượng khác cũng đang diễn ra trong dinh thự của Altieri.

Theo lời chỉ dẫn của viên đại úy thống lĩnh, Imperia đi vào một hành lang tối tăm mà quả thật ở đầu cuối có một cầu thang chỉ vài bậc thang đã đưa đến một cánh cửa nhỏ trổ ra bên cạnh tòa dinh thự.

Nàng sắp sửa đi tới bậc thang thứ nhất bỗng một bàn tay đụng vào cánh tay nàng.

Nàng lẹ làng quay mình lại và thấy mình đứng trước một người đàn bà che mặt.

– Lại đây! người đàn bà đó nói với một giọng yếu ớt như một cơn gió thoảng.

Imperia do dự một lúc, ném xung quanh mình một ánh mắt ngờ vực. Nhưng người đàn bà lạ đã nắm lấy cánh tay nàng, lôi nàng đi vào trong một gian phòng hẻo lánh, vắng vẻ.

Tại đây, người đàn bà giở tấm khăn choàng ra.

– Léonore! nàng kỹ nữ lẩm bẩm.

Phải! đó là Léonore!...

Làm thế nào nàng có mặt trên đường đi của Imperia?...Nàng muốn gì?... Léonore đã trải qua buổi sáng cũng như tất cả mọi buổi sáng, tất cả mọi ngày của nàng bằng công việc nội trợ. Buổi sáng đó, nàng đang ở trong phòng đựng vải vóc nằm ở lầu hai tòa dinh thự và kiểm soát một trong những tủ lớn đựng vải vóc tượng trưng cho sự xa hoa lớn trong những gia đình ở Venise.

Vào một lúc, nàng dường như trầm ngâm trong tư tưởng.

Rồi thình lình tỉnh lại, nàng đứng lên, lắc đầu và đi đến một cửa sổ, cố gắng chú ý đến đời sống của Venise đang phập phồng, đỏ chói và vàng ánh dưới những tia sáng mặt trời mơn trớn, của hoạt động rộn rịp những chiếc du thuyền nhiều màu sắc sặc sỡ giao nhau trong con sông

https://thuviensach.vn

Đại Giang mang theo những vị quý tộc trẻ tuổi mặc trang phục sáng chói, những thiếu phụ tươi cười và xinh đẹp, tất cả vẻ huy hoàng thoáng qua, bất thường và có một màu sắc ấm áp mà Titien đã để lại bằng những bức tranh bất diệt.

Một đàn chim câu bay qua trong bầu không khí trong sạch và nhẹ nhàng vào buổi sáng chói lọi của mùa đông vừa bắt đầu ở Venise, một trong những mùa đông rất mát mẻ đến đỗi nó giống như sự mơn trớn của một mùa hạ ít nóng nực.

Đàn chim bồ câu lượn một vòng lớn rồi thình lình tản mác ra, do một tính bất thường của những vị khách xinh xắn trên tòa đô thị bồng bềnh trên sông nước. Hai con chim trong bọn bằng cách quay cuồng, bay đến đậu nghỉ dạn dĩ trên tấm lều của một chiếc du thuyền.

Léonore đã máy móc dùng mắt theo dõi trò chơi của những con chim quen thuộc đó ở Venise cũng như những con chim sẻ dễ thương, táo bạo, dạn dĩ và thân thiết, ở Paris.

Và kia là chiếc du thuyền, đến gần, ngừng lại trước tòa dinh thự, một người đàn bà bước xuống, lẹ làng đi ngang qua bến sông chật hẹp và đi vào...

Người đàn bà đó mặc dù che mạng, Léonore cũng nhận ra!...

Nàng liền đi xuống tầng trệt, tiến vào một gian phòng mà trước nay nàng không bao giờ bước đến.

Và nàng nghe một giọng đàn bà nói:

– Roland Candiano hiện đang ở Venise!

Nhát đánh thật nặng nề. Léonore thốt lên một tiếng kêu yếu ớt giống như một tiếng rên rỉ, và ngã xuống bất tỉnh.

Đến lúc tỉnh lại, nàng dùng tất cả năng lực và ý chí gạt bỏ hết những câu hỏi đang giày vò nàng, để lắng tai nghe. Nàng nghe một cánh cửa mở ra và đóng lại. Nàng hiểu rằng Imperia đang bỏ đi!... Vội vàng như một người điên, nàng quăng chiếc khăn choàng lên đầu và đuổi theo nàng kỹ nữ.

Giờ đây, hai người đàn bà đứng đối diện nhau.

https://thuviensach.vn

Hai người đã không gặp lại nhau kể từ cái đêm bắt giữ ghê gớm... Gần bảy năm đã trôi qua!

Imperia nói đầu tiên:

– Bà muốn gì ở tôi?

– Tôi muốn bà nói tất cả sự thật! Léonore nói.

– Sự thật nào?

– Tất cả những gì bà biết về Roland. Đây là những gì người ta đã nói với tôi: Được ân xá, chàng đã trốn khỏi Venise rồi chàng bị chết. Láo khoét, tất cả chuyện đó. Sự thật! Hãy nói ra!...

– Và nếu như tôi không nói!

– Mi sẽ chết!

Léonore chậm chạp rút từ trong lồng ngực ra một cây dao găm và nói:

– Trên tình yêu của ta, ta thề rằng nếu như mi không nói cho ta nghe sự thật, ta cắt họng mi.

Imperia nhìn xung quanh mình. Không có cửa sổ trong gian phòng này.

Imperia mạnh mẽ. Nàng cao lớn người, khỏe mạnh, với một thân mình nở nang, Léonore mảnh khảnh, thon thon, mềm dẻo như là một cây lác. Cả hai là phép đối ngẫu sống động giữa nhan sắc La mã và nhan sắc Venise, một người hoàn toàn cường tráng, người kia tao nhã có hơi ẻo lả.

Với một cử động đột ngột, Imperia vứt bỏ chiếc áo choàng phủ lên đôi vai và hiện ra với vóc mình trơ tráo, cặp đùi mạnh mẽ. Đồng thời, nàng tháo móc gài, đúng hơn là giật đứt chiếc áo lót của mình bày ra đôi vú cứng, như đẽo gọt từ khối cẩm thạch, và từ nơi ấy rút ra một cây dao găm chắc chắn.

Bấy giờ, nàng nhún hai vai, nói:

– Bà làm cho tôi thương hại, thưa phu nhân, bà đừng tưởng rằng Imperia tôi có thể đi đến nhà của những người Altieri mà không mang theo võ khí... Nào, hãy tránh ra! Hay là chính bà sẽ chết!...

https://thuviensach.vn

Để trả lời, Léonore thò cánh tay ra phía sau đẩy một cái chốt gài chặt cánh cửa.

Lúc bấy giờ, hai người đàn bà đứng đối diện nhau, thép chống lại thép, mắt nhìn vào mắt, giống như hai người đấu gươm đang đọ sức.

Cả hai cùng bước tới một bước gần nhau, mặt mày trắng bệch, cử chỉ cứng nhắc tựa như hai pho tượng bằng cẩm thạch được người ta tạo cho những bộ điệu dữ tợn.

Thình lình, nàng kỹ nữ có một cử động chớp nhoáng. Cánh tay nàng giơ lên, món võ khí rít gió, hạ xuống. Người đàn bà thét ra một tiếng gầm giận dữ. Cùng lúc bàn tay của nàng bị nắm chặt như trong một gọng kềm. Léonore đã trông thấy nhát đâm xuống và không thèm đỡ, nàng đã chụp lấy cườm tay.

Trong sự cực điểm nào của lòng thù hận và lòng tuyệt vọng mà nàng tìm ra được sức mạnh phi thường được nàng phô diễn vào lúc này?... Cườm tay đó, nàng nắm giữ nó trong hai bàn tay mịn màng và mảnh dẽ, nàng siết chặt, bóp chặt, nhào nặn nó... Imperia buông ra một tiếng kêu la đau đớn, bỏ rơi võ khí và dẫy dụa, tái mét, nàng lùi lại, trong lúc Léonore đặt lưỡi dao găm lên trên cổ họng nàng...

Việc đó kéo dài trong thời gian một ánh chớp.

Nàng kỹ nữ lùi lại. Léonore bước tới.

Thình lình Imperia vấp ngã, té quỵ trên hai đầu gối.

Cùng lúc Léonore xông đến, và mũi dao găm đâm vào chiếc cổ họng bằng cẩm thạch, vấy một giọt máu đỏ, cũng như là một viên hồng ngọc bằng nước, vọt ra, chảy xuống...

Imperia nằm dài, thở hắt ra, bị tước mất võ khí, điên cuồng và khủng khiếp.

Léonore, một đầu gối đè lên nàng, một tay nắm giữ nàng – một trong những bàn tay mảnh dẻ trở thành cứng như thép! – và bàn tay kia cầm dao găm ấn xuống...

– Xin dung tha! Nàng kỹ nữ thét lớn.

https://thuviensach.vn

– Mi chịu nói không? Léonore nói với một giọng biến đổi mà không một ai còn nhận ra là của nàng.

– Chịu! Imperia rên rỉ.

Lưỡi dao găm ngừng lại.

– Hãy nói đi!... Roland hiện ở đâu?

– Tại Venise... dưới cái tên... là Jean di Lorenzo...

– Kể từ lúc nào?

– Chắc chắn từ lúc chàng vượt ngục...

– Vược ngục?... Ở đâu?...

– Từ những cái giếng ở Venise! Imperia trả lời.

– Chàng bị giam ở trong những cái giếng sao?

– Phải!

– Kể từ lúc nào?

– Kể từ cái đêm bị bắt giữ.

– Vượt ngục lúc nào?

– Độ chừng sáu tháng nay.

– Mi đến đây làm gì?

– Báo tin cho Altieri...

– Mi còn báo cho ai biết nữa?

– Dandolo.

– Thân phụ ta... Tốt! Họ quyết định thế nào?

– Bắt giữ chàng.

– Vào lúc nào?

– Vào lúc nào sớm nhất.

– Đó là tất cả những gì mi biết?

– Phải!... Tất cả!...

Imperia rên rỉ lời nói cuối cùng trong một hơi thở. Nàng đã quá sức chịu đựng. Sự điên cuồng, sự nhục nhã, sự khủng khiếp đã làm rối loạn cái bản chất mạnh mẽ đó: Nàng bất tỉnh.

https://thuviensach.vn

Léonore đứng lên, nhìn xung quanh nàng.

Với những cử động máy móc, với một sự bình tĩnh và một sự chính xác biểu lộ sự căng thẳng thần kinh có thể vật ngã nàng, giết nàng chết tốt, Léonore đi thẳng đến một tấm màn căng tường, cột vén lên bằng những sợi dây tơ; nàng dùng cây dao găm cắt đứt những sợi dây rồi nàng trở lại cột chân tay của Imperia; nàng dùng chiếc khăn choàng trám miệng nàng kỹ nữ; bấy giờ nàng nắm hai vai của Imperia kéo lết vào trong một gian phòng, khóa trái hai vòng và đi lên phòng nàng, thong thả mặc y phục, đi trở xuống và rời khỏi tòa dinh thự.

https://thuviensach.vn

XXXII
MƯỜI HAI GIỜ ĐÊM

Chúng ta nên để cho Léonore bị giày vò bởi sự kích thích đang một mình chống đỡ nàng, đi đến cái đích bí mật mà nàng đang chăm chú vào, và chúng ta hãy trở lại văn phòng của viên Đại Pháp quan.

Sau khi Altieri đi rồi, Dandolo đã trải qua một giờ ghê gớm.

Nhiều dự định điên rồ kế tiếp trong trí tưởng tượng của ông.

Ông nghĩ đến việc tự tử! Ông nghĩ đến việc giết chết con gái mình. Phải, đứa con gái mà ông tôn sùng, cũng như là sợi dây duy nhất buộc ràng ông vào đời sống, và bị ông kinh sợ như là hiện thân của sự trừng phạt cho việc phản bội của ông. Trong nỗi kinh hoàng của ông, ông có ý nghĩ trù tính đến cái chết của mình như là một việc ăn năn hối lỗi.

Chúng tôi cần phải nói rằng ông gạt bỏ cái ý nghĩ đó với sự ghê sợ.

Bỗng thình lình, như là thường xảy đến trong những tình trạng mà linh hồn bị kích thích đến độ căng thẳng cực điểm, ông dịu lại, giải pháp chính xác đột nhiên hiện ra trước mắt ông.

– Không phải là ông, không phải là Léonore cần phải chết...

Chính là Roland!

Việc giết người phải thi hành thật mau lẹ.

Và một cái tên đến hiện ra trong trí của viên Đại Pháp quan:

– Sandrigo.

Ông bước đến cái cửa sổ ngó ra bến sông, thấy một người chèo thuyền đang nằm dài trong chiếc du thuyền, dường như đang ngủ, đầu quay về phía tòa dinh thự.

Viên Đại Pháp quan ra đến. Người chèo thuyền liền đứng lên và bước đến ngay dưới cửa sổ.

Dandolo cúi xuống thốt ra:

https://thuviensach.vn

– Sandrigo.

Người đàn ông làm một cử động chỉ rằng anh ta đã hiểu và lẹ làng bước đi.

Hai mươi phút sau, tên cướp ở trước mặt viên Đại Pháp quan.

– Mi thấy rằng ta giữ đúng lời, Dandolo nói.

– Ngài đã có dấu vết của Roland Candiano sao?

– Phải, viên Đại Pháp quan trả lời với một giọng u ám.

Sandrigo không làm một cử động tiết lộ sự vui mừng của hắn.

– Vào lúc nào? Hắn hỏi.

– Vào tối nay. Mi nên có mặt ở đảo Olivolo vào lúc mười giờ.

– Tại nơi nào?

– Gần giáo đường.

– Và ngài sẽ để cho tôi hướng dẫn cuộc bắt bớ? Tên cướp hỏi với một giọng khàn.

– Như đã thỏa thuận! Ta giữ đúng lời hứa.

– Tốt! Kia là đã có một người. Còn lại sau đó, Scalabrino. Chúng ta sẽ thấy rõ...

Sandrigo lui ra; viên Đại Pháp quan đưa hắn cho đến cửa văn phòng. Vào lúc tên cướp sắp sửa biến mất, ông để bàn tay lên vai tên cướp.

– Này, ông nói, ta mong rằng mi sẽ chẳng đi xa hơn là việc cần phải làm.

– Ngài muốn nói gì? Sandrigo gầm vang.

– Điều này: Là chúng ta có lợi nếu bắt sống Candiano. Hãy hứa với ta rằng mi sẽ không để cho tự lôi cuốn bởi mối hận thù.

Đồng thời ông nhìn sững tên cướp với một ánh mắt mãnh liệt.

Sandrigo tỏ ra lưỡng lự.

– Mi nghe không? Dandolo nói tiếp. Hãy thề với ta rằng mi không vượt quá những giới hạn của sự thù hận.

Nghe lời đòi hỏi lạ lùng đó, Sandrigo giật mình, đến lượt ông ta nhìn kỹ viên Đại Pháp quan.

https://thuviensach.vn

Hai người đàn ông đứng yên lặng như thế một lúc.

Cuối cùng Sandrigo quay mặt đi và trả lời.

– Tôi xin thề, thưa đức ông, rằng không vượt quá những giới hạn mối hận thù của tôi.

Và ông ta lẹ làng bước đi.

– Đêm nay, bấy giờ Dandolo lẩm bẩm, Roland Candiano sẽ chết!

•••

Vừa ra khỏi nhà Imperia, Roland đến dinh thự của Arétin.

– Tôi sốt ruột mong đợi ngài, thưa chủ nhân! Thi sĩ nói.

– Ông đã có lần đi đến tòa cung điện quận công? Roland hỏi.

– Phải, cùng với Bembo mà tôi lấy làm ngạc nhiên là đã không gặp lại ông ta kể từ lúc đó.

Roland ngồi xuống một chiếc ghế bành.

– Vậy hãy kể lại cho ta nghe cuộc viếng thăm của ông ở tòa cung điện quận công, chắc rất là kỳ dị.

– Cuộc viếng thăm chẳng có gì là lý thú, ông ta bắt đầu.

– Ô hay! Thế mà ta đã tin trái lại rằng giữa thủ tướng và ông có thảo luận nhiều chuyện cực kỳ quan trọng!... Hãy xem người ta bị lầm lẫn như thế nào!

– Ngài biết rằng tôi có gặp thủ tướng! Arétin kêu lên.

– Tôi thấy rõ!

– Thế là ngài biết tất cả! Ngài là phù thủy sao!...

– Không chút nào, và ông sắp thấy kiến thức của ta rất dễ dàng trong dịp đó. Rồi lúc nãy ông tự hỏi xem ông bạn thân thiết Bembo của ông đã ra sao?

– Phải! Và nhân tiện, tôi sẽ phải đưa ngài đi ăn tối với ông ta?

– Vô ích! Ta đã mời Bembo đến ở một thời gian trong một ngôi biệt thự xinh xắn của ta ở miền lân cận Venise. Vào lúc này ông đang ở tại

https://thuviensach.vn

nhà ta. Và chính ông ta nói với ta rằng thủ tướng Foscari đã tiếp rước ông.

– Trong trường hợp đó, Arétin nói tiếp, chắc ông ta đã nói hết với ngài?... Thế tại sao còn chất vấn tôi?

– Thầy Arétin, dường như thầy đã quên lãng những sự giao ước giữa chúng ta.

Nhà thi sĩ nhìn Roland. Và chắc chắn, gương mặt mà ông ta trông thấy làm ông khiếp đảm, vì thế ông ấp úng:

– Tôi sẵn sàng trả lời ngài, thưa chủ nhân.

– Hay lắm! Roland kêu lên vừa ngồi lại vào chỗ cũ trong chiếc ghế bành. Ông đã nói với ta, nào ông bạn thân mến, rằng ông bạn ưu tú Bembo của chúng ta đã dẫn ông đến gặp thủ tướng, và ngài đã đón tiếp ông rất nồng hậu?

– Cuộc đón tiếp vinh dự! Ngài thủ tướng đã hân hạnh bày tỏ lòng tín nhiệm tôi đến độ mà ngài giao phó tư tưởng của ngài cho tôi và cử tôi làm đại sứ cho ngài.

– Đại sứ! Quỷ ơi!... Tất cả những lời khen ngợi của ta! Và sứ mạng đó ở bên cạnh ai?

– Bên cạnh Jean de Médicis.

– Đại-Quỷ? Roland nói tiếp, tỏ ra chú ý.

– Chính ông ta! Tôi được giao phó chuyển giao cho ông ta một vài đề nghị được tôi thề thốt giữ bí mật.

– Đối với tất cả mọi người, ngoại trừ đối với ta!

Arétin, tái xanh và do dự, bấy giờ kêu lên:

– Đây này, thưa chủ nhân! Ngài hãy bảo tôi làm tất cả những gì ngài muốn, ngoại trừ việc đó!...

– Tất cả những gì ta muốn?

– Phải, tất cả! Ngoại trừ việc tiết lộ sứ mạng đã được giao phó cho tôi.

– Tốt lắm. Thế thì ta hỏi xin sinh mạng của ông!

https://thuviensach.vn

– Sinh mạng của tôi! Arétin run rẩy ấp úng.

– Chúa ơi! Ta đã cứu ông thoát khỏi tay những tên cướp trung hậu, đối với họ ông tiêu biểu cho một số tiền lớn. Ta ăn năn vì đã gây thiệt hại cho những kẻ khốn nạn đó. Nên ta chỉ giản dị cho bắt trói ông, nhét giẻ vào miệng và mang đi đến nơi mà ta đã gặp ông, và hoàn trả ông lại cho những kẻ đã bị ta đánh cắp.

Roland bước đi ba bước.

– Hãy ngừng lại, thưa chủ nhân! Arétin hốt hoảng kêu lên.

– Ông có nhất định nói chưa?

– Tất cả những gì ngài muốn, thưa chủ nhân!

– Nào hãy xem, ông sẽ lãnh bao nhiêu đối với sứ mạng đó?

– Năm ngàn ê-quy tất cả. Tôi đã lãnh trước phân nửa.

– Tốt. Tối nay, số tiền năm ngàn ê-quy sẽ có nơi nhà ông. Những gì ông đã nhận sẽ là một số tiền phụ nho nhỏ.

– Chà! thưa chủ nhân...

– Bây giờ, Roland nghiêm trang bảo, hãy nói đi. Và nên hiểu rằng một lần khác có thể ta sẽ không sẵn sàng có kiên nhẫn như ngày hôm nay. Chúng ta đã ký kết một hiệp ước. Ta triệt để tuân theo những lời giao ước của ta. Ông cũng phải tuân theo những lời giao ước của ông. Ta thề với ông rằng từ mười phút qua, sinh mạng của ông chỉ còn đính có một sợi chỉ.

Arétin tái mét ra hiệu rằng ông ta chịu phục tòng.

– Ta lắng nghe ông nói... Roland bảo với một giọng vắn tắt.

Bấy giờ Arétin bắt đầu kể lại từng chữ và từng chi tiết cuộc hội kiến của ông với thủ tướng Foscari. Ông khai triển phương diện chính trị sứ mạng của mình sau khi trình bày những điều khoản, và Roland không tự ngăn được lòng thán phục cho sự sáng suốt tinh tế của người đàn ông này.

– Không ngờ, chàng nghĩ, Foscari đã tìm được dưới tay một nhà ngoại giao vào bậc nhất. Có thật nhà ngoại giao này được Bembo là kẻ am tường tiến cử cho ông ta...

https://thuviensach.vn

Trong lúc Arétin thuật xong câu chuyện, đang hiếu kỳ chờ đợi Roland quyết định ra sao và về phía ông ta, ông nghĩ rằng:

– Nhất định, ta bám chặt vào vận mạng người đàn ông này. Ta không biết ông ta là ai, ông ta muốn làm gì, nhưng mà thật ra, việc đó can gì đến ta! Ông ta đã cứu thoát sinh mạng ta và vừa tặng cho ta năm ngàn ê-quy. Ta suy đoán ông ta vĩ đại và mạnh mẽ hơn cả thủ tướng; ở nơi ông ta có một tâm hồn rộng lớn và một trí tuệ phi thường. Ta có thể làm cho những vị quốc vương run sợ; ông ta tránh khỏi những nhát đâm cây bút lông của ta... Phải, đây là vị chủ nhân của ta.

Và ông ta cao giọng nói:

– Vậy thì ngài quyết định thế nào, thưa chủ nhân? Tôi cần phải hoàn thành sứ mạng của thủ tướng hay không?

Câu hỏi đó biểu lộ sự phục tòng dứt khoát và hoàn toàn của Arétin, mang đến một nụ cười nhợt nhạt trên đôi môi của Roland.

– Foscari đã lầm, chàng nghiêm trang nói. Venise vẫn còn lại là Venise. Được xây cất ở bên ngoài nước Ý, chỉ giản dị thuộc về những cửa ngỏ của thế giới, nó chỉ là thành phố trên sông nước. Sự vinh quang của nó đến từ biển cả; chính là về phía biển cả, chớ không phải là từ đất liền, mà nó phải hướng về. Venise, đó là Athènes[(1)] của nước Ý; những vận mệnh của nó dẫn dắt đến một tương lai về nghệ thuật, về thơ văn, và khoa ngôn ngữ, những người Venise là một dân tộc có trí tuệ, khinh bạc, hoài nghi, nhưng có khả năng làm những việc trọng đại vì sự tự do. Athènes bị ngã quị vào cái ngày mà nó muốn bắt Hy lạp lệ thuộc. Venise sẽ đi và trong hư không lúc nó ngưng không còn phải là thành phố của biển cả, thông minh, bạn hữu của nghệ thuật và hoài bão một kiểu xã hội nơi đó tất cả những công dân sẽ sống cùng một đời sống hoàn toàn chú tâm cho thương mại và các môn nghệ thuật. Phải, Venise có thể cho thế giới một tấm gương lớn. Nó có thể chứng tỏ cho nhân loại thấy được làm thế nào một dân tộc phải tống khứ những tên bạo chúa, những tên xâm chiếm, những con vật có nọc độc len lỏi trong những đám cỏ cao của nền văn minh, những con thú ăn thịt vô ích mà

https://thuviensach.vn

sự vinh quang được tắm bằng máu người. Đến lúc người ta làm cho một dân tộc hiểu được rằng sự vinh quang không phải dành cho một người để thống trị những đồng loại của mình, mà tỏ ra có lợi ích cho họ, rằng sự vinh quang không phải dành cho một dân tộc để áp chế những người láng giềng, mà để nêu gương cho họ thấy một đời sống hạnh phúc trong sự tự do, lúc bấy giờ người ta sẽ hoàn thành được một sự nghiệp vĩ đại và thiêng liêng. Chính cái sự nghiệp đó mà ta hoài bão cho Venise, thầy Arétin ạ!

Thình lình chàng nín lặng, run run, rồi lạnh lùng nói tiếp:

– Thầy Arétin, cái sứ mạng mà ông phải làm tròn ở bên cạnh Jean de Médicis, chính ta sẽ thực hiện. Trong thời gian đó, ông sẽ ẩn núp trong dinh thự của ông, và đến lúc ta trở về, ta sẽ cho ông câu trả lời của Đại-Quỷ với thủ tướng Foscari.

Cảm động, bị choáng mắt bởi một ít sự việc mà ông vừa thoáng thấy, Arétin cúi đầu thật sâu trước Roland. Kể từ nay tin chắc sự phục tòng của Arétin, Roland lui ra và đi trở về ngôi nhà cũ ở cảng mà thuở xưa Juana đã trú ngụ, nơi mà mẹ chàng đã chết!

Chàng nghĩ rằng chẳng bao lâu sẽ tới giờ đi đến đảo Olivolo; mười ngàn ê-quy mua nhà đang nằm đợi trong một chiếc túi. Roland quyết định ở qua đêm trong ngôi nhà Dandolo. Chàng chờ đợi sự thử thách ghê gớm đó với một sự bồn chồn nóng nảy. Và chàng lẩm bẩm:

– Bembo đã bị trừng phạt, Imperia đã bị trừng phạt; chẳng bao lâu Foscari, Altieri và Dandolo sẽ biết được bàn tay nào hạ xuống đầu họ vào lúc mà họ tin rằng mình thật mạnh mẽ và hạnh phúc; nhưng còn nàng!...Ôi Léonore, chính vì nàng mà ta đau khổ nhiều hơn hết! Chính nàng là kẻ có tội hơn cả bởi vì chính ở nơi nàng mà ta đặt hết tất cả niềm tin, tất cả cuộc đời của ta!...

Thêm một lần nữa, chàng gạt bỏ khỏi tâm trí sự cần thiết để có một quyết định sáng suốt.

Đến tám giờ rưỡi, trời đã tối hẳn, chàng mặc một chiếc áo khoác, cầm túi tiền và đi theo những con đường hướng đến đảo Olivolo.

https://thuviensach.vn

Chàng vào ngôi vườn, hoàn toàn tự chủ, đi thẳng đến ngôi nhà, và tầng trệt có ánh đèn.

Ông lão Philippe đợi chàng trong gian phòng ăn mà Roland rất quen thuộc.

Vừa trông thấy vị chủ nhân mới, ông lão đứng lên, chào và nói:

– Đây là văn khế và đây là những chìa khóa.

– Còn đây là tiền, Roland trả lời, xin vui lòng đếm.

Người gia nhân xếp từng đống ê-quy, chậm chạp và có phương pháp, trong lúc Roland đi dạo chậm chậm trong gian phòng, dường như suy nghĩ.

Nửa giờ đã trôi qua.

Đến lúc Roland nhìn lên Philippe, ông này vừa cột xong chiếc túi đựng tiền và đứng lên nói:

– Tôi sẽ đưa ngài đi viếng ngôi nhà...

– Vô ích, Roland nói.

– Ngài biết rõ nó sao?

– Không, nhưng ta sẽ thích thú tự mình khám phá nó. Ta còn muốn ở một mình, trong đêm đầu tiên mà ta trải qua trong ngôi nhà này. Ông được phép nghỉ cho đến ngày mai, ông Philippe, ông có thể lui ra.

– Vâng, thưa đức ông, ông lão nói. Tôi sẽ đến nghỉ đêm ở dinh thự Dandolo.

Rồi ông kính cẩn chào ông chủ mới và đi ra.

Bấy giờ Roland đi đóng cẩn thận cửa ngôi vườn rồi chậm chạp trở lại ngôi nhà.

Chàng tắt hết các ngọn đèn.

Gần như không cần sờ soạng, chàng cầm lấy xâu chìa khóa và đi rảo khắp ngôi nhà mà chàng đã hoàn toàn biết rõ vì đã thường, trong lúc hớn hở vui tươi, cùng với Léonore đi từ phòng này sang phòng khác, trù tính những sự xếp đặt mới cho cái ngày mà họ sẽ cùng nhau ở

https://thuviensach.vn

chung mãi mãi trong ngôi nhà Dandolo. Đến gian phòng mà trước kia nàng thiếu nữ ở, Roland đứng lại.

Chưa bao giờ chàng vào gian phòng nàng.

Chàng đút chìa vào ổ khóa, rồi chàng run rẩy rút ra.

Không!... Chàng sẽ không đi vào nơi đó!... Hoặc ít ra, cũng chưa muốn đi vào. Chàng cảm thấy mình chưa đủ can đảm. Được thăm viếng ngôi nhà, được thấy lại những bàn ghế quen thuộc đã được Léonore sờ mó, chàng bị xúc động đến tận đáy lòng...

Chậm chạp, chàng đi xuống ngôi vườn.

Gần như do bản năng, mà không phải bị ý chí thúc đẩy, chàng đi thẳng đến cây bách hương cổ thụ.

– Ta đã được hạnh phúc ở đây! Chàng lẩm bẩm.

Và do một hiện tượng thường xảy ra, những kỷ niệm mãnh liệt xa xưa, với khung cảnh của dĩ vãng, cảm giác về thời gian bỗng xóa mờ.

Chàng cảm thấy dường như chàng đã rời khỏi ngôi vườn này mới ngày hôm qua, và chàng trở lại vào mỗi đêm, trung thành với buổi hẹn ước thân thiết của tình yêu.

Nhưng chẳng bao lâu, cũng tại nơi đây, chàng suy sụp trước những kỷ niệm, chàng lùi bước trước cái vang bóng của niềm hạnh phúc xa xưa.

Chàng bỏ chạy với một tiếng nức nở...

Chàng đi đến cuối vườn, với ý định trèo qua tường, để chạy trốn, để không bao giờ trở lại nữa... Đến dưới chân tường, chàng lấy đà và giây phút sau, chàng ngồi trên đầu tường, sửa soạn nhảy xuống.

Chàng sắp nhảy, bỗng thình lình ngừng lại.

Trong đêm tối, nhiều chiếc bóng lờ mờ ẩn hiện...

Nhiều người đang ẩn núp, những tên cảnh binh.

Nhẹ nhàng, không tiếng động, chàng nằm dài trên đầu tường, tìm cách đếm số những tên cảnh binh. Họ đông đảo và xếp một hàng dài

https://thuviensach.vn

mất hút trong bóng tối bên trái và bên mặt, dường như đi theo con đường của ngôi vườn.

Roland tự buông mình rớt trở vào trong ngôi vườn.

Chàng đi cắt theo đường chéo và tìm lại bức tường rào, dùng sức mạnh cườm tay rút lên, chỉ ló qua có chiếc đầu. Một cái liếc mắt đã cho chàng tin chắc rằng phía bên này cũng bị canh giữ. Chàng làm lại cuộc thử nghiệm ở một điểm thứ ba, và cũng những bóng người hiện ra, lặng lẽ, bất động.

Ngôi vườn bị bao vây ở khắp nơi!...

Bấy giờ Roland hiểu.

Vào lúc đó, chàng tìm lại tất cả sự bình tĩnh. Những ảo ảnh biến mất; những giấc mộng đau đớn và tình yêu xóa tan. Ở nơi chàng chỉ còn sống có bản năng của con thú bị lùng bắt đang muốn chạy trốn.

Thong thả, rất bình tĩnh, chàng đi về trung tâm ngôi vườn, về hướng cây bách hương.

•••

Nhưng vào lúc chàng bắt đầu bước đi, chàng nghe sau lưng mình một tiếng động nhẹ. Chàng quay lại và thấy một cái đầu ló cao lên khỏi đầu tường; một lúc sau, một cái đầu khác xuất hiện, rồi một cái đầu khác, từng chỗ từng chỗ.

Những bóng đen hồi nảy bắt đầu di động và trèo qua tường.

Ở khắp xung quanh chàng, Roland thấy đầu bức tường lởm chởm những vật chuyển động và lặng lẽ; có những tiếng lướt nhẹ như là có hàng trăm con rắn bò tràn ngập ngôi vườn, rồi bỗng nhiên không còn gì nữa: bọn cảnh binh đã nhảy vào trong vườn, không gây tiếng động.

Vào phút đó, ý nghĩ của Roland, là:

– Ai đã báo cho họ biết... Ai tố cáo ta?...

Chàng mỉm một nụ cười và lẩm bẩm:

– Imperia!...

https://thuviensach.vn

Chàng đến cây bách hương. Tàng cây mà mùa đông không làm rơi rụng hết lá, ban đêm càng dày đặc hơn.

Roland đứng lại. Ánh mắt chàng lẹ làng lục soát ngôi vườn xung quanh mình. Chàng thấy những chiếc bóng giờ đây đang bò, lập thành một vòng tròn rộng lớn khó có thể vượt qua. Bọn cảnh binh rình rập, đánh hơi, tựa như những con chó săn nhưng chậm chạp hơn.

Vài phút nữa, họ sẽ đụng phải chàng.

Roland rút cây dao găm ra và sửa soạn chết.

Chết! Tại đây!... Dưới cây bách hương nơi mà chàng đã từng yêu đương say đắm!...

Vào lúc đó, mười hai giờ đêm điểm...

Vừa khi tiếng cuối cùng ngân vang trong đêm tối, Roland nhắc lại, với giọng nói ngây ngất của người hấp hối:

– Léonore! Léonore!...

– Có em đây, Roland! Một giọng nói yếu ớt như là một cơn gió thoảng thốt lên, buồn bã và êm ái vô cùng.

Roland đứng yên tại chỗ, lơ láo, tóc dựng đứng trên đầu, tay chân run lẩy bẩy, trán ướt đẫm mồ hôi.

Léonore đang ở đó, thân thương, vị hôn thê trong tâm hồn chàng!

Và cũng như ngày hôm qua, nàng sắp sửa bảo chàng:

– Mười hai giờ đêm, ngài lãnh chúa thân yêu của em... Chúng ta hãy tạm xa rời nhau cho đến ngày mai!...

Cũng như ngày hôm qua, nàng sắp sửa cầm lấy bàn tay chàng và tiễn đưa chàng cho đến cửa vườn!...

Chàng run rẩy cuồng loạn, bập bềnh trên những vực thẳm choáng váng nơi mà lý trí bị tiêu tan, khi chàng trông thấy Léonore ăn mặc như thuở xưa, bộ trang phục thiếu nữ với xung quanh chiếc cổ, cái khăn choàng bằng lụa trắng của chàng tặng cho nàng, xinh đẹp, càng xinh đẹp hơn nữa, xinh đẹp như trong một giấc mộng của tình yêu, mảnh dẻ và cân đối... Chỉ có điều nụ cười không còn nở ở trên đôi môi đông lại

https://thuviensach.vn

của nàng nữa!... Phải, chàng trông thấy Léonore, *cũng như ngày hôm qua*, cầm lấy bàn tay chàng, và lôi chàng đi!

Không còn hơi sức để nói ra một lời – dù cho mọi lời nói đều là hư ảo! – chàng tự để cho dẫn đi, chỉ bị kinh hãi bởi một nỗi bàng hoàng thích thú, với cái cảm giác phi thường là bàn tay ẩm ướt và thơm tho đang ở trong bàn tay mình thật sự là bàn tay của Léonore!

Nàng đi về nơi nào?

Bỗng nhiên, chàng thấy mình ở trong ngôi nhà Dandolo, trước cánh cửa mà lúc này chàng không dám mở ra, trước cánh cửa mà chàng đã lùi bước... Gian phòng mà Léonore, thuở còn thiếu nữ, đã ở...

Đêm tối mịt mờ.

Nhưng chàng tiếp tục trông thấy nàng như ở giữa ban ngày. Chàng thấy dường như nàng tỏa ra một ánh sáng chói lọi...

Chàng trông thấy nàng mở cửa phòng và ra một dấu hiệu...

Chàng đi vào... Cánh cửa khép lại... Léonore biến mất...

Bấy giờ chàng té quỵ xuống, hai tay giương thẳng và những tiếng nức nở giận dữ luân chuyển trong lồng ngực chàng, trào dâng lên cổ họng chàng như bị đè ép...

Léonore đi trở xuống tầng trệt.

Với sự thản nhiên bệnh hoạn của một người đang ở trong trạng thái mắc chứng mộng du, nàng thắp lên một cây đuốc và chờ đợi!...

https://thuviensach.vn

XXXIII
CHÀNG VÀ NÀNG

Sau cuộc xung đột với Imperia, sau cuộc quyết đấu khác thường và cảm động với người đàn bà đó, Léonore đã thong thả rời khỏi dinh thự Altieri. Nàng chỉ biết có những gì được nàng kỹ nữ tiết lộ dưới sự đe dọa của lưỡi dao găm đặt trên cổ họng nghĩa là Roland đang ở tại Venise dưới cái tên là Jean di Lorenzo, và rằng viên Đại Pháp quan, cũng như là viên đại úy thống lĩnh – thân phụ nàng! người chồng nàng! – đã được báo tin. Bên ngoài, không khí lạnh và nhẹ nhàng làm mát mẻ chiếc trán nóng sốt của nàng, bị bóp chặt như ở trong một gọng kềm. Nàng có thể suy nghĩ. Nàng tự nhiên đi về phía dinh thự Dandolo. Nhưng đến lúc nàng đứng trước ngôi nhà thân phụ nàng ở, nàng cảm thấy một sự ghê tởm ở trước mặt viên Đại Pháp quan mà chắc chắn vào lúc này, ông đang hành động bố trí để bắt Roland.

Trùm trong một chiếc khăn choàng, tin chắc không bị nhận ra, nàng ngồi trên một chiếc băng đá đặt ở xung quanh tòa dinh thự thường dành cho những người đến van xin một cuộc hội kiến với viên Đại Pháp quan, ngồi chờ đợi.

Léonore không có một ý nghĩ chính xác nào về những gì nàng cần phải làm. Trí óc của nàng hoàn toàn xáo trộn bởi một sự vui mừng và nỗi kinh hoàng: Sự vui mừng vì được hiểu rằng Roland không trốn bỏ nàng, vì những năm sống xa nàng chàng đã trải qua ở trong ngục thất; nỗi kinh hoàng vì biết rằng người ta sắp bắt giữ chàng.

Từng lúc, nàng nghĩ đến sáu năm trường bị hành hạ đã như thế nào đối với người đàn ông được nàng tôn sùng. Rồi nàng gạt bỏ mạnh dạn những tư tưởng đó đã ngăn không cho nàng suy nghĩ, và tâm trí của nàng hướng về một mục đích tối thượng: Cứu thoát Roland.

https://thuviensach.vn

Cứu thoát chàng và sắp đặt chống lại thân phụ nàng đã lừa dối nàng, chống lại người chồng đã nói láo với nàng, một sự trừng phạt không thương xót!

Giết chết hết cả hai? Đối với cả hai người đáng ghê tởm đó phải là hình phạt linh động và chớp nhoáng, rồi đến lượt nàng chết!

Chết, than ôi! Nàng cũng vậy, nàng không có phản bội sao?

Đáng lẽ ra nàng nên chống lại cha nàng, dù có phải liều để cho ông bị bắt bớ?

Vừa khi nàng đang nghĩ như thế, chìm đắm trong một đại dương đầy cay đắng, bỗng nàng trông thấy ông lão Philippe ở trong dinh thự Dandolo đi ra.

Sự hiện diện của ông lão trong nhà thân phụ nàng dường như không lạ lùng đối với nàng. Nhưng trong trạng thái tinh thần cuồng loạn của nàng lúc đó, không biết thổ lộ cùng ai, ông gia nhân già hiện ra trước mắt nàng như một sự giúp đỡ có thể được trong những gì nàng muốn thực hiện.

Nên nàng theo dõi ông lão xa xa và đi đến ngôi nhà ở đảo Olivolo.

Philippe đã đặt tờ văn khế mà Dandolo vừa ký lên trên một cái tủ.

Vừa trông thấy Léonore, ông lão thét lên một tiếng kêu vui mừng. Tất cả những lần nàng đến, đó là vài giờ hạnh phúc đối với ông lão đã sống trọn một cuộc đời trong ngôi nhà, đã thấy nàng thiếu phụ sinh ra ở nơi đây và ông dâng hiến cho nàng một sự tôn thờ cuồng tín.

Léonore lặng lẽ ngồi xuống.

– Một tin tốt, thưa lệnh bà! ông Philippe bắt đầu, không bao giờ ngôi nhà sẽ bị phá hủy như là ông thân phụ lệnh bà muốn.

– Tại sao? Nàng hỏi.

– Bởi vì ngôi nhà đã được bán!

– Chà!...

– Phải, nhưng lệnh bà hãy nghe. Người mua ngôi nhà hứa là không thay đổi gì cả. Và còn tốt hơn nữa. Ngài thông báo với tôi là ngài chỉ ở đây một vài ngày.

https://thuviensach.vn

– Người mua lạ thường! Léonore nói.

– Đã xong xuôi, ông lão nói tiếp. Đây là tờ văn khế bán nhà do đức ông Dandolo ký. Tối nay, ngài lãnh chúa ngoại quốc sẽ đến đây...

Và ông đưa tờ văn khế mở sẵn cho Léonore đọc một cách máy móc.

Bỗng nhiên nàng giật thót mình.

– Jean di Lorenzo! Nàng lẩm bẩm, mặt mày tái xanh.

Tuy nhiên, nàng vẫn còn đủ sức để tự kềm chế, để không thốt ra một tiếng kêu nào, để không làm một cử động nào.

– Bà có gì thế, thưa lệnh bà! Bà tỏ ra xúc động!

– Không có gì cả, ông Philippe thân mến của ta, một sự choáng váng... Nhưng nói cho ta nghe, Léonore nói tiếp với một giọng thản nhiên, cái tên ở trong văn khế này là của người đàn ông đã mua ngôi nhà này phải không?

– Phải, thưa lệnh bà.

– Và thân phụ ta đã ký tờ văn khế đó!

Ông lão hiểu lầm ý nghĩa của lời reo ấy.

– Kia là việc đã làm cho lệnh bà xúc động! Đó là việc bán...

– Phải, phải!...

– Quả là có thật! Đức ông Dandolo chấp thuận việc bán, ngài đã ký tên. Nhưng tôi xin nhắc lại với lệnh bà rằng, không có gì sẽ thay đổi trong ngôi nhà và trong một ít ngày, bà có đi đến cũng như thời dĩ vãng, bởi chỉ có một mình tôi ở đây.

Léonore gật đầu ra dấu hài lòng. Nàng suy nghĩ. Nàng xét lại tư tưởng của thân phụ mình. Sự phản bội của Dandolo hiện ra rõ rệt trước mắt nàng. Bấy giờ nàng hiểu tại sao, cái đêm lễ đính hôn, ông đã không tỏ ra xúc động trước việc bắt giữ Roland và tại sao về sau, ông đã được nâng lên chức vị Đại Pháp quan. Nàng hiểu cuộc trao đổi khả ố bàn cãi giữa Dandolo và Altieri, và nàng đã bị cha nàng bán đứng!

Một sự ghê tởm đắng cay nổi dậy trong lòng nàng trước ý nghĩ của bao sự hèn nhát.

https://thuviensach.vn

Nhưng những cảm tưởng đó, nàng cố dằn xuống!

Không còn thuộc về dĩ vãng, mà là thuộc về hiện tại. Không phải liên quan đến nàng, mà là liên quan đến Roland.

– Người đàn ông đó, nàng hỏi, vừa ngước mắt lên nhìn Philippe, bao giờ ông ta sẽ đến đây?...

– Tối nay!... Một lát nữa, thưa lệnh bà...

– Sao!... Ngay tối nay!...

– Vào lúc tám giờ, thưa lệnh bà.

– Thân phụ ta có biết việc đó không?

– Ngài đã biết, ông lão ôn hòa nói.

Ngay lúc đó nàng hiểu rằng Roland đã gặp nguy cơ. Léonore lấy ngay quyết định tối thượng:

Có mặt bên cạnh chàng, cứu sống chàng hoặc cùng chết với chàng.

Và ngay một lúc, kế hoạch của nàng thành rõ ràng – kế hoạch giản dị, hùng tráng và bi thảm.

Nàng hỏi ông lão Philippe vài câu cho qua chuyện rồi đi ra, trở về dinh thự Altieri.

Nàng nhận thấy ở đây một sự hoạt động náo nhiệt lạ thường, những sự đi lại tấp nập, có một cái gì đó biểu lộ nhiều việc trọng đại đang được chuẩn bị, và nàng kết luận, vừa nghĩ đến Altieri:

– Ông ta sẽ tham dự vào cuộc bắt bớ.

Đến tối, vào lúc tám giờ, nàng rời khỏi dinh thự, trở lại đảo Olivolo, đi vào trong vườn do một cánh cửa nhỏ mà nàng có một chìa khóa, thừa dịp lúc ông lão Philippe đi ra, để lén vào trong ngôi nhà và lên trên gian phòng mà nàng đã ở trước khi có cuộc hôn nhân.

Do một cảm giác đau đớn của con tim nên nàng tỏ ra thận trọng khác thường, nàng chỉ muốn tái xuất hiện trước Roland giống y như thuở nàng còn là vị hôn thê của chàng.

Trong lúc Altieri và Dandolo hành động.

https://thuviensach.vn

Đến tám giờ, toàn thể đảo Olivolo đã bị bí mật chiếm giữ. Khoảng năm chục tên cảnh binh thành Venise được đặt trong giáo đường Sainte-Marie, trong lúc những tên mật thám đã bao vây xung quanh ngôi vườn một vòng tròn khó thể vượt qua.

Đến mười giờ, Dandolo đi đến đảo Olivolo, có Altieri theo tháp tùng và canh chừng tất cả các hoạt động của ông.

– Tại sao không bắt ngay hắn ta lập tức? Altieri hỏi.

– Ta biết rõ Roland Candiano, viên Đại Pháp quan trả lời. Hắn ta sẽ trải qua đêm trong ngôi nhà này mà trước kia hắn ta thường đến, đối với hắn ta rất quen thuộc và có thể nói là nơi duy nhất mà hắn ta có thể gợi nhớ lại những kỷ niệm xưa... Chúng ta hãy chờ đợi giờ thuận tiện. Vả lại, ngôi vườn đã bị bao vây, hắn ta không thể đi ra được.

Altieri giữ im lặng một lúc.

– Ngài có nghĩ, ông ta đột ngột hỏi, đến những gì chúng ta sẽ làm khi chúng ta bắt được hắn ta?

– Lập hồ sơ tố tụng hắn ta, Dandolo trả lời tự nhiên. Đã có tội vượt ngục, tội phản nghịch, tội âm mưu chống lại quốc gia, tội võ trang bọn phiến loạn. Chắc chắn là án tử hình!

– Làm sao người ta biết được! Altieri nói.

Vào lúc đó, họ đi đến cửa giáo đường. Một bóng người tách ra đi thẳng đến trước mặt Dandolo.

– Sandrigo! viên Đại Pháp quan nói.

– Chính tôi, thưa đức ông! Tên cướp nói. Tôi đã tham dự tất cả những hoạt động của sở cảnh sát của ngài. Mọi việc đều ổn cả. Người đàn ông thuộc về tôi... về chúng ta, tôi muốn nói.

Sandrigo siết chặt cán dao găm của mình.

Altieri nhìn thấy cử động. Ông ta thấy hai ánh chớp lóe ra từ đôi mắt của tên cướp, và nghiêng mình về phía Dandolo:

– Người đàn ông đó là gì? Ông ta hỏi nhỏ.

– Ngài chẳng đã nói với ta rằng ngài lo sợ một vụ tố tụng sao và tốt nhất là nên giết chết Roland trong khi mà chúng ta nắm giữ ông ta?

https://thuviensach.vn

– Tôi đâu có nói với ngài việc đó! Altieri nói vừa rùng mình.

– Nhưng mà ngài đã nghĩ đến!... Vậy thì! Người đàn ông này sẽ là kẻ làm cho việc tố tụng trở thành vô ích.

Người cha và người chồng của Léonore trao đổi với nhau một ánh mắt u ám. Bấy giờ, họ đi vòng quanh khu vườn, bảo đảm mỗi người đều có mặt ở vị trí của mình.

– Mười hai giờ đêm! Thình lình Dandolo nói.

Và ông ra hiệu lịnh.

Bọn cảnh binh ở khắp mọi nơi bắt đầu trèo qua tường, nhảy vào trong vườn, và mỗi người trong bọn họ đi thẳng đến ngôi nhà, thành thử ra khó có thể một người nào ở trong ngôi vườn lọt khỏi tấm lưới người đang giăng mà không bị trông thấy và bị tóm giữ.

Dandolo, Altieri và Sandrigo đi vào do cánh cửa nhỏ và cũng bước thẳng đến ngôi nhà.

Khi họ chỉ còn cách đó hai mươi bước, thình lình họ thấy một gian phòng ở tầng trệt có ánh đèn sáng.

Dandolo và Altieri đứng lại, hoàn toàn tái xanh.

Và cái ý nghĩ đến với cả hai người được Dandolo nói ra nho nhỏ:

– Đừng bao giờ Léonore biết!... Ôi! Đừng bao giờ!

– Chúng ta hãy đi tới! Altieri nghiến chặt răng, trả lời.

Giây lát sau, họ đứng trước cửa ngôi nhà và thấy nó hé mở. Cùng một cử động, cả hai rút dao găm ra khỏi vỏ. Họ đi vào.

Và Léonore, tay cầm một cây đuốc, Léonore mặc y phục thuở còn là thiếu nữ, Léonore, nhợt nhạt như một bóng ma hiện hình, hiện ra trước mặt họ, bảo:

– Mời vào, tôi chờ đợi các người.

Dandolo đứng lặng tại chỗ, tóc trên đầu dựng đứng, đôi mắt trợn dọc, như là bị sét đánh.

Altieri, tái mét, gương mặt bị bối rối bởi một cơn sóng gió trong lòng, một sự ghen tuông mãnh liệt điên cuồng, bước tới một mình, và

https://thuviensach.vn

với giọng đầy thù hận và tuyệt vọng, run rẩy vì giận dữ, ông ta ấp úng:

– Nàng làm gì ở đây?...

– Tôi sắp nói cho ngài biết. Nhưng trước hết xin bước vào... Hãy bước vào, thưa cha... Thật vô ích để cho tất cả sở cảnh sát ở Venise, đang tập trung ở nơi đây, được hay biết về những vấn đề gia đình của chúng ta.

Dandolo đi vài bước vừa lảo đảo và ngã phịch lên trên một chiếc ghế bành vừa lẩm bẩm:

– Việc không thể tránh đã xảy ra... Nó biết tất cả!...

Về phần Altieri, ông ta đứng sững, run run, bị lay động bởi những cái rùng mình co quắp, mắt nhìn chòng chọc người thiếu phụ quá xinh đẹp đó, dường như là một thần nữ trước mắt ông, mà ông rất muốn quỳ lết dưới chân nàng, trong lúc ông vừa tự hỏi xem ông có nên sẽ giết chết nàng không.

Léonore thản nhiên đi ra cửa.

Trong đêm tối nàng lớn tiếng thốt ra:

– Người đàn ông mà các ngươi truy tầm không còn ở đây nữa. Các ngươi hãy rút khỏi ngôi nhà này là ngôi nhà của thân phụ ta bị các ngươi làm nhơ bẩn bởi sự hiện diện của các ngươi. Đi khỏi chỗ này, bọn cảnh binh!...

Một người đàn ông đẩy cánh cửa sổ thò đầu vào bên trong.

Ánh mắt của ông ta dừng lại nơi vị chỉ huy trực tiếp, viên Đại Pháp quan.

– Tôi cần phải tuân lịnh không, thưa đức ông? Ông ta hỏi với một vẻ cương quyết.

Người đàn ông đó là cảnh sát trưởng ở Venise.

Dandolo trả lời với một giọng tắt nghẹn:

– Hãy tuân lịnh!

Người ta nghe trong vườn những tiếng sột soạt nho nhỏ, như là tiếng của đàn rắn bò; rồi một sự im lặng hoàn toàn ngự trị. Với một cử chỉ

https://thuviensach.vn

của nữ hoàng, Léonore chỉ một chiếc ghế cho Altieri. Bị khuất phục, điên cuồng vì dục vọng và cùng lúc bị cuồng nộ, viên đại úy thống lĩnh vâng lời.

Bấy giờ nàng lên tiếng. Giọng nói của nàng rõ ràng, mạnh dạn, không lớn tiếng, sắc bén, dường như nàng muốn cho mỗi lời nói đi sâu vào trong óc của hai người đàn ông đang nghe nàng nói.

Nàng quay sang Dandolo, nói:

– Trước tiên là ngài, thưa ngài. Ngài hiểu rằng, có phải không, tôi không còn là con gái ngài nữa? Tôi nghĩ rằng, ngài cũng hiểu là tôi đã biết sự thật ghê tởm? Vì một chức tước, ngài đã đem bán đứng tôi. Vì một chức tước, ngài đã tàn sát mối tình của tôi và giết chết linh hồn tôi... Đừng nói gì cả... Hãy để cho tôi nói... Tôi biết, tôi bảo ngài!... Tôi biết rằng chàng đã ở sáu năm trời trong cái giếng sâu, và rằng ngài đã phạm tội hèn nhát nhất trong những tội dối trá... Hồi nãy chàng ở đây. Tôi đã báo cho chàng rõ. Tôi đã để cho chàng đi. Chàng đã thoát nạn. Nhưng tôi lại chịu đọa đày, tôi! Đọa đày bởi ngài! Vậy ngài hãy nghe tôi nói. Tôi không còn là con gái của ngài nữa. Giữa ngài và tôi đừng bao giờ có một lời nói nào nữa, đừng bao giờ có một ánh mắt thương yêu trìu mến nào nữa. Với cái giá đó, tôi bằng lòng không tập hợp tất cả những phụ nữ ở Venise để ném đá giết chết ngài. Ngài có chấp nhận sự dung tha của tôi đối với ngài không? Ngài có chấp nhận không bao giờ gặp tôi nữa, không còn là người cha của tôi nữa chăng?...Ngài đừng nói... Cái giọng nói của ngài càng làm cho tôi đau đớn thêm... Nếu như ngài chấp nhận, chỉ nên biểu lộ bằng cách đứng lên và đi ra khỏi nơi đây...

Nàng nín lặng.

Dandolo đã lắng nghe, vừa lắc đầu. Đến lúc nàng ngừng nói, ông rùng mình thật lâu.

Rồi với một nỗ lực phi thường ông đứng lên và cúi đầu, lảo đảo, len lét né qua một bên, luôn luôn tránh khỏi ánh mắt của Léonore, ông bước đi, không một lời nói, không một tiếng thở than.

https://thuviensach.vn

Chỉ đến lúc ra đến bên ngoài, một tiếng rên rỉ khàn khàn nổ vang trên đôi môi ông.

Altieri, bị xúc động vì khủng khiếp, lắng nghe tiếng rên rỉ đó mau lẹ đi xa, tắt dần rồi tan mất trong bóng đêm đầy im lặng.

Bấy giờ, ông quay sang Léonore và gầm vang:

– Còn ta!... Nàng sắp sửa nói gì, với ta! Người chồng của nàng! Người chúa tể của nàng!...

– Tôi nói rằng ngài làm cho tôi thương hại. Ngài! Là chúa tể của tôi! Ngài tự khoe khoang, thưa ngài, từ mười phút qua ngài tìm mọi cách cho ngài có khá đủ can đảm để giết chết tôi. Và ngài không đạt được. Tôi nói rằng nếu như Dandolo đã tỏ ra hèn nhát, ngài, ngài càng tỏ ra hèn hạ hơn nữa... Ngài là kẻ đã phản bội lại người bạn thân thiết trung thành nhất... Ngài vẫn còn tiếp tục phản bội nữa! Hãy nhìn lại xung quanh ngài, thưa ngài, và nên coi chừng!

Altieri không có nghe.

Những lời nói sau cùng đáng lý làm cho ông xúc động, nhưng ông không còn tâm trí để nghe.

Ông chỉ tưởng đến một việc: Léonore đã gặp Roland. Nàng thú nhận việc đó, nàng tự xưng việc đó. Cho là nàng đã đưa chàng đi kịp lúc, việc đó không đáng kể! Cái việc đáng kể, là những gì được trao đổi giữa hai người... Chao ôi! chắc chắn là những lời nói yêu đương!...

Gần như điên cuồng vì ghen tuông mãnh liệt, ông bước tới hai bước về phía Léonore và hỏi:

– Thế là, nàng đã gặp ông ta!...

– Tôi đã có nói với ngài.

– Và không còn phải hoài nghi, ông nghiến răng, đây không phải là lần đầu tiên... Hãy nói đi... Ta muốn biết, dù cho ta có phải chết vì ghen tuông ở dưới chân nàng! Nàng nói đến tội phản bội! Và nàng, nàng đã phản bội lại ai đây? Có phải ông ta hay là ta? Có phải người tình nhân hay là người chồng?... Bởi vì cuối cùng, trước kia nàng là hôn thê của ông ta, và sự sợ hãi ở trong lòng nàng còn mạnh mẽ hơn cả tình yêu!...

https://thuviensach.vn

Nàng đã ruồng bỏ ông ta, trong lúc ông ta bị khổ sở, và tại sao, để bảo đảm cho thân phụ nàng, nghĩa là, ở trong đáy lòng của nàng, một sự thỏa mãn về tham vọng!...Việc phản bội đầu tiên! Và, dù sao việc đó cũng không liên quan đến ta. Nhưng cái việc liên quan đến ta, là đến lượt ta bị nàng phản bội, ông gầm vang và càng điên tiết lên. Vì việc đó, ta đang hỏi tội nàng. Đó là quyền của ta. Ta buộc tội nàng. Nàng hãy tự biện hộ nếu như nàng có thể làm, hoặc là hãy thú nhận nếu như nàng có can đảm!

Ông đứng sát bên nàng.

Bàn tay ông co rúm trên cán cây dao găm.

Léonore hiểu rằng giây phút cái chết của nàng đã đến. Trong một ý tưởng kéo dài bằng một ánh chớp, nàng tự nhủ rằng như thế tốt hơn và tất cả sẽ kết thúc; rồi, tức khắc, nàng nhớ lại Roland còn bị nhốt ở trên kia, nàng nghĩ khủng khiếp đến việc chàng sắp bị bắt đã đem đến một sự biến đổi trong lòng nàng. Nàng muốn ít ra cần phải sống thêm được vài giờ. Và nàng đáp lại:

– Altieri, ngài đã lầm: Tôi không thuộc quyền phán xử của ngài.

– Nàng muốn nói gì? Ông ấp úng.

– Tôi muốn nói rằng nếu như sáng mai, người ta không thấy tôi, một người bạn thân đáng tin cậy sẽ bỏ vào trong thùng thơ tố cáo cái bằng chứng rằng ngài đại úy thống lĩnh âm mưu cùng với các sĩ quan của ngài chống lại thủ tướng và Hội đồng Thập nhân chế. Giờ đây, hãy đâm đi!

Cây dao găm giơ lên sút khỏi bàn tay của Altieri.

Người chồng của Léonore thối lui vài bước và té nhào lên một chiếc ghế bành như bị sét đánh... Rồi, gần như lập tức, ông ta nhảy vội đến cửa, quan sát kỹ lưỡng ngôi vườn.

Không một người nào! Đêm tối và im lặng!

Đến lúc đi trở vào, ông run rẩy; ông liếc một ánh mắt khủng khiếp khó tả lên Léonore đang nín lặng, thản nhiên, bất động, dường như không có mặt ông ta ở đó. Người đàn ông này, giây phút trước, điên tiết

https://thuviensach.vn

lên vì tình yêu và vì ghen tuông, giờ đây tự hỏi xem làm thế nào ông ta đã có thể nghĩ đến những việc đó. Léonore trở thành xa lạ đối với ông. Ông chỉ còn thấy ở nơi nàng một người đàn bà biết được sự bí mật của ông.

Sự bí mật nào? Đó là một sự phản bội sẽ đưa ông đến đoạn đầu đài!

Ông đi đến gần nàng và với một vẻ nhún nhường, hỏi với một giọng thật thấp:

– Làm thế nào nàng biết?...

– Không can gì đến ngài! Tôi biết. Từ hai năm nay, tôi theo dõi từng bước cuộc âm mưu của ngài. Tôi để cho ngài làm bởi vì tôi không thiết đến việc Foscari làm hoặc không làm thủ tướng. Nhưng nếu ngài đe dọa tôi, tôi bắt buộc phải đe dọa lại. Nếu như ngài nêu ra những quyền hạn mà tôi không muốn nói với ngài, cho ngài!

Cuộc đời của tôi đã tàn. Đối với tôi, không phải đối với ngài, đối với sự trong sạch cái tên của tôi, không có gì thay đổi trong nếp sống bên ngoài của chúng ta. Nhưng đừng nên bao giờ có một lời nói về những tình cảm có thể lay chuyển ngài. Tôi không muốn biết đến những gì ngài nghĩ. Việc đó thích hợp với ngài không?

– Được! Altieri nói nhỏ.

– Vậy ngài hãy lui ra như cha tôi đã làm.

Altieri đi thụt lùi ra, nhìn sững lên người đàn bà đang cầm vận mệnh mình ở trong hai bàn tay.

Đến lúc nàng thấy còn lại một mình, Léonore buông ra một tiếng thở dài.

Nàng thấy mình sắp sửa ngã gục, kiệt sức, thất bại. Nhưng chưa phải là xong! Nàng trân mình thêm nữa, tập trung những sức lực cuối cùng và đi lên lầu một. Nàng mở cửa và chỉ nói giản dị:

– Roland, chàng được tự do.

Nàng chỉ hơi thay đổi.

Nhan sắc của nàng hình như được bộc lộ hoàn toàn và chín mùi hơn.

Nhiều tâm trạng cay đắng quay cuồng trong đầu của Roland.

https://thuviensach.vn

Người đàn bà đó được chàng tôn sùng và đứng thản nhiên trước mặt chàng, người đàn bà mà chàng chờ đợi một lời nói để quỳ xuống dưới chân nàng, người đàn bà đó đã phản bội chàng!...

Nói chuyện với nàng có ích gì!... Những lời trách móc! Tự trở thành hèn mọn, tự giảm giá trị của mình bởi những lời kêu la giận dữ hoặc rên rỉ van xin? Để hành hạ nàng! Nàng!... Nàng, mà vào ngay lúc này, chàng rất muốn mãi mãi làm cho có hạnh phúc bằng cái giá phải trả về nỗi lòng tuyệt vọng vĩnh viễn của chàng!

Không có gì cả! Không một lời nói nào có thể được nhắc về dĩ vãng!

Cũng cứng đơ, cũng thản nhiên giống như chính là nàng, chàng đi qua trước mặt nàng, nghiêng mình chào, cúi gục đầu, và với một giọng bề ngoài trầm tĩnh, chàng thốt ra:

– Vĩnh biệt, Léonore!...

Và chậm chạp, chàng đi xuống, tiến sâu vào trong bóng tối, biến mất ở cuối ngôi vườn.

Còn Léonore, bị tan nát, âu sầu một nỗi buồn vô tận, đến lượt nàng đi xuống, ra khỏi nhà mà không tưởng đến việc tắt ngọn đuốc và khóa cửa, nàng gắng gượng lết về đến dinh thự Altieri và đi vào gian phòng nơi nàng đã lôi Imperia vào.

Nàng cắt dây trói, và chỉ nói giản dị:

– Đi đi!...

Imperia ném lên Léonore một ánh mắt dài đầy vẻ đe dọa, và đi ra không thốt một lời nào.

Bấy giờ Léonore, gắng gượng đi về phòng mình.

Vừa khi nàng lết mệt nhọc về phía chiếc giường của nàng, nàng té ngửa ra trên tấm thảm lót sàn nhà, rời rã, bị kích thích bởi những tiếng nức nở ghê gớm cào xé cổ họng nàng nhưng nàng không hề rơi một giọt nước mắt.

Trong cái giây phút bi thảm đó có lẽ làm tâm hồn nàng đang chơi vơi trong cõi hư vô, ý nghĩ cuối cùng của nàng là:

https://thuviensach.vn

– Chàng không tha thứ cho ta!... Chàng đã thôi không yêu thương ta nữa!... Khốn nạn! Khốn nạn...

•••

Roland, núp trong một đám cây con trong vườn, đã lén nhìn Léonore ra đi.

Vào lúc nàng đi qua cửa, chàng có một cử động tự nhiên như muốn chạy xông đến.

Nhưng chàng đứng lại.

Để làm gì!... Những gì chàng đã không muốn nói ra lúc nãy, giờ đây chàng càng không muốn nói ra! Phải! Để làm gì!... Nàng đã chết đối với chàng! Những gì chàng vừa trông thấy chỉ là một sự xuất hiện đang biến mất mãi mãi.

Chàng ở đó gần một giờ đồng hồ, nỗi tuyệt vọng, chán chường làm cho chàng không còn sức lực...

Rồi, cái ý nghĩ về Altieri trở lại với chàng và làm chàng phấn khởi lên.

Chàng quyết định bỏ đi.

Vừa khi chàng đi đến cửa, sắp sửa vượt qua, một bóng người đứng dựng trước mặt chàng.

Một giọng nói đe dọa, cười nhạo:

– Hẹn gặp lại một ngày gần đây, đức ông Candiano!

Roland không làm một cử động cũng như không bước tới một bước để túm lấy người đàn ông vừa mới nói với chàng như thế và vội biến mất vào trong đêm tối. Tất cả đối với chàng đều lãnh đạm, trong giây phút ghê tởm này, chàng có cảm giác đã đào sâu thêm nữa cái hố chia cách chàng với Léonore.

Chàng đi lang thang suốt phần còn lại trong đêm, cũng giống như chàng đã đi vơ vẩn vào cái đêm mà chàng biết được sự phản bội của Léonore. Đến sáng, chàng trở về ngôi nhà xưa ở bến cảng.

https://thuviensach.vn

Scalabrino đang chờ chàng ở đó.

– Thưa chủ nhân, anh nói, người của chúng ta có hẹn đêm nay trong ngôi nhà ở đảo Olivolo, như là ngài đã ra lịnh cho tôi.

– Cuộc hẹn đó sẽ không có nữa, Roland nói. Ta tin rằng ngôi nhà không chắc chắn. Chúng ta sẽ gặp lại nhau ở Hắc Động.

Scalabrino ném lên Roland một ánh mắt ngạc nhiên:

– Những gì chúng ta cần phải làm...

– Chúng ta sẽ làm sau này. Đi đi, anh bạn. Hãy bảo các bạn đồng hành của chúng ta rằng trong vòng tám ngày ta sẽ có mặt ở Hắc-Động. Từ đây đến đó, mi được tự do.

Scalabrino không bàn cãi bao giờ, không bao giờ tìm cách suy luận. Anh thi hành một cách mù quáng, thế là xong.

– Vậy tôi có thể trải qua tám ngày đó ở Mestre? anh hỏi với một giọng run run.

– Phải, anh bạn đồng hành tốt của ta. Mi sẽ mang vài mệnh lệnh đến đằng kia, rồi mi có thể đi đến Mestre gặp con gái của mi.

– Con gái của tôi!... Chà! Thưa đức ông, tôi vẫn còn tự hỏi xem việc đó có thật không...

– Mi sẽ đi với chiếc thuyền buồm, Roland nói tiếp. Mi sẽ đi đến các khe núi La Piave, mi sẽ trao cho các vị thủ lĩnh những bức thơ mà ta sẽ trao cho mi.

Quả thật, Roland bắt đầu viết năm hay sáu bức thơ ngắn, và trao cho Scalabrino.

– Trễ lắm là trong hai ngày, Scalabrino nói, nó sẽ đến nơi nhận.

– Việc đó muốn nói rằng, Roland nói với một nụ cười u hoài, mi, mi sẽ được hạnh phúc trong ba ngày!

Đôi mắt của Scalabrino sáng ngời, anh nhảy nhổm vì vui mừng. Roland kết thúc những chỉ thị bằng khẩu lệnh những mệnh lệnh vừa mới gởi đến cho những vị thủ lĩnh các nhóm.

Hai giờ sau, Scalabrino lên chiếc thuyền buồm.

https://thuviensach.vn

XXXIV
NGÔI NHÀ NHỎ Ở MESTRE

Kẻ lạ mặt đã ném lời giã biệt hăm dọa Roland khi chàng rời khỏi ngôi vườn ở đảo Olivolo, lẹ làng đi về hướng bến cảng. Ông ta gõ vào một cánh cửa thấp, sau một vài lời trao đổi nho nhỏ, cuối cùng cánh cửa mở ra. Người đàn ông liền đi vào một trong những quán rượu bẩn thỉu đón rước những nàng kỹ nữ hạ lưu và những thủy thủ không nhà cửa nhất định. Ông đi thẳng đến một người chèo thuyền già ngồi dựa vào một cái bàn, dường như ngủ gật và rờ vào vai ông ta.

– Sandrigo! người thủy thủ lẩm bẩm.

Hai người đàn ông đi ra.

– Và bây giờ, người chèo thuyền già hỏi.

– Ta cần phải đi qua các đầm nước mặn thật mau.

– Tốt! Chiếc thuyền đã sẵn sàng, những người chèo ở trên thuyền, nhưng mi bị truy nã sao?

– Không, bởi lũ quỷ sứ. Trái lại ta sắp được giàu sang và mi biết rằng mi sẽ có phần của mình.

Mười phút sau, Sandrigo ngồi yên trên một chiếc thuyền lớn, dưới sức đẩy mạnh của hai tay chèo và cánh buồm, bắt đầu lướt đi mau lẹ.

Vào lúc ở trong ngôi vườn Olivolo, bọn cảnh binh đi thẳng đến ngôi nhà, Sandrigo ở bên cạnh Dandolo và Altieri. Ông ta cầm dao găm nơi tay, và nếu như Roland hiện ra vào lúc ấy, tất ông ta đã sát hại chàng.

Cánh cửa mở ra. Không phải Roland, mà là Léonore.

Sự ngạc nhiên của tên cướp thật lớn.

Nghe tiếng kêu chát tai do Altieri và Dandolo thét lên, ông ta hiểu rằng nhiều việc lạ thường sắp sửa xảy ra. Ông ta lẹ làng thối lui và ẩn mình trong một bụi cây con và chờ đợi.

https://thuviensach.vn

Ông nghe Léonore ném cho bọn cảnh binh cái mệnh lệnh cao ngạo được ông cảnh sát trưởng xin lời xác nhận của viên Đại Pháp quan, và khi thấy bọn cảnh sát rút lui, ông có một cử động điên cuồng.

– Ông ta không còn ở đây! Ông gầm vang. Quỷ bắt mụ đàn bà đi! Tuy nhiên ông ta không bỏ đi.

Trái lại, ông còn nhẹ nhàng đến gần cửa sổ hé mở và tham dự, kín đáo, vào cảnh tượng lạ lùng đã xảy ra giữa Léonore, Dandolo và Altieri.

Nên, Léonore càng nói, những ý nghĩ của tên cướp càng lần lần thay đổi.

– Người đàn ông vẫn còn ở đó! ông ta nghĩ.

Và ông ta nhất quyết chờ, để nhảy lên mình chàng, đâm chàng chết vào lúc chàng đi ra.

Rồi, cái quyết định đó tự nó thay đổi.

Đến lúc ông nghe lén được sự bí mật về cuộc âm mưu của Altieri chống lại vị thủ tướng, sự bí mật thê thảm về mối hận thù giờ đây chia rẽ Léonore và thân phụ nàng, ông tự bảo rằng để Roland sống có thể sẽ ích lợi cho ông, và ông chỉ giết chết chàng sau khi đã bảo đảm cuộc giàu sang mà giờ đây ông hé thoáng thấy lờ mờ.

Đúng là Roland vẫn còn ở trong ngôi nhà và ông ta đã ném cho chàng một lời đe dọa cuối cùng.

•••

Chiếc thuyền ra khỏi Venise, đi ngang qua đầm nước mặn, và Sandrigo nhảy lên bờ vào lúc mặt trời vừa mọc lên.

– Mi chờ ta ở đây, ông ta bảo người thủy thủ già.

Ông vội theo con đường Mestre và không do dự đi đến ngôi nhà hẻo lánh nơi mà ông ta đã bắt gặp sự có mặt của Juana.

Sau khi quan sát, ông ta biết rằng những người ở trong nhà vẫn còn ở đó.

https://thuviensach.vn

Ngoài Juana ra, những người đó là: Ông lão Candiano – thân phụ của Roland.

Bianca – con gái của Imperia.

Biết chắc được sự kiện đó, Sandrigo đi đến một cái quán nghèo nàn, ăn thật ngon miệng. Rồi ông ta hỏi thăm ông chủ quán một chiếc xe, một chiếc xe mui trần nào cũng được.

– Tôi có chiếc xe mui trần, chủ quán nói, với một con lừa, sánh bằng một con ngựa tốt.

– Đúng là công việc của tôi, nếu như ông bằng lòng cho tôi thuê.

– Được, nhưng tôi không có ai để lái xe.

– Ta sẽ tự mình điều khiển lấy, Sandrigo nói.

– Ngài sẽ trở lại đây để đem trả lừa và chiếc xe cho tôi?...

– Không! Nhưng ta sẽ giao phó tất cả cho một kẻ đáng tin cậy đem về cho ông, ta trả tiền thuê gấp đôi.

Chủ quán lắc đầu.

– Trong trường hợp đó, ta mua tất cả! Sandrigo quyết định.

Việc mua bán lập tức được thỏa thuận.

Ba ngày trôi qua. Đêm đến, Sandrigo tự mình bắt kế con lừa vào chiếc xe, nhảy lên ghế, và trước mặt chủ quán, công khai đi theo con đường Trévise.

Đi được năm trăm bước, ông quày xe lại cho đi nhẹ nhàng từng bước và đến ngừng khoảng một trăm bước cách ngôi nhà nơi Juana sống giữa ông thủ tướng già bị đày và nàng thiếu nữ.

Đã đến lúc liếc vào bên trong ngôi nhà yên tịnh và thanh khiết, tại đây hớn hở gương mặt tuyệt vời và sáng sủa của nàng thiếu nữ bình dân: Juana.

Nàng chăm sóc ông lão Candiano với một tình yêu thương thú vị; bây giờ, ông già điên mỉm cười khi nghe giọng nói êm dịu của nàng, và đôi khi, những ánh sáng của lý trí đã chớp lóe trong đêm tối của trí khôn nơi ông. Tự nhiên, Juana thường chuyện trò với ông về Venise và

https://thuviensach.vn

về Roland; và lần lần, cái tên của con trai ông, lập đi lập lại mãi, cuối cùng đã đánh thức trong tâm trí của ông già mù những kỷ niệm đang trở lại chậm chạp.

Buổi tối mà Sandrigo ngừng lại không xa ngôi nhà,

Juana và Bianca đã làm xong những công việc thường nhật với sự vui vẻ mà những người đàn bà để vào những công việc nội trợ khi họ có tâm trí yên tĩnh. Họ đã dẹp xong bàn ăn, rửa và xếp xong chén dĩa, quét dọn nhà vừa tán gẫu huyên thiên về những chuyện vụn vặt một cách lý thú khiến cho ông lão Candiano ngồi nghe với một sự say mê ngây ngất.

Rồi Juana dẫn ông già mù vào trong phòng của ông, chúc ông ngủ ngon giấc, ôm hôn ông một cách hiếu thảo và trở lại bên cạnh Bianca. Cửa lớn và các cửa sổ đã được đóng chặt, hai người thiếu nữ ngồi vào một cái bàn trong ánh sáng một cây đuốc, bận lo may vá.

Juana liếc nhìn trông chừng Bianca và chỉ cho nàng những chỗ may sai mỗi khi nàng phạm phải. Bianca đã biết âm nhạc và thêu thùa nhưng chưa biết may. Và cứ mỗi đường may sai, là một chuỗi cười to.

Cuối cùng đến giờ Bianca về phòng của nàng.

Juana ở lại một mình.

Thình lình có tiếng gõ cửa ở bên ngoài.

Juana đứng thẳng lên và lắng tai nghe.

Nàng không lo sợ cho mình. Đã từng quen thuộc với nguy hiểm và sống cực khổ, nàng không ngại một cuộc tấn công và nàng cảm thấy đủ sức tự bảo vệ. Nhưng những chỉ thị mà nàng nhận được của Roland và nàng đã thề thốt tuân theo thật rõ ràng:

Không mở cửa cho bất cứ ai, sống trong sự cô đơn hoàn toàn cho đến lúc chàng trở lại.

Người ta gõ cửa, nhưng không thô bạo, với một sự nhút nhát.

Và kẻ gõ cửa gọi nho nhỏ:

– Juana!...

https://thuviensach.vn

Nghe giọng nói đó, nghe gọi tên của mình như vậy, nàng thiếu phụ giật mình và tái xanh.

– Chính chàng, nàng lẩm bẩm với vẻ bồn chồn. Chàng ở đây!...

– Juana! giọng nói lặp lại. Ta biết rằng nàng ở đây! Ta bị truy nã, bị lùng bắt... nàng đành để cho ta bị bắt sao?...

Juana ném một ánh mắt lo sợ lên cánh cửa nơi Bianca và ông lão Candiano đang ở; nàng dùng chìa khóa khóa cánh cửa đó, và bỏ chìa khóa vào trong yếm.

– Xin thương xót, nếu nàng vẫn chung thủy với ta, giọng nói van nài, chỉ giấu ta vài phút thôi, Juana!...Than ôi! một lúc nữa, sẽ quá muộn!...

Juana đi đến cửa, run rẩy hỏi:

– Có phải chàng không, Sandrigo?

– Phải, phải, chính là ta! Nàng không còn nhận ra giọng nói của ta nữa sao!... Ôi! Ta bị nguy cơ! Kia là người ta đến!...

Juana mở ra...

– Bởi tất cả lũ quỷ sứ ở địa ngục, Sandrigo cười khảy vừa đi vào, ta ngỡ rằng nàng sẽ bỏ ta chết khô ở cửa như một dây nho già không còn cho trái nữa!

Juana dập tắt một tiếng kêu khủng khiếp. Cái âm điệu bất ngờ đó, dáng điệu độc ác của Sandrigo, ánh mắt xoi mói lẹ làng mà ông ta ném ra xung quanh mình, tất cả chứng tỏ cho nàng thiếu nữ thấy rằng tên cướp đến với những ý định xấu xa.

– Chàng đã nói láo! Nàng nói. Chàng không có bị truy nã!

– Quả đúng, Juana! Ông ta nói vừa mỉm cười.

– Chàng muốn gì?

– Ta muốn những gì! Gặp mặt nàng!... Dường như thuở xưa, ta đã không làm cho nàng sợ hãi!

Sandrigo đột ngột đến gần bên nàng và lẩm bẩm với một giọng nói sôi nổi:

https://thuviensach.vn

– Nàng đã quên sao, Juana, rằng ta đã thương yêu nàng... Và nàng cũng vậy, nàng cũng thương yêu ta, và ta cảm thấy, ta thấy, nàng vẫn còn thương yêu ta! Hãy dám nói ngược lại đi! Nàng thương yêu ta, Juana, và nàng tiếp đón ta như thế sao?...

Lần lần, Juana tỉnh trí lại.

Những lời sau cùng của tên cướp đem lại trên gò má nàng một ánh đỏ bừng, và nàng nói giản dị:

– Phải, Sandrigo, tôi đã thương yêu chàng. Xưa kia, trong những giấc mơ của thiếu nữ, tôi thấy tôi là vợ chàng, tôi đặt lòng tin nơi chàng và tôi tưởng đến chàng

như là người bạn đời gắn bó thủy chung ở bên cạnh tôi, tôi sẽ sống hạnh phúc...

– Nàng thấy không!...

– Nhưng mà giấc mơ đó cũng chỉ là một giấc mơ,

Sandrigo!... Nàng nói vừa tái xanh. Một biến cố đã xảy ra làm chia cách chúng ta mãi mãi...

– Ta hiểu! Nàng yêu thương một người khác!

Nàng lắc đầu.

– Sandrigo, nàng lẩm bẩm, tôi không còn xứng đáng với chàng nữa... Hãy đi đi... Đừng nghĩ gì đến tôi nữa!

– Cái bài hát này là thế nào! Tên cướp cười khảy. Quả thật luôn luôn ta biết nàng có những ý tưởng lạ lùng, nàng dữ tợn như một đứa con gái nhà quý tộc, nàng thương yêu ta, đôi mắt của nàng nói với ta điều đó, và luôn luôn nàng chống cự lại ta, luôn luôn nàng từ chối không cho ta một nụ hôn nhỏ nhất... Ngày nay, lại là việc khác... Ta không hiểu được nàng. Ta trở lại quyết định lấy nàng làm vợ, dâng cho nàng cuộc sống lứa đôi mà nàng đã mơ ước...

– Không thể được! Không thể được! Nàng nói, vừa vặn vẹo hai bàn tay. Hãy nín đi! Chàng làm tan nát quả tim tôi... Hãy đi đi!...

Sandrigo điềm tĩnh ngồi xuống.

https://thuviensach.vn

– Này, ông nói, nếu như nàng không muốn nghe nói chuyện tình yêu, chúng ta hãy nói đến chuyện khác. Làm thế nào ta tìm gặp nàng ở đây bởi một sự tình cờ may mắn, sau khi đã hoài công tìm kiếm nàng ở khắp cả Venise? Nàng nghèo khó; ta tìm thấy nàng ở trong một ngôi nhà tử tế. Với tư cách nào?...

Juana nín lặng, phập phồng.

– Ôi! Ta hiểu, thình lình tên cướp kêu lên, đó là tại sao mà nàng không còn xứng đáng với ta nữa!...Nàng ở đây nơi nhà tình nhân của nàng!

Juana có một cái rùng mình đau đớn. Nàng làm một cử chỉ phản đối mãnh liệt. Nàng muốn kêu lên:

– Không, Sandrigo, không, tôi không có tình nhân, tôi chỉ thương yêu chàng mà thôi!

Nhưng những lời nói không tuôn ra khỏi cửa miệng nàng.

Thái độ lạ thường, nụ cười tinh quái, ánh mắt kỳ dị của Sandrigo liếc nhìn nàng là một sự tiết lộ bất ngờ.

Nàng ý thức rằng những người được giao phó cho nàng gìn giữ đang trải qua một nỗi nguy cơ ghê gớm.

– Nàng có dám nói rằng đó không phải là sự thật không! Tên cướp cười khảy.

Và Juana trả lời với một âm điệu tuyệt vọng buồn rầu:

– Vậy thì, phải, thật đúng. Tôi có một tình nhân. Hiện tôi đang ở nhà ông ta. Ông ta đi vắng. Và ông ta sắp trở về. Nếu như ông ta thấy chàng ở đây, tôi sẽ bị hại, và chàng cũng vậy.

•••

Một buổi tối mùa đông, trong căn nhà nghèo khổ ở bến cảng Venise, vừa khi Juana ngồi vá vài món quần áo cũ của Scalabrino, và gã này đang bận lau chùi khẩu súng, người ta gõ cửa theo một cách thức riêng.

– Đó là một người bạn, Scalabrino nói.

https://thuviensach.vn

Anh mở cửa. Một thanh niên có một vẻ uy nghi, mạnh mẽ, đẹp trai, đi vào.

– Sandrigo! Scalabrino kêu lên. Có việc gì xảy ra?

– Không có gì lớn chuyện, nếu không phải là tôi bị đuổi riết theo và tôi đến tìm nơi trú ẩn.

– Hãy đi vào, người anh em. Juana, đi xem coi em có gì cho Sandrigo ăn không.

Juana lật đật vâng lời. Sandrigo ăn xong, quấn mình trong một cái mền, và mệt nhọc, ngủ ngay. Đến lúc cô gái nhỏ Juana rút lui vào gian phòng nhỏ hẹp mà nàng ở cùng trên gác, nàng ném một cái nhìn cuối cùng lên Sandrigo đang ngủ.

Đêm đó, lần đầu tiên, nàng thiếu nữ ngủ không an giấc.

Sandrigo ở lại tám ngày trong ngôi nhà. Ông ta trải qua những buổi tối để kể lại những thành tích của mình, và Juana thán phục sự dạn dĩ và sự gan dạ của ông ta cũng như là nàng chiêm ngưỡng sức mạnh và vẻ đẹp của ông ta.

Hôm trước ngày ông ta đi, Scalabrino đi vắng, còn lại một mình Sandrigo và Juana.

Tên cướp cũng như thường lệ nói về những chuyến đi của ông ta ở trong núi.

Thình lình ông ta ngừng nói để kêu lên:

– Nàng có biết rằng nàng rất xinh đẹp không?...

Juana cúi đầu. Đó là một cô gái nhỏ ngây thơ chưa biết gì cả. Nàng đỏ bừng mặt rồi nàng tái xanh khi Sandrigo cầm lấy tay nàng và mỉm cười nói:

– Nàng có bằng lòng làm vợ ta không? Ta sẽ đưa nàng vào trong núi, nàng sẽ sống ở giữa những cây hoa dại, ở giữa những cây sim, cây nhũ hương có mùi thơm.

Bấy giờ nàng nhìn thẳng vào mắt ông ta và trả lời:

– Tôi rất muốn làm vợ chàng, bởi vì tôi không biết người nào khác đẹp trai hơn chàng. Vậy chúng ta hãy đi tìm một giáo sĩ để làm lễ kết

https://thuviensach.vn

hôn cho chúng ta và tôi sẽ đi theo chàng khắp nơi nào chàng đi, như là một người vợ phải đi theo người chồng...

Sandrigo muốn ôm thiếu nữ vào trong hai cánh tay.

Nhưng nàng vùng thoát ra, nhẹ nhàng và dữ tợn, và chạy vào phòng khép kín cửa.

Ngày hôm sau, Sandrigo đi.

Nhưng chắc chắn, Juana đã tạo cho ông ta một cảm giác mạnh mẽ, bởi vì từ lúc đó, ông ta thường trở lại. Vào mỗi chuyến hành trình, ông ta càng trở nên thúc bách hơn, táo bạo hơn. Nhưng Juana lắc đầu, luôn luôn tránh khỏi tay ông và nhắc mãi:

– Tôi sẽ đi theo chàng, trung thành và ngoan ngoãn, khi nào chúng ta đã kết hôn.

Rồi xảy ra những biến cố mà chúng tôi đã kể lại. Sandrigo biến mất sau cuộc bắt bớ Scalabrino. Có lẽ ông ta cuối cùng đã quên lãng Juana.

Nhưng không bao giờ Juana quên ông ta!

Đó là câu chuyện tình yêu của nàng Juana đáng thương.

Tâm hồn của nàng tiên nữ đó đẹp đẽ làm sao trong buổi tối bà lão thủ tướng phu nhân Silvia chết đói, nàng đã đi tìm kiếm thuốc men có thể cứu sống bà!

Từ những nguồn tận tụy xa lạ nào đã un đúc cho nàng có sức mạnh cần thiết để hy sinh như thế!

Và, sau những năm dài xa cách, nàng gặp lại kẻ mà nàng vẫn còn yêu thương mãi mãi, nàng đã tuyệt vọng đến thế nào để phải trả lời cho Sandrigo:

– Phải, tôi có một tình nhân!... Và hiện tôi đang ở nơi nhà ông ta!

•••

Nghe những lời nói sau cùng, Sandrigo đột nhiên đứng lên. Gương mặt ông ta trở thành dọa nạt.

https://thuviensach.vn

– Juana, ông gầm vang, nàng nói láo. Nàng không có tình nhân. Nàng sống ở đây với cựu thủ tướng Venise Candiano và con gái của nàng kỹ nữ Imperia.

Juana cố nén một tiếng thét khủng khiếp và nhìn xung quanh, tìm kiếm một võ khí, nhất quyết giết chết người đàn ông được nàng thương yêu. Sandrigo bắt gặp ánh mắt đó và cái ý chí dữ tợn chứa đựng trong đó. Ông nhúng đôi vai.

– Nghe đây, ông nói tiếp với một giọng u ám, có hai người đàn ông đã làm thương tổn ghê gớm đến ta. Giữa ta và họ, đó là một cuộc chiến đấu không thương xót. Nàng biết rõ họ. Ta không cần nêu ra danh tính của họ. Bây giờ, ta cần dùng đến nàng thiếu nữ Bianca hiện đang được nàng canh giữ. Ta không muốn làm thiệt hại đến nàng ta. Trái hẳn lại, ta chỉ muốn giản dị đưa trở về với người mẹ nàng. Việc đó có ích cho những dự định của ta. Nàng có theo ta chống lại những kẻ thù của ta không?... Nếu phải, hãy đi theo ta: Một giáo sĩ sẽ làm lễ kết hôn cho chúng ta, nàng sẽ trở thành vợ ta mãi mãi. Nàng sẽ đi theo ta đến Venise; nàng sẽ kể lại tất cả những gì xảy ra ở đây; rồi từ đó, chúng ta đi tìm một giáo sĩ sẽ kết hợp cho chúng ta. Thế nào, nàng nói sao, Juana?...

– Tôi nói rằng, tôi còn sống, Bianca sẽ không ra khỏi nơi đây!

– Vậy thì, tên cướp nói tiếp, nàng chống lại ta?

– Phải!

– Như vậy, Sandrigo thét lớn, chính nàng đã muốn vậy!

Vừa nói, ông ta xông vào nàng thiếu nữ vật nàng ngã xuống. Giữa họ, cuộc chiến đấu không cân sức. Chỉ một lúc sau, Juana bị trói và bị nhét giẻ vào miệng. Sandrigo giơ cao cây dao găm. Nhưng có lẽ do một lòng thương hại nào đó bỗng vụt đến soi sáng cái cảnh tượng tối tăm này nên cánh tay giơ lên đã buông rơi xuống.

– Thực ra, thật vô ích, ông ta lẩm bẩm. Ta không phật ý để cho nàng kể lại cho họ nghe. Họ sẽ thấy đã gặp phải một người đàn ông như thế nào!

https://thuviensach.vn

Vừa vật ngã Juana, ông ta đụng nhằm chiếc chìa khóa được nàng thiếu nữ giấu trong yếm. Ông lấy chiếc chìa khóa, mở cánh cửa dẫn đến Bianca.

Tại đây, ông do dự một lúc.

– Ta có cần phải vướng víu ông già không? Ông ta lẩm bẩm. Để làm gì? Điên cuồng và mù lòa, cứ để cho ông ta chết từ từ!

Bấy giờ, cầm một cây đuốc, ông ta nhất quyết đi vào một gian phòng trống.

Ông đi xa hơn, vào một gian phòng khác. Đó là phòng ngủ của ông lão Candiano.

Tên cướp nhẹ nhẹ đi đến bên giường của ông lão, nhìn ngắm ông trong một phút với một nụ cười khinh bỉ.

– Không xứng đáng một nhát dao găm! Cuối cùng ông ta lẩm bẩm.

Ông ta từ từ bước lùi và khép nhẹ cánh cửa.

Ông ta nhất quyết đi trở lại con đường đã đi qua và đứng lại trước một cánh cửa khác.

Ông ta cẩn thận mở hé ra, đút đầu vào trong và mỉm cười.

– Chính ở đây, ông ta lẩm bẩm.

Quả thật, chính ở nơi đó, Bianca đang ngủ một giấc ngủ yên lành của một đứa trẻ hạnh phúc. Một nụ cười nhẹ phớt qua trên vành môi đỏ như son của cô. Cánh tay trắng trẻo đẹp đẽ của cô bị rớt ra khỏi giường. Nhịp thở đều đều nhấc lên chầm chậm lồng ngực trinh nữ của cô. Tên cướp không ngăn được một tiếng kêu thảng thốt.

– Hỡi các vị thánh, cô bé thật xinh đẹp! Ông ta nghĩ.

Bianca chưa thức.

Sandrigo để cây đuốc lên một chiếc bàn, cố tạo cho gương mặt của mình một vẻ dịu dàng và dùng đầu ngón tay rờ vào chiếc vai trần của thiếu nữ.

Vừa tiếp xúc với làn da mịn màng, ấm áp và thơm tho đó, một sự đê mê bỗng nhiên xâm chiếm ông ta.

https://thuviensach.vn

Ông ta cúi xuống, lơ láo, đầu óc mê man.

Đôi môi hung bạo đặt lên môi của Bianca.

Cô thiếu nữ thức tỉnh, mở ra đôi mắt kinh hoàng, và giật lùi lại đột ngột khủng khiếp, đồng thời trùm kín trong chiếc mền của cô, vừa thét một tiếng kêu ghê gớm:

– Juana! Juana!...

Một tiếng rên rỉ đinh tai đáp lại nàng.

Sandrigo đã lấy lại bình tĩnh.

– Xin tiểu thơ hãy an tâm, Sandrigo nói; ta không muốn làm hại đến nàng chút nào cả. Xin nàng hãy nghe ta nói đừng sợ hãi, và ghi nhận rõ những lời nói của ta, bởi vì chúng ta không có thời giờ để mất mát. Ta xin thề với nàng rằng không có bất cứ một điều tai hại nào sẽ xảy đến cho nàng. Vả lại vô ích để gọi Juana.

Nàng không còn ở đây nữa. Nàng sẽ nghe theo ta, có phải không?

Bianca ra dấu.

– Tốt, Sandrigo nói tiếp. Đây là những gì ta cần nói với nàng. Ta đã theo lệnh của thân mẫu nàng.

– Thân mẫu tôi! Bianca kêu lên.

– Phải, phu nhân Imperia. Chính bà phái ta đến, và để chứng tỏ ta nói sự thật, ta sẽ kể những gì xảy đến cho nàng. Nàng đã bị bắt cóc ra khỏi nhà thân mẫu, trái với ý bà, nếu không phải là trái với ý nàng. Phu nhân Imperia bị tuyệt vọng. Bà đã nhờ ta tìm lại nàng. Nàng tin ta chưa?

Tất cả việc đó tỏ ra tự nhiên và có thật đối với thiếu nữ, nàng lẩm bẩm:

– Xin hãy kể tiếp...

– Vì thế, thân mẫu nàng, phu nhân Imperia, khẩn cầu ta đi tìm kiếm nàng. Ta đã nhận lời, ta đã đi khắp nơi và ta đã khá may mắn biết được ngôi nhà này là nơi nàng bị kẻ bắt cóc nàng giam hãm... Ồ! đừng có phản đối, thật vô ích... Bây giờ đây là những gì ta dặn nàng. Ta sẽ rút lui đến đợi nàng mười phút ở gian phòng bên cạnh. Nàng sẽ dùng mười phút đó để thay đổi y phục và sẵn sàng đi theo ta...

https://thuviensach.vn

– Đi theo ông? Thiếu nữ kêu lên vừa lần lần hồi phục tất cả nghị lực của mình. Không bao giờ! Ai chứng tỏ với tôi rằng ông đến nơi nhà của mẹ tôi?

– Ta mong rằng nàng sẽ tự ý đi theo ta, Sandrigo nói. Ta quả đúng là được phu nhân Imperia phái đến, bà cho ta những chỉ thị rõ ràng và ra lịnh cho ta áp dụng sự hung bạo, nếu như nàng nhất quyết từ chối trở về an ủi một người mẹ đang đau khổ.

Vừa thốt ra những lời đó, Sandrigo liếc nhìn mau lẹ vòng quanh gian phòng để chắc rằng không có cửa hoặc cửa sổ nào khác để nàng thiếu nữ có thể thoát thân do lối đó.

Bấy giờ ông ta lạnh lùng nghiêng mình chào kèm theo một sự nhã nhặn mỉa mai, rồi đi ra.

Bianca khủng khiếp, vội vã mặc y phục vào.

Cô không thiếu lòng dũng cảm và nhất quyết tự bảo vệ nếu như người đàn ông đó đã nói láo. Cô đút vào trong ngực một cây dao găm nhỏ, và đến lúc Sandrigo, không cần thông báo, mở cửa sau mười phút, ông ta tìm thấy Bianca đã ăn mặc tề chỉnh.

– Nàng đã sẵn sàng theo ta chưa? Ông ta hỏi.

– Tôi đã sẵn sàng, thưa ông.

– Hay lắm! Tên cướp nói thẳng thắn. Ủa! Bởi thánh mẫu Marie đồng trinh, cần phải có nhiều kiểu cách cho một thiếu nữ lương thiện như nàng để đi tìm gặp lại một người mẹ đau khổ hay sao!

– Đi trước đi, tôi theo ông!...

Sandrigo nắm cánh tay của thiếu nữ và lẹ làng lôi cô đi. Bị tiếp xúc với cái đụng chạm hung bạo đó, cô có một cử động nổi loạn và ấn tượng về nụ hôn sỗ sàng mà cô đã nhận lãnh, mà cô đã chịu đựng, khiến cho nàng cứng đơ và hốt hoảng, nhưng đã quá muộn! Sandrigo nắm giữ cô. Bianca hiểu rằng mọi mưu toan sẽ tai hại cho cô và rằng người đàn ông này sẽ nổi xung lên trong một cuộc xung đột...

Cô đi theo!...

https://thuviensach.vn

Sandrigo đi ngang qua ngôi nhà bằng những bước lớn, vượt qua ngôi vườn và chỉ vài phút sau, đến chiếc xe mui trần được ông ta cột con lừa vào một cái cây bên đường.

– Tiểu thơ hãy bước lên! Ông ta bảo.

Bianca, bất lực, đành bước lên xe. Sandrigo nhảy lên ngồi bên cạnh cô, ra roi quất con lừa; chiếc xe chạy đi mau lẹ.

Hai giờ sau Sandrigo đã đến các đầm nước mặn. Ông ta ngừng lại nơi chiếc thuyền đậu. Ông thủy thủ già có mặt ở đó.

– Xuống thuyền! Ông ta nói. Ta bắt đầu hết cả kiên nhẫn!

Sandrigo không trả lời, nhảy xuống đất. Ông quay sang Bianca và nhận thấy nàng thiếu nữ đã bất tỉnh.

– Càng tốt! Ông ta nói giữa hai hàm răng, điều đó làm đơn giản các sự việc.

Ông đặt nàng thiếu nữ dưới chiếc lều và lấy áo choàng thủy thủ đắp lên cô cẩn thận. Ông còn liếc nhìn cô với một ánh mắt dài say đắm.

– Chúng ta sẽ làm gì với chiếc xe và con lừa này?

– Ta cho mi hết! Sandrigo nói. Đó sẽ là cái giá của chuyến đi.

– Quỷ ơi! Ông già thủy thủ mở to đôi mắt, mi trở thành đại lãnh chúa sao!

Sandrigo làm một cử chỉ sốt ruột.

– Chúng ta nên gấp rút! Ông ta nói ngắn ngủi.

Người thủy thủ gọi một thủy thủ trẻ.

– Mi dẫn chiếc xe này đến Mestre chỗ mi biết, nơi người bạn... của chúng ta. Mi để chiếc xe ở đó và mi sẽ trở về Venise theo phương tiện của mi, thật sớm. Mi nói rằng đó là một vật chiếm được.

Năm phút sau, chiếc thuyền lướt mau trên mặt đầm.

Bianca hồi tỉnh vào lúc chiếc thuyền cặp bến, tại nơi mà Sandrigo đã xuống thuyền, nghĩa là gần ngang mặt cái quán ám muội nơi ông ta đã đến tìm người thủy thủ già.

https://thuviensach.vn

Nàng thiếu nữ bước đi như trong giấc mơ, với tâm trạng vô cùng bối rối.

Nàng thấy người ta lôi cô vào một ngôi nhà với vẻ bên ngoài bẩn thỉu. Người ta đưa cô lên một cầu thang trơn trượt, người ta đẩy cô vào một gian phòng rồi cô nghe cửa khóa ba vòng. Lần này Sandrigo thấy không cần phải cho cô một lời giải thích nào cả.

Điên cuồng vì sợ hãi, nàng thiếu nữ gieo mình lên một chiếc ghế và bắt đầu khóc nức nở.

Không để mất thời gian, Sandrigo vội vã đi thẳng đến dinh thự của Imperia.

Sau một hồi thương thuyết với bọn gia nhân của nàng kỹ nữ, cuối cùng ông được cho vào gặp mặt nàng.

– Thưa phu nhân, ông đột ngột nói, con gái của bà mới đây vừa bị bắt cóc.

Imperia giật mình, bỗng bị xâm chiếm bởi một hy vọng bất ngờ. – Làm thế nào ông biết được việc ấy? Nàng hồi hộp hỏi.

– Chỉ cần tôi biết là đủ, thưa phu nhân, Sandrigo nói với nụ cười. Vậy thì, Bianca con gái của bà đã bị bắt cóc bởi một người đàn ông muốn làm hại bà rất nhiều...

– Một người đàn ông mà tôi đã giết chết! Nàng gầm lên.

– Trừ ra ông ta không bị chết vào tay tôi... Này, chúng ta sẽ bàn luận vấn đề đó sau này, thưa phu nhân. Trong lúc này tôi chỉ đơn giản đến nói với bà rằng tôi có thể tìm lại được đứa con của bà.

– Nó ở đâu? Ông hãy nói đi!...

– Tôi sẽ nói với bà việc đó chừng nào chúng ta đã thỏa thuận với nhau một vài việc.

– Những việc nào? Hãy nói đi! Ôi! Hãy nói mau!

Tất cả những gì ông muốn!... Ông có gặp con gái tôi sao? Con Bianca của tôi! Ôi! Nếu như ông có một trái tim, xin chỉ nói với tôi rằng nó không chịu cực khổ, rằng nó không bị nguy hiểm!

https://thuviensach.vn

– Xin phu nhân hãy yên lòng, tên cướp gần như cảm động nói. Con gái của bà không cực khổ chút nào và không bị một nỗi nguy cơ nào đe dọa. Nếu như bà muốn, trong một giờ nữa, cô ta sẽ ở gần bên cạnh bà.

– Trong một giờ!...

– Thưa phu nhân, chỉ cần chúng ta thỏa thuận với nhau, Sandrigo xác nhận.

– Ông muốn bao nhiêu?... Hãy nói mau!

– Tiền bạc à?... Chà! Thưa phu nhân!...

– Vậy ông muốn việc gì? Nàng kỹ nữ ngạc nhiên hỏi.

– Bà hãy nhìn kỹ tôi, thưa phu nhân. Cho đến ngày nay tôi đã làm cái nghề tướng cướp cao quý. Tôi tên là Sandrigo. Người ta kinh sợ tôi trong hai mươi dặm ở xung quanh Venise. Tôi có thể, nếu như tôi muốn, qui tụ lại một đảng cướp sẽ làm cho xứ này phải khủng khiếp... Nhưng giờ đây tôi có nhiều kỳ vọng khác. Tôi đã mang lại cho nước Cộng hòa nhiều công trạng quan trọng. Cái việc ít nhất mà người ta có thể làm, là tặng cho tôi một cấp bậc quan trọng trong quân đội của đại úy thống lĩnh. Một cơ hội xảy đến, một trận chiến tranh, và tôi có thể tự mình trở thành đại úy thống lĩnh. Tôi can đảm, tôi mạnh bạo, tôi am hiểu nghệ thuật chiến tranh – bọn cướp, thưa phu nhân, là những chiến sĩ luôn luôn đánh giặc! – Tóm lại, bà thấy ở nơi tôi một người kỵ sĩ uy nghi đẹp đẽ, nung nấu bởi một lòng khát vọng và có khả năng làm tốt nhiều việc. Bà có tìm thấy ở Venise hoặc là ở nơi khác một người chồng nào xứng đáng hơn cho tiểu thơ Bianca không?...

– Ông! Người chồng của Bianca?...

Trong câu hỏi đó có một vẻ khinh bỉ tột độ.

Sandrigo không tỏ ra xấu hổ.

– Tôi thương yêu con gái của phu nhân, ông ta giản dị nói tiếp. Và tôi cảm thấy rằng mối tình mà nàng đã gây cho tôi không phải là một trong những mối tình tầm thường bị tàn lụi theo thời gian. Tôi sẽ cho bà một bằng chứng mà chính tôi phải ngạc nhiên. Tôi đã nắm Bianca

https://thuviensach.vn

trong tay tôi. Tôi đã ôm nàng trong đôi cánh tay tôi, mà không có sự cứu trợ nào có thể được...

– Rồi sao? Nàng kỹ nữ run run hỏi.

– Thế mà, nàng vẫn còn trong trắng, thưa phu nhân! Và bởi địa ngục, đây là lần đầu tiên mà một thiếu nữ ra khỏi vòng tay của Sandrigo còn trinh tiết!

Một tia sáng dục tình dã man lóe sáng trong ánh mắt của ông ta. Giọng nói của ông ta trở nên khàn và thái độ có vẻ dọa nạt.

– Hãy suy nghĩ đi, thưa phu nhân, ông ta kết thúc. Tôi hiến dâng cho bà sự hòa hiếu và sự liên hiệp. Tôi nói sự liên hiệp, bởi vì bà phải chiến đấu chống lại một kẻ thù ghê gớm...

– Ông muốn nói gì? Nàng kỹ nữ ấp úng.

– Tôi muốn nói đến Roland Candiano!

– Ông ta sẽ bị bắt trong hai ngày...

– Ông ta! Bà không biết rõ người đàn ông đó, thưa phu nhân. Tôi, tôi chỉ trông thấy ông ta trong chốc lát, và tôi xác nhận với bà rằng, nếu như ông ta muốn, ông ta sẽ đương đầu với nguyên cả quân đội ở Venise. Người ta đã phái một trăm tên cảnh binh đi bắt ông ta. Ông ta có một mình trong một ngôi nhà bị bao vây: Và ông ta vẫn còn tự do. Tôi nhắc lại với bà rằng bà đang cần dùng đến tôi. Tôi để bà suy nghĩ cho đến ngày mai...Ngày mai, thưa phu nhân, tôi sẽ trở thành kẻ đồng minh và con rể của bà, hoặc là kẻ thù không thể hòa giải, tùy theo bà lựa chọn.

Imperia muốn thét lên một tiếng kêu, giữ tên cướp lại...

Nhưng Sandrigo đã lẹ làng đi xa và biến mất...

Nàng kỹ nữ ngã nhào lên trên một chiếc ghế có lẽ càng tuyệt vọng hơn cả cái ngày mà Bianca bị bắt cóc đi.

– Con gái của ta!... Vợ của tên cướp Sandrigo! Nàng lẩm bẩm. Trời ơi! tình mẫu tử của ta sắp đi đến kết thúc như thế sao! Bianca là bông hoa của trinh tiết, của sự ngây thơ vô tội, và của lòng trong trắng, dù sao cũng là con gái của một người kỹ nữ! Một đứa con gái của kỹ nữ.

https://thuviensach.vn

Nó chỉ có thể tốt để tự nó trở thành một kỹ nữ!... Không một ai có lòng thương hại nó cũng như là thương hại ta!...

Nàng rùng mình:

– Không một ai! Ta quên lãng người đàn ông đó! Roland, chàng, chàng đã có lòng thương hại!... Đó là một ánh mắt nhân đức chớ không phải ánh mắt dâm dật xấc láo mà chàng đã nhìn xuống con gái ta. Chỉ một mình chàng biết tôn trọng sự ngây thơ của nó!... Nhưng người đàn ông đó, ta thù hận ông ta. Ta ghét ông ta bởi vì ông ta đã bắt con ta đi, bởi vì ông ta muốn chia rẽ ta với con gái ta, mãi mãi!...

Nàng vẫn còn có một sự im lặng ở trong tư tưởng.

– Có phải chỉ vì việc đó mà ta thù hận ông ta? Nàng âm thầm nói tiếp. Ta đã thương yêu người đàn ông đó! Ông ta khinh bỉ ta, hất hủi ta!... Vì ông ta mà ta mới đến Venise! Và bây giờ lòng si mê đó hồi sinh và lồng lộn... Và lòng thù hận của ta, đó là tình yêu!

Nàng bật khóc nức nở và ráng lết về phía căn phòng nhỏ bí mật mà thuở xưa nàng đã dẫn người tình Davila đến.

Tấm chân dung lớn lồng trong chiếc khung vàng vẫn còn ở nguyên chỗ cũ.

Nàng kỹ nữ co giật run rẩy. Cảnh tượng khủng khiếp về việc giết Davila tái hiện lại trong trí tưởng tượng của nàng. Như thuở xưa, nàng quỳ xuống, hai tay giương thẳng về tấm chân dung mỹ lệ, trong lúc một tiếng nức nở nghẹn ngào làm lồng ngực của nàng căng phồng lên. Vào lúc này, Imperia bỏ qua con gái mình, Sandrigo, Bembo và mối hận thù của mình...

Tình yêu đã chiếm ngự cả cõi lòng nàng.

https://thuviensach.vn

XXXV
NGƯỜI CHA

Trong hai ngày, Scalabrino đã đến gặp những vị thủ lĩnh để trao cho họ những bức thơ kèm theo những chỉ thị bằng miệng. Những nhóm cướp đã tản mác trên một mặt trận dài ba mươi dặm. Scalabrino trải qua hai ngày hai đêm trên mình ngựa, ăn uống qua loa, vừa sải ngựa với một sự vui mừng cuồng nhiệt, không cảm thấy mệt mỏi. Đến lúc hoàn thành xong sứ mạng, anh thay thế con ngựa kiệt sức và phóng cương chạy lẹ trên con đường đi Mestre. Anh đến nơi thì trời tối vào khoảng mười giờ, nghĩa là giữa đêm tối.

Anh để con ngựa ở quán trọ mà anh chỉ làm có cái việc đặt chân xuống đất rồi lướt mau về phía ngôi nhà.

Ngôi nhà lặng lẽ và tối tăm.

Scalabrino đứng lại vài phút. Một sự bối rối phi thường lay chuyển cái bản chất cứng cỏi đó. Scalabrino vẫn còn ôm ấp ở trong lòng nỗi vui sướng, đê mê để biết rằng mình có một đứa con gái. Điều đó đã cho anh cái hạnh phúc tuyệt vời. – Một lát! Anh càu nhàu. Ta không được đi bừa vào như một kẻ điên rồ. Trước hết, ta không được xưng là cha của nó. Trong lúc này ta bị cấm đoán việc đó... Phải, nhưng ta sẽ nhìn thấy nó. Ta sẽ nói chuyện với nó. Sáu ngày!...

Hồi hộp, với đôi bàn tay to lớn run rẩy, anh mở cánh cửa vườn với một chiếc chìa khóa được Roland trao cho; anh đi tới gõ vào cánh cửa theo một cách thức đã ước định trước.

Cánh cửa mở ra ngay và anh thấy Juana.

Mặt nàng tái xanh.

– Chính là anh! Nàng nói nho nhỏ. Cuối cùng!...

Chính là anh!...

https://thuviensach.vn

– Một điều bất hạnh đã xảy đến! Scalabrino gầm vang vừa đi vào.

Juana run nhè nhẹ. Và nàng nói:

– Bianca đã bị bắt cóc.

– Bianca bị bắt cóc! Anh lẩm bẩm.

Hai giọt nước mắt lớn chảy dài trên mặt Scalabrino.

– Đó là một việc bất hạnh, Juana nói tiếp. Nhưng hãy nói cho em nghe, dường như em thấy cái biến cố đó làm cho anh xúc động một cách lạ thường.

Scalabrino ném lên Juana một ánh mắt sâu thẳm.

– Đó là con gái của ta! Anh nói giản dị.

– Con gái của anh!

– Phải, Juana. Đó là một câu chuyện. Em sẽ được biết sau này. Trong lúc này, ta quá bàng hoàng.

– Con gái của anh! Juana nhắc lại, nàng bị rụng rời bởi sự tiết lộ đó.

Trong khi đó, Scalabrino bị đau đớn như là một con chó bị đánh.

Anh thở nặng nề, thở phì phì và nói:

– Bây giờ, hãy thuật cho ta nghe việc xảy ra như thế nào. Và trước hết, em biết người đàn ông đó không?

Juana trở thành tái mét.

Nói ra tên của Sandrigo, tức là chỉ định ông ta cho cây dao găm của Scalabrino.

Nàng không lầm lẫn được. Nàng biết rõ Scalabrino và đã thấy anh hành động. Nàng hiểu rằng anh sẽ chẳng có ngơi nghỉ cho đến lúc anh gặp gỡ Sandrigo. Và lúc bấy giờ!...

Trong tim của Juana, vẫn còn tình yêu đối với tên cướp nữa sao? Mặc dù sau cái cảnh tượng hung bạo, sau những lời châm biếm chua cay, sau cuộc bắt cóc Bianca, nàng còn tha thứ cho ông ta sao?...

Chỉ trong giây lát, nàng quyết định xong, và với một sự dứt khoát của ảo ảnh đau buốt, nàng nghĩ đến tương lai.

– Sao? Scalabrino nói tiếp, em có nhận ra người đàn ông không?

https://thuviensach.vn

– Em biết ông ta, Juana nói.

– Tên ông ta?

– Sandrigo.

Gã khổng lồ nhảy dựng, đôi nắm tay to lớn siết chặt dữ dội, gương mặt của anh biến sắc cho thấy tất cả các dấu hiệu của một sự giận dữ điên cuồng làm cho anh trông thật là ghê gớm.

– Hắn! Anh gầm vang. Vậy thì, bởi địa ngục, càng tốt! Mối thù cũ giữa chúng ta sẽ được thanh toán chung một lần.

Tuy nhiên, liền ngay sau đó Scalabrino bỗng trấn tĩnh lại:

– Việc đó xảy ra lúc nào?

– Được hai ngày, lúc ban đêm.

– Vậy là nó đã phá cửa? Tuy nhiên cửa rất chắc chắn!

– Chính em đã mở cửa cho ông ta. Nghe em... ông ta đến đây, gõ cửa, em nhận ra tiếng ông ta, em ngỡ rằng ông ta bị truy nã; bấy giờ em sợ hãi, và tất cả đều biến mất trong tư tưởng của em, nếu không phải là ý nghĩ không muốn cho Sandrigo bị bắt.

Scalabrino, ban đầu kinh ngạc, chăm chỉ quan sát nàng. Bỗng nhiên, anh hiểu. Anh đến gần Juana, cầm lấy bàn tay nàng, lẩm bẩm:

– Em Juana đáng thương của ta... đứa em gái nhỏ đáng thương của ta... Ta, ta đã quên lãng việc đó!...Chuyện quá xưa! Và ta thấy rằng nó vẫn còn tươi trẻ mãi trong tim của em!... Im đi, Juana, nín đi; đừng nói gì với ta cả... Ta hiểu rất nhiều việc mà xưa kia ta không hiểu, trước khi gặp người đàn ông đã làm cho ta trở nên một con người. Em vẫn còn yêu thương Sandrigo...Đó là một điều bất hạnh, một bất hạnh lớn lao... Bởi vì em chưa hiểu rõ. Đáng lẽ ra ta phải nói trước cho em biết. Nó thù hận ta. Đối với ta, không đáng kể. Nhưng nó cũng thù hận đức ông Roland. Ta đoán ra: Để gây tổn hại đến ngài, nên nó đã bắt cóc Bianca. Giữa nó và chúng ta, là một trận chiến sinh tử. Chà! Em Juana đáng thương của ta!

Anh ngồi xuống, hoàn toàn trầm ngâm, vừa lắc đầu, trong khi Juana giờ đây, tuôn rơi nước mắt lã chã.

https://thuviensach.vn

– Ít ra anh đừng có tưởng rằng em có lỗi trong tất cả việc đó. Em đã vùng vẫy, đã chống cự. Ông ta cần phải trói em và bịt miệng để ngăn không cho em bảo vệ nàng thiếu nữ.

– Thôi được, chúng ta không nói đến nữa. Ta lại phải đi. Em có biết nó đã đi về hướng nào không?

– Làm thế nào em biết được? Em bị trói. Chính ông lão đã cắt dây trói cho em sáng hôm qua.

Scalabrino muốn đứng lên để đi. Nhưng lúc ấy anh chợt nhận thấy một sự mệt mỏi rã rời làm anh tê liệt. Anh ngồi dựa vào bàn và liền sau đó anh ngủ mê man.

Juana ngồi xuống suy nghĩ.

– Anh hỏi ta muốn làm gì!... Làm sao tự ta biết được? Ta có việc gì để làm không?... Điều bất hạnh đã rơi xuống đầu ta. Nếu như Sandrigo bị giết thì ta chết. Nếu như chàng đắc thắng, ta sẽ chứng kiến cảnh đổ nát của những người được ta yêu thương. Thế thì ta cầu mong cho ai bị thất bại? Đứa con trai của bà Silvia hoặc là Sandrigo?

Đến năm giờ sáng, Scalabrino bỗng giật mình thức dậy.

– Chắc rằng ta ngủ quên, anh nói. Ta quá mệt mỏi! Có lẽ ta ngủ được một tiếng đồng hồ?

– Trời sắp sáng, Juana nói.

Scalabrino giật mình.

Nó để cho ta ngủ, anh nghĩ thầm, để cho Sandrigo có đủ thời giờ đi trước.

Có lẽ anh nói đúng.

Anh vội vã ăn ngấu nghiến bữa cơm đạm bạc do nàng thiếu nữ dọn lên. Rồi anh âu yếm ôm hôn nàng và cáo từ, vừa nói:

– Juana, trong điều bất hạnh đó, có lẽ em là người bị tổn thương nhiều nhất. Dù cho việc gì có xảy ra, em nên nhớ rằng ta là anh trai của em và vì em anh sẽ làm rất nhiều việc. Nhưng hãy nghe... nghe cho rõ ta nói, em gái: Người đàn ông đó, tên khốn nạn đó đang đánh cắp quả

https://thuviensach.vn

tim của em mà nó không xứng đáng, tuy nhiên nếu như ta đứng trước mặt nó, ta thề với em rằng ta sẽ không phải là người ra tay đầu tiên!

Juana rùng mình một cái vì hết sức vui mừng.

– Chà! anh trai, nàng ấp úng, anh thật sự là người anh tốt của em!...

Scalabrino đi trở lại quán trọ nơi anh gửãi ngựa.

Anh bị bối rối, bồng bềnh theo những tình cảm trái ngược nhau và đều cùng mạnh mẽ như nhau.

– Chà! Anh lẩm bẩm, tại sao đức ông không có ở đây? Tại sao ta còn phải chờ đợi sáu ngày nữa cho đến lúc ngài trở về? Ngài tất sẽ tìm ra lời nói của sự thật an ủi. Bị đặt giữa đứa con gái mà ta chỉ mới biết và được ta thương yêu với tất cả tấm lòng, và Juana, quả tim đáng quý, Juana là đứa em gái của ta từ nhiều năm xa xôi, ngài sẽ bảo cho ta biết phải quay về bên phía nào!

Và luôn luôn cái tư tưởng đó trở lại trong đầu anh rằng trước hết phải đi tìm kiếm Sandrigo.

Anh ngồi xuống một cái bàn và gọi đem rượu đến uống.

Cùi chỏ để lên bàn, tay ôm đầu, anh suy nghĩ, anh bị đu đưa bởi những mặc tưởng của mình, đôi mắt nhìn mơ màng chăm chú xuống một cái sân nhỏ mà anh trông thấy qua cánh cửa sổ hé mở gần bên chỗ anh ngồi.

Thình lình, anh nhận thấy ở trong sân một gương mặt quen làm cho anh giật mình.

– Gianetto đang làm gì ở đây? Anh lẩm bẩm.

Gã Gianetto đó chẳng ai khác hơn là người thủy thủ của chiếc thuyền đã đưa Sandrigo đi và được giao phó đem chiếc xe về.

Người thủy thủ trò chuyện với ông chủ quán. Rồi anh ta chào và bỏ đi, vừa huýt sáo một bài hát chèo đò giữa hai hàm răng.

Một lát sau, Scalabrino trả liền, leo lên yên ngựa và phi nước kiệu trên con đường Gianetto vừa đi.

Chẳng bao lâu anh trông thấy gã đi trước mặt anh độ một trăm bước, và từ lúc đó, anh đi theo bước chân của gã để giữ khoảng cách với gã

https://thuviensach.vn

thủy thủ.

Người này bước đi mau về hướng những đầm nước mặn.

Đó là một thanh niên hai mươi hai tuổi.

Scalabrino biết gã thuở xưa, lúc ấy Gianetto còn là thủy thủ tập sự, đã phục vụ cho tổ chức bí mật thành lập giữa những tên cướp trên núi và những thủy thủ ở bến cảng Venise.

Anh đã gặp lại gã mới đây từ lúc anh vượt ngục.

Đến lúc đã xa Mestre, ở giữa đồng trống, Scalabrino bắt kịp gã thủy thủ.

– Này, Gianetto, mi làm quỷ quái gì ở đây?

– Scalabrino? Gã thủy thủ kêu lên. Thật ra, tôi không nhận ra anh dưới bộ trang phục kỵ sĩ này. Tôi vừa đến Mestre làm một công việc và tôi trở về Venise.

– Ta cũng vậy.

– Chúng ta sẽ đi chung đường! Gianetto vui vẻ nói.

– Được! Scalabrino nói. Chúng ta hãy cùng đi chung và trò chuyện.

Và gã khổng lồ đặt chân xuống đất, cầm cương ngựa đi bên cạnh Gianetto.

https://thuviensach.vn

XXXVI
QUÁN RƯỢU "MỎ NEO VÀNG"

Vừa chạy theo gã thủy thủ, Scalabrino không có kế hoạch nhất định cũng như không có hy vọng rõ ràng.

Anh chỉ biết rằng Gianetto ít hay nhiều có chân trong cái hội kín Mafia rộng lớn gồm có không những những tên cướp võ trang hoạt động ở xung quanh Venise, mà cả một số lớn thủy thủ ở bến cảng. Anh nghĩ rằng Sandrigo bị đuổi khỏi núi, bị nhóm người của mình ruồng bỏ, chắc sẽ tìm một nơi trú ẩn trong Venise và trong trường hợp đó, rất có thể Gianetto đã trông thấy ông ta.

Vả lại, chính Gianetto cung cấp cho anh đầu đề cho những câu hỏi.

– Làm thế nào, gã thủy thủ trẻ tuổi hỏi, người ta không thấy anh ở giữa chúng tôi nữa và tôi lại tìm thấy anh ở trên đường đi Trévise, cỡi trên một con ngựa đẹp đẽ?...

– Và chính mi, Gianetto, mi làm gì ở đây? Scalabrino trả lời.

– Tôi, đó là việc khác. Tôi đi công việc giúp cho một người chủ quán... một người bạn của chúng tôi.

– Ta, Scalabrino nói tiếp, còn giản dị hơn nữa... Ta đi dạo, chỉ thế thôi. Và mi đi công việc đó cho ai?

– Cho chủ nhân chiếc Maria. Anh biết chiếc Maria không? Chiếc thuyền hạng nhất ở cảng, chạy buồm hoặc là bằng chèo.

– Và bây giờ, mi đi trở về đâu?

– Quán *Mỏ Neo Vàng.*

Scalabrino giật mình. Cái tên đó thình lình được buông ra trong cuộc nói chuyện là một tia sáng đối với anh. Anh nhớ lại rằng anh cũng có đến quán *Mỏ Neo Vàng* hai hay ba lần và đó là nơi hẹn hò đông đảo

https://thuviensach.vn

nhất, chắc chắn nhất cho những tên cướp mà sự tình cờ hoặc là một vụ làm ăn đưa đến Venise.

Quán *Mỏ Neo Vàng*, đó là quán rượu ám muội, cái quán đêm nơi Sandrigo đã tới.

– Ta gần như muốn đi theo mi đến nơi đó, Scalabrino nói tiếp.

– Đi! Anh sẽ được tiếp rước tử tế.

– Phải, nhưng ta có nhiều lý do để nghi ngờ bọn cảnh binh.

– Ô hay! anh biết rằng không bao giờ một tên cảnh binh dám đặt chân đến quán *Mỏ Neo Vàng*... Có... Một tên thôi, cách đây sáu tháng, anh ta có thử mạo hiểm, nhưng...

– Nhưng sao?...

– Anh ta không có đi ra nữa! Gianetto bật cười lớn.

– Úi chao! Làm thế nào như thế?

– Anh biết rõ quán rượu?

– Tàm tạm.

– Anh nhớ đến cái bẫy sập ở cuối đàng sau quán.

– Đúng, đó là cái nắp hầm. Một cái hầm nổi tiếng.!

– Còn nổi tiếng hơn là anh tưởng...

– Hãy kể cho ta nghe việc đó một chút. Mi làm ta chú ý.

– Thế này! Khi tình cờ, quán *Mỏ Neo Vàng* tiếp một cuộc thăm viếng khó chịu, ông chủ, thầy Bartolo, đãi cho người khách khó thương một ly rượu ngon nhất của ông, rồi một ly khác, rồi một ly thứ ba. Đến lúc người khách uống đến ly thứ sáu, ông ta không còn trí óc minh mẫn nữa và ông ta càng khát thêm. Anh hiểu không?

– Ta hiểu. Cứ kể đi.

– Bấy giờ, thầy Bartolo mời người khách đến uống với ông ta một thứ rượu còn ngon hơn nữa, nhưng mà phải uống tại chỗ, ngay trong hầm rượu. Bởi vì nó quá tinh tế đến nỗi người ta không thể chứa đựng nó trong chai được!

– Chà! Chà! Và bấy giờ?

https://thuviensach.vn

– Bấy giờ, người khách lảo đảo đứng lên, và thầy Bartolo mời ông ta đi theo. Ông ta mở nắp hầm và yêu cầu ông khách đi xuống. Người khách đi xuống. Nếu như tình cờ, ông ta chứng tỏ một vài khó khăn để đi xuống, thì người ta chịu khó giúp đỡ ông ta một chút. Bởi vì ở *Mỏ Neo Vàng* luôn luôn có năm hay sáu gã lực lưỡng sẵn sàng giúp đỡ cho những người đàn ông trung hậu muốn đi xuống cái hầm rượu nổi tiếng. Tóm lại, khi người khách dù muốn dù không đã đi xuống rồi, thầy Bartolo thản nhiên đóng nắp hầm lại.

– Quỷ ơi! Thành thử ra người khách đi xuống uống rượu cuối cùng phải chết khát ở đó?

– Chết khát! Gianetto kêu lên. Thôi đi!... Ông ta vừa bị nhốt vào trong hầm thì thầy Bartolo đi thẳng đến con sông, và do một công việc nhỏ chỉ có một mình ông ta và vài người bạn thân thiết được biết, ông ta đẩy một tấm bửng sắt theo lời người ta nói, nằm ở dưới mực nước. Tấm bửng đó che kín một cái lỗ. Và cái lỗ đó, là cửa sổ của hầm rượu... Bấy giờ nước tràn vào và chỉ vài phút cái hầm ngập nước... Anh thấy rõ người khách đâu có bị chết khát!

– Thật vậy, Scalabrino nói, trầm ngâm và rùng mình. Và mi nói rằng người ta đã bắt một tên cảnh binh chịu cái khổ hình đó?

– Gã duy nhất dám mạo hiểm đi vào quán *Mỏ Neo Vàng*. Nhưng mà cái hầm cũng được dùng cho những người khác.

– Ai đâu?

– Cho những tên phản bội. Và cho những người được đại thủ lĩnh chỉ định cho Bartolo.

– Tốt! Và ai là vị đại thủ lĩnh mà được ông Bartolo đáng kính tuân theo lịnh như vậy?...

– Tại sao anh hỏi tôi việc đó? Gianetto bắt đầu nghi ngờ hỏi.

– Thật là giản dị. Ta đã khá chán nản đời sống cô độc. Ta muốn hoạt động riêng tư cho ta và ta đã thất bại. Thành thử ra ta sẽ không lấy làm phật ý...

https://thuviensach.vn

– Để trở vào trong gia đình! Gã thủy thủ nói vừa bật cười lớn. Anh có thể tin chắc là người ta sẽ giết con bò con béo để ăn mừng cho anh. Biết bao nhiêu lần chúng tôi nhắc nhở đến anh! Những buổi tối hội họp ở *Mỏ Neo Vàng*, người ta thường kể cho nhau nghe những thành tích của anh như những chuyện hoang đường. Và nhất là cuộc vượt ngục của anh!

– Chà! Cuộc vượt ngục của ta ở đó cũng biết sao? Scalabrino nói vừa rùng mình.

– Vậy chớ anh muốn cho ai biết, nếu không phải là những người bạn cũ của anh? Nói tắt, anh sẽ được hoan nghênh.

– Phải, song mi nên hiểu rằng trước khi dấn thân vào, ta cần biết phải tuân theo lịnh của ai.

– Thật đúng... nhưng mà...

Scalabrino thấy gã thủy thủ do dự.

– Nghe đây, Gianetto, anh nói. Nếu như kẻ được mi gọi là đại thủ lĩnh không thích hợp với ta, ta thề rằng sẽ quên lãng tên của ông ta. Ta tưởng rằng mi tin tưởng nơi ta?

– Phải, thật vậy!

– Còn trái lại nếu thích hợp với ta, mi sẽ được vinh dự và có lợi để đưa về một tân binh như là ta!

– Anh có lý, Gianetto bị thuyết phục kêu lên. Vậy thì người được thầy Bartolo tuân lịnh và là vị thủ lĩnh của tất cả chúng tôi vào lúc này, đó là Sandrigo.

Mặc dù Scalabrino rất tự chủ, nhưng anh không dằn được một tiếng kêu vui mừng trong giận dữ.

– Anh làm sao? Gã thủy thủ lo sợ hỏi.

– Không có gì cả! Scalabrino lấy lại bình tĩnh trả lời. Ta lấy làm hài lòng được thấy là Sandrigo.

– Anh biết ông ta sao?

– Phải, chúng ta thuở xưa thuộc chung một nhóm.

https://thuviensach.vn

– Thế là anh sẽ gia nhập với chúng tôi?

Scalabrino không trả lời ngay. Anh im lặng bước đi độ một trăm bước. Rồi bỗng thình lình anh đứng lại.

– Gianetto, anh lạnh lùng nói, mi cần phải đi theo ta.

– Đi đâu? Gã thủy thủ ngạc nhiên hỏi và nhìn xung quanh với vẻ lo sợ.

– Mi sẽ biết được việc đó khi nào chúng ta đi đến nơi. Hãy nghe cho rõ, sẽ không xảy đến việc gì có hại cho mi cả. Trái lại, mi sẽ có ích lợi để đi theo ta. Ta cần đi đến quán *Mỏ Neo Vàng* mà không cần được thông báo trước. Và mặc dù tất cả những lời thề mà mi có thể hứa với ta, mi chẳng có gì gấp rút bằng cách kể lại ngay cuộc trò chuyện vừa rồi của chúng ta, là một điều có hại nhất cho ta. Ta cho mi lựa chọn giữa việc đi theo ta hoặc là ở lại đây. Chỉ có điều ta báo cho mi biết rằng, nếu như mi muốn ở lại đây, thì cần phải có bốn người đến mang mi đi!

Anh rút cây dao găm ra.

Gianetto trở nên tái xanh.

– Scalabrino, gã nói với giọng run rẩy, anh dám phạm một tội ác như thế sao?

– Không, nếu như mi bằng lòng tình nguyện đi theo ta, và ta nhắc lại rằng mi sẽ không có gì hối tiếc.

– Ồ! Bởi tất cả lũ quỷ! Tôi sẽ đi theo anh cho đến tận cùng thế giới và còn xa hơn nữa, cho đến Thụy Sĩ, nếu như cần!

– Vậy hãy theo ta, và cố đi cho nhanh.

Sau một giờ đi im lặng, hai người đàn ông trở lại đến Mestre. Trước khi đi vào thành phố nhỏ, Scalabrino bảo:

– Một tiếng kêu, một cử động để cầu cứu, và đó sẽ là tiếng kêu cuối cùng của mi, Gianetto!

– Anh hãy yên lòng! Chủ nhân nào cũng là chủ nhân, thà là anh còn hơn là Sandrigo.

https://thuviensach.vn

– Nếu như mi nói thật, ta thề với mi rằng chẳng mấy lúc mi sẽ tự khen lấy mình vì đã bỏ Sandrigo và Bartolo.

Tại Mestre, Scalabrino mua thêm một con ngựa thứ nhì cho Gianetto cỡi. Nội trong ngày ấy, cả hai về đến các khe núi La Piave.

Scalabrino giao phó người bạn đồng hành cho ba, bốn kẻ mục đồng đang ngồi nghỉ trước cửa vào Hắc Động. Nhìn kỹ gần bên, Gianetto nhận thấy những mục đồng đó đều võ trang dao găm và súng ngắn.

Scalabrino nói nho nhỏ vài lời với những người mục đồng trung hậu đó rồi không cần xuống ngựa, anh quay trở lại phi nước đại về hướng Trévise và Mestre.

Trái tim gã khổng lồ đập mạnh trong lồng ngực anh ta.

– Miễn là tên khốn nạn còn ở đó, anh gầm vang.

Miễn là ta đến kịp thời giờ!

Thật vậy, một ý nghĩ ghê gớm bấy giờ vừa mới đến với anh. Anh đã giả thiết rằng nếu như Sandrigo bắt cóc Bianca đem đi, việc đó tất là tổn hại đến Roland Candiano. Nhưng anh biết khá rõ tên cướp sẽ xúc động mãnh liệt trước nhan sắc của nàng thiếu nữ. Và Sandrigo chưa bao giờ lùi bước trước một việc cưỡng bức.

•••

Ngày hôm sau đã xảy ra quang cảnh này, vào khoảng chín giờ tối, có độ hai mươi người thủy thủ và người chèo đó ở trong quán rượu *Mỏ Neo Vàng*.

– Nào, hãy ra ngoài! Thình lình ông chủ quán, gã Bartolo đáng kính kêu lớn. Đã đến giờ đóng cửa, và ta không muốn lôi cuốn một cuộc thăm viếng của quý ngài cung thủ có phận sự!

Phần đông những kẻ uống rượu trả tiền và bỏ đi, những kẻ này một mình, những kẻ khác kèm theo những cô gái đã giúp họ uống cạn một ly rượu chát xám.

Chẳng bao lâu, chỉ còn lại trong quán có năm hay sáu người uống rượu.

https://thuviensach.vn

Nhưng thầy Bartolo không đuổi họ ra như những người kia. Ông ta đóng cửa quán và đi vào do một cửa hông.

Bartolo là một người đàn ông khoảng năm mươi tuổi, có một sức mạnh vô địch.

Một hôm, trong một cuộc ẩu đả, ông ta bị một nhát dao đâm mù con mắt mặt. Do đó ông ta có cái tên là Bartolo người Chột mắt.

Ông ta có một gương mặt xấu xí; ông gieo rắc cho những khách thường lui tới quán rượu một sự khủng khiếp lẫn ghê tởm. Mỗi buổi tối thầy Bartolo đóng cửa quán đúng vào giờ tắt đèn và chẳng bao giờ gặp chuyện lộn xộn với những toán cung thủ thường đi tuần trong những khu vực có tiếng tăm. Nhưng đối với những đồng bọn, cửa quán mở suốt đêm. Tại đây được chuẩn bị những hành động cướp bóc vào thời kỳ đó đã tàn phá Venise hoa lệ. Cảnh sát Venise không phải không biết những việc gì xảy ra trong quán rượu của Bartolo, nhưng cho đến nay, do một ân huệ không được giải thích, gã Chột mắt đã không bị quấy rầy đến.

Tối hôm đó, khi trở vào quán, Bartolo liếc nhìn mau lẹ lên năm hay sáu người uống rượu còn ở lại sau giờ đóng cửa.

Ông ta nhận ra tất cả, trừ ra một người dường như đang ngủ.

Bartolo đến gần và lay mạnh người đó.

– Ê! Anh bạn, anh làm gì ở đây?

Người ngủ dường như tỉnh dậy thình lình và dùng tay phác một cử động bí mật.

Bartolo ngồi xuống và nói nho nhỏ với một giọng nghi hoặc:

– Mi là ai?... Ta nhận ra ám hiệu liên lạc của chúng ta, tuy nhiên ta muốn mi cút đi nếu như ta nhớ lại chưa bao giờ trông thấy gương mặt của mi!

Vừa nói như thế, ông ta tìm cách nhìn rõ gương mặt người lạ, và lúc bấy giờ ông ta nhận ra người lạ có vóc dáng khổng lồ.

– Tên của ta chẳng liên quan gì đến mi! Người lạ nói.

– Vậy chớ mi muốn cái gì?

https://thuviensach.vn

– Gặp Sandrigo. Ông ta có ở đây không?

– Không.

– Ông ta sẽ đến không?

– Có lẽ.

– Bởi địa ngục, mi nói ra không, Bartolo quỷ quái!

Chủ nhân *Mỏ Neo Vàng* giật mình và điểm một nụ cười nham hiểm.

– Tốt! Ông ta nghĩ. Giờ đây ta đã hiểu!

Và ông ta vội vã trả lời:

– Thế này! Sandrigo đang ở Venise, và ta nghĩ rằng ông ta sẽ đến đây vào mười hai giờ khuya.

– Tốt. Ngay sau khi ông ta đến, hãy báo cho ông ta hay rằng một người bạn muốn gặp ông ta. Từ đây đến đó, để yên cho ta ngủ.

Người lạ ngồi dựa vào bàn bằng cách để cho gương mặt mình ở trong bóng tối, và dường như nối tiếp giấc ngủ bị gián đoạn.

Bartolo đứng lên, tỏ ra bận rộn trong mười phút lo dọn dẹp trong quán, rồi đi ra cánh cửa hông.

Một lúc sau, Bartolo ở trong gian nhà sau cùng với một người đàn ông.

Ông ta đẩy một cái chốt nhỏ khoét trong vách nhìn ra gian phòng bên ngoài và bảo nhỏ:

– Nhìn xem, Sandrigo!

Tên cướp bước lại gần cái lỗ nhỏ.

– Mi thấy, Bartolo nói tiếp, gã khổng lồ đang ngồi ngủ ở cái bàn thứ nhì bên trái!

– Ta thấy!...

– Thế thì! Đó là Scalabrino.

Tên cướp kịp dập tắt một tiếng chửi thề ghê gớm và mừng rỡ.

– Chưa phải là hết, gã Chột nói tiếp. Mi biết hắn đến làm chi không?... Hắn muốn gặp mi!

https://thuviensach.vn

– Vậy thì, nó sẽ gặp ta! Sandrigo nói với một giọng độc ác. Cánh cửa bên ngoài đã đóng phải không?

– Khóa chặt.

– Và cánh cửa hông?

– Khóa kỹ. Hắn chỉ đi ra khi nào mi muốn mà thôi, đó là việc ta đang nghi ngờ! Gã Chột gớm ghiếc kết thúc bằng một tràng cười.

– Tốt... Cái nắp hầm?

Bartolo nhảy đến và giở nắp hầm lên.

– Để nó mở ra! Sandrigo nói. Tốt. Bây giờ, đi gọi tất cả những người có mặt đến đây.

Bartolo đi trở vào gian phòng chung. Ông ta liếc nhìn lên Scalabrino, thấy anh dường như vẫn còn ngủ. Ở trong quán chỉ còn có năm người ngồi uống rượu Bartolo lẹ làng đi vòng quanh những cái bàn vừa ra ám hiệu mỗi khi đi qua trước mặt họ.

Rồi ông ta đến ngồi bên cạnh Scalabrino và thì thầm:

– Chẳng bao lâu nữa Sandrigo sẽ đến. Ta sẽ dẹp trống chỗ cho các người có thể thong thả chuyện trò.

– Thật là ân cần, thầy Bartolo! Scalabrino nói vừa mở ra một con mắt ngờ vực.

– Thánh mẫu ơi, ta cho rằng nếu như anh muốn trò chuyện cùng với Sandrigo, chắc là một vụ làm ăn quan trọng!

– Thật đúng! Scalabrino vững bụng trả lời. Vụ làm ăn quan trọng... Vụ làm ăn thật tốt đối với ông ta.

– Và đối với anh! Gã chủ quán *Mỏ Neo Vàng* cười khảy.

Ông ta đứng lên và bắt đầu thét lớn:

– Nào, bọn trẽ nải, ra bên ngoài! Không được chậm một phút nào cả, bằng không ngày mai ta sẽ không mở cửa!

Dường như bọn họ sợ hãi lời hăm dọa, cả năm người uống rượu vội vàng cạn ly và đi ra do cửa hông. Tuy nhiên, thay vì quanh ra đường, họ quay trở vào gian phòng sau nơi có mặt của Sandrigo.

https://thuviensach.vn

Việc đó hoàn toàn thoát khỏi mắt Scalabrino.

Bartolo đẩy mạnh những chốt cửa kêu vang và càu nhàu, gầm thét rồi đi trở vào quán vừa nói:

– Giờ đây chúng ta hoàn toàn còn có một mình. Mi không cần phải làm bộ ngủ nữa, Scalabrino.

– Chà! Gã khổng lồ thản nhiên nói, mi đã nhận ra ta?

– Chắc mi nghĩ rằng ta đã lấy những sự đề phòng đó đối với một người nào khác sao?

Bartolo bật cười lớn vừa nghĩ đến câu nói hai nghĩa của mình.

– Sandrigo đang ở đó và muốn trò chuyện cùng mi, mi chỉ cần đi theo ta.

– Ở đâu?... Tại sao nó không đến đây?

– Nghe đây, ta không biết đâu! Nó bảo rằng nó đợi mi, chỉ thế thôi. Bây giờ, nếu như mi không muốn, nếu như mi không có gì để nói với nó, mi có thể ở lại đây hoặc là bỏ đi, tùy ý.

Scalabrino nghĩ đến những gì do Gianetto thuật lại. Trong tưởng tượng, anh nhìn thấy nắp hầm và anh có trực giác mau lẹ rằng người ta tìm cách lôi cuốn anh đến nơi đó.

Nhưng Scalabrino có một lòng gan dạ của người tin theo thuyết định mệnh. Anh tin tưởng vô bờ bến nơi sức mạnh phi thường của mình. Anh do dự một phút rồi mỉm cười khinh thường.

– Chúng nó chỉ có hai người, anh nghĩ thầm. Quá ít ỏi đối với ta!

Và anh đứng lên vừa nói:

– Chúng ta đi!

– Ồ! Không xa! Gã Chột kêu lên với một vẻ săn đón có thể làm cho người khách tỏ ra nghi ngờ.

Scalabrino theo chủ quán và mạnh dạn đi vào nhà sau. Một ánh mắt lẹ làng nhìn quanh dứt khoát làm cho anh yên lòng. Trong nhà chỉ có một người đàn ông duy nhất. Bartolo kín đáo rút lui.

Người đàn ông đó là Sandrigo.

https://thuviensach.vn

Ông ta ngồi cạnh một cái bàn trên cắm một cây đuốc đang cháy, và hai cái ly để cạnh một hũ rượu.

Ông ta ngồi xoay về phía cái nắp hầm vẫn còn để mở.

Thành thử ra khi Scalabrino ngồi xuống trước mặt

Sandrigo anh ngồi quay lưng lại cái nắp hầm chỉ cách anh có hai bước.

Scalabrino có thấy cái nắp hầm không? Anh có ý thức về cách dàn cảnh đó không? Có phải là anh có một thái độ khiêu khích liều lĩnh không!... Anh đến ngồi nơi chỗ dường như để dành cho anh, vẻ bề ngoài rất bình tĩnh, vừa nói:

– Chào, Sandrigo, đã lâu chúng ta không gặp nhau.

– Chào, Scalabrino, tên cướp nghiêm trang trả lời. Ta hài lòng để gặp lại một người bạn cũ.

Scalabrino tỏ ra rất bình tĩnh.

Sự thật, anh làm một cố gắng đáng kể để không nhảy đến cổ họng người đàn ông phản bội mình, đẩy mình vào trong những ngục thất ở Venise, người đàn ông vừa bắt cóc đứa con gái mình.

– Ta đã thề với Juana là sẽ không đánh trước! Anh gầm vang trong lòng.

Giữa hai người đàn ông có một giây phút im lặng nghiêm trọng, mỗi người trong bọn hiểu rằng người kia cầu mong cái chết của mình.

Cuối cùng, Scalabrino nói.

– Ta muốn gặp mi, trước khi quyết định để xem mi như là một người đàn ông hay là để giết chết mi như là một con chó.

Sandrigo không động đậy. Ông ta chỉ bằng lòng đáp lại.

– Ta, ta chờ mi nói xong để lấy một quyết định giống như vậy.

– Đây là những gì ta nói với mi, Sandrigo. Sự thù hận nảy sinh trong lòng mi mặc dù luôn luôn ta đối xử tốt với mi như một người bạn. Mối thù hận đó đã thúc đẩy mi đến một tội ác ghê tởm mà những luật lệ ở

https://thuviensach.vn

núi rừng phạt tử hình: Mi đã tố cáo ta. Chính mi đã làm cho ta bị bắt. Hãy thú nhận đi?

– Ta không thú nhận, Sandrigo lạnh lùng nói; riêng chỉ có những kẻ có tội mới thú nhận.

– Mi chối sao!

– Không! Chính ta đã làm cho mi bị bắt.

– Tốt, Scalabrino rùng mình nói. Ta đã trải qua trong ngục thất và ở trong những cái giếng sâu sáu năm trường ghê gớm. Và dù cho trọng tội của mi đến thế nào đi nữa, ta cũng không muốn lương tâm bị cắn rứt vì đã giúp cho mi vượt qua cây Cầu Than thở. Ta vượt ngục. Lúc bấy giờ, ta gặp mi ở trong núi...

– Phải, cái ngày mà mi đã đánh cắp một nhóm bộ hạ của ta. Sandrigo nói vừa nắm chặt hai bàn tay. Cái ngày mà Roland Candiano đã bắt buộc ta xin dung tha trước các bạn đồng hành của ta... Sau nữa?

– Sau nữa!... Nghe đây: chính là ở đây mà việc đó trở thành ghê gớm. Ở trên đời có một người đàn bà có một tấm lòng cao quý nhất; ta thương nàng như là một người em gái đáng kính; nàng đã làm nhiều việc, mi thấy không, đã làm cho ta xúc động phải rơi nước mắt. Người đàn bà đó, mi biết: Nàng tên là Juana.

Sandrigo có một nụ cười ngạo nghễ.

– Trong tất cả việc đó, Scalabrino nói tiếp, có một sự bất hạnh lớn. Là vì Juana yêu thương mi. Tại sao? Như thế nào? Ta không biết. Nhưng mà nàng yêu thương mi, đó là việc chắc chắn. Nếu không, Sandrigo, ta đã giết chết mi rồi.

– Sau nữa?...

– Hãy chờ. Juana có nhận giữ một nàng thiếu nữ...

– Bianca. Ta đã bắt cóc nàng, đúng. Và còn đúng hơn nữa là ta đã được giúp đỡ bởi tình yêu của Juana.

Scalabrino cảm thấy lảo đảo. Sự điên cuồng của việc giết người tức khắc nổi dậy trong đầu anh.

https://thuviensach.vn

– Mi có thể chuộc lại những tội ác, anh nói chát tai. Hãy trả nàng thiếu nữ lại cho ta, Sandrigo. Juana thương yêu mi, nàng sẽ là vợ mi. Và mi, ta đảm nhận đem lại giàu sang cho mi, tạo cho mi một đời sống sung sướng, một trăm lần hơn cả mi mong ước.

– Ta sẽ sẵn sàng chấp nhận, nhưng có hai lý do mạnh mẽ chống lại.

– Những lý do nào?

– Lý do đầu tiên, là nếu như Juana thương yêu ta, nhưng ta không thương yêu nàng!

– Kế tiếp?

– Kế tiếp, là nàng thiếu nữ mà mi đòi ta trả lại, nàng Bianca đó...

– Rồi sao?...

– Rồi sao, ta yêu nàng!

Scalabrino đứng lên. Anh rất đỗi ghê gớm, với gương mặt trắng bệch và đôi mắt đỏ ngầu, khiến cho Sandrigo run rẩy.

– Mi nói rằng mi yêu thương Bianca?

– Cứu ta! Sandrigo thét lớn mà không trả lời.

Đồng thời, ông ta đẩy dữ dội chiếc bàn ở trước mặt.

Cùng lúc, đúng vào lúc Scalabrino gầm vang vừa giơ cao cây dao găm của mình, sáu người đàn ông hiện ra trong nhà và xông đến Scalabrino.

Anh lùi lại để tựa lưng vào một góc.

Khi lùi lại, anh cảm thấy mình bị rớt vào khoảng không.

Hai tay anh giương thẳng. Hai bàn tay bấu vào tấm ván sàn nhà. Sandrigo cầm chiếc ghế đẩu đang ngồi giáng mạnh lên đầu gã khổng lồ. Hai bàn tay rời ra, anh rớt xuống. Bartolo hạ ngay tấm nắp hầm đậy lại.

Scalabrino, bị choáng váng bởi nhát đánh, rớt xuống trong khoảng tối đen.

Đầu anh còn bị dập vào một bậc thang người ta dùng để đi xuống hầm.

https://thuviensach.vn

Anh nằm yên bất tỉnh.

Một cảm giác mát mẻ đột nhiên đánh thức anh dậy.

Xung quanh mình anh, tất cả tối đen như mực.

Bên trên đầu anh, ở một nơi nào đó, anh nghe một tiếng gầm thét vang động, hòa lẫn với những tiếng rít mãnh liệt.

Đồng thời cái cảm giác mát lạnh dưới chân anh từ từ dâng lên.

Miệng anh buông ra một tiếng thét khàn khàn tuyệt vọng:

– Con sông!... Tấm vỉ sắt!... Nước sông lên!...

Quả thật, nước sông đang dâng lên, khá chậm chạp... nhưng đang dâng lên!

Tiếng gầm thét vang dội của nước do con sông đổ vào trong hầm. Tiếng rít mãnh liệt của không khí bị dồn ép thoát hơi ra do một cái ống dẫn nhỏ hẹp trổ ở trên trần nhà.

Trong vài phút, Scalabrino đứng chết sững vì kinh ngạc, lắng nghe mơ hồ tiếng những lượn sóng nhỏ vỗ trên mặt nước. Lần lượt, những hình ảnh của Juana và Bianca diễn ra trước mắt anh, và một tiếng nức nở xé nát lồng ngực rộng lớn của anh.

– Chết vào lúc mà ta sắp sửa được hạnh phúc! Anh lẩm bẩm với một sự âu sầu vô biên.

Rồi, bỗng gương mặt của Roland thoáng qua trước mắt anh, và anh kêu lớn:

– Ôi chủ nhân, ngài đang ở đâu?...

Giọng nói của anh vọng lại làm anh giật mình.

Anh nghĩ đến Sandrigo... Sandrigo đã thô bạo nói với anh, lòng dục vọng của gã đối với Bianca.

Và Bianca đang ở trong tay của tên cướp!

Bấy giờ một cơn giận dữ xâm chiếm lấy anh. Anh sờ soạng tìm bậc thang, vẹt làn nước ở xung quanh mình và bắt đầu đi lên. Đầu anh đụng phải cái nắp hầm. Anh soạt đôi chân vững chắc đưa hai vai mạnh mẽ như cột trụ nâng lên, nhưng anh không thể lung lay được những miếng

https://thuviensach.vn

bản lề sắt to lớn của nắp hầm. Anh hoài công phí sức vô ích thật lâu. Và đến lúc nghiệm thấy sự bất lực của mình, anh ngồi xuống một bậc thang, đưa hai tay lên ôm đầu than khóc.

Trong lúc đó, nước vẫn tiếp tục dâng lên.

Thỉnh thoảng, từng chập đều đều, Scalabrino nghe một tiếng chạt nhẹ, đó là nước vừa trèo lên một bậc thang mới.

Cái hình phạt đó kéo dài hai giờ đồng hồ.

Bấy giờ Scalabrino cảm thấy nước lên đến bàn chân mình. Cái cảm giác mát lạnh càng tăng cao như anh đã gặp phải lúc ở chân thang tái diễn lại.

Bấy giờ, ý nghĩ bị chết chậm chạp như thế, phải chờ cho nước lên đến ngực, rồi đến miệng, cái ý nghĩ đó gây cho anh một nỗi khủng khiếp không thể vượt qua.

Anh thích thà dứt khoát chết một lần còn hơn là khắc khoải đợi chờ...

Tâm trí anh gợi nhớ, ghì chặt lại một lần cuối cùng những hình ảnh của Bianca và Roland, rồi anh tự buông mình chuồi xuống làn nước đen kịt.

•••

Scalabrino là một tay bơi lội tài giỏi nhất.

Anh vừa mới chìm xuống nước thì bản năng sinh tồn bỗng bừng dậy trong lòng anh mạnh mẽ hơn cả sự tuyệt vọng và sự khủng khiếp. Sau khi tự để cho chìm xuống đến đáy, anh quẩy mạnh gót chân một cái nổi trở lên mặt nước và bắt đầu lội, xung quanh cái hầm, lấy lại một mối hy vọng điên rồ.

Mối hy vọng nào?... Không có một ý nghĩ rõ ràng.

Hy vọng là một điều mơ hồ, không thể hiểu được. Đó là ngọn lửa cuối cùng của con người. Những sức mạnh thể chất hấp hối; lòng can đảm suy giảm, và hy vọng vẫn còn lại.

Scalabrino hy vọng mà không biết tại sao.

https://thuviensach.vn

Anh lội vừa thở mạnh phì phì, đầu óc mê man, không nghĩ gì đến trong đời cả ngoài việc giữ cho mình nổi trên mặt nước. Anh xoay tròn cái hầm, sờ soạng lên tường, thỉnh thoảng tìm một chỗ lồi lõm bấu víu vào để lấy sức.

Một sự mệt mỏi to lớn xâm chiếm lấy anh.

Những ngón tay của anh co quắp rã rời. Tuy nhiên, anh tự nhiên tránh xa những bậc thang cuối cùng nơi anh có thể nghỉ được giây lát. Anh không muốn nghỉ. Sự nghỉ ngơi! Đó là cái chết!

Và đột nhiên, vừa khi anh lội vòng quanh hầm thêm một lần nữa, những ngón tay của anh bỗng bấu víu vào những chấn song đầy rào một cái lỗ, một loại cửa sổ hầm, hoặc là một cửa sổ.

Nước sông do nơi đó tràn vào hầm!

•••

Ở bên trên, ngay sau cuộc chiến đấu ngắn ngủi chấm dứt bởi cái ngã của Scalabrino xuống hầm, Sandrigo đã giải tán mọi người, và chỉ giữ lại bên mình gã Chột mắt: Bartolo.

Hai tên cướp vừa gài thật chặt xong nắp hầm.

– Thật còn xứng đáng hơn là những cái giếng ở trong ngục thất, Bartolo cười khảy. Người ta không thể vượt ngục ở đây!

– Gã không động đậy! Sandrigo nói nhỏ.

Ông ta quỳ xuống kê lỗ tai áp sát nắp hầm nghe ngóng.

Sau một lúc im lặng, ông nói tiếp.

– Ta không nghe gì cả.

– Hãy chờ một chút, Bartolo đáp lại, và mi sẽ nghe!

Chủ quán *Mỏ Neo Vàng* lẹ làng đi ra. Sandrigo ở lại một mình. Ông ta nằm dài lên trên nắp hầm, đè hết sức nặng của mình lên, dường như ông ta muốn chứng tỏ với mình rằng đó là sự thật, rằng kẻ thù của mình đang ở đó, rằng người đàn ông mà ông ta mang một mối hận thù mà

https://thuviensach.vn

những năm tháng càng củng cố trong tim mình, quả thật đang ở trong ngôi mộ ghê gớm đó..

Một cảm giác vui mừng man rợ khó tả làm xúc động nét mặt của tên cướp.

Vào giây phút đó, ông ta thật sự cảm thấy một niềm hạnh phúc hoàn toàn nhất mà ông ta có được trong đời mình.

Thình lình, ông ta nghe ở dưới đáy hầm một tiếng vang. Ông mỉm cười.

Vào lúc đó Bartolo quay trở lại nói:

– Giờ đây Scalabrino có đủ nước để uống!

Sandrigo ra hiệu cho ông ta im và lắng tai nghe, dường như ông ta muốn tiếp nhận những tiếng rên rỉ của kẻ khốn nạn, tất cả những tiếng động của sự hấp hối ác liệt đó.

Sau nửa giờ đồng hồ, ông hỏi:

– Việc đó kéo dài chừng bao lâu?

– Thường thường cần phải hai giờ đồng hồ mới đầy nắp hầm.

Sandrigo vẫn nằm yên trên nắp hầm, lắng nghe.

Cuối cùng, đến ba giờ sáng, Sandrigo đứng lên.

Mọi tiếng động đã ngưng hết.

Đến lượt gã Chột lắng nghe và gã đứng lên mặt mày tái xanh, thốt ra:

– Đã xong!

Và Sandrigo trầm ngâm nhắc lại:

– Phải, đã xong!...

https://thuviensach.vn

XXXVII
NGƯỜI KỸ NỮ VĨ ĐẠI

Sandrigo đi ra do cánh cửa ở cuối gian nhà mà theo cầu thang dẫn đến tầng lầu duy nhất nằm bên trên ngôi quán nhớp nhúa của gã Chột Bartolo. Tầng lầu một được chia ra nhiều phòng mà cửa phòng đều day về cùng một đầu cầu thang.

Tên cướp đứng lại trước một cánh cửa nghiêng mình kề tai vào lỗ khóa nghe hồi lâu. Không một tiếng động nào lọt ra.

– Nàng ngủ! Ông ta lẩm bẩm.

Bấy giờ ông ta đứng lên, do dự trong vài phút dường như một cuộc tranh đấu đang diễn ra trong lòng ông.

Chắc chắn Sandrigo si mê nhưng vẫn tính toán cẩn thận.

Vì thế, ông đi luôn qua, vào một gian phòng bên cạnh và để nguyên y phục nhào lên một chiếc giường, ngủ mê ngay.

Trời đã sáng tỏ Sandrigo mới thức dậy. Ông nghĩ thầm:

– Công việc trong đêm rồi đã làm ta nhọc mệt hơn là một ngày chiến đấu... Nhất định, ta thích thú hành động bằng dao găm hơn. Ta tự cảm thấy là một người đàn ông khi ta cầm trong tay một cây dao găm tốt, chắc chắn, ngắn, bén, sáng ngời. Lúc ấy, bất hạnh cho kẻ nào đứng trước mặt ta, dù cảnh binh hay là kẻ thù! Trong khi mà đêm rồi!... Ôi! Cái bẫy sập đó! Cái lỗ đen ngòm, những tiếng nước ùa vào ọc ọc nghe thê thảm, những tiếng thở hắt ra mà ta đã nghe!... Những tiếng thở hắt ra mà ta vẫn còn nghe!... Ái chà! Có phải là ta vẫn còn nghe mãi mãi không!...

Ông lắc mạnh chiếc đầu, mặt mày tái xanh.

Rồi nhảy xuống giường, ông bắt đầu rửa ráy cẩn thận, mặc vào bộ y phục đắt tiền nhất, đeo vào những món nữ trang và cuối cùng đai vào

https://thuviensach.vn

một thanh gươm mà thuở xưa có lẽ đánh nhịp ở đùi một nhà quý tộc nào đó.

Từ lúc ông bận rộn vào công việc đó, tâm trí của ông đã đi theo một dòng tư tưởng khác, nhưng vẫn còn giữ cùng một tính hung bạo.

Đến lúc ăn mặc xong, ông giống như một người dân Venise giàu có của thời kỳ đó. Ông không thiếu vẻ trang nhã tự nhiên, và mặc dù những sự ngây ngô thái quá trong bộ trang phục, ông có thể xem như là một kỵ sĩ đẹp trai.

Lúc đi ra, ông còn ngừng lại trước cánh cửa mà ban đêm, ông đã áp tai vào nghe ngóng.

Đột nhiên, sự cám dỗ bỗng xuất hiện lại ở trong lòng ông.

Ông làm một cử động như muốn đẩy cái chốt cửa chắc chắn. Nhưng rồi ông lắc đầu và bỏ đi.

Nửa giờ sau, ông đi vào tòa cung điện quận công.

Đây không phải là một quang cảnh lạ lùng nhất ở trong cái thời kỳ loạn lạc đó để thấy một tên cướp bị đặt ngoài vòng pháp luật từ lâu mà chiếc đầu được treo giải thưởng, thản nhiên đi vào trong cung điện vị thủ tướng của quốc gia.

Ông trao một bức thư cho viên thừa phát lại, kiên nhẫn ngồi đợi trên một chiếc băng dài bằng cây.

Cuộc chờ đợi kéo dài trong hai giờ, cuối cùng cũng người thừa phát lại đó đến tìm ông và đưa vào trong văn phòng mà chúng ta đã thấy Arétin và Bembo đi vào.

Thủ tướng Foscari ném lên người khách một ánh mắt gần như lãnh đạm.

– Này ông, ông đã trình lên cho ta một bức thơ của ngài Đại Pháp quan gởi gấm ông cho lòng tử tế của chúng ta. Nhưng bức thơ này quên...

– Tên họ tôi, có phải không, thưa đức ông?

– Thật vậy, vị thủ tướng ngạc nhiên nói. Và ta cần phải nói rằng nếu không có lòng quý mến lớn của ta đối với ngài Đại Pháp quan, ta đã

https://thuviensach.vn

không tiếp đón ông.

Foscari không nói rằng trái lại việc sơ xuất đó mà ông suy đoán là cố ý, đã kích thích lòng hiếu kỳ của ông.

– Chính tôi, Sandrigo nói tiếp, đã yêu cầu đức ông Dandolo đừng ghi tên của tôi, vì lo ngại rằng tôi không có danh dự được chấp nhận trước mặt ngài. Xin cho phép tôi được tự mình xưng ra tên họ.

Thủ tướng làm một cử động.

– Thưa đức ông, tên cướp chấm dứt, một trong những hành vi đầu tiên của nhiệm kỳ thẩm phán cao

cấp của ngài là treo giải thưởng chiếc đầu của tôi: Tôi là Sandrigo. Và tôi thiết tưởng rằng cái tên đó miễn cho tôi một sự giới thiệu dài dòng hơn.

Foscari bừng đỏ mặt giận dữ.

Ý nghĩ đầu tiên của ông là tri hô lên và cho bắt giữ tên cướp táo bạo, và ký tức khắc lệnh bãi chức Dandolo.

Nhưng ông không biểu lộ ở bên ngoài một dấu hiệu nào về những ý nghĩ đang kích thích ông. Ông suy nghĩ rằng nếu như viên Đại Pháp quan gửãi Sandrigo đến cho ông, tức là chắc chắn có ích lợi để chiều chuộng tên cướp.

Nên ông chỉ bằng lòng nói:

– Ở đây ông là người khách của ta, Sandrigo. Ta muốn tạm thời quên đi phần còn lại.

– Vậy thì! Thưa đức ông, đúng là phần còn lại đó mà tôi đến yêu cầu ngài quên đi không phải tạm thời, mà là mãi mãi.

– Ông nói chuyện thật táo bạo, ông bạn!

– Có lẽ tôi có quyền đó, thưa đức ông, tên cướp nói. Ông ta hoàn toàn hiểu rõ rằng mình đang đánh cuộc chiếc đầu của mình và rằng riêng chỉ có sự táo bạo mới có thể đem lại thắng lợi. Tôi đã mang lại một công trạng lớn cho nước Cộng hòa. Tôi có thể còn mang lại một công trạng lớn hơn nữa và tôi xin nói thêm rằng, chỉ một mình tôi, mới có thể mang đến những gì mà ngài đang mong đợi...

https://thuviensach.vn

– Việc gì nào? Thủ tướng hỏi.

– Chiếc đầu của Roland Candiano! Tên cướp trả lời.

Foscari thản nhiên.

Ông đã tập từ nhiều năm nay tạo ra một gương mặt vô cảm giác, cũng như linh hồn của ông ở bên trên những tình cảm tầm thường lay chuyển những người đàn ông khác.

Sự thực, ông cảm thấy một nỗi hân hoan to lớn.

Chừng nào Roland còn sống và còn tự do, Foscari còn cảm thấy bị trói buộc và không dám thực hiện gì cả.

Trong khi ấy, Sandrigo tiếp tục:

– Bằng cớ về những gì tôi đưa ra, thưa đức ông, tôi bắt đầu để nói với ngài rằng tôi đã giết chết Scalabrino. Người đàn ông này không có là gì cả đối với tôi. Nhưng gã đối với ngài là một sự nguy hiểm ghê gớm.

– Đối với ta? Thủ tướng kiêu ngạo hỏi.

– Đối với ngài... Hoặc là đối với nước Cộng hòa, thưa đức ông. Tôi tưởng rằng việc đó cũng như nhau.

– Và vì sao mà tên cướp đó có thể là một sự nguy hiểm?

– Gã là cánh tay mặt của Roland Candiano... Roland mưu tính, Scalabrino thi hành. Với hai người, họ rất mạnh mẽ. Roland còn một mình sẽ suy yếu hơn, mặc dù vẫn còn cực kỳ hùng mạnh.

– Cực kỳ hùng mạnh?

– Phải, thưa đức ông. Vị Đại Pháp quan của ngài có nói với ngài rằng Roland Candiano cầm đầu một đạo binh thật sự gồm những tên cướp. Ngài cần phải giả thiết những gì ông ta có thể thực hiện. Còn về mục đích thật sự mà ông ta theo đuổi, việc đó không liên quan đến tôi. Chỉ cần tôi nhắc lại với ngài rằng, một mình, tôi có thể gây nguy hại đến Roland, bởi vì tôi biết ông ta ở đâu và làm thế nào để tấn công ông ta... Hãy để cho tôi nói tiếp, thưa đức ông! Sau đó ngài sẽ xét đoán. Tôi khởi đầu bằng giết chết Scalabrino. Không lợi ích gì cho cá nhân tôi và

https://thuviensach.vn

như vậy tôi đã cướp mất cây dao găm ở trong tay Roland. Bây giờ ngài có cho phép tôi được đặt ra một câu hỏi không?

– Nói đi.

– Ngài có biết ngài giám mục thành Venise ở đâu không?

– Ngài hồng y Bembo! Foscari kêu lên với một sự dao động mà ông không tự chủ được.

– Phải! Ngài giám mục Bembo! Mất tích mà không một ai biết ông ta đã ra sao!... Vậy thì, tôi, tôi biết được việc đó!

– Ông!

– Tôi có bộ hạ của tôi ở trong núi cũng như ngài có cảnh sát của ngài ở trong Venise, thưa đức ông. Tôi đã giữ lại những người bạn trung thành cung cấp cho tôi tin tức...

– Vậy thì, ông hãy nói ra! Bembo hiện ở đâu?... Bởi Chúa Cứu thế! nếu như ông không có tự khoe khoang trên cái điểm này, thì thời vận ông đã đến.

– Thưa đức ông, tôi thấy rằng chúng ta bắt đầu hiểu nhau. Ngài hồng y Bembo đang ở trong tay của Roland Candiano mà chắc chắn ông ta cũng có một mối hận thù cũ nào cần thanh toán đối với ngài... tôi không biết mối thù nào, đó không phải là việc của tôi.

Foscari trở nên tái xanh dưới ánh mắt chòng chọc của tên cướp

– Ông, ông biết quá nhiều mối hận thù đó!

– Và bởi vì Roland đã xâm phạm đến Bembo, chắc chắn ông ta sẽ có thể xâm phạm đến Dandolo, Altieri, và ông, Foscari!...

Từ lúc ấy, ông tháo bỏ chiếc mặt nạ.

Tên cướp đắc chí!

– Đó chưa phải là tất cả, ông ta nói tiếp, để hiểu rằng ngài hồng y – giám mục hiện đang ở đâu. Điều cốt yếu là giải thoát cho ngài và đưa ngài trở về Venise. Tôi xin đảm trách việc đó. Ngay ngày mai, thưa đức ông, ngài giám mục sẽ ngồi vào y cái chỗ nơi tôi đang ngồi... Nếu như ngài muốn, thưa đức ông. Và rồi tiếp theo đó... Luôn luôn nếu như ngài muốn, tôi mang Roland tay chân bị trói đến cho ngài.

https://thuviensach.vn

– Cần phải làm gì cho việc đó? Thủ tướng hỏi chát tai.

– Ngài thật tình muốn lắm sao, thưa đức ông?

– Ta muốn!

– Vậy thì! Tôi đã nói đến những gì tôi đã mang đến, bây giờ tôi sẽ nói đến những gì tôi yêu cầu. Tôi đã chán nản, thưa đức ông, cuộc sống ở ngoài lề xã hội. Tôi cảm thấy rằng tôi không phải được tạo ra cho đời sống lang thang, luôn luôn phải giữ miếng, và rằng những thiên tư cá nhân của tôi chỉ có thể tự do phô diễn ở trong một xã hội riêng tư... Vắn tắt, thưa đức ông, tôi muốn kể từ nay được sống trong thành Venise...

– Ông sẽ được đặc xá đầy đủ và hoàn toàn, thủ tướng nói.

– Tôi đã nhận rồi, thưa đức ông. Ngài Đại Pháp quan của ngài đã ban cho tôi sự đặc xá mà ngài vừa chấp thuận cho tôi. Cho nên, ngài không có ban cho gì cả, ngài?...

– Vậy chớ ông cần gì?

– Một cấp bậc vinh dự trong quân đội của ngài đại úy thống lĩnh, một cái gì đó như là một chức trung úy trong một đại đội cung thủ hoặc là trong cơ lính bắn súng hỏa mai.

Và trông thấy thủ tướng đứng yên trầm ngâm, tên cướp nói thêm:

– Tôi sẽ không thể hành động và bắt giữ Roland nếu như tôi không thể sử dụng được một quyền lực nào đó.

Foscari là con người có những quyết định lanh lẹ.

Ông vừa quan sát Sandrigo.

Ông tự bảo rằng người đàn ông đó có thể giúp cho ông nhiều công trạng lớn và cuối cùng, trong lúc này, gã cứu thoát ông bằng cách giao nạp Roland Candiano.

Và kế đó, ông tự nghĩ, sau này ta sẽ xem. Để cho gã mang đến cho ta, theo lời gã nói, chiếc đầu của Roland, và sau đó ta sẽ trừ khử gã.

Sandrigo nín thinh và chờ đợi.

– Những gì ông yêu cầu, cuối cùng thủ tướng nói, thật to tát...

https://thuviensach.vn

– Tôi biết điều đó, thưa đức ông. Nhưng mà chiếc đầu của Roland và sinh mạng của ngài hồng y Bembo rất xứng đáng đánh đổi một cấp bậc. Ngày mai, khi nào *người bạn của ngài* (ông ta nhấn mạnh trên lời nói đó) có ở đây trước mặt ngài, các ngài sẽ cùng quyết định xem tôi có xứng đáng với chức trung úy không.

Foscari đứng lên và Sandrigo cũng bắt chước theo, ngỡ rằng cuộc yết kiến đã chấm dứt.

– Hãy ở lại, thủ tướng nói.

Sandrigo nghiêng mình, hồi hộp.

Foscari tự tay lục trong một hộc tủ.

Ông lấy ra một mảnh bằng bằng da thuộc mỏng và tự tay viết vào.

Vào lúc ký, ông có một sự do dự cuối cùng. Rồi, bỗng nhiên, ông ký tên, đặt lên một con dấu và đưa mảnh bằng cho Sandrigo. Gã này thật sự xúc động, cúi gập mình làm hai.

– Thưa đức ông, tôi đi vào đây chỉ giản dị là một người thương thuyết, tôi đi ra tận tụy thâm sâu đối với ngài.

– Nhất là ông nên tỏ ra tận tụy cho những quyền lợi của nước Cộng hòa, Foscari nói vừa lấy lại vai trò của mình. Thế là, ông đã nói là ngày mai?

– Ngày mai ngài hồng y – giám mục thành Venise sẽ có mặt ở đây và chính ngài sẽ nói cho ngài biết rằng Roland Candiano là một kẻ địch thủ dữ dội như thế nào! Còn về bản thân của Roland, trong vòng một tháng ông ta sẽ nằm trong tay của ngài.

– Tốt! Đi đi, *ngài trung úy*...

Sandrigo bị rung động bởi một nỗi vui mừng điên cuồng và chạy vụt ra bên ngoài.

– Bởi trời cao! Ông ta gầm vang khi ông ta ra đến quảng trường Saint-Marc, cho đến đây ta không nhận ra thiên tư của ta! Nhưng mà ta sẽ bắt kịp thời gian bị mất!... Bây giờ, Bianca thuộc về ta!

Và ngây ngất, ông ta chạy đến dinh thự của Imperia.

https://thuviensach.vn

Nàng kỹ nữ chờ đợi ông kể từ ngày hôm trước, trong một sự bồn chồn ghê gớm. Quả thật, mặc cho lời hứa hẹn, tên cướp đã để trôi qua cả ngày hôm trước mà không đến trình diện nơi nhà nàng kỹ nữ.

Cho nên, lúc ông ta đến, ông ta được đưa vào ngay lập tức.

– Thế nào, thưa phu nhân, bà có suy nghĩ không? Sandrigo hỏi.

– Tôi chờ đợi ông, chỉ thế thôi! Tôi không biết quyết định thế nào. Con gái tôi đang ở trong tay ông... Ông là người có ưu thế hơn...

– Nhưng mà bà do dự gả con cho một tên cướp!

Imperia run rẩy.

Tuy nhiên, nàng lo ngại chọc giận tên cướp.

– Xin bà đừng lo sợ, người này tiếp, để nói ra những gì bà suy nghĩ. Vả lại bà không giấu giếm với tôi lòng ghê tởm của bà. Bà có muốn cho tôi nói với bà một điều không?... Lòng ghê tởm của bà đối với tôi tự nhiên nhất. Nếu như tôi ở địa vị của bà, tôi sẽ nghĩ và hành động như bà.

– Ông muốn nói gì? Nàng kỹ nữ ấp úng.

– Không có gì khác hơn là những gì tôi mới vừa nói đó... Bianca là một cô gái thật hoàn toàn, thật xinh đẹp và thật trong trắng để có thể trở thành vợ một tên cướp.

Imperia, hồi hộp và lo lắng, chờ đợi, đinh ninh rằng Sandrigo đang chơi đùa với một trò mỉa mai ghê gớm nào đó.

Nhưng tên cướp đã lấy một bộ mặt trang trọng làm nàng kỹ nữ sửng sốt. Thật vậy Sandrigo đã quyết định nhận lấy vai trò mới một cách đứng đắn. Hồi sáng còn là tên cướp, giờ đây ông ta là trung úy đội cung thủ, nghĩa là hiến binh.

Ông nói tiếp:

– Bà sẽ gả con gái cho một người đàn ông đang giữ một địa vị chính thức và trang trọng trong xã hội Venise không?

– Ý ông muốn nói gì?

– Thí dụ như, một kẻ nào đó có một cấp bậc trong quân đội ở Venise.

https://thuviensach.vn

– Phải, ông đã có nói việc đó với tôi; nhưng đó là một giả thuyết không thể thực hiện được.

– Bà thật sự tin rằng việc đó, không thể thực hiện được đối với người đàn ông được phú cho một ý chí mạnh mẽ, khi mà cái ý chí đó bắt nguồn trong cái đại dương đầy sức mạnh được gọi là tình yêu?

– Tình yêu! Imperia kêu lớn lên chát tai.

– Ồ! Bà đừng lo sợ gì cả, Sandrigo kêu lên, con gái của bà được tôn trọng, tôi xin thề với bà... Được tôn trọng bởi tôi thật sự yêu thương nàng... Bà có tin tôi không?

– Tôi tin ông!

– Thế đã là nhiều. Trước mắt bà tôi không còn phải là người đàn ông đầu trộm đuôi cướp nữa. Tôi là người nắm Bianca trong tay mình, tôi đã yêu thương nàng tha thiết tôn trọng nàng.

Imperia run run.

Nhưng nỗi kinh hãi mà nàng cảm thấy đối với con gái mình đã dịu bớt. Nàng ngắm nhìn Sandrigo với vẻ ngạc nhiên, lẫn khâm phục, và nàng xét đoán ông ta có khả năng làm những việc lớn.

– Bà sẽ nghĩ sao về tôi, thình lình tên cướp nói tiếp, nếu như do lòng can đảm, sự táo bạo và mưu chước của tôi, tôi thành công thực hiện cái giả thuyết mà bà bảo rằng không thể thực hiện được?

– Tôi sẽ nghĩ rằng ông đã hoàn thành một việc dị thường. Bởi vì tất cả chống lại việc mà ông có thể trở thành người theo lời ông nói.

– Thật đúng, Sandrigo nói với một nụ cười u ám; tất cả chống lại tôi, chiếc đầu của tôi được treo giải thưởng; một tên gia nhân của bà đi tố cáo tôi, có thể sẽ lãnh được một gia tài nho nhỏ; một khách qua đường biết được tôi là ai và những gì tôi đã làm có thể đâm chết tôi mà còn được khen ngợi. Để đi đến đích mà tôi tự đề nghị, tôi cần phải lập cho Quốc gia một công trạng chói lọi nào đó. Và có lẽ như thế vẫn còn chưa đủ. Có lẽ tôi cần phải cứu sống một nhân vật quyền quý nào đó... Tôi muốn nói... Ngay chính bản thân của thủ tướng!...

Sandrigo phấn khởi trong lúc vừa nói như thế.

https://thuviensach.vn

Và bỗng thình lình, ông rút từ trong áo ra mảnh bằng liệng xuống trước mặt Imperia, rồi đứng lên nói:

– Vậy thì, thưa phu nhân, đã thực hiện xong. Bà hãy coi! Hãy đọc đi! Imperia háo hức chụp lấy mảnh da viết cầm lên đọc. Nàng không làm một cử động ngạc nhiên nào. Nàng không thốt ra một lời nói nào. Từ nãy giờ, Sandrigo hiện ra trước mắt nàng có khả năng thực hiện nhiều công cuộc vĩ đại hơn. Nàng đã so sánh Sandrigo với Roland Candiano. Và nàng xét đoán ông ta tài giỏi hơn. Đôi mắt nàng sáng rực. – Vậy là ông đã thành sĩ quan, nàng nói với một giọng run run. Thật đẹp đẽ, thật vĩ đại và ông còn làm hơn thế nữa. Những gì ông nói, ông đã làm, tôi cảm thấy, tôi tin chắc... Ông đã cứu nguy cho nước Cộng hòa... Ông đã cứu thoát ngài thủ tướng... Bằng cách nào? Không đáng kể lắm!... Ông mạnh mẽ biết bao, và gần như những người đàn ông phải run sợ trước mặt ông! Tựa là như ông rất ghê gớm khi cầm đầu nhóm cướp được thả lỏng của ông! Tại sao không phải là ông mà tôi đã gặp thuở xưa ở trong các khe núi La Piave!...

Sandrigo giật mình và ngắm nhìn Imperia với một sự chú ý ngạc nhiên.

– Nhưng, dường như tôi trông thấy ông, Imperia nói tiếp và tâm trí của nàng mê loạn. Và tôi trông thấy ông ghê gớm, tàn nhẫn như thế này, thì tôi đã yêu thương ông! Và đó sẽ là một việc vĩ đại như là tình yêu của nàng kỹ nữ Imperia đối với tên cướp Sandrigo!...

Nàng bước đến gần và đưa hai cánh tay ôm choàng cổ ông ta; hiến dâng đôi môi nhợt nhạt, cổ họng nàng phập phồng.

Một sự xúc cảm khó tả xâm chiếm lấy tên cướp vào cái giây phút mà con người đẹp đẽ mỹ lệ đó, kiêu hãnh một cách trơ trẽn, tự hiến mình cho gã, gã xao lãng cả Bianca, thủ tướng, Roland, cả toàn thể thế giới.

Họ lăn lộn trên một tấm thảm và thế là suốt trong hai giờ đồng hồ một cuộc ân ái man rợ và mạnh bạo của hai sinh vật mãnh liệt và bất trị.

Sandrigo tỉnh lại đầu tiên.

https://thuviensach.vn

Ông ta nghĩ đến Bembo mà ông ta phải đưa về cho thủ tướng.

Ông ta nhớ đến Bianca.

Do một nỗ lực mau lẹ của ý chí, ông tự khắc phục lại và lạnh lùng hỏi:

– Bà vẫn chưa trả lời cho câu hỏi của tôi đã đặt cho bà, thưa phu nhân.

– Câu hỏi nào? Imperia ấp úng.

– Bà có quyết định gả con gái của bà cho Sandrigo, sĩ quan không?... Nếu thuận, trong một giờ nữa, Bianca sẽ được trao trả cho bà.

Imperia choàng hai cánh tay ôm cổ tên cướp, kề sát đôi môi của mình vào môi ông ta và thì thầm:

– Được, Sandrigo, ta sẽ gả con gái của ta cho chàng! Bởi chỉ có một mình chàng mới xứng đáng với nó!

•••

Bianca đã trải qua ba ngày đó trong một sự lo sợ ghê gớm.

Cô đang ở đâu? Người ta muốn gì cô? Thật sự người đàn ông đó là ai đã tự xưng là một phái viên của mẹ cô? Cô còn hoài nghi việc đó.

Song le, cô mau lẹ nhận thấy quả thật người ta không muốn làm hại đến cô, ít ra là theo bên ngoài và trong lúc này.

Một người tớ gái câm và điếc, xét đoán theo sự lầm lì tuyệt đối không nói để trả lời lại mọi câu hỏi, đi vào trong phòng ngày hai lần và dọn cho cô một bữa ăn nếu chưa phải là tinh tế ít nữa cũng xứng đáng, vả lại không được cô dùng bao nhiêu.

Trước mặt người đàn bà đó, Bianca cố giữ thái độ đường hoàng.

Nhưng cô khóc rất nhiều trong những giờ cô đơn của mình.

Tuy nhiên nỗi khủng khiếp của cô càng lớn; và trí tưởng tượng của cô còn đi đến giả thiết một cuộc giam giữ vĩnh viễn trong nơi chật hẹp đó mà cô ngạt thở, bỗng cánh cửa mở ra và Sandrigo đi vào.

Bianca chỉ thoáng thấy ông ta trong cái đêm bị bắt cóc.

https://thuviensach.vn

Nhưng cô nhận ngay ra ông ta và không ngăn được, bước lui với một cử động lo sợ.

Sandrigo trông thấy những dấu hiệu hiển nhiên của sự ghê tởm mà ông ta gây cho thiếu nữ. Ông ta mỉm cười, như là người tin chắc dù sao mình cũng đắc thắng.

– Thưa tiểu thơ, ông nói, vừa tìm cách hết sức làm dịu cái giọng khàn và cứng cỏi của mình, kia là những sự lo lắng của nàng đã hết. Nếu như nàng vui lòng đi theo ta, ta sẽ dẫn nàng về gặp thân mẫu nàng.

– Ít ra là ông chỉ giản dị thay đổi ngục thất của tôi...

– Ta bắt buộc phải giữ nàng ở lại đây lâu hơn là ý ta muốn, Sandrigo nói, không phải do lỗi của ta, và phu nhân Imperia sẽ tự chính bà nói cho nàng rõ. Lại đây tiểu thơ, hãy lại đây đừng lo sợ gì cả. Một chiếc du thuyền đang chờ nàng và chỉ trong ít phút, nàng sẽ ở trong vòng tay của người đàn bà yêu thương nàng hơn tất cả ở trong đời, mà ta được vinh hạnh là người bạn tận tụy nhất.

Nói xong, Sandrigo đưa bàn tay ra cho Bianca.

Nhưng nàng thiếu nữ từ chối vịn vào và bắt đầu bước đi gần tên tướng cướp, run rẩy và đau đớn.

Một tư tưởng lạ lùng xâm chiếm mạnh mẽ lấy cô.

Bản năng của tính ngay thẳng ở nơi cô giờ đây lo sợ rằng người đàn ông này đã có thể nói thật và rằng ông ta là một người bạn của mẹ mình.

Có thể có gì chung cùng ở giữa Imperia và ông ta?

Cô thoáng thấy một cách mơ hồ rằng mình sẽ không còn được an toàn ở trong dinh thự của mẹ mình hơn là ở trong căn phòng mà cô vừa rời khỏi.

Đến lúc cô ra đến bên ngoài, dưới ánh mặt trời sáng chói, trong đời sống vui vẻ và hoạt động của bến cảng Venise, ở giữa những tiếng kêu la ồn ào của những người buôn bán và những tiếng hát của những thủy thủ đang xuống hàng các chiếc tàu đậu ở bến, tất cả những tư tưởng xấu, gở của nàng tiêu tan hết.

https://thuviensach.vn

Sandrigo nhìn cô và một ngọn lửa thán phục si mê chiếu ngời trong đôi mắt ông. Nhưng ông nhận thấy không phải một mình ông chiêm ngưỡng Bianca mà thôi. Và hơn một người thủy thủ, hơn một người trung lưu biểu lộ lớn tiếng sự ngạc nhiên hoan hỉ của họ. Bấy giờ ông vội vã đưa cô đi vào một chiếc du thuyền đang đậu chờ, mời cô ngồi vào trong lều được ông buông các tấm màn bằng da xuống, và tự mình đứng gần người chèo thuyền.

Nửa giờ sau, Bianca nhảy vào trong vòng tay của mẹ cô.

Đến lúc những sự thổ lộ đầu tiên đã nguội, Imperia cầm lấy bàn tay của Sandrigo, và với một sự run run lạ lùng:

– Này con, nàng kỹ nữ nói, đây là ngài lãnh chúa Sandrigo, sĩ quan sáng chói ở Venise, trung úy đội cung thủ. Đó là một người bạn rất thân thiết mà ta mang ơn ngài được gặp lại con bình an vô sự. Hãy thương yêu ngài, Bianca, bởi vì ngài xứng đáng được cho con cũng như là cho ta yêu...

Bianca cảm thấy tái xanh.

Ánh mắt của cô đưa từ thân mẫu đến Sandrigo.

Và những tư tưởng hồi lúc nãy trở lại rõ ràng trong trí cô.

Cô sợ hãi mẹ cô cũng bằng như là Sandrigo.

– Ôi Juana! Cô lẩm bẩm, người bạn gái tốt và dịu dàng, hiện giờ chị ở đâu? Và còn ngài, ngài bảo vệ cao quý xa lạ của ta, mà chỉ một ánh mắt của ngài cũng đủ xoa dịu và trấn tĩnh ta, hiện giờ ngài ở đâu?

https://thuviensach.vn

XXXVIII
HÌNH DÁNG CỦA NHỮNG CON HỔ

Vừa ra khỏi dinh thự của Imperia, điên cuồng vì vui mừng và lòng kiêu căng, Sandrigo rời khỏi Venise và vội vàng đi theo con đường đưa tới những khe núi La Piave.

Ông ta đến ngôi làng Nervega vào lúc chín giờ đêm và đi vào một ngôi nhà ở cuối làng.

Tại đây, đội mười hai người đang hội họp.

Sandrigo nhìn những người đàn ông đó mà ông ta đã khổ công tuyển dụng từ bốn tháng nay; đó là tất cả những bộ hạ còn sót lại từ những lực lượng cũ của ông ở trong núi.

Thay vì bị nản lòng, tên cướp đã thành lập lại ngay trong Venise một nhóm cướp có lẽ còn ghê gớm hơn.

– Tất cả mọi người có đủ mặt? Ông ta nói. Tốt. Họ có bao nhiêu người ở trên kia?

– Tất cả sáu người, một người dường như là phó đảng của Sandrigo trả lời. Bốn ở dọc theo hang động, hai trước cửa của tên tù nhân.

– Quỷ hôm nay theo giúp chúng ta, Sandrigo nói. Nhưng phải hành động mau lẹ.

– Phải, Scalabrino có đi lảng vảng ở đây trong hai ngày, và nó rất có thể trở lại.

– Scalabrino sẽ không trở về nữa! Thủ lĩnh Sandrigo nói. Mối thù cũ đã thanh toán xong.

Bọn cướp run rẩy.

– Nhớ đừng quên những gì ta hứa hẹn với bọn ngươi. Của cải để ở trong động. Bọn ngươi sẽ lục soát kỹ từ đầu đến cuối. Và đến lúc tìm ra, phân nửa dành cho bọn ngươi.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt của bọn cướp chiếu ngời và vài tiếng chửi thề vang dội, mặc dù các kỷ luật gắt gao được họ tuân theo ở trước mặt thủ lĩnh.

– Lên đường! Sandrigo ra lịnh.

Trong giây lát, bọn cướp ra đến bên ngoài và tản mác theo những đường mòn khác nhau. Chắc chắn trước đó mỗi người trong bọn họ đã nhận lệnh và biết những gì họ phải làm.

Sandrigo đi ra sau cùng và trầm ngâm, chậm chạp đi theo con đường đưa đến Hắc-Động. Còn cách động độ một ngàn bước, ông ta nằm dài sau một bụi cây rậm và chờ đợi.

Cuộc chờ đợi kéo dài độ một giờ.

Đến cuối thời gian đó, một tiếng huýt gió kéo dài vẳng lên trong đêm tối.

– Đã xong! Tên cướp lẩm bẩm.

Bấy giờ ông ta đứng lên và không cần cẩn thận nữa, lẹ làng tiến đến hang động và đi vào.

Một cây đuốc soi sáng bên trong động.

Bốn người đàn ông bị trói chặt đang ngồi kề cận trong một góc, lưng dựa vào vách đá hoa cương.

– Bắt buộc phải giết chết hai người, tên phó đảng của Sandrigo nói.

Sandrigo phác một cử động lãnh đạm.

Và liếc nhìn một cái lên những tù binh, ông ta bảo:

– Hãy mở trói cho họ.

Trong chốc lát, bốn người tù binh được mở dây trói và đứng lên.

– Hãy nghe cho rõ, Sandrigo nói. Bọn ngươi trước kia ở trong nhóm của ta. Bọn ngươi đã nổi loạn chống lại ta để tuân theo lịnh của một gã mưu sự, gã đàn ông đó sẽ không bao giờ thuộc về giới chúng ta. Hơn nữa, ta từ Venise đến. Ta đã thân cận những người mà ta đã phanh phui được sự thật về người đàn ông đã gieo rắc sự rối loạn trong tổ chức của chúng ta. Bọn ngươi biết kẻ được bọn ngươi mù quáng thừa nhận làm thủ lĩnh là ai không? Đó là một nhân viên quan trọng của Hội đồng

https://thuviensach.vn

Thập nhân chế. Kế hoạch của ông ta thật giản dị: Gây tín nhiệm cho tất cả các nhóm ở trong núi, dụ đưa họ đến Venise và bắt giữ hết bọn họ một lượt.

– Mi nói láo! Một người tù nhân nói.

Một tiếng nổ vang dội.

Kẻ khốn nạn ngã quỵ, đầu bị bắn bể, và một tiếng thì thầm khen ngợi pha lẫn sợ hãi chạy dài trong bọn cướp.

Sandrigo lạnh lùng ngồi xuống chiếc ghế đẩu mà ông ta đã lấy lúc đi vào.

– Ta tiếp tục, ông ta nói. Bọn ngươi có chịu theo chúng ta không? Bọn ngươi có chịu nói lại với các bạn đồng hành bị lầm đường lạc lối về những gì ta vừa nói không, và báo trước cho họ biết về sự nguy hiểm ghê gớm mà họ đang chịu đựng? Nếu như bọn người là những người đàn ông, nếu bọn ngươi là những tên cướp thật sự, bọn ngươi sẽ chấp nhận và bọn ngươi sẽ cứu thoát những người anh em của mình. Về phần ta, ta sẽ quên lãng việc quá khứ, sẽ thừa nhận bọn ngươi vào việc phân chia của cải đang có ở đây. Bọn ngươi nên quyết định ngay.

– Tôi chấp nhận! Một người tù binh nói.

– Tôi cũng vậy, người thứ nhì nói.

– Còn mi? Sandrigo ngỏ lời với người thứ ba.

– Ta, ta nói cũng như là anh Luigi đáng thương: Mi nói láo!

– Thế là mi sẵn sàng đi theo Luigi? Sandrigo gầm lớn.

– Phải, hơn là phản bội. Và hai người các anh, các anh sẽ đền tội hèn nhát của mình, sớm hay là muộn...Đánh đi, Sand...

Với một cử động chớp nhoáng, Sandrigo giơ cao cây dao găm. Món võ khí cắm sâu vào lồng ngực cho đến cán.

Hai tên phản bội quay đầu đi, mặt mày xanh mét.

– Bọn ngươi được tha thứ, Sandrigo nói. Kể từ nay bọn ngươi là người của chúng ta như từ trước đến nay chưa từng xảy ra việc gì.

Họ cúi đầu vừa ấp úng cám ơn.

https://thuviensach.vn

– Hãy canh chừng hai gã này cho ta, Sandrigo nói nhỏ vào tai tên phó đảng, và với một dấu hiệu đầu tiên... Không thương xót!

Rồi, ông ta nói lớn:

– Bây giờ, hãy bắt đầu lục soát!

Sandrigo cầm một cây đuốc trên tay, đi thẳng đến cuối động.

Ông ta đi đến một cánh cửa bị đóng chặt cứng và cúi xuống nghe. Không một tiếng động nào lọt đến tai của ông.

– Có lẽ nào người đàn ông đã chết? Ông ta nghĩ.

Bấy giờ ông ta mở cửa đi vào.

Ánh đuốc soi sáng gian ngục tối.

Trong góc xa nhất và tối nhất, có một người đàn ông đang ngồi chồm hổm, quần áo tả tơi, gầy ốm, hốc hác, đôi mắt chiếu ngời một ánh sáng lạ thường.

Đó là Bembo.

Trông thấy người lạ mặt đó đi vào cầm trong tay một cây đuốc, dao găm tuốt trần dắt ở thắt lưng – lưỡi dao vẫn còn dính máu đỏ! – Bembo bắt đầu run lập cập và nép mình vào trong một xó.

– Ông đến để giết tôi! Ông ta ấp úng. Ôi! Tôi thấy việc đó!... Gã Roland tàn nhẫn tìm thấy cuộc trả thù của gã chưa đầy đủ... Gã cho giết tôi!...

– Ngài nên yên lòng! Sandrigo nói.

Bembo không nghe. Ông ta tiếp tục than van với cái giọng rền rĩ do sự sợ hãi gây nên.

– Tôi đền tội chưa đủ sao? Phải, tội ác của tôi thật kinh khủng và tôi có thể đo lường sự đau đớn mà tôi đã trừng phạt Roland, bây giờ, chính tôi, tôi cũng chịu đau đớn. Nhưng tất cả có những giới hạn, dù là ông có quyền hạn để trừng trị tôi! Và rồi, ông hãy nói với Roland là ông ta chỉ là một người đàn ông tầm thường như tôi. Ôi! Ông nên nói rõ giùm với ông ta... Và chỉ có một mình Chúa mới nắm giữ cán cân công lý tối thượng. Phải, một mình Chúa! Bởi vì Chúa cương quyết trừng phạt nhưng ngài cũng biết tha thứ cho những ai biết ăn năn hối lỗi... Và tôi,

https://thuviensach.vn

tôi biết ăn năn! Tôi tự hối hận! Tôi trải qua tất cả những giây phút trong cuộc đấu tranh sinh tồn khốn nạn của tôi để xin tha thứ!... Nhưng chẳng một ai nghe được lời tôi!...

Viên hồng y quỳ lết đầu gối và tự đập vào ngực mình.

Sandrigo nhìn ông ta với một sự ngạc nhiên đầy khinh bỉ. Và với một giọng gay gắt, ông ta nói thật lớn tiếng:

– Nào, đức ông hồng y, hãy đứng dậy! Ngài là hồng y giáo chủ! Và người ta quỳ gối trước mặt ngài, sao ngài lại quỳ lết dưới chân tôi. Hãy đứng dậy, ngài được tự do!

Bembo vẫn còn quỳ gối, sửng sốt.

– Tự do! Ông ta ấp úng.

– Cần phải nhắc lại ngài sao? Tự do để đi ra khỏi nơi đây, tự do để trở về Venise, tự do để lấy lại đẳng cấp của ngài trong xã hội và Giáo đường, và trong cung điện quận công nơi thủ tướng đang chờ đợi ngài!

– Tự do! Bembo nhắc lại, Roland dung tha cho tôi sao! Thế là tôi đã xét đoán đúng ông ta! Ông ta đúng là người có tất cả mọi lòng cao thượng! Ôi! Xin cảm tạ ông ta!

Bấy giờ, một dòng nước mắt tuôn tràn trong đôi mắt ông ta.

Ông ta muốn đứng lên, nhưng té xuống.

– Chúa ơi! Ông ta gào lớn. Nếu như đây không phải là sự thật! Nếu như đây là một sự giày vò giống như là ta đã trừng phạt ông ta lúc ta đi xuống địa ngục của ông ta!...

Sandrigo cúi xuống, nắm viên hồng y, dựng đứng ông ta lên và lay mạnh ông ta.

– Ô hay, ông ta thét lớn, bộ ngài điên hay sao! Tôi bảo rằng ngài được tự do! Và không phải là một chút ân huệ nào của Roland đã phóng thích ngài cả. Chính tôi, tôi là Sandrigo!... Nào, ngài hãy đi theo tôi!

Ông ta kéo Bembo đi ngang qua hang động vang dội tiếng cuốc đập dữ dội vào đá hoa cương.

https://thuviensach.vn

Đến lúc ra đến bên ngoài, viên hồng y thở được khí trời trong sạch và thơm tho của núi, đến lúc ngước mắt lên, ông ta trông thấy những vì sao lấp lánh đầy trời, ông ta đứng yên vài phút trong trạng thái đê mê.

Sandrigo để ông ta ngồi xuống và đưa cho một ly rượu được Bembo uống cạn một hơi.

Bấy giờ, những tư tưởng của ông trở nên rõ ràng hơn.

Ông nhìn xung quanh mình và bắt đầu hiểu việc gì đã xảy ra.

– Ông là ai? Ông ta hỏi Sandrigo. Hãy nói cho tôi biết tên ông, ôi người đã giải thoát cho tôi, để cho tôi có thể nhắc lại trong những lời cầu nguyện của tôi cho đến mãn đời...

– Nhất định, đây chỉ còn là một mảnh tơi tả! Tên cướp lẩm bẩm. Tôi tên Sandrigo, ông ta nói tiếp lớn tiếng. Nhưng nếu như ngài tin tôi, ngài sẽ còn những việc làm tốt hơn là hiến dâng những lời cầu nguyện cho

Chúa không ích lợi gì...

– Sandrigo! Viên hồng y nhắc lại.

– Phải, và tôi là trung úy đội cung thủ ở Venise.

– Chà! ông đã được phái đến để giải thoát cho ta?

– Tôi giải thoát cho ngài bởi vì tôi thích như vậy, Sandrigo trả lời.

– Không hề gì! Xin cảm tạ, chàng trai trẻ của ta!

Bembo nắm lấy hai bàn tay của tên cướp và siết chặt.

Thình lình, ông ta chạy vụt đi, biến mất trong đêm tối.

Cùng với sự vận động, sức lực của ông hồi phục mau lẹ. Ông chạy, vượt qua những hố nẻ, nhảy ngang qua những tảng đá, thốt lên những tiếng kêu la, lắp bắp liên hồi những lời vô nghĩa.

Cuộc chạy đua điên cuồng đó kéo dài nhiều giờ và mặt trời mọc lên khi Bembo trở lại hang động.

Chắc chắn ông ta đã suy ngẫm dài dòng, chắc chắn rất nhiều khoảng tối đen trong trí của ông đã trở lại sáng tỏ, bởi vì đến lúc ông ta hiện trở ra trước mặt Sandrigo, người này chỉ hơi nhận ra cái gương mặt cứng cỏi và tàn nhẫn ở trước mặt.

https://thuviensach.vn

– May lắm! tên cướp gầm vang. Tôi thích thấy ngài như thế hơn.

– Ông có theo dõi ta? Bembo hỏi.

– Để làm gì? Tôi biết chắc rằng ngài sẽ trở lại.

– Tốt. Vậy là ta thật sự được tự do?

– Giờ đây ngài đã có bằng cớ.

– Thật đúng. Ông sẽ đưa ta đi đến đâu?

– Đến Venise, nơi ngài đang được chờ đợi.

– Chờ đợi. Bởi ai?

– Bởi ngài thủ tướng Foscari, tôi đã có nói với ngài.

– Tốt. Vậy là chúng ta đi ngay.

– Trước hết ngài hãy ăn uống no nê đã, thưa ngài Hồng y, rồi thay đổi y phục, bởi vì trông ngài rất đáng sợ.

Sandrigo chỉ cho hồng y một căn phòng được dọn trong hang động; một chiếc bàn dọn sẵn thức ăn và những chai rượu; trên một chiếc ghế đẩu, một bộ trang phục kỵ sĩ đang chờ.

Bembo vội vàng mặc y phục vào và bắt đầu ăn ngấu nghiến.

– Chúng ta đi đi! Ông ta bảo Sandrigo, khi ông ta ra khỏi gian phòng, cơ thể ông ta hoàn toàn thay đổi, có đầy đủ sức lực.

– Ngay lập tức, tên cướp nói.

Một người đàn ông giữ hai con ngựa đóng sẵn yên cương. Sandrigo nhảy lên một con, Bembo lẹ làng cưỡi trên con ngựa kia chứng tỏ rằng ông ta đã quen cưỡi ngựa.

Bấy giờ, Sandrigo gọi tên cướp giữ chức phó đảng đến bảo nhỏ những chỉ thị. Rồi ông ta nói thêm:

– Và những cuộc lục soát đó ra sao?

– Không có kết quả nào cả.

– Cần phải tiếp tục.

Tên phó đảng lắc đầu với một sự chán nản rõ rệt.

– Bởi địa ngục! Sandrigo gầm lớn, tốt hơn nên cho nổ sập cả ngọn núi!

https://thuviensach.vn

Ông làm một cử động cương quyết và chạy vụt theo viên hồng y đang đi xuống sườn núi.

Chừng nào còn ở trên triền núi, cả hai giữ yên lặng.

Họ đi như thế ngang qua ngôi làng Nervesa, và theo con đường đẹp đẽ Trévise ở giữa đồng trống để đến Mestre và những đầm nước mặn của Venise.

– Thưa ngài trung úy, bấy giờ Bembo lên tiếng, ta xin nhắc lại với ngài một lòng tri ân vĩnh viễn.

– Tôi xin nhận lãnh, tên cướp nói ngạo nghễ, dù rằng không có gì là vĩnh viễn ở trên đời này, cũng như là lòng tri ân của những vị hồng y giáo chủ!

– Đêm nay, Bembo nói tiếp, không chú ý đến sự mỉa mai đó, khi ngài hiện ra như một vị cứu tinh, chắc ta đã nói đến nhiều chuyện mà ta không nhớ lại rõ ràng. Tuy nhiên dường như ta có nói với ngài về Roland Candiano.

– Phải! Ngài hỏi tôi xem có phải cuối cùng ông ta động lòng dung tha cho ngài không.

Bembo rùng mình và giận dữ như điên.

Tuy nhiên ông ta dằn lòng và nói tiếp:

– Roland Candiano có phải ở trong số bạn bè của ngài không?

– Cũng giống như bão tố là đồng hành của người hoa tiêu, con hổ là bạn hữu của con sơn dương, tôi hết sức thù hận người đàn ông đó, và nếu như tôi không nghĩ rằng ngài cũng có một mối thù hận giống như là của tôi, tất tôi đã để cho ngài rục xương ở trong ngục tối mà ông ta đã quăng ngài vào. Xin đức ông thứ lỗi cho sự thành thật của tôi!

– Hãy nói đi! Ngài hãy nói đi! Bembo kêu lớn. Không có những lời nói nào có thể thú vị đối với ta hơn là những lời ngài vừa mới thốt ra.

– Vậy thì, chúng ta nên nói cho minh bạch: Ngài không mang ơn tôi chi cả. Trong lúc đến đây giải thoát cho ngài, tôi không cảm thấy một thiện cảm nào đối với ngài và tôi tìm ở nơi ngài một món võ khí mới để chống lại Candiano. Tôi đã đánh ông ta vài nhát vào chỗ yếu, tên cướp

https://thuviensach.vn

nói với một nụ cười u ám. Tôi nghĩ rằng ngài sẽ giúp tôi đánh cho ông ta nhát đánh cuối cùng, nhát đánh tuyệt vời... nhát đánh mà người ta không trở về được!

– Ngài hãy tin nơi ta, Bembo nói với một giọng hùng hồn không để Sandrigo nghi ngờ chút nào đến những ý định của ông. Nhưng ta cần muốn biết là ta cùng ai liên hiệp tấn công. Ngài biết ta là ai, ta không biết ngài là thế nào.

– Tôi đã có nói với ngài: Tôi là trung úy trong cơ cung thủ của ngài đại úy thống lĩnh Altieri. Nhưng tôi mới làm đây... chỉ được vài giờ. Trước khi giữ chức vụ đó, tôi là tướng cướp.

Bembo nhìn Sandrigo với vẻ ngạc nhiên.

– Phải, việc đó làm ngài kinh ngạc, Sandrigo nói; nhưng có một kẻ sẽ nói với ngài tất cả những gì ngài muốn biết, và kẻ đó, tất ngài sẽ có ở nơi ông ta một sự tin tưởng hoàn toàn.

– Ai?

– Ngài thủ tướng Foscari.

– Được! Ta sẽ chờ về đến Venise để biết những gì về ngài. Trong lúc chờ đợi, hãy nói cho ta biết rằng ngài chờ đợi những gì ở nơi ta.

Sandrigo tỏ ra suy nghĩ một lúc, rồi ông nói:

– Tôi chờ đợi ở ngài hai việc: Điều thứ nhất, tôi đã có nói với ngài, đó là dùng tất cả quyền hành của ngài để chống lại Candiano.

– Điều đó đã thỏa thuận. Chúng ta hãy xem đến điều thứ hai.

– Vậy thì, thưa đức ông hồng y, mặc dù điều đó đối với ngài rất lạ lùng, tôi là tướng cướp trước khi làm lính cung thủ, và còn là tướng cướp danh tiếng... Nên có thật là tôi đang si tình... vừa mới đây, nhưng tôi là người có những quyết định nhanh chóng. Cho nên tôi yêu thương một thiếu nữ...

– Và ngài muốn được ta giúp cho thành công?

– Không, việc đó đã xong. Đó là những công việc mà tôi không giao phó cho ai cả.

– Rồi sao?

https://thuviensach.vn

– Ngài hãy nghe cho rõ ràng. Hôm qua là tướng cướp, hôm nay là trung úy, tôi cần dùng áp đặt bởi một đòn chói lọi với xã hội người Ý, và đồng thời bắt buộc họ phải trân trọng người sẽ trở thành vợ của tôi.

– Tại sao như thế?...

– Tại vì người thiếu nữ đó, do nhiều lý do mà sau này ngài sẽ hiểu, rủi ro có thể sẽ bị lãnh đạm tiếp nhận. Nhưng tôi muốn rằng trung úy Sandrigo và vợ của mình phải được ngẩng cao đầu đi khắp mọi nơi.

– Ta hiểu. Cần phải làm thế nào cho việc đó?

– Những nhân vật cao cấp cần phải tham dự vào ngày hôn lễ của tên tướng cướp xưa. Việc đó, tôi cũng lo đảm trách. Buổi lễ cần phải được sáng chói, huy hoàng và nhất là phép hôn phối phải được ban cho bởi nhân vật cao cấp nhất trong giáo hội ở Venise, nghĩa là bởi chính tự tay ngài hồng y – giám mục!

– Kia là lý do tại sao ngài đã giải thoát cho ta!

Bembo kêu lớn.

– Không. Tôi đã đem ngài thoát khỏi Hắc-Động bởi vì hai người như chúng ta không phải là quá nhiều để hạ sát Roland Candiano.

– Ta đồng ý với ngài, Bembo nói. Vậy chúng ta nên gấp rút! Chừng nào mà chúng ta còn ở trong những miền này, ta chưa tin hẳn rằng ta được an toàn.

Hai người kỵ sĩ tiếp tục phi nước đại để lấy lại thời gian mà họ đã gián đoạn để trò chuyện. Đến hai giờ chiều, Bembo đã ở trong dinh thự của ông, trước sự sửng sốt của bọn gia nhân đã ngỡ rằng ông ta bị mất tích luôn.

Một giờ sau, được Sandrigo tháp tùng, ông đi vào trong văn phòng của thủ tướng Foscari.

– Ngài thấy không, thưa đức ông, rằng tôi giữ đúng lời hứa, Sandrigo nói.

Thủ tướng tỏ một cử chỉ cám ơn Sandrigo và quan sát kỹ Bembo.

Ông thật sự kinh hãi về sự biến đổi nhanh chóng trên sắc diện của viên hồng y.

https://thuviensach.vn

Mấy ngày trải qua trong Hắc-Động đã làm xáo trộn Bembo hơn là sáu năm trải qua dưới đáy những chiếc giếng đã làm xáo trộn Roland.

Nỗi sợ hãi quả thật là động lực có tác dụng nhất và mạnh mẽ nhất để làm rối loạn con người.

Và Bembo đã sợ hãi hơn cả mọi cách diễn tả.

– Ông bạn đáng thương của ta! Thủ tướng nói vừa bắt tay ông.

– Phải, tôi đã thay đổi, có phải không, thưa đức ông? Và tuy tôi chịu đau khổ không có mấy ngày. Nhưng mỗi một ngày đó dài bằng một thế kỷ.

Ông ta hạ thấp giọng:

– Tôi cần phải nói chuyện gấp với ngài càng sớm càng tốt.

– Ngay tối nay.

– Ở đâu?

– Nơi hẹn ước bình thường của chúng ta: Cây Cầu Than thở.

– Tốt... Roland còn sống.

– Ta biết.

– Ông ta đã nổi cơn cuồng nộ đối với chúng ta. Cuộc trả thù của người đàn ông này sẽ rất ghê rợn, xét đoán theo những gì tôi vừa thấy.

Thủ tướng gan dạ cũng bằng như Bembo tỏ ra hèn nhát.

Nhưng ông ta không tự ngăn khỏi cái rùng mình.

Và ngỏ lời với Sandrigo, ông nói:

– Ông trung úy, ta xin tạ ơn ông. Ngài hồng y là một trong những bạn thân thiết của ta, một trong những người rường cột vững chắc của quốc gia. Cám ơn ông đã đem ngài về rất mau lẹ. Với những gì ông vừa làm, ta có thể đo lường được khả năng của ông. Hãy tiếp tục phục vụ chúng ta... phục vụ cho nước Cộng hòa, và nên tin chắc rằng cái cấp bậc mà chúng ta vừa ban cho ông chỉ mới là một bước đầu dẫn tới những cấp bậc khác xứng đáng hơn cho giá trị của ông.

Say sưa vì vui mừng, kể từ nay tin chắc về sự phú quí của mình, Sandrigo cúi chào, ông đã tưởng tượng thấy ở bên cạnh mình thanh

https://thuviensach.vn

gươm vàng của đại úy thống lĩnh.

Bembo và ông ta cáo từ thủ tướng và cùng đi về dinh thự của viên hồng y.

– Ông bạn thân mến, Bembo nói ngay, vậy là ngài đang ở trên con đường những vinh dự và giàu sang. Foscari có thói quen hay đo lường những lời nói của ngài và chỉ hứa những gì ngài có thể giữ được. Ngài nên tin chắc rằng về phía ta, ta sẽ hết sức nâng đỡ ngài trong quyền hạn của ta.

– Tôi tin nơi ngài, bởi tất cả lũ quỷ!

– Ngài hãy đến gặp ta ngày mai. Tới nay, ta cần phải thỏa thuận với một người mà ta cần phải tham

khảo ý kiến. Ngày mai chúng ta có thể trò chuyện có ích lợi hơn.

– Từ đây đến đó, tôi bắt đầu hành động, Sandrigo nói vừa đứng lên để đi ra. Nhưng ngay bây giờ ngài có thể cho tôi một câu trả lời về những gì tôi yêu cầu ngài ở trên đường đi đến các đầm nước mặn.

– Ngài đã yêu cầu ta việc gì, ông bạn thân mến?

– Tôi muốn rằng cuộc hôn nhân của tôi được làm phép trước sự hiện diện của tất cả Venise, trong giáo đường Saint-Marc, bởi đức hồng y – giám mục!

– Danh dự hiếm có được dành cho những chức sắc lớn. Nhưng ta không thể từ chối gì cả đối với ngài: Sẽ được làm theo lời ngài nói. Nhân tiện, nàng thiếu nữ tên gì?

– Ngài sắp sửa biết sự cần thiết để áp đặt một người đàn bà cho xã hội Venise. Nàng thiếu nữ mà tôi kết hôn tên là Bianca, và chính là con gái của người kỹ nữ Imperia.

Vừa nói những lời đó, Sandrigo nghiêng mình chào và lui ra.

Bembo còn đứng lại bất động, như bị một lằn sét đánh trúng.

Chỉ đến cuối mười phút ông ta mới có thể tỉnh trí lại và lúc bấy giờ ông ta lẩm bẩm:

– Bianca! Ông ta kết hôn với Bianca!... Và chính ta sẽ ban phép lành kết hợp cho họ? Sự tình cờ thật buồn cười!

https://thuviensach.vn

Ông ta bật lên một tiếng cười ghê gớm.

Rồi, gọi người hầu thân tín đến thay đổi y phục, ông mặc vào bộ trang phục kỵ sĩ mà ông thường mặc ngoài những nhiệm vụ thuộc về giáo hội.

Chẳng bao lâu, ông nhảy xuống chiếc du thuyền của ông và căn dặn người chèo thuyền vài lời.

Mười lăm phút sau, chiếc du thuyền của Bembo ngừng lại trước dinh thự của Imperia.

Vừa bước xuống thuyền, Bembo đi thẳng đến cầu thang tráng lệ của dinh thự. Ông ta dựng đứng vóc mình ngắn ngủi và co quắp của ông. Một vẻ hăm dọa hắc ám hung bạo làm nhăn nhó gương mặt của ông và bàn tay ông ta co rúm trên cán cây dao găm.

Vào cái giây phút mà lòng dục vọng của ông bốc lửa – lột bỏ chiếc mặt nạ giả dối đã làm cho ông thành ghê tởm, như bị lôi cuốn bởi một giấc mơ tình yêu và máu, dáng đi ác liệt, Bembo trở thành một người đàn ông khác, có vẻ dễ coi hơn. Ông đi vào vừa gầm thét:

– Giết chết tất cả hai người, hơn là để như vậy!

Vào ngay lúc viên hồng y đi vào trong dinh thự, một chiếc du thuyền khác nhẹ nhàng và mau lẹ tiến đến gần ngôi nhà của Imperia.

Và người đàn ông sắp sửa bước xuống, đó là Sandrigo!

https://thuviensach.vn

XXXIX
HƯỚNG VỀ TỬ THẦN

Trong lúc Sandrigo và Bembo đi vào định mệnh của họ trong giai đoạn mới, trong lúc Roland thực hiện ở nơi xa xôi cái sứ mạng xa lạ do chàng quyết định và rằng Scalabrino bị rơi vào bẫy của Bartolo, chủ quán Mỏ Neo Vàng, cuối cùng trong lúc Juana tiếp tục phận sự canh giữ ông lão Candiano vừa cố hoài công tránh những tư tưởng buồn rầu, bằng cách tìm nơi nương tựa vào tấm lòng tận tụy cho quên lãng, ba nhân vật trong câu chuyện này lượn quanh về phía của họ trong quĩ đạo khắc nghiệt của sự bất hạnh; chúng tôi muốn nói đến Léonore, Altieri và Dandolo.

Chúng tôi tiếp tục trình bày giản dị về việc làm và cử chỉ của họ vào cái đêm mà Roland Candiano được

Léonore cứu thoát trong ngôi nhà ở đảo Olivolo.

Người ta thấy, nàng thiếu phụ đã mệt nhọc đi trở về dinh thự của Altieri, giải thoát cho Imperia và té xỉu trong phòng nàng, kiệt lực, gần như hấp hối. Lập tức một cơn sốt dữ dội phát khởi. Những thị tỳ của nàng tìm thấy nàng mê sảng, thay y phục cho nàng, đem nàng lên giường và báo tin ngay cho đại úy thống lĩnh.

Altieri vẫn chưa ngủ.

Sau cảnh tượng ở đảo Olivolo, ông ta đi về nhà, bề ngoài rất trầm tĩnh nhưng thật sự bị rối bời bởi hai sự khủng khiếp.

Trước hết Roland Candiano thoát khỏi tay ông.

Ông xem như câu chuyện của Léonore kể là đích xác và tin chắc rằng nàng đã kịp thời báo để cho chàng có thể lánh xa. Hiện giờ chàng đang ở đâu? Chàng đang trù tính việc gì?

https://thuviensach.vn

Chao ôi! Dù cho chàng có ở xa hoặc ở gần ông ta, không còn có cuộc sống yên lành nào nữa cho Altieri khi mà Roland vẫn còn sống.

Trong đoạn đường đi từ đảo Olivolo về đến dinh thự của mình, Altieri chỉ nghĩ đến trận so gươm một mất một còn mà ông linh cảm mơ hồ rằng mình sẽ không phải là người mạnh hơn. Hơn hai mươi lần, ông rùng mình đứng lại, chờ đợi thấy kẻ địch đột ngột từ trong bóng tối hiện ra và đánh cho mình một nhát chí tử. Ông dò xét bóng đêm và thu mình lại tiến tới, tay cầm khẩu súng ngắn đã nạp đạn.

Khi cuối cùng về đến phòng mình, ông thở nhẹ.

Ông lau mồ hôi lạnh đang chảy ướt trán và tóm tắt lại tình hình: Chắc chắn là Roland mạnh mẽ, nhưng còn ông! Ông, Altieri đang chỉ huy nguyên cả một quân đội, ai sẽ dám tấn công ông trong cái dinh thự này luôn luôn ngày đêm đầy dẫy những sĩ quan và những quân lính có khí giới canh gác?

Nhưng sau khi đạt đến sự yên tâm, thì nỗi khủng khiếp kia xâm chiếm lấy ông còn dữ dội hơn nữa.

Altieri âm mưu!...

Kể từ những thời xa xưa, ông đã thoáng thấy ngôi vị thẩm phán tối cao như là đỉnh vinh quang của cuộc đời tham vọng của mình. Đến lúc thủ tướng Candiano bị lật đổ bởi cuộc cách mạng chớp nhoáng và bất ngờ tại cung điện khi mở đầu câu chuyện nầy. Altieri nhận thấy hơi trễ rằng ông ta đã hoàn toàn hoạt động cho viên Đại Pháp quan Foscari.

Thật vậy, vào thời kỳ đó, Altieri chỉ có một vài sĩ quan và một số nhà quý tộc theo phe mình. Foscari nắm lấy Hội đồng Thập nhân chế, tòa án, những pháp quan, những hội đồng, tất cả những lực lượng chính thức ở Venise.

Một lúc, trong cái đêm ghê gớm mà ông lão Candiano bị đâm mù mắt và lúc con trai ông bị ném vào trong những cái giếng sâu, Altieri có ý nghĩ chống lại Foscari. Ông đã quyết định – và có lẽ có kết quả nếu như tất cả sinh lực của ông không tập trung trên một cái đích duy nhất:

https://thuviensach.vn

Đạt được Léonore!

Tình yêu đã mạnh mẽ hơn là lòng tham vọng.

Foscari, trở thành thủ tướng, đã dâng hiến cho ông những sự đền bù đẹp đẽ: Quyền chỉ huy tối cao quân đội, mà theo pháp định phải ở trong tay của thủ tướng, được giao phó cho Altieri.

Sau cuộc hôn nhân với Léonore, khi ông tin chắc rằng đứa con gái của Dandolo mãi mãi chỉ trở thành vợ của ông với cái tên mà thôi, Altieri liền quay trở lại sự tham vọng.

Được làm thủ tướng!...

Và muốn được làm thủ tướng, cần phải lật đổ Foscari, kẻ đồng lõa với mình!

Chậm chạp, với những sự thận trọng biểu lộ một trí tuệ tinh vi và phòng xa, Altieri chuẩn bị cuộc âm mưu của mình.

Ông đã hé thấy sự thành công chắc chắn; ông đã kéo về cho mình những vị chỉ huy chính yếu trong quân đội và đám đông những nhà quý tộc, luôn luôn đa nghi và bất mãn, cuối cùng ông sắp toan tính một nhát đánh lớn, bỗng thình lình ông biết được cuộc vượt ngục của Roland, rồi việc chàng đi đến Venise.

Trước hết cần phải trừ khử một kẻ địch như thế.

Cái tên của Candiano được mến mộ trong dân chúng.

Roland được thương mến bởi những người chèo thuyền, bởi những thủy thủ ở cảng, bởi dân chúng có thể đưa chàng đến tòa cung điện quận công trong một cuộc biến động không thể ngăn nổi mà chàng đã từng nêu nhiều tấm gương cho thấy.

Altieri đã cùng với Dandolo âm mưu với nhiều biện pháp đưa đến kết quả mà người ta đã thấy.

Nhưng nếu như Altieri âm mưu chống lại thủ tướng Foscari để đặt lên đầu ông ta chiếc mũ miện quận công, ít ra ông cũng tin chắc rằng sự bí mật được giữ gìn tuyệt đối. Chỉ có vài người biết rõ về công cuộc đó, và vị đại úy thống lĩnh tin tưởng nơi những người đàn ông đó. Quả thật,

https://thuviensach.vn

mỗi người trong bọn họ liều hi sinh chiếc đầu của mình cho một cuộc phản bội.

Và chính vào lúc đó, Léonore lại tiết lộ với ông rằng nàng biết tất cả.

Chỉ có một người duy nhứt ở trên đời đang ở trong tình trạng phát giác sự âm mưu mà không có nguy hại cho bản thân mình:

Đó là Léonore.

Ông run rẩy kinh hoàng và khủng khiếp.

Nếu như ông giết Léonore, ông hiểu rằng cuộc đời của ông kể từ nay sẽ trống rỗng vô vị và không có mục đích.

Còn nếu như ông không giết nàng thì sự sống của ông sẽ phó mặc cho một lời nói lỡ thoát ra, do một cử chỉ giận hờn... của nàng.

Sự tiến thoái lưỡng nan rất rõ ràng và ghê gớm:

Sống không có Léonore, hoặc chết do nơi nàng!

Vừa khi ông đang suy nghĩ đến đó, người ta đến báo rằng Léonore bị một cơn sốt dữ dội đang mê sảng trong giường nơi người ta đặt cho nàng nằm.

Tất cả đều biến mất ngay trong tâm trí của Altieri, cũng như trước kia nơi nhà Dandolo, ở nơi ông chỉ còn có ý nghĩ trước hết cứu sống người đàn bà mình yêu thương – sau đó ông sẽ xem.

Tái xanh, nhưng vẻ bên ngoài trầm tĩnh, lần đầu tiên ông đi vào phòng của vợ mình.

Ông thấy Léonore nằm trên giường, gương mặt đỏ tươi, điểm những vết xanh mét. Nàng nằm yên bất động, mắt nhắm kín, đôi môi mím chặt chỉ mở hé ra từng lúc cho mỗi hơi thở nặng nề.

– Nên báo tin ngay cho vị y sĩ của ta, Altieri ra lịnh.

– Đã báo rồi, thưa đức ông, người đàn bà hầu phòng của Léonore trả lời.

Ông gật đầu, ngồi xuống, cầm lấy bàn tay của Léonore đang buông thõng ở ngoài chiếc mền, trong bàn tay của mình.

Ông rùng mình – có lẽ vì vui mừng, cũng có lẽ vì đau đớn.

https://thuviensach.vn

Đây là lần đầu tiên ông siết chặt cái bàn tay mịn màng và thanh nhã, và đây là cái chết gần kề mới đặt bàn tay này vào trong bàn tay ông!

Một sự im lặng sầu thảm đè nặng lên trên cảnh tượng này.

Thình lình, sự im lặng đó bị gián đoạn bởi vài lời nói rõ ràng do Léonore thốt ra.

Nàng mê sảng trở lại.

Từ lúc đó, nàng bắt đầu nói dài dòng, lúc thì với cha nàng, lúc thì với Roland... Altieri run rẩy vì giận dữ. Nàng xin tha thứ, thề thốt rằng tình yêu của nàng vẫn trong sạch, trung thành, cũng như vào ngày xa xăm của ánh mắt âu yếm đầu tiên!

Và đột nhiên, nàng ngừng không nói chuyện với Roland.

Chính với ông ta, với Altieri, mà nàng ngỏ lời trong cơn mê sảng.

Nàng buông ra nhiều cái tên... đó là tất cả sự bí mật của cuộc âm mưu sắp sửa thoát ra từ cửa miệng nàng...

Tái mét, ghê gớm, Altieri quay sang các thị tỳ và thét vang:

– Các người làm gì ở đây, các người kia? Ra ngoài hết! Các người phá rối phu nhân! Các người là nguyên nhân khiến cho sự mê sảng tăng lên! Đi ra, ta bảo!...

Những người thị tỳ, kinh khủng bởi cơn hung hăng khó hiểu đó đã đi ra ngoài rồi, mà ông vẫn còn tiếp tục la om sòm để che lấp những lời nói của Léonore.

Đến lúc ông thấy còn lại một mình với nàng, ông nhìn xung quanh mình với một ánh mắt dữ tợn, rồi đi đến xem coi có ai còn đứng lại trong gian phòng bên cạnh không.

Rồi ông trở lại ngồi bên cạnh Léonore và lơ láo, lắng tai nghe.

Phải! Nàng nói về cuộc âm mưu, nàng nói ra những chi tiết, đích xác vào mỗi lúc, cái tên của Altieri trở đi trở lại.

Rồi, cũng với sự đột ngột, nàng nín lặng, trĩu xuống trong một sự liệt nhược. Vào lúc đó, người ta gõ cửa.

– Ai đó? Altieri giật mình gầm vang và rút dao găm ra.

https://thuviensach.vn

– Y sĩ! Một giọng ở bên ngoài đáp lại.

Altieri thở nhẹ.

Y sĩ, một ông lão mực thước, đi vào vừa cúi chào trước vị lãnh chúa ghê gớm.

– Thưa thầy, Altieri nói, phu nhân ta bị ngã nên gây ra một cơn sốt mãnh liệt.

– Tốt, tốt, chúng ta sẽ xem, thưa đức ông.

Ông lão đến bên giường, quan sát kỹ người bịnh, cúi xuống gần mình nàng, lẳm bẳm nhiều lời nói rời rạc, van vái ông Hippocrate thiêng liêng, và cuối cùng, ông đứng lên hướng về viên đại úy thống lĩnh.

Ông lão đứng yên tái mét, gương mặt biến sắc bởi sự khủng khiếp.

Altieri đang nghiêng xuống mình ông, cây dao găm tuốt trần cầm nơi tay!

Chỉ cần Léonore nói ra một lời, là xong đời kẻ khốn nạn.

– Thưa đức ông, ông lão ấp úng... Tôi không hiểu...

Altieri bật cười.

– Xin đừng chú ý đến, thưa thầy! Ta tin sự thật rằng chính ta cũng lên cơn mê sảng. Xin thầy... Hãy theo ta!...

Ông đã đút dao vào vỏ và hung bạo, lôi vào gian phòng bên cạnh ông lão vẫn còn hoàn toàn sửng sốt và kinh hoàng.

– Xin tha lỗi cho ta, Altieri nói. Người ta có nhiều lúc điên cuồng khi con tim bị tràn trề một nỗi lo âu ghê gớm. Nhưng xin vui lòng nói cho ta biết ông suy nghĩ thế nào...

Ông lão bắt đầu cho nhiều lời khuyên nhủ liên quan đến sức khỏe quý báu của đức ông.

Rồi, dần dần ông giải thích tình trạng của phu nhân.

– Bà đang gặp nguy cơ chết chóc và cần phải được canh giữ ngày đêm.

– Tốt! Ta sẽ tự mình canh giữ cho phu nhân.

https://thuviensach.vn

– Tấm lòng tận tụy tuyệt vời, thưa đức ông!

Bấy giờ người học trò can đảm của Hippocrate chỉ dẫn nhiều phương thuốc đối với ông tỏ ra hiệu nghiệm nhất vào trong trường hợp này và cuối cùng rút lui vừa bảo rằng ông ta sẽ trở lại vào buổi sáng.

– Thầy sẽ làm tốt hơn, thưa thầy! Altieri nói. Thầy sẽ ở lại luôn trong dinh, và ta sẽ ra lịnh dọn cho thầy một gian phòng.

Ông lão nghiêng mình, tỏ vẻ vui thích.

Nhưng ông không tự ngăn được một ánh mắt lo sợ lên chiếc dao găm của Altieri đeo ở thắt lưng.

– Tại sao người đàn ông này muốn hạ sát ta? Ông tự hỏi khi ông đã ở yên trong gian phòng được dọn dẹp cho ông theo lịnh của Altieri. Ông ta có thật sự lên một cơn điên loạn không?...

Trong khi ấy, viên đại úy thống lĩnh đã đi trở vào trong phòng của Léonore và khóa cửa ở luôn bên trong...

Nhưng, trước khi đó ông cho gọi viên quản gia đến, nửa gia nhân, nửa quân nhân, và bảo ông ta rằng:

– Mi trông thấy ông thầy giải phẫu mà ta để cho ở đây?

– Vâng, thưa đức ông.

– Vậy thì, nếu người đàn ông đó đi ra khỏi dinh thự trước khi có lịnh của ta, thì mi sẽ chết.

Tên gia nhân hoàn toàn hiểu rằng ngài lãnh chúa đại úy thống lĩnh ít khi nào nói chơi. Nên ông ta xem lời hăm dọa như là đúng đắn, và đặt lính canh trước cửa phòng của ông y sĩ đáng thương. Hơn nữa, ông tin chắc rằng chủ nhân của mình chỉ muốn giản dị rằng chắc chắn có ông y sĩ ở ngay tầm tay, và cũng như mọi người ở trong dinh thự, ông ta thán phục lòng tận tụy của Altieri vì ông không rời khỏi đầu giường người bịnh.

Ông không cho phép người nào đi vào trong phòng và tự tay mình cho uống thuốc.

Việc đó kéo dài năm ngày năm đêm.

https://thuviensach.vn

Ngồi trong một chiếc ghế bành cạnh chiếc giường hai bước, Altieri lo lắng rình rập những lời nói tuông ra từ cửa miệng vợ mình; một thói quen được tạo thành do chứng bịnh; cơn mê sảng dữ dội trong lúc đó nàng nói lớn tiếng thường xảy ra buổi tối vào khoảng tám giờ và dịu đi độ hai giờ sau; bấy giờ có một sự tạm nghỉ cho đến bốn giờ sáng; lúc ấy Altieri khóa chặt cửa và ngủ trong một chiếc ghế bành, ông ta cũng bị rối loạn như người nữ bịnh nhân; mỗi một chuyển động của Léonore cũng làm cho ông đứng dựng dậy.

Léonore trở lại tri giác của sự sống vào buổi sáng ngày thứ sáu, nghĩa là nàng nhận thức sự đau đớn khốc liệt trong toàn thân thể và trong tâm hồn.

Đối với thân thể, đó là một sự mệt mỏi rã rời; dường như tất cả những khí lực trong tạng phủ đã bị cùn, nhụt, và dường như sẵn sàng tan nát; đối với tâm hồn, đó là một sự tuyệt vọng hoàn toàn, một sự chán chường tột độ, một lòng ao ước muốn chết.

Nằm bất động, hoàn toàn cứng đơ, trong sự yên lặng nặng nề mà chỉ riêng tiếng động của hơi thở rất nhẹ nhàng của nàng còn làm cho nặng nề hơn nữa, nàng hy vọng mơ hồ rằng đôi mắt của nàng sẽ không còn mở ra nữa, rằng không một cử chỉ nào thêm, không một lời nào thêm sẽ còn phát xuất ở nơi nàng, và rằng nàng sắp ngủ, một giấc ngủ ngàn thu, để không bao giờ còn thức tỉnh.

Bấy giờ, nàng bắt đầu ôn lại thảm kịch trong đời mình, thiết lập bản đối chiếu tai biến của mình.

Cái tội của nàng – chúng tôi dùng ở đây những danh từ được bày tỏ trong cái tư tưởng mất hồn mất vía đáng thương đó – cái tội của nàng đã kéo dài hơn sáu năm và bây giờ đã đến hồi chung cuộc.

Cái tội, đó là đã không dám yêu thương Roland tha thiết tuyệt đối như là nàng đã được yêu thương. Roland vẫn còn trung thành. Nàng đã phản bội.

Nàng đã không yêu thương chàng với tất cả tình yêu, bởi vì nàng đã nghi ngờ chàng! Nàng đã bồng bột nghe theo lời tố cáo của nàng kỹ nữ!

https://thuviensach.vn

Trong đêm lễ đính hôn, khi đứng trước Hội đồng Thập nhân chế, Imperia xác nhận rằng Roland là tình nhân của nàng và rằng chàng đã giết chết Davila do lòng ghen tương, đáng lý ra Léonore phải nghĩ đến và kêu lớn:

– Mi nói láo, Roland hoàn toàn thuộc về ta, cũng như ta thuộc về chàng nguyên vẹn.

Đến lúc bà lão thủ tướng phu nhân Silvia muốn lôi cuốn nàng đi về phía thang lầu những người Khổng lồ, để kêu gọi dân chúng nổi dậy, đáng lý ra nàng phải nghĩ đến và kêu lớn:

– Chúng ta hãy chạy đi, chúng ta cùng chết với chàng! Bởi vì chàng và tôi, chúng tôi là một người duy nhất và không có gì có thể chia rẽ chúng tôi.

Đến lúc thân phụ nàng thề thốt rằng Roland được ân xá đã bỏ trốn khỏi Venise, đáng lý ra nàng phải nghĩ đến và kêu lớn:

– Cha nói láo! Bởi vì Roland tất sẽ có đủ sức lết cho đến nơi đây để chết với con, trong vòng tay của con.

Và đến lúc nàng đi đến ngôi giáo đường Sainte-Marie, đến ngôi giáo đường được cung hiến cho những nàng trinh nữ trung thành, đáng lý ra nàng phải nghĩ và kêu lớn:

– Tôi không kết hôn với Altieri, bởi vì tôi là vợ của Roland, và tôi không thể thuộc về một người nào khác, tôi kết hôn với cái chết!

Phải! Đó là những gì đáng lý ra nàng phải nghĩ đến và kêu lớn, bằng cách tự sát ở dưới chân bàn thờ những nàng trinh nữ tinh khiết, những nàng trinh nữ biết yêu bằng tình yêu chung thủy.

Chúng tôi cần phải nhắc lại ở đây: Lời bi ca tuyệt diệu về tình yêu đó không phải do chúng tôi sáng tác ra; chúng tôi tìm ra được những nguyên nhân trong một bức thơ dài được Léonore viết gần sau đó và kể như là một bản thú tội.

Cho nên, đó là những hình thức rõ rệt về cái tội của nàng. Và cái tội đó chính là lòng nghi ngờ, là sự phủ nhận mối tình cao đẹp tha thiết,

https://thuviensach.vn

thủy chung mà nàng đã phạm phải trong sáu năm qua – cho đến cái giây phút mà sự thật mê muội được phanh phui đã làm nàng bừng tỉnh.

Roland không chết.

Roland đã ở sáu năm dưới đáy những cái giếng sâu.

Và nàng, kẻ khốn nạn – nàng là kẻ bị hành hạ đáng thương! Kẻ đã phản bội, đã làm lu mờ mãi mãi mối tình cao đẹp tinh khiết của mình bằng cách chấp nhận một vụ kết hôn gượng ép.

Uổng công nàng đã bảo toàn do một sự chống đối cuối cùng, bởi một nỗ lực cuối cùng của lòng trung trinh, lòng trong sạch của tấm thân nàng; uổng công nàng đã để giữa nàng và kẻ được nàng chấp nhận, những hàng rào ranh giới không thể vượt qua, ít nhiều nàng cũng không tránh khỏi bị hoen ố.

Và chính có lẽ Roland đã nghĩ đến việc đó nên trong cuộc hội kiến bi thảm ở đảo Olivolo, chàng đứng trước mặt nàng lặng thinh và lãnh đạm.

Thế là hết!

Bấy giờ chỉ có cái chết, cái chết mới giải thoát cho nàng và cái chết khả dĩ là một nơi nương náu an toàn và vĩnh cửu.

Đó là những gì Léonore nghĩ đến trong cái giờ thê lương mê sảng, nhưng với bản chất cường tráng của nàng sự sống bỗng hồi phục lại.

Nếu nàng nằm yên như thế, bị liệt nhược trong một sự rã rời tuyệt vọng, vừa khi nàng càng nhắm kín dữ dội thêm đôi mắt để kêu gọi đêm tối vĩnh viễn mau mau đến, một giọng nói thì thầm ở gần sát bên nàng, thình lình đập vào tai.

Nàng lắng nghe, và đối với lần đầu tiên, từ lúc nàng có thể suy nghĩ, nàng nghĩ đến sự ngạc nhiên là mình đang ở đây, nằm trong chiếc giường của mình.

Bỗng nhiên nàng nhớ lại rằng mình đã ngã xuống ở giữa phòng. Chắc chắn những thị tỳ đã đưa nàng lên giường. Nhưng đã xảy ra bao lâu? Một giờ? Một ngày?

Nàng lắng tai nghe.

https://thuviensach.vn

Những giọng nói thấp nhưng rất rõ ràng.

Đó không phải là những giọng nói đàn bà như nàng đã tưởng lúc đầu: đó là giọng nói đàn ông.

Nàng nhận ra ngay những giọng nói và dùng tất cả sức lực còn lại để không làm một cử chỉ nào cả, để trấn áp sự ghê tởm muốn trào dâng lên đôi môi của nàng.

Những giọng nói mà nàng vừa nhận ra, đó là của Altieri và của Dandolo – của người chồng và của người cha nàng!...

– Việc đó kéo dài năm ngày!... Altieri nói. Năm ngày ghê gớm đầy lo sợ và khủng khiếp!...

– Vậy là nó đã nói! Dandolo nói tiếp.

– Nàng đã nói... Nàng còn nói nữa... Ngay sau khi sự mê sảng trở lại, nàng trình bày tất cả cuộc âm mưu và thốt ra nhiều tên...

– Tên của ta! Dandolo hổn hển hỏi.

– Không! Tất cả ngoại trừ tên của ngài.

Có một giây phút im lặng.

Léonore nghe một tiếng thở dài khàn. Đó là thân phụ nàng đứng sát bên nàng, vừa thở mạnh khi cảm thấy được yên lòng.

Nàng hiểu rõ tất cả!

Nàng đã bị mê sảng, nàng đã nói ra những gì nàng biết, và Altieri đã ở trong phòng để canh giữ nàng!...Và bây giờ, ông ta kêu gọi đến Dandolo, thân phụ của người đàn bà hấp hối, chắc chắn để lấy một quyết định ghê gớm nào đó.

– Có lẽ, Altieri nói tiếp, nàng không biết rằng ngài thuộc vào trong bọn của chúng tôi; hoặc có thể là ở trong cơn mê sảng của nàng, cái ý nghĩ không tố cáo ngài, ngài là thân phụ, vẫn còn sống ở trong lòng nàng...

– Vậy là nó nói ra tất cả!... Tất cả, ngoại trừ tên của ta!

– Tất cả ngoại trừ việc đó.

https://thuviensach.vn

– Nhưng nếu như người ta nghe nó nói!... Ôi! Nếu như người ta nghe nó nói!...

– Có điều chắc chắn là nếu như chúng tôi bị bắt giữ, ngài tất cũng sẽ không tránh khỏi!

Thêm một lúc im lặng.

Léonore cảm nhận sự run rẩy của hai người đàn ông bên cạnh nàng.

Altieri nói tiếp:

– Cơn mê sảng đến với nàng buổi tối, và trong ban đêm; bây giờ nàng ngủ yên... Ôi! Những cái đêm đó... Thêm vài đêm giống như những đêm mà tôi đã trải qua đó lắng nghe ở cửa, tay cầm dao găm, sẵn sàng giết chết bất cứ ai đã nghe được, giật mình mỗi khi nghe có tiếng bàn ghế kêu răng rắc, ướt đẫm mồ hôi khi nghe tiếng một cánh cửa mở ra... Phải, chỉ thêm vài đêm giống như vậy, và tôi cảm thấy tôi sẽ trở nên điên. Tôi không chịu đựng nổi nữa, và tôi đã cho mời ngài đến...Ngài, thân phụ của nàng...

– Ta sẽ thay thế cho ngài, Dandolo vội vàng nói. Ngài hãy đi nghỉ, ta sẽ canh giữ thế cho ngài...

Altieri lắc đầu một cách thê thảm.

– Không có vấn đề nghỉ ngơi, ông nói chát tai.

– Thế là vấn đề gì? Bấy giờ Dandolo hỏi với một giọng trong đó Léonore bắt gặp nỗi lo sợ sâu xa của con người đang vẫy vùng trước một tai họa gần kề nào đó.

Và bỗng nhiên Altieri nói:

– Cần phải đừng cho người ta nghe nàng nói!... Và đối với việc đó, chỉ có một cách... Một cách duy nhất...

– Một cách? Người cha ấp úng mà tóc dựng đứng trên đầu ông vì khủng khiếp.

– Phải: Cần phải đừng cho nàng nói nữa!... Ngài nghe tôi nói... Ngài biết rằng tôi đã yêu thương con gái ngài đến đâu, và bây giờ tôi vẫn còn yêu thương nàng...

– Hãy im đi! Ôi! Thật là ghê tởm...

https://thuviensach.vn

– Tôi thương yêu nàng, ngài biết rất rõ việc đó, bởi địa ngục! Tôi thương yêu nàng và đó là nguyên nhân của sự tuyệt vọng của tôi. Nàng thù hận tôi, khinh bỉ tôi, nguyền rủa tôi. Và tôi, tôi thương yêu nàng... Và tôi không thể chịu đựng nữa. Cần phải hoặc là tôi chết – hoặc là nàng chết!... – Ngài hãy im đi! Người cha gầm vang. – Tôi sẽ không im đâu! Tôi cho mời ngài đến vì tôi đã đuối sức, để nói với ngài việc đó, để cho ngài nhận lấy phần của ngài trong sự bất hạnh đang đè nặng tôi.Chính ngài đã trao nàng cho tôi... Trao cho! Nực cười! Ngài không biết rằng kể từ ngày kết hôn, chúng tôi sống với nhau như người lạ! Cả ngàn lần tôi sắp sửa giết chết nàng! Cả ngàn lần tôi đến gần nàng để kết thúc cho xong với một sự hành hạ như thế, bằng cách làm tiêu diệt chính cái nguyên nhân của sự hành hạ! Đã khá đủ rồi, ngài nghe rõ không! Tôi không còn chịu đựng được nữa! Tôi sẽ không đi xa hơn nữa!... Tôi thương yêu nàng, vì nàng tôi trở thành điên rồ... Và từ năm ngày nay, tôi chịu đau khổ hơn là trong năm năm. Tôi nghe nàng kêu gọi người hôn phu của nàng, van xin ông ta, xin lỗi ông ta, kêu lên tình yêu của nàng, và mỗi một lời nói đó là một nhát dao găm đâm vào tim tôi... Và đây là tột đỉnh, nàng trở thành một sự hăm dọa chết chóc... Đã khá đủ rồi, tôi bảo ngài! Ngài có muốn từ nay sống trong một sự khủng khiếp vĩnh viễn không, chịu phó mặc cho một tính bất thường của đàn bà, cho một hoạt động báo thù! Ngài nói đi... Ngài cũng vậy, ngài có muốn kết thúc cuộc đời trên đoạn đầu đài không?...

Dandolo lẩm bẩm:

– Con gái ta! Ôi con gái của ta!...

Và nỗi kinh hoàng, thêm một lần nữa, thắng thế trên cái tâm hồn khốn nạn của người cha đó. Chỉ có điều, để cứu thoát con gái mình, ông thử làm một mưu toan yếu ớt.

– Có thể, ông ấp úng, nó sẽ không bao giờ nói đến những việc đó nữa!... Có thể đến lúc nó hết bịnh, ngài sẽ nhận ở nơi con gái ta sự bảo đảm một sự im lặng tuyệt đối... Ôi! Xin dung tha... Hãy chờ đợi... Ta tin chắc rằng con gái ta sẽ nín thinh.

https://thuviensach.vn

Vào lúc đó, Léonore làm một cử động.

Hai người đàn ông, phập phồng, nín lặng nhìn nàng.

Nàng quay về phía họ, mở mắt ra... Không còn là đôi mắt bị rối loạn bởi cơn mê sảng, mà những con mắt trong sáng, sôi nổi...

Hai người đàn ông trông thấy ánh mắt trong đó chiếu ngời ánh sáng thông minh, trong đó những hư ảnh vẩn đục của cơn mê sảng đã tiêu tan.

Cả hai đều có cùng cái rùng mình lạnh buốt.

Họ hiểu rằng Léonore đã nghe hết tất cả.

Và nàng nghĩ duy nhất một cách mạnh mẽ rằng giờ giải phóng của cái chết đã đến, rằng lời nói sắp sửa đối với nàng là một võ khí để tự tử, bởi vì cha nàng và người chồng nàng đã quyết định giết chết nàng.

Nàng nhổm dậy, tập trung tất cả sức lực để khiến cho giọng nói của mình mạnh dạn hơn, và nói:

– Cha đã lầm, thưa cha, tôi sẽ không nín đâu... Tôi sẽ nói... Ngay khi đứng lên được, tôi sẽ giao nộp tất cả hai người.

Và vì cả hai người nín lặng, sững sờ vì xúc động, nàng nói tiếp: – Các người đã thủ tiêu hiệp ước mà chúng ta đã quyết định ở trên đảo Olivolo; bằng cách xúc phạm nơi ẩn dật này với sự hiện diện đáng ghét của các người, các người đã giải trừ sự im lặng của tôi tự áp đặt cho mình; nên tôi sẽ nói.

Altieri đứng gần ở bên giường hơn.

Ông cúi xuống Léonore một gương mặt nhăn nhó khủng khiếp.

Vào lúc đó, sự say đắm cho đến ngày nay là nguyên động lực lớn cho những hành vi và những tư tưởng của ông bỗng sụp đổ. Sự biến đổi đó thỉnh thoảng đảo lộn một tâm hồn như là một cơn đại biến, một sự phún xuất của hỏa diệm sơn có thể làm xáo trộn cảnh tượng thiên nhiên, là chớp nhoáng. Giây phút trước, ông say đắm ao ước Léonore; giây phút sau, ông thù hận nàng rất thâm sâu dường như là ông đã thù hận nàng từ bao giờ.

https://thuviensach.vn

Ông muốn thốt ra vài lời nói – chắc chắn một lời nhục mạ tối thượng. Giọng nói tắt nghẹn trong cổ họng ông. Bấy giờ, ông chậm chạp giơ cánh tay lên, tìm chỗ để đâm xuống, để giết chết bằng một nhát duy nhứt.

Với một nụ cười khó tả của sự giải thoát, Léonore nhìn sững cây dao găm ném ra một ánh sáng lóng lánh trong cảnh lờ mờ.

Thình lình, cánh tay hạ xuống.

Nhưng dưới một cái đẩy đột ngột và mãnh liệt, món võ khí đi lệch, cày rách chiếc gối, cách gương mặt Léonore hai đốt tay, và Altieri, dưới cái đẩy dữ tợn đó, lảo đảo, rời xa cái giường ba bước chân.

Và Dandolo đứng trước mặt con gái mình với vẻ mặt u ám, tái mét trông thật thê thảm.

– Ta không muốn cho con gái ta chết! Ông gầm vang.

– Chính mi đã xô đẩy ta? Altieri hỏi, gần như điên dại, không hiểu ông ta nói gì và đang làm gì.

– Phải, chính ta.

– Mi cũng muốn chết sao?

– Tất cả, hơn là cho phép mi động đến con ta.

Altieri thở ồ ồ, thu mình lại. Bản năng sinh tồn đang chế ngự sự hung bạo bị kích động làm cho ông hiểu rằng ông cần phải hành động êm thắm.

Ông nhìn Dandolo.

Chưa bao giờ ông thấy ông ta như thế.

Con người nhu nhược, do dự đó, dễ làm cho sợ hãi, vừa mới thay đổi.

Ông ta trông ghê gớm. Linh hồn tổ tiên của những người Dandolo oanh liệt, của những vị thủ tướng xưa đã tạo ra sự hưng thịnh và sự hùng mạnh cho Venise, vừa hồi sinh nơi ông.

Và ông còn hơn thế nữa, ông làm tốt hơn: Ông là người cha.

https://thuviensach.vn

Altieri chìm xuống vực thẳm của sự khủng khiếp trong khi Dandolo càng lên cao.

Ông ấp úng:

– Kẻ khốn nạn, vậy ra mi muốn cho chúng ta mang chiếc đầu nộp cho gã đao phủ sao! Kẻ điên cuồng, vậy ra mi thèm khát đoạn đầu đài sao!

– Chà! Dandolo nổ vang trong một tiếng nức nở ghê gớm, cái chết, đao phủ, đoạn đầu đài, nhục nhã, ngục thất, tất cả, tất cả, hơn là sự hèn nhát cuối cùng đó! Hèn nhát! Ta đã hèn nhát! Suốt cả đời ta, ta đã vùng vẫy chống lại sự hèn nhát. Ta đã bán con gái ta cho mi, ta cũng đã bán linh hồn ta cho mi; mi đã mua chuộc ta, tên mặc cả lương tâm độc ác! Vậy thì, ta hồi tỉnh lại, chỉ thế thôi! Cái chức tước mà mi đã cho ta, ta không muốn đến nữa; sự vinh quang, sự uy quyền, tòa dinh thự xưa chứa đầy của cải, hãy lấy lại tất cả! Ta, ta tự chủ và ta bắt lại con gái ta.

Altieri bước tới một bước.

Dandolo rút dao găm ra và nói:

– Ta khuyên mi đừng đến gần con gái ta, nếu như mi không muốn ta xuống tay trước tên đao phủ.

– Cái chết đổi cái chết, Altieri gầm lớn, ta thích thà kết thúc ở đây hơn!

Và ông ta xông vào mình Dandolo đang giận sùi bọt mép.

Cuộc chiến đấu mau lẹ và lặng lẽ. Có một vài tiếng gầm thét, vài tiếng thép va chạm.

Rồi thình lình, Altieri ngã xuống, vai trái bị đâm xuyên suốt. Ông lăn lộn ở chân giường và còn toan chụp lấy bàn tay của Léonore. Nhưng với một cái đẩy mạnh, người cha xô ông té lăn ra xa...

Một khi đã xô Altieri dang ra, Dandolo quay về phía Léonore.

Ông không nói một lời.

Nhưng ông quỳ xuống, cầm lấy bàn tay đứa con gái, úp vào chiếc trán nóng bỏng của ông và ông khóc nức nở.

Léonore cúi xuống về phía ông và lẩm bẩm:

https://thuviensach.vn

– Cha của con!

– Được tha thứ! Dandolo kêu lên trong một tiếng la vui mừng vang dội khó tả.

– Được khắc phục lại, thưa cha! Léonore đáp với một vẻ tự hào làm rạng rỡ gương mặt nàng.

•••

Dandolo đã đứng lên.

– Con sẽ không ở lại đây, ông nói với một giọng không run rẩy; ta sẽ cho đưa con về đàng kia, về ngôi nhà của chúng ta ở đảo Olivolo... Chính ta sẽ chữa lành bệnh cho con, ta bảo đảm với con, đi, bây giờ ta tin chắc. Chúng ta sẽ lấy lại cuộc sống thuở xưa, riêng hai người chúng ta, hoàn trả lại cuộc sống cho nhau... Hãy chờ... Ta đi kêu gọi, ra lệnh... May mắn thay, không có gì thay đổi ở ngôi nhà chúng ta cả...

Léonore lắc đầu.

– Thưa cha, nàng nói, cha quên rằng Olivolo không còn phải thuộc về chúng ta...

Dandolo đứng rụng rời.

Ông đã quên lãng việc đó! Ông đã quên lãng Roland! Ông lẩm bẩm:

– Ngôi nhà đã bán!

– Cho một người ngoại quốc! Léonore vội vàng nói.

– Thế thì! Nào đáng kể! Dandolo nói tiếp. Chúng ta sẽ thuê một ngôi nhà...

– Thưa cha, Léonore cương quyết nói, cha quên rằng một người con gái của dòng họ Dandolo không bao giờ lìa khỏi ngôi nhà của người chồng mà mình đã chấp nhận... Cha đừng lo ngại gì cho con cả. Hồi lúc nãy, con muốn chết. Bây giờ, con cần phải sống... cho cha, thưa cha... Nếu không phải là cho những người khác. Chắc chắn ngài lãnh chúa Altieri hiểu rõ tư tưởng của con...

https://thuviensach.vn

Ngài biết rằng không bao giờ một lời nói sẽ lọt ra khỏi cửa miệng con để có thể tiết lộ sự bí mật của ngài. Ngài biết rằng nếu ngài lại lừa dối thêm nữa hiệp ước của chúng ta, nếu như ngài đi vào đây nữa, những hậu quả từ đó sẽ rất ghê gớm cho ngài... Ngài biết rằng nếu xảy đến một điều bất hạnh cho con, đoạn đầu đài sẽ được dựng đứng trước mặt ngài, bởi vì cha sẽ có mặt ở đó để tố giác ngài... Có phải không, ngài lãnh chúa Altieri, rằng ngài chấp nhận những sự việc như thế?...

– Ta chấp nhận! Viên đại úy thống lĩnh nói.

– Tôi nói thêm, Léonore tiếp, rằng cha tôi sẽ tự do đi vào bất cứ giờ nào ngày và đêm...

– Việc đó vô ích, bấy giờ Dandolo nói, bởi vì con không muốn đi ra khỏi nơi đây, con gái của ta. Gian phòng bên cạnh sẽ là phòng của ta; và không một ai sẽ đi vào trong phòng con nếu không đi ngang qua thân xác của ta...

Altieri gật đầu ra hiệu chứng tỏ rằng ông chấp nhận sự thu xếp đó. Bấy giờ với một nỗ lực mà chỉ một bản chất thật cương quyết như là của ông mới thực hiện được, ông đứng lên và không quay đầu về phía Léonore và Dandolo, với một bước chân gần như vững chắc, ông đi ra cửa, kéo chốt gài và biến mất.

Léonore, đã hơi nhổm dậy để theo dõi tất cả các giai đoạn hệ trọng của cảnh tượng đó, ngã trở xuống gối nàng bất tỉnh.

https://thuviensach.vn

XL
DOANH TRẠI CỦA ĐẠI-QUỶ*

Bây giờ chúng tôi cần trở lại Roland Candiano. Người ta thấy rằng sau cuộc gặp gỡ lạ lùng của chàng với Léonore, chàng đã sai Scalabrino mang mệnh lệnh đến cho những vị thủ lĩnh ở trong núi và ở đồng bằng, và chàng đã lập tức rời khỏi Venise.

Roland tự cho mình cái cớ đó, là cần phải sớm gặp mặt Jean de Médicis và ngăn cản bằng mọi giá sự liên kết của ông ta với thủ tướng Foscari.

Sự thật, chàng chạy trốn Venise, bởi vì Venise đối với chàng không còn chịu đựng nổi, chàng sợ một cuộc gặp gỡ mới với Léonore, sợ ngay chính mình, sợ cho tình yêu của mình!

– Sao! – Chàng tự nói trong lúc cưỡi ngựa đi dọc theo những con đường rợp bóng mát của những cây trắc bá to lớn phi thường, những cây bách hương và những cây bạch phong khổng lồ – Sao! Ta vẫn còn thương yêu đến thế sao! – Sao! Ta chịu khổ một thời gian quá lâu, tên của nàng bóp nát tim ta vào mỗi giây, mỗi nhịp đập của con tim ta là một tiếng than thở của tình yêu, và nàng đã phụ bạc ta một cách tàn nhẫn, ghê tởm như một kẻ hèn hạ nhất trong những người đàn bà khốn nạn ở cảng đã có thể phụ bạc người chèo thuyền được ưa thích của mình – Sao! Nàng đã lợi dụng khi ta bị ném vào trong ngục tối để trao mình cho một người khác? – Nàng có biết rằng ta đang khóc những giọt lệ máu và nàng lại đang kết hôn với người khác!... Thế mà ta vẫn còn thương yêu nàng mãi mãi!...Trái tim của ta được làm bằng một thứ bùn như thế nào!... Đêm nay, nàng lạnh lùng, thản nhiên, trong lúc ta cắn răng để ngăn tiếng gọi tình yêu đang dâng trào lên đôi môi ta, nàng không có một lời thương tiếc hay hối hận nào cả!... Nàng đã làm cái

https://thuviensach.vn

việc bố thí để kéo ta ra khỏi cuộc mai phục, nàng đã ban phát cho ta một ít tự do. Nàng đã làm việc đó cũng như nàng cũng sẽ làm cho một kẻ bị lưu đày nào khác...

Bấy giờ Roland thúc mạnh vào hông ngựa và chạy vụt đi trong một nước phi mau giận dữ, dường như chàng hy vọng rằng con ngựa bị điên cuồng vì đau đớn sẽ lôi cuốn chàng vào trong một vực thẳm nào đó...

Rồi, lần lần, những tư tưởng về sự báo thù đến thay thế cho những tư tưởng về tình yêu và về tuyệt vọng. Roland nghĩ đến gã Foscari đó là một trong những nguyên do trực tiếp nhất trong sự bất hạnh của mình. Chàng gợi nhớ lại mãnh liệt cảnh tượng ghê gớm của hành vi đâm mù mắt thân phụ mình.

– Không có gì mới mẻ – Chàng lẩm bẩm– Léonore không còn hiện hữu đối với ta. Giờ đây nàng càng không hiện hữu nữa. Nhưng mà việc gì đang hiện hữu, đó là gã Foscari độc ác; đó là lòng tham vọng của ông ta; và nếu như ta để cho ông ta tự do hành động, người đàn ông đã gia hình thân phụ ta sẽ trở thành vị Chúa tể của nước Ý... Nhưng ta đang ở đây... Còn những kẻ khác, chúng ta sẽ xem tới sau đó!

Từ lúc đó, chàng tập trung tất cả sức mạnh của lý luận trên cái sứ mạng chàng đang thi hành: Dùng đủ mọi cách để ngăn cản, kể cả bạo lực, một sự thỏa thuận giữa thủ tướng Foscari và Jean de Médicis.

Chàng đã thu thập những tin tức.

Vả lại, những hành động và cử chỉ của vị tướng lãnh danh tiếng đã được mọi người lo lắng theo dõi, tiếng vang về những cuộc vận động và phản vận động của ông lan tràn mau lẹ trong khắp nước Ý.

Vào lúc này, Đại Quỷ đang bao vây pháo đài Governolo.

Ông có một đạo quân ô hợp, những kẻ đầu trộm đuôi cướp, trung thành với vị chỉ huy của họ một lòng thán phục cuồng tín.

Vài nhà sử học đã gọi ông là một “chiến sĩ dễ thương”.

Người “chiến sĩ dễ thương” đó bị kinh sợ như là một thiên tai. Nếu như ông ta không được gọi là “thiên tai của Trời” như là Attila*, thì ít nữa ông cũng tỏ ra một vẻ nghênh ngang với cái danh hiệu được quân

https://thuviensach.vn

sĩ của ông xưng tặng và ông lấy làm vinh dự để chứng minh cái biệt danh là Đại Quỷ được ông ta nhận lãnh.

Có lúc ông thản nhiên cho giết chết một hoặc hai ngàn người.

Và cũng để vui đùa, ông ra lệnh cho cướp bóc, đốt phá các thành phố bị lọt vào tay ông ta.

Roland đi đến gần Governolo, nơi doanh trại của Đại Quỷ vào lúc ban đêm. Jean de Médicis, muốn sớm ném ngay bọn quân sĩ của mình tấn công thành trì, nên để cho họ một đêm tự do phóng đãng. Cả doanh trại liên hoan, theo lời của Philareste Chasles, và suốt đêm trải qua trong cuộc lễ. Hàng ngàn tiếng kêu: *Hoan hô Đại Quỷ (Ewiva il Grand Diavolo)* vang dậy khắp nơi.

Trời lạnh lẽo. Một ngọn gió hiu hiu gay gắt thổi ngang qua các ngọn cây và các cái lều. Người ta đốt những đống lửa lớn.

Một không khí vui vẻ tràn ngập ở trong trại nơi những "cô gái nhẹ dạ" các vùng lân cận đều chạy đến.

Và dưới những cây sồi to, mặc dù tiết trời lạnh còn giữ một phần tàn lá rậm rạp, dưới ánh sáng u ám của những cây đuốc hoặc trong ánh lửa đỏ các đống lửa, hiện ra những nhóm binh sĩ đang ăn, uống, ca hát và ôm choàng những người đàn bà.

Đó là cuộc trác táng trước chiến trận.

Những tiếng chửi thề, những giọng khàn ca hát, những tiếng la ó của những người đánh bạc, những tiếng la hét man rợ của bọn quân sĩ giành giựt một người đàn bà, đó là những gì Roland nghe thấy và nghe lúc chàng đi qua đám lính chiến đánh thuê hỗn tạp, lòng đầy ghê tởm.

Chàng yêu cầu được dẫn đến gặp vị chủ tướng.

Đại Quỷ đang ở dưới chiếc lều của ông dựng ở giữa doanh trại, bao quanh bởi một vài vị phó tướng được ông ưa thích. Chiếc lều rộng rãi; một đống lửa lớn cháy ngoài cửa lều và trước đống lửa, mười hai kỵ sĩ đứng bất động, tay cầm súng trường, đang canh gác. Jean de Médicis và các sĩ quan của ông ta ngồi xung quanh một chiếc bàn lớn trong khi

https://thuviensach.vn

những nhạc công chơi đàn và thổi sáo hoài công gắn sức che lấp tiếng động ồn ào của những đám ăn chơi hỗn loạn ở bên ngoài đưa đến. Jean de Médicis, ăn, uống, cười vang, và nếu không có bộ trang phục riêng biệt của ông ta, tất người ta sẽ nhận lầm là một tên lính đánh thuê người Đức mà Roland đã trông thấy dưới những cây sồi, qua ánh lửa đỏ.

Khi Roland xuất hiện trước mặt, ông nhíu mày:

– Ông là ai?– Ông ta hỏi.

– Tôi từ Venise đến – Roland nói – và tôi muốn nói chuyện bí mật với ngài; tôi là Roland Candiano, con trai của thủ tướng Candiano, người đã bị bắt bất ngờ một cách hèn nhát giữa buổi lễ, và bị đâm mù mắt trong cung điện của ngài.

Một sự xao động ngấm ngầm đón tiếp những lời nói thốt ra với một giọng trầm tĩnh.

Câu chuyện rùng rợn của những người Candiano được biết, lan truyền gần như truyền kỳ khủng khiếp, còn về câu chuyện phiêu lưu thê thảm của Roland Candiano, bị bắt, bị ném vào những đáy giếng vào lúc cử hành lễ đính hôn của chàng, nó đã thành một chuyện truyền kỳ về tình yêu và lòng thương hại.

– Ta tưởng rằng ông còn ở trong ngục thất? – Jean de Médicis nói.

– Người ta vẫn có thể ra khỏi một cái ngục, dù rằng ngục thất đó gọi là những cái giếng ở Venise.

– Ông muốn nói chuyện với ta?

– Nếu như được ngài chấp thuận việc đó.

– Xin được hoan nghinh ông ở bàn tiệc và ở trong lều của ta – Bấy giờ Đại Quỷ mới nói – Ta có biết Candiano, đó là một người đàn ông quá tốt và không biết rõ cách cai trị bình yên, nhưng cuối cùng đó là một người đàn ông gặp dịp cũng biết giúp đỡ, ta nhận thấy thế cách đây có mười năm. Vì thế con trai của ngài được hoan nghênh ở giữa chúng ta...

Vừa nói những lời đó, Jean de Médicis chỉ cho Roland một chỗ ngồi cạnh bên ông. Roland ngồi xuống và cụng ly với Đại Quỷ, một cái ly

https://thuviensach.vn

vừa được người ta rót đầy trước mặt chàng. Thực hiện nghi thức lễ độ xong, chàng không mó đến các thức ăn cũng như rượu.

Những tiếng cười và những câu chuyện trò ầm ĩ lại tuôn ra như pháo nổ và náo động cả chiếc lều rộng rãi.

Jean de Médicis nhìn trộm người khách và chiêm ngưỡng vẻ đẹp đàn ông của chàng, sức mạnh và sự mềm dẻo dường như được biểu hiện trong mỗi sự chuyển động của chàng.

– Nếu như ông ta trông cậy nơi ta giúp đỡ để chiếm đoạt lại chiếc mũ miện của ông lão Candiano, ông ta đã lầm nhiều – Ông nghĩ – Bởi tất cả lũ quỷ, Foscari là một người cạnh tranh dữ dằn, và ta lo ngại không muốn ông ta chống lại ta. Nhưng nếu như ông ta muốn nhận chỉ huy một phần quân đội ta, đêm nay ắt ta sẽ làm được một sự thu phục tốt.

Vừa độc thoại như thế ở trong lòng, Đại Quỷ không quên hỏi thăm Roland về thời gian trú ẩn của chàng ở đáy các cái giếng, và cách thức chàng đã bị bắt, làm thế nào chàng vượt ngục được...

Roland trả lời vắn tắt cho ông ta, trong vài lời nói. Nhưng mỗi câu trả lời làm tăng thêm giá trị của chàng. Đến lúc cuối cùng Đại Quỷ tuyên bố với các sĩ quan của ông ta rằng đã đến lúc rút lui, ông ta nhất quyết đưa những đề nghị cho Roland để chàng nhận việc bên cạnh ông ta, và giao phó cho chàng một cấp bậc quan trọng.

Các vị sĩ quan, bọn gia nhân, những nhạc công chơi đàn rút lui với một sự mau lẹ chứng tỏ rằng kỷ luật bề ngoài được buông lỏng ở trong doanh trại trác táng này thực tế là rất nghiêm khắc!

– Chỉ còn riêng có chúng ta – Đại Quỷ liền nói–Hãy nói đi! Ông có gì để nói với ta?... Xin để ta nói trước cho ông rõ rằng ta đang bị vướng víu trong những cuộc hành quân chiến sự sẽ kéo dài lâu nếu như quỷ sứ, chủ nhân của ta thích; nên ta lấy làm hối tiếc không thể toan tính cho ông một sự chuyển binh nào về phía Venise được.

Roland lắc đầu và mỉm cười kiêu ngạo.

– Xin ngài hãy yên lòng, – Chàng nói – tôi tự làm lấy những công việc của mình, và đến lúc tôi đi trở vào cung điện quận công, đó sẽ là

https://thuviensach.vn

do tôi muốn, chứ không phải tại vì người ta sẽ dẫn tôi vào.

– Bởi trời cao! – Ông làm ta ưa thích như vậy... Và ta không giấu giếm với ông rằng ta đã đánh giá ông rất cao, và nếu như ông vừa ý nhận chỉ huy dưới quyền ta...

– Tôi chỉ tuân theo lệnh của chính mình mà thôi, – Roland nói – nhưng tôi xin cảm ơn về lời đề nghị của ngài và cái tư tưởng đại lượng của ngài đã cổ vũ tôi.

– Vậy chớ ông muốn gì nào? – Jean de Médicis ngạc nhiên hỏi.

Roland trầm tư giây lát.

– Jean de Médicis, – Chàng nói, – ngài là một người chiến sĩ lỗi lạc, và không phải là một nhà ngoại giao tài ba; ngài bị kinh sợ bởi vì ngài có một quân đội đi theo ngài mù quáng và những chiến công vừa qua của ngài cho thấy tài năng thi thố về những gì ngài có thể thực hiện được; nhưng ngài phải ở lại trong con người chiến sĩ danh tiếng của ngài; nếu như ngài nhúng tay vào những cuộc âm mưu, ngài sẽ mất đi uy tín của mình.

– Ai bảo với ông rằng ta muốn âm mưu?

– Thưa ngài, chính vì việc đó mà người ta muốn đề nghị với ngài.

– Ai thế?

– Thủ tướng Foscari.

– Chà! Chà! – Jean de Médicis nói, ông trở nên mơ màng.

– Có một cuộc tranh đấu sinh tử giữa Foscari và tôi. Jean de Médicis, – Roland nói tiếp. – tôi đến yêu cầu ngài nên ở trung lập giữa hai người chúng tôi.

– Ông hãy giải thích – Đại Quỷ lạnh lùng nói.

– Foscari đã bắt thân phụ tôi chịu đựng một khổ hình rùng rợn; Foscari đã ném tôi vào những đáy giếng ở Venise, tại đây tôi đã trải qua sáu năm trời; Foscari phải bị trừng phạt, ông ta và những đồng lõa của mình...

Roland thốt ra những lời nói đó với một âm điệu thù hận đến nỗi Jean de Médicis rùng mình và kêu to lên:

https://thuviensach.vn

– Bởi tất cả lũ quỷ có sừng, ta không muốn thuộc về những kẻ thù của ông!...

– Tất cả những ai giúp đỡ những kẻ thù của tôi sẽ trở thành những kẻ thù của tôi – Roland trả lời – Tôi tiếp tục. Tôi đã thực hiện chống lại Foscari và những kẻ đồng lõa của ông ta một trận chiến không thương hại. Tôi sẽ chết hoặc là họ sẽ chết, không có lưng chừng, tôi hoạt động ngầm phá hoại thế lực của Foscari, thì ông ta nghĩ đến việc tạo ra những đồng minh cho những công cuộc to tát mà nếu như ông ta thành công, sẽ đặt ông ta ra ngoài tầm tay của tôi... Và người đồng minh đầu tiên mà ông ta nghĩ đến, là ngài, Jean de Médicis...

– Làm thế nào ông biết được việc đó?

– Foscari gởi đến cho ngài một sứ thần, một người đàn ông quen biết với ngài...

– Ai thế? – Pierre Arétin.

– Pietro!

– Cái gã Pietro tốt đó à!... Ta sẽ thích thú được gặp lại ông, ta cảm thấy thiếu ông ta...

– Ngài sẽ không gặp lại ông ta đâu! Tôi đã bắt Pierre Arétin, tôi biết được sứ mạng bí mật của ông ta được giao phó, tôi để ông ta ở nơi chắc chắn và tôi đi thế chỗ của ông ta.

– Ông, ông làm việc đó!

– Phải, Jean de Médicis, tôi đã làm việc đó.

– Và chính là ta mà ông đến bảo việc đó! Ta thú nhận rằng ông thiếu chi điều táo bạo!

– Jean de Médicis, – Roland nói – sự táo bạo là của cải cuối cùng còn sót lại của tôi.

– Và ông nói rằng ông biết những gì Pierre Arétin được giao phó nói lại với ta?

– Tôi sẽ lập lại chính những lời mà Pierre Arétin phải chuyển đến ngài về phần của Foscari. Duy tôi chỉ tóm tắt lại và lột bỏ những sự khéo léo mà ông ta sẽ không quên bao bọc nó. Foscari muốn chiếm cứ

https://thuviensach.vn

nước Ý và làm thành một vương quốc duy nhất. Ông ta đề nghị với ngài liên kết quân đội của ngài với quân đội của Venise tăng cường thêm hạm đội của ông ta dùng để chuyên chở những đội quân đổ bộ lên bờ biển và đuổi xa những người ngoại quốc muốn chống lại cuộc phối hợp*. Một khi nước Ý chịu quy phục, hai người các ngài sẽ ngự trị, ông ta ở miền Bắc với Venise hoặc Milan làm thủ đô, ngài ở miền Nam với Rome hoặc Naples làm kinh đô. Đó là kế hoạch trong nét đại cương của nó. Đó là sự liên minh được Foscari đề nghị với ngài. Ngài nghĩ thế nào?

– Và nếu như ta nói với ông những gì ta suy nghĩ, ông sẽ lãnh chuyển giao câu trả lời của ta đến Foscari như là ông đã mang đến những lời đề nghị của ngài không?

– Không chút nghi ngờ nào cả, dù là lời phúc đáp như thế nào. Không có gì dễ dàng hơn đối với tôi để cho ngài không biết rõ những đề nghị của thủ tướng.

– Ngạc nhiên về sự im lặng của ta, ngài sẽ gởi đến một đại biểu khác.

– Có lẽ! – Dù cho thế nào, tôi cũng sẽ chân thành lúc trở về cũng như là lúc tôi ở đây. Ngài có thể nói ra thành thật.

– Được. Kế hoạch của Foscari về toàn thể tỏ ra vĩ đại. Đó là một tư tưởng của thiên tài và sẽ lấy làm tiếc rằng một người như ta lại không giúp cho nó thành công. Về nguyên tắc, ta chấp nhận đề nghị liên kết. Đó là tất cả những gì ông sẽ nói lại với Foscari.

– Chỉ có thế?

– Tạm thời chỉ có thế. Đối với một sự thỏa thuận dứt khoát, cần phải có một cuộc hội kiến giữa thủ tướng và ta. Cuộc hội kiến đó, nơi hội kiến, ngày giờ, ta sẽ thông báo cho ngài bởi một phái viên mà ta sẽ gởi đến Venise. Và việc đó, trễ lắm là trong ba ngày hay bốn ngày. Ngay sáng mai, ta muốn đi nghiên cứu cái điểm yếu của Governolo và phối hợp cuộc tấn công sẽ xảy ra vào ngày mốt. Một ngày để cướp phá... Ta có thể phái người đi chỉ sau ông chừng ba hay bốn ngày được không?

https://thuviensach.vn

Vừa thốt ra những lời sau chót, Đại Quỷ đã dùng một âm điệu xảo quyệt không cần che giấu. Người này hiểu rằng người chiến sĩ ghê gớm đang trù tính một cuộc phản công. Nhưng chàng vẫn tỏ ra bình tĩnh và nghiêm trọng, không một nếp nhăn nào trên gương mặt chàng biểu lộ sự lo ngại.

Quả thật, lời đề nghị của Foscari gây phấn khởi cho Jean de Médicis.

Ông ta nhắc lại nhiều lượt giữa hai hàm răng:

– Tuyệt vời!...– Tư tưởng huy hoàng!...– Xứng đáng với ta!...

Trong lúc ấy, ông ngồi dựa ngửa vào lưng ghế, đôi mắt lim dim, quan sát Roland với ánh mắt mỉa mai và tàn nhẫn.

– Thế là ngài chấp nhận?... – Roland nói tiếp – Không cần suy nghĩ, không do dự, ngay lần đầu, ngài chấp nhận?

– Cần gì phải suy nghĩ! – Đại Quỷ kêu lớn– Tư tưởng thật huy hoàng, ta bảo ông, và ta chấp nhận.

– Tôi chỉ còn phải minh giải vài lời với ngài.

– Đến từ một người quá dạn dĩ và quá thận trọng như ông, nó sẽ được hoan nghinh, Cadiano.

– Đây là điều thứ nhất,– Roland nói vẫn luôn luôn trầm tĩnh – Nó liên quan đến cá nhân ngài. Theo ý tôi, trước hết ngài là người chiến trận. Tôi tin thật sự rằng khoa ngoại giao sẽ làm cho ngài bị thất bại. Thật vậy, ngài có thể liên hợp quân đội của ngài cùng với những nỗ lực của Foscari. Các ngài chiếm đoạt được Ý, mặc dù công cuộc thực hiện tự nó sinh ra nhiều khó khăn hơn là ngài thiết tưởng. Milan, Florence, Pise, Mantoue là những nước cộng hòa hùng mạnh sẽ thành lập một liên minh. Nhưng chúng ta sẽ giả sử rằng sau mười năm và có lẽ còn lâu hơn các ngài sẽ thành công những trận giặc đẫm máu, chúng ta giả sử rằng nước Ý bại trận sẵn sàng chấp nhận ngài là chúa tể. Chúng ta còn giả sử thêm một việc không thể có: Đức giáo hoàng bằng lòng cái vương quốc của ngài. Âu châu không đứng lên đáp ứng theo lời kêu gọi của giáo hoàng... Chúng ta hãy chấp nhận tất cả việc đó. Khi ngài đối diện với Foscari, vai trò của ngài đã chấm dứt. Vai trò của ông ta bắt

https://thuviensach.vn

đầu. Người chiến sĩ bị lu mờ, nhà ngoại giao xuất hiện trên sân khấu nhuộm máu đỏ do ngài đã chuẩn bị...Lúc đó việc gì sẽ xảy ra, theo ý kiến của ngài?

Jean de Médicis đã theo dõi rất chăm chú những lời nói của Roland.

Nếp gấp mỉa mai trên khóe miệng của ông đã biến mất.

Cái dáng điệu tin tưởng vô biên phản chiếu trên nét mặt người chiến sĩ sung sướng đã tan biến mất. Roland nhận thấy tác dụng mà chàng vừa gây ra và vội vàng nói tiếp:

– Tôi chưa nói đến sự kháng chiến chắc chắn và có lẽ thắng lợi của chính Venise. Venise mà những vận mệnh dẫn dắt đến một tương lai của tự do. Venise đang nhìn ra biển cả chớ không phải về đất liền. Venise đang hoài bão đến hòa bình, đến thương mại, đến vinh quang của nghệ thuật, chắc chắn sẽ đứng hàng đầu để nổi loạn. Nhưng mà tôi trở lại câu hỏi của tôi. Thắng trận ngài sẽ làm gì?

– Bởi lũ quỷ, thưa chủ nhân, ta sẽ ngự trị ở Naples, nếu không phải là chính ở Rome! Lúc đó ai có thể ngăn cản được ta?

– Ai? Người liên kết với ngài, Jean de Médicis! Tôi không muốn nói là người đồng lõa của ngài. Tôi biết rõ Foscari. Tôi soi thấu tâm can của ông ta. Đến lúc ngài đã chinh phục xong nước Ý, chỉ sẽ có một ông vua duy nhất, và ông vua đó...

– Sẽ là ta!, Jean de Médicis gầm vang vừa đấm mạnh lên bàn làm rung rinh những cái ly để ở trên bàn.

Nhưng ông trấn tĩnh lại ngay, dường như ông lo ngại đã tiết lộ tư tưởng của mình:

– Foscari sẽ chân thành. Ông ta bắt buộc sẽ chân thành, nếu như không phải do thiện chí.

– Được – Roland nói – Tôi sẽ kết thúc với những lời trình bày chân tình liên quan đến ngài. Tôi chỉ còn lại việc trình bày với ngài những lý lẽ của cá nhân tôi. Tôi đã nói với ngài những nguyên nhân mối hận thù của tôi đối với Foscari. Nếu như ngài trở thành người liên kết của ông ta, ngài làm trở ngại những gì tôi đã quyết định sẽ làm. Jean de

https://thuviensach.vn

Médicis, tôi xin thề với ngài trên thân mẫu tôi đã bị chết vì thống khổ và vì đau đớn, trên đầu thân phụ tôi bị hành hình, tôi xin thề với ngài rằng không có gì ở trên đời có thể cứu thoát Foscari,khi mà tôi sẽ trừ khử mọi chướng ngại vật dựng lên giữa thủ tướng và sự trừng phạt mà tôi mang trong tâm tưởng của mình.

Roland đứng lên và nói:

– Ngài hãy suy nghĩ, Jean de Médicis.

– Ta tưởng rằng ông đang hăm dọa ta – Đến lượt Đại Quỷ đứng lên và nói.

– Tôi chỉ báo trước với ngài, thế thôi. Foscari, đó là tội ác; tôi, tôi là sự báo thù. Tùy ngài chọn, Médicis!

– Sự lựa chọn của ta đã xong! – Đại Quỷ gầm vang.

– Này! cứu ta!

Hơn một chục sĩ quan xông vào chiếc lều.

– Bắt lấy người đàn ông này! – Jean de Medicis ra lệnh. Và tạm giữ cho đến lúc ta phán định.

Roland liền bị bao vây.

Chàng tỏ ra thản nhiên cũng như từ lúc chàng đi vào trong lều.

– Médicis, – Chàng nói lạnh lùng – tôi sẽ để cho ngài lựa chọn giữa tội ác và công lý. Ngài hãy coi chừng! Vẫn còn thời giờ.

– Đem ông ta đi! – Đại Quỷ trả lời.

– Vậy là chính ngài đã muốn như thế!....

Roland ném ra lời nói đó mà không tỏ ra giận dữ.

Chàng vẫn còn muốn nói nữa thì hai viên sĩ quan đứng gần nhất để tay lên vai chàng.

Người ta biết rõ sức mạnh vô địch của Roland.

Vào ngay lúc chàng ném ra cho Đại Quỷ một lời hăm dọa cuối cùng, chàng tự thu mình lại; nét mặt chàng cho tới đây vẫn lạnh lùng, bỗng biến đổi, trở thành ghê gớm, sáng rực.

https://thuviensach.vn

Chàng gạt mạnh hai cánh tay trong một cử động chớp nhoáng. Hai viên sĩ quan lăn tròn như bị đánh ngã.

Roland nhảy một cái quăng mình về phía cửa lều. – Bắt lại! Bắt lại! – Đại Quỷ thét lớn. – Phản bội!

– Bắt lại! Bắt lại! – Đến lượt tám hay mười sĩ quan còn lại thét lớn. Họ thành lập giữa Roland và cửa lều một hàng rào chắn lởm chởm dao găm.

Đồng thời một toán đông quân sĩ, bị lôi cuốn bởi những tiếng kêu la, chạy tới về phía chiếc lều, trong khi những kỵ sĩ canh trước lều thành lập một vòng bán cầu và giơ cao súng ngắn của họ lên.

Roland đã rút ra thanh gươm chiến đấu nặng nề không bao giờ rời khỏi mình chàng.

Chàng bị dồn vào một góc lều, và với một cử động hung hăng giận dữ, một nỗ lực của người khổng lồ, chàng đã kéo về mình chiếc bàn rộng rãi làm thành một vật để chống đỡ.

– Bắt lại! Bắt lại! – Đại Quỷ gầm thét, trong khi tiếng ồn ào của cuộc điều binh nổi lên hỗn loạn ở trong doanh trại.

– Médicis! – Roland gầm lớn – Mi nên nhớ rằng mi đã cự tuyệt nền công lý của ta và rằng nền công lý của ta kết án mi!

https://thuviensach.vn

XLI
PHẢN ỨNG CỦA NHỮNG MỐI DỤC TÌNH

Ở cuối dinh thự Imperia, trong gian phòng dành riêng cho Bianca được nàng kỹ nữ trang trí với một vẻ trang nhã của trinh nữ...

Người mẹ và đứa con gái ngồi gần bên nhau, đang trò chuyện, tay trong tay. Bianca vừa kể lại cho thân mẫu nàng nghe những giai đoạn trong cuộc hành trình của nàng ở Mestre, việc trú ngụ bên cạnh Juana, sự đi đến thình lình của Sandrigo

Nàng chỉ nói sơ đến Roland, nhưng trong lời nói ngắn gọn của nàng, Imperia đã cảm nhận một sự kính trọng si mê, một sự thán phục và một sự tin tưởng vô biên. Nàng đã lắng nghe những lời nói của con gái với một nỗi lo sợ ảm đạm.

– Cuối cùng, – Nàng nói – chúng ta đã được xum họp, con yêu. Con đã tránh khỏi mọi nỗi hiểm nguy, nhờ ở lòng can đảm của vị sĩ quan trung hậu đó... Ngài lãnh chúa Sandrigo.

– Nhưng mà, thưa mẹ, – Bianca nói – con không gặp hiểm nguy ở bên cạnh Juana... Nỗi hiểm nguy ở tại đây... Nỗi hiểm nguy đó là người đàn ông đã bắt cóc con... Cái người ghê tởm mà con mới thoáng thấy, song những nét mặt còn khắc sâu trong ký ức của con...

Bianca ám chỉ đến Bembo. Nàng rùng mình.

– Con đừng lo ngại gì cả đến người đàn ông ấy nữa – Imperia gằn giọng.

Bianca lắc đầu.

– Có ai biết ông ta sẽ không trở lại! – Nàng lẩm bẩm.

– Ông ta đã chết! – Imperia đã nói chát tai.

Và nàng lạc lõng trong một sự mơ mộng u ám. Phải, Bembo đã chết, bị Roland sát hại. Chính chàng đã tuyên bố với nàng. Và giờ đây có ai

https://thuviensach.vn

biết được cuộc báo thù của Roland sẽ ngưng lại ở đâu?

Nàng biết rằng Roland, bị lùng bắt trong ngôi nhà ở đảo Olivolo và đã tẩu thoát.

Nhưng chàng sẽ trở lại! Nàng tin chắc điều đó!

Vả lại nàng không hiểu đến vai trò của Léonore. Nhưng nàng nghi ngờ cái vai trò đó.

Cuộc tranh đấu của nàng với Léonore hiện lại trong trí nàng. Nàng đã bị bại trận!

Nàng buộc phải tiết lộ sự bí mật về cuộc vượt ngục của Roland!... Chắc chắn vào lúc đó, Léonore nghĩ đến cách thức để đi theo kẻ được nàng thương yêu! Có lẽ nàng đã nói chuyện với chàng?

Bấy giờ, nàng bao gồm cùng trong một mối hận thù Léonore, Dandolo và Roland Candiano, những kẻ mà thuở xưa người ta gọi là đôi tình nhân ở thành Venise! Phải, nàng thù hận cả hai người, một cách dã man. Nàng sẽ không có bình yên cho đến ngày sung sướng mà nàng có thể tin chắc rằng tảng đá một ngôi mộ được đóng kín mãi mãi lên trên đôi tình nhân...

Vào lúc đó, bà hầu phòng được quý chuộng của Imperia đi vào.

– Thưa phu nhân, – Người đàn bà nói – có một người đàn ông muốn nói chuyện với bà...

– Người đàn ông đó là ai? – Imperia hỏi

– Ông ta không nói tên, thưa phu nhân.

– Có phải là người đã từng đến đây không?

– Tôi không thể trông thấy mặt vì ông ta trùm kín phân nửa trong chiếc áo choàng.

Sự bí mật và những sự đề phòng đó đưa ngay một cái tên và một hình ảnh vào trong trí của nàng kỹ nữ.

Roland Candiano!...

Chỉ riêng một mình Roland mới có ích lợi che giấu như thế để vào nhà nàng.

https://thuviensach.vn

Nàng lập tức đứng lên, nhợt nhạt, kích thích, đưa một ánh mắt nhìn vào tấm gương lớn. Tự nhiên với đầu những ngón tay tuyệt đẹp của pho tượng Hy Lạp, nàng sửa lại mái tóc, nàng tìm cách làm duyên dáng hơn.

Để cho ai? Để cho Roland?... Nàng đã không hết sức thù hận chàng sao từ lúc mà – với tất cả sức lực – nàng đã yêu thương Sandrigo, trung úy đội cung thủ ở Venise?...

– Nếu như là chàng, và chỉ có thể là chàng, – Nàng lẩm bẩm – chàng sẽ không còn sống sót ra khỏi nơi đây.

Vừa nói như thế, nàng cầm lấy một hộp đựng nữ trang bằng bạc, mở ra lấy một cây bút chì mà với một sự lẹ làng nóng nảy và với một bàn tay thành thạo, nàng làm tăng thêm ánh sáng của đôi mắt với một nét vẽ đen và với một lằn đỏ nhẹ đôi môi đỏ như hoa nở của nàng.

Nàng đã quên lãng con gái của mình.

Bianca cũng vậy, nàng tự hỏi người lạ mặt đó là ai mà muốn trò chuyện cùng mẹ nàng.

Cô gái nhỏ đáng thương run rẩy.

Không phải là gương mặt của Roland nàng đang gợi nhớ lại.

Cái mà nàng thoáng thấy, đó là diện mạo quái đản, vẻ mặt ghê tởm theo ám ảnh những giấc mơ xấu trong giấc ngủ của nàng.

Bỗng thình lình, nàng trông thấy nó khi cánh cửa hé mở, sau lưng bà hầu phòng. Đôi mắt ám muội và nồng cháy nhìn sững lên nàng và chiếu ra những sự thèm muốn thô bạo. Ông ta mỉm cười và nụ cười làm cô gái khốn nạn lạnh giá.

Cuồng loạn vì khủng khiếp, Bianca thụt lùi ra sau vừa thét lên một tiếng kêu kinh hãi.

Imperia quay mình lại và thấy người đàn ông.

– Bembo! – Nàng kêu lên cũng kinh hãi như là con gái mình.

Bembo muốn đi tới.

Ông chào, nghiêng mình, tìm cách tỏ ra dễ thương.

https://thuviensach.vn

– Ta chán phải ngồi đợi... Ta quá vội vàng để gặp lại phu nhân... Và nàng cũng vậy... Nhất là nàng, thưa tiểu thơ – Ông ta nói thêm vừa ngó thẳng vào Bianca.

Tự chế ngự khủng khiếp mê tín, để tin chắc rằng Bembo đang đứng trước mặt nàng bằng xương bằng thịt, Imperia nhảy tới, nắm lấy bàn tay của viên hồng y và ra hiệu cho đứa tớ gái canh chừng Bianca, nàng khép cánh cửa lại.

Giây phút sau, nàng kỹ nữ và vị giáo sĩ ở trong gian phòng nhỏ nơi Imperia tiếp những người bạn thân mật.

– Tại sao nàng không lại đằng kia? – Bembo ấp úng.

– Tại sao? Đã một lần, ngài đi đến gian phòng của con gái tôi... Cái thái độ đó, tôi phải thú nhận, là có vẻ lạ lùng.

Bembo ngồi xuống chiếc ghế bành.

Ông bình tĩnh trở lại.

Sự xúc động mãnh liệt mà ông cảm nhận khi trông thấy Bianca nhường chỗ cho sự lanh trí tinh tế ít khi nào rời khỏi ông.

– Ta thấy! – Ông nói, rằng chúng ta nên trò chuyện dứt khoát một lần về những vấn đề của chúng ta. Xin phu nhân vui lòng lắng nghe ta, chúng ta sắp sửa trò chuyện bởi vì do chính bà muốn việc đó.

•••

Chắc chắn người ta không quên cái cảnh tượng trong đó Sandrigo đã thông báo với hồng y Bembo cuộc hôn nhân sắp tới của ông ta cùng với Bianca và yêu cầu chính tự ông ban phép lành cho sự kết hợp của họ trong một buổi lễ long trọng sẽ cử hành ngay trong tòa giáo đường.

Ban đầu Bembo đứng sững như bị sét đánh.

Rồi ông đi thẳng đến dinh thự Imperia, bị kích thích, chỉ biết mang máng về những gì ông muốn làm hoặc là muốn nói.

Nhưng đến lúc chiếc du thuyền đổ ông trước những bậc cẩm thạch của ngôi nhà tráng lệ, ông đã trù tính một kế hoạch.

https://thuviensach.vn

Ông đã tránh không cho người ta nhận ra mình.

Từ lâu Bembo đã nghiên cứu bên trong dinh thự và biết đích xác phải đi ngang qua đâu để đến tận phòng Bianca. Vừa mới được đưa vào gian phòng khách ông ta đã bị thúc đẩy bởi lòng ao ước không thể cưỡng lại là được thấy lại nàng thiếu nữ, dù cho có phải bị tiếp đón bởi một cử động ghê gớm nào đó.

Vì thế ông chạy vụt ngang qua những hành lang đến gian phòng của Bianca gần như một lượt với bà hầu phòng.

Ông trông thấy Bianca.

Nàng hiện ra trước mắt ông xinh đẹp hơn, còn đáng thèm thuồng hơn bao giờ hết.

Chính vào lúc đó Bianca nhận ra ông.

Ý nghĩ của Bembo là đi vào dù thế nào đi nữa và nói chuyện trước mặt nàng thiếu nữ. Nhưng dục vọng đã làm cho ông xúc động đến độ Imperia nắm tay ông lôi ông đi, ông tự để cho làm mà không chống cự.

Bây giờ, nàng kỹ nữ ngắm nhìn ông với vẻ sửng sốt.

Chính là Bembo đang đứng đó, trước mặt nàng!...

Thế ra lúc đó, Roland Candiano đã tự khoe khoang khi nói là Bembo không còn nữa?

Vậy thì chàng ít ghê gớm hơn là chàng đã tỏ ra, bởi vì chàng bắt buộc phải nói láo, bởi vì Bembo còn sống.

– Ngài đã bị thương? – Nàng hỏi mà không đáp lại những lời hỏi sau cùng của hồng y.

– Ta? Đâu có... Bộ bà tin tưởng rằng người ta có thể dễ dàng đả thương ta được sao?... Chà! Thưa phu nhân, – Ông nói thêm vừa sử dụng lối chơi chữ – thật vậy, ta thật khó bị đả thương, bởi vì ta không bị động lòng vì sự đón tiếp lạnh nhạt của người ta ở đây!

– Nhưng mà sự vắng mặt của ngài...

– Một cuộc du hành, thưa phu nhân, một cuộc du hành ngắn ở vùng lân cận Venise.

https://thuviensach.vn

– Sao! Ngài không có bị thương vào cái đêm mà ngài toan tính bắt cóc con gái tôi!... Sao! Roland Candiano không có cướp lại Bianca ở trong tay ngài sao!...

– Ai đã thuật cho bà nghe câu chuyện cổ tích đẹp đẽ đó?

– Chính miệng Roland Candiano!

– Vậy là bà cũng vậy, bà đã gặp ông ta! – Bembo kêu lên với một giọng u ám.

– Chao ôi! – Ngài thấy rõ rằng chính ngài đã gặp ông ta!

– Vậy thì! Phải, thật đúng. Ta có gặp ông ta, và ta có thể nói với bà, thưa phu nhân, rằng mạng sống của tất cả chúng ta đều đang gặp nguy hiểm...

– Tôi biết điều đó!– Imperia rùng mình nói.

– Hơn cả bao giờ, chúng ta phải canh chừng, hơn cả bao giờ chúng ta phải đoàn kết lại. Nếu ta đã thoát khỏi tay ông ta lần này, đó là do một sự phò hộ hiển nhiên của trời. Nhưng có thể một lần khác ta sẽ ít gặp may mắn hơn... Đối với ta, còn đối với Foscari, đối với Altieri, cuộc chiến đấu thật dễ dàng; chúng tôi là những người đàn ông, và Roland Candiano, dù cho ông ta có thế lực mấy đi nữa, ông ta cũng chỉ là một người đàn ông. Nhưng còn bà, thưa phu nhân, bà là một người đàn bà, yếu đuối, bị cô độc ở trong thành Venise, ai sẽ che chở cho bà, ai sẽ bảo vệ cho bà, nếu không phải là chúng tôi, nhất là nếu không phải là chính ta!...

Ông ta quan sát tác dụng của những lời nói đó trên Imperia...

Trước sự ngạc nhiên lớn của ông, nàng không chứng tỏ sự kinh hãi như ông mong đợi.

Thật vậy, Imperia đang nghĩ rằng có một người che chở mà nàng biết rõ sức mạnh và sự táo bạo.

Đó là Sandrigo.

Do bởi đâu mà bà ta có một sự bình thản như thế? – Bembo nghĩ thầm.

Và thay đổi ngay mưu kế, ông nói tiếp:

https://thuviensach.vn

– Vả lại, thưa phu nhân, tất cả bắt buộc bà phải còn là người đồng minh trung thành của ta.

– Xin ngài tin rằng, tôi đã quyết định rồi – Imperia lạnh lùng nói.

– Nào chúng ta hãy đánh một đòn lớn – Bembo phát cáu, lẩm bẩm giữa hai hàm răng.

Ông ta ngước lên nhìn nàng kỹ nữ, gương mặt thản nhiên, và với cái giọng lơ lớ giống như tiếng rắn trườn:

– Có lẽ bà không hiểu, thưa phu nhân, rằng tôi có khả năng như thế nào nếu như điều bất hạnh muốn rằng chúng ta trở nên thù nghịch...

– Tại sao chúng ta sẽ trở thành thù nghịch? – Nàng kỹ nữ hỏi ấp úng.

– Xin Chúa chứng cho, thưa phu nhân! Nhưng mà cuối cùng nếu như những trường hợp nặng nề bắt buộc ta xem bà như là kẻ thù của ta, ta sẽ lập tức lấy ngay những biện pháp thế nào để bảo vệ mà ta tưởng là có bổn phận trình bày với bà...

– Tôi xin nghe ngài nói...

– Việc cẩn thận đầu tiên của ta là bỏ vào trong Thùng thơ Tố cáo một tấm giấy soạn sẵn và được ta luôn luôn mang theo trong mình...

Ta thuộc nằm lòng những lời viết. Ta sẽ nói cho bà nghe. Ngoài ra ta cần phải báo với bà rằng một người bạn đáng tin cậy được giao cho bỏ thơ tố cáo giống như vậy trong trường hợp mà ta sẽ bị mất tích quá một tháng. Việc đó nói xong, thưa phu nhân, bà không thể không hiểu rằng những người Candiano luôn luôn có bạn bè ở trong Hội đồng Thập nhân chế. Bà cần phải nhớ lại rằng nếu như lão Candiano thuở xưa bị kết án trong cái đêm mà ta không cần kể lại những giai đoạn hệ trọng, *là bởi vì được chứng minh rằng* Roland Candiano đã hành thích Davila, người tình nhân của bà, bà theo dõi đã rõ, phải không?...

– Tôi theo dõi ngài – Imperia nói mà hai hàm răng đánh lập cập.

– Hoàn toàn, ta chỉ còn có việc đọc cho bà nghe nguyên văn lời tố cáo của ta. Vả lại nó được viết rất cẩn thận và xứng đáng với một công dân tốt muốn bảo đảm đường lối tự do của nền công lý.

Như vầy:

https://thuviensach.vn

"Người ký tên có hân hạnh được thông báo với Hội đồng Thập nhân chế thật cao cả và thật hùng mạnh biết rằng sự cẩn mật và sự công minh của quý ngài đã bị lừa dối trong đêm 6 tháng sáu năm 1509. Kẻ giết ngài cao quý và đáng thương tiếc Davila không phải là Roland Candiano. Đó là một người đàn bà tên Imperia, nay vẫn còn ở tại Venise, trong dinh thự của bà ta, trên sông Đại Giang"

Bembo giữ một phút im lặng.

Gương mặt của Imperia biến sắc bởi nỗi khủng khiếp.

Nàng run lập cập như bị một cơn lạnh lẽo lớn.

– Ta chấm dứt – Bembo nói tiếp – Ta ký tên tờ giấy đó. Được gọi ra trước tòa án tối cao, ta sẽ giữ vững những lời trong thơ tố cáo trong đó tư cách giáo sĩ của ta, uy tín hồng y – giám mục của ta sẽ có tất cả sức nặng cần thiết. Bà quá thông minh, thưa phu nhân, để không tưởng tượng đến những kết quả ác liệt của bản án kết tội bà...

– Thế ngài muốn gì?...

Bembo đứng lên cúi xuống gần Imperia:

– Ta muốn rằng mi không gả con gái cho Sandrigo, bởi vì con gái của mi thuộc về ta!...Imperia ngả vào trong chiếc ghế bành của mình, gương mặt úp vào hai bàn tay. Đến lúc nàng ngước đầu lên, Bembo đã biến mất.

Viên hồng y đã lặng lẽ bỏ đi.

– Để cho bà ta trong ba ngày dưới cảm giác đó, ông gầm vang, để cho sự khủng khiếp tàn phá, hủy hoại tâm hồn đó!... Ta sẽ trở lại trong vòng ba ngày và Bianca sẽ thuộc về ta!

Ông mở một cánh cửa, một tên gia nhân đến trình diện để hộ tống ông. Vào lúc ông đi vào gian phòng khách rộng lớn cần phải vượt qua để ra khỏi dinh thự cũng là nơi quan khách chờ đợi, ông nhận thấy một người đàn ông đang đi ngang qua một trong những cánh cửa dẫn vào bên trong.

Ông nhận ra ngay ông ta.

Đó là Sandrigo.

https://thuviensach.vn

– Anh bạn, ông thản nhiên bảo tên gia nhân, hãy cầm lấy mười đồng ê-quy này, và trả lời cho ta.

Tên gia nhân chụp lấy tiền và cúi chào như người hoàn toàn tận tụy.

– Anh bạn, Bembo nói tiếp, người đàn ông vừa đi qua cánh cửa đó... là ai?

– Tôi không rõ, thưa đức ông. Tôi chỉ biết rằng đó là một người khách chờ được đưa đến bên cạnh phu nhân.

– Ông ta hiện đang ở bên cạnh phu nhân?

– Không có chút nghi ngờ.

– Năm chục đồng đuy ca đôi cho mi, nếu như ta có thể nghe được những gì người đàn ông đó và phu nhân sắp nói với nhau...

– Năm chục đồng đuy ca đôi?

– Phải, mi nhận ra ta không?

– Có, thưa đức ông.

– Tối nay mi sẽ lãnh số tiền ở tại dinh ta.

– Ngài theo tôi!

Tên gia nhân kéo Bembo đi. Giây lát sau, ông ta ở trong một căn phòng chật hẹp và tên gia nhân, để một ngón tay lên miệng, dùng mắt chỉ cho ông một tấm màn mà người ta nghe những tiếng nói chuyện thì thầm ở phía sau.

Tên gia nhân cúi chào vừa lẩm bẩm:

– Chừng nào ngài muốn đi ra, ngài mở cánh cửa này; tôi sẽ có mặt ở đó và sẽ dẫn ngài đi ra mà không một ai trông thấy.

Rồi gã lặng lẽ biến mất.

Bembo lén đi nhẹ nhẹ trên tấm thảm dầy lót sàn nhà, chậm chạp đến gần tấm màn, ngồi xuống và lắng nghe.

Vào lúc này người đàn ông đang nói chuyện với Imperia quả thật là Sandrigo.

– Tôi vội vã đến gặp bà – Ông ta nói.

https://thuviensach.vn

– Và tôi, tôi chờ đợi ông – Imperia trả lời với cái giọng quyến rũ đã là một lời hứa hẹn cho những sự âu yếm êm ái hơn.

Nhưng Sandrigo cố gắng thoát khỏi sự say đắm, nói tiếp:

– Tôi đang lo lắng tìm một vị giáo sĩ để ban phép lành cho cuộc kết hợp của tôi với Bianca.

Nàng kỹ nữ hơi tái mặt.

Và nếu như, vào lúc đó, nàng đi sâu xuống tận đáy lòng mình, có lẽ nàng sẽ lấy làm kinh hoàng khi tìm thấy nơi đó ánh rạng đông sầu thảm của một tình cảm có thể là sự căm thù...

Phải, giờ đây, nàng đang ghen tuông... ghen tuông với con gái mình.

– Một giáo sĩ – Nàng nói. Cần gì đến giáo sĩ để đọc những lời nghi thức! Và rồi, tại sao quá gấp rút như thế?...

– Vấn đề giáo sĩ đối với tôi có sự quan trọng, Sandrigo cương quyết nói, vừa tránh không nêu ra những lời nói sau chót của Imperia. Hay đúng hơn là vấn đề cuộc lễ. Tôi là người xa lạ ở Venise; số ít người biết tôi là những vị chỉ huy cảnh binh và họ chỉ biết tôi là một tên cướp. Nên tôi muốn rằng một cuộc lễ huy hoàng diễn ra vào giữa ban ngày, trong ngôi giáo đường đẹp nhất, và tôi muốn một vị giáo sĩ cao cấp có uy tín để được sự kính trọng của toàn thể.

– Ai là vị giáo sĩ đó?

– Đích thân là ngài hồng y – giám mục. Ngài bằng lòng đứng ra làm lễ để kết hợp cho trung úy Sandrigo với con gái của Imperia.

– Bembo?

– Chính ngài.

Và Sandrigo có một nụ cười đắc chí.

– Việc đó làm cho bà ngạc nhiên, phải không? Người ta sẽ làm cho tôi những gì mà người ta có thể làm cho một người con trai của thủ tướng. Bà trông thấy giáo đường Saint Marc treo đầy cờ, thắp sáng choang hàng ngàn cây đèn sáp, tất cả giới tăng lữ tập họp, những thầy dòng, những vị giáo sĩ trợ tế, và tất cả xã hội thượng lưu của Venise đổ xô đến, ngài đại úy thống lĩnh, ngài Đại Pháp quan, có lẽ chính cả thủ

https://thuviensach.vn

tướng! Và ở bàn thờ chính, ngài giám mục thành Venise, đức Hồng y Bembo, bao quanh bởi các chức sắc của ngài!... Bà nói sao về việc đó?...

– Ông ta đã hứa với ngài?

– Ngay sáng nay.

– Và ông ta biết tên của người hôn thê?

– Ngài đã biết.

Imperia đưa hai bàn tay lên vuốt trán.

Sự ngạc nhiên của nàng cảm nhận cầm bằng như giấc chiêm bao.

Mới đây chưa được mười phút Bembo có mặt ở đó, cúi xuống mình nàng, gương mặt co quắp, hăm dọa, bảo nàng rằng:

– Ta muốn rằng Bianca không là người vợ của Sandrigo. Bianca thuộc về của ta!

Và bây giờ, Sandrigo, đang thay thế cho gương mặt tàn khốc của viên hồng y, bảo với nàng:

– Bembo bằng lòng ban phúc lành cuộc kết hợp của tôi với Bianca.

Ở đây có một sự bí mật phi thường nào đó, và ý nghĩ đầu tiên của nàng là vị giám mục đã đưa lời hứa cho Sandrigo để không đánh thức những sự nghi ngờ của ông ta...

– Sự việc, Sandrigo nói tiếp, quả thật khá kinh ngạc. Nhưng nó sẽ làm cho bà hết ngạc nhiên khi tôi sẽ nói với bà rằng Bembo chịu ơn cứu mạng của tôi.

Và chỉ trong ít lời, ông thuật lại chuyến hành trình của mình đến các khe núi La Piave.

Từ đó, đối với Imperia hiển nhiên là Bembo đã hứa hẹn tất cả những gì tên cướp đã yêu cầu vừa giả vờ một sự tri ân nồng nhiệt, nhưng cùng lúc đó ông ta sửa soạn trừ khử đối thủ của mình.

Nàng cần phải báo ngay cho Sandrigo không?

Phải, thật vậy!... Nói hết tất cả, cho ông ta giữ mình, hợp nhất hai nỗ lực của họ, hai nghị lực của họ chống lại Bembo.

https://thuviensach.vn

Nhưng cái kết quả không thể tránh khỏi trong trường hợp đắc thắng, đó là cuộc hôn nhân của Sandrigo và Bianca!

Nàng không tìm ra một giải pháp nào khác hơn là lợi dụng được vài giờ trong thời gian này để nàng có thể suy nghĩ, lấy một quyết định.

Với sự chớp nhoáng của tính dâm dục cuồng loạn của nàng, bấy giờ nàng gạt ra khỏi mọi ý nghĩ, mọi sự bận trí để hoàn toàn phó thác cho thần ái tình đang gầm thét trong lòng nàng. Những trạng thái rối loạn sâu xa, những mối lo sợ khủng khiếp đó đã kích thích quá độ thần kinh của nàng.

Tái xanh vì yêu đương, tình tứ, nàng đứng lên, nhảy ngồi lên trên gối của Sandrigo, đưa tay ôm choàng ông ta vừa thì thầm nhỏ bên tai:

– Cần gì đến giáo sĩ để *kết hợp chàng với một người khác*... Ta, ta không cần có giáo sĩ để hiến thân cho chàng!...

Đến lúc Sandrigo bỏ đi, say sưa vì khoái lạc, giờ đây, ông tự hỏi người đàn bà nào giành cái vị trí lớn nhất trong những tư tưởng bị thích quá độ của ông:

Người mẹ hay là đứa con gái!...

Ở đằng sau bức màn, Bembo đã tham dự tất cả câu chuyện kết thúc bằng một màn yêu đương phóng túng, bằng một cuộc ân ái man rợ của hai tính trơ trẽn cuồng loạn.

Và ông quyết định đánh một nhát lớn.

Vào lúc Imperia rã rời, mệt mỏi, vừa chỉnh đốn xong bộ y phục bị nhàu nát, ông giở tấm màn cửa lên và hiện ra.

Imperia quá sửng sốt, quá xúc động vì khủng khiếp nên nàng không làm một cử động, không thốt được một lời.

Bembo đã nghiêng mình trước mặt nàng và nói:

– Thưa phu nhân, giờ đây tôi có sự bí mật của bà, tất cả sự bí mật của bà. Bà thương yêu Sandrigo. Bà là tình địch của con gái bà, và trong tâm hồn bà đang bị dục vọng ngự trị, một câu hỏi duy nhất đang chế ngự tất cả các câu hỏi khác: Làm thế nào để cho Sandrigo không còn yêu thương Bianca nữa, để cho người tình nhân của bà chỉ thuộc

https://thuviensach.vn

riêng cho một mình bà, nguyên vẹn toàn thể... Có đúng thế không, thưa phu nhân?

– Thật đúng! – Imperia gầm vang, nàng đã đi đến những mức trầm trọng mà sự giấu giếm không còn cần thiết nữa.

– Thế nào! – Bembo liền nói tiếp, cái giải pháp đó, chính ta, ta đã mang lại cho bà!

– Ngài!

– Chúng ta hãy coi như không có gì ca đối vớiã tất cả những gì chúng ta đã nói lúc nãy. Hãy quên đi những lời hăm dọa của bà. Chúng ta nên trở thành bạn hữu. Chúng ta nên trở thành đồng minh. Bà có muốn thế không?

– Tôi muốn...

– Thế thì! Sandrigo cho bà... Bianca cho ta. Ta chừa cho bà một người, ta thề với bà rằng sẽ chẳng làm gì thiệt hại đến ông ta cả... Hãy cho ta người kia! Bà có muốn thế không?

Người mẹ run run, nhưng người kỹ nữ cuồng loạn trả lời:

– Tôi muốn như vậy!

– Tốt! Vậy bà đừng lo sợ gì nữa. Chẳng mấy lúc, Bianca sẽ không đứng lên ngăn giữa bà và mối tình của bà. Thỏa thuận như thế không?

Imperia có một cái rung động sâu sắc: Có lẽ là một cái giật cuối cùng của tình yêu mẫu tử. Bembo nhìn nàng chòng chọc.

Cuối cùng, táo bạo, nàng hăng hái nói:

– Thỏa thuận!

Bembo bước đi , say sưa vì hy vọng, cũng như là Sandrigo bước đi đắm đuối vì khoái lạc...

https://thuviensach.vn

XLII
NHỮNG THÀNH LŨY Ở NOVERNOLO

Roland, sau khi kéo về mình chiếc bàn rộng lớn mà một lúc trước đây chàng ngồi gần bên cạnh Jean de Médicis, đã lui vào một góc lều.

Xung quanh chàng, phía bên kia bàn, những sĩ quan của Đại Quỷ la thét, múa chân múa tay, chen chúc nhau, làm trở ngại người này cho người kia. Ở bên ngoài, cả doanh trại huyên náo.

– Phản bội! Cầm võ khí!

Những tiếng kêu đó, vang dội khắp mọi nơi.

Tất cả chỉ diễn ra trong vài giây đồng hồ.

Roland, tay mặt cầm thanh gươm chiến trận nặng nề. Thanh gươm đó trông nhẹ nhàng như một cái lông ở bàn tay hùng mạnh của chàng, quay tít, và đã có ba người chiến sĩ dũng cảm trèo qua chiếc bàn, bị ngã xuống, máu me tràn ngập sàn nhà đã bị rượu chát nhuộm thắm từng vết đỏ.

Trong lúc bàn tay trái của chàng để ở sau lưng, cắt dữ dội vào trong tấm vải lều.

Bỗng nhiên có một cái đẩy mạnh hơn.

Những tiếng kêu la dữ dội vang dậy.

Và giọng nói dữ tợn của Đại Quỷ lấn áp tiếng huyên náo:

– Giết chết! Giết chết!...

Hơn hai chục sĩ quan và binh sĩ nhảy lên bàn và đổ ào xuống mình Roland. Hai mươi lưỡi gươm chiếu thẳng vào mình chàng, từ trên đâm xuống...

Thình lình, Roland biến mất.

– Nó đã ngã! – Những kẻ tấn công la hét vang rân.

– Nó đã lãnh đủ! – Một sĩ quan kêu thét.

https://thuviensach.vn

– Nó đã chạy trốn! Đại Quỷ thét lớn, bắt lại! Giết!...

Trắng bệch vì giận dữ, ông ta lấy tay chỉ một vết tét rộng lớn há miệng toác hoác ở bên hông chiếc lều.

Trong lúc chàng bắt bọn địch thủ phải nể sợ không dám tiến lên, Roland dùng chiếc dao găm nắm chặt trong bàn tay trái để cắt rách vách lều, và đúng vào lúc sắp sửa bị nguy hiểm, chàng đã biến mất do nơi chỗ tét mà chàng vừa đâm thủng suốt theo chiều dài, với một nỗ lực điên cuồng.

Chiếc lều phút chốc trống trải.

Hàng trăm binh sĩ bắt đầu đi lục soát những bụi cây sồi rậm rạp... Mọi cuộc tìm kiếm tỏ ra vô ích: Roland đã mất tăm.

Cơn giận của Jean de Médicis thật là ghê gớm. Tất cả những gì ông biết được về lời chửi rủa, ông đều gào thét lên.

Nhưng là con người biết suy tính, hơn nữa đã uống rượu hơn bình thường, cảm thấy mí mắt nặng chĩu, nên ông để dành về sau cuộc trả thù đối với kẻ đào tẩu, và nhảy lên một chiếc ghế bố, ông nằm ngủ mê man.

Theo lệnh được dặn trước, đến rạng đông ông được đánh thức dậy.

Ông vội lên ngay mình ngựa, cùng với vài sĩ quan, chỉ dắt theo độ chừng một trăm kỵ sĩ, ông đi thẳng về hướng Governolo mà những thành lũy đứng sừng sững cách doanh trại độ nửa dặm đường.

Trước hết ông hỏi thăm xem người ta có tìm gặp kẻ đào tẩu không và được trả lời là không tìm thấy một dấu vết nào cả. Ông lắc đầu vừa càu nhàu:

– Roland Candiano đã hăm dọa ta, ông ta xúc phạm ta ghê gớm. Ta sẽ tìm ra ông ta. Và đến ngày đó, ông ta sẽ chịu đựng cùng một khổ hình như là người cha.

Nói xong, ông thúc ngựa chạy thẳng đến các thành lũy.

Jean de Médicis đã quyết định cho lệnh tấn công pháo đài Governolo vào ngày mai hoặc là ngày mốt. Câu chuyện phiêu lưu ban đêm đã hối

https://thuviensach.vn

hả quyết định của ông. Ông quyết định cho tiến quân ngay ngày hôm đó.

Thật vậy, câu chuyện giữa ông với Roland Candiano đã mở rộng cho ông nhiều chân trời mới. Những đề nghị của Foscari gây phấn khởi cho ông. Và ông muốn hành động mau lẹ để gởi ngay lập tức sau cuộc chiếm cứ pháo đài một phái viên đến gặp thủ tướng Venise.

Người phái viên sẽ nói trước tiên với Foscari rằng Jean de Médicis chấp thuận trên nguyên tắc cái kế hoạch liên minh, và định cho ông một ngày và một nơi hội họp.

Rồi anh ta phải dặn dò thủ tướng để ý đến Roland, bắt giữ chàng và giao nộp còn sống cho Đại Quỷ.

Quyết định những kế hoạch khác nhau đó trong trí xong, Jean de Medicis chỉ còn nghĩ đến việc thành công trong cuộc xung phong.

Đối với việc đó, ông muốn nghiên cứu lại một lần chót những miền phụ cận của pháo đài để tìm ra điểm yếu, hầu tập trung tất cả nỗ lực trên một phía duy nhất.

Đó là một chiến thuật cho đến nay đã giúp ông luôn luôn thành công: Ông ném tất cả lực lượng lên trên một điểm duy nhất đột phá một lỗ hổng hoặc là ném thang lên và đi vào.

Thời gian chạy ngựa độ mười lăm phút đưa ông đến vừa tầm súng trường của thành lũy.

Bấy giờ, ông cho toán quân sĩ dừng lại và một mình tiến tới chỉ dẫn theo hai vị phó tướng mà ông muốn cho những chỉ thị đích xác.

Ông đi từng bước, nghiên cứu tình hình với sự cẩn thận là một trong những nguyên nhân chính yếu đưa đến những thành công trước đây của ông.

Có rất ít người ở trên thành lũy Governolo.

Những người lính canh dùng mắt theo dõi cuộc vận chuyển của Jean de Médicis. Họ chào ông bằng vài phát súng hỏa mai, và Đại Quỷ tiếp tục con đường của mình, chỉ bằng lòng tránh xa tầm súng.

Cuối cùng ông dừng lại ở phía tây của pháo đài.

https://thuviensach.vn

Tại đây những thành lũy hiển nhiên ở trong tình trạng xấu; một vài phát súng bắn đá có thể dễ dàng phá một lỗ hổng.

Những kẻ bị vây, bị sửng sốt bởi việc quân đội của Médicis kéo đến thình lình, không có thời giờ sửa chữa phía này, và chỉ kịp trám những lỗ bể ở tường thành bằng những mảnh cây ván, chỉ cốt che giấu nơi đổ nát hơn là hy vọng làm kiên cố lại.

Lại nữa, cái hào ở khắp nơi dốc đứng, thì ở về phía này lại hơi dễ đi xuống. Chắc chắn dân chúng đã có thói quen đi xuống hào tại nơi đây nên có những đường mòn được lần lần thiết lập, đất bị đổ xuống.

Đại Quỷ nhảy dựng mừng rỡ khi nhận thấy những điều đó.

– Governolo thuộc về chúng ta – Ông nói.

Vừa khi ông nói những lời đó, hai phát súng nổ vang liên tiếp.

Hai vị sĩ quan tháp tùng theo Jean de Médicis ngã xuống, một bị chết ngay tức khắc, người kia bị trọng thương ở vai.

Con ngựa của Đại Quỷ lồng lên. Nhưng nó bị người kỵ mã giữ đứng yên tại chỗ.

Jean de Médicis có một sự gan dạ phi thường chịu đựng mọi thử thách, tính táo bạo của ông nổi tiếng. Thay vì nới lỏng dây cương cho con ngựa sợ hãi muốn bỏ chạy, ông nắm chặt dây cương và nhìn xung quanh mình.

Đàng trước các thành lũy, từ một bụi cây ngấy, một người đàn ông đứng lên. Hiển nhiên đó là một người mới vừa nổ súng vào hai sĩ quan.

Jean de Médicis sửng sốt nhận thấy người đàn ông chỉ có một mình và thay vì chạy trốn, ông ta như muốn kêu gợi sự chú ý của Đại Quỷ.

Vào lúc đó, người đàn ông kêu lớn:

– Jean de Médicis, ta vẫn còn một khẩu súng nạp đạn và cây dao găm. Mi có những khẩu súng và thanh gươm của mi. Ta đề nghị cuộc chiến đấu với mi.

– Roland Candiano! – Đại Quỷ gầm vang, chính vị chủ nhân đáng kính của ta đã gởi mi đến cho ta.

https://thuviensach.vn

Đồng thời, ông rút ở túi yên ra hai khẩu súng ngắn, cắn chặt dây cương giữa hai hàm răng, và phóng ngựa xông thẳng đến mình Roland.

Còn cách mười bước, ông bắn liên tiếp hai phát súng.

Một phát súng thứ ba nổ vang.

Jean de Medicis ngã xuống ngựa. Roland liệng khẩu súng còn bốc khói đang cầm nơi tay và tiến về phía kẻ bị thương.

Đại Quỷ nhắm kín đôi mắt.

Ông tái mét, cái màu tái đặc biệt của cái chết gần kề phủ lên những gương mặt đang quay về cõi hư không vĩnh viễn.

Ông nằm ngửa, hai tay chắp thành chữ thập.

Đôi môi mím chặt bởi một nụ cười u ám, Roland ngắm nhìn ông một lúc.

– Ông ta chưa chết – Chàng nghĩ thầm, nhưng sẽ chấm dứt trong một ít giờ.

Bấy giờ chàng cúi xuống.

Vào lúc đó, Jean de Médicis mở mắt ra.

– Tôi có thể giúp cho ngài việc nào không? – Roland hỏi.

– Hãy tránh xa ra!

– Jean de Medicis, ngài đã tự trở thành kẻ địch của tôi, trong khi tôi đến với ngài, chân thành và tin tưởng. Tôi mang đến cho ngài bằng cớ của sự chân thành và lòng tin tưởng của tôi. Ngài đã xem tôi như là một kẻ địch. Tôi đã để cho ngài lựa chọn giữa tội ác và công lý. Ngài đã lựa chọn tội ác. Lúc bấy giờ tôi đã kết án ngài. Jean de Médicis, những người bạn hữu của những kẻ thù của tôi đều bị sát hại như thế.

– Và mi đã đối xử thế nào với chính những kẻ thù của mi? Jean de Médicis rên rỉ hỏi.

Roland có một nụ cười ghê gớm.

– Ồ! Những kẻ đó, tôi không muốn sát hại họ...

Có một lúc im lặng sầu thảm.

Roland nói tiếp:

https://thuviensach.vn

– Jean de Médicis, tôi sát hại ngài không vì hận thù; tôi chỉ loại bỏ giản dị một chướng ngại vật. Cho nên tôi nhắc lại với ngài câu hỏi của tôi: Tôi có giúp được gì cho ngài? Dù cho ngài có yêu cầu điều gì đi nữa, tôi xin thề với ngài sẽ chấp hành đúng đắn...

Đại Quỷ nhìn Roland với đôi mắt mờ đục trong đó đã nổi lên những hư ảnh của thần chết.

Ông có một nụ cười man rợ, hai nắm tay ông co rúm, đôi mắt ông đứng tròng; ông nằm yên bất động, thẳng đơ...

Roland buông ra một tiếng thở dài và bỏ đi, không ngoảnh đầu lại, chàng bước xuống hào và biến mất.

Tuy nhiên, Đại Quỷ vẫn chưa chết.

Khoảng hai chục quân sĩ của pháo đài Governolo đã chứng kiến từ bên trên thành lũy cảnh tượng mau lẹ đó.

Họ đi xuống, đến gần kẻ bị thương, một người trong bọn họ nhận ra Đại Quỷ.

Họ liền làm một cáng bằng cây.

Mười lăm phút sau, những tiếng hoan hô vang dậy trong Governolo, những tiếng chuông đổ giục dã liên hồi...

Và cái cáng trên đó Đại Quỷ đang hấp hối được đặt lên đi ngang qua các con đường nhỏ ở giữa những sự vui mừng ghê gớm.

Thế là Đại Quỷ đi vào như vậy trong pháo đài Governolo.

https://thuviensach.vn

XLIII
MỘT BỨC THƠ CỦA ARÉTIN

Tại Venise, ở tòa cung điện quận công, trong văn phòng đặc biệt củ những vị thủ tướng mà vào thời kỳ đó, Titien đã vẽ nhiều bức họa tuyệt diệu, chỉ có mình Bembo và Foscari đang chuyện trò nho nhỏ.

– Mười hai ngày đã trôi qua, thủ tướng nói, cả hai đang tiếp tục câu chuyện, mà Pierre Arétin vẫn chưa trở về.

– Tôi thường đi qua nhà ông ta mỗi ngày, hồng y trả lời, vẫn chưa nhận được một tin tức nào của ông ta.

Một sự im lặng kéo dài.

Thủ tướng nhìn sững ngọn lửa đang nổ lốp đốp với một ánh mắt u ám.

– Bembo, bỗng thình lình ông nói, hãy nhìn cây củi này đang cháy. Người ta sẽ nói rằng một đồn lũy với những cái tháp ghê gớm... Đây là những lỗ châu mai, những cây điếu kiều, cả một cái lởm chởm những vật ghê gớm, một chiến lũy kiên cố khó có thể vượt qua...Tốt! Tất cả sụp đổ!... Chỉ còn lại một thành phố điêu tàn, những đống gạch vụn, những bức tường bị xô ngã... Việc gì đã xảy ra? Bí mật nào đã làm tiêu hao cái sức mạnh kiêu căng của những cái tháp đứng sừng sững hồi lúc nãy?... Giờ đây không còn một cái gì cả...

– Ngài hãy xóa đi những hình ảnh đó, thưa đức ông, Bembo nói, uy quyền của ngài không thể nào bị hăm dọa.

Thủ tướng đứng dậy, chậm chạp đi đến một cửa sổ và ra hiệu cho Bembo đến gần.

Ông giở tấm màn thêu nặng nề lên.

– Mi thấy gì? Ông hỏi.

https://thuviensach.vn

– Tôi thấy, Bembo nói, một thành phố nguy nga và đường bệ với những mái vòm, những chóp nhọn phóng khoáng, hàng ngàn con sông đầy những chiếc du thuyền. Tôi thấy một dân tộc lăng xăng dưới một bầu trời quang đãng được những đàn chim bồ câu bay ngang qua. Và tôi tự bảo, thưa đức ông, rằng tất cả những cái đó là của ngài! Tôi tự bảo rằng nếu như ngày hôm nay ngài là vị thủ tướng của nước Cộng hòa đó thì ngài sẽ trở thành vị chúa tể chừng nào ngài muốn. Đó là những gì tôi trông thấy, thưa đức ông!

– Và ta, Foscari nói, đây là những gì ta trông thấy!

Ông ta xoay Bembo một phần tư vòng, ngón tay ông chỉ cái khối đen ngòm của ngôi thạch mộ nối liền cung điện quận công với ngục thất.

– Chiếc cầu Than Thở! Bembo lẩm bẩm vừa tái xanh.

Cũng với vẻ chậm chạp, thủ tướng đi trở lại ngồi gần bên lò sưởi.

– Ta ít đến gần chiếc cửa sổ đó, bấy giờ ông nói, bởi vì đôi mắt của ta không thể ngăn được bị lôi cuốn về phía chiếc cầu đáng nguyền rủa mà biết bao nhiêu vị thủ tướng trước ta đã vượt qua vừa kêu la kinh hoàng.

– Thưa đức ông...

– Bembo, ta nói với mi rằng máu gọi nợ máu! Rằng đứa con trai của Candiano lảng vảng xung quanh mình ta!... Ta nói với mi rằng ở trên đời nầy còn có những chính nghĩa huyền bí và không thể tránh khỏi, người xử tội đã sắp đến gần.

Bembo bắt đầu cười khẩy:

– Roland Candiano, thưa đức ông, chẳng bao lâu sẽ rơi vào trong tay chúng ta... Và lúc đó...

– Trong lúc chờ đợi, ông ta được tự do!... Đây này, Bembo, từ mấy lúc gần đây, ta thấy dường như ta bị lên án. Ta đã bắt gặp ở xung quanh mình ta, trong ánh mắt của nhiều sĩ quan, những ánh mắt làm cho ta kinh hãi...

– Thế tại sao ngài không cho bắt những người đàn ông đó?

https://thuviensach.vn

– Ta nói với mi rằng ngay trong những buổi lễ do ta tổ chức, những người quý tộc dường như trao đổi lẫn nhau những lời mà ta không nghe được, nhưng vang dội trong tư tưởng của ta...

– Tại sao những người đó vẫn còn tự do và còn sống?...

– Kiên nhẫn, Bembo! Thủ tướng nói vừa đặt tay lên một tờ giấy ở trước mặt ông. Đây là danh sách. Mỗi ngày nó càng dài thêm.

Bembo liếc nhìn lên tờ giấy và thấy đã viết sẵn hơn một trăm cái tên.

– Kiên nhẫn! Thủ tướng nói tiếp: Ta sẽ đánh một đòn thật là ghê gớm đến nỗi đến hai mươi năm sau, Venise sẽ không dám ngước đầu lên... Nhưng mà, đối với việc đó, trước hết phải cần có hai điều.

Trước hết phải bắt được Candiano. Chừng nào người đàn ông đó còn tự do, chừng nào ông ta còn cầm đầu những nhóm người được ông ta tổ chức, ta còn phải lo ngại tất cả, và cần phải cho Venise không còn lo sợ nữa!... Rồi cũng cần phải, nhất là cần phải cho Jean de Médicis chấp nhận việc liên minh. Lúc bấy giờ, mi sẽ hiểu được sức mạnh của ta! Mi sẽ hiểu nỗi kinh hoàng đập lên những kẻ đang âm mưu đến lúc họ biết rằng quân đội của Đại-Quỷ được đặt thuộc quyền sử dụng của ta!... Lúc bấy giờ, ta sẽ thật sự là chúa tể... Lúc bấy giờ ta mới có thể hành động...

– Tôi thán phục thiên tài của ngài! Bembo nói với một âm điệu thật chân thành.

– Mi hiểu chưa? Thủ tướng sôi nổi nói tiếp. Bây giờ mi hiểu tại sao ta đã nghĩ đến Jean de Médicis? Mi hiểu rằng ta chờ đợi sự trở về của Pierre Arétin với một sự nóng lòng cuồng nhiệt như một kẻ tội phạm vào lúc những quan tòa tuyên đọc bản án?

Vào lúc đó, tên gia nhân đang coi sóc lửa và là tên hầu tín cẩn của Foscari đi vào.

Anh ta trình lên cho thủ tướng một bức thơ để trên một mâm bằng bạc và nói:

– Ngài Pierre Arétin cho đưa bức thơ này đến đức ông và van xin tha lỗi cho ngài, hiện đang nằm ở giường bịnh, không thể tự mình đến đây.

Thủ tướng vội chụp lấy bức thơ.

https://thuviensach.vn

Tên hầu nghiêng mình chào, biến mất.

Foscari mở bức thơ lớn ra và đọc mấy hàng đầu.

Ông trở thành tái mét và bức thơ rời khỏi tay ông.

Bembo cầm bức thơ và đến lượt ông ta đọc những hàng đầu.

Những hàng chữ viết như sau:

"Kính gởi ngài Thủ tướng uy quyền hùng mạnh và danh tiếng lỗi lạc của nước Cộng hòa Venise tuyệt vời.

"Thưa đức ông,

"Xin đức ngài cao cả vui lòng tha lỗi cho tôi, vì những gì tôi sắp sửa nói với ngài rất đỗi hãi hùng khiến cho tôi không còn đủ sức lực và can đảm để nói lên điều đó. Thật là một tin hết sức đau đớn mà tôi là một sứ giả đau khổ nên vừa trở về đến nhà, tôi đã nằm liệt giường, bất chấp những sự săn sóc ân cần của bọn gia nhân, bất chấp một chén thuốc nước hay tuyệt của Pétrina, một đứa hầu gái đưa cho tôi uống.

Chỉ một lời nói thôi, đây là cái tin ghê gớm được tôi viết ra bằng nét chữ run rẩy:

"Ngài Jean de Médicis danh tiếng đã chết.....

– Chết! Đại-Quỷ đã chết! Bembo kêu lên chói tai. Foscari giữ im lặng.

Nhiều ý nghĩ thê thảm đang bay lượn vào lúc đó ở trong tâm trí người đàn ông đó. Ông bỗng nhiên thấy giấc mộng hùng cường như mình đã trông thấy sụp đổ như những chiếc tháp lửa nổi lên trong đống than hồng ở lò sưởi.

Ông đã thấy những cuộc âm mưu thắng lợi mà ông đoán ra ở xung quanh mình.

– Đây là nhát đòn chí tử! Cuối cùng ông lẩm bẩm.

Và cả hai người trao đổi với nhau một ánh mắt đầy lo sợ.

Rồi, chậm chạp, thủ tướng cầm lại bức thơ bỏ nằm trên bàn.

Giờ đây, muốn biết chắc chắn về điều bất hạnh vừa xảy ra, ông muốn biết rõ thêm những chi tiết... Ông vừa đưa tờ giấy cho Bembo và bảo

https://thuviensach.vn

ông ta: – Đọc đi... đọc hết... Ta muốn biết hết...

Với giọng trầm trầm, Bembo bắt đầu đọc như là ông ta đọc một bài kinh nguyện buồn tẻ:

"Ngài Jean de Médicis danh tiếng đã chết... Vị lãnh chúa yêu mến, đối tượng của lòng thương mến và ngưỡng mộ vô biên của tôi, có thể nói là tắt thở trong tay tôi, hoặc ít ra ở dưới mắt tôi. Ngài đã bị trúng một phát đạn súng thần công ở chân vào sáng thứ ba khi đến gần thành lũy Governolo – những người khác nói là một phát súng ngắn. Với tính táo bạo thường lệ của ngài, ngài đi tới hầu như một mình, chỉ đem theo hai sĩ quan tùy tùng. Hai người bạn đồng hành ngã xuống đầu tiên. Ngài là người thứ ba bị thương bởi một người đàn ông lạ mặt không phải ở Governolo, mà không một ai biết. Tuy nhiên, nhiều người xác nhận rằng người đàn ông đó là dân Venise, và một vài người còn thề thốt rằng họ nhận ra người đó là con trai của một vị thủ tướng xưa ở Venise...".

– Roland Candiano! Foscari lẩm bẩm với một nụ cười tái mét.

– Định mệnh! Bembo gầm lớn.

– Đọc tiếp! Hãy đọc tiếp!...

Bembo đọc tiếp bức thơ:

"Khi ngài vừa mới bị thương rất nặng, toàn thể quân đội đều xúc động vì buồn phiền và sợ hãi. Không còn táo bạo và vui vẻ! Mọi ngươi đều quên bản thân mình để xót thương cho số phận đã đe dọa vị quận công cao quý vào lúc ngài mới bắt đầu những chiến công mới. Người ta nói đến tương lai của ngài đang rộng mở, về những ý định lớn lao của ngài, về những gì ngài có thể thực hiện, về tính liều lĩnh của ngài không ai sánh bằng, về tài tiên liệu của ngài, và đề tài đánh giặc mãnh liệt của ngài, và về mưu kế tuyệt diệu của ngài. Thế mà, tuyết rơi dưới sự nồng nhiệt của những lời thương tiếc chung của mọi người.

Cuối cùng, ban đầu được đưa vào Governolo, kế đó ngài được giao trả cho những quân sĩ dũng cảm của ngài đến tìm vừa than khóc và

https://thuviensach.vn

đưa ngài về doanh trại. Bấy giờ Jean de Médicis yêu cầu được chở vào Mantoue bên cạnh ngài Frédéric de Gonzague mặc dù là kẻ địch của ngài nhưng vui lòng đón tiếp ngài.

"Lên đường với nỗi khổ đau khôn xiết và chẳng bao lâu chúng tôi đi vào Mantoue; chiếc cáng được khiêng vào cung điện và Jean được đặt lên giường. Trời đã tối. Bấy giờ tôi đi đến gần và nói với ngài: "Tôi sẽ làm nhục đến linh hồn vĩ đại của ngài nếu như tôi nói với ngài về sự kinh hãi của cái chết và nếu như tôi muốn xác định với ngài về những gì ngài đã biết rồi. Cái điều quan trọng và quí báu nhất ở trong đời là tự do hành động! Cần phải do ngài tự quyết định để cho giải phẫu. Chỉ trong vòng tám ngày ngài sẽ lành mạnh như cũ... Chắc chắn ngài sẽ phải chống nạng, nhưng đó chỉ là một sự suy tưởng tốt đẹp ở nơi ngài.

– Vậy thì! Người ta nên giải phẫu phứt cho rồi, ngài kêu lên.

Liền sau đó ngài bị ụa mửa. Ngài nói: "Đây là triệu chứng ta không còn sống được bao lâu nữa". Rồi ngài chắp hai tay nói: "Ta nguyện ước đi viếng Compostelle"[*]*.*

Người ta ra lịnh đi gọi tám hay mười người để giữ chặt bệnh nhân. Ngài bắt đầu cười: "Hai mươi người cũng không làm cho ta ngán sợ", ngài nói.

Đứng lên với một dáng điệu quả quyết, tự ngài cầm lấy cây đuốc soi sáng trong lúc người ta cắt cái chân ngài. Tôi bỏ chạy trốn vừa bịt lấy hai tai. Tuy nhiên, tôi nghe ngài gọi nên tôi đi trở lại.

– Ta đã lành bịnh! Ngài kêu lớn.

Ngài cho mang đến chiếc chân bị cắt bỏ và bắt đầu đùa giỡn với nó và nhạo báng chúng ta.

Nhưng hai giờ sau, những sự đau đớn xuất hiện. Vừa khi tôi nghe ngài lăn lộn trong phòng, tôi mặc lại y phục chỉnh tề, bởi vì tôi đã vào giường nằm, và tôi liền chạy đến. Ngài đang mê sảng và nhắc đi nhắc lại nhiều lượt một câu nói được tôi nhớ rõ:

https://thuviensach.vn

– Tại sao, ta lựa chọn tội ác chớ không phải là công lý?... Chúa tôi! Chúa ôi! Kẻ xử tội đang đi đến!...".

Bembo ngừng lại, thở hổn hển.

– Kẻ xử tội đang đi đến! Foscari dáo dác nhắc lại.

– Đó là ở trong bức thơ, thưa đức ông.

– Đọc tiếp! Hãy đọc tiếp!...

Viên hồng y đọc tiếp với một giọng nghẹn ngào:

"Đến rạng đông, ngài tỉnh trí lại. Nhưng cơn bịnh đã trầm trọng. Ngài lập chúc thư, phân phối rất nhiều tặng vật cho bạn hữu ngài, và khi trông thấy vị giáo sĩ nghe xưng tội đến: "Thưa cha", ngài nói, "cái nghề của tôi là nghề cung kiếm, tôi đã sống như một quân nhân. Tôi sẽ sống như một tu sĩ nếu như tôi mặc bộ giáo phục của Cha. Tôi không có gì để xưng tội... Và tuy nhiên... tuy nhiên... Phải, tôi tưởng.... rằng đáng lý ra tôi phải nghe theo... kẻ đã đến đây...".

Lúc bấy giờ hiển nhiên là lý trí lại rời khỏi ngài lần nữa. Chẳng bao lâu từ dưới lòng đất Thần chết đã gọi ngài. Mọi người thân thuộc và gia nhân ùn ùn tới vây quanh ngài. Ngài kêu gọi quân sĩ của mình. Nhưng ngài lãnh chúa De Gonzague không cho phép họ đi vào Montoue. Ngài toan nói về chuyện chiến tranh. Rồi, bỗng thình lình, ngài nhắm mắt vừa thốt ra một cái tên mà không một ai nghe rõ. Và ngài tắt thở trong khi tất cả những người có mặt đều khóc nức nở.

Đó thưa đức ông thủ tướng, những phút cuối cùng của con người có một sức mạnh tâm linh phi thường, mà tất cả những lời nói đều biến thành hành động. Chẳng bao lâu nước Ý sẽ biết mình bị mất những gì....

Về phần tôi, tôi mất đi mối tình bằng hữu thắm thiết, và nỗi đau đớn của tôi sẽ không được an ủi nếu như tôi không có được niềm vui cuối cùng là được gặp lại ngài vào giờ sắp lâm chung và tỏ cho ngài thấy một tình quyến luyến xiết bao của tôi.

Niềm vui đó, thưa đức ông, có thể nói là rất đau đớn, dù sao cũng là một niềm vui ở trong tâm trí tôi; đó là tình bằng hữu được sử dụng bởi

https://thuviensach.vn

những quyền hạn tối cao. Tôi mang ơn ngài rất nhiều. Và tôi sẽ nhớ mãi đến suốt đời một ân nghĩa sâu nặng xứng đáng cho ngài và cho cả tôi, cũng xứng đáng đối với kẻ đã muốn cho tôi được ngài phái đến gặp Jean de Médicis.

Xin tha lỗi cho tôi vì không tự mình mang đến cho ngài, cùng với cái tin buồn này, tấm lòng thương mến và ngưỡng mộ mà ngài đã gợi hứng cho tôi. Những dòng lệ không ngừng chảy từ đôi mắt của tôi chắc chắn sẽ ngăn không cho tôi thốt ra lời.

Thưa đức ông, tôi là người gia nhân rất trung thành và rất phục tùng của đức ông danh tiếng".

"Pierre Arétin".

Bembo đọc xong bức thơ, lặng lẽ như thủ tướng. Foscari dường như bị thối chí. Người đàn ông rất mạnh mẽ đó, từ nhiều năm trường, không ngớt theo dõi với một sự nghiêm khắc khôn nguôi con đường hướng thượng mà lòng tham vọng của ông đã tự vạch ra, người mà cho đến nay không để cho bị quật ngã bởi vận rủi hoặc để cho bị choáng váng bởi vận may, lẩm bẩm với một sự ê chề rõ rệt:

– Thật là một điều bất hạnh ghê gớm.

– Bất quá đây chỉ là một sự thất bại, Bembo nói.

– Một sự thất bại có thể khởi đầu cho một tai biến.

– Thưa đức ông, tôi được thấy ngài tỏ ra bình tĩnh hơn trong nhiều trường hợp nguy hiểm hơn.

– Là vì lúc ấy chỉ có riêng những trường hợp hăm dọa mà thôi.

– Ngài muốn nói gì, thưa đức ông?

Thủ tướng đứng dậy, cầm bức thơ của Arétin đọc để tin chắc rằng đó là sự thật không còn nghi ngờ gì nữa.

Ngón tay của ông đặt lên dòng chữ thuật lại cảnh hấp hối của Đại-Quỷ, đọc lại những lời nói bí mật đã thoát ra trong cơn mê sảng của ông.

Bembo rung động.

– Kẻ xử tội đang đi đến! Ông ta lẩm bẩm vừa đọc lại.

https://thuviensach.vn

– Phải, Bembo, thủ tướng nói, mi không thấy việc gì lạ lùng trong sự kiện mà Jean de Médicis đã ngã quị dưới những nhát đòn của Roland Candiano sao?

– Không chắc rằng chính ông ta.

– Thôi nào! Chính ông ta, ta bảo mi! Chính ông ta!

– Candiano không bao giờ có một sự giao thiệp nhỏ nào với Jean de Médicis. Candiano còn ở Venise cách đây khoảng mười ngày. Ông ta bị rượt đuổi, bị truy lùng. Có lẽ nào ông ta đến doanh trại tìm gặp Đại-Quỷ? Và dù cho việc đó có đi nữa, tại sao ông ta lại giết chết Đại-Quỷ?...

– Tại sao? Thủ tướng nói gần nghe chói tai, tại sao?... Mi không thấy rằng gã đàn ông đó biết rõ những ý định của ta sao. Bằng cách nào? Ta không rõ. Nhưng mà gã biết! Ta thấy sáng suốt trong cái biến cố thê thảm đó, Roland Candiano đã tìm gặp Jean de Médicis, bởi vì Jean de Médicis có thể và cần phải cứu thoát ta!

– Cần phải biết rõ đích xác sự thật! Bembo kêu lên, ông ta đứng dậy vừa run rẩy. Tôi đi thẳng đến nhà Arétin. Trong một giờ, tôi sẽ biết....

– Đi đi, anh bạn, đi đi và mau trở lại...

Bembo vội vàng đi ra.

Sự ngã lòng của thủ tướng ảnh hưởng đến ông; nhưng ở trong lòng ông, sự ngã lòng đó là hình ảnh của sự kinh hãi.

Ba giờ trước khi bức thơ được trao cho thủ tướng, một người đàn ông đi vào trong dinh thự của Arétin.

– Ngài lãnh chúa Arétin đi du hành, tên gia nhân được người đàn ông hỏi và hắn trả lời, không biết bao giờ ngài mới trở về.

– Tốt lắm, anh bạn: Hãy nói với chủ nhân mà anh sẽ tìm thấy trong văn phòng làm việc, rằng ta được Đại-Quỷ phái đến.

Tên gia nhân nhìn kẻ nói như thế với vẻ hoảng hốt. Nhưng gã vâng lệnh và một lúc sau trở lại tìm người lạ mặt dẫn ngay đến bên cạnh Arétin vừa biểu lộ những dấu hiệu kính trọng với người khách.

https://thuviensach.vn

– Cuối cùng là ngài! Arétin kêu lên vừa trông thấy Roland. Tôi xin thú thật với ngài rằng tôi bắt đầu buồn chán.

– Không một ai nghi ngờ rằng ông còn ở lại Venise?

– Tôi bảo đảm. Mệnh lệnh thật rõ ràng. Chắc ngài đã nhận thấy?

– Ông có đi ra ngoài một lần nào không?

– Cả ban ngày lẫn ban đêm.

– Những người trong nhà?

– Đều tưởng rằng tôi đi khỏi, cho đến những nàng Arétine đáng thương của tôi mà có lúc tôi nghe than thở về việc chủ nhân bọn nó đi vắng! Chỉ riêng một mình tên gia nhân tiếp ngài biết mà thôi.

– Tốt lắm, thầy Arétin.

Roland ngồi xuống trầm ngâm.

– Tôi có thể hỏi ngài được chăng? Pierre nói.

– Cứ hỏi.

– Ngài đã gặp Jean de Médicis?

– Ta đã gặp ông ta.

– Ngài có nói chuyện với ông ta?

– Ta có nói chuyện với ông ta.

– Về sứ mạng của tôi?

– Về sứ mạng của ông.

– Chà! Chà!... Ông ta đã nói sao?... Ông ta đã làm gì?... Và chính ngài?... Xin lỗi, có lẽ tôi đã để bị lôi cuốn?

– Không có chút nào. Không có gì giấu giếm giữa hai chúng ta, và lòng hiếu kỳ của ông sắp được thỏa mãn... Ông đang ngồi trước bàn, ông sẽ viết...

– Cho ai?

– Cho thủ tướng Foscari.

– Cho thủ tướng?

– Việc đó làm ông ngạc nhiên? Ông không cần phải viết một cái báo cáo chính xác về sứ mạng của ông sao?

https://thuviensach.vn

– Tại sao tôi không đi đến gặp ông ta?

– Vì ông bị bịnh, nằm ở trong giường và ông không thể đi ra ngoài.

– Tôi không hiểu, Arétin sững sốt hỏi.

– Ông sẽ hiểu. Nhưng trước hết, đối với người của ông, ông đã bí mật trở về trong đêm rồi. Một lát nữa, nước mắt và những lời than vãn của ông sẽ lôi cuốn họ.

– Nước mắt của tôi! Những lời than vãn của tôi?

– Phải. Viết đi. Dĩ nhiên, ta chỉ cho ông những yếu tố chủ yếu về bức thơ của ông. Sau đó ông sẽ chép lại bằng cách trau dồi những câu văn đẹp đẽ mà ông biết cách tìm.

Arétin nghiêng mình, không biết rằng ông nên tỏ vẻ vui thích hoặc là lo sợ về lời khen ngợi đó, mà Roland không quen sử dụng ông.

– Ta chỉ muốn, Roland nói tiếp, rằng ông nên tôn trọng tất cả cái đoạn liên quan đến người đàn ông đã nổ súng lên Đại-Quỷ và những lời nói do Jean de Médicis hấp hối thốt ra.

Arétin nhảy dựng.

Ông trở nên tái mét.

– Ngài nói sao? Ông ấp úng.

– Ta nói rằng Jean de Médicis đã bị giết chết.

– Jean de Médicis!... Bị giết chết!... Tôi nghe không rõ, có phải không?... Bị giết chết!...

– Bởi ta! Roland thản nhiên nói.

Arétin khóc sướt mướt.

Roland thấy nỗi đau đớn của nhà thi sĩ thật là chân thành. Chàng không hiểu tình bằng hữu thật sự nào kết hợp kẻ vũ phu hung bạo, hiếu sát, súng cầm trên tay, lăn xả vào cuộc chinh phục thế giới với người làm thơ cầu kỳ và kiểu cách, nhát gan, nhưng cũng xông vào chinh phục những sự khoái lạc, cùng với những sự tham lam hung bạo. Tuy nhiên khẩu súng của Arétin thì là một cây bút lông.

https://thuviensach.vn

Và trong hai món võ khí đó, món nào là đáng ghê sợ? Cho nên Arétin khóc thương hại Đại-Quỷ, Roland nhìn ông ta than khóc với một sự thương hại xen lẫn một sự mỉa mai.

Tuy nhiên, không có nỗi đau to lớn nào mà không khuây khỏa theo thời gian.

Arétin cuối cùng lau khô nước mắt và lẩm bẩm:

– Tôi chờ ngài đọc, thưa chủ nhân.

Roland bắt đầu đọc, trong khi Arétin ghi chú thỉnh thoảng ném ra một lời ta thán, vừa nhăn nhó đau đớn.

– Tôi trông thấy cảnh tượng cũng như là tôi có mặt! Ông nói, khi Roland kể xong cảnh hấp hối trong cung điện của những vị quận công ở Mantoue.

– Ông hãy viết ra như là chính ông chứng kiến bằng cách thêm vào những chi tiết riêng của ông.

Arétin lấy bàn tay trái ôm trán, trong lúc bàn tay mặt vẫy vẫy cây bút lông.

Rồi ông ta bắt đầu viết.

Ông viết luôn một mạch, chỉ tham khảo sơ những mục ghi chú để ở trước mắt. Chưa tới một giờ, bức thơ đã viết xong.

Arétin đọc lại nho nhỏ.

Ông ta đứng dậy.

Với một cử chỉ tự nhiên, ông đưa tay lên vuốt bộ râu được ông chăm sóc tuyệt đẹp. Ông đọc bức thơ kèm theo những bộ điệu kiểu cách, nhắc lại hai lần những đoạn mà ông cho là khéo nhất, thỉnh thoảng ngừng lại để tự khen mình:

– Hoàn hảo!... Tuyệt diệu!...

Càng đọc, giọng của ông càng lớn, ông đọc to, nét mặt nhăn nhó đau đớn tan biến trên gương mặt ông, miệng nở một nụ cười hài lòng và sung sướng:

https://thuviensach.vn

– Hử! Ngài có nhận xét gì về tác phẩm nhỏ này? Ông nói to vẻ tự đắc và quên rằng những giai đoạn chủ yếu trong bức thơ này đều lấy đúng nguyên văn những lời ghi chú do Roland đọc.

– Ta nghĩ rằng, Roland nói, nên gởi lập tức bức thơ đến cung điện quận công, rồi ông vào giường nằm, bởi vì nỗi đau đớn khiến cho ông sinh bịnh

– Thật đúng, Arétin nói, tôi quên nỗi đau đớn của tôi.

Và ông ta lại bắt đầu than khóc.

Nghe tiếng gọi, tên gia nhân thân tín đã đưa Roland vào lúc nãy đến trình diện.

Arétin đưa bức thơ cho gã và dặn:

– Trao cho đức ông thủ tướng... Mau!

Tên gia nhân biến mất, Arétin dẫn Roland đi qua gian phòng ngủ và bắt đầu cởi y phục ra vừa than vắn thở dài:

– Có thể chắc chắn, Roland nói, là thủ tướng sẽ phái gấp một người đến để lấy tin.

– Ngài tưởng như thế sao?

– Nếu ít ra không phải chính ông ta đến.

– Quỷ ơi! Ngài nói cho tôi biết việc đó thật đúng lúc. Tôi sẽ đi nằm ở trong phòng danh dự.

Ông chạy vội đến gian phòng bên cạnh, quả thật, được trang bị lộng lẫy.

– Tôi phải nói gì với thủ tướng? Ông hỏi.

– Những gì ông đã viết trong bức thơ. Ông có thể nói thêm rằng trước ngày chết, nhiều vị sĩ quan có thấy một người đàn ông đi đến doanh trại, một người đàn ông mà ông có nghe nói đến.

– Ai?

– Roland Candiano.

Chúng ta nên nhớ rằng Roland chưa bao giờ tự tiết lộ tung tích cho Arétin.

https://thuviensach.vn

– Người tên Roland Candiano đó, chàng nói tiếp, đến doanh trại được Đại-Quỷ đón tiếp ở trong lều, và đã thách đố ông một trận đấu sinh tử mà người ta không được biết lý do cuộc thách đố ấy. Đó là những gì ông sẽ nói với thủ tướng hoặc là một phái viên của ông ta. Bây giờ, có thể cuộc hội kiến đó đáng cho ta chú ý, ta muốn được tham dự vào mà không cho trông thấy.

– Ngài vào đây, Arétin nói vừa mở một cánh cửa. Lúc nào ngài muốn thấy và muốn nghe, ngài chỉ cần đẩy cái cửa nhỏ này.

– Tốt lắm.

Arétin nằm vào giường. Nhưng vừa đặt mình xuống, ông ta đã la ó vang rền.

– Margherita! Marietta! Chiara! Paolina! Frances- china! Angela! Perina*... Bọn đểu giả, bọn lưu manh, bọn mi để cho ta chết sao? Không một nàng nào ở đó để lau mặt của ta ướt đẫm nước mắt hoặc sắc cho ta một siêu thuốc sao. Than ôi! Nỗi đau đớn làm ruột ta quặng đau, bọn đàn bà hung dữ, xứng đáng lấy chồng quỷ sứ! Này, bọn tinh quái! Bọn nó ở tất cả trong một góc lo soi gương, lo chải mái tóc bu xù và ngắm nhìn nhũ hoa của mình. Hãy chờ đó, bọn đàn bà xấu xa. Nếu có đủ sức, ta sẽ đến chải gỡ bọn mi bằng những nhát gậy! Và ta, ta lau mặt cho bọn mi bằng những cái tát tai! Bọn Arétines, bọn giết người!... Chiara! Cầu cho cơn sốt ác tính mang mi đi trong hai giờ đồng hồ! Paolina, cầu cho mi té gãy cổ lúc đi xuống cầu thang bằng cẩm thạch của ta!... Marietta, cầu cho sét đánh mi thành than! Angela, cầu cho chứng hoại thư ăn mục xương của mi! Bởi Đức Mẹ, bởi Đức Chúa, bởi quỷ sứ, bởi ruột gan, bởi...

Thở hổn hển, Arétin ném ra một tiếng chửi thề cuối cùng vô nghĩa, và ngã trĩu xuống những chiếc gối thêu, vừa lẩm bẩm: Ta chết, trong lúc đó bảy, tám nàng hầu gái vội vã chạy đến, ngay những tiếng la hét đầu tiên, ân cần, chen lấn nhau giành giựt ôm hôn thầy Pierre Arétin,

https://thuviensach.vn

trông giống như một bầy gà sao vồn vã xung quanh vị chúa tể của sân nuôi gia cầm.

– Tại sao, ngài lãnh chúa thân mến, ngài khóc!

Nàng Margherita kêu lên.

– Phải, Pocofila*! Đi xuống bếp và làm việc đi.

– Nỗi đau đớn xiết bao! Nàng Chiara nói. Em muốn dùng mái tóc đen của em lau nước mắt cho chàng.

– Chao ôi! Chàng yêu dấu đáng thương!

– Việc gì đã xảy đến cho chàng?...

– Chàng trở về lúc nào thế?

– Sao! Không báo trước cho chúng em, người độc ác!

– Im lặng! Arétin hét như sấm. Ta đi về hồi hôm và ta đau khổ đến nỗi làm cho bọn mi kinh hãi. Ta mất người bạn rất thân thiết, người thường gởi đều đều một ngàn đuy-ca cho ta mỗi khi mùa đông trở lại để cho ta khỏi phải chết rét.

– Chúng em sẽ sưởi nóng cho chàng bằng tình yêu của chúng em, thưa ngài lãnh chúa thân mến.

– Im lặng! Người bạn thân thương nhất và trung thành nhất đã cùng ta cạn không biết bao nhiêu chai rượu, một người đàn ông quá tốt, quá anh dũng, quá chân thành! Chao ôi! Có lẽ ta sẽ chết.

Ông nức nở. Tất cả các nàng ở xung quanh ông, dỗ dành ông, một nàng kéo những chiếc mền, nàng khác sửa những chiếc gối, một nàng khác nữa đưa cho ông một chén thuốc nước sắc.

Một tên gia nhân đi vào chấm dứt cảnh tượng đó bằng cách nói:

– Đức ông hồng y – giám mục đang chờ đợi.

– Hãy biến mất hết đi! Arétin bảo.

Lệnh đó được thi hành mau lẹ và cả bọn lánh đi vì kinh hoảng bởi sự mới đến của nhân vật ghê gớm mà các nàng e sợ.

Bembo đi vào.

https://thuviensach.vn

Roland nghe tiếng của tên gia nhân với một sự rung động, chàng đẩy cái lỗ kín được Pierre Arétin báo trước.

Chàng nhận ra Bembo.

Đôi môi chàng hơi tái nhợt. Đó dấu hiệu của cơn giận dữ đang lồng lộn trong lòng chàng. Một loạt câu hỏi hiện ra trong trí chàng. Việc gì đã xảy ra? Tại sao Bembo bị chàng bỏ lại, nhốt kín trong đáy Hắc-Động, lại có mặt ở Venise, nơi nhà của Arétin?

Trong lúc đó, Bembo ngồi xuống cạnh chiếc giường.

– Vừa rồi, ta có mặt ở cung điện quận công, ông nói: Thủ tướng yêu cầu ta hỏi anh vài lời giải thích về vấn đề bức thơ của anh.

– Than ôi! Arétin nói với một giọng dữ dội, anh bạn, anh thấy tôi đang bệnh.

– Thế là, đúng thật sao?

– Quá thật!

– Chính anh trông thấy Đại-Quỷ chết?

– Làm sao tôi viết được nếu tôi không có chứng kiến!

– Đó là một điều bất hạnh ghê gớm...

– Đối với tôi, Arétin nói.

– Đối với tất cả!

Bembo giữ sự im lặng buồn rầu trong một lúc. Việc làm cho ông ta kinh hãi thật sự, đó không phải là Jean de Médicis đã bị giết, mà chính nhát đánh vào họ, ông ta và thủ tướng, là do Roland Candiano đã nhắm vào họ.

– Nào hãy xem, ông nói, anh hãy cho ta những chi tiết.

Arétin đi vào một câu chuyện kể hoa mỹ làm vinh dự cho óc tưởng tượng của ông; ông thêu dệt thêm nội dung bức thơ đã được đọc cho ông viết, tô vẽ thêm những chi tiết mà sự sáng tác phong phú của ông làm cảm động đến nỗi nó cướp lấy của ông thêm những giọt nước mắt mới.

https://thuviensach.vn

Việc đó thật hiển nhiên trước mắt của Bembo rằng Pierre Arétin thật sự có chứng kiến cái chết của Đại-Quỷ.

Ông đã chăm chú lắng nghe, khiến cho Arétin xem như là một lời khen ngợi thầm lặng tặng cho tài văn chương của mình.

Tuy nhiên, Bembo nói thêm:

– Không phải ta đến hỏi anh về câu chuyện hấp hối, bức thơ của anh đã quá đầy đủ về khoản đó. Nhưng ở trong tất cả câu chuyện có hai ba điểm mà ta cần phải làm cho sáng tỏ.

– Anh hãy nói rõ ràng! Arétin nói.

– Chúng ta nên hành động theo thứ tự: Trước hết, anh có trao đổi với Jean de Médicis vài lời về vấn đề sứ mạng của anh không?

– Tôi không có thời giờ.

– Thế ra Đại-Quỷ bị chết mà không được biết anh đến doanh trại của ông ta làm việc gì?

– Đúng.

– Thành thử ra chính ông ta, trước khi chết, không thể nói với một ai về những dự định của Foscari?

– Tôi xin bảo đảm.

– Tốt, hãy sang qua một câu hỏi khác, Bembo nói vừa do dự. Kẻ đã bắn Đại-Quỷ...

– Thế nào?...

– Chắc chắn đó là một sĩ quan địch?

– Không phải. Tôi đã viết và tôi nhắc lại rằng kẻ giết người lạ mặt ở doanh trại và ở trong thành Governolo. Vài người nói rằng đó là con trai của một vị thủ tướng.

– Người ta có nói lên một cái tên không? Bembo ấp úng.

– Có, vài sĩ quan quả quyết với tôi rằng kẻ giết người chỉ có thể là người đàn ông được Jean de Médicis đón tiếp trong đêm và đã có một cuộc tranh luận dữ dội với ông ta.

– Tên người đàn ông đó?

https://thuviensach.vn

– Roland Candiano.

Bembo giật mình mãnh liệt, dường như ông ta không chờ đợi nghe cái tên đó. Ông đứng dậy và nhìn dáo dác xung quanh mình với vẻ khủng khiếp: Vào lúc đó, ông tự bảo rằng Roland chắc có lẽ sắp xuất hiện, bắt ông, lôi đi thêm lần nữa vào trong cái hang động ghê gớm của ông ta. Ông thấy Arétin đang nằm trên giường, nhìn ông với vẻ kinh ngạc. Ông lấy làm xấu hổ về nỗi khủng khiếp tự nhiên đó nên ngồi trở xuống vừa hỏi:

– Nào hãy xem, trước khi anh đi, anh có trò chuyện với người nào về cái sứ mạng đó không?

– Không nói với bất cứ một ai trên đời, Arétin nói sau một lúc hơi do dự.

– Khốn nạn, ông ta gầm vang, vừa đi đến bên giường, anh đã có nói!

– Không, tôi xin thề!

– Anh có biết,Bembo nói tiếp vừa lay dữ dội bàn tay của Arétin, anh có biết tên thơ ký của anh là ai không?...

– Người thơ ký nào? Chắc anh điên rồi?...

– Tên thơ ký bí mật mà cả ta đã hoài công chất vấn anh mà anh không biết gì cả, cho đến cái tên của hắn! Anh biết hắn là ai không?

– Không, bởi mái tóc của nàng Chiara!

– Hiện hắn ở đâu? Hắn đã ra sao?

– Ông ta đã biến mất trước ngày tôi đi. Cầu cho quỷ sứ bắt giữ ông ta đi!

– Thế thì! Gã điên khùng đó, là Roland Candiano!

– Ô hay!...

– Chính là ông ta, ta bảo anh!

– Thế thì! Ở đó có cái gì lạ lùng? Anh muốn việc đó liên quan gì đến tôi? Dù sao, những việc làm và cử động của ngài Roland Candiano đó liên quan gì đến tôi?... Ông ta đã đi, chúc đi bình an! Ông ta sẽ không trở lại, hoặc là sẽ trở lại, tùy ý ông ta!

https://thuviensach.vn

Những lời nói cuối cùng làm Bembo giật mình. Một ngọn lửa hy vọng ghê gớm thình lình chiếu ngời đôi mắt ông.

– Nếu như ông ta sẽ trở lại! Ông nghĩ thầm.

– Những gì tôi thấy rõ ràng nhất trong các việc đó,

Arétin nói tiếp, đó là tôi, tôi mất hai ngàn năm trăm ê-quy tốt mà tôi sẽ nhận lúc trở về, một khi sứ mạng của tôi chấm dứt, ngoài tình bằng hữu của Jean de Médicis bị mất mát.

– Nghe đây, Bembo nói. Anh muốn lãnh được số tiền không?

– Tôi rất muốn! Arétin kêu lên, ông bỗng ngưng không khóc nữa.

– Anh có muốn được lãnh gấp đôi, gấp ba, tất cả những gì anh muốn?

– Nói đi, anh bạn Bembo, anh nói ra vàng. Cần phải làm sao?

– Gần như không cần gì cả. Tên thơ ký của anh...

– Cái ngài Roland Candiano danh tiếng?

– Phải. Thế này... Anh có nói rằng có thể ông ta sẽ trở lại?

– Chính ông ta đã nhờ nói lại với tôi.

– Tốt. Như vầy! Khi ông ta trở lại, cần phải tạo bộ mặt vui vẻ, giữ ông ta lại bằng mọi giá, ở bên cạnh anh, một hoặc hai giờ...

– Chuyện đó không khó.

– Và báo cho ta ngay lập tức.

– Chà! Chà!

– Anh do dự sao? Bembo gầm vang.

– Không phải, bởi lũ quỷ! Tôi không quen biết người đàn ông này, và tôi cũng không muốn quen ông ta. Những việc gì xảy đến cho ông ta không liên can gì đến tôi, Bembo! Nếu như ông ta trở lại, tôi sẽ chạy đến tìm anh.

– Và ngay trong ngày, anh lãnh mười ngàn ê-quy.

– Hiện tại tôi đang hết sức cần tiền. Những con ranh đó, trong lúc tôi đi vắng, tiêu pha nhiều chuyện lạ lùng. Tôi tìm thấy bọn nó với những

https://thuviensach.vn

chiếc áo dài thêu và những khăn choàng đắt tiền. Ngoài ra tôi đã hao tổn rất nhiều trong cuộc hành trình...

– Anh hãy đến trình diện ở kho bạc. Anh sẽ lãnh ở đó một ngàn ê-quy. Người ta sẽ được báo trước.

– Quỷ ơi! Bộ anh giữ chìa khóa kho sao?

– Phải, Pierre ạ, và nên nghĩ rằng ta sẽ mở cửa kho đó cho anh vào mỗi lần anh muốn nếu như anh giúp cho chúng ta việc đó.

– Đã nói rồi, anh có thể tin cậy nơi tôi!

Bembo lật đật trở lại cung điện quận công nơi thủ tướng Foscari sốt ruột chờ đợi bằng cách đi dạo trong văn phòng. Ông hoàn toàn bị rối loạn nên ngày hôm đó không chịu tiếp một ai cả và cũng không ra phòng khách.

– Thế nào? Thủ tướng vội vã hỏi khi trông thấy Bembo, mi có tin tức xác thực không? Mi có biết tên kẻ giết chết Đại-Quỷ không?

– Thưa đức ông, Bembo nói, ngài đã không lầm.

– Thế đúng là Roland Candiano! Foscari kêu lên và tái mặt.

– Đúng là ông ta, thưa đức ông. Nhưng khi được nghe cái tin xấu đó nơi nhà Arétin, tôi có một tin khác sửa chữa lại phần nào tin trước.

– Hãy nói mau, Bembo; bởi vì ta thề với mi rằng vào lúc này ta chỉ thấy ở xung quanh ta toàn là điều bất hạnh và những thảm họa.

– Như vầy, thưa đức ông, tôi tin rằng gần đây, Roland Candiano sẽ rơi vào tay của chúng ta.

– Làm thế nào như thế?

– Candiano đang giao dịch với Arétin.

– Hắn! Có thể hy vọng gì ở nơi gã làm thơ đó?

– Tôi không biết; chỉ biết rằng Roland bắt đầu giao thiệp dài dài với Arétin và chắc chắn vô cùng rằng ông ta sẽ trở lại nơi nhà của gã thi sĩ.

– Và lúc bấy giờ?

– Lúc bấy giờ, Roland Candiano sẽ bị bắt.

Foscari lắc đầu. Nhát đánh đã làm cho ông chán nản.

https://thuviensach.vn

– Không, Bembo, không; Candiano sẽ không rơi vào tay chúng ta. Ta cảm thấy tự mình bị dính vào một guồng bánh xe răng quay ghê gớm. Định mệnh đang treo lơ lửng trên ta. Ta hoài công vùng vẫy. Cái chết của Đại-Quỷ xảy đến vào một lúc như vậy là một tai biến không thể vãn hồi. Nhưng nếu Candiano là nguyên nhân trực tiếp và cố ý gieo tai biến, thì đó là những gì ghê gớm nhất.

– Thưa đức ông, Bembo nói với một giọng trầm tĩnh, ngài bị tuyệt vọng ám ảnh. Thật vậy, bởi vì ngài chấp nhận thua cuộc. Hãy chống cự lại và ngài sẽ được cứu thoát. Ngài nói đến định mệnh. Có những sự ngẫu nhiên mà ý chí mạnh mẽ của những người thật sự dũng cảm thu nhận hoặc là phân tán. Dù sao, tình thế cũng giản dị. Nếu ngài chờ đợi, ngài sẽ bị đánh. Nếu như ngài xuống tay trước, sự nguy hiểm sẽ biến mất.

Vừa nói như thế, Bembo đã đứng thẳng thân mình lên.

Ông hiện ra vào lúc ấy con người thật sự của ông: Người xúi giục Foscari, oan hồn đọa đày của vị thủ tướng ghê gớm, kẻ ác thần của Venise.

– Làm thế nào, Bembo? Làm thế nào? Hãy cố vấn cho ta... Ta chỉ tin tưởng ở một mình mi! Chỉ riêng một mình mi hướng dẫn ta cho đến nay...

– Bởi vì sự giàu sang của tôi, thưa đức ông, được ràng buộc không thể phân tán khỏi sự giàu sang của ngài; nếu như ngài ngã quỵ, tôi ngã theo. Nếu như ngài lên đến những đỉnh cao hùng mạnh, ngài sẽ kéo tôi lên theo ngài. Một người khác tất sẽ nói với ngài về tình bằng hữu trung thành, về lòng tri ân... Tôi, tôi chỉ nói với ngài rằng sự hưng thịnh của ngài là điều bảo đảm cho tôi. Tôi, tôi không tin nơi tình bằng hữu, tôi chỉ tin nơi sức mạnh của ý chí. Cho nên tại sao, thưa đức ông, ngài có lòng tin tưởng nơi tôi; ngài đã đặt ở nơi tôi một sự tin tưởng tuyệt đối cũng như là tôi đã tin ở nơi ngài. Vì thế cho nên, với hai người chúng ta, chúng ta thành lập một sức mạnh. Tôi thành thật tin rằng một mình, nghĩa là không có tôi, ngài sẽ bị nguy hiểm. Tôi tin rằng không

https://thuviensach.vn

có ngài, tôi sẽ rơi trở lại khốn khổ trong cái tình trạng ô nhục mà ngài đã vớt tôi lên. Nên chúng ta cần phải đoàn kết: Chúng ta nên coi nhau là một nơi nương tựa chắc chắn và hiệu quả. Cần phải hiểu là, trong một lúc phiền muộn, ngài tin chắc rằng có một kẻ ở bên cạnh ngài đang suy nghĩ, đang trù tính cho ngài, kẻ đó sẵn sàng nghe bất cứ một hiệu lịnh nào của ngài, dám làm tất cả, dám thực hiện tất cả... Ngài nên nghĩ đến những gì chúng ta có thể làm được, trong những điều kiện như thế...

– Phải, Bembo, ta hiểu và ta tin tưởng nơi mi.

Những lời thuyết phục của viên hồng y, ôn hòa trong hình thức, tế nhị sâu sắc và khéo léo đã tạo ra một ảnh hưởng mạnh mẽ trong tâm trí của thủ tướng.

Ông nhắc lại:

– Làm thế nào, Bembo. Hãy cố vấn cho ta...

Lời nói của thủ tướng lần này với một giọng cương quyết hơn và biểu lộ ý chí hành động.

– Làm thế nào, thưa đức ông? Thật dễ dàng.

Bembo đứng dậy, bước đến gần chiếc bàn, và nặng nề, dường như muốn đập mạnh xuống một cái, ông đặt bàn tay lên trên tờ giấy mà vị thủ tướng đã chỉ cho ông và đã chứa đựng trong đó khoảng một trăm cái tên:

Bản danh sách khai trừ.

Thủ tướng hiểu.

– Đó là tất cả một cuộc cách mạng, ông nói.

– Tôi biết việc đó, thưa đức ông. Nên ngài cần phải cẩn trọng bằng những sự đề phòng cần thiết ở xung quanh ngài. Ngài có thể trông cậy ở nơi binh sĩ không?

– Altieri hoàn toàn tận tụy với ta.

– Phải, không một ai có thể lay chuyển được lòng trung thành của ông ta bởi vì ông ta cũng gắn chặt sự giàu sang của mình với ngài. Altieri sai khiến quân sĩ theo ý muốn của ông. Ông đã làm cho họ thành

https://thuviensach.vn

cuồng tín, mù quáng tuân theo. Đó là một lực lượng lớn. Đây là những gì cần phải làm: Ngay hôm nay phải gọi Altieri đến và cùng với ông ta tiến hành những biện pháp cần thiết để bắt giam những người tình nghi. Tốt hơn cần phải cho Dandolo hay rõ về những gì đang được chuẩn bị để ông ta thăm dò Hội đồng Thập nhân chế. Nếu như, trong Hội đồng có những người do dự, phải bắt đầu chính từ nơi họ.

Thủ tướng đã viết xong hai bức thơ.

Một cho Altieri, bức kia cho Dandolo.

Những bức thơ gọi đại úy thống lĩnh và viên Đại Pháp quan đến cung điện quận công lập tức được gởi đi.

Bembo lui ra. Vào lúc ông ta sắp sửa biến mất, thủ tướng nắm bàn tay ông ta.

– Còn Candiano? Ông hỏi.

– Tôi đảm nhận! Bembo trả lời.

https://thuviensach.vn

XLIV
CUỘC TRUY NÃ

Bembo thực hiện một số cố gắng vượt bực bằng cách nói chuyện với thủ tướng như ông ta vừa làm. Ông biết rõ ràng Foscari và đã thử đặt ông ta vào trong trạng thái tinh thần cần thiết đối với ông ta.

Ông bước đi, vừa ngẫm nghĩ, đáp lại với một cử chỉ lơ đãng cái chào kính cẩn đón tiếp khi ông đi ngang qua – những người này thật sự kính trọng, những người kia che giấu những sự căm hờn dữ dội dưới lớp sơn của lòng kính trọng.

Trên quảng trường, một người đàn bà dẫn theo một đám trẻ đến trước mặt ông và quỳ xuống, hai bàn tay chắp lại, đầu gục xuống.

Những đứa trẻ cũng quỳ theo.

– Mi muốn gì hỡi người đàn bà khốn khổ! Viên hồng y hỏi.

– Thưa đức ông giám mục, chồng tôi, cha của những đứa con tôi, đã bị bắt giam đêm rồi. Chúng tôi sắp chết vì đói khát.

– Chồng mi đã làm gì? Viên hồng y nghiêm khắc hỏi.

– Có ai biết, thưa đức ông! Không có gì cả, chắc chắn không có làm gì cả, tôi xin thề với ngài! Chồng tôi chỉ nghĩ đến làm việc, và hạnh phúc của anh là buổi tối trở về với chúng tôi. Thưa đức ông giám mục, một lời nói của ngài có thể cứu thoát được chồng tôi. Xin hãy gia ân.

Trong nhiều dịp, Bembo đã được van xin bởi một người đàn bà, chị em hoặc là vợ của một kẻ khốn nạn theo lời tố cáo của một tên cảnh binh, đã bị quăng vào ngục hoặc là dưới đáy những cái giếng.

Lần này cũng như những lần khác, ông ta sắp sửa đi ngang qua luôn vừa nhún vai. Đó là việc ông ta thường làm.

Ông nhìn xung quanh mình và thấy khoảng hai chục người đàn ông và đàn bà trong dân chúng quây vòng quanh cảnh đó, cách khoảng xa.

https://thuviensach.vn

Một ý nghĩ bỗng thoáng qua trong trí ông.

Người đàn bà khóc lóc, và sau khi kể việc bất hạnh của mình, không tìm ra được lời nói nào khác hơn là ấp úng mãi những tiếng nức nở:

– Xin gia ân, thưa đức ông giám mục!...

– Người đàn bà đáng thương! Tội nghiệp những đứa trẻ! Bembo nói lớn tiếng.

Và gương mặt ông biểu lộ một vẻ nhân đức.

– Mi hãy thề với ta, ông nói tiếp, rằng chồng mi thật sự không có tội?

– Tôi xin thề, thưa đức ông, tôi xin thề về phần của tôi ở thiên đường!

– Mi hãy đứng lên, hỡi người đàn bà đau khổ, Bembo nói: Chúa đã nghe lời cầu nguyện hèn mọn của mi. Chúng ta sống dưới thời một vị thủ tướng bạn của lòng thương xót. Nói đến Foscari tức là nói đến Công lý. Hãy đứng lên và đi bình yên. Chồng của mi sẽ trở về ngay ngày nay.

– Đức ông! Thưa đức ông! Người đàn bà khốn nạn ấp úng, điên cuồng vì vui mừng.

– Hoan hô! Hoan hô! Đám đông tụ họp la lớn. Hoan hô Foscari! Hoan hô ngài giám mục!...

Bembo giơ thẳng bàn tay ban phép lành và dân chúng vội vã quỳ xuống.

– Foscari, ông nghĩ thầm, ta vừa làm việc cho mi!...Dường như dân chúng dễ dẫn dắt! Một trăm cuộc bắt bớ sẽ chóng quên bởi vì một sự ân xá đã được được hứa hẹn!... Dân chúng dại dột! Dường như bọn mi rất xứng đáng với những xiềng xích của chúng ta cột trói!...

Một nụ cười khinh bỉ mỉm trên môi ông.

Rồi ông tiếp tục sự suy tư:

– Foscari là một người nhu nhược khi ông ta tin rằng sự sụp đổ của ông ta sắp đến. Nhưng ông ta lại trở thành mạnh mẽ, vô địch và ghê gớm khi ông ta tin vào kết quả những công cuộc của mình. Chính ở trong tình trạng tinh thần đó mà ông ta dám bắt giam vị giám mục,

https://thuviensach.vn

đồng thời đưa Bembo lên và gây ra sự sụp đổ của Candiano. Vì thế tất cả vấn đề là giữ vững Foscari mạnh mẽ trong ý chí và hành động.

Ông trở về đến dinh thự, tưởng đến những việc đó, viết vài bức thơ, và trời tối, mặc vào bộ trang phục kỵ sĩ, đi ra.

Ông muốn đi đến nhà Imperia.

Những hình ảnh của nàng kỹ nữ và của Bianca diễn biến trong đầu của ông cùng với những hình ảnh của Sandrigo và Roland.

Bembo tránh con đường mé sông, ông không muốn bị chú ý, và ông cũng muốn vừa đi, có thêm thời giờ để suy nghĩ.

Vừa khi ông đi vào một con đường nhỏ, ông nhận thấy một người đàn ông đi thong thả ở trước mặt độ hai mươi thước.

Ông giật mình.

Dáng điệu của người đàn ông đó từ vóc dáng, đến cách bước đi đều phản ánh một con người mà ông nhận ra hoặc ông ngỡ là đã nhận ra.

Ông trùm kín trong chiếc áo choàng, che giấu phân nửa gương mặt và bước vội vã. Khi đi ngang qua gần người đàn ông, ông nhìn thẳng vào mặt ông ta.

– Không phải hắn! Ông lẩm bẩm.

Và thêm lần nữa, ông để cho người đàn ông đi qua mặt, người này dường như không chú ý đến ông. Nhưng lúc bấy giờ, ông lại đem lòng ngờ vực, và tự nhiên theo dõi người kia.

– Thật lạ lùng, ông nghĩ thầm. Nhìn ở đây, người đàn ông đó đúng là Roland Candiano. Chắc chắn là ông ta! Đó là tướng đi, vóc dáng của ông ta... Chính ông ta, ta chắc chắn như vậy! Và tuy nhiên, không phải gương mặt của ông ta!... Không, không phải gương mặt của ông ta, nhưng có phải gương mặt của ông ta khi Roland Candiano xuất hiện trước mặt ta dưới những nét mặt người thơ ký của Arétin? Ta có nhận ra ông ta không khi ta bị lôi xuống chiếc tàu? Ta có nhận ra ông ta không trước lúc đến hang động?... Nếu như lúc đó ông ta mang một lớp cải trang khác được sao?... Chính ông ta... Phải, chính ông ta!...

Trái tim Bembo đập dữ dội.

https://thuviensach.vn

Trời bắt đầu tối.

Ở khúc quanh một đường phố nhỏ, hai người đàn ông đứng im lìm dưới một mái hiên.

Bembo nhận ra hai tên mật thám.

Họ đang rình rập những gì đang nói ở trong quán rượu nơi những thợ thuyền uống rượu và trò chuyện lớn tiếng.

– Thùng thơ Tố cáo sẽ chờ đợi, Bembo lẩm bẩm.

Ông đi thẳng đến hai tên cảnh binh, cho họ nhận ra ông và nói nhỏ vài lời với họ. Hai tên mật thám nghiêng mình; một tên vội chạy đi, tên kia bắt đầu đi theo Bembo.

Trong khi người đàn ông – có phải là Roland Candiano hay không – tiếp tục đi thản nhiên.

Ông ta có nghi ngờ mình bị theo dõi không?

Ông ta đi qua những đường phố nhỏ, những cây cầu và cuối cùng ngừng lại trước một ngôi nhà ở cảng.

Tại đây, ông đứng một lúc, nhìn xung quanh mình.

Chắc chắn không thấy gì đáng khả nghi, ông ta đi vào.

Bembo không lúc nào mất hút ông ta. Ngay khi người đàn ông đi vào, ông ra khỏi nơi ông ẩn núp.

Bây giờ ông có bên cạnh bốn tên mật thám.

Tất cả đều có võ trang đầy đủ.

Bembo hiểu rằng mình đang ở trong cái giây phút mà một sinh mạng người được quyết định. Ông run rẩy vì khủng khiếp và tự bảo rằng đó là sự điên cuồng để tấn công Roland chỉ với bốn tên người đàn ông lượm lặt ở dọc đường. Cái tên được ông sai đi tìm viện binh chưa trở lại.

Nhưng đây là cơ hội duy nhất.

Bằng bất cứ giá nào không để cho Roland Candiano thoát khỏi:

– Cần phải hành động! Ông gầm vang, dù có phải hy sinh tính mạng!...

https://thuviensach.vn

Bembo quay sang bọn mật thám:

– Hai mươi ê-quy vàng cho mỗi người nếu các người bắt được người đàn ông mới vào đây.

Bọn mật thám bị rung động và mắt họ chói trong đêm tối với một ánh sáng lóng lánh. Hai mươi ê-quy vàng đối với họ tiêu biểu cho một gia tài nhỏ.

– Cần phải bắt sống người đàn ông không? Một người trong bọn hỏi.

– Sống hoặc chết, không cần! Bembo nghiến răng nói.

Đã không còn quan hệ đến việc hành hạ Roland cho đau đớn. Chỉ cần trừ khử chàng bằng mọi giá.

– Đây không phải là vấn đề, Bembo nói tiếp. Miễn là hắn bị bắt, đó là việc cần phải làm. Bây giờ, đây là những gì ta muốn nói: Người đàn ông chắc chắn sẽ chống cự. Có thể một người trong bọn mi sẽ mất mạng.

– Đó là sự rủi ro của nghề nghiệp chúng tôi...

– Tốt. Ta đã hứa hai mươi ê-quy vàng cho mỗi người. Các người là bốn. Thành ra tám chục tất cả. Ta sẽ trả tám chục đuy ca dù cho số người còn sống là bao nhiêu, bọn mi hiểu không?

– Chúng ta tiến lên! Họ trả lời.

Họ lẫn vào một lối đi tối đen đến cuối gặp một thang lầu bằng cây.

Họ bắt đầu đi lên.

Không nghe một tiếng động nào cả. Bốn người họ không gây ra một tiếng động, không có một tiếng ván kêu răng rắc. Họ đi nhẹ nhàng như những con mèo rừng.

Ngôi nhà chỉ có hai tầng.

Đến tầng thứ nhất, họ đứng lại, do dự.

Có hai cánh cửa.

Họ để tai nghe ở mỗi cửa. Không một tiếng động nào lọt vào tai họ. Bàn tay của họ đụng nhau, ra hiệu.

Họ tiếp tục đi lên.

https://thuviensach.vn

Bên trên, có một cánh cửa.

Tại đây họ dừng phắt lại.

Họ nghe sau cánh cửa tiếng chân chậm chạp và đều bước của một người đàn ông đi dạo.

Người đàn ông đang ở đó.

Bên dưới, trong một góc ở đối diện cửa vào, Bembo đứng thu mình, thở hổn hển, khắc khoải chờ đợi.

Đôi mắt ông chậm chạp ngước lên nhìn dọc theo mặt trước ngôi nhà. Ông theo dõi từng bước chân đi lên của bọn mật thám.

Thật vậy, đồng thời với lúc họ ngừng lại trước cánh cửa, đôi mắt của Bembo nhìn sững lên một ô cửa sổ ở mặt tiền, cửa sổ duy nhất có ánh đèn, giống như một ánh mắt suy tư trong một gương mặt mà đêm tối làm cho khó hiểu.

Đột nhiên, ánh đèn tắt ngấm.

Báo động, lẹ làng, lặng lẽ, bọn mật thám vội bàn tính với nhau.

Một người trong bọn thắp lên một lồng đèn mờ.

Người thứ nhì đút lưỡi dao găm của mình vào kẹt cửa với một cử động nhẹ nhàng kín đáo.

Hai người kia ấn vai của họ lên cánh cửa và đẩy mạnh.

Người đàn ông bị Bembo theo dõi quả thật là Roland.

Chàng có nhận thấy mình bị theo dõi không? Chắc chắn là không. Chàng bị thu hút bởi tất cả những ý nghĩ, vào lúc đó tập trung lên Léonore.

Sự trở lại Venise của chàng đã làm sống lại nỗi thống khổ đã được lắng dịu trong những ngày đi đường.

Đến lúc chàng trông thấy Bembo, chàng đã có một giây phút giận dữ. Nhưng chàng đã trấn tĩnh. Chàng không đi vào trong kế hoạch của mình để giết chết ngay người đàn ông đó.

Khi Bembo đã rời khỏi Arétin, Roland đi ra khỏi gian phòng nơi chàng đang ẩn núp.

https://thuviensach.vn

– Tôi có nói đúng theo những ý nghĩ của ngài không, thưa chủ nhân, Arétin hỏi.

– Phải.

– Còn về đề nghị của Bembo báo cho ông ta hay lúc ngài trở lại nhà tôi, cần phải làm sao?

– Làm sao! Sẽ báo cho ông ta hay. Ta không có lý do nào để tước mất của ông số tiền lớn được hứa hẹn.

Arétin mở to đôi mắt ngạc nhiên,

– Chỉ có điều, Roland nói tiếp, ta tự dành để chỉ cho ông cái ngày mà ông sẽ báo cho ông bạn ưu tú của ông biết. Từ đây đến đó, im lặng.

Nói xong, đến lượt Roland đi ra.

Ý định của chàng là đi tìm Scalabrino và chạy mau đến Hắc-Động.

Nên chàng đi đến ngôi nhà ở cảng.

Nhưng Scalabrino không có ở đó.

Tuy nhiên, Roland nghĩ thầm, tám ngày trôi qua. Việc gì đã xảy ra!... Bembo được giải thoát... Scalabrino vắng mặt, có thể bị giết chết!... Phải đi ngay đến Hắc-Động.

Chàng mặc y phục, hóa trang một gương mặt khác, đi đến sông Đại-Giang.

Một sự rối loạn lớn lay động tâm tư chàng.

Ở quá gần dinh thự Altieri, ở quá gần bên Léonore, chàng vẫn chưa thể quyết định rời khỏi Venise. Cái hy vọng mơ hồ hướng dẫn những kẻ si tình khi tình yêu bị kích thích quá độ ở trong tâm trí họ làm cho chàng do dự khi đứng trên bờ sông.

Chàng có một cử chỉ chán nản, đi lảng vảng suốt vài giờ đồng hồ trong đảo Olivolo, rồi chàng đến gần dinh thự Altieri mà chàng chưa quyết định được việc nào dứt khoát.

Bây giờ, chàng còn ngờ vực cho việc cần thiết một sự báo thù.

Có ích lợi gì, bởi chẳng bao giờ chàng còn gặp lại Léonore nữa! Hoặc ít ra nếu như chàng thấy lại nàng, có thể là ở xa xa và để còn chịu

https://thuviensach.vn

đau đớn nữa.

Phải! Có ích lợi gì để trả thù! Có ích lợi gì để hành động! Có ích lợi gì để sống nữa!

Và chàng có cái cảm giác lạ lùng rằng đời sống đè lên trên chàng một sức nặng ghê gớm và những gì tốt nhất có thể xảy ra đến cho chàng, đó là cái chết!... Từ bỏ tất cả!... Buông xuôi tất cả trong cái chết!

Đang ở trong trạng thái tinh thần như vậy bỗng chàng nhận thấy đêm từ từ xuống: Chàng càng đi nhanh, ngang qua không xa dinh thự Imperia, rồi chán nản vì một sự mệt mỏi to lớn, chàng đi thẳng đến ngôi nhà ở bến cảng như là đến một nơi nương náu tại đây chàng sẽ tìm một ít nghỉ ngơi cho thể xác, một ít yên tĩnh cho tâm hồn.

Về đến gian phòng nơi mẹ chàng đã chết mà không có gì thay đổi từ nhiều năm qua, quả thật chàng tìm lại được một ít thanh thản ở tâm hồn.

Tất cả lòng sôi sục của chàng trong ngày, tất cả nỗi đau đớn của chàng tan đi và vài giọt lệ nóng bỏng lăn trên má chàng.

Chàng bắt đầu đi tới đi lui chầm chậm, thỉnh thoảng nghĩ đến gã Foscari vừa bị chàng giáng cho một đòn nặng nề, lúc thì nghĩ đến gã Bembo vừa thoát khỏi tay chàng.

Thình lình, chàng nghe một tiếng răng rắc nhẹ ở cửa và dừng phắt lại.

Gần như cùng một lúc, tiếng răng rắc thứ nhì vang lên, nhưng mạnh hơn; có một tiếng thét dữ dội, cánh cửa mở hoác rộng ra, và bốn tên mật thám tràn vào phòng.

Roland dùng một nắm tay gạt ngã cây đuốc đang cháy sáng trong phòng và không một lời nói, chàng nhảy vào góc xa nhất, nghĩa là gần bên cửa sổ.

Bốn tên mật thám dàn hàng ngang tiến vào tay cầm dao găm.

Một tên gầm vang:

– Mi hãy đầu hàng đi!

https://thuviensach.vn

Roland cầm chắc trong tay cây dao găm to bản chàng vừa rút ra. Chàng đếm số những tên mật thám trong bóng tối. Bọn họ là bốn đứa.

Cử chỉ thu mình lại của bọn họ, bước đi vững chắc và thận trọng, sự vận dụng của họ, tất cả chứng tỏ với Roland rằng chàng đang đối đầu với những người đàn ông quyết liệt.

Chàng hiểu rằng mình đang bị nguy.

Quả thật, chàng có thể đánh trúng hai hoặc ba nhát dứt khoát, nhưng chàng tin chắc rằng chính mình cũng bị trúng thương.

Bốn tên mật thám đó, nếu ở giữa trời, đối với Roland là một lực lượng không đáng kể, giờ đây ở trong nơi chật hẹp này, trở nên một cái máy thật sự sẵn sàng nghiền nát chàng.

Chàng sửa soạn chết bằng cách tự vệ cho đến cùng.

– Mi đầu hàng không? Bọn cảnh binh gầm vang.

Để trả lời, chàng giương thẳng mạnh mẽ cánh tay.

Một tên mật thám lui lại với một tiếng thét. Ba gã kia xông đến, lặng lẽ, ghê gớm.

Nhưng họ vừa phác ra cử động đó, Roland vừa mới giơ cao cánh tay lên thì những tiếng kêu la kinh hoàng vang dội, một cái xô đẩy dữ dội lật những tên mật thám ngã chồng lên nhau, và Roland đứng yên cánh tay giơ cao, trong một thái độ kinh ngạc. Một vật gì đó như là một vòi nước vừa tràn vào trong phòng; một gã khổng lồ bù xù, hình dáng lực lưỡng trong đêm tối, tỏ ra còn vĩ đại hơn nữa, nhảy vào, chửi thề inh ỏi; cánh tay to lớn của anh ta giơ cao, rít lên trong không khí, tựa như một trái chùy và đập mạnh lên bọn cảnh binh. Rồi gã khổng lồ, không cần tốn công mở cửa sổ, xô mạnh cho rớt xuống; lúc bấy giờ, anh nắm lấy gã cảnh binh đầu tiên ở dưới tay thẳng cánh ném bay ra không trung; tiếng bịch nặng nề của chiếc thân thể tan nát trên lề đường vang lên.

– Hết một! Gã khổng lồ thét lớn.

Rồi, lần lượt, anh tiếp tục công việc ghê gớm của mình:

– Hai!... Ba!... Bốn!... Không còn nữa?... Đến lượt ai?...

https://thuviensach.vn

Bốn tên mật thám đã tan xác, tên này đến tên khác trên lề đường, trong một vũng máu rộng lớn...

– Scalabrino! Scalabrino! Roland hét vang.

– Chính tôi, thưa đức ông! Dường như tôi đến thật kịp lúc!... Nhưng mau... Chúng ta hãy chạy trốn!...

Cả hai chạy vụt đi.

Vào lúc họ đi đến lối đi ở bên dưới, tại đây họ sắp xông ra ngoài, nhiều tiếng bước chân ồn ào vang dậy ở bên ngoài và một giọng nói – giọng nói của Bembo – kêu lên:

– Hãy vây hãm ngôi nhà! Lục soát! Đi vào! Giết chết tất cả.

– Địa ngục! Scalabrino gầm vang.

– Chúng ta nhẩy xổ ra! Roland nói.

– Không, thưa đức ông, chúng ta đi trở lên... Ngài theo tôi.

Roland và Scalabrino đi trở lên thang lầu vào ngay lúc những tên cung thủ đầu tiên bước vào trong lối đi. Chỉ vài lúc, cả hai người đến căn phòng cũ của Juana và chất đống trước cánh cửa bị xô ngã chiếc giường, một tủ đứng, cái bàn, tất cả những gì họ tìm thấy là đồ đạc.

– Chúng ta có ba phút cho mình, Roland nói.

– Theo tôi, thưa đức ông, theo tôi! Scalabrino nói, vừa kéo người bạn đồng hành vào gian thứ nhì hẹp dùng làm nhà bếp.

Cánh cửa thông qua cũng bị đặt chướng ngại vật.

Có những tiếng đập ầm ầm ở cửa vào thứ nhất.

Scalabrino quỳ gối xuống trước lò sưởi.

Roland cầm hai khẩu súng ngắn đứng sừng sững trước cửa, không bận tâm đến những gì Scalabrino đang làm, tự bảo rằng trận chiến cuối cùng sắp diễn ra ác liệt ở đây.

Trong lúc đó, Scalabrino dùng cây dao găm nạy một viên gạch bên cạnh lò sưởi. Chỉ trong vài giây, anh gỡ ra nhiều viên gạch.

Cánh cửa thông qua bắt đầu chịu không nổi dưới những nhát đập.

https://thuviensach.vn

– Hãy cố gắng chịu đựng, thưa đức ông! Scalabrino kêu lớn, vừa tiếp tục làm việc điên cuồng.

Một tiếng la hò vang dậy: Một mảnh tét vừa xảy ra ở cánh cửa và những kẻ tấn công kêu lên đắc thắng.

Một tiếng súng nổ và một tên cảnh binh ngã xuống chết. Chúng lui lại, một sự im lặng, rồi thình lình, những tiếng kêu la man rợ cùng ùa vào.

Một phát súng thứ nhì nổ...

Một người đàn ông nữa ngã xuống.

Roland quăng bỏ khẩu súng thứ nhì và cầm dao găm nơi tay.

Một tiếng răng rắc ghê gớm...

Đó là hồi chung cuộc...

– Lối đi, Scalabrino gầm vang! Lối đi đã mở!

Roland quay về phía người bạn đồng hành. Một lỗ rộng toác hoác to hiện ra một bên hông lò sưởi.

Scalabrino chỉ cho chàng và thở hổn hển, nói:

– Mời ngài, thưa đức ông!

– Đi qua! Roland trả lời.

Scalabrino hiểu rằng Roland sẽ không nhượng bộ. Không để mất một giây, anh đi xuống lỗ.

Roland vội vã đi theo.

Vào ngay lúc đó, cánh cửa sổ, gian phòng nhỏ tràn ngập những tên cảnh binh la hét và khoa tay múa chân. Họ trông thấy lối đi. Chỉ đủ chỗ đi lọt cho một người đàn ông mỗi lần... Một người trong bọn họ, can đảm hơn hoặc là giận dữ hơn, đi vào... Những người khác đứng yên lặng, thở hổn hển, cúi nhìn xuống lỗ... Hai giây trôi qua rồi họ nghe một tiếng rên rỉ chát tai...

Roland trong lúc đi theo Scalabrino, thấy mình ở trong một cái hầm quanh co chật hẹp. Chàng bò trong khoảng vài bước rồi chật vật, quay

https://thuviensach.vn

trở lại miệng lỗ mà chàng vừa đi qua. Chàng cầm dao găm nơi tay, quỳ xuống chờ đợi.

Scalabrino cũng ngừng lại, hiểu rõ ý định của Roland.

Sự chờ đợi không lâu!

Roland thấy tên cảnh binh đang bò về phía chàng.

Cánh tay chàng giương thẳng ra với một cử động chớp nhoáng, và chính lúc đó mà người ta nghe tiếng rên rỉ chát tai của người đàn ông bị giết.

Bấy giờ, Roland tái xanh nhưng trầm tĩnh, quay sang Scalabrino và nói:

– Giờ đây cái hầm đã bị bịt kín!...

– Lên đường! Scalabrino đáp lại.

Cả hai liền bò đi tới, việc đó kéo dài độ một phút. Sau lưng họ, họ nghe những tiếng la hét điên cuồng của bọn cảnh binh.

Thình lình, Scalabrino đứng thẳng lên. Cái hầm đó trổ lên thẳng đến mái nhà.

Scalabrino bắt đầu đi lên theo những móc sắt thuở xưa được cắm chặt dài theo cái loại giếng đó. Chẳng bao lâu cả hai đứng lên trên mái nhà bên cạnh. Họ đi tới bằng cách trườn mình dài theo đường viền. Cúi đầu xuống nhìn vào khoảng không, Roland thấy một đám đông đứng trên bờ sông. Đám đông đó gào thét và vài tiếng la: Giết chết bọn cung thủ! Đưa lên đến tai chàng.

Thình lình, Scalabrino biến mất: Anh vừa chui qua một cửa sổ vào trong một cái gác trên.

Roland đi theo anh.

Scalabrino mở một cái cửa, lẹ làng đi xuống một thang lầu, và năm phút sau, cả hai ở trong một con đường phố nhỏ, hẻo lánh, lặng lẽ, vắng vẻ và tối đen.

Bấy giờ, Scalabrino buông ra một tiếng cười lớn hài lòng.

https://thuviensach.vn

– Vào khi tôi nghĩ đến việc tạo ra lối đi đó để bảo đảm cho một cuộc tẩu thoát bất ngờ, cách đây có mười năm, tôi không hề nghĩ rằng một ngày kia nó được dùng cho người con trai của vị thủ tướng đang cai trị vào lúc đó...

– Là điều chứng tỏ rằng mi, Scalabrino, là một con người có thứ tự và có phương pháp.

– Úi cha, thưa đức ông, tôi bắt chước theo những con cáo đã làm ở trong núi, chỉ thế thôi. Chúng nó ẩn núp trong một cái hang, nhưng chúng nó luôn luôn cẩn thận mở một con đường hậu.

– Thôi chúng ta đi... Và dọc đường, mi kể cho ta nghe việc gì đã xảy đến cho mi, và bằng cách nào mi đến kịp đúng lúc để chỉ cho ta lối thoát hiểm của hang thú đó.

•••

Xin cho phép chúng tôi kể thay cho Scalabrino câu chuyện mà chúng tôi tin là độc giả đang hiếu kỳ chờ đợi nghe cũng như là Roland. Thật vậy, nếu như gã khổng lồ lương thiện đã gây nên một mối thiện cảm nào đó, có lẽ chúng ta không quên rằng chúng ta buộc phải để anh ở lại trong một tình thế hết sức nguy ngập.

Trong lúc ông chủ quán “Mỏ Neo Vàng” và Sandrigo nghiêng mình lên trên tấm nắp hầm lắng tai nghe tiếng kêu hấp hối cuối cùng của kẻ khốn nạn bị xô té xuống gian hầm ngập nước, Scalabrino bị nước dần dần dâng cao xua đuổi anh đi lên ẩn náu trên bực thang cuối cùng.

Ban đầu anh đã quyết định chấm dứt cuộc đời bằng cách tự để cho mình chìm xuống đáy, và anh đã nhảy xuống nước.

Bấy giờ bản năng sinh tồn đã đột nhiên đưa đến một sự biến đổi trong tâm trí anh, và anh bắt đầu lội quanh gian hầm.

Nước đã lên cao gần đến trần hầm.

Thành ra, lúc lội dọc theo vách hầm, cuối cùng Scalabrino ở ngang mực miệng cửa rào sắt do nơi đó nước tràn vào hầm và anh bám chặt vào những thanh sắt nhỏ.

https://thuviensach.vn

Những cái lay chuyển ấn mạnh vào sắt khiến cho anh buông ra một tiếng thét lớn đầy hy vọng điên cuồng. Quả thật, anh cảm thấy những thanh sắt nhỏ rung động trong những mấu sắt. Những thanh sắt đó đã cũ, bị sét ăn mòn, bị suy yếu.

Scalabrino dang hai đầu gối ra và bắt đầu kéo mạnh thanh sắt. Sức mạnh phi thường của anh, gia tăng thêm bởi sự nguy hiểm gần kề, anh đã làm một việc mà tưởng như không thể làm được.

Thế là, trong vòng vài phút, một cuộc vật lộn bi thảm của người đàn ông đó bấu chặt vào các thanh sắt được anh xô, kéo, đẩy, uốn cong, bẻ gãy bởi những cái lay động mãnh liệt và cuồng loạn.

Một thanh sắt bị oằn.

Scalabrino thử chui qua.

Anh đi lọt.

Nhưng những gì anh sắp toan tính thật là đáng sợ.

Cánh cửa mở thông với con sông.

Khi giở lên tấm vỉ sắt do gã Chột điều khiển, chính con sông ùa tràn vào trong hầm.

Scalabrino, khi trèo ngang qua, đang ở dưới đáy sông, nên cần phải trồi lên khỏi một dòng nước chảy xiết dữ dội.

Anh dùng hết sức lực cả thân thể, nhảy xông vào vừa nín hơi thở.

Anh cảm thấy như có một sức mạnh ghê gớm nào đó nắm chân anh kéo lại, trong lúc anh gắng sức nổi lên mặt nước.

Thời gian đó kéo dài bao lâu?

Do một cố gắng phi thường nào mà Scalabrino đã thoát khỏi cái ghì chặt ghê gớm của dòng nước xoáy?

Chính tự anh cũng không thể nói được.

Bỗng thình lình anh ở trong một dòng nước yên tĩnh hơn, và với một cái quẩy gót anh nổi lên mặt nước của một con sông.

Anh đã thoát nạn!

Nửa giờ sau, anh đi vào trong ngôi nhà ở cảng, và thay đổi y phục.

https://thuviensach.vn

Mưu toan đã thất bại.

Anh đã tìm cách bắt giữ Sandrigo để cứu thoát Bianca. Hiểm nguy vừa xảy ra chứng tỏ rằng Sandrigo có nhiều thế lực ở Venise cần phải đối đầu.

Đó là câu chuyện được Scalabrino thuật lại cho Roland nghe.

– Nhưng mi đến tìm cái quái gì ở quán Mỏ Neo Vàng? Roland hỏi khi gã khổng lồ đã ngừng kể.

– Vâng, thưa đức ông. Đó là việc quan trọng nhất mà tôi phải nói với ngài.

Scalabrino trở nên u ám.

Một cái gì đó như là một giọt nước mắt long lanh chiếu ngời trong mắt anh.

Vừa trò chuyện, họ vừa bước đi. Giờ đây họ có mặt trong đảo Olivolo.

Roland đi đến gần ngôi nhà Dandolo.

– Thưa đức ông, Scalabrino nhận xét, phải chăng vào lúc khởi hành ngài có bảo với tôi rằng ngôi nhà này bị tình nghi?

– Phải, vào lúc đó. Nhưng người ta đã ngưng không giám sát nó nữa. Vả lại, chúng ta sắp thấy.

Dẫn theo người bạn đồng hành, Roland trèo qua tường và đi thẳng đến ngôi nhà.

Chàng gõ cửa.

– Ai đó? Một giọng hỏi sau vài phút.

Ông lão Philippe hé cửa, hiện ra, tay cầm một chiếc đèn lồng.

– Mi không nhận ra Jean di Lorenzo, chủ nhân mới của mi sao? Roland nói.

– Xin thứ lỗi, thưa đức ông, ông lão gia nhân nói vừa mở cửa.

Ông vội vàng thắp lên những cây đuốc.

Roland nhận thấy hai bàn tay của ông lão run nhè nhẹ và thỉnh thoảng liếc nhìn chàng một ánh mắt lạ thường.

https://thuviensach.vn

– Mi không nhận ra ta sao? Chàng hỏi.

– Thưa đức ông, tôi nhận ra ngài do giọng nói, và còn nhận ra ngài nữa, mặc dù gương mặt của ngài không phải là của ngài lãnh chúa Jean di Lorenzo.

– Phải, đó là một thị hiếu của ta thỉnh thoảng thay đổi nét mặt.

Ông lão lắc đầu.

– Thế mi muốn nói gì? Roland hỏi.

Philippe lấy mắt chỉ Scalabrino.

– Mi có thể nói trước mặt gã.

– Trong trường hợp đó, tôi sẽ nói, thưa đức ông, rằng gương mặt của ngài bây giờ cũng không phải là của ngài cũng như là của ngài Jean di Lorenzo...

Scalabrino biến sắc. Hai nắm tay anh co rúm.

– Yên, Scalabrino, Roland nói. Ta biết lão Philippe từ lâu, và ta hiểu rằng lão không thể nào làm một việc phản bội. Chắc lão có một lý do đứng đắn để nói như vừa rồi và cái lý do đó, lão sẽ nói cho chúng ta nghe.

– Phải, thưa đức ông Roland!... ông lão kêu lên.

Nghe cái tên được ném ra thình lình, Roland không ngăn được khỏi giật mình.

Ông lão cúi đầu, tăng thêm thái độ kính trọng.

– Nói đi, Roland bảo.

– Ngày hôm qua tôi có gặp lệnh bà Léonore.

Philippe không còn nói “phu nhân Altieri” nữa.

Roland nén một tiếng kêu đầy xúc động và dưới lớp phấn, gương mặt trở thành tái xanh.

– Nàng đã trở lại đây? Chàng hỏi với một giọng khàn.

– Không, thưa đức ông. Lệnh bà gọi tôi đến bên cạnh bà, ở dinh thự Altieri. Tại đây, trong sự bí mật, chỉ riêng tôi với bà, bà đã nói hết với tôi, thưa đức ông. Tôi biết tên thật của ngài Jean di Lorenzo, tôi biết

https://thuviensach.vn

những gì ngài đã chịu đau đớn... Và giờ đây, tôi tự hỏi làm sao tôi đã không nhận ra ngài ngay vào cuộc viếng lần đầu của ngài.

Roland làm thinh, bị rối loạn bởi những tình cảm phức tạp.

– Lệnh bà, Philippe nói tiếp, xác nhận với tôi rằng chắc chắn ngài sẽ trở lại đây.

– Chà! Nàng có bảo như vậy! Roland nói với một giọng nghẹn ngào.

– Phải, thưa đức ông, và lệnh bà căn dặn tôi canh giữ trong lúc ngài ở đây. Cho nên tôi sẽ canh giữ. Đó là những gì tôi nói với ngài. Tôi chỉ nói thêm rằng ngài cũng sẽ được an toàn trong ngôi nhà này như vào thời kỳ tự do, hạnh phúc, ngài đến đây với tư cách là vị hôn phu, chớ không phải như kẻ bị đày... Trong những năm có cách mạng thình lình và rối ren đó, tôi có nghĩ đến chuẩn bị cho đức ông Dandolo và tiểu thơ một nơi ẩn dật chắc chắn không thể tìm ra. Nơi ẩn dật đó, tôi vẫn giữ sự bí mật cho đến ngày nay... Nếu xảy đến sự nguy hiểm, thưa đức ông, sự nguy hiểm sẽ đi ngang qua bên cạnh ngài, tôi xin thề. Đó là lời thề mà tôi đã nguyền với lệnh bà Léonore.

Roland, lặng thinh, đưa bàn tay cho ông lão siết chặt với một vẻ sợ hãi lẫn kính trọng.

– Thưa đức ông, ông lão nói, dù sao đi nữa, ngài có vui lòng đi xem nơi ẩn dật mà tôi vừa nói không?

– Chúng ta hãy đi, Roland nói.

Có Scalabrino tháp tùng, chàng theo ông lão Philippe đang đi thẳng đến cây bách hương.

Cây này rất to lớn, ngoài ra thân cây có mắt và vặn vẹo trình bày một đặc điểm lạ thường: Nó gồm có chín thân cây khác nhau, tất cả phát xuất cùng những rễ chung và cấu tạo một vòng tròn có chín cây cột trụ.

Vào lúc nguyên thủy, những thân cây khác nhau chắc đã mọc riêng rẽ, cuối cùng đã hợp lại và chỉ cấu tạo thành một.

Tuy nhiên, cái vòng tròn bên trong vẫn trống rỗng, và ở nơi đó có một loại giếng tròn mà những vách thiên nhiên là chín thân cây dính chặt lại thân này với thân kia bởi công trình tỉ mỉ của tạo hóa*.

https://thuviensach.vn

Những nhánh cây bách hương, nặng nề, duỗi ra, nghiêng xuống tận đất.

Philippe nắm lấy một nhánh đó và cất mình lên với sự nhanh nhẹn hơn là người ta tưởng. Chẳng bao lâu ông lên đến cái mắt của thân cây giữa. Roland và Scalabrino leo theo cùng con đường.

Bấy giờ ông lão vẹt ra vài nhánh cây và những dây chùm gởi trộn lẫn với những dây trường xuân và gai góc. Cửa vào một cái giếng hiện ra. Philippe đưa chiếc đèn lồng rọi sáng vào trong chiếc giếng.

– Đây, ông nói, chỉ cần buông mình rơi xuống đáy.

Hôm qua, tôi có đưa xuống một chiếc ghế, một cái bàn nhỏ mà ngài thấy đựng đầy thức ăn. Nếu cần, người ta có thể ở đây hai ba ngày. Có hai chiếc mền tốt... Tôi khám phá ra việc đó có hơn mười lăm năm, trong lúc đi bắt ổ chim sáo.

– Tuyệt diệu! Scalabrino nói.

Ba người đàn ông leo trở xuống và đi thẳng về phía ngôi nhà, tại đây Roland và Scalabrino ở lại, trong khi Philippe ra ngoài vườn canh gác.

Roland trầm ngâm và u ám.

– Thưa đức ông, Scalabrino nói, ngài có muốn tôi để lại ngày mai sẽ kể tiếp câu chuyện của tôi không?

Roland giật mình dữ dội, những lời nói đó kéo chàng trở về thực tại.

– Không, không, chàng bảo, nói đi, anh bạn tốt Scalabrino.

– Tôi sắp giải thích với ngài tại sao tôi có ý nghĩ đi đến cái ngôi quán đáng đày đọa Mỏ Neo Vàng, tại đây tôi suýt phải uống nước lần cuối cùng. Ngài cần phải biết, thưa đức ông, rằng sau khi ngài khởi hành, tôi đi đến Hắc-Động, tại đây tôi tìm thấy tất cả đều yên ổn. Tôi chuyển giao những mệnh lệnh cho các vị thủ lĩnh. Rồi tôi lên ngựa đi luôn đến Mestre. Một sự bất ngờ đau đớn chờ đợi tôi ở nơi đây.

Cái vẻ biến đổi mà Roland nhận thấy nơi Scalabrino biểu hiện trong giọng nói và trên gương mặt anh.

– Thân phụ ta! Roland kêu lên vừa run rẩy và kinh hãi.

https://thuviensach.vn

– Không, không, thưa đức ông, ngài đừng lo ngại gì cả. Ngài lão thủ tướng vẫn còn ở Mestre, dưới sự bảo vệ của Juana.

– Rồi sao?...

– Bianca, thưa đức ông!

– Thế nào?

– Bị bắt đi!

– Bởi ai?... Mi biết không?

– Juana đã nói hết với tôi. Bị Sandrigo bắt cóc...

– Tên tướng cướp đã trở thành kẻ thù của mi?

– Phải, thưa đức ông, và đối với ngài có một mối thù ghê gớm bởi vì chắc chắn hắn muốn đánh ngài bằng cách bắt cóc Bianca.

– Ta! Tại sao như thế?

– Làm sao tôi biết được! Có lẽ hắn cho rằng ngài thương yêu đứa trẻ đó...

– Và tại sao hắn muốn hại ta?

– Không phải ngài đã đánh bại hắn sao, bắt hắn chịu nhục nhã trước mặt bộ hạ của hắn?

Roland trở nên trầm ngâm.

– Thế ra, để đánh ta, người đàn ông đó làm hại Bianca và tha cho thân phụ ta...

– Ông ta nghĩ rằng như vậy vết thương sẽ sâu sắc hơn.

– Còn Juana?

– Juana, thưa đức ông! Chà! Con nhỏ đáng thương! Việc tôi sắp nói với ngài sẽ làm cho ngài ngạc nhiên, và tuy nhiên việc đó là như vậy! Juana yêu thương Sandrigo.

Roland giật mình.

– Nàng yêu thương người đàn ông đó từ lâu, nàng luôn luôn hy vọng trở thành vợ ông ta, và tuy nhiên nàng đã hết sức bảo vệ cho Bianca, nàng đã chống cự như là một con sư tử cái. Chính vì điều đó tôi mới đi đến Venise. Tôi muốn gặp Sandrigo. Tôi muốn cứu vớt nàng, để biết

https://thuviensach.vn

coi ở nơi ông ta có còn một tình cảm nào để tôi có thể làm lay chuyển không. Ngài có hiểu rằng Sandrigo đã trả lời tôi như thế nào không?

– Tấn thảm kịch xảy ra ở trong lòng của Juana chắc thật sự là rùng rợn, Roland lẩm bẩm.

– Nhưng chưa phải là hết, thưa đức ông. Sau khi vượt thoát khỏi hầm của quán rượu Mỏ Neo Vàng, như ngài đã biết, tôi chỉ còn có một ý nghĩ: Tìm gặp lại ngài. Trong những ngày tiếp theo, hy vọng rằng ngài đã trở về, tôi đi tìm ngài ở tất cả các nơi ước hẹn của chúng ta. Tôi đi ngang qua Mestre, tại đây tôi gặp lại Juana và thân phụ ngài. Cuối cùng tôi đi đến Hắc-Động và tôi tìm thấy tất cả trong cảnh hỗn loạn: Thêm vào đó, Bembo đã biến mất.

– Việc đó, ta có biết. Nói tiếp đi...

– Cuối cùng, thưa đức ông, không tìm gặp ngài ở khắp nơi, tôi trở lại Venise, tôi chờ đến đêm và đi đến cảng. Một người đàn ông đứng trước ngôi nhà mà tôi nghĩ là một tên cảnh binh. Bấy giờ tôi chạy xông vào trong thang lầu. Và những gì xảy ra ngài đã biết.

Scalabrino giữ một sự im lặng buồn bã.

Trái tim của người khổng lồ đó được sinh ra trong đời từ ngày mà tấm lòng yêu mến sâu xa, kính trọng và thán phục của anh đã nhận thức đối với Roland, đã đi vào trong tim anh.

Ngày hôm đó, một ánh sáng rạng đông đã nổi dậy trên cái tâm hồn hèn hạ đó.

Rồi một luồng ánh sáng chứa chan rực rỡ đã tràn ngập vào tâm hồn anh cùng với sự phát giác:

Anh có một đứa con gái!

Một sinh vật sống, thoát thai từ nơi anh, một cái gì như là một phần trái tim của anh...

Từ đó, Scalabrino đã yêu thương và, như vậy anh đã đau đớn. Rằng Bianca đã bị Sandrigo bắt cóc, và rằng chính gã Sandrigo bắt cóc nàng đã hung bạo nói với anh sự si mê của gã đối với nàng, đó là một tai

https://thuviensach.vn

biến làm cho anh ngơ ngẩn, không còn tâm trí để phối hợp một sự bảo vệ.

Trong trạng thái tinh thần đó, đối với anh, Roland trở thành một vị thần cứu giúp anh.

Lòng tin tưởng của anh vô bờ bến nơi kẻ đã tạo cho anh thành một người đàn ông xứng đáng.

Trong cái sâu thẳm của tuyệt vọng, anh nhìn chàng đi đi lại lại với một sự nhẫn nại yên tịnh.

Thỉnh thoảng Roland lén nhìn anh một cái và theo dõi sự chuyển biến tư tưởng của anh.

Và chắc chắn những ánh mắt trao đổi giữa hai người đủ để cho họ hiểu nhau, bởi vì thình lình Roland dừng bước trước gã khổng lồ và ôn hòa bảo anh:

– Mi hãy yên tâm, chúng ta sẽ cứu nàng trước nhất. Ta chỉ xin mi cho ta một ngày để bảo đảm cho thân phụ ta được yên ổn nơi an toàn.

– Tôi đi theo ngài, thưa đức ông, Scalabrino nói với một giọng run run.

– Chúng ta đi ngay tức khắc.

https://thuviensach.vn

XLV
SỰ BIẾN ĐỔI CỦA JUANA

Như người ta có thể thấy, từ lâu Roland đã tổ chức ở Venise một hệ thống kín đáo dành bảo đảm cho sự đi lại của chàng.

Ngoài chiếc thuyền buồm mà chúng ta thấy chàng đi trên đó, chàng có ở Lido ba chiếc tàu lớn khác có thể đổ bộ một lượt vào một lúc ước hẹn, với ba trăm chiến sĩ.

Để không gây sự chú ý, những chiếc tàu đó vẫn đi buôn đều đặn ở dọc theo bờ biển, nhưng không bao giờ đi xa. Nó chỉ vắng mặt trong thời gian ngắn, trái lại khi tàu chuyên chở hàng hóa trở về, thì việc bốc giở hàng được thực hiện một cách chậm chạp có tính toán. Không bao giờ có hơn một chiếc tàu đi khỏi trong số bốn chiếc, thành thử ra Roland luôn có sẵn ba chiếc thuộc quyền sử dụng.

Trên nhiều điểm khác nhau trong thành phố, những chiếc du thuyền chạy mau đậu thường trực đợi chàng, để nếu cần, đi ngang qua đầm nước mặn lớn chia cách Venise và đất liền.

Trên đất liền, ba trạm ngựa được bố trí từ đầm nước mặn cho đến các khe núi La Piave.

Nhờ những sự sắp đặt đó, Roland hoặc là một người phái viên của chàng, trong vài giờ đồng hồ, có thể đi đến Hắc-Động và trở lại.

Roland và Scalabrino đi thẳng đến chính một trong những chiếc du thuyền đó. Chiếc du thuyền này được cột ở trên sông Đại-Giang, không xa dinh thự của Altieri.

Sau khi trao đổi mật hiệu với chủ thuyền, hai người đàn ông đi xuống, những người chèo lập tức điều khiển với tài khéo léo nhanh nhẹn phân biệt những người thủy thủ vào thời kỳ đó mà con người chưa thể trông cậy đến sức mạnh của máy móc.

https://thuviensach.vn

Roland nằm xuống dưới chiếc lều.

Như thói quen, Scalabrino ngồi ở đằng sau lái.

Chiếc thuyền đi ngang qua trước dinh thự Altieri.

Roland không giở những tấm màn cửa lên. Chàng nhắm kín đôi mắt dường như lo ngại trông thấy tòa dinh thự do một kẽ hở.

Nếu như đôi mắt của chàng nhìn sững lên tòa dinh thự u ám vào lúc đó, ắt hẳn chàng trông thấy một cửa sổ còn ánh đèn.

Đó là cửa sổ phòng của Léonore.

Trong gian phòng đó, Léonore nằm yếu ớt, tái xanh, đôi mắt mở to, đang mơ màng, trong khi cha nàng ngồi trong chiếc ghế bành cách vài bước, đang canh giữ.

Léonore mơ màng...

Về việc gì?...

Hỡi ôi!... Hạnh phúc của nàng mất mát, cuộc đời của nàng tan nát giờ đây là đối tượng duy nhất trong những sự trầm tư của nàng, và những tư tưởng của nàng lượn quanh Roland.

Bỗng nàng giật mình.

Trong đêm tối im lặng hoàn toàn, tiếng nhịp đều của những cây chèo đã đập vào tai nàng.

Nàng nhổm đầu lên, lắng nghe.

Dandolo không rời mắt khỏi nàng. Ông thấy cái cử động, cái nỗ lực của nàng làm, ông đi đến cửa sổ, vén tấm màn cửa.

– Không có gì cả, con ạ, ông nói... Con nên yên tâm...

– Con có nghe, Léonore lẩm bẩm.

– Ta thấy một chiếc du thuyền lúc đi ngang qua trong bóng tối... Ta thấy ngọn đèn hiệu đỏ của nó...

– Chà!...

– Nó đi mau... Nó biến mất...

Cái đầu của Léonore rớt xuống gối và Dandolo trở lại ngồi vào chỗ cũ trong chiếc ghế bành.

https://thuviensach.vn

– Con thấy, ông nói, con không nên lo sợ như vậy mỗi khi có tiếng động nhỏ. Vả lại có cha ở đây, con đừng lo ngại gì cả.

Nàng ra dấu nhẹ, dường như muốn nói rằng nàng tin tưởng nơi ông, và nhắm mắt lại.

Chiếc du thuyền đã lướt qua nhẹ nhàng và mau lẹ như một con chim biển, dưới những cửa sổ của dinh thự Altieri; chẳng bao lâu nó ra đến đầm nước mặn.

Khi nó cặp vào bờ, trời vẫn còn tối.

Roland và Scalabrino vội nhảy lên mình ngựa và đến tảng sáng, họ đặt chân xuống đất trước ngôi nhà nhỏ ở Mestre.

– Thân phụ ta? Roland hỏi vào lúc Juana đến mở cửa cho chàng.

– Bình an vô sự, thưa đức ông, nhưng mà Bianca...

Roland đi vào. Scalabrino ra dấu cho nàng thiếu nữ hiểu rằng Roland đã biết rõ việc mất tích của Bianca.

Lúc đi vào, Roland thấy cha ngồi ở trong gian phòng lớn ở tầng trệt, gần bên một ngọn lửa ấm áp.

Chàng đi đến, âu yếm ôm ông trong hai cánh tay.

– Ai ôm ta như vậy? Người mù hỏi.

– Con, Roland nói với một giọng nghẹn ngào, con...Con trai của cha.

– Con trai của ta?...

– Hỡi ôi! Cha vẫn chưa nhận ra giọng nói của con sao?

Người điên giữ im lặng.

Scalabrino và Juana ngắm nhìn quang cảnh thương tâm đó với một nỗi xúc động khó tả.

Tuy nhiên ông lão Candiano dùng những bàn tay mà sự già yếu làm cho run rẩy, tìm cách kéo Roland vào lòng.

Đứa con trai của ông quỳ xuống.

Trong sự chuyển động đó có một sự lo lắng ghê gớm.

– Cha! Cha! Đứa con trai của Candiano kêu lên.

https://thuviensach.vn

Ông lão đã ôm chiếc đầu của Roland, ông sờ, ông mó như là những người mù thường làm, theo cách diễn tả tuyệt vời của người đời, tìm cách thấy rõ ràng *với những ngón tay của họ*.

– Phải! Ông lẩm bẩm, đây đích xác chiếc đầu của một người đàn ông thông minh và tốt. Nếu như ta có một đứa con trai ta muốn rằng nó được giống như thế.

– Con trai của cha đang ở trước mặt cha! Con trai của cha đang ở dưới chân cha!

– Ta nhớ lại... Phải, ta tin rằng ta nhớ lại... Dường như thuở xưa ta có một đứa con trai... Nhưng có lẽ đó là một giấc mơ điên cuồng... Khi ta nhìn lại trong lòng ta, khi ta đi xuống trong đêm tối vĩnh viễn thương tật mù lòa của ta, khi ta gợi nhớ lại trong tim ta những hình ảnh xa xưa, dường như là đã biến mất cả, quả thật, ta thấy hình như là thuở xưa, thật lâu về trước, ta cũng đã sống như những người đàn ông khác và rằng đôi mắt của ta lúc đó, đặt niềm hoan lạc lên những người thân yêu của ta... Ông là ai?... Tại sao ông bảo rằng mình là con trai của ta?... Và nếu như ta đã có một đứa con trai, chắc chắn nó đã chết cũng như là những vật đã chết mà có lúc ta nghĩ đến... Ta không còn có con trai nữa...

Người điên dịu dàng đẩy chiếc đầu của Roland mà ông ôm trong hai bàn tay ra. Đứa con trai của ông đứng dậy. Một tiếng than dài làm căng lồng ngực của chàng. Ông lão Candiano đã bình thản sưởi ấm hai bàn tay trước ngọn lửa của lò sưởi.

Tuy nhiên, ông nói thêm:

– Juana, con trẻ, hãy lo tiếp đãi thích đáng vị quý tộc ngoại quốc đó; mặc dù sự điên cuồng đã thúc đẩy ông tự xưng là con trai của ta, ông ta phải được đối xử tử tế. Dường như thuở xưa ta chỉ cần ra hiệu là một đám đông gia nhân vồn vã xung quanh những người khách lạ đến thăm viếng. Thời kỳ đó nay còn đâu? Và thời kỳ đó có bao giờ hiện hữu không?

Roland lắc đầu.

https://thuviensach.vn

Chàng thấy hiển nhiên rằng cha mình có thể không bao giờ sẽ phục hồi lại lý trí.

Chàng quay sang Juana như để hỏi ý kiến của nàng.

– Tuy nhiên, nàng lẩm bẩm, có hai lần, ngài kêu gọi con trai của ngài và nguyền rủa Foscari.

– Vậy là, em nghĩ...

– Rằng những ánh chớp lý trí thỉnh thoảng soi sáng chứng mất trí của ngài.

– Và chỉ có thế sao?

– Đó là tất cả những gì tôi hiểu, thưa đức ông.

Roland bước đi vài bước lặng lẽ.

Rồi chàng trở lại với Juana:

– Thân phụ ta không thể ở lại đây được nữa, chàng nói.

– Tôi cũng tin như vậy, Juana nói vừa biến sắc.

– Hãy thổ lộ tất cả tư tưởng của em đi, Roland nói tiếp với một giọng thật dịu dàng và vừa nhìn sững vào đôi mắt của Juana.

– Kẻ đã đến có thể trở lại, nàng nói vừa cúi đầu ngó xuống đất.

– Và rồi sao?...

– Có lẽ lúc đó ông ta sẽ làm hại đến ngài thủ tướng cũng như ông ta đã làm hại đến nàng thiếu nữ...

– Nhưng em sẽ có ở đó để bảo vệ cho thân phụ ta...

– Thưa đức ông!...

– Thế nào?...

– Tôi sẽ giết chàng, vì tôi đã thề giao trả thân phụ ngài bình yên vô sự, nhưng sau đó tôi sẽ tự vận. Ngài hãy hỏi Scalabrino, tại sao tôi nói như thế...

Juana thốt ra những lời cuối cùng với một giọng yếu ớt và lấy tay che mặt. Nàng không than khóc. Nhưng những cái rùng mình liên tiếp lay động nàng.

https://thuviensach.vn

– Juana đáng thương! Tội nghiệp cho cô bé Juana! Roland nghĩ thầm vừa ngó sững nàng với một ánh mắt xót thương vô hạn.

Chàng cầm lấy hai bàn tay nàng:

– Em thương yêu gã đàn ông đó nhiều lắm sao!...Chàng lẩm bẩm. Em có biết rằng gã đã muốn giết chết Scalabrino không?

Nàng không trả lời.

Chỉ một cái rùng mình mạnh hơn chứng tỏ những sự đau lòng của nàng.

– Đây là một điều bất hạnh lớn, Roland nghĩ. Chàng nói tiếp:

– Ta sẽ đưa thân phụ ta đến một nơi an toàn. Chính em cũng được yên thân ở nơi đó... Em gái yêu dấu của ta, ta kính trọng nỗi khổ đau và mối tình chung thủy của em... Nhưng hãy để cho ta hướng dẫn em... Hãy cùng đi với thân phụ ta...

Juana nhìn thẳng vào mặt chàng.

Một quyết định đau đớn hiện lên nét mặt nàng. Roland bị xúc động bởi vẻ tái xanh và vẻ hốc hác trên gương mặt đó.

– Thưa đức ông, Juana nói với một giọng bình tĩnh, dường như những gì nàng sắp nói đã được quyết định từ lâu trong tâm trí của nàng, thưa đức ông, xin tha lỗi cho tôi... Tôi chờ ngài trở về... để nói với ngài...

– Nói đi, em gái yêu dấu của ta, hãy nói đi đừng lo ngại... Hãy bạo dạn nói tất cả với ta, bởi vì dù em có nói gì đi nữa, ta vẫn giữ một lòng tri ân đến hết cuộc đời ta. – Thưa đức ông, tôi không thể ở lại bên cạnh thân phụ của ngài... Thưa đức ông, xin tha thứ cho tôi, tôi cần phải đi đến Venise...

– Đây là những gì ta lo sợ, Roland lẩm bẩm.

Và chàng lớn tiếng nói tiếp:

– Đến Venise!... Vậy thì, được, em sẽ đi với ta...Cùng với Scalabrino... Cùng với hai người anh trai thương mến em!... Sẽ bảo vệ cho em, sẽ che chở cho em...

Juana lắc đầu.

https://thuviensach.vn

– Tôi cần phải một mình đi đến Venise, nàng nói.

– Để gặp lại Sandrigo, có phải không? Roland hỏi rất dịu dàng.

– Để bảo vệ cho chàng, thưa đức ông.

– Chống lại ta? Chống lại Scalabrino?

Nàng vặn vẹo hai bàn tay trong một cử chỉ lo sợ gần như điên cuồng.

Nàng nức nở, cuống cuồng, ấp úng:

– Thà là tôi chịu một ngàn cái chết đau đớn hơn là động tay đến hai người các ngài... Đến ngài, là tất cả những gì tôi thương mến và tôn kính ở trên đời. Cầu mong cho tôi phải chịu sét đánh chết nếu như có bao giờ một ý nghĩ sát nhân nào kích thích tôi chống lại ngài!... Nhưng còn chàng, chàng là trái tim trong trái tim tôi, cái tư tưởng của tình yêu đã làm cho tim tôi phập phồng từ lúc trái tim đó biết yêu đương... Tôi linh cảm, tôi thấy nhiều biến cố xấu, điều gở... Chà! Ngài cao cả và mạnh mẽ, thưa đức ông. Trong tâm hồn của ngài, ngài đã tha thứ cho Sandrigo. Ngài đã quyết định chừa chàng ra... Để chừa cho chính bản thân tôi. Tôi trông thấy điều đó ở trong đôi mắt ngài. Sandrigo sẽ không có gì để lo ngại ngài cả... Nhưng...

– Nói hết đi, Juana... Hãy nói đi... Bởi vì con tim của ta cùng đập điều hòa với tất cả những lời nói của em.

Juana làm một cố gắng, lau khô nước mắt đang nóng bỏng đôi mắt của nàng.

– Phải, nàng nói tiếp, trong khi một cái rùng mình co quắp lay động nàng, tôi cần phải rải tất cả tư tưởng của tôi dưới chân ngài. Ôi! Tôi đã suy nghĩ dài dòng suốt trong mười ngày ghê gớm vừa trôi qua. Tôi thấy trước việc gì sẽ xảy đến dường như là tấn thảm kịch mà tôi lo ngại đã được thực hiện... Ngài sẽ chừa Sandrigo, thưa đức ông, ngài sẽ làm cái việc đó vì tình thương đối với tôi, tôi biết rõ. Nhưng mà chàng, chàng sẽ không chừa ngài ra. Chính là việc đó mà tôi muốn ngăn cản...Ôi! Với mọi giá... Chỉ riêng cái ý nghĩ rằng Sandrigo và ngài sẽ đối diện nhau đủ làm cho tôi lạnh giá và kinh hãi.

https://thuviensach.vn

– Thế là, em muốn đi đến Venise? Không có gì có thể làm cho em thay đổi ý kiến?

– Không có gì cả, thưa đức ông... Tôi sẽ đi.

Đôi mắt hiền lành màu nâu của nàng sáng rực một ngọn lửa lạ lùng.

Chắc chắn, vào lúc đó, nàng đang ở trong một trạng thái tâm hồn của những kẻ tuẫn tiết đầu tiên, thay vì lo sợ khổ hình, lại đi tìm cái chết với một sự hăng hái hân hoan.

– Nạn nhân đáng thương! Roland lẩm bẩm. Được, chàng nói thêm, em được tự do, Juana. Nhưng em phải nhớ mãi rằng có hai người anh trai luôn tưởng nhớ đến em. Và nếu như em cần đến một sự hy sinh, nếu đến lúc nào đó, em cảm thấy nỗi tuyệt vọng tràn ngập trong tâm hồn đau đớn của em, em sẽ nhớ rằng, em có thể tìm nơi nương náu ở trong tấm lòng ruột thịt của ta...

Cắn chặt hai hàm răng để khỏi bật khóc nức nở, Juana gật đầu ra dấu.

– Em biết ngôi nhà Dandolo, ở trong đảo Olivolo? Roland nói tiếp.

– Biết...

– Chính ở nơi đó bất cứ giờ nào, ngày cũng như đêm, em có thể đến tìm chúng ta. Hoặc là ít nữa sẽ luôn luôn có một kẻ nào đó để báo tin cho chúng ta. Em hiểu rõ không, em gái?

– Vâng, thưa đức ông.

– Tốt... Bây giờ, em muốn đi lúc nào?

– Ngay lập tức.

– Ngay lập tức! Làm sao! Ít nữa hãy để ta chuẩn bị cho em...

– Tôi đã dự trù tất cả, thưa đức ông. Cách đây ba ngày, sau những cuộc bàn cãi với chính mình, tôi đã quyết định xong kế hoạch. Đã ba ngày nay, một chiếc xe đợi chờ tôi ở ngôi quán gần đây để chở tôi đến bờ đầm nước mặn. Tại đó, tôi sẽ đi chiếc du thuyền chở đò công cộng cho đến Venise. Ôi! Nàng nóng nảy nói thêm, không có một lúc nào để phí. Có lẽ đã mất quá nhiều thời giờ... Giã từ, đức ông; giã từ, Scalabrino...

https://thuviensach.vn

Gã khổng lồ ôm chặt Juana vừa gầm vang những lời nguyền rủa điếc tai.

Đến lượt Roland siết chặt nàng trong đôi cánh tay.

Bấy giờ Juana chậm chạp đi về phía ông lão Candiano.

Nàng quỳ xuống vừa lẩm bẩm:

– Ngài mà con thương yêu, ngài mà thuở xưa người chết được con tôn kính đã hết lòng thương yêu, xin tha thứ cho con đã xa rời ngài. Linh hồn của người chết đã gọi con là con gái của bà vừa ban phúc lành cho con, nếu như còn hiển hiện ở xung quanh mình chúng ta, ắt hiểu rõ tấm lòng của con và biết rõ những nỗi xâu xé đau đớn mà con đã chịu khi quyết định...

Có phải chăng là một cử động cố ý?

Có phải chăng sự biểu lộ mơ hồ của một tư tưởng người điên?

Hai cánh tay của ông lão duỗi ra và bàn tay gầy gò đặt lên trên đầu nàng như cho một lễ ban phép lành.

Bấy giờ, nàng đứng lên và bước đi, vừa ra một cử chỉ cuối cùng từ giã Roland và Scalabrino.

Một lúc sau, nàng vượt qua ngôi vườn và biến mất trên đường lộ. Hai người đàn ông đứng yên lặng suốt nhiều phút dài.

Một cử động của ông lão mù nhắc lại sự chú ý của đứa con trai.

Roland quay sang ông.

Vào lúc đó, Scalabrino chỉ ông lão như muốn hỏi chàng quyết định thế nào.

– Thưa đức ông, anh nói, nếu như ngài muốn, tôi sẽ phụ trách đưa ngài lão thủ tướng đến Hắc-Động.

Roland lắc đầu.

– Thưa đức ông, Scalabrino nói, anh hiểu lầm ý nghĩa của cử chỉ đó, tôi xác nhận với ngài rằng thân phụ ngài sẽ được hoàn toàn an toàn ở Hắc-Động. Việc đã xảy ra trong vụ giải thoát cho Bembo đã khiến cho

https://thuviensach.vn

các vị thủ lĩnh đề phòng. Bây giờ, chúng ta có luôn luôn một số người dự bị ở trong Động, và ngài biết nó rất dễ bảo vệ.

– Thân phụ ta sẽ đi đến Venise, Roland nói.

– Đến Venise!...

– Mi hãy sửa soạn. Hãy tìm thuê ở Mestre một chiếc xe nào đó để chở ba người chúng ta.

– Còn những con ngựa của chúng ta?

– Bỏ lại ở trạm. Chúng ta sẽ tìm cách để đi vào Venise vào lúc chập tối.

Scalabrino lẹ làng bước ra.

Một giờ sau, anh trở lại với một chiếc xe mui trần do một nông dân điều khiển.

Roland tính toán giờ khởi hành để đến Venise đúng lúc đã dự định. Khi đến giờ, chàng đưa thân phụ lên xe.

Ông lão để yên không chống cự. Ông còn bằng lòng hỏi:

– Đưa ta đi đâu?

Roland có một tia hy vọng vội trả lời:

– Đến Venise, thưa cha! Đến Venise, cha có nghe không? Đến Venise nơi cha đã cai trị, nơi cha đã ở trong cung điện quận công với bà vợ Silvia và đứa con trai Roland của cha.

Nhưng ông lão phác một cử chỉ lãnh đạm.

– Venise! Ông nói. Ta có nghe nói rằng đó là một tòa đô thị đẹp đẽ...

– Hỡi ôi! Hỡi ôi! Roland lẩm bẩm.

Chàng ngồi bên cạnh cha cùng với Scalabrino, tìm gặp lại chiếc du thuyền nơi chàng đã bỏ lại và trở vào

Venise hai giờ đồng hồ sau khi mặt trời lặn, nghĩa là vào đêm tối.

Thế là Roland bố trí cho thân phụ ở trong ngôi nhà đảo Olivolo.

Có ai biết sự hy vọng huyền bí nào đã thôi thúc chàng đi đến quyết định đó?...

https://thuviensach.vn

XLVI
MỘT NÀNG AREÁTINE MỚI

Chúng ta đã biết Bembo trên bờ sông ở bến cảng, chờ đợi kết quả cuộc lục soát của một đám cảnh binh xông lên ngôi nhà.

Kết quả đó, chẳng bao lâu ông biết được, khi những người tấn công đi xuống trong cảnh hỗn loạn.

– Thêm ba người chết, người trưởng toán bảo ông ta. Với bốn người bị quăng ra cửa sổ, tổng cộng là bảy. Không cần phải có bao nhiêu đêm như thế này, thưa đức ông, để cho sở cảnh sát của Venise bị tàn sát hết.

– Và hắn! Hắn! Bembo gầm vang.

– Kẻ mà chúng ta đến bắt giữ? Bay bổng, biến mất, tan ra khói, đó là điều cần để nói!

– Có nghĩa gì?

– Việc đó có nghĩa là người đàn ông và người bạn đồng hành của ông ta, bởi vì họ có hai người, đã đi theo con đường bình thường của luồng khói để bay lên trời...

– Bọn nó trốn theo ống thông hơi?

– Thật đúng.

Bembo dập tắt một tiếng chửi thề, ra lịnh cho lục soát tất cả khu vực và để lại trong ngôi nhà vài người để giám sát.

Rồi ông rút đi, có lẽ còn tái xanh vì khủng khiếp hơn là giận dữ.

Trở về đến dinh, Bembo cho đóng cẩn thận hết các cửa, ra lịnh không được mở cho bất cứ là ai, dù với một lý do nào, trước khi trời sáng, và đi tự giam mình trong văn phòng sau khi đã cho dọn gần bên bếp lửa ấm áp một bữa ăn phụ.

Bữa ăn phụ đó gồm có một con gà nguội, một bánh chả thịt lươn và một chai rượu chát Bourgogne lâu năm mà viên hồng y có cả một số dự

https://thuviensach.vn

trữ ông ưa thích đặt biệt.

Ăn xong con gà và miếng chả lươn, viên hồng y tự rót một ly rượu đầy cuối cùng, ngả lưng lên chiếc ghế bành, duỗi thẳng chân về phía lò sưởi, cầm ly đưa lên ngang tầm mắt, lắc cho những giọt hồng ngọc nước sóng sánh trước ánh lửa đỏ của lò sưởi.

– Nào hãy xem, ông nói vừa giũ mạnh những miếng bánh mì vụn dính vào nếp áo kỵ sĩ, chúng ta hãy lạnh lùng trù tính đến tình thế... Ở trong núi có một giống cừu có những chiếc sừng quặp chắc chắn, mạnh mẽ...Con cừu bị người thợ săn đuổi bắt, bắt đầu bởi chạy trốn, rồi bị dồn vào đường cùng, nó đương đầu lại, những chiếc sừng của nó được dùng đâm lủng ruột những con chó săn bất cẩn dám liều đến gần nó. Cuối cùng, nếu như nó suy đoán bước đường cùng, con cừu sừng quắm sẽ làm thế nào? Nó cắm đầu nhảy xuống vực sâu nào đó. Nếu như nó rớt xuống cắm những cái sừng trong một miếng đất cứng đầy đá sỏi, nó bể đầu. Thế là xong. Một chấm hết. Nhưng nếu nó rớt xuống trên một miếng đất mềm, những cái sừng lún sâu xuống, con cừu không bị chết, nó tìm cách thoát hiểm theo cách của nó và bỏ đi, cười nhạo người thợ săn và đàn chó đứng ở trên kia, trên bờ vực sâu*... Tại sao ta sẽ không bắt chước theo con cừu có sừng quắm? Ta bị Roland Candiano lùng bắt. Nếu bắt kịp ta, ông ta sẽ cho đàn chó xé xác ta. Ta đã đương đầu theo tài đức của ta. Bây giờ ta chỉ còn lại cái việc mưu toan ở vực sâu... Nào hãy xem, ta có thể đâm đầu vào vực sâu nào?

Ông bắt đầu suy tư dài dòng.

– Rome!... Rome với triều đình giáo hoàng của nó, với những cạm bẫy với những tảng đá và những miếng đất lún, những vị hồng y võ trang dao găm và thuốc độc, những chức vụ và những bổng lộc của nó, hiến dâng cho kẻ có tài nhất, cho kẻ biết rơi đúng chỗ, Rome, đó là cái vực sâu đẹp đẽ mà ta phải len lách vào!... Một khi ở đó, nếu ta biết rơi đúng chỗ, sẵn cái bản năng có sẵn của ta hướng dẫn cái rơi của ta, một khi lạc lõng vào trong thế giới đông đảo của những giám mục, hồng y, chức sắc, mặc sức ta cười nhạo Roland và đàn chó của gã...

https://thuviensach.vn

Bembo đứng dậy, đi vòng quanh văn phòng vừa hát nho nhỏ một bài ca.

Bỗng thình lình, ông rùng mình, ngã xuống chiếc ghế bành của mình vừa biến sắc, mồm lẩm bẩm:

– Bianca!...

Ông đã quên lãng mối tình si mê của mình. Ông đã mưu tính, suy nghĩ, nói, dường như một sợi dây xiềng còn mạnh mẽ hơn những sợi dây xiềng của sự sợ hãi buộc chặt ông lên trên tảng đá của Prométhée, tại đây con diều hâu– ái tình – gậm nhấm lồng ngực ông.

Bianca!... Bỏ đi, chạy trốn đến Rome mà không có Bianca, sống thiếu nàng, sống với cái ý nghĩ ghê sợ rằng một kẻ khác chiếm đoạt nàng, rằng một kẻ khác ôm siết nàng trong đôi cánh tay và giày vò nàng dưới những nụ hôn!...

Và bóng dáng Snadrigo thay thế hình ảnh Roland trong những sự biến chuyển của tư tưởng ông. Gương mặt kia liên quan đến đời sống của ông thu hút ông trọn vẹn, ông bắt đầu xác định kế hoạch đã phác thảo từ mấy ngày nay để làm cho Bianca phải thuộc về mình.

Chính cái kế hoạch đó mà chúng ta sẽ sắp thấy thực hiện.

Cuối cùng, Bembo đi ngủ bình tĩnh hơn, tự tin chắc ở nơi mình hơn.

Sáng hôm sau, vào lúc mười giờ sáng, ông chạy đến dinh thự của Arétin.

Sáng hôm đó, thầy Pierre Arétin thức dậy sớm và đi đến tòa cung điện quận công để lãnh số tiền một ngàn ê-quy do viên hồng y hứa với ông.

Trước sự ngạc nhiên lớn của ông, ông vừa nói tên với người thủ quỹ thì ông này với một nụ cười ân cần, vội lấy cho ông một ngàn ê-quy.

Arétin trở về hoàn toàn vui vẻ.

– Thật cũng đúng, ông càu nhàu, vừa đổ ra bàn những đồng tiền màu bạc. Đúng một ngàn ê-quy không sai chạy một đồng. Gã Bembo đó là một người vĩ đại. Gã thật sự giữ chùm chìa khóa những kho tàng

https://thuviensach.vn

không? Trong trường hợp đó, số chín ngàn mà ta sẽ được lãnh chẳng bao lâu nữa sẽ ở trong tủ sắt của ta.

Và quay sang bọn Arétines, chạy đến bu xung quanh các chồng ê-quy như là bầy bướm bay đến vây quanh một ánh đèn:

– Các nàng kia, nghe ta cho rõ. Khi đức ông Bembo cho ta cái danh dự đến đây thăm viếng, ta muốn rằng các nàng sẽ đưa ra bộ mặt vui vẻ đón tiếp vị lãnh chúa đáng kính và rộng rãi đó. Nhờ ở nơi ngài mà ta đã được khuây khỏa hết nửa phần về cái chết của người bạn danh tiếng Jean de Médicis của ta, cầu xin Chúa thương xót đến linh hồn tốt lành của người quá cố! Và ta không còn ngờ vực chút nào rằng gần đây, cái phần an ủi còn lại sẽ đến tìm ta. Cho nên, khi vị hồng y thân mến hiện ra ở nơi này, các người phải vui cười, các người phải đàn địch, các người phải khoác những chiếc khăn choàng đẹp đẽ nhất, các người phải xuống bếp, vì người đàn ông thân mến đó cũng giống như ta, không ghét những món ăn ngon, một con tôm trứng, một miếng thịt ngon vừa chín tới. Ta nghĩ rằng tất cả các nàng đã nghe rõ lời ta nói! Nếu ta còn bắt gặp một nàng nào ghê tởm quay đầu đi, ta sẽ dùng chính mái tóc của nàng để thắt cho nàng nghẹn họng. Bởi tất cả lũ quỷ, Bembo có gì để khêu gợi nên những dáng điệu của những con chim ác là bị vặt trụi lông đó và các nàng thích làm bộ làm tịch trước mặt của ngài? Người ta vừa thông báo ngài đến thì các nàng bỏ chạy tan tác giống như một bầy gà sao. Đối với ta, ông ta đẹp trai và ta muốn rằng các người phải thấy ông ta đẹp đẽ, các người phải tâng bốc ông ta, và ông ta phải đi vào giữa những nụ cười tươi tắn của các nàng, như là chính Phébus* giữa những tia nắng vui vẻ.

– Ngài lãnh chúa thân mến, Margherita trả lời, em thích cười đùa với những con lợn đực được dẫn đến chợ hơn.

– Phải, Pocofila, Pierre hét vang, mọi người biết rằng những sở thích của nàng được dành cho những cái mỏ lợn hơn là cho những cái miệng nói ra vàng.

https://thuviensach.vn

– Bembo không nói ra vàng, Chiara nhận xét; chỉ giọng nói của ông ta thôi đủ làm cho em đau bụng.

– Cầu cho nàng mắc phải một chứng đau bụng đến nỗi phải mổ bụng ra trừ tuyệt bệnh bằng những cây kìm nung lửa đỏ!

– Ông ta xấu xí như một con khỉ! Paola nói.

– Nín đi, con khỉ cái. Đừng có chửi rủa chân dung của mình.

– Ông ta làm cho em sợ hãi. Perina nói nho nhỏ với giọng dịu dàng của nàng.

– Chính nàng gây sợ hãi cho những tấm gương với đôi mắt xanh của con mèo cái điên!

Khỏi phải nói rằng mỗi câu trả lời của Arétin mang đến một tiếng kêu xinh xắn ghê tởm tiếp theo liền một trận mưa nước mắt.

– Ô! Ô! Arétin hét như sấm. Dàn âm nhạc quỷ quái!

Ôi các vị thánh ở thiên đường! Ôi lũ quỷ đỏ của ngài quỷ vương! Ai sẽ giải thoát cho ta khỏi bọn khốn nạn lưu manh này sắp đổi máu của ta thành ra mật đắng?

Im lặng, lũ vô lại! Im lặng, nếu không ta sẽ dẫn tất cả các nàng đến giáo đường, và phạt các nàng xưng tội với Bembo!

Sự hăm dọa lập tức có tác dụng. Có một sự im lặng hoàn toàn.

Pierre Arétin thừa dịp để nói tiếp:

– Các nàng làm được việc gì, lũ vô lại, nếu như không tiếp tay cho ta kiếm sống một cách lương thiện cho các nàng bằng cách tiếp đãi vinh dự những người bạn xứng đáng bảo đảm cho ta kiếm đủ phần ăn trong những ngày khó khăn! Bởi đức hạnh của mẹ ta, tất cả đi đến xấu cả. Ta đã hạ nhục quốc vương nước Pháp và ngài chỉ gửi cho ta một sợi dây vàng nghèo nàn, chưa đáng giá hơn hai trăm đuy ca. Ta tán dương nhiều Charles-Quint và ta còn chờ đợi ngài trả lời. Ta bảo cho các nàng biết rằng đây là thời kỳ rất khó khăn. Quần áo của ta thật quá tệ. Sáng nay khi nhảy xuống giường ta đã kiểm qua. Các nàng có biết ta thấy gì không? Trong sáu chiếc áo chẽn của ta, một cái không còn những dây tua để trang sức, cái kia bị rách ở những mối nối, một chiếc khác không

https://thuviensach.vn

còn có những miếng thêu; có một vết dầu lớn ở chiếc áo bằng xa tanh xanh lục; dải lông trắng ở chiếc áo khoác ngoài của ta bị mối ăn hết; những chiếc quần dài của ta quá tệ. Và những chiếc lông trên mũ của ta, các nàng đã làm gì đến? Ba chiếc áo nịt ngang hông bằng len của ta có những lỗ rách to đủ thọc nắm tay vào! Và tám chiếc áo dài của ta nhăn nhúm như là các nàng đã nhảy múa dẫm lên trên! Chà! Lũ đạo tặc, các nàng làm cho ta trần trụi; chẳng mấy lúc ta sẽ chẳng còn lấy một bộ trang phục nào lành lặn để đi ra đường. Cho đến những chiếc áo sơ mi của ta cũng rách tơi tả. Nhưng các nàng đã làm gì? Nói cho ta nghe thử!... Tốt lắm, hãy coi chừng! Và để khởi đầu, ta sẽ ném ra cửa sổ tên lái buôn đầu tiên bán nữ trang nào được gọi đến. Ta sẽ đâm xuyên hông người đàn bà Ai Cập đầu tiên nào bán khăn choàng được các nàng gọi đến. Ta...

– Hoan nghênh, Arétin! Một giọng nói khảy. Hoan nghênh! Một vị chủ nhân cần phải nói như thế, là người quản lý khôn ngoan cho đồng tiền của mình.

Arétin và các nàng Arétines vội vàng quay lại và thấy Bembo, được một tên gia nhân hướng dẫn, vừa yên lặng xuất hiện.

– Anh! Pierre kêu lớn, nét mặt đã hết nhăn.

– Chính ta tự mình đến dự bữa ăn sáng nếu như anh bằng lòng.

– Bởi các vị thánh! Tôi rất hoan nghênh anh! Các nàng có nghe không, các nàng kia!

Các nàng Arétines vái chào duyên dáng Bembo rồi chạy nhào xuống bếp.

– Ngày hôm nay các nàng có việc gì thế? Bembo hỏi. Các nàng chịu chào hỏi đến ta.

– Hãy bỏ qua việc đó và theo tôi đến văn phòng, chúng ta sẽ trò chuyện thong thả ở đó. Còn về các nàng Arétines, tôi bảo đảm với anh rằng chúng nó thương mến anh nhiều hơn là anh tưởng, nhưng xin đi theo tôi...

https://thuviensach.vn

– Anh biết, Bembo mỉa mai nhấn mạnh, rằng các tiền phòng của anh đầy ắp người...

– Những kẻ vận động! Họ hãy cút hết đi!

– Không phải. Ta thấy có hai phái viên của Đại-Thổ (Grand-Turc).

– Họ cứ chờ!

– Độ một tá những vị lãnh chúa trẻ tuổi chắc chắn đem tới đệ trình cho anh những bài đoản thi.

– Tôi không có mặt, chừng nào anh vẫn còn ở đây!

– Hơn nữa, dường như ta nhận ra những huy hiệu của hoàng đế trên chiếc áo chẽn của một tên gia nhân.

– Quỷ ơi!... Thơ phúc đáp của Charles-Quint!...

– Hãy đi coi.

– Anh bằng lòng?

Và Arétin chạy vụt ra. Mười phút sau, Bembo nghe những tiếng la thét giận dữ của ông. Arétin đi trở vào vừa bực bội xô mạnh những cánh cửa.

– Có việc gì đó! Giáo chủ hỏi.

– Tên khốn nạn! Dám giỡn mặt với tôi đến đỗi! Chà! Ông ta sẽ thấy tôi ra sao và vua thi thơ cũng sánh ngang bằng hoàng đế nước Đức! Lời nhục mạ như thế nào! Tôi sẽ chẳng ngủ yên khi nào tôi chưa trả được thù...

– Nhưng mà cuối cùng, hãy giải thích cho tôi nghe...

– Thế này! Tôi đã đinh ninh trong đầu rằng sẽ trở thành một nhà thi sĩ trung hậu không còn muốn nhìn ngang ngửa nhân loại nữa. Do đó, cứ mỗi lần tôi ngắm nhìn một con vật hai chân vào loại chúng ta, nhất là một trong những kẻ được gọi là đại nhân, tại vì chúng ta bò lết dưới chân họ, không bao giờ tôi nói: “Đây là một người đàn ông”. Lập tức, tôi nhận ra con vật thật sự dưới bộ mặt người của ông ta. Người này là một con hổ và người kia là một con lợn; người này là một con sói, và người kia là một con khỉ; người khác, là một con chuột như người ta thường thấy trên các đống rác ở giữa đường; người khác, là một con

https://thuviensach.vn

chó, tôi thấy những con sói trong số ít và những con cừu ngu ngốc nhiều vô kể... Tôi không nghe cười, khóc, ca hát, nói chuyện xung quanh tôi. Tôi chỉ nghe la hét, tức giận, gầm thét, kêu rống... Anh hiểu không!

Bembo đã ngồi xuống ghế, và trầm tư, lắng nghe Arétin.

– Và ta? Ông hỏi.

– Anh! Pierre nói. Chúng ta hãy bỏ qua. Anh, anh là một người bạn. Nghĩa là tôi chỉ thấy nơi anh một hình ảnh của chính tôi. Chúng ta hãy bỏ qua, tôi bảo anh. Nên tôi có cái thói xấu nhìn thấy nhân loại như là một bộ sưu tầm những con quái vật. Tôi soi thấu tâm hồn của họ ngay lần đầu. Dưới tính hào hiệp của vị nam tước cao quý đó, tôi nhận thấy sự hèn nhát của tâm hồn; dưới lòng thương xót của người trung lưu đó, tôi thấy sự dữ tợn của tính khoác lác ích kỷ; dưới sự vĩ đại của vị quốc vương này, tôi phân biệt rõ ràng sự thấp hèn trong những tình cảm của ông ta. Và bấy giờ...Anh không hiểu sao?

– Cứ nói đi, Bembo bảo.

– Bấy giờ, tôi chỉ còn chứng minh rằng tôi, tôi đã hiểu, và tôi có thể lột mặt nạ họ! Rằng tôi có thể phát giác ra con hổ, con sói, con lợn! Vì, hổ, sói và lợn muốn hoàn toàn được coi như là con người. Và họ trả tiền không cần trả giá vào một lời nói đầu tiên của tôi nói về tật kín của họ.

– Ôi chà! Anh nghĩ rằng mỗi một người đàn ông đều có một tật bệnh sao?

– Tôi không nghĩ, tôi tin chắc. Sự nhu nhược, sự ngu ngốc, đó là không dám tuyên bố cái tật bệnh của mình. Tôi, tôi tuyên bố rằng tôi là người phàm ăn và hèn nhát. Những người đàn ông khác tuyệt đối muốn được người ta thán phục họ.

– Và anh?

– Tôi chỉ muốn có sự ngưỡng mộ bằng tiền. Vì không có lòng quý chuộng đối với những đồng loại của tôi, tôi không muốn cho họ quý chuộng tôi. Nhưng sau khi trông thấy một nhà phú hào, tôi tự bảo:

https://thuviensach.vn

Người đàn ông này chắc chắn có ăn cắp, cướp giật, giết người mới được giàu như vậy. Sự giàu sang không phải việc tự nhiên ở nơi mình. Hãy nhìn những người giàu có ở xung quanh mình anh. Tất cả đều có những cái đầu trộm cắp và giết người, mặc dù họ đã thận trọng lấy phấn giồi mặt. Khó có thể làm giàu nếu như người ta không cướp giật.

– Tuy nhiên...

– Ồ! Anh nghe cho rõ. Tôi không nói đến tên trộm có mang khí giới, tên giết người cầm một cây dao găm tầm thường. Những kẻ đó là những người điên và những luật lệ công minh dâng hiến họ như vật hy sinh cho nền công lý bất diệt, nghĩa là cho nhu cầu vĩnh viễn, cho sự cần thiết không thể tả để chứng minh cho kẻ nghèo rằng họ vẫn phải chịu nghèo, và họ chỉ được phép làm việc và hao mòn thể xác, những bắp thịt, bộ óc, trí thông minh, để đổi lấy một miếng bánh mì. Không, Bembo, tôi không nói đến những tên trộm khốn nạn đó. Tên trộm cắp thật sự, tên giết người thật sự được quý chuộng, được khen ngợi, được bợ đỡ. Đó là Foscari, quăng hàng trăm người đáng thương vào ngục thất; chính là anh, bảo đảm tài sản của anh bằng những đòn táo bạo; chính là tôi, nhắm vào những khách qua đường giàu có bằng những bài đoản thi vô hại, chứ không phải bằng những phát súng, dễ đưa tôi đến đoạn đầu đài; đó là...

– Đủ rồi, ta hiểu anh...

– Tốt, nên tôi nói tiếp. Những lần tôi trông thấy một nhà giàu – một tên trộm cắp, nếu như anh thích gọi như thế – tôi liền tự bảo rằng: Tại sao tôi không buộc ông ta chia chác với tôi? Khi tôi thấy một Francois Ier, một Charles-Quint – một tên giết người, nếu như anh thích – tôi tự bảo rằng: Tại sao tôi không đòi ông ta một số tiền chuộc về những tội ác của ông ta!... Lúc bấy giờ, tôi viết. Ngòi bút lông của tôi tuôn ra những sự thật khủng khiếp, và thế giới bị kinh hãi. Và nhà vua trả tiền! Và hoàng đế trả tiền! Mọi người đều trả tiền! Giàu, mạnh mẽ, hồng y, thân vương, quốc vương, phụ thuộc vào cái bút lông soi mói nhả ra sự thật, nghĩa là chất độc. Sự thật! Sự thật! Bembo. Nghĩa là cái việc ghê

https://thuviensach.vn

gớm nhất, kinh khiếp nhất, khủng bố con người và từ từ làm rối loạn thế giới.

– Quỷ ơi!... Thật may mắn ta là bạn thân của anh. Bằng không ta sẽ gởi anh vào ngục thất chỉ với một phần trăm những gì anh vừa mới nói...

– Anh nói láo, Bembo. Nên nói giản dị là anh đang cần đến tôi.

– Úi cha! Nhưng mà hôm nay sao quạu quọ như vậy. Có phải là bức thơ của hoàng đế đã gây ra tình trạng đó hay không?

– Phải, bởi tất cả lũ quỷ! Tôi đã nói gì với anh? Rằng tôi muốn từ bỏ nói ra sự thật, rằng có một ngày tôi đã chán bị e ngại và tôi chỉ muốn được yêu mến! Rằng tôi muốn ngưng không hăm dọa nữa và tôi muốn làm người thi sĩ trung hậu biết vuốt ve. Đây là phần thưởng của tôi. Tôi, Pierre Arétin, tôi viết thơ cho Charles-Quint, để nói rằng tôi chiêm ngưỡng ông ta. Anh biết ông ta trả lời cho tôi ra sao không? Này, hãy đọc đi!

Với một bàn tay run rẩy vì tức giận, Arétin đưa cho Bembo bức thư mà từ vài phút qua, ông vò nhàu nát trong tay.

Bembo lạnh lùng, vuốt thẳng tờ giấy và đọc:

“Kính gởi ngài thi sĩ lãnh chúa Pierre Arétin,

Hoàng đế chúa tể của tôi ra lệnh viết cho ngài rằng hoàng đế đã nhận được và hạ cố đọc bài thơ được ngài gửi đến. Hoàng đế chúa tể của tôi, trong sự đại độ cao cả của ngài, đã vui lòng ra lệnh cho tôi cám ơn ngài, đó là việc tôi tuân hành do bức thư này. Bằng cách gởi đến ngài chứng tỏ sự hài lòng của Chúa tể tôi, tôi mạo muội xin nói thêm, thưa ngài lãnh chúa thi sĩ, lòng tin tưởng nơi sự ngưỡng mộ của chính tôi đối với ngài.

“Schwetzer”

“Hầu phòng của Đức ngài hoàng đế và Quân vương”.

Bembo bật cười to.

https://thuviensach.vn

– Thế nào! Ông nói, ta chỉ thấy ở đây toàn là lời đánh giá.

– Viết thơ cho tôi bởi tên hầu phòng của ông ta!...

– Nhân vật còn thế lực hơn cả một vị thủ tướng.

– Không có lấy một phần tư xu (Liard)! Không một đồng tiền nhỏ (Baioque)!

– Danh dự vượt qua giàu sang. Sự hài lòng của hoàng đế.

– Tôi thích một đĩa chả thịt dồi hơn! Thật sự! Sự hài lòng của hoàng đế! Có phải là sự hài lòng, dù là của hoàng đế, sẽ nuôi sống cho tôi và các con ranh này không! Anh không có ý nghĩ về những gì bọn nó ăn ngấu nghiến, với dáng điệu làm ra cái miệng bằng "trôn con gà". Tôi cần phải có tiền! Chà phải rồi! Nhưng mà Charles mà thấy rằng nhạo báng tôi sẽ đắt giá như thế nào. Bởi quỷ Satan, tôi sẽ làm cho ông ta đổ vàng hoặc là những giọt nước mắt. Tôi biết một sự bí mật đến nỗi mà nếu như tôi tiết lộ ra, ông ta sẽ bị kinh hoàng, bị chết, bị tiêu diệt, và ông ta sẽ bắt buộc phải chui xuống lòng đất, tự chôn sống mình!*

– Anh nói rằng đang cần tiền? Bembo nói tiếp.

– Nếu không có một ngàn ê-quy được lãnh nhờ nơi anh, tôi tự hỏi không biết tôi sẽ ra sao...

Bembo liếc nhìn về phía một chiếc tủ sắt được Pierre vội vã đứng che lại.

– Anh nhìn chiếc tủ sắt của tôi? Ông hỏi với vẻ lo sợ. Tôi thề rằng nó trống rỗng.

Ông nói dối trắng trợn, Roland đã cho mang đến ông số tiền mười ngàn ê-quy thỏa thuận vào lúc khởi hành đi đến doanh trại của Đại Quỷ.

– Nếu như nó trống rỗng, thì phải làm cho nó đầy, Bembo nói.

– Tôi biết rõ rằng tôi còn lại chín ngàn ê-quy để lãnh nơi kho tàng quận công, Arétin lựa lời nói.

– Phải, viên hồng y nói. Nhưng mà anh biết rõ phải ở trong điều kiện nào?

https://thuviensach.vn

– Tôi không quên việc đó, Arétin nhăn mặt thất vọng. Đối với việc đó, tôi phải giao nạp Roland Candiano.

– Điều kiện đó có vẻ như không làm anh thích thú?

– Không phải, quỷ ơi! Arétin vội vàng kêu lên. Nhưng nếu như gã Roland không bao giờ trở lại đây nữa thì sao?... Chín ngàn ê-quy đáng thương của tôi sẽ thành ra sao?

– Anh hãy yên lòng, Bembo nói với một giọng u ám, ông ta sẽ trở lại.

– Anh tin như vậy à?

– Ta tin chắc... Tuy nhiên, có một cách thức khác cho anh để bảo đảm được người thủ quỹ ở cung điện quận công tiếp rước tử tế theo như anh ao ước...

– Chà! Chà!... Tôi biết trước rằng sáng hôm nay chúng ta sẽ nói nhiều chuyện rất hay ho! Nào hãy xem, Bembo của lòng ta?

– Anh muốn nói "của tủ sắt của anh!".

– Cũng là một thứ. Hãy nói đi... Tai tôi mở rộng, tựa như những chiếc túi rỗng muốn đựng đầy.

Vào lúc đó, một tên gia nhân mặc chế phục đại lễ đi vào mở rộng hai cánh cửa thông qua gian phòng ăn trong dinh vừa trang trọng thông báo:

– Những món thịt của ngài lãnh chúa Arétin đã dọn xong.

– Thưa đức ông, Arétin nói vừa lấy lại giọng cung kính mà ông dùng nơi công cộng đối với Bembo, dù cho không xứng đáng đối với một vị hồng y giáo chủ đáng kính, tôi cũng sẽ vô cùng vinh hạnh nếu như được ngài vui lòng ngồi vào bàn ăn của tôi.

– Ta chấp nhận lời mời của ông, ông bạn thi sĩ thân mến, Bembo nói. Vả lại món ăn ngon không phải là tội lỗi thường lệ của ta, và ta xin tạ ơn trời, sự thích thú mà ta cảm nhận với sự có mặt của ông khiến cho ta có bổn phận ngồi vào bàn ăn của ông.

Sau khi trao đổi những câu nói cầu kỳ như là thói quen trao đổi của những vị lãnh chúa ở trong thời kỳ đó, hai người bạn đi vào phòng ăn.

https://thuviensach.vn

Một chiếc bàn xa hoa được dọn sẵn, chứa đựng ở trong những chiếc đĩa lớn bằng bạc hai con tôm hùm, một cái đùi cừu xung quanh chất những con chim sơn ca quay, một miếng chả dồi trên mặt nướng vàng rực, và cả một bộ sưu tập thật sự những loại bánh ngọt khác nhau do nàng Margherita và nàng Chiara làm rất khéo léo.

Nhiều chai rượu bụng phình ra và cổ chai mỏng mảnh chỉ cần gõ nhẹ một cái là bẻ gãy, hiến dâng trước con mắt sành sỏi của Arétin màu hồng ngọc của rượu chát Bordeaux và Bourgogne của những loại rượu sản xuất ở miền sông Rhin và màu vàng nước của những loại rượu Xérès.

Arétin cho những nàng Arétines phục vụ bữa ăn.

Các nàng là những nàng hầu gái tuyệt diệu, những tình nhân được huấn luyện cho nghệ thuật làm ưa thích và say đắm, tất cả xứng đáng cho cây bút vẽ của một nghệ sĩ thiên tài, bởi vì Titien đã lấy họ để làm kiểu mẫu, tất cả đều sành sỏi trong những nụ cười quyến rũ, những ánh mắt nồng cháy, những thái độ ngây thơ đồi trụy làm ngây ngất, thành thử ra, thường thường, những quan khách vương hầu được vị chủ nhân thi sĩ chấp nhận mời vào bàn đều phải say mê, hoan lạc, mãi lo nghĩ về món tặng phẩm sẽ xứng đáng với những sự hoan hỉ đó.

Mỗi một nàng Arétine có một nhiệm vụ rành mạch.

Nàng Margherita cắt thịt.

Nàng Franceschina rót rượu chát đỏ.

Nàng Marietter rót rượu chát trắng.

Nàng Périna dâng những thẻo bánh mì đựng trong một chiếc giỏ mây mạ vàng.

Nàng Paolina và nàng Angela sớt thức ăn được nàng

Margherita cắt sẵn vào đĩa.

Nàng Chiara phụ trách nước chấm, gia vị, mứt, trái cây và bánh ngọt.

Sau khi rót xong rượu Xéres để kết thúc bữa ăn, tất cả các nàng cầm lấy đàn lục huyền cầm và hát những bài thơ do vị chủ nhân của họ sáng tác.

https://thuviensach.vn

Khỏi phải nói rằng trong những bữa ăn ngon lành long trọng đó, các nàng Arétines mặc những bộ y phục tuy sang trọng nhưng hở hang khêu gợi.

– Quỷ ơi! Bembo kêu lên vừa ngồi xuống và liếc nhìn lên bàn, ông bạn thi sĩ thân mến, ta thấy ông mua sắm những thức ăn quá nhiều.

– Tôi xin ngài tha lỗi cho, thưa đức ông, Arétin nói, trái lại bữa ăn này được dọn một cách nghèo nàn vì người ta không có chờ để đón tiếp ngài.

– Ta có lời ngợi khen ông về một sự nghèo khổ như thế.

– Là vì mỗi ngày Arétin ăn nơi nhà của Arétin.

Nhưng chúng ta hãy tấn công những con tôm hùm ở đảo Corse theo như ngài biết, là những món ăn ngon nhất ở biển Địa Trung Hải.

Những tên gia nhân mặc chế phục đại lễ đứng im lặng, long trọng ở xung quanh gian phòng.

– Hãy đến tiền phòng bảo rằng hôm nay ta không tiếp khách, Arétin nói.

Một tên gia nhân vội vã chạy đi và chẳng bao lâu người ta nghe tiếng nói của anh ta:

– Những sự tiếp kiến của ngài lãnh chúa Arétin đã chấm dứt ngày hôm nay.

– Người ta không làm tốt hơn ở cung điện quận công, Bembo nói.

– Này! Thưa đức ông, dinh thự của Arétin không sánh bằng cung điện quận công ở trước mặt tôi sao, khi được vinh dự có sự hiện diện của ngài?

– Hoan nghênh danh tiếng Arétin!

Pierre khiêm nhượng nghiêng mình.

Phần còn lại của bữa ăn là một cuộc trao đổi những lời chúc tụng cầu kỳ.

Sau đó Arétin ngâm thơ, Bembo cũng tỏ ra giỏi thi văn, đưa ra một bài đoản thi được người bạn khen là tuyệt vời, rực rỡ như ánh mặt trời

https://thuviensach.vn

và dịu dàng như ánh trăng.

Cuối cùng, do một dấu hiệu kín đáo của Bembo, Arétin ra lệnh cho bọn gia nhân và các nàng Arétines lui hết.

Bấy giờ, viên hồng y kéo chiếc ghế lại gần lò sưởi, và Arétin đến ngồi bên cạnh ông.

Nét mặt của Bembo trở nên u ám.

– Bởi tất cả là lũ quỷ, có phải anh vừa mới lọt lòng một con cá mòi và một củ hành như thuở xưa sao? Có phải là nước giếng chảy ra từ các chai rượu đó? Anh đã được phục vụ bởi những con khỉ cái ở quán ăn khét mùi khói bếp sao? Cuối cùng, anh than van về cái việc gì, với bộ mặt đưa ma của anh?

– Pierre, Bembo nói, dinh thự của anh là một quán ăn tráng lệ có thể dùng tiếp đãi cho một vị quốc vương. Hãy đưa cho ta một cây bút lông.

– Đây này! Arétin nói, vừa lật đật mang đến một cây bút lông lấy ở trên một cái kệ.

Bởi vì Arétin luôn luôn muốn có sẵn ở tầm tay những dụng cụ viết trong tất cả các gian phòng trong dinh, được ông gọi là những chiến cụ của mình.

Bembo viết:

“Do lệnh của đức ông thủ tướng, ông thủ quỹ ở cung điện quận công vui lòng trả cho ngài Pierre Arétin, thi sĩ và thư ký, số tiền bốn ngàn ê-quy được chiếu dụng trong ngân khoản đã mở cho ta, Bembo, hồng y – giám mục thành Venise”.

Ông ký tên rồi đưa tờ giấy cho Arétin đang mở to đôi mắt ngạc nhiên.

– Ôi cha, anh thật sự có một ngân khoản trong quỹ ở cung điện quận công sao?

– Dường như vậy.

Arétin siết chặt trong áo tờ giấy quý báu và lẩm bẩm:

– Còn lại năm ngàn.

https://thuviensach.vn

– Và anh sẽ lãnh khi nào anh đáng lãnh như anh đã lãnh trong số bốn ngàn đó. Ta, ta luôn luôn trả tiền trước.

– Không phải như là tôi! Nào hãy xem, tôi phải làm gì để chiếm được một cách lương thiện chữ ký tên đỏ chói đó?

– Ta sắp nói với anh.

– Không phải liên quan đến gã Roland Candiano, phải không?

– Không, chỉ liên quan đến những nàng Arétines của anh.

– Chà! Chà!... Có phải anh muốn mua lại của tôi không? Pierre Arétin hỏi với vẻ lo sợ.

– Trái lại. Ta muốn anh giữ các nàng lại.

– Anh làm tôi yên tâm, là vì, anh thấy, tôi sẽ không nhượng lại các nàng với giá vàng hoặc là bằng tiền. Các nàng đã được dạy bảo thuần thục. Các nàng hiểu ý khi ngón tay út của tôi động đậy, mắt của tôi mở ra hay nhắm lại; dáng đi của tôi báo cho các nàng biết tôi muốn việc gì, và một tiếng chửi thề của tôi,đối với các nàng là tất cả một bài diễn văn theo lối Cicéron.

– Hãy nói cho ta nghe, những nàng Arétines của anh có dữ tợn không?

– Ý anh muốn nói gì?

– Điều này: Bởi vì anh đã huấn luyện họ rất thuần thục, chắc anh sẽ dạy cho họ nghe tất cả và hiểu tất cả?

– Các nàng nghe tất cả mà không làm bộ đỏ mặt, thật đúng. Không phải như là những người đàn bà e lệ đó, nghe bất cứ lời nói nhỏ mọn nào, cũng đều lấy tay che mặt.

– Tốt lắm. Giả sử bây giờ... Có bao nhiêu nàng cả thảy?

– Bảy. Tôi muốn đi đến con số chín, và bấy giờ tôi sẽ đặt cho mỗi nàng một cái tên của những nàng Thi thần... Cléo, Terpsichore...

– Xin làm ơn tha cho ta phần còn lại... Ta nói rằng: Giả sử như anh đưa đến cho họ thêm một người bạn mới...

https://thuviensach.vn

– Việc đó sẽ cho tôi được tám, tôi chỉ còn lại có việc tìm thêm một nàng... Nàng thi thần thứ chín.

– Hãy nghe ta cho rõ, Pierre. Đó là nàng thiếu nữ trong trắng như hoa huệ, tinh khiết như đám mây trắng đang bay ngang trên bầu trời xanh, chưa thuần như con linh dương chưa bao giờ trông thấy người thợ săn.

– Và xinh đẹp?

– Xinh đẹp đến làm say mê những con quỷ đang bị hôn ám.

– Nhiệt thành biết bao! Bồng bột biết bao! Bay bướm biết bao! Arétin kêu lên, thật sự sửng sốt vì sự sôi nổi của Bembo.

Quả thật, viên hồng y tự tiết lộ.

Cũng như những kẻ đang yêu, ông cảm thấy không thể chống lại sự cần thiết phải nói ra lòng si mê của mình, để tự chính mình nghe nói đến người đàn bà được yêu đương.

Và sự hứng thú mạnh mẽ lôi cuốn ông.

Arétin làm thinh, quan sát với vẻ hiếu kỳ trên gương mặt xúc động của Bembo. Ông hiểu rằng chỉ một lời nói đủ phá vỡ sự hứng thú, ngăn cản sự phấn khởi, và ông muốn biết, mơ hồ đoán trước nhờ lòng si mê đó, ông sẽ khám phá ra nơi viên hồng y một phương tiện để gia tăng lợi tức của mình.

– Anh hỏi ta xem nàng có xinh đẹp không, Bembo nói tiếp. Tất cả những ai chỉ thoáng trông thấy được nàng một lần đầu so sánh nàng với những bức tượng thánh mẫu thành công nhất của Urbin, và những phụ nữ Venise tình tứ nhất của Titien. Đối với ta, ta không hiểu rằng nàng có xinh đẹp không. Vả lại, sắc đẹp là gì? Có phải gương mặt trái xoan của nàng mà ta thương không? Có phải vầng trán thanh khiết của nàng hoặc là mái tóc rạng rỡ của nàng? Có phải chăng những đôi mắt long lanh hấp dẫn của nàng đã lôi cuốn ta, mà một ánh mắt đủ làm cho ta điên cuồng? Có phải chăng mùi hương huyền diệu từ thân mình nàng toát ra, cái vẻ duyên dáng vô cùng trong những cử động của nàng? Ta không biết, Pierre ạ. Ta không biết, và ta không muốn biết điều đó! Ta

https://thuviensach.vn

chỉ biết rằng ta yêu thương nàng, ta là kẻ chưa bao giờ biết yêu, những giác quan của ta, trí tưởng tượng của ta, thân thể của ta bị co giật và rung động đau đớn khi ta gợi nhớ lại hình ảnh của người thiếu nữ đó...

Bembo ngừng lại thở hổn hển.

Ông rót đầy một ly rượu Xérès và uống cạn một hơi.

Sắc xanh nhợt mập mờ trên gò má ông đổi thành sắc đỏ.

– Anh hiểu điều đó không? Ông nói tiếp vừa cười khảy. Ta cứ tự ngỡ rằng mình mạnh mẽ ở giữa những người mạnh mẽ, ta chỉ muốn không có một sự si mê nào khác hơn là lòng tham vọng cao quý để thống trị và áp bức các dân tộc, ta bị nàng thiếu nữ tươi trẻ đó ngăn cản. Chà! Pierre, anh, anh không biết được, anh, người đàn ông sung sướng, anh không biết được tình yêu ra sao...

– Tôi! Bởi Vénus, anh thốt ra một lời xúc phạm đáng ghét!

– Anh không biết, Bembo nói tiếp, không đáp lại câu ngắt lời, có lẽ anh chưa nghe nàng nói, hãy để cho ta nói với anh, hãy để cho ta cười và khóc. Hãy để cho ta cào xé ngực ta trước mặt anh... Anh không biết đâu, ta bảo anh. Đó là một ngọn lửa, một dòng dung nham nung nấu, và ta thề với anh rằng cái đó thiêu đốt ta thật sự. Một cơn sốt liên tục, một sự hưng phấn cao độ trong giác quan và cảm giác ở nơi ta. Một sự hành hạ mà không có một sự hành hạ nào sánh bằng. Ta đã chịu đau khổ vì đói, khát; ta đã chịu đau khổ vì nóng, lạnh, ta đã chịu đựng những sự nhục nhã xé nát tâm hồn ta như những nhát roi da xé nát tấm lưng trần của kẻ bị xử án. Tất cả điều đó đâu có là gì, tất cả điều đó là sự vui vẻ so với những gì ta đang đau khổ bây giờ.

Vừa nói như vậy, Bembo khóc thật sự, tuôn tràn những giọt lệ mà ông không nghĩ đến việc lau khô.

– Có phải rằng ta tỏ ra lố bịch với anh không? Ông ta đột nhiên hỏi.

– Chưa bao giờ anh tỏ ra xứng đáng với tình bằng hữu của tôi hơn lúc này, Pierre Arétin thành thật nói, hoặc là nếu như anh thích hơn, sự thương hại của tôi.

https://thuviensach.vn

– Phải, Pierre, ta đáng được thương hại. Ta biết việc đó. Chưa bao giờ anh ái ngại cho ta nhiều bằng chính ta ái ngại cho ta.

– Thế à! Tuy nhiên, tôi không thấy ở trong tất cả điều đó có gì là quá ghê gớm! Anh thương yêu cô thiếu nữ đó; nàng xinh đẹp, tôi muốn rằng cũng như tất cả những nàng Arétines của tôi nhập lại. Nhưng quỷ quái gì tại sao phải khóc sướt mướt?

Bembo liếc một ánh mắt đau đớn khó tả lên Arétin.

– Giả sử rằng tất cả những nàng Arétines của anh họp lại nhổ vào mặt anh...

– Tôi sẽ lấy roi da quất bọn nó, lũ vô lại!

– Giả sử rằng người đàn bà được anh yêu thương nhất trong đời bảo với anh rằng nàng thích gặp một con cóc hơn là trông thấy anh...

– Tôi sẽ gởi đến cho nàng một trăm con cóc đựng trong một cái bao và tôi sẽ đi tìm một người yêu khác.

– Anh thấy rõ rằng chưa bao giờ anh biết yêu thật sự! Ta sẽ lấy làm sung sướng nếu được nàng nhổ vào mặt ta! Ta, nàng còn không bảo ta rằng nàng thấy ta xấu xí hơn cả con cóc. Không phải là sự sợ hãi mà nàng chứng tỏ khi trông thấy ta. Không phải là sự khinh bỉ. Đó là một cái gì còn thấp hơn nữa và còn đáng buồn hơn nữa... Đó là sự ghê tởm!

– Này! Quỷ ơi, phải dùng sức mạnh cưỡng ép nàng! Tôi bảo đảm với anh rằng sau việc đó, khi anh đã chứng minh với nàng là anh đáng ghê sợ, nàng sẽ tìm thấy anh dễ thương.

– Ta đã thử...

– Rồi sao?

– Ta đã chịu thua.

– Quỷ ơi, việc đó thêm rắc rối.

– Chưa phải là tất cả, Pierre. Ta có một kẻ tình địch.

– Được thương yêu?...

– Ta không biết, ta không tin... Không.... Ta không thể tin rằng Bianca yêu gã Sandrigo đó.

https://thuviensach.vn

– Bianca, anh nói là Bianca?

– Đó là tên của nàng.

– Con gái của Imperia?

– Chính là nàng! Bộ tình cờ anh quen biết nàng sao?

– Không, nhưng tôi biết rằng Imperia có một đứa con gái và đứa con gái tên Bianca. Nhưng lúc nãy anh nói rằng anh có một kẻ tình địch?

– Một kẻ tình địch mà trong lúc này, ta không thể trừ khử hắn được, một kẻ tình địch có ích lợi cho chúng ta... Anh hiểu không? Vậy mà, chính ta bị bắt buộc phải ban phép lành kết hợp cho họ!...

– Tại sao kẻ tình địch đó có ích lợi?

– Bởi vì ta trông cậy nơi gã để bắt Candiano nếu như ông ta không trở lại đây.

– Sừng của quỷ! Anh hãy lựa chọn giữa tình yêu và mối hận thù...

– Ta không muốn lựa chọn. Ta muốn rằng mối hận thù và tình yêu của ta cùng tiếp nhận sự hài lòng như nhau, rằng Candiano phải chết và rằng Bianca phải thuộc về ta. Ta muốn cả hai việc đó. Tất cả sinh mạng của ta nằm ở đó... Đối với Candiano, ta trông cậy nơi Sandrigo.

– Kẻ tình địch của anh?

– Phải. Và đối với Bianca, ta trông cậy nơi anh.

– Anh biết rằng tôi tận tụy biết bao nhiêu với anh...

– Phải, anh Pierre thân mến. Bây giờ ta sẽ bảo cho anh biết những gì ta chờ đợi ở nơi anh... Cuộc hôn nhân của Bianca và Sandrigo sắp sửa cử hành. Nó cần phải được thực hiện...

– Chừng nào?

– Ta nào biết. Việc đó tùy thuộc ở Sandrigo. Nhưng liền ngay sau cuộc lễ, Bianca sẽ biến mất.

– Bằng cách nào?

– Đó là công việc của ta. Ta sẽ cho Sandrigo hoàn toàn hài lòng, nhưng về cuộc hôn nhân chỉ có buổi lễ được thực hiện mà thôi.

– Bianca sẽ thành ra sao?

https://thuviensach.vn

– Chính anh sẽ cho nàng tá túc.

– Chà! Chà!

– Anh bắt đầu hiểu?

– Tôi thán phục anh, Bembo. Tôi luôn luôn nghĩ rằng nếu như số phận để cho anh được sinh ra bên cạnh một ngai vàng, ắt anh sẽ dùng mưu để chiếm lấy chiếc ngai vàng cho mình.

– Anh có quyết định giúp cho ta không?

– Được, hoàn toàn chỉ có việc đó.

Bembo giật mình. Một ánh sáng nghi ngờ quắc lên trong đôi mắt có một màu xám nhạt của ông.

– Tại sao anh nói "chỉ việc đó". Có việc gì mà anh không thể hoàn toàn giúp đỡ cho ta? Anh có những giao ước nào nữa không? Nói đi...

– Anh bạn! Arétin kêu lên, kinh hãi về sự bất cẩn ông vừa phạm phải, anh thật quá tinh quái để tự làm bận lòng đối với những việc không đáng gì cả.

Bembo đưa một bàn tay lên vuốt trán.

– Thật đúng, ông ấp úng.

– Vả lại, nếu anh ngờ vực tôi, vậy xin giã từ.

Và Arétin đứng dậy, đi chậm rãi từng bước dài, nắm tay đập mạnh hai cái lên bàn.

– Anh hãy tận tụy đi, ông càu nhàu. Anh chỉ còn một người bạn ở trong đời, và người bạn ấy một ngày đẹp trời kia đến sỉ nhục anh!

– Nào, hãy bỏ qua đi!

– Chà! Bembo, thật xấu, thật xấu...

– Hãy trở lại ngồi, và đừng bao giờ nhắc đến nữa.

– Anh bảo, Arétin vừa nói vừa trở lại ngồi gần bên cạnh Bambo, rằng số tiền năm ngàn ê-quy sẽ được giao cho tôi vào cái ngày Bianca sẽ đi vào đây?

Thế là đến lượt viên hồng y ném lên trên người bạn một ánh mắt thán phục.

https://thuviensach.vn

– Phải, cuối cùng ông nói, nhưng mà tình bằng hữu của anh, trong cơ hội này, sẽ quá đắt đối với ta.

– Anh phàn nàn về việc gì? Đó là tài sản của nước Cộng hòa phải trả! Nào, chúng ta hãy thảo luận. Và nên nói rõ hết kế hoạch của anh.

– Anh sẽ cho Bianca tá túc. Anh sẽ trình diện nàng với các nàng Arétines của anh như là một người bạn mới được đưa về cho họ.

– Sẽ có những tiếng than khóc và những tiếng la hét điên cuồng.

– Anh biết nghệ thuật lau khô nước mắt của các nàng và làm câm lặng những nàng kia. Một khi đã xếp đặt xong cho Bianca ở nơi nhà anh, anh có bảo đảm với ta rằng không một ai, ngoài những nàng Arétines, sẽ trông thấy nàng hoặc được đến gần nàng?

– Tôi bảo đảm với anh.

– Tốt. Nhưng dù sao đó cũng chỉ mới là phần dễ nhất trong kế hoạch. Phần còn lại tế nhị hơn...

– Anh hãy giải thích rõ ràng, về sự tế nhị, anh đừng lo sợ gì cả.

– Đây là những gì ta muốn. Trong số những nàng Arétines của anh, anh có một hoặc hai nàng thông minh, tận tụy, có khả năng hiểu tất cả và thực hiện tất cả để làm anh vui thích?

– Tất cả bọn họ đều như thế! Arétin nói với một vẻ tự phụ ngây thơ.

– Bọn họ có khả năng hủy hoại từ từ một đức hạnh mà cho đến nay khó thể làm tổn hại đến được không?

– Tôi xin bảo đảm.

– Anh nghĩ rằng đến cuối một tháng...

– Đến cuối mười lăm ngày, nàng Bianca chưa thuần của anh sẽ không còn nhận ra nữa.

– Anh nghĩ rằng chỉ cần mười lăm ngày trải qua giữa những nàng Arétines của anh...

– Tôi nghĩ rằng đức hạnh chỉ là một tiếng nói, sự quyết định của những người đàn bà là một cái lông xoay trở theo ngọn gió. Điều cốt yếu là gió thổi theo đúng chiều. Tôi nghĩ rằng một thiếu nữ ắt có ở nơi

https://thuviensach.vn

mình những sự cuồng nhiệt nông nổi mà chính nàng ta cũng không hiểu biết, lại cho sự dốt nát đó là tính cương quyết. Chính anh cũng bị lầm. Bianca là cái gì? Một đứa con gái của tình yêu. Anh hãy tin tôi rằng, lớp tuyết trắng tinh khiết đó phủ ngọn lửa mà mẹ nàng đã truyền sang. Chỉ cần làm cho nước đá tan chảy, và đó sẽ là tác phẩm của những nàng Arétines của tôi, những nàng con gái lão luyện, không những sành sỏi, mà còn có khả năng dạy cho kiến thức của bọn nó. Hãy đưa người học trò của anh đến đây: Những cô giáo dạy nên ái tình đang chờ.

– Chưa phải là hết, bấy giờ Bembo nói tiếp.

– Quỷ ơi! Anh có tình bạn hữu chuyên chế.

– Chúng ta sẽ tính toán về tình bằng hữa của anh và sự chuyên chế của ta, và nếu như cán cân nghiêng về một bên nào, vậy thì, ta sẽ lập lại sự thăng bằng bằng sức nặng của nàng.

– Đó là sự so sánh thi vị nhất, Arétin kêu lên, huy hoàng nhất chưa bao giờ được thêu dệt. Cả Arioste cũng như le Tasse*, tôi còn nói tiếp, cũng như chính tôi...

Bembo biểu lộ một cử chỉ sốt ruột làm dịu đi nguồn cảm hứng của Pierre Arétin.

– Hãy nghe ta nói, anh bạn, có phải anh đã buồn chán Venise không?

– Tôi! Buồn chán trong cái thành phố tươi cười, của tình yêu và của các môn nghệ thuật!

– Thế này! Anh bạn thân mến, ta, ta buồn chán ở đây.

– Hãy đi du lịch!

– Đó là ý định sắp làm của ta. Chỉ có điều, ta đi du hành nên ta còn buồn chán hơn nữa.

– Chà! Chà! Nên anh muốn cho tôi đi theo anh?

– Anh đã đoán ra.

– Thật dễ dàng. Chẳng có việc nào mà tôi không làm cho anh.

– Phải, nhưng chính anh, ta chắc rằng anh không muốn bỏ những nàng Arétines lại đây trong lúc anh ở xa?

https://thuviensach.vn

– Tôi đã làm việc đó để đi thực hiện một sứ mạng bên cạnh Đại-Quỷ. Tôi có thể sẽ làm lại nữa.

– Hãy tin ta; lần này, anh phải đi du hành với những nàng Arétines.

– Tốt; tôi đã hiểu. Anh muốn cho tôi đưa Bianca ra khỏi Venise, và để cho khỏi một ai nghi ngờ, nàng sẽ đi ở giữa đám hầu gái của tôi.

– Chính là việc đó.

– Phải đưa nàng đi đến đâu?

– Ta sẽ nói cho anh biết khi nào đến lúc. Ta tóm tắt: Anh đã lãnh rồi một ngàn ê-quy; ta vừa trao cho anh một phiếu lãnh bốn ngàn ê-quy.Tổng cộng, năm ngàn.

– Anh tính toán thật tuyệt diệu.

– Anh còn lại để lãnh năm ngàn ê-quy. Ra khỏi Venise ta sẽ trao cái phiếu cho anh ta?

– Tiền trao cháo múc. Thật hoàn toàn.

– Vậy thì, anh chấp nhận tất cả những đề nghị của

– Tất cả. Tôi không phải là người bạn thật sự của anh sao?

Hai người bạn bắt tay nhau. Rồi Bembo đi ra, được Arétin đưa tiễn, với những thái độ kính trọng trước mặt bọn gia nhân đang nghiêng mình vái chào.

Bembo trở về dinh, hài lòng về một ngày của mình.

Ông thấy Sandrigo đang chờ đợi.

Viên hồng y lấy dáng điệu vui tươi nhất, kéo tên cướp xưa vào trong văn phòng và hỏi:

– Thế nào, ngài trung úy thân mến, chừng nào tiến hành cuộc hôn nhân đó?

Sandrigo nhìn sững viên hồng y và đáp lại:

– Việc đó tùy thuộc ở nơi ngài, thưa đức ông.

– Tại sao cuộc hôn nhân lại tùy thuộc ở nơi ta? Bembo nói vừa biến sắc. Tên vô lại nghi ngờ điều gì chăng? Ông chấm dứt ở trong trí.

https://thuviensach.vn

– Thưa đức ông, Sandrigo nói. Tôi vừa ra khỏi nhà của phu nhân Imperia. Vì tôi thúc hối bà ấn định ngày hạnh phúc cho tôi, cuối cùng bà trả lời cho tôi nguyên văn: “Hãy đi đến xin lời chỉ dẫn của ngài hồng y Bembo trước khi chúng ta quyết định cái gì dứt khoát”, cho nên tôi đến đây chờ đợi ngài, và không muốn nhắc lại những lời giao ước của chúng ta...

– Ta không quên, ngài nên tin đi, ông bạn thân mến.

– Tôi tin chắc việc đó, Sandrigo nói với một nụ cười tinh quái. Nên không muốn nhắc lại ngài những gì ngài đã hứa với tôi, tóm lại ngài còn nợ tôi tính mạng...

– Ngài không muốn nhắc lại ta, Bembo ngắt lời thêm lần nữa với một giọng ngượng nghịu, nhưng ngài không quên lập lại những gì ta đang thiếu ngài...

– Ngài muốn gì nào, thưa đức ông! Tôi không tin chút nào đến lòng tri ân, tôi, và tôi mong rằng kẻ đã giúp công cho người khác cần phải như người kế toán tốt, phải ghi chú những gì người ta còn thiếu mình...

– Tôi yêu cầu ngài ấn định ngày cử hành hôn lễ.

– Vậy thì, Bembo trả lời không do dự, càng sớm càng tốt!

Nét mặt của Sandrigo sáng rực.

– Đấu thủ dữ dội, viên hồng y nghĩ thầm, không kém ghê gớm hơn gã Arétin trung hậu đó.

Dù tự cho là người sành tâm lý, viên hồng y cũng bị lầm.

Sandrigo nói chuyện như kẻ vũ phu.

Còn Arétin uốn cong mình như cây sậy để rồi đứng dựng lên sau cơn gió bão.

– Càng sớm càng tốt! Tên cướp xưa kêu lên. Chà! Cuối cùng đây là một lời nói biết điều. Nhưng mà câu nói “càng sớm” có nghĩa gì?

– Đến lượt ta, ông bạn thân mến, nhắc lại ngài những sự giao ước của chúng ta. – Ngài nói đi.

– Ngài có thề sẽ mang Roland Cardiano đến cho chúng ta, chết hoặc là còn sống.

https://thuviensach.vn

– Tôi sẽ làm như thế. Nhưng mà tiền trao cháo múc. Người ta nên giao cho tôi Bianca và tôi sẽ giao Cardiano cho. Mười lăm ngày sau lễ hôn nhân chính thức của tôi, Roland sẽ có mặt ở đây với chân tay bị trói – hoặc ít nữa nếu tôi không bắt buộc phải giết chết ông ta, trong trường hợp đó tôi sẽ mang chiếc đầu về cho ngài.

Những lời nói độc ác ghê gớm đó được thốt ra một cách tự nhiên. Bembo nghe không chút ngạc nhiên.

– Và không có một trở ngại nào có thể ngăn cản ngài?

Sandrigo mỉm cười khinh bỉ.

– Không một biến cố nào có thể gây trở ngại không cho ngài giữ đúng lời hứa? Bembo nhấn mạnh.

– Không có, không có gì ở trên đời.

– Cần phải dự liệu tất cả, thưa trung úy.

– Tôi đã dự liệu tất cả, thưa đức ông.

– Cả... Cần phải dự liệu tất cả, ta bảo ngài, cả cái chết của vị hôn thê của ngài?

– Cả cái chết của Bianca cũng không ngăn được tôi, Sandrigo nói, tuy nhiên ông ta không ngăn được một cái rùng mình.

– Ta thấy rằng ngài thật sự cương quyết, ông bạn thân mến. Ta xin giữ lời của ngài. Trong vòng mười lăm ngày tiếp theo sau hôn lễ, Candiano sẽ thuộc về chúng ta. Trong những điều kiện đó, quyền lợi của chúng ta là nên gấp rút tổ chức cuộc hôn nhân của ngài. Hãy chọn ngày nếu như ngài muốn. Hôm nay chúng ta ở ngày thứ ba. Ngài có muốn định vào ngày thứ bảy không?

– Ngày thứ bảy thích hợp với tôi... Tôi trông cậy ở nơi ngài để đánh tan đi những sự do dự cuối cùng của phu nhân Imperia.

– Việc đó có liên quan đến ta, ngài hãy yên lòng.

– Và cũng khiến cho Bianca quyết định?

– Quỷ ơi, ông bạn thân mến, ta không quen biết nàng.

https://thuviensach.vn

– Thật sao? Sandrigo nói vừa chiếu thẳng một ánh mắt sắc bén lên vị hồng y.

– Ta không thể đảm nhận cái phần này được, Bembo xác định.

– Được, Sandrigo nói, vừa tỏ ra nhẹ bớt khỏi một sự nghi ngờ trầm trọng nào đó. Ngài chỉ lo bận rộn cho người mẹ mà thôi. Hẹn ngày thứ bảy!

– Hẹn ngày thứ bảy, kẻ đắc thắng sung sướng!

Sandrigo mỉm cười, siết chặt bàn tay của viên hồng y và bước đi hoàn toàn yên lòng.

Ngay sau khi ông ta đi rồi, gương mặt của Bembo biến sắc.

– Ta chịu đau khổ trong mấy phút đó, ông ta gầm vang, còn hơn là những ngày đêm sầu thảm lúc ta chờ đợi cái chết trong gian ngục tối ở Hắc-Động. Hãy cho ta Roland Candiano, gã tướng cướp khốn nạn! Và ta sẽ săn sóc cho mi!... Những sợi dây xiềng chắc chắn ở đáy các giếng sâu... hoặc là tốt hơn, cái ghế đá ở trên Cầu Than thở!... Mi, người chồng của Bianca!...

Bembo bật cười ghê gớm, trong khi một cái rùng mình co quắp lay động ông ta.

Tuy nhiên, từ từ ông ta trấn tĩnh lại.

Ông đi đến nhà Impéria.

Lời nói đầu tiên của ông là:

– Thứ bảy, chúng ta làm lễ kết hôn ông bạn Sandrigo của chúng ta và Bianca yêu quý của bà.

– Thứ bảy! Nàng kỹ nữ tái mét kêu lên.

– Sẽ là vai trò của bà để quyết định con gái bà trong vụ kết hôn đó.

– Có phải chính ngài nói như thế không? Nàng hỏi với vẻ sửng sốt.

Bembo nghiêng mình về phía nàng kỹ nữ.

– Bianca thuộc về ta, ông lẩm bẩm, Sandrigo là của bà. Có phải đó là những lời giao ước của chúng ta không?

Nàng gật đầu xác nhận.

https://thuviensach.vn

– Bà đừng lo sợ gì cả, ông nói tiếp. Nếu như bà quyết định được con gái của bà, hôn lễ sẽ cử hành vào thứ bảy... Bà cần phải buộc nàng quyết định. Chỉ có điều, sau cuộc lễ, Bianca sẽ đi một phía, Sandrigo đi một ngõ khác. Bianca sẽ đi về phía nào? Đó là việc của ta, Sandrigo sẽ đi về phía nào? Bà hãy lo công việc của bà!...

Impéria nín lặng vì sửng sốt, bị xúc động vì nỗi khủng khiếp xâm chiếm lấy nàng mỗi khi nàng đối diện với Bembo, nàng chỉ còn đủ sức phác một cử chỉ phục tùng.

Bembo đã biến mất.

Hết tập một

https://thuviensach.vn

MICHEL ZÉVACO

Đôi tình nhân thành Venise

Tập 2

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

https://thuviensach.vn

Tập hai: Đôi tình nhân

https://thuviensach.vn

I
NHỮNG ĐƯỜNG HẦM CỦA GIÁO ĐƯỜNG SAINT-MARC

Vào thời kỳ đó, cảnh sát trưởng ở Venise là một người có tên là Guido Gennero, độ bốn mươi tuổi, tóc nâu, tính khí cương quyết. Giống như tất cả những viên chức ở các nước Cộng hòa bị biến động bởi những cuộc cách mạng và những trận chiến xảy ra xung quanh quyền hành, ông được trời phú cho một lòng khát vọng tham lam vững chắc...

Guido Gennero ao ước địa vị của Dandolo, cũng như Altieri ao ước địa vị của Foscari, cũng như Foscari ao ước biến đổi chiếc mũ miện quận công thành chiếc vương miện.

Chúng tôi nói, ông là cảnh sát trưởng công khai và bí mật ở Venise và ông chỉ ở dưới quyền của một vị chỉ huy trực tiếp là viên Đại Pháp quan.

Đó là một nhân vật khá ghê gớm.

Vả lại, ông hành nghề theo một thứ lương tri và không có sự si mê nào khác hơn là khám phá ra một âm mưu mới, nếu cần ông sẽ tạo ra tất cả đầu đuôi, để có được sự vui vẻ và vinh dự phá vỡ. Ông không đánh bạc mà điều này thường xảy ra đối với nhiều vị lãnh chúa bị phá sản do trò chơi đổ súc sắc. Ông không thích tiêu pha, tuy nhiên mỗi năm hai lần, vào dịp lễ Phục sinh và lễ Giáng sinh, ông tổ chức rất linh đình. Người ta không thấy ông có vợ hoặc có tình nhân. Nỗi thích thú lớn của ông là đi dạo một mình vào ban đêm trong Venise, cải trang khi thì làm một người trung lưu, khi thì là một thủy thủ. Bấy giờ ông lướt qua bên cạnh những đám đông đi dạo, vào các quán rượu mà tất cả các chủ nhân đều là thuộc hạ của ông. Thầy Bartolo Chột mắt, chủ quán Mỏ Neo Vàng là trong số bạn bè của ông. Kết quả những cuộc dạo mát đó thường có hai hoặc ba kẻ khốn nạn đáng thương bị bắt trong khi

https://thuviensach.vn

đang ngủ, vào lúc họ không chờ đợi, và thấy mình bị kết án. Những kẻ này bị giam vào ngục thất, những kẻ khác bị khép vào tội dịch hình, nghĩa là bị đày đi xuống chèo các chiến thuyền, còn những kẻ khác nữa thì ở năm hay sáu năm dưới đáy các giếng sâu: Miếng mồi ghê rợn cho tòa án thật là vô tận.

Lúc bấy giờ ngài lãnh chúa Guido Gennero mới xoa tay hài lòng. Ông ta có thói quen nói rằng trong một thành phố cần phải có trật tự, cái công trình chủ yếu, cái công trình thật sự có ích lợi, đó là ngục thất. Ông mơ ước có một cái ngục thất khổng lồ để có thể giam giữ tất cả thành phố, và một tổ chức xã hội chỉ chấp nhận có hai loại công dân: Những tù nhân và những ngục tốt.

Sau cái ngày mà chúng ta thấy Bembo lượn quanh từ Arétin đến Sandrigo và từ Sandrigo đến Imperia, mỗi khi đêm đến, cảnh sát trưởng thường hóa trang trước một tấm gương lớn. Sau khi hóa trang xong chiếc đầu, ông đi qua gian phòng bên cạnh, một nơi treo vô số trang phục, ông chọn một bộ y phục chèo thuyền khá giả mặc vào và chăm chú sửa từng nếp nhăn trên áo.

– Hừ! Ông vừa càu nhàu vừa mặc quần áo, đây là dịp may muôn thuở, Dandolo được tạo ra để làm Đại Pháp quan cũng như ta được sinh ra để làm vua xứ Tây Ban Nha. Và còn nữa!... Kia là ông ta bỏ liều, để mặc cho ta công việc giám sát và không còn muốn nghe cả những lời báo cáo của ta. Tốt hơn nữa, ông ta biến mất, với cớ là để săn sóc cho người con rể của mình, theo lời người ta nói là bị thương... Bị thương do ai? Bằng cách nào... Ta bằng lòng cho một tháng lương để biết việc đó... Nhưng dinh thự Altieri đã trở thành một ngôi mộ không một ai được vào... Dù là con quỷ cũng chẳng thấy gì cả... Dandolo chỉ còn mang cái danh nghĩa Đại Pháp quan mà thôi... Và theo như ta dự đoán, chẳng bao lâu nữa ông ta sẽ từ chức. Ai sẽ là Đại Pháp quan?... Phải, Gennero, anh bạn, ai sẽ chiếm đoạt chức vụ vẻ vang và ghê gớm đó?...

Vừa tự hỏi, ông vừa nhìn vào tấm gương và sửa lại nếp nhăn trên chiếc mũ thủy thủ.

https://thuviensach.vn

– Tại sao không phải là ta? Đột nhiên ông nói. Ta không phải là người quý tộc ư? Chuyện lý thú! Tóm lại ta xứng đáng được ngôi vị cao quý! Ta là nhân vật quan trọng. Rồi thì, tất cả những Đại Pháp quan có phải đều là những dòng dõi quý tộc không? Và những vị thủ tướng? Những vị giám mục? Bembo là một người không ra gì... Phải, phải, Gennero, đây là dịp ngàn năm một thuở!

Ông ngồi xuống một chiếc ghế bành rộng trước tấm gương lớn và độc thoại:

– Nếu như người đàn ông mà ta thấy trong gương đó là thủ tướng, đây là những gì ta sẽ nói với ông ta: thưa đức ông thủ tướng, ngài đang ở trong một tình thế đáng buồn, Quốc gia cùng với ngài đang trải qua một nguy cơ lớn. Tôi là gì? Chỉ là một người cảnh sát trưởng bình thường ở trong nước Cộng hòa, là một cái gì có giá trị thật sự. Một viên cảnh sát, thưa đức ông, là một cái tai mở rộng trong sự im lặng, một con mắt sáng rực trong đêm tối, một bàn tay đang sờ soạng trong hư không, một cái bóng lướt qua trong bóng tối. Im lặng, đêm tối, hư không và qua hình ảnh trong gương đã tiết lộ những sự bí mật của mình. Không có những sự bí mật đối với tôi, thưa đức ông. Xin ngài vui lòng nghe tôi nói. Ngài đã tiêu diệt gia đình của những người Candiano. Ngài đã đâm mù mắt ông thủ tướng già, được rồi. Quỷ có biết ông ta đang ra sao. Xui xẻo cho ngài và cho Quốc gia, con sói già đó đã để lại một con sói con nay đã lớn khôn. Coi chừng con sói con, thưa đức ông. Hiện giờ nó đã có những răng nanh thật bén nhọn. Tôi sẽ nói cho ngài biết về sự lỗi lầm lớn nhất trong sự thống trị của ngài: Cần phải để cho ông lão Candiano sống và đâm mù mắt Roland. Ông lão ắt sẽ chết vì đau đớn, và Roland sẽ trở thành kẻ bất lực. Nhưng người ta không thể dự liệu được tất cả. Phải cần tiên liệu rằng Roland có thể xoi thủng những tấm vách tường dầy mười bộ, và cây cầu Than Thở đối với ông ta chỉ là một nơi đi dạo mát cũng giống như chiếc cầu Rialto để cho một lãnh chúa nào đó đi biểu diễn trước người đẹp của mình. Chúng ta hãy bỏ qua. Mời ngài đi theo tôi, thưa đức ông. Chúng ta hãy đi vào các quán rượu: Tại đây ngài sẽ được nghe mọi người tán tụng

https://thuviensach.vn

thời quá khứ của Candiano. Chúng ta hãy đi quan sát khắp bến cảng, hòn đảo Lido, các bến tàu; ở khắp nơi, đó là huyền thoại về sức mạnh, về sự can đảm và lòng dũng cảm. Thưa đức ông, nếu như ngài muốn, bóp chết huyền thoại về Roland người dũng cảm, hãy bắt giam tất cả dân chúng ở Venise. Ngài sẽ nói rằng, đó là việc khó có thể làm được? Vậy thì, ngài hãy bắt lấy Roland Candiano!... Chà! Chà! Chính là tôi chờ đợi ngài ở nơi đó!... Quỷ ơi! Chụp lấy Roland Candiano? Quỷ ơi! Ô! Ô! Đó là một kiệt tác. Roland đang ở Venise. Ông ta ở đây một mình. Ông ta thách đố bọn cung thủ và bọn cảnh binh. Ông ta thích ở nơi nào nếu ông muốn. Người ta ngỡ là nắm được ông ta? Ông ta không còn ở đó nữa! Người ta bao vây đảo Olivolo? Ông ta biến mất! Người ta tràn vào ngôi nhà ở cảng? Ông ta bay bổng biến thành luồng khói. Người đàn ông quỷ quái... Thế thì, thưa đức ông, gã Roland ghê gớm đó, đã tự tạo ra ngôi vị Sơn vương và quận công Đồng bằng, sau lưng ông ta có hai ngàn bộ hạ cuồng tín. Gã Roland mà bọn chèo thuyền hát tặng nho nhỏ, những phụ nữ mơ tưởng đến, là nguồn hy vọng của những người đàn ông, gã Roland đó sắp nghiền nát ngài. Đây là ông ta, tôi bắt ông ta, tôi mang ông ta đến cho ngài, hãy giữ lấy ông ta!...

Thưa đức ông, đối với một công trạng như thế, ngài hãy phong cho tôi chức Đại Pháp quan.

Và Guido Gennero nghiêng mình thực sự trước tấm gương.

Vừa đứng thẳng lên, ông nhìn xung quanh mình như là chuyện có thật, ông ta ngạc nhiên không nghe lời thủ tướng đáp lại.

Ông bật cười lớn và xoa hai bàn tay đắc chí.

– Đó là, ông nói, đó là bài diễn văn mà chẳng bao lâu nữa ta sẽ ngỏ với thầy Foscari, thủ tướng Venise do ân huệ của quỷ. Chẳng bao lâu?... Có ai biết? Có thể, ngay ngày mai!... Thôi đi! Thôi đi! Hãy bắt tay vào việc!... Chắc chắn gã Roland là một người đầy mưu chước. Gã có thể là một cảnh sát trưởng tài giỏi cũng như ta. Nhưng ta, ta còn mạnh hơn ông ta. Thật vậy, ông ta không hiểu thấu ta, còn ta, ta hiểu thấu ông ta.

https://thuviensach.vn

Ông ta tưởng tượng rằng mình không còn yêu thương Léonore nữa, và ta, ta thấy mối tình của ông ta biểu lộ trong tất cả các hành động của ông ta. Ông ta tin chắc rằng mình không còn đi đến đảo Olivolo nữa, nhưng ta, ta biết chắc rằng ông ta sẽ trở lại nơi đó dù sớm hay muộn! Chà! Chà! Người đẹp Léonore có mặt ở đó và đã ra lịnh cho chúng ta rút lui? Tại sao? Phải, tại sao?... Roland, con chim xanh của ta, mi sẽ trở về ổ, chính ta tiên đoán với mi điều đó... Về ổ, về chuồng! Chúng ta hãy đi viếng cái chuồng!...

Như chúng ta đã thấy, đối với một người cảnh sát trưởng như Guido Gennero, ông đã lý luận rất khôn ngoan.

Ông xoa hai bàn tay thêm lần nữa, có lẽ là do thói quen của ông, rồi ông liếc nhìn một lần cuối lên tấm gương và thấy rằng mình khó nhận ra, rồi ông đi ra, hướng về phía đảo Olivolo. Ông không đi thẳng đến nơi đó. Theo thói quen, ông dừng lại hai hay ba quán rượu và cuối cùng đi như vậy đến quán Mỏ Neo Vàng.

Thầy Bartolo nhận ra ông ngay mặc dù ông đã cải trang, và đến gặp ông với một nụ cười để lộ những cái răng nhọn hoắt của ông ta. Người ta sẽ cho đó là một con lang sói bỗng nhiên gặp một con hổ sửa soạn mở lời chúc tụng.

– Mi có tin tức mới không? Viên cảnh sát trưởng hỏi.

– Tin tức đặc biệt, thưa đức ông Gennero.

– Nào hãy nói xem...

– Gã Scalabrino ghê gớm, cánh tay phải đắc lực của Roland Candiano, kẻ đã triệt hạ chiếc cầu Than Thở với một đấm tay, theo lời người ta nói...

– Thế nào, nói hết đi...

– Chết!

Viên cảnh sát trưởng có một thoáng mừng rỡ trong đôi mắt.

– Nếu như mi nói đúng, Bartolo, mi xứng đáng lãnh mười đuy ca đối với cái tin đó. Nhưng việc đó có chắc không?

– Chính tôi đã giết chết gã, thưa đức ông.

https://thuviensach.vn

– Mi!

– Chính tôi. Gã đến đây, tôi phục rượu cho gã say, gã đã ngủ một giấc ngủ nghìn thu.

– Bartolo, hãy đi qua nhà ta sáng mai, những tên gia nhân như mi đáng được tưởng thưởng.

– Chưa phải là hết, thưa đức ông, Sandrigo...

– Đừng nói với ta gã đó, thật vô ích.

– Gã đã bị bắt sao?

– Còn tốt hơn: gã đã làm việc.

Bỏ một mình gã Chột ở lại sửng sốt và hoảng hốt, Guido Gennero chạy vụt ra bên ngoài; hơn bao giờ hết, hai bàn tay của ông ta xoa vào nhau biểu lộ sự vui mừng tột độ.

– Scalabrino bị giết! Ông ta lầm bầm, đó là một đòn của bậc thầy! Roland, Roland, ta nắm được mi!..

Lúc ấy gần mười giờ đêm khi viên cảnh sát trưởng đến đảo Olivolo. Ông ta đi chậm lại, lẩn tránh, bò trong vùng bóng tối, im lặng, kín đáo, giống như một côn trùng ăn đêm.

Ông đi như vậy cho đến bức tường bao quanh ngôi vườn Dandolo.

Một lúc sau, ông đã ở trong vườn. Từ trên đầu tường, ông nhảy xuống nhẹ nhàng như một chiếc lá khô từ trên cây rơi xuống.

Guido Gennero ở nguyên tại chỗ độ mười phút, nín thở, đêm tối dày đặc, ông nhắm mắt lại và tập trung tất cả vào đôi tai để lắng nghe động tịnh.

Không một tiếng lạ nào đến tai ông.

Bấy giờ, ông mới chầm chậm đứng lên.

– Một trong hai điều có thể xảy ra, ông nghĩ thầm. Hoặc là Roland có mặt ở đây, ta sẽ chạy đi tìm mười người: Bấy giờ ông ta sẽ thuộc về chúng ta, dù sống hay chết. Hoặc là ông ta không có ở đây, ta sẽ đi tìm gặp lão Philippe. Đã lâu rồi ta muốn làm quen với gã ngu ngốc đó, gã

https://thuviensach.vn

có thể dùng được. Thôi đi nào. Ông liền lướt nhẹ, bò xuyên qua những bụi cây xơ xác lá.

Đến giữa vườn, ông dừng phắt lại; ngôi nhà hiện ra trước mặt, và từ một khe cửa ở tầng trệt một ánh đèn nhỏ lóe ra.

Trái tim của viên cảnh sát đập vang trong lồng ngực.

– Có ánh đèn vào giờ này!... Lão gia nhân không thức canh một mình... Ai ở đó! Ôi! Từ chỗ này, không thể nào xoi thủng những bức tường đó để nhìn mặt người đàn ông nào đang ở đó?... Tuy nhiên, ta cần phải thấy ông ta!... Nào ta đi!

Ông lại bắt đầu bò và đi đến sát ngôi nhà.

Khó có thể trông thấy.

Gennero lắng tai nghe.

Ông quỳ gối bên cạnh cánh cửa sổ ở tầng trệt, tai úp sát vào khe hở nơi ánh sáng lọt ra, bất động như một pho tượng, chăm chú lắng nghe những tiếng nói từ bên trong. Viên cảnh sát trưởng chắc sẽ gây được sự thán phục của một người quan sát nào đó trông thấy ông vào lúc này. Ông không còn phải là một người đàn ông nữa, mà đó là một con chó đang đánh hơi tìm mồi.

Năm phút trôi qua...

Bấy giờ Gennero bước lùi về phía sau chầm chậm.

Vào lúc đó, nếu có người nào quan sát sẽ nhìn thấy ông càng đáng sợ hơn. Một cái nhếch mép làm cho miệng ông thêm méo mó. Ông càng mềm dẻo hơn trong sự rút lui nhẹ nhàng, thận trọng hơn trong cảnh im lặng của đêm tối.

Đây là những lời nói cuối cùng mà viên cảnh sát trưởng nghe rất rõ:

– Thưa đức ông, ngài sẽ nghỉ đêm ở đây không?

– Phải, Philippe. Ta ở lại đây, ta cần có một đêm nghỉ ngơi yên tĩnh, có thể ta sẽ tìm được ở đây.

Gennero đã nhận ra hai giọng nói.

https://thuviensach.vn

Giọng nói thứ nhất là của ông lão Philippe, giọng nói thứ hai là của Roland.

Một người khác tất sẽ tiết lộ tung tích của mình bằng một chuyển động hấp tấp.

Đằng này, Gennero đã dành mười lăm phút đi đến ngôi nhà, bây giờ ông để nửa giờ đi trở qua ngôi vườn.

Ông đi đụng phải bức tường, bây giờ mới đứng dậy.

Và lần này, tin chắc ở nơi mình, ông nghĩ thầm với nỗi vui mừng khó tả:

– Ta nắm được ông ta!

Vào lúc đó, một bóng người bất ngờ đứng dựng cạnh ông ta, một bàn tay ấn mạnh lên vai ông.

Gennero không giật mình, cũng không kêu lên.

Tâm trí ông đang tập trung vào cái ý nghĩ này:

– Trừ khử kẻ tấn công một cách êm thấm, dù cho kẻ ấy là ai.

Bàn tay của người lạ từ trên vai ông tuột xuống cánh tay trái của viên cảnh sát và siết chặt cứng như một gọng kềm. Gennero tìm cây dao găm ở thắt lưng. Nhưng ông không có thời giờ rút ra khỏi vỏ.

Bàn tay kia của người lạ đã bóp chặt cánh tay mặt ông.

Viên cảnh sát trưởng cảm thấy bị tê liệt, mọi cử động đều không nhúc nhích được.

Vẫn bình tĩnh, với một giọng không run rẩy, ông nói nhỏ:

– Một ngàn đuy ca nếu mi buông ta ra!

Để đáp lại, người lạ càng siết chặt với hai bàn tay cứng như sắt mà những ngón tay bấu sâu vào trong hai cánh tay của Gennero.

Viên cảnh sát trưởng cảm thấy mình bị giơ hổng lên không.

Kẻ lạ có sức mạnh phi thường vừa níu cứng lấy ông ta vừa lặng lẽ bước đi.

Gennero toan tính một sự chống cự cuối cùng.

https://thuviensach.vn

Nhưng những ngón tay sắt càng bấu chặt hơn, và lần này một tiếng kêu đau đớn thốt ra từ miệng của viên cảnh sát trưởng. Giờ đây ông không còn toan chống cự nữa.

Người lạ luôn luôn xách hổng người cảnh sát, đi nhanh qua khu vườn, đến ngôi nhà và dùng chân đập vào cửa. Cánh cửa mở ra và theo luồng ánh sáng, Gennero nhận ra kẻ bí mật và dữ dằn.

– Scalabrino! Ông lầm bầm với một giọng nghẹn ngào.

Người khổng lồ đặt viên cảnh sát trưởng trong gian phòng tầng trệt, mà người đọc đã hơn một lần được quan sát. Đó là phòng ăn xưa của Dandolo.

Roland Candiano và ông lão Philippe có mặt ở nơi đây.

Gennero, được tự do cử động, xoa liên tiếp hai cánh tay mình.

– Bởi Chúa, ông bạn, ông ta nói với một giọng vui vẻ chân thành không phải là giả vờ, tôi xin khen ngợi ông sử dụng hai bàn tay cứng như hai gọng kềm thép.

Roland đưa mắt hỏi Scalabrino.

– Thật giản dị, người khổng lồ nói, cách đây một giờ, lúc đi ra, tôi có ý nghĩ đi dạo một vòng quanh bức tường. Tôi trông thấy ngài đây đang nhảy vào. Tôi nhảy theo sau lưng ngài, tôi theo dõi ngài từng bước và tôi chụp lấy ngài vào lúc ngài ra đi cũng do một con đường đó.

– Thật sao! Viên cảnh sát trưởng kêu lên với vẻ thán phục, sự việc xảy ra đúng như lời ông nói sao?

– Bởi vì ông đang có mặt ở đây!

– Vậy thì, tôi có lời khen ngợi ông. Tôi không thể tưởng rằng có một kẻ nào lại có khả năng theo dõi dấu vết của tôi mà mắt tôi, tai tôi hoặc là mũi tôi không phát hiện được.

– Ông là ai? Roland hỏi.

– Một người chèo thuyền khốn khổ tự giao phó cho sự rộng lượng của ngài. Ngài có thể, thưa đức ông, giao nộp tôi cho cảnh binh, và tôi sẽ bị kết án. Có thể từ hai năm đến năm năm, tôi sẽ không thấy lại ánh sáng ban ngày nữa.

https://thuviensach.vn

– Ông đến tìm cái gì ở đây? Hãy nói thật, ta không phải là người muốn giao nộp ông cho cảnh binh đâu.

Dù cho Gennero hết sức tự chủ nhưng ông ta cũng không kềm được một cử động như để xoa hai bàn tay; may mắn thay sự đau đớn ở hai cánh tay ngăn ngay ông lại.

– Tốt! Ông nghĩ thầm. Bây giờ sự việc được tốt đẹp.

Ông ta sắp sửa đuổi ta đi bằng cách cho ta một vài đồng tiền. Trong nửa giờ sau, ta sẽ đến... trả lại cho ông ta.

Đồng thời, ông cúi đầu như là xấu hổ vì đã thú nhận tội lỗi của mình.

– Thế nào? Giọng Roland nhẹ nhàng, hãy nói đi, và nhất là hãy nói thật...

– Là vì sự thật đó khó nói ra, thưa đức ông, và tôi càng thêm xấu hổ, bây giờ ngài đã hứa không giao nộp tôi.

– Ta sẽ giữ đúng lời hứa nếu như mi nói sự thật.

Nhưng nên suy nghĩ kỹ trước khi nói; mi chỉ được tự do với điều kiện đó mà thôi. Nếu như mi nói láo, ta sẽ không giữ lại sự khoan hồng nào cả.

– Vâng! Tôi sẽ nói với ngài sự thật hoàn toàn. Từ mấy lúc này, công việc làm ăn của tôi xấu đi.

– Công việc làm ăn chèo thuyền?

Gennero mỉm cười:

– Ngài không có nghĩ, thưa đức ông. Tôi chỉ mang cái lốt của người chèo thuyền bên ngoài và ngài có cặp mắt quá sắc sảo để không nhận ra rằng tôi ăn mặc hóa trang. Vả lại, hồi lúc nãy tôi khoe rằng chưa bao giờ tôi bị bắt... trừ ra bởi ông bạn đáng kính này, ông nói và chỉ Scalabrino. Không, không, nghề nghiệp của tôi không phải là chèo thuyền dọc theo các con sông, vừa ngâm những bài thơ và ngáy vang ở trên các bến tàu, hai chân gác lên trời suốt cả buổi chiều... Cái nghề nghiệp của những kẻ làm biếng, thưa đức ông!

– Cái nghề của mi là gì?

https://thuviensach.vn

– Tôi tin rằng ngài đã đoán ra: Đó là ban đêm xâm nhập vào những ngôi nhà không có canh giữ, viếng thăm từ đầu đến cuối không đánh thức người nào, rồi rút lui êm thấm một cách lễ độ. Những cuộc thăm viếng đó, tôi chỉ làm ở những ngôi nhà trông thấy xứng đáng. Thường thường tôi có một sự chiêm ngưỡng cho đến nỗi tôi ít khi bỏ đi mà không mang theo một vật kỷ niệm nho nhỏ nào như một vài món nữ trang quí giá hoặc vài món vật dụng bằng bạc, hoặc là một vài chiếc túi đựng đầy những đồng tiền được người ta gọi là đuy-ca và ê-quy. Ngài không thể tưởng tượng rằng tôi yêu những đồng tiền ấy đến mức độ nào...

Roland ngồi xuống tay chống cằm, nhìn Gennero với vẻ nghiêm trang.

– Tốt! Người cảnh sát nghĩ, ông ta sắp giảng cho ta nghe một bài học về đức hạnh: Miễn là việc đó đừng có kéo dài quá lâu!

– Nói tóm lại, Roland nói, ông hành nghề ăn trộm?

– Than ôi! Cần phải làm một việc gì trên đời này. Như tôi đã nói với ngài, thưa ngài lãnh chúa, công việc làm ăn của tôi xấu đi mấy lúc sau này. Không còn mối lợi bất ngờ. Không còn bữa ăn ngon khỏi mất tiền. Cảnh bần cùng! Và tối nay tôi đang đi lang thang, buồn rầu và gắt gỏng, bỗng tôi trông thấy ngôi nhà này. Tôi đi vào trong vườn, tôi đi đến gần, tôi nghe tiếng trò chuyện, tôi thấy một ánh đèn và tôi rút lui, cực kỳ thất vọng. Tôi sắp sửa bước qua tường, tự hứa trong lòng rằng ngày mai sẽ trở lại... Ngài thấy rõ rằng tôi thành thật cho đến cuối... Bỗng tôi cảm thấy bị chụp bắt bởi những gọng kềm của ông bạn có sức mạnh phi thường này...Ngài đã biết tất cả, thưa ngài lãnh chúa.

Roland đã nghiêm trang lắng nghe câu chuyện này, và chàng không hề tỏ ra dấu hiệu nào có thể để cho Gennero nghĩ rằng chàng đã có một cảm tưởng bất lợi cho ông ta.

Tuy nhiên viên cảnh sát trưởng chờ đợi với nỗi hoang mang lo sợ.

Sự hiểu biết về tánh tình của Roland cho ông một sự bảo đảm hơn là ông đối với một tên cảnh binh của ông.

https://thuviensach.vn

Vào lúc đó, ở trong vườn có tiếng còi thổi nho nhỏ. Roland và Scalabrino giật mình. Gennero vểnh tai nghe.

Bấy giờ Roland đứng lên, đi thẳng ra cửa, và nói:

– Scalabrino, hãy canh chừng cẩn thận, trong lúc ta vắng mặt, ngài lãnh chúa Guido Gennero, cảnh sát trưởng thành Venise, ngài đã có nhã ý đến thăm chúng ta.

Và chàng đi ra, để lại Gennero, ông ta như bị sét đánh, bàng hoàng sửng sốt.

Trong vườn, Roland đi đến cây bách hương. Tại đây chàng thổi một tiếng còi tựa như tiếng còi chàng đã nghe. Ngay tức khắc, một người đàn ông xuất hiện trước mặt chàng và nói:

– Thưa đức ông, là tối nay.

– Mi có thể hướng dẫn chúng ta?

– Vâng, thưa đức ông, không có gì nguy hiểm.

– Tốt lắm, hãy chờ ta ở đây.

Roland trở vào nhà.

– Này ông, chàng lạnh lùng bảo Gennero, ông là tù binh của ta.

Viên cảnh sát trưởng đã thừa dịp vài phút đó để tìm một lối thoát khỏi cái bẫy mà ông ta đã đâm đầu vào.

Tình thế thật nan giải đối với ông.

Nhưng lần này ông lại bị sửng sốt tột độ.

– Ông là tù binh của ta, Roland nói tiếp. Và ta sẽ áp dụng đối với ông cũng như ông sẽ áp dụng đối với ta, nếu như tình cờ ông bắt được ta làm tù binh.

– Tôi không giấu giếm nữa, bấy giờ Guido Gennero nói. Quả thật tôi là người mà ngài vừa nói, nên tôi chỉ hỏi xem ngài định đối xử với tôi như thế nào?

Viên cảnh sát trưởng đã lấy lại sự bình tĩnh của mình. Ông nghĩ đến cách tự bảo vệ ráo riết.

https://thuviensach.vn

– Ta bị lâm cảnh tuyệt vọng, ông nghĩ thầm, nhưng ta sẽ không chết như một gã ngu ngốc. Hãy tỏ cho kẻ địch thấy rằng ta xứng đáng với ông ta. Một cuộc tranh đua cuối cùng về mưu kế và táo bạo không phải là bước đường cuối cùng tầm thường.

Chúng ta nên thừa nhận người đàn ông ở trong cảnh ngộ hiểm nguy đó, còn có khả năng suy nghĩ và tính toán một cách sáng suốt như thế thì không thiếu chi lòng can đảm.

– Ông sẽ làm gì ta, nếu như ông bắt được ta? Roland hỏi.

– Tôi sẽ giao nộp ngài cho tòa án. Sứ mạng của tôi chấm dứt ở đó.

– Và tòa án sẽ làm gì đến ta?

– Tòa án sẽ giao ngài cho đao phủ, Gennero táo bạo trả lời.

– Và gã đao phủ sẽ làm gì đến ta?

– Gã tất sẽ chặt đầu ngài, nếu gã không bằng lòng đâm cho ngài mù mắt. Nhưng tôi thành thật tin rằng ngài sẽ bị chặt đầu. Tôi nói thêm là lần này, người ta sẽ không chờ đợi lâu. Bây giờ bị bắt, có thể ngài sẽ bị xử án ngay trong đêm nay và ngay sáng mai, đoạn đầu đài sẽ được dựng lên cho ngài.

Guido Gennero đã dùng lời nói mà ông cho rằng thích đáng nhất để làm xúc động mạnh mẽ Roland, theo như ông hiểu về tính tình của chàng.

Ông cố tìm trên gương mặt của Roland dấu hiệu của sự xúc cảm mà ông hy vọng tạo ra.

Nhưng gương mặt đó vẫn tỏ ra khó hiểu, lạnh lùng đến nỗi khiến cho viên cảnh sát trưởng quay mặt đi, rùng mình lo sợ cái chết đang đe dọa như nghìn cân treo trên sợi tóc.

Ông tự nhủ thầm:

– Ta lâm cảnh tuyệt vọng.

Nhưng lần này, không một ý nghĩ thách thức nào đến an ủi lòng ông. Ông im lặng chờ đợi lời nói buông ra từ cửa miệng Roland.

Và cái phút im lặng đó thật đau buốt.

https://thuviensach.vn

Roland chăm chú theo dõi diễn biến tâm lý qua ánh mắt của Gennero từ táo bạo đến cương quyết, từ cương quyết đến do dự và từ do dự đến khiếp sợ.

Đến lúc trông thấy ông ta ở trong giai đoạn cuối này, chàng mới lên tiếng:

– Guido Gennero, ông tấn công ta tại nơi nhà ta mà ta chưa bao giờ làm điều gì hại đến ông.

– Tôi muốn cứu nguy cho Quốc gia, đó là bổn phận của tôi.

– Hãy nói rằng ông muốn dâng cho Hội đồng Thập nhân chế chiếc đầu của ta, và với cái giá chiếc đầu của ta rất có lợi cho họ, chắc chắn ông sẽ đòi hỏi ở họ một ân huệ nào đó. Ta có lầm lẫn không?

– Không! Ngài không có lầm lẫn, Gennero kêu lên, quả thật tôi bị thúc giục bởi lòng tham vọng.

Một ánh chớp vui mừng không thể nhận ra thoáng qua mau lẹ trong ánh mắt, Roland nói tiếp: Ông đã tấn công ta. Ông đã bại trận. Ông tất sẽ giao nộp ta cho tòa án của nước Cộng hòa khi ta ở trong tay ông. Ta sẽ giao nộp ông cho tòa án miền núi để xử ông theo những luật lệ còn công minh hơn là những luật pháp mà ông định áp dụng cho ta.

– Tòa án của miền núi? Gennero lẩm bẩm.

Ông biết quá rõ cái cơ chế đáng ghê sợ đang hoạt động trong miền núi La Piave.

– Ngài nên nói thẳng rằng ngài muốn giết chết tôi!

Ông kêu lên.

– Tòa án sẽ xử, Roland trả lời.

Vào lúc đó, theo ám hiệu đã qui ước người ta cào vào cửa sổ một cách đặc biệt.

– Hãy vào, Roland nói.

Người đàn ông mà chúng ta thoáng thấy dưới cây bách hương trong ngôi vườn hiện ra giữa cánh cửa hé mở và nói:

– Thưa đức ông, đã đến lúc.

https://thuviensach.vn

– Tốt lắm, chúng ta hãy đi, Roland trả lời, và liếc mắt chỉ viên cảnh sát trưởng cho Scalabrino.

Roland bước đi không hề bận tâm đến tên tù binh.

Scalabrino một tay nắm lấy cánh tay của Gennero, tay kia rút dao găm và nói:

– Chỉ một lời nói, một tiếng kêu, một cử động thôi, ông khỏi mất công bị xử.

– Tốt, Gennero nói, tôi nghe theo.

Mười một giờ điểm, vào lúc Roland đi ngang qua giáo đường.

Toán người nhỏ, Roland đi đầu, Gennero đi giữa hai người canh giữ, đến bờ sông. Trong số những chiếc du thuyền đậu ở bến, một chiếc vẫn còn để ngọn đèn hiệu cháy sáng – một ngọn đèn hiệu đỏ treo ở trên mũi thuyền cong vút.

Roland đi đến chiếc du thuyền đó và thổi một tiếng còi ngân nga như đã dùng làm tín hiệu ở trong ngôi vườn Olivolo.

Ngay khi đó, hai người đàn ông trong chiếc lều hiện ra và một trong hai người nhảy lên bờ cầm chiếc mũ đến gần hỏi:

– Phải đưa ngài đi đến đâu, thưa đức ông?

– Đến Saint-Marc, Roland nói và vào ngồi trong thuyền.

Guido Gennero được đưa vào ngồi yên lặng dưới chiếc lều.

Roland ở bên cạnh những người chèo.

Chiếc du thuyền bắt đầu lướt nhẹ dọc theo các con sông, và nửa giờ sau, nó dừng lại gần quảng trường Saint-Marc.

Bốn người khách lên bờ, nghĩa là Roland, viên cảnh sát trưởng, Scalabrino và người bạn đồng hành.

Từ lúc đó, người này tiến lên đi trước dẫn đường.

– Họ dẫn ta đi đâu? Viên cảnh sát trưởng nghĩ thầm.

Ban đầu ông cho rằng chiếc du thuyền sẽ đi ra khỏi Venise và người ta sắp dẫn ông vào núi. Việc đó sẽ cho ông được một ngày suy nghĩ, và rồi ông tính đến những sự tình cờ ở dọc đường.

https://thuviensach.vn

Giờ đây, người ta cho ông lên bờ đến Saint-Marc.

Họ lặng lẽ đi men theo chân tòa đền đài rộng lớn và u ám.

Cuối cùng, họ dừng lại trước một cánh cửa nhỏ ở bên hông giáo đường.

Người đàn ông dẫn đường cho Roland, lấy trong mình ra một chìa khóa mở cửa. Một lúc sau họ đã vào bên trong giáo đường, nơi được soi sáng lờ mờ bởi vài ngọn đèn ở bên hông giáo đường.

– Mau lên! Người đàn ông nói, quá trễ rồi!

Gã kéo những người bạn đồng hành đến phía sau bàn thờ chính, rồi mở một cánh cửa khác và bắt đầu đi xuống một thang lầu.

Cuối ba mươi bậc thang, gã đứng lại.

Tại đây, bóng tối bao trùm.

Người đàn ông thắp lên một lồng đèn mờ.

Gennero thấy mình đang ở trong một của những hầm mộ của giáo đường Saint-Marc.

Đó là một gian phòng khá rộng, xung quanh có những ngôi mộ.

Người đàn ông đi thẳng đến một ngôi mộ, đẩy một cái lò xo làm di động một phiến đá.

Roland đi vào trong mộ.

Scalabrino đi theo, kéo theo viên cảnh sát trưởng.

Bấy giờ, phiến đá trở về vị trí cũ.

Ở giữa phiến đá đó, có một lỗ hổng hình thoi được xoi sẵn, giống như cửa sổ lưới.

Do cái cửa sổ đó, từ bên trong ngôi mộ, người ta có thể nhìn thấy và nghe được những gì xảy ra ở trong gian hầm mộ.

– Hãy nhìn và lắng nghe! Roland trang nghiêm nói, nhưng không được nói một lời, bằng không ông sẽ chết.

Scalabrino chỉ chiếc dao găm.

– Ngài yên tâm, Gennero nói với nỗi xúc động bởi một sự ngạc nhiên khó tả.

https://thuviensach.vn

Vào lúc đó, ánh sáng yếu ớt soi sáng hầm mộ đã tắt ngấm; người đàn ông tự nãy giờ dẫn đường cho Roland đã bỏ đi.

Mười lăm phút trôi qua trong sự im lặng hoàn toàn.

Đột nhiên, những tiếng chuông đồng ở bên trên buông ra âm điệu trầm buồn, xa xôi.

Gennero đếm mười hai tiếng.

– Mười hai giờ đêm! Ông lẩm bẩm.

Dư âm cuối cùng còn vang dội, bỗng hầm mộ sáng rực ánh đèn.

– Hãy nhìn cho rõ, Roland nói nhỏ.

Và chàng lui lại để nhường chỗ cho Gennero.

Viên cảnh sát trưởng áp sát mặt vào lưới sắt của cửa sổ nhỏ ở ngôi mộ, và trước mặt ông một quang cảnh thật hấp dẫn đến nỗi ông không còn nhớ đến hoàn cảnh hiện tại của ông.

Độ mười hai người đàn ông vừa hiện ra trong hầm mộ.

Họ cầm những cây đuốc.

Và chính ánh sáng đỏ của những cây đuốc đó đã làm sáng rực gian hầm mộ.

Những người đàn ông xếp dài xung quanh gian phòng và cắm những cây đuốc của họ trên những phiến đá hoặc trên bệ của một pho tượng.

Họ gồm mười hai người.

Cho nên có mười hai cây đuốc cắm đều ở xung quanh gian phòng. Mỗi người đàn ông đứng cạnh cây đuốc của mình.

Bấy giờ Gennero nhận ra cuộc bố trí đó thành một hình móng ngựa xung quanh một cái bục thấp, bên trên có để vài chiếc ghế.

Thêm mười lăm phút nữa trôi qua.

Bấy giờ nhiều người đàn ông đi xuống do cầu thang bắt đầu xuất hiện trong hầm mộ. Họ đi đến riêng rẽ hoặc từng nhóm. Nhưng tất cả đều che mặt, tất cả đều lặng lẽ; mỗi người trong bọn họ, khi đi vào gian phòng, đều đứng gần bên một cây đuốc. Sau hai mươi phút, có độ mười bóng ma đó ở xung quanh mỗi một cây đuốc.

https://thuviensach.vn

Gennero hiểu rằng những người cầm đuốc lúc nãy là những toán trưởng.

Vào lúc đó, có tất cả khoảng một trăm người ở trong hầm mộ.

Bốn người đã ngồi lên ghế trên bục.

– Những người đàn ông này là ai? Viên cảnh sát trưởng nghĩ thầm mà lòng ngạc nhiên càng gia tăng. Họ muốn gì?... Họ có mặt có phải vì ta không?... Có phải đó là tòa án ghê gớm của miền núi không?... Nhưng mà không phải!... Roland Candiano ắt sẽ cùng chung với họ và sẽ không ẩn núp!... Nhưng mà sao!... Ôi!... Biết được... làm thế nào biết được!...

Vào phút đó, một người đàn ông đang ngồi trên bục đứng dậy, rồi ông bước ra đến mé cái bục.

Lúc bấy giờ, ông ta gỡ tấm mặt nạ buông rớt xuống.

Viên cảnh sát trưởng quá bất ngờ, cố nén một tiếng kêu kinh hoàng.

Người đàn ông vừa lộ rõ gương mặt ra, chứng tỏ ông ta là thủ lĩnh của cuộc họp bí mật này, đó là viên đại úy thống lĩnh quân đội ở Venise.

Đó là Altieri.

– Thưa quý vị lãnh chúa, thưa quý bằng hữu, Altieri nói với giọng trầm tĩnh, theo thông lệ vào mỗi cuộc họp của chúng ta, xin vui lòng bày ra khuôn mặt thật của quý vị để tránh không cho một sự bội phản nào len lỏi vào giữa chúng ta.

Tất cả các mặt nạ đều rơi xuống một lượt.

Trong mấy phút, nhiều tiếng thì thầm lộn xộn giữa những người đàn ông quen biết trao đổi với nhau qua một vài lời nói, một câu chào hỏi, lời chúc tụng.

Rồi trật tự được lập lại.

Viên cảnh sát trưởng ngơ ngác vì ngạc nhiên. Với một nỗi lo sợ, ông lần lượt quan sát từng khuôn mặt của những kẻ vừa tiết lộ thân thế. Và sau khi đã nhận ra đại úy thống lĩnh Altieri, ông còn nhận ra những

https://thuviensach.vn

nhân vật quan trọng thân cận với thủ tướng, những sĩ quan cao cấp của hạm đội Venise, những nhà quý tộc danh tiếng.

Những người đàn ông đó đang làm gì ở đây?... Mục đích của cuộc họp bí mật này là gì?

Và nhất là, ồ! Nhất là việc đó, tại sao Roland có thể giết chết ta, Roland đã nói là sẽ giao nộp ta cho tòa án ở miền núi, tại sao ông ta lại dẫn ta đến những hầm mộ của Saint-Marc?... Phải! Tại sao ông ta lại cho ta làm thính giả bất đắc dĩ trong cảnh tượng lạ thường nầy?

– Thưa quý vị lãnh chúa, thưa quý bằng hữu, Altieri nói tiếp, ông tỏ ra là chủ tọa cuộc họp, ta tin rằng chúng ta đã có mặt đầy đủ. Tất cả quý vị đều hiểu rằng giờ hành động đã gần kề, và ta xin cám ơn quý vị đã đến sát cánh quanh ta.

Ông nói với uy quyền của một vị chúa tể tương lai.

Và chắc chắn không một ai dám nghĩ đến việc phản đối lại uy quyền đó, bởi vì mọi người hưởng ứng với lòng đầy thiện cảm, tiếp nhận lời mở đầu của viên đại úy thống lĩnh.

– Một người duy nhất trong chúng tôi đã vắng mặt tại buổi họp mặt tối thượng và cuối cùng này, Altieri nói tiếp, và không phải là người kém quan trọng, đó là Dandolo.

Một sự im lặng đáng ngại làm cho Gennero thấy rằng sự vắng mặt của Dandolo có lẽ là nỗi thất vọng lớn đối với những người dự cuộc họp quan trọng này.

Uy tín cá nhân của viên Đại Pháp quan không phải là lớn lao. Nhưng do nhiệm vụ cao cả mà ông đang nắm giữ và nhất là do nơi uy thế của cái tên tuổi vinh quang ông đang mang một cách thật là không xứng đáng, cũng giống như một người đàn ông bạc nhược đang mặc bộ áo giáp của một người khổng lồ. Cho nên vì danh giá của cái tên và vì những lực lượng cảnh sát được ông sử dụng, Dandolo được xem như là một phần tử cần thiết cho công cuộc chung.

Altieri nhận thấy người ta đang chờ đợi nơi ông những lời giải thích rõ ràng hơn.

https://thuviensach.vn

– Thưa quý vị lãnh chúa và quý bằng hữu, ông nói tiếp, cánh tay ta đang đeo băng, đủ nói lên khá rõ với quý vị rằng ta đã bị thương. Quả thật, ta đã đánh nhau, đánh nhau cùng Dandolo. Phải, vì sự liên quan mật thiết đến quyền lợi của chúng ta, ta đã không do dự rút gươm chống lại thân phụ của người đàn bà đang mang tên ta... Nhưng ta thú nhận rằng bàn tay ta đã run rẩy, đó là một sự yếu đuối có thể tha thứ. Dandolo, ông ta đã không có sự yếu đuối như vậy, và thanh gươm của ông ta đã đâm trúng người chồng của con gái mình.

Một sự im lặng, hồi hộp... Tất cả gian phòng lắng nghe từng lời nói của vị chủ tọa...

– Tại sao ta đã đánh nhau, đây là lý do: Dandolo đã đột ngột thông báo với ta rằng ông ta không còn muốn là người trong bọn chúng ta nữa. Ông nói rằng ông đã suy nghĩ kỹ, vì lợi ích của Quốc gia đòi hỏi Foscari phải ở lại nắm quyền hành, và quyền lợi của Venise sẽ không thay đổi gì cả trong nước Cộng hòa.

Nhiều tiếng thì thầm hăm dọa ồn ào.

– Tóm lại, sự bại trận của một người đàn ông không phải nhất thiết là do phản bội, ta có thể biện minh điều đó.

– Và ai có thể chứng minh rằng ông ta không phản bội? Vài giọng nói kêu lên.

Altieri mỉm cười:

– Ta đã cướp giật của Dandolo lời hứa danh dự rằng sẽ không tiết lộ về những gì ông ta biết. Nhưng ta còn làm tốt hơn: Dandolo đã bị giữ luôn ở trong dinh thự của ta và ngay tối hôm nay, ta đã buộc ông ta phải ký giấy từ chức Đại Pháp quan. Chúng ta không còn gì để lo ngại về điều đó, ta xin đưa ra lời bảo đảm chính thức.

Một người đàn ông đi lên trên bục.

– Thủy sư tư lịnh hạm đội! Gennero lẩm bẩm, ông run lên bởi tất cả các thớ thịt và trong bản năng của người cảnh sát.

– Thưa quý vị lãnh chúa và quý bằng hữu, vị thủy sư nói, những việc mà người bạn đồng hành thân mến của chúng ta, vị thủ tướng tương lai

https://thuviensach.vn

của nước Cộng hòa, là tất cả những gì ngài có thể làm được. Tôi hiểu, tất cả quí vị cũng hiểu nỗi đau đớn mà ngài phải gánh chịu về sự đào ngũ của Dandolo. Phải, trong tình cảnh đó, ngài không thể đi xa hơn. Nhưng mà chúng ta, chúng ta không có cùng những lý do gia đình như ngài, nên Dandolo cần phải chết.

– Phải, phải, ông ta phải chết ngay đêm nay!

– Ngay đêm nay, đó là ý kiến của tôi, vị thủy sư nói tiếp. Đây là những gì tôi đề nghị. Số phận sẽ chỉ định ba người trong chúng ta. Ba người đó sẽ đi đến dinh thự Altieri nơi Dandolo đang bị giam giữ tạm. Những người nầy sẽ đề nghị với ông ta một cuộc so gươm chân chính. Nếu như ông ta không nhận lời, một nhát dao găm sẽ thay cho tiếng nói công lý. Nếu như ông ta chấp nhận, một trong ba người sẽ khiêu chiến trước, rồi lần lượt đến người thứ nhì, người thứ ba giao chiến, kỳ cho đến lúc Dandolo bị giết chết.

Tiếng hoan hô nổi lên chứng tỏ rằng cả hội nghị chấp nhận giải pháp đó.

Vị thủy sư đi xuống bục.

Một nét u ám thoáng qua trên vừng trán của Altieri.

Người ta biết trong những điều kiện nào Dandolo đến ở tại dinh thự Altieri; người ta biết thay vì là tù nhân của viên đại úy thống lĩnh, trái lại chính ông đã hăm dọa ông ta và ra lịnh cho ông ta. Tóm lại, trong câu chuyện kể của Altieri chỉ đúng sự thật về cái quyết định của Dandolo rút lui, và sự từ chức mà ông đã ký vào lúc đầu hôm để có thể rảnh rang săn sóc cho Léonore.

Cuộc viếng thăm của ba người âm mưu được chỉ định sẽ diễn tiến ra sao?

Léonore sẽ có những thủ đoạn tàn bạo nào khi bị đẩy vào con đường tuyệt vọng?

Altieri yêu cầu mọi người im lặng và nói tiếp:

– Thưa quý vị lãnh chúa và bằng hữu, ta chống lại đề nghị vừa được đưa ra cho quý vị. Dandolo bị giết chết ngay trong dinh thự của ta, làm

https://thuviensach.vn

thế nào ta có thể giải thích biến cố đó?... Ta xác nhận rằng thân phụ của phu nhân ta đã bị tạm giữ và ông sẽ không ra khỏi dinh thự của ta. Nếu chúng ta giết chết ông ta bây giờ, chúng ta sẽ làm sống lại những sự nghi ngờ: bằng trái lại, nếu như chúng ta đợi đến sau ngày thành công, dù Dandolo chết hay sống đến lúc đó cũng vô hại. Cho nên ta tha thiết yêu cầu tất cả quý vị hãy tin tưởng nơi ta về những gì liên quan đến ngài Đại Pháp quan.

Altieri nói với một sự xúc động mãnh liệt.

Sự xúc động đó được tất cả mọi người cảm thông bởi tình cảnh mà viên đại úy thống lĩnh bị bắt buộc phải sát hại cha vợ của mình.

Ngoài ra người ta còn thấy ở nơi ông một niềm tin không gì lay chuyển.

Bởi vì ông xác nhận rằng Dandolo đã bị tạm giữ ở trước mắt, người ta có thể tin ở nơi ông. Hội nghị nhất trí trong chiều hướng đó, và chính vị thủy sư tuyên bố rằng đề nghị của vị chủ tọa là hợp lý nhất.

Gennero thấy nét mặt của Altieri sáng lên.

– Ta không được biết, ông nghĩ thầm, rằng ngài đại úy thống lĩnh thương ngài Đại Pháp quan đến mức độ đó. Ta thấy dường như trái lại. Nhưng chúng ta lắng nghe tiếp.

– Yêu cầu các vị trưởng toán báo cáo cho chúng ta biết, sau đó chúng ta sẽ có những quyết định cuối cùng.

Viên cảnh sát trưởng bấy giờ thấy mười hai kẻ âm mưu đầu tiên, đã mang đuốc đến tách ra từng người đến trao cho Altieri những bảng danh sách, mà Gennero cố nhìn với tính hiếu kỳ mãnh liệt, nhưng hoài công.

– Chắc chắn là danh sách đầy đủ của tất cả những kẻ âm mưu, Gennero lẩm bẩm.

Trong lúc đó, Altieri được hai hoặc ba người phụ tá tiếp nhận và đọc những tờ giấy vừa được trao rồi xếp vào hồ sơ.

Khi xong, Altieri đi thẳng đến một ngôi mộ.

Mười hai kẻ âm mưu đến tiếp dời phiến đá.

https://thuviensach.vn

Những tờ giấy được cất vào nơi đó.

Rồi phiến đá được để vào chỗ cũ.

Gennero nhảy dựng vì vui mừng... Nhất định, ông đã quên mất Roland và Scalabrino đứng phía sau ông, đang chứng kiến tất cả mọi giai đoạn trong cuộc họp.

Bấy giờ những tiếng thì thầm nhỏ to nổi lên trong hội nghị.

Altieri và mười hai vị trưởng toán thảo luận trên bục.

Cuộc thảo luận kéo dài một giờ đồng hồ.

Đến cuối thời gian đó, những vị trưởng toán trở về vị trí cũ, mỗi người bên cạnh cây đuốc của mình.

Sự im lặng được tái lập, hoàn toàn và trang trọng.

Những lời nói cuối cùng sắp sửa được tuyên bố.

Thật vậy, Altieri lại ra đứng ở mé cầu thang và ông nói với một giọng uy nghiêm:

– Thưa quý vị lãnh chúa và quý bằng hữu, chúng ta có với chúng ta tất cả những ai đáng kể trong thành Venise, tất cả những ai mang một cái tên, tất cả những ai có một địa vị danh giá trong xã hội của chúng ta đều sẵn sàng hành động theo chiều hướng mong muốn của chúng ta. Còn về đám dân chúng nghèo hèn, chúng ta không nên bận tâm đến. Dân chúng sẽ vui mừng thấy Foscari bị lật đổ, và thản nhiên nhìn thấy ta thế vào vị trí của ông ta. Những chức vụ mà mỗi người các ngài phải giữ trong Quốc gia mới, do chúng ta thành lập đã được thông báo từ lâu.

– Thưa quý vị lãnh chúa, trước sự hiện diện của các ngài, và các anh em bằng hữu của chúng ta, trước linh hồn của những người đã chết có lẽ đang nghe ta nói, trước sự hiện diện của Chúa đang ở trong ngôi đền này, ta xin thề trung thành tôn trọng tất cả những giao ước giữa chúng ta; ta thề tôn trọng và bảo đảm những gì mà chúng ta đã bàn bạc và thỏa thuận; ta thề, ngay sau ngày thành công, sẽ cho mỗi người những gì đã được hứa hẹn, danh dự, tiền bạc hoặc địa vị, vì mỗi người đã được hoàn toàn tự do đòi hỏi yêu sách của mình. Ta xin thề một lời

https://thuviensach.vn

rằng ta sẽ tiếp tục là vị thủ tướng của các ngài khi mà các ngài đặt lên đầu ta chiếc mũ miện quận công. Cầu xin Chúa và những kẻ chết chứng giám cho lời thề trung thành của ta. Cũng như là quý ngài, lãnh chúa và bằng hữu, hãy nhớ rằng quý ngài đã thề trung thành cùng ta.

Tất cả, trong một cử động tự nhiên giơ thẳng bàn tay lên.

Trong vòng vài giây, người ta chỉ nghe những tiếng nói nhắc lại cùng một điệp khúc dưới những cái vòm của hầm mộ:

– Xin thề... Xin thề!...

Rồi, sự im lặng trang nghiêm lại bao trùm lên các phần mộ.

Bấy giờ, Altieri nói tiếp:

– Tất cả đã sẵn sàng. Mỗi chúng ta đều biết rõ vị trí của mình, và những gì mình cần phải làm. Riêng chỉ còn lại việc định ngày hành động. Đó là điều sau cùng mà chúng ta vừa quyết định.

Altieri dừng lại một giây, như để gây sự chú ý của mọi người. Nhưng sự thận trọng đó cũng tỏ ra vô ích. Vì qua những nét mặt lo lắng của mọi người đã biểu lộ lòng hăng hái say mê của họ.

– Chúng ta sẽ không gặp lại nhau nữa, bấy giờ viên đại úy thống lĩnh nói tiếp. Cuộc họp này là cuộc họp cuối cùng, nên chúng ta đã chọn lựa một ngày mà không cần thiết phải thông báo nữa. Thưa quý ngài lãnh chúa và bằng hữu, quý ngài đều biết rằng thủ tướng Foscari vẫn chưa tiến hành cuộc lễ truyền thống đã được thừa nhận giữa vị Thủ tướng với biển Adriatique. Ông ta đã dời từ tháng nọ qua tháng kia, từ năm này đến năm khác cuộc lễ đó. Có lẽ ông ta đã mong đợi một cuộc lễ nào khác chăng! Do lời khẩn khoản của ta và sự bất mãn của các thủy thủ, Foscari đã quyết định tiến hành cuộc lễ trong năm nay. Chẳng bao lâu nữa nó sẽ được cử hành, mặc dù cái ngày đó vẫn chưa được ấn định. Thưa quý ngài lãnh chúa và bằng hữu, ngày hôm đó sẽ là ngày của chúng ta. Cuộc "hôn nhân" của thủ tướng và Biển Adriatique cũng sẽ là cuộc hôn nhân của thủ tướng với tử thần... Ngay cái giờ vang dậy tiếng súng bắn đá nổ sẽ là giờ của chúng ta. Hiệu lịnh của cuộc lễ sẽ là

https://thuviensach.vn

hiệu lịnh hành động đối với mỗi người chúng ta. Tất cả những điều đó có thích hợp với các ngài không?

Một tiếng hoan hô kéo dài thêm lần nữa làm vang dội trong hầm mộ.

– Vậy xin giã từ! Altieri tuyên bố, cho đến ngày diễn ra buổi lễ của thủ tướng và Biển Adriatique!...

Tất cả các bàn tay đều giương thẳng về phía Altieri làm cho ông ta xúc động mãnh liệt. Ông chào những người bạn liên minh, siết chặt những bàn tay, nói lời thân thiết và sau đó đi thẳng về phía cầu thang.

Mười lăm phút sau, tất cả những kẻ âm mưu đều đi cả.

Các trưởng toán cầm lấy đuốc và mang mặt nạ vào rồi họ cũng ra đi.

Gian hầm mộ trở lại cảnh hoàn toàn tối tăm vắng lặng. Nửa giờ trôi qua, viên cảnh sát trưởng bị quay cuồng trong đầu bởi câu hỏi:

– Tại sao Roland Candiano đã cho ta chứng kiến màn đạo diễn cuối cùng của cuộc âm mưu lớn lao đó?

Bỗng nhiên, một luồng ánh sáng yếu ớt xuyên qua.

Người đàn ông đã hướng dẫn Roland xuất hiện trong gian hầm mộ, ông ta cầm một cây đèn lồng mờ.

Cũng như lúc đi vào, ông ta ấn mạnh một cái nút lò xo. Phiến đá di động. Roland bước ra đầu tiên, rồi đến viên cảnh sát trưởng, cuối cùng là Scalabrino.

Họ đi lên cầu thang và ở trong phần trung bộ của giáo đường.

Guido Gennero vẫn còn choáng váng bởi quang cảnh mà ông vừa chứng kiến, tim phập phồng với nỗi vui mừng sâu sắc: Nỗi vui mừng của người nghệ sĩ bỗng nhiên được đứng trước một tác phẩm hoàn hảo. Chưa bao giờ, trong cuộc đời làm cảnh sát của mình, ông lại dám nghĩ đến một cơ hội may mắn như vậy. Một cuộc âm mưu hoàn hảo, sắp đến điểm thành tựu, nắm trong tay tất cả những đầu mối.

Ông chợt ngạc nhiên xoa hai bàn tay.

– Vĩ đại! Ông vui lên trong lòng; tuyệt diệu! Đã từ lâu, Venise, nơi tụ hội bí mật của những âm mưu, chưa bao giờ ta thấy một cuộc âm mưu như thế! Viên đại úy thống lĩnh! Viên thủy sư đô đốc! Những bậc

https://thuviensach.vn

quyền thế trong cung điện! Tất cả đều có mặt!... Tất cả... Trừ ra ta! Ta là kẻ sắp cứu nguy cho Quốc gia.

Suy nghĩ đến đó, bỗng ông thấy những người hướng dẫn mình đã dừng lại và chính ông cũng tự động dừng lại từ lúc nào.

Ông ngước lên nhìn khắp xung quanh mình.

Ông thấy mình đang ở đàng sau bàn thờ chính của giáo đường Saint-Marc và sáu người đàn ông ngồi thành vòng bán nguyệt, trang nghiêm, bất động, nín lặng, dường như đang chờ đợi mình.

Gần bên ông là Scalabrino.

Cách hai bước, Roland Candiano.

Ba cây đèn sáp được thắp lên và soi sáng cái cảnh tượng trang nghiêm kỳ quái đó.

Những phần sâu thăm thẳm của ngôi đền thờ rộng lớn nằm ẩn trong bóng tối, và trong đêm tối, người ta thấy lờ mờ những cây cột đền cao vút, phần trên bị mất hút về phía mái vòm không trông thấy.

Sự im lặng bao trùm cả không gian, ông lắng nghe với sự chú ý và rùng mình ớn lạnh.

– Cảnh tượng mới nào sắp xảy ra? Ông nghĩ thầm.

Sau đó, ông lần lượt quan sát cả sáu người đàn ông đang ngồi thành hình bán nguyệt.

Họ có những khuôn mặt rám nắng do cuộc sống gian khổ tạo nên và họ mặc những bộ y phục kiểu dân quân. Ông thấy nơi thắt lưng của họ những khẩu súng ngắn và dao găm tuốt trần.

– Những người này là ai? Ông tự hỏi.

Ông nhìn xuống, có vẻ ngơ ngác.

Ông thấy dưới chân sáu người đàn ông, trong cái vòng bán nguyệt, trên những phiến đá, có một vật dài, một loại hộp hình khối chữ nhật.

– Vật đó là cái gì? Ông hỏi lớn tiếng, mà không nghĩ đến.

– Chiếc quan tài của mi, một giọng khác trả lời.

Gennero cảm thấy lạnh buốt cả toàn thân, và mặt ông tái mét.

https://thuviensach.vn

– Thưa quý vị thủ lĩnh ở sơn trại, bây giờ Roland lên tiếng, và giọng nói của chàng dưới những mái vòm của giáo đường Saint-Marc có những tiếng dội âm vang, cuộc hẹn ước của chúng ta lúc đầu dự định ở đảo Olivolo nhưng lại diễn ra ở đây với lý do được hoàn toàn an ninh. Trước khi lo liệu công việc này, vì chúng ta có bận nhiều cuộc hội họp, nên ta yêu cầu các vị hãy thành lập ngay tòa án để xử tội người đàn ông này:

– Anto đã báo cho chúng tôi biết sự việc, một trong những người đàn ông lên tiếng. Và ngài thấy, thưa chủ nhân, chúng tôi đã có những biện pháp đề phòng trong trường hợp người đàn ông này bị kết án.

Ông ta ra dấu chỉ cái quan tài và viên cảnh sát trưởng Gennero.

Anto. Chính là người đàn ông ban đầu đã đưa Roland vào trong giáo đường, kế đó vào trong hầm mộ rồi vào trong ngôi mộ.

Người vừa lên tiếng nói tiếp:

– Kẻ bị cáo đã làm gì? Ai tố cáo?

– Ta, Roland nói.

– Hãy nói đi, thưa chủ nhân. Chúng tôi lắng nghe, và, theo những luật lệ ở miền núi, chúng tôi sẽ xử án hoàn toàn công bình và hoàn toàn độc lập.

– Cáo trạng của ta, Roland nói, chỉ tóm lại trong một lời nói: Người đàn ông này là Guido Gennero, cảnh sát trưởng thành Venise.

Cả sáu vị thẩm phán đều nhìn người chèo thuyền giả mạo, không biểu lộ vẻ hiếu kỳ nào.

– Sự việc có được chứng minh không? Một vị thẩm phán hỏi:

– Ông ta đã đến đảo Olivolo để hòng tóm gọn ta trong đêm nay. Có đúng không, Guido Gennero?

– Thật đúng, viên cảnh sát trưởng nói. Khi tìm bắt ngài, chính là lúc tôi làm nhiệm vụ của tôi, tôi làm tròn chức vụ của tôi.

– Lời thú nhận thật rõ ràng, viên thẩm phán nói tiếp với giọng quả quyết, cho nên không cần thiết phải nói thêm và chúng ta chỉ cần áp dụng luật lệ của miền núi.

https://thuviensach.vn

Ông đứng dậy.

– Guido Gennero, ông nói, nhiệm vụ của ông là lùng bắt chúng tôi, những người mơ ước đến sự độc lập và tự do cho cả một dân tộc bị áp bức. Chúng tôi đã tuyên chiến với xã hội Venise mà ông là người đại diện ở đây. Luật lệ của ông muốn giết chết tất cả chúng tôi, nếu ông không bị bắt. Luật lệ của chúng tôi xem ông như là kẻ thù và kết án tử hình ông. Guido Gennero, ông hãy chuẩn bị đợi chết.

– Ta yêu cầu cho bị cáo được quyền tự bào chữa, Roland nói.

Cả sáu vị thẩm phán nhìn Roland với vẻ ngạc nhiên.

– Được! Người chủ tọa nói. Guido Gennero, ông có nghe không? Chúng tôi xem ông như là kẻ thù; chúng tôi kết án tử hình ông bởi vì ông đã kết án tử hình kẻ nào trong bọn chúng tôi bị ông bắt được. Vị chủ nhân thân mến và tôn kính của chúng tôi, kẻ đã đem chúng tôi ra khỏi đau khổ và dốt nát, đã dạy dỗ cho chúng tôi biết ý nghĩa của những sự việc và nỗi bất hạnh của cuộc đời, kẻ đó muốn cho ông có thể tự bào chữa. Vậy ông hãy tự biện hộ đi nếu ông làm được. Và ông hãy cố gắng thuyết phục chúng tôi đừng giết ông. Nếu như ông thành công, sinh mạng của ông sẽ được bảo toàn. Hãy nói đi, ông sẽ được nghe với tất cả sự công bình.

– Các ông không phải là những vị thẩm phán, Gennero nói.

– Những kẻ kết án chúng ta có tư cách hơn chúng ta không?

– Có, bởi vì họ xử án nhân danh những luật pháp của chúng tôi.

– Còn chúng tôi xử án cũng nhân danh cho chúng tôi. Các ông xử án theo sự giả dối và sự bất công. Các ông đánh vào kẻ yếu đuối và người nghèo hèn, các ông tán tụng kẻ giàu sang và kẻ có quyền thế; còn luật lệ của chúng tôi, đó là cuộc sống, cái quyền sống đối với mọi người đàn ông, cái quyền muốn được sung sướng cho tất cả những ai sống trên đời. Các ông lập ra những vị thẩm phán. Các ông đã được ai ủy nhiệm, nếu không phải là chính các ông? Ông đừng lấy làm lạ khi thấy chúng tôi cũng lập nên những thẩm phán, xuất phát từ chính chúng tôi.

https://thuviensach.vn

Viên cảnh sát trưởng rất ngạc nhiên khi lắng nghe những lời nói đầy cương quyết không kém lòng cao thượng.

– Được, viên cảnh sát trưởng nói, các ông là những vị thẩm phán. Với tất cả sự công bình, các ông không thể kết án tôi vì tôi đã làm tròn bổn phận của mình.

– Ông đã gọi bổn phận của ông phải chăng đó là sự bắt buộc phải giết chóc đồng loại của ông, hoặc là bắt bớ họ và giao phó họ cho đao phủ.

– Không phải đồng loại của chúng tôi, mà là những kẻ phá rối trật tự xã hội.

– Nghĩa là những người đã chống lại các ông. Vì vậy bổn phận của chúng tôi là giết chết kẻ nào tấn công chúng tôi.

– Trong trường hợp đó, Gennero nói, các ông đã tự khoe khoang là có những tư tưởng công bình hơn chúng tôi, nhưng những điều các ông nói có khác gì với chúng tôi đâu!

– Thật đúng; mặc dù mục đích của chúng ta khác nhau, nhưng phương tiện của chúng ta đều giống nhau. Đó là những phương tiện trong chiến tranh.

– Trong trường hợp đó, tôi không thể bảo vệ được mình. Tôi là tên tù binh của các ông sau trận chiến, thế thôi. Hãy đối xử với tôi thế nào tùy ý các ông. Tôi sẽ không nói thêm một điều gì nữa.

Gennero gục đầu.

Gần kề cái chết, lòng dũng cảm trong con người này đã bắt đầu giảm sút.

Roland đáp lại những lời nói cuối cùng của ông:

– Thưa ông, đó là những gì ta muốn để tự ông nói ra, rằng ông được tự do bào chữa cho mình. Ông là tù binh của chúng tôi sau trận chiến và chúng tôi đối xử với ông như là một kẻ thù quyết liệt.

– Vậy hãy giết tôi đi, vì ngài là vị chúa tể.

Viên cảnh sát trưởng khoanh tay và chờ đợi nhát đánh cuối cùng.

Roland Candiano bước tới gần và đặt một bàn tay lên vai ông.

https://thuviensach.vn

– Guido Gennero, chàng nói, trước khi chết, ông hãy nghe ta nói. Thân phụ ta đang sống nơi cung điện quận công được sự bảo vệ tôn trọng của luật pháp và sự tự do của mọi người. Cái tội lớn của ông là đã cho rằng kẻ hèn hạ nhất được bình đẳng với nhà quý tộc cao cả trên phương diện xử án. Do hành vi của những kẻ phản bội, phản nghịch và bạo tàn, nên thân phụ ta đã bị bắt và bị đâm mù mắt; thân mẫu ta chết vì đau đớn; còn ta, ta bị đày đọa sáu năm trong các đáy giếng và cuộc đời ta tan nát, Guido Gennero, những kẻ đã thực hiện các trọng tội đó là tên Foscari, Bembo, Altieri. Họ cực kỳ hùng mạnh. Ông biết rõ tội ác của họ. Uy quyền của họ được củng cố bằng nước mắt và bằng máu. Thế nhưng, ông đã mù quáng phục vụ cho họ.

– Ôi Công lý! Gennero than thở.

– Tại sao ông nói rằng ông làm bổn phận của ông bằng cách nửa đêm đến bắt ta trong đảo Olivolo?... Ông nên biết rằng ta xử tội là bảo vệ nền công lý, tự do cho mọi người, như là Jean de Médicis, như là biết bao người khác. Ông có thể chọn lựa giữa tội ác và công lý. Ông đã phục vụ cho tội ác! Hãy vứt bỏ cái mặt nạ của ông. Hãy phơi bày ra cái tâm hồn của ông. Chính cái ngôn ngữ khoa trương và giả dối của ông chẳng qua là hình thức bên ngoài che giấu những mưu đồ của ông. Bổn phận! Luật pháp! Công lý!... Ông hãy thay thế tất cả những thứ hỗn độn đó bằng một chữ duy nhất chứa đựng những gì có trong tư tưởng, tình cảm của ông, và đồng bọn của ông: Đó là quyền lợi! Quyền lợi bẩn thỉu, tính toán đê tiện, tham vọng điên cuồng! Bây giờ, ông sẽ nói ra sự thật.

– Ôi Công lý! Gennero nhắc lại.

Và lần này qua những lời tố cáo đanh thép của Roland vạch tội bọn chuyên chế, viên cảnh sát trưởng thức tỉnh dần, linh cảm về triển vọng của một cuộc cách mạng đang hình thành trong trái tim ông, ông ràn rụa nước mắt.

– Guido Gennero, Roland nói tiếp, một giọt nước mắt có thể chuộc lại biết bao nhiêu điều lầm lỗi. Hãy suy ngẫm lại tất cả những gì mà

https://thuviensach.vn

ông đã trông thấy và nghe thấy trong đêm nay dưới những mái vòm của giáo đường Saint-Marc. Đi đi, Gennero: Ông được tự do!

– Tự do!...

Một lời thốt ra bởi nỗi ngạc nhiên và lòng hối hận, đó là tâm trạng của viên cảnh sát trưởng.

Ông ta nhìn ngơ ngác xung quanh mình.

Ông nhắc lại:

– Tự do!...

Và ông té xuống, bất tỉnh.

Khi ông tỉnh lại, những người bao quanh ông đã biến mất; màn đêm buông xuống.

Kinh hoàng, xúc động, ông đứng lên và thấy mình không còn ở trong giáo đường nữa.

Người ta đã chở ông đến để trên bờ sông.

Viên cảnh sát trưởng thốt lên lời rên rỉ và bất ngờ bỏ chạy, hốt hoảng.

Về đến nhà, ông gieo mình xuống chiếc ghế bành, hai tay ôm đầu. Ông dồn hết tâm trí suy nghĩ rồi kêu lên:

– Công lý!...

•••

Những quyết định nhanh chóng cho một ván bài quan trọng đã được thông qua. Trong lúc đi đến giáo đường Saint-Marc. Roland đã biết trước rằng chàng sẽ gặp điều gì xảy ra. Về âm mưu của Altieri chống lại Foscari, nhất định chàng sẽ đóng một vai trò tích cực, dù kín đáo. Trong số người tham gia cuộc mưu phản, chắc chắn có một số người trung thành với chàng. Nhờ vậy, chàng biết rõ được ý định của viên đại úy thống lĩnh.

Cái ý nghĩ đưa hai kẻ thù ra để thanh toán lẫn nhau là một mưu kế tuyệt vời. Foscari hoặc là Altieri một trong hai đối thủ sẽ ngã gục. Dù

https://thuviensach.vn

cho việc gì xảy đến với chàng, Roland tiếp tục phân hóa kẻ thù để làm cho chúng càng suy yếu. Do sự chứng minh và lời khẩn khoản của chàng mà vị thủy sư đô đốc đã theo hỗ trợ Altieri.

Cho nên vị thủ tướng và viên đại úy thống lĩnh đã bắt đầu có cuộc xung đột dữ dội – một cuộc xung đột sinh tử – mà không ngờ rằng Roland đã võ trang cho người này để chống người kia.

Trong cái đêm mà Roland được một nhân viên thám báo của mình cho biết có một cuộc họp cuối cùng của những kẻ mưu phản được tổ chức trong những hầm mộ của giáo đường Saint-Marc, chàng nhất quyết phải đến đó. Do sự tình cờ, vào lúc ấy, viên cảnh sát trưởng Guido Gennero đã đến nạp mạng cho chàng.

Chàng kéo ông ta đi theo mình.

Ngay sau khi nhận ra viên cảnh sát trưởng thành Venise dưới lớp cải trang của người chèo thuyền, chàng nghĩ rằng Guido Gennero có thể là một người cần thiết trong sự bố trí lực lượng và thực hiện sự nghiệp mà chàng kiên nhẫn theo đuổi từ bấy lâu nay.

Ngay lúc đó, chàng có ý nghĩ kết hợp chặt giữa cuộc mưu phản của Altieri và viên cảnh sát trưởng.

Tiết lộ cho Guido Gennero biết tất cả những gì đang được trù định, ngay cả tên họ những kẻ âm mưu, người thủ lĩnh, đó là kế hoạch thực hiện mà chàng đã cho thi hành ngay.

Ảnh hưởng của cái quyết định đó khá quan trọng.

Có thể đó là cuộc chiến tranh dân sự giữa những quý tộc với nhau chia rẽ làm hai phe, nghĩa là sự tiêu diệt hoặc ít ra cũng là sự suy thoái của tất cả những ai có đặc quyền đặc lợi hòng áp chế nhân dân ở Venise.

Khi Gennero được tận mắt chứng kiến sự kiện kể trên, Roland lại dung tha cho ông ta! Một khi con hổ có những cái răng sắc bén, dễ dàng nhai ngấu nghiến con mồi, chàng sẽ thả nó ra.

Thật là một sự nhận định sâu sắc phi thường.

https://thuviensach.vn

•••

Guido Gennero tỉnh lại sau hai, ba giờ với sự ngạc nhiên ban đầu, gây bao điều hối hận và cảm xúc với ông. Dần dần, sự cảm xúc đã dịu đi, ông bắt đầu suy nghĩ.

Nhưng, mọi suy nghĩ của ông đều hướng về Roland Candiano. Ông không còn thời gian để nghĩ đến một việc nào khác. Ông vẫn triền miên trong sự ngạc nhiên: Ngạc nhiên vì thấy mình còn sống, ngạc nhiên về trường hợp bị kết án. Sự chấn động mãnh liệt đã khuấy động tâm hồn ông.

Roland bảo ông: Ông được tự do...

Rồi ông lại thức tỉnh; tự mình càu nhàu:

– Bổn phận của ta là bắt ông ta. Ta sẽ bắt ông ta. Nhưng trước hết nên xem việc nào ta cần lên trước nhất.

Ý thức cao trách nhiệm của người cảnh sát, ông mỉm cười một cách nham hiểm, nghĩ đến một tấm lưới thật rộng mà ông sắp giăng ra.

Với thời gian thong thả, ông dạo bước và tiếp tục suy nghĩ về những dự kiến của mình, vừa xoa hai bàn tay.

– Lần này, ông kết luận, ta tin rằng ta sẽ trở thành Đại Pháp quan.

Rồi sau một cái giật mình bất ngờ:

– Còn về phần ông ta... phải... ta cần phải bắt ông ta!

https://thuviensach.vn

II
JUANA HÀNH ĐỘNG

Juana đến Venise hôm sau cái ngày mà nàng từ giã Roland và Scalabrino. Nàng không hề có ý nghĩ là sẽ đến nương náu trong ngôi nhà xưa ở bến cảng.

Nàng chọn một ngôi nhà tầm thường nằm trên một con đường phố nhỏ quanh co trổ ra quảng trường Saint-Marc.

Nàng chưa có một quyết định nào về tương lai cho mình.

Người con gái đáng thương đó chỉ có một ý nghĩ kiên định và rõ ràng là cứu Sandrigo, cứu thoát ông ta ra khỏi bàn tay của Roland.

Vấn đề thật hệ trọng.

Nàng muốn cứu Sandrigo, nhưng nàng cũng muốn dùng hết mưu trí của mình để ngăn chặn không để cho Sandrigo sát hại Roland và Scalabrino.

Thành ra đầu óc nàng rối bời, phân vân khó xử, lúc thì nàng nghiêng qua bên này, lúc thì nàng hướng qua bên kia như một vật nổi trên sông trôi giạt vì bị sóng dồi gió dập.

Ở nơi nàng có một hiện tượng lạ lùng. Mối tình mà nàng tưởng đã nguôi đi, nếu chưa phải là nguội tắt, bỗng nhiên sống dậy, làm cho nàng đau khổ và vô cùng bối rối.

Nàng đã yêu thương Sandrigo với tất cả lòng tin yêu ngây thơ, với tất cả tấm lòng trinh bạch thanh khiết của tuổi thanh xuân. Rồi Sandrigo biến mất trong nhiều năm, nàng đã ngỡ rằng không bao giờ gặp lại ông ta nữa, theo thời gian nàng đã quên lãng ông ta.

Bỗng nhiên hình ảnh tên tướng cướp lại xuất hiện trong cuộc đời của nàng.

https://thuviensach.vn

Từ lúc đó, nàng hiểu rằng người đàn ông từng được nàng yêu thương luôn luôn hiện diện trong trái tim của nàng và rằng sẽ vô ích để cưỡng lại mối tình đó.

Đến Venise, ban đầu nàng tự hỏi bằng cách nào để có thể tìm gặp được Sandrigo và phải thừa nhận rằng chỉ có sự gặp gỡ tình cờ mới có thể giúp nàng tìm ra dấu vết ông ta.

Trong vòng bốn ngày, nàng đi lang thang trong thành Venise, nàng rảo khắp bến cảng và các bến tàu.

Buổi chiều ngày thứ tư, lúc nàng đi ngang qua quảng trường Saint-Marc, bỗng thấy Sandrigo đứng cách nàng mấy bước, nàng sửng sốt đứng lại, tự hỏi có phải là ông ta không!

Sandrigo mặc quân phục sĩ quan trong đội cung thủ!

Sandrigo đi theo đức Hồng y – giám mục thành Venise!

Đến lúc nàng tỉnh trí, thì Sandrigo đã lẩn vào trong dinh thự của Bembo.

Nàng đi đến một góc đường, run rẩy chờ đợi, nhịp tim đập rối loạn, không sao kềm chế nổi.

Sandrigo ở độ nửa giờ tại nhà của Bembo.

Chợt trông thấy ông ta đi ra một mình, nàng bám sát theo.

Sandrigo dừng lại trước một ngôi nhà có vẻ tầm thường.

Ông ta trú ngụ ở đây. Ông ta không nhận ra mình bị theo dõi. Vả lại ông ta tin tưởng nơi ở của mình an toàn, nên không tỏ ra lo ngại chút nào.

Ở lầu một, ông có một căn phòng gồm hai gian buồng nhỏ. Ông tạm trú ở đây trong lúc chờ đợi có chỗ mới tốt hơn. Và cái điều chờ đợi này, một địa điểm mới, chỉ có thể là dinh thự mà ông sẽ thuê ở trên sông Đại-Giang một khi kết thúc việc bắt giữ Roland Candiano, nó sẽ mang lại sự giàu sang cho ông.

Lúc ông đẩy cánh cửa phòng, một bàn tay đặt nhẹ lên vai ông và một giọng nói run rẩy thì thầm:

– Sandrigo...

https://thuviensach.vn

Viên sĩ quan bất ngờ quay lại, sẵn sàng đối phó. Nhưng giữa lúc tranh tối tranh sáng, ông nhận ra Juana, và ông ta nhếch một nụ cười mỉa mai khinh bỉ.

– Nàng ở Venise? Ông hỏi.

– Tôi đến để nói chuyện với chàng, Sandrigo.

– Hãy bước vào, cô bạn thân mến, hãy bước vào.

Nàng có thấy ta sung sướng biết bao về cuộc viếng thăm đột ngột của nàng.

Với một vẻ lễ độ nhưng đầy xảo quyệt, ông tránh qua. Juana đi vào, tự nhiên và bình tĩnh. Sandrigo theo sau nàng và từ từ khép cánh cửa lại.

– Ngồi đi, cô bé Juana, ông nói. Người thiếu nữ đáng thương giật mình. Trước đây ông ta đã từng quen gọi nàng như thế, trong những buổi trò chuyện kéo dài của họ. Khi ấy nàng lắng nghe ông kể những câu chuyện về nghĩa cử của mình, với một sự thán phục và cảm động, dường như nàng đang nghe một câu chuyện truyền kỳ đẹp đẽ nào đó.

Tuy nhiên, nàng lắc đầu từ chối lời mời.

Tim nàng đập mạnh, và bây giờ nàng đang đứng trước mặt người nàng yêu, tất cả mọi quyết định của nàng đều tiêu tan.

– Nàng đã từ bỏ cái nghề giữ người già và trẻ con sao? Sandrigo hỏi với giọng mỉa mai. Ta khen ngợi nàng.

Ta không hiểu tại sao một cô gái đẹp vào lứa tuổi thanh xuân như nàng, nhan sắc đang độ chín mùi, tựa như một quả lựu nở dưới ánh mặt trời, lại có thể bằng lòng tự chôn sống cuộc đời mình bên cạnh tên điên đó. Nàng đã mất trí, cô bé Juana ạ. Nhưng nàng đang ở đây, thế là tốt rồi. Nàng đến Venise để làm gì?... Nếu như nàng muốn, ta sẽ tìm cho nàng một chỗ sinh sống... Phải, ta đoán ra ý nghĩ của nàng. Nàng nhìn nơi ở tầm thường của ta, và nàng tự hỏi xem ta có thể làm được gì... Nàng đừng tin vẻ bề ngoài. Không lâu, ta sẽ trở thành một nhân vật quan trọng, ta đã tạo được tất cả mọi quyền hạn, và ta bảo đảm với nàng rằng, ta sẽ biết cách sử dụng... Nói đi, cô bé Juana. Ta vẫn giữ tấm

https://thuviensach.vn

lòng thương mến nàng, mặc dù có lúc nàng đã tiếp đón ta một cách lạnh nhạt vào dịp ta đến thăm nàng ở Mestre. Ta còn buộc phải trói nàng và trám vào miệng nàng, nếu như ta nhớ không lầm. Nhưng ta mong rằng nàng không oán hận ta, hãy nói đi? Nàng thấy không, đó là việc chính trị, và việc chính trị, nàng thân yêu, là một nhà chuyên chế rất khó tính. Ngày hôm đó, nó buộc ta phải trói nàng, dù điều đó làm cho ta đau lòng. Ta nhắc lại với nàng, Juana, rằng ta có thể, nếu như ta muốn, tìm cho nàng một vị trí tương xứng; với sắc đẹp và sự thông minh của nàng, ta tin rằng lúc bấy giờ nàng sẽ thành công rực rỡ. Nào hãy xem, nàng nói sao về chức vụ đệ nhất thị tỳ trong một gia đình lương thiện và giàu có ở Venise? Ta có một người bạn thân, gần đây. Ông ta sẽ kết hôn, rất gần đây, bởi nhiều lý do sau này ta sẽ giải thích cho nàng rõ. Ông ta sẽ không buồn phiền khi bên cạnh người vợ trẻ của mình còn có một người con gái tận tụy, có khả năng hiểu biết tất cả. Ta có thể giới thiệu nàng cho người bạn đó. Ta tin chắc rằng ông ta sẽ niềm nở tiếp đón nàng. Nàng nói sao? Nàng nghĩ thế nào?...

– Sandrigo, Juana, nói, tôi đến đây để cứu chàng.

– Cứu ta? Khỏi tay ai?

– Khỏi tay của đức ông Roland Candiano.

Sandrigo đột ngột đứng lên làm cho chiếc ghế ông đang ngồi ngã xuống đất. Nét mỉa mai trên gương mặt của ông nhường chỗ cho một vẻ thù hận khó tả.

– Cũng là gã đàn ông đó! Giọng nói đầy thù hận. Gã đàn ông đó đã từng làm nhục ta, gã đã giáng vào tính kiêu căng của ta một vết thương không thể lành! Ôi! Ta vô cùng thù hận ông ta. Juana, nàng là một cô gái tốt, ta xin lỗi nàng vì đã không đối với nàng như tình ruột thịt mà lẽ ra ta phải làm như thế. Nàng cố ý đến Venise để báo trước cho ta hay. Việc làm đó của nàng thật vô cùng đẹp đẽ, nàng có biết không! Bởi vì cuối cùng, ta đã bạc đãi nàng ở Mestre. Vậy ra người đàn ông đó bám riết theo ta! Ôi đọa đày! Ta sẽ đánh đổi mười năm tuổi thọ của ta để được gặp riêng ông ta! Nàng không biết rằng ông ta đã làm hại ta

https://thuviensach.vn

những gì, Juana. Chà! Dù cho ta là sĩ quan của đội cung thủ ở Venise, dù cho ta đã mặc bộ trang phục được người ta kính trọng, dù cho ta đã được sự tri ân của vài nhân vật quan trọng như là ngài giám mục và ngài thủ tướng, ta sẽ không bao giờ quên được những thú vui và sự say mê của cuộc sống tự do ở trên núi... Ta đã bị đuổi ra khỏi núi, Juana! Bị đuổi như là một tên đầy tớ, ta là vị sơn vương đã được mọi người kinh sợ! Một người đàn ông đến đánh bại ta, làm cho ta phải kêu thét lên đau đớn và than khóc vì tức giận điên cuồng trước mặt các nhóm cướp của chúng ta. Ta đã bỏ chạy một cách nhục nhã. Nhưng những giọt nước mắt mà ta buộc phải nuốt vào bằng biết bao giọt mật đắng rơi vào trong tim ta... Cho nên, bây giờ Roland Candiano lại đến tìm ta? Ôi! cám ơn, cô bé Juana, đã đến đây báo trước cho ta! Gã khốn nạn! Nàng sắp nói hết tất cả với ta, phải không? Nàng đã nghe lén được những ý định của gã? Nàng biết rõ nơi gã ẩn náu?... Đừng sợ hãi, Juana; hãy nói xem ta có thể gặp ông ta ở đâu, và chỉ trong một giờ nữa thôi Roland Candiano sẽ không còn sống.

– Sandrigo, Juana nói, chàng không được giết chết Roland Candiano.

– Ta không được giết chết ông ta?

– Không.

– Ai sẽ ngăn cản ta?

– Tôi.

– Nàng có điên không!

– Chàng hãy nhìn kỹ tôi, nàng buồn rầu nói, tôi có dấu hiệu gì điên khùng không?

– Ta không hiểu nàng. Nàng nói rằng nàng muốn đến để cứu ta thoát khỏi tay Roland Candiano, đồng thời nàng lại ngăn cản ta không cho sát hại ông ta?

– Tôi đã nói đúng những gì tôi đã nói. Sandrigo.

Chàng nghe đây, nếu như Roland Candiano sát hại chàng, tôi sẽ chết vì tuyệt vọng. Vì thế nên tôi đến đây để cứu chàng. Nhưng trước khi sát hại ông ta, chàng cần phải giết chết tôi đã.

https://thuviensach.vn

Sandrigo bật cười mang vẻ độc ác.

– Cái nồi cháo bột* đó có ý nghĩa gì? Nàng muốn và nàng không muốn... Bởi tất cả lũ quỷ, nàng hãy giải thích cho ta nghe!

– Tôi không muốn cho chàng phải chết, và tôi cũng không muốn cho ông ta chết; xin tha thứ cho tôi, Sandrigo, tôi đã không đủ khôn khéo giải bày tất cả những gì tôi nghĩ, tuy nhiên đó là tất cả tâm tư của tôi. Chàng không thấy rằng tôi đang rối loạn sao, và những ánh mắt giận dữ của chàng đã làm cho tôi bối rối? – Nàng không muốn cho ông ta chết, và nàng lại muốn cứu sống ta? Thế à, vậy nàng không nghe những gì ta đã nói sao? Rằng ta thù hận người đàn ông đó hơn tất cả những gì ở trên cõi đời này, rằng ta căm ghét ông ta đến nỗi không có sự yên nghỉ cho ta một khi ông ta còn sống? Rằng ta cầu cho ông ta nhận lưỡi dao găm của ta, một lần may mắn!

Với một cử chỉ giận dữ, Sandrigo cắm sâu cây dao găm lên bàn làm cho cán dao rung lên một lúc.

Nhưng liền ngay đó, ông ta nghĩ thầm rằng nếu làm cho Juana sợ hãi, ông ta sẽ không biết thêm được điều gì.

– Nào hãy xem, ông nói tiếp với giọng bình tĩnh hơn, tại vì nàng không muốn cho ta động đến Roland Candiano, hãy giải thích cho ta nghe nàng định cứu ta bằng cách nào?

– Tôi sẽ nói cho chàng nghe, Sandrigo. Venise là của đức ông Roland. Đó là nơi chiến trường của ngài.

Chàng không biết được, chàng không thể biết được ngài đã chịu đau khổ như thế nào; tôi, tôi biết điều đó! Và tôi biết rằng sự nghiệp mà ngài đang đeo đuổi là chính đáng biết bao nhiêu. Vậy thì, chàng nên biết rằng, ngài sẽ đi ngang qua đây như là những vẫn thạch cháy nóng thỉnh thoảng đi qua tàn phá đồng bằng, nhổ bật cây cối và lật đổ nhà cửa. Bất hạnh thay cho kẻ nào đang trên đường đi của cơn giông tố và của những người xử tội...

https://thuviensach.vn

Tại sao chàng lại bất ngờ ở trên con đường đi qua đó, Sandrigo? Chàng hãy đi đi. Tôi biết rằng ngài sẽ không đuổi bắt chàng đâu. Tôi biết rằng chàng sẽ không bị sát hại nếu như chàng không đứng ra làm vật chướng ngại...

– Chà! Chà! Ta bắt đầu hiểu! Viên sĩ quan nói khảy.

– Chàng muốn nói gì?

– Rằng Roland Candiano đã sai nàng đến gặp ta.

Bộ ông ta sợ ta lắm sao?

– Chàng đã lầm, Juana nghiêm nghị nói. Đức ông Roland không nói với tôi về chàng. Chính tôi đã nói. Và tôi đọc thấy trong đôi mắt của ngài rằng chàng là người sẽ được chừa ra, vì tình thương đối với tôi, nếu như chàng chịu rút lui khỏi chiến trường.

– Có nghĩa là nếu như ta rời khỏi Venise?

Juana chắp hai bàn tay.

– Phải, nàng nói, đúng như thế. Đấy là sự thật.

Chúng ta hãy cùng đi chung, Sandrigo. Chàng có muốn không? Tôi sẽ đi theo chàng. Tôi sẽ đi đến nơi nào chàng muốn. Tôi sẽ phục vụ cho chàng. Tôi sẽ là người hầu gái, người em hoặc là người tình của chàng. Tôi sẽ là người làm theo ý muốn của chàng...

Thêm một lần nữa, tiếng cười của Sandrigo nghe ghê rợn hơn.

– Chính vì đề nghị đó với ta mà nàng đến Venise phải không?

– Phải!

– Vậy thì! Ông ta lạnh lùng nói, cái mưu chước nhỏ mọn của nàng tương xứng với một mưu chước khác. Tuy nhiên, có một trở ngại nhỏ...

– Mối thù hận của chàng? Ôi! nếu như chàng biết rõ Roland Candiano...

– Thôi đi, nàng hãy nín đi! Ông giận dữ, nếu như ta biết rõ người đàn ông ấy, đó là để thù hận ông ta thêm nhiều hơn! Nhưng không phải vì mối thù hận ngăn trở ta, cô bé Juana.

– Thế thì là việc gì?

https://thuviensach.vn

– Tình yêu.

Nàng bị một đòn choáng váng, mặt nàng trắng bệch. Vào cái giây phút đó, nàng cố chịu đựng với tất cả sự đau đớn, dày vò mà chỉ có trái tim của một người đàn bà mới có khả năng chịu đựng được không bị tan vỡ.

– Phải! Sandrigo nói tiếp với một ý định độc ác để làm nhục người thiếu nữ đáng thương, ta đã yêu và ta được yêu. Vào ngày thứ bảy này, trong giáo đường Saint-Marc, trung úy Sandrigo sẽ kết hôn trước mắt của cả Venise đến dự cuộc lễ đẹp đẽ này. Điều ấy có lẽ làm cho nàng ngạc nhiên... Tuy nhiên, nó đúng như thế. Bây giờ, nếu như nàng muốn biết rõ vị hôn thê của ta, ta không có gì để giấu nàng: Đó là Bianca.

Juana cho đến giờ vẫn đứng, nàng đau đớn té quỵ xuống.

– Nàng thấy, Sandrigo lạnh lùng nói tiếp, rằng ta khó thể rời khỏi Venise vào lúc nầy... Thôi đi, cô bé Juana, trời đã khuya, nàng có thể ra về, bởi vì vào lúc trời tối đen, nàng sẽ rủi ro gặp những điều nguy hiểm...

Ta hy vọng rằng nàng sẽ trở lại gặp ta?... Và cả đến lúc ta dọn đến ở trong dinh thự cùng với Bianca, nàng sẽ luôn luôn được đón tiếp tử tế.

Qua cuộc nói chuyện, tên cướp đã tự hỏi xem gã có nên đâm chết Juana hoặc là có nên giữ nàng lại làm tù binh để ngăn cản không cho nàng đi gặp lại Roland. Nhưng gã tự nói rằng hãy để cho nàng đi, có lẽ gã sẽ biết được điều muốn biết, nghĩa là nơi ẩn dật của Roland. Thật vậy, gã nghi ngờ rằng Juana đã được chàng sai đến gặp gã.

Về phần Juana, những lời nói cuối cùng của Sandrigo dường như đã cướp đi mất tri giác của nàng. Đó là cả một giấc mơ bị sụp đổ. Cho đến giờ nầy nàng vẫn còn hy vọng mơ hồ, và lòng hy vọng của nàng không bao giờ hiện lên một hình ảnh cụ thể rõ ràng nào. Giờ đây, tất cả đều mất hết.

Nàng gượng đứng lên rồi đi thẳng ra cửa với vẻ mệt nhọc, đau đớn vì sự thật quá phũ phàng.

– Sẽ gặp lại nhau, Sandrigo nói.

https://thuviensach.vn

Nàng ấp úng vài lời nói vô nghĩa và bước đi, quá thất vọng, tâm hồn trĩu nặng, đến nỗi người ta sẽ ngỡ là nàng đột nhiên già đi. Nàng vừa biến mất trong cầu thang thì Sandrigo chạy vụt đi và chăm chú theo dõi nàng. Ông thấy nàng đi vào một ngôi nhà được ông ghi nhớ cẩn thận, rồi bỏ đi.

Nửa giờ sau, ông trở lại, dắt theo một tên cảnh binh.

– Chính ở đây, ông bảo gã. Cần phải biết đích xác nàng ở đâu để người ta có thể tìm đúng chỗ nàng ở mà không bị lầm lẫn.

– Việc đó sẽ không mấy khó khăn.

– Tốt. Anh sẽ đứng canh trước ngôi nhà, cho đến lúc anh được thay thế. Nếu như nàng đi ra, anh sẽ theo dõi nàng. Nếu như có một ai đến gặp nàng, ta phải được báo cáo ngay tức khắc.

– Mệnh lệnh của ngài sẽ được thi hành.

Bấy giờ Sandrigo an tâm trở về nhà.

Ở nơi trú ngụ nghèo khổ của nàng, Juana khóc nức nở ...

•••

Trong lúc Juana tuyệt vọng và than khóc, nàng gần như mê muội điên cuồng, nàng cúi xuống trên cái vực thẳm mới đang mở rộng trong tim nàng. Nàng tự hỏi mình rằng giờ đây có lẽ nàng sẽ phải bắt đầu ghen tương với Bianca. Trong khi đó, Sandrigo về đến nhà, đang chuẩn bị trang phục.

Người ta vừa mang đến cho ông một bộ trang phục đại lễ mà ông sắp sửa khoác vào lần đầu tiên trong đời. Bộ trang phục đó gồm có một chiếc quần mặc màu tím, một chiếc áo chẽn bằng nhung cùng màu, một chiếc áo khoác ngắn, bên trong bọc tơ màu tím và một chiếc mũ cắm lông trắng mà trên cấp hiệu có thêu con sư tử của Venise bằng chỉ kim tuyến. Một đai gươm bằng tơ thêu để đeo thanh gươm thao diễn, trong khi ở thắt lưng dắt một cây dao găm ngắn, cán bằng vàng có móc một sợi dây cũng bằng vàng.

Mặc xong bộ trang phục, Sandrigo tự soi gương và lẩm bẩm:

https://thuviensach.vn

– Ai sẽ còn nhận ra nơi ta, tên tướng cướp Sandrigo? Ta tin rằng sẽ không có một ai.

Một đám mây u ám đột nhiên che khuất nụ cười rạng rỡ trên gương mặt của ông.

– Không, không một ai... Cả đến những người bạn đồng hành xưa của ta ở núi.

Ông đã cắt xén bộ râu bù xù của ông và mái tóc đen quăn tự nhiên được chải thật kỹ, tạo thêm nét duyên dáng trên gương mặt khá đẹp trai, có thể gợi cho những người không quen biết một chút cảm tình.

Thật ra, vào lúc đó, gương mặt của Sandrigo chỉ khêu gợi sự khiếp sợ.

Đôi mày nhíu lại, những chiếc răng nhọn hé mở do một cái nhếch mép hăm dọa, đôi mắt tàn nhẫn, Sandrigo nghĩ thầm:

– Nàng Juana tốt của ta, nhờ ở nơi nàng, ta sắp tìm gặp lại kẻ đã xô đuổi ta, kẻ đã đánh cắp ngôi vương vị ở trên sơn trại của ta. Và ngày hôm đó, bất hạnh cho ông ta! Thôi đi, cô bé Juana, hãy đi tìm gặp lại người bảo trợ quý mến của nàng là Roland Candiano; đi đi, cô gái, hãy chỉ đường cho chúng ta...

Vẻ u ám đột nhiên biến mất, và gương mặt của ông bớt căng thẳng.

Sandrigo đội chiếc mũ lên đầu vừa xong, tự nhiên ông nảy ra nhiều ý nghĩ mới, ông tự hỏi:

– Thôi đi!... Sự chinh phục mà ta sắp thực hiện đêm nay sẽ ít khó khăn!

Sandrigo đã lầm. Cũng giống như tất cả mọi "chàng trẻ tuổi đẹp trai", ông có những suy nghĩ quá tốt cho bản thân mình, hoặc là quá xấu đối với những người khác.

Sự thật, đối với ông có lẽ việc giết chết Roland một cách êm thấm ở một góc đường phố nhỏ nào đó còn dễ hơn là chinh phục Bianca. Bởi vì chính cuộc chinh phục này mà Sandrigo đang lo nghĩ đến.

Ông vừa ra khỏi nhà Bembo vào lúc Juana trông thấy ông.

https://thuviensach.vn

Và Bembo đã quả quyết với ông rằng tất cả đều sẵn sàng cho cuộc lễ ngày kia. Cuộc hôn nhân sẽ được cử hành trong giáo đường Saint-Marc, với lễ ban phép lành của chủ giáo, có ca nhạc, trước sự chứng kiến của xã hội thượng lưu ở Venise, sẽ được diễn ra vào ngày thứ bảy.

Tối hôm đó, Imperia tổ chức một buổi lễ lớn, nàng mời tất cả những ai ở Venise được xem như là quý tộc hoặc là nghệ sĩ đến dự. Cuộc hôn nhân ấy đã gây tiếng vang ở trong thành phố, sẽ được chính thức công bố. Sandrigo sẽ được giới thiệu, cũng như là Bianca.

Nhưng ông ta không phải là người duy nhất lưu tâm đến buổi lễ đó.

Ở trong một ngôi nhà trên đảo Ilivolo. Roland và Scalabrino cũng vậy, họ đang chuẩn bị đến tham dự buổi lễ.

Roland mặc một bộ trang phục giống như bộ trang phục mà chàng đã mặc trong cái đêm đáng ghi nhớ là đêm chàng đã giải thoát Imperia trên bờ sông ở đảo Olivolo.

Có lẽ do sự thách đố, hoặc đã nằm trong kế hoạch Roland không thay đổi gương mặt cũng không cải trang cái đầu của mình. Nhưng chàng đeo mặt nạ đen che mắt. Ở trong Venise, tòa đô thị của sự huyền bí, cái mặt nạ che mắt không những được dung túng, mà còn được chấp nhận gần như là một phần của trang phục. Giữa ban ngày, những nàng thiếu nữ xinh đẹp Venise mang một mặt nạ để giữ da mặt chống lại sức nóng gay gắt của mặt trời, cũng giống như người ta để những tấm màn che trước những trái đào để bảo tồn lông măng. Trong nhiều cuộc lễ, những người đàn ông cũng mang mặt nạ, hoặc là để không bị ai nhận ra, hoặc chỉ giản dị do lòng say mê huyền bí là đặc tính của những người dân Venise. Người ta thích “âm mưu” trong những buổi lễ, nghĩa là làm sao phải tìm kiếm ra người nào có thể là người kỵ binh đẹp trai mà người ta không nhận ra cả vóc dáng lẫn bộ trang phục. Buổi lễ được tổ chức tại nhà một người kỹ nữ như là Imperia, phần lớn các quan khách đến dự đều cẩn thận giấu gương mặt của họ. Riêng chỉ có những người trẻ tuổi và những ai không phải lo ngại lời phỉ báng thì đến với gương mặt thật của họ.

https://thuviensach.vn

Buổi lễ sẽ bắt đầu vào mười giờ và sẽ chấm dứt vào hai giờ sáng. Ở Venise người ta bàn tán từ ba ngày qua, các quan khách được mời sẽ có dịp khoe khoang về những sự huyền diệu của mình. Imperia định sẽ làm choáng mắt cả Venise nơi dinh thự của nàng.

Lúc Roland mặc xong quần áo, đã mười một giờ rưỡi, nghĩa là buổi lễ đang hồi náo nhiệt.

Roland đi xuống gian phòng ở tầng trệt, nơi ngày hôm trước, Scalabrino đã tóm được Guido Gennero, viên cảnh sát trưởng, lúc ông ta đến.

Nhiều quan khách, hầu hết là đàn ông đang tụ họp tại đây.

Và nếu như Gennero có mặt ở đây, tất ông ta sẽ nhận ra đúng những người đã xử tội và kết án ông ngay ở phía sau bàn thờ chính của giáo đường Saint-Marc.

Mọi người trong lực lượng của Roland đều nhận được mật lệnh. Chàng chỉ căn dặn họ:

– Bộ hạ của các ông đã sẵn sàng chưa?

– Thưa chủ nhân, họ sẽ có mặt nơi vị trí vào lúc hai giờ.

– Tốt, đúng hai giờ rưỡi, ta sẽ từ dinh thự đi ra. Bây giờ nên chuẩn bị. Nếu như ta không trở ra, cuộc tấn công sẽ bắt đầu vào lúc hai giờ rưỡi.

Các thủ lĩnh đứng lên trân trọng chào kẻ được họ gọi là “chủ nhân” và sau đó đi ra lần lượt, tựa như những chiếc bóng trong đêm tối.

– Chúng ta sẽ thành công chăng, thưa đức ông?

Scalabrino hỏi với giọng run run.

Roland mỉm cười, an ủi:

– Hãy yên lòng, chàng nói với giọng tự tin trầm trầm, an ủi đã có một tác dụng động viên đối với Scalabrino, mi hãy yên lòng, anh bạn đồng hành trung hậu, lực lượng của chúng ta là hai trăm người đủ bao vây một dinh thự và bắt buộc một người đàn bà phải quy hàng...

– Thật đúng, thưa đức ông, xin tha lỗi cho tôi. Tôi cần phải có một sự tin tưởng vô biên ở nơi ngài. Tôi biết rằng ngài sẽ hoàn trả lại con

https://thuviensach.vn

gái của tôi cho tôi; tôi tin tưởng ngài vì ngài đã hứa với tôi. Tuy nhiên... tôi sợ hãi... tôi lo ngại không biết có một sự bất hạnh bất ngờ nào xảy ra không...

– Lúc tám giờ tối này, Bianca vẫn còn ở trong gian phòng của mẹ nàng, ta đã nắm chắc...

Scalabrino im lặng một lúc.

– Thưa đức ông, bỗng nhiên anh nói, ngài đã giao phó cho mỗi người một nhiệm vụ, trừ tôi ra. Vậy tôi phải làm gì?

– Mi, không làm gì cả. Mi chỉ cần đứng ở trên bến, đối diện với cửa vào dinh thự Imperia. Và ở đó, chờ đến giờ qui ước, nghĩa là cho đến hai giờ rưỡi.

– Tại sao tôi, tôi không phải làm gì cả? Scalabrino run run hỏi.

Roland đặt bàn tay lên vai của Scalabrino.

– Tại vì, người cha đáng thương, tư tưởng của mi dao động, quả tim của mi sẽ đau khổ, bàn tay của mi sẽ run rẩy, nên ta nghĩ rằng một sự do dự có thể làm nguy hại đến tất cả. Hãy tin ta, hãy để cho những người bạn đồng hành của chúng ta và ta hành động. Đã thành công một lần trong những điều kiện hiểm nguy, đêm nay chúng ta thuận lợi hơn, vì kết hợp chặt chẽ, không một lý do nào mà chúng ta sẽ không thành công.

Scalabrino nghiêng mình, xúc động mãnh liệt.

– Thưa đức ông, anh nói, tôi thán phục ngài đã dự liệu tất cả với sự dè dặt thận trọng. Ngài có lý do nóng nảy nên tôi không thể chạy xông vào trong cái dinh thự này, trong cái hang ổ này, đáng lẽ ra tôi phải gọi như vậy.

– Hãy kiên nhẫn đợi đến hai giờ rưỡi.

– Xin ngài hãy an lòng, thưa đức ông, tôi biết chịu đựng.

Quả thật, Roland đã lo ngại đến cơn giận dữ và cơn nổi khùng của Scalabrino, hơn là sự do dự của anh ta.

Chàng đi ra và đưa tay ra dấu cho Scalabrino. Nửa giờ sau, nghĩa là vừa hơn mười hai giờ, một chiếc du thuyền đưa chàng đến dinh thự

https://thuviensach.vn

Imperia.

•••

Bây giờ chúng ta trở lại Juana.

Tin cho biết về cuộc hôn nhân của Sandrigo và Bianca, từ nơi người đàn ông mà nàng yêu thương, ban đầu đã làm cho nàng tê tái.

Juana là một cô gái có bản tính dễ xúc động. Nàng có một ý nghĩ táo bạo không chần chờ, phải thực hiện ngay.

Sau những tiếng khóc nức nở, nàng đã quyết định như sau:

– Không thể nào để cho Bianca kết hôn với Sandrigo được.

Tại sao không thể được? Nàng quyết định như vậy, không một trở ngại nào ngăn cản ước muốn của nàng và nàng sẽ biến nó thành hiện thực.

Ngày thứ bảy sẽ cử hành hôn lễ, bây giờ là tối thứ năm!

Nàng hoảng hốt và mất bình tĩnh. Rồi nàng tự bảo rằng sẽ vô ích để chống lại số phận, nàng chỉ còn nghĩ đến việc tự vận mà thôi.

Nàng hình dung thấy mình đang đi thẳng đến một con sông nào đó và lao mình xuống làn nước đen ngòm. Bọt nước sủi lên, và thế là xong: Nàng sẽ hết đau khổ.

Nghĩ như vậy, Juana thôi khóc, gần như vô ý thức, không biết sẽ về đâu và muốn gì, nàng bước đi... Nàng cứ đi, đi mãi...

Gã cảnh binh được Sandrigo giao nhiệm vụ canh ở cửa nhà nàng đi theo nàng từng bước.

Juana buồn rầu đi lang thang suốt nửa tiếng đồng hồ, rồi những ý nghĩ ban đầu lại xuất hiện:

– Không thể nào để cho Bianca kết hôn với Sandrigo được.

Nàng đứng lại, thấy rằng mình đang đứng trên bờ sông Đại-Giang. Mấy người chèo thuyền ngồi trên bến tàu đang trò chuyện và cười đùa.

Juana đặt tay lên vai một người.

– Xin ông vui lòng chỉ cho tôi dinh thự Imperia?

https://thuviensach.vn

Người chèo thuyền không trả lời, đưa cánh tay chỉ hướng, Juana nhìn theo.

Cách đó độ một trăm bước, nàng thấy mặt tiền của dinh thự bằng cẩm thạch chói lọi trong ánh đèn lồng rực rỡ bởi nhiều màu sắc khác nhau.

– Có phải đó là dinh thự của Imperia không? Nàng hỏi và suy nghĩ.

– Chính ở đó, người chèo thuyền nói. Dinh thự đang làm lễ. Dường như nàng kỹ nữ Imperia quyền quý có một đứa con gái và nàng gả đứa con gái đó.

Những người chèo thuyền bật cười lớn.

Juana giật mình. Mặt mày tái xanh, nàng đi thẳng về hướng dinh thự, trong đêm xanh nhạt, thấy dựng cao những tấm vách cẩm thạch trong ánh sáng rực rỡ: Những ánh sáng thật và những ánh sáng nhấp nhánh trên con sông.

Một đám người đứng không xa cửa vào.

Những người ăn xin, ăn mày và những người đến dự phần vào buổi lễ bằng cách chiêm ngưỡng các quan khách của nàng kỹ nữ. Những người ăn xin trong niềm hy vọng sẽ gặt hái một mối lợi bất ngờ nào đó, những người bình dân thì hy vọng sẽ kể lại cho vợ con họ nghe những sự kỳ diệu mà họ vừa trông thấy.

Khi Juana đứng lại ở giữa đám đông đó, bỗng có một chiếc du thuyền vừa cặp vào ở dưới chân cái cầu thang rộng bằng cẩm thạch, một người đàn ông ăn mặc xa hoa hiếm thấy, dẫn theo ba tên gia nhân mặc đồ thêu, bước lên các nấc thang với dáng điệu và bước chân kiểu cách oai vệ. Người đàn ông để lộ gương mặt ra, vài người nhận ra ông, họ xì xào tên ông và kêu lên thán phục.

– Arétin! Ngài thi sĩ danh tiếng Arétin!...

Cùng lúc đó, một chiếc thuyền khác thật bình thường đến đậu kế chiếc du thuyền đẹp lộng lẫy của Arétin, được một gã Nubien da đen mặc một chiếc áo rộng bằng tơ trắng chèo.

https://thuviensach.vn

Người đàn ông mang mặt nạ bước xuống và đi ngay vào dinh, không một người nào nhận ra ông ta là vị Hồng y giám mục thành Venise, ngài Bembo đáng kính.

https://thuviensach.vn

III
NGƯỜI MẸ HAY NGƯỜI KỸ NỮ

Một người kỹ nữ như Imperia ở Venise cũng giống như là một Quốc gia trong Quốc gia. Nàng là thành phần của cơ cấu xã hội. Thay vì phục tòng theo thị hiếu nhất thời của tình nhân, trái lại, nàng là trung tâm hấp dẫn. Đó không phải là một vệ tinh vay mượn ánh sáng chói lọi của vị thân vương hoặc là của người trung lưu. Đó là một thiên thể tỏa ra ánh sáng rực rỡ và nó vạch trong bầu trời một quỹ đạo lộng lẫy của sự sinh tồn. Những nhà quyền quý là những người lệ thuộc của nàng. Dinh thự của nàng không kém dinh thự của nhà Dandolo. Những người tình nhân thoáng qua trong đời nàng như là những chiếc bóng. Ở Venise, có vị Thủ tướng, vị Giám mục, viên Đại Pháp quan, người kỹ nữ, viên đại úy thống lĩnh. Nàng làm một chức vụ, gần như là một giáo quyền. Không có một thời đại nào khác, dù cổ xưa hoặc là cận đại, không tán dương người kỹ nữ đến mức độ đó. Đời thượng cổ là sự tôn sùng vẻ đẹp thuộc về nghệ thuật điêu khắc, và Phryné* được ca tụng như là một pho tượng tuyệt mỹ. Những thời đại mới xem người kỹ nữ như là một "phương tiện" ái tình dễ dãi – ái tình không có tình yêu, những Marguerite Gautier là những hiện tượng ngoại lệ, gần như là những quái trạng. Thời đại Phục hưng thừa nhận người kỹ nữ trong đời sống công cộng.

Imperia, với sắc đẹp lộng lẫy, chói lọi bởi trí thông minh và vẻ duyên dáng đầy hấp dẫn của nàng, ưu thế ấy sẽ có một vai trò quan trọng nếu như nàng không bị hoàn toàn phó thác cho những sự đam mê của con tim và xác thịt của nàng. Do đó, địa vị của nàng thấp hơn khả năng nàng có. Nàng là mẹ của đứa trẻ đáng quý, có một sự tương phản lý thú giữa hai mẹ con. Ở nàng thiếu nữ, con gái nàng, đó là... tất cả sự tiết

https://thuviensach.vn

hạnh, vẻ diễm lệ và sự giản dị, nàng có thể tự nâng cao lên từ sự tương phản đó. Nhưng do lòng ghen tương và mối tình dục luôn cháy bỏng, cho nên nàng cũng chỉ là một người đàn bà tầm thường mà người đời nhận xét rằng nàng chỉ là tấm đá lát đường làm lệch hướng của chiếc xe lộng lẫy đang chạy trên một con đường thẳng tắp.

Cuộc hôn lễ được Imperia quyết định ngay trong buổi tối mà Bembo đã chỉ định ngày tiến hành. Nàng đã tổ chức trong ba ngày, đã lập xong chương trình, nàng ra lịnh cho người quản gia của mình thi hành từng điểm một.

Nàng có khá đông số người trong cái dinh thự rộng lớn mà nàng đã nhận của Jean Davila, con số về những người đàn bà của nàng gồm thị tỳ, hầu gái, người đọc sách, người thoa bóp, người hầu phòng, lên đến mười lăm người. Mười hai tên gia nhân mặc quần áo thêu không có nhiệm vụ nào khác hơn là biểu diễn và tiếp khách. Nàng có ba thư ký, và thơ tín của nàng khá nhiều để chứng minh cho con số của những người thư ký đó. Nàng chu cấp cho những nhạc công để họ chơi lục huyền cầm, thêm nữa là những thi sĩ. Chúng ta chưa tính đến những người đầu bếp, những người đàn bà giặt giũ, những người chèo thuyền để chèo những chiếc du thuyền mỹ lệ của nàng, cuối cùng là những người tôi tớ sai vặt. Số người đó do một người quản gia thân tín cai quản mà sau cái chết của Imperia, theo người ta nói, ông ta đã rút lui với một tài sản riêng lên đến một trăm ngàn đồng đuy ca vàng.

Đến ngày lễ, Imperia dẫn theo viên quản gia, đi vòng bên ngoài và bên trong dinh thự, chỉ dẫn sự bày biện, trang trí. Nàng cho dời chỗ mấy pho tượng, hoặc một vài chậu hoa, thay đổi món nước giải khát, kem nước đá pha rượu, mứt và rượu, cho đặt vài tấm thảm, và cuối cùng, nàng trở về phòng của mình hoàn toàn hài lòng.

Nàng tỏ ra nóng nảy, cười không đúng chỗ, có lúc đột nhiên tái mặt hoặc buồn rầu không duyên cớ.

Đến năm giờ nàng đi vào phòng của con gái như chúng ta thấy, Bianca sống gần như cấm cung ở tận cùng dinh thự.

https://thuviensach.vn

Việc giam cầm đó còn bị giám sát chặt chẽ kể từ lúc Sandrigo đưa nàng thiếu nữ trả về cho người mẹ của nàng. Thỉnh thoảng mới có một cuộc đi dạo của nàng với Bianca, giờ đây nàng cho những tên gia nhân được võ trang đi theo hộ vệ, Bianca không còn tự do đi ra vào ban đêm như thuở xưa.

Giờ đây cuộc sống của Bianca thật vô cùng buồn thảm khi ở bên cạnh thân mẫu nàng.

Cuộc sống buồn bã đó càng làm tăng thêm bởi mối tình thầm kín của nàng mà một vực thẳm xa lạ vừa chia cách giữa nàng với Imperia. Trước kia, giữa hai mẹ con nàng, đó là tình thương lai láng, những buổi trò chuyện kéo dài, và Bianca chỉ có một sự lo sợ: đó là khía cạnh bí mật trong đời sống riêng tư của mẹ nàng mà nàng không sao được sáng tỏ. Giờ đây không còn những sự mặn nồng trong những buổi trò chuyện thân mật. Bianca thấy dường như mẹ nàng ngày càng xa lánh nàng.

Việc chuẩn bị chu đáo của buổi lễ càng làm cho nàng thêm ngấm ngầm lo sợ. Nàng nghe những bước chân đi lại ồn ào; các thị tỳ của nàng nói rằng việc đó có liên quan đến một sự bất ngờ lớn mà người ta dành cho nàng.

Bianca run sợ.

Nàng thấy vắng mẹ nàng suốt trong hai, ba ngày đó.

Khi Imperia bước vào phòng nàng, nàng thấy mẹ mình có một vẻ mặt tàn nhẫn và lạnh lùng mà trước đây nàng chưa từng thấy.

Thật vậy, sự ghen tương đang trỗi dậy trong trái tim nàng kỹ nữ.

Nàng đi vào, dẫn theo một người đàn bà mà hai tay nâng một cái tráp.

– Hãy để cái đó ở đây, Imperia nói, và đi tìm những món còn lại.

Người đàn bà vâng lời và sau đó quay trở lại, tay cầm một chiếc áo dài lộng lẫy bằng tơ trắng. Bà đặt chiếc áo dài lên chiếc ghế trường kỷ, tiếp đến là những vật trang sức vụn vặt khác như khăn choàng, dây nịt, giày bằng tơ.

https://thuviensach.vn

Bianca nhìn thấy sự chuẩn bị chu đáo đó mà thêm lo sợ khủng khiếp. Khi người đàn bà đi ra, Imperia gọi con gái đến gần bên nàng, hôn lên trán nàng, và mở cái tráp ra.

Nàng lấy ra một xâu chuỗi trân châu có vẻ đẹp rực rỡ, một chiếc lược cũng được điểm bằng những hột trân châu màu bạc và một cái khóa dây nịt cẩn trân châu. Cuối cùng, một cái mão nhỏ gồm có một hàng kim cương, một hàng hồng ngọc, ở trên chót cái mão có đính một viên trân châu to đẹp lạ thường.

– Con nói sao về những món châu báu này, con trẻ, nàng kỹ nữ hỏi.

– Nó thật là tuyệt diệu, thưa mẹ.

– Nó còn tuyệt diệu hơn nếu như được con đeo vào.

– Con đeo vào mình, thưa mẹ?...

– Phải, ta muốn thấy, đó là một thị hiếu của đàn bà; con có thể chiều theo một thị hiếu nhỏ của mẹ chớ? Ta muốn thấy con đeo những món nữ trang đó và chiếc áo dài trắng trông như thế nào...

– Thưa mẹ, mẹ muốn gì đến con? Thiếu nữ kêu lên. Ôi! Mẹ hãy nói đi, con muốn biết sự thật hơn, dù cho nó ghê gớm đến thế nào...

– Này con trẻ! Có phải là một việc quá kinh khủng không, đây là cuộc lễ đẹp đẽ nhất từ lâu mới được tổ chức ở Venise.

– Thưa mẹ, thế là để cho con tham dự cuộc lễ mà mẹ đã cho đem đến những món nữ trang đó?

– Phải, con trẻ, ta muốn rằng con phải thật lộng lẫy, thật đẹp đẽ. Con đã quá đẹp rồi! Ta muốn rằng mọi người phải ngạc nhiên khi con xuất hiện trước mắt Venise như là một giấc mơ của thi sĩ hoặc là một pho tượng thánh mẫu của nhà nghệ sĩ. Ta muốn được hãnh diện vì con. Nghe đây, con trẻ, con không còn ở lứa tuổi tự giam mình như là con đã làm; những tư tưởng về sự cô độc của con cuối cùng sẽ giết con chết. Nên ta, ta muốn cho con sống! Con biết rằng ta chỉ có một mình con ở trên đời này, rằng con là tình thương duy nhất của ta...

Những lời nói yêu thương và âu yếm đó, Imperia thốt ra đầy mâu thuẫn, tương phản giữa ý nghĩa và âm điệu. Nàng dường như bị kích

https://thuviensach.vn

thích quá độ bởi một cơn phẫn nộ ngấm ngầm mà nàng chưa dám bộc lộ.

Nàng đột nhiên ngừng lại, ngắm nhìn con gái với vẻ thâm trầm và lẩm bẩm:

– Phải, con xinh đẹp!... Kẻ nào yêu thương con, kẻ nào thuộc về con quả thật sẽ cảm thấy say mê đắm đuối... Trong khi ta...

Bianca sợ hãi nắm lấy hai bàn tay của mẹ! – Mẹ có sao không, thưa mẹ? Nàng kêu lên. Những lời nói lạ lùng mà mẹ vừa thốt ra có ý nghĩa gì? Ôi!

Mẹ làm cho con sợ hãi, mẹ ơi!

Imperia cố gắng làm một động tác.

Nàng gượng cười và nét mặt trở lại bình thản.

– Thật đúng, nàng nói, ta điên cuồng, hãy tha thứ cho ta, con trẻ. Ta hơi nóng nảy... Ta nghĩ rằng lần đầu tiên, con xuất hiện trong một cuộc lễ.

Nàng vội quay về chiếc ghế trường kỷ, nơi để chiếc áo dài.

– Hãy nhìn xem. Bianca, nàng nói, vẫn tiếp tục cười, cái áo dài này thích hợp với con một cách tuyệt vời, chính ta đã trông coi việc may cắt và một khi mặc vào, một khi được trang điểm với những món nữ trang, con sẽ thành như một vị hoàng hậu... Và sẽ không có vị hoàng hậu nào lại không ganh tị với con... Nhưng đã sắp đến giờ, con trẻ... Ta muốn chính tay ta mặc cho con, để không cho một chi tiết nào làm giảm đi nét cân đối mà ta đã chăm chút cho con...

– Thưa mẹ... Bianca bỗng nhiên nói, con sẽ không tham dự buổi lễ này.

Imperia giật mình, một tia hy vọng như soi sáng vẻ mặt nhăn nhó của nàng. Tuy nhiên cần phải quyết định về Bianca, một trận chiến đấu quyết liệt giữa sự ghen tương và tình mẫu tử đang lay động dữ dội trong tâm hồn của người mẹ.

Nếu như Bianca gặp phải một nguy cơ, tất mẹ nàng sẽ không chút do dự nào quyết liều chết để cứu nàng. Nhưng Bianca, được Sandrigo yêu

https://thuviensach.vn

thương, tự nhiên trở thành một kẻ tình địch của nàng. Và kẻ tình địch như thế nào? Với tất cả vẻ đẹp rực rỡ của tuổi thanh xuân, càng xinh đẹp hơn bởi trang phục lộng lẫy và bởi một ngọn lửa linh động trong đôi mắt của nàng làm tươi thêm đôi má luôn hơi hơi tái xanh.

– Mẹ biết rằng, thiếu nữ nói tiếp, những cuộc lễ được tổ chức trong dinh thự này luôn luôn gây cho con một sự ghê tởm. Mẹ biết rằng con đã đau đớn biết bao nhiêu, và những gì con cố gắng làm nhằm đưa mẹ ra khỏi cuộc sống mà bao điều bí mật đang đè nặng lên tâm hồn con.

– Ôi! Nếu như nó có thể chống lại ta, Imperia khao khát nghĩ thầm; nếu như nó có thể lẩn tránh, đừng đi đến... Để cho chàng không thấy nó!....

– Con phải làm thế nào giữa những người mà con không hề quen biết và cũng không muốn quen biết? Thiếu nữ nói tiếp.

– Đó là cần thiết, con ạ, Imperia nói với giọng nghẹn ngào.

– Cần thiết! Con không hiểu. Và chính điều đó đã giết chết con, ám ảnh trong tư tưởng của con, làm con hoảng hốt trong những đêm mất ngủ, con không hiểu được những gì xảy ra ở xung quanh con. Con không hiểu được, thưa mẹ!

– Con muốn nói gì? Nàng kỹ nữ ấp úng.

– Mẹ hãy nghe con nói; đã từ lâu và nhất là kể từ buổi ra đi của con đến Mestre, có những việc làm cho con ngạạt thở và con cần phải nói với mẹ. Con cảm thấy rất nghiêm trọng và đã đến lúc buộc lòng con phải nói ra. Chúng ta hãy mở rộng con tim chúng ta, thưa mẹ, và chúng ta cố gắng hiểu nhau.

Bianca nói với sự cương quyết lạ lùng.

Chưa bao giờ mẹ nàng thấy nàng như thế. Bà thán phục nàng, nhưng bà cũng lo ngại nàng nhiều hơn. Cuộc so gươm ghê gớm của tình yêu và lòng ghen tương trở nên quyết liệt. Bà cảm thấy những nhát đánh dứt khoát sắp được tung ra.

– Con hãy nói đi, ta sẽ trả lời theo yêu cầu của con.

https://thuviensach.vn

– Vậy thì, trước hết con muốn biết tại sao sự hiện diện của con trong buổi lễ này là cần thiết, chính mẹ đã nói ra lời ấy; tại sao ngày hôm nay chớ không phải ngày hôm qua; tại sao mẹ muốn rằng con phải xuất hiện ở nơi phòng khách của mẹ, mà bấy lâu mẹ vẫn luôn giữ không cho con nghe cả những tiếng ồn ào?

– Tại vì thời gian đã thay đổi, con trẻ; tại vì... Con không hiểu rằng con đã đến tuổi mà những sự lo nghĩ mới phải đi vào trong tâm trí sao? Ngày hôm qua con vẫn còn là con nít, ngày hôm nay con là thiếu nữ, con phải theo qui luật chung, và ngày kia con sẽ trở thành một thiếu phụ...

– Việc đó có nghĩa là mẹ gả con lấy chồng? Bianca hỏi vừa tái xanh mặt.

– Thật đúng!

– Trong trường hợp đó, mẹ đã chọn lựa sẵn người đàn ông cho con?

– Việc đó cũng đúng nữa, Imperia nói, vừa sa sầm nét mặt.

– Nếu như con nói với mẹ rằng con không muốn, rằng hạnh phúc của con là được như hiện nay. Nếu như con tha thiết van xin mẹ thêm một lần nữa là đưa con đi xa khỏi Venise, thì mẹ cùng đi với con?

– Ta trả lời với con rằng cuộc hôn nhân của con rất cần thiết.

– Cũng vẫn lời nói đó! Cần thiết cho ai? Chao ôi! hãy nói đi, mẹ!

– Cho ta! Imperia nói to.

Giữa người mẹ và đứa con gái có một sự im lặng báo trước cơn giông tố. Imperia cúi đầu. Nàng bị lay động bởi những cái rùng mình, đôi mắt nàng đăm chiêu. Bianca trái lại, đang tìm kiếm ánh mắt của mẹ nàng, chính nàng cũng hết sức xúc động, nhưng tỏ ra quyết đi đến cùng câu chuyện. Việc thông báo bất ngờ cuộc hôn nhân của nàng đã làm cho nàng bối rối. Nàng hiểu rằng còn rất nhiều chuyện để biết, do đó nàng cần phải duy trì sức lực.

– Đây này, giọng nàng chầm chậm, những gì đã làm cho con kinh hãi, thưa mẹ. Ở mẹ có những điều mờ ám mà con muốn là sáng tỏ. Thường thường, trong những đêm trường thao thức, con đã để cho

https://thuviensach.vn

dòng tư tưởng nóng sốt của con trôi theo những sự quay cuồng. Con luôn tự hỏi tại sao ở lứa tuổi thơ ngây của con lại phải xa mẹ. Con tự hỏi tại sao, nay hoàn cảnh đã đưa con về gần mẹ, mẹ lại chắn một bức tường ngăn cách giữa cuộc sống của hai mẹ con ta. Tuy nhiên, con cảm thấy rằng mẹ rất thương yêu con, và con, con hết lòng thương yêu mẹ... Cho nên có một việc gì đó đã chia rẽ mẹ con ta!... Mẹ chỉ cho con đi ra ngoài ban đêm, lúc trời chạng vạng, và mẹ đã cẩn thận che giấu mặt con. Chính mẹ, người ta cũng cho rằng mẹ muốn che giấu. Ở đây, trong dinh thự của mẹ, trong ngôi nhà của mẹ, con sống quạnh hiu như là ở trong một ngôi nhà riêng biệt. Con đã đau khổ nhiều, con đã khóc nhiều vì cuộc sống đó. Thưa mẹ, đó là những gì ghê tởm nhất trong những bí ẩn đó, con hiểu rằng về phía của mẹ, mẹ cũng khổ sở như con. Và đối với những điều bí mật như vậy, có một lý do mạnh mẽ hơn cả mẹ!... Nhưng, chưa phải hết. Con cũng tự hỏi tại sao không bao giờ mẹ nhắc với con về cha con.

– Cha của con! Imperia ngắt lời âm vang.

– Vậy con, con không có một người cha sao? Thế con là một đứa con gái không có tên sao?

Câu hỏi bất ngờ của Bianca với sức đè nén của tình cảm lâu nay cuối cùng được đưa ra ánh sáng.

Imperia ngả mình trên một chiếc ghế bành. Trong cuộc đời làm kỹ nữ của mình, nàng không bao giờ tiên liệu một câu hỏi như thế, một sự bất hạnh như thế. Và rằng, một ngày kia, con gái của mình sẽ tò mò muốn biết về tên của người cha nó.

Chao ôi! Tại sao nàng lại có một đứa con gái làm chi! Tại sao nàng quá yêu thương đứa trẻ đó! Tại sao tình cảm đó đã lần hồi thấm sâu vào quả tim khốn nạn của nàng! Tại sao, đã có được một đứa con gái, nàng là người kỹ nữ, đứa con gái đó lại là một tiên nữ tinh khiết, tính tình thẳng thắn và cương quyết, một trí thông minh tuyệt vời, được trời phú cho những đức tính cao quý!...

Vào phút đó, Imperia cảm thấy lo ngại một sự chết chóc.

https://thuviensach.vn

Nàng quên lãng tất cả! Sandrigo và Bembo, buổi lễ và cuộc hôn nhân!

Một sự nhục nhã ê chề đè nặng lên trái tim nàng, nàng là kẻ luôn luôn chỉ biết có sự trơ trẽn...

– Con hãy im đi! Nàng ấp úng. Con hãy im đi! Ôi Bianca, con không biết rằng con đang khuấy động những sự nhục nhã về cuộc đời mẹ...

Nàng vừa thốt ra lời nói đó, tự cảm thấy ghê tởm về cuộc đời mình, nó lần lượt hiện ra như là một tấám màn che bỗng nhiên bị xé toạc ra trước mắt nàng.

Bianca nắm chặt hai bàn tay của mẹ. Nhìn thẳng vào đôi mắt ấy như muốn đọc thấu những ý nghĩ của mẹ mình.

– Những sự nhục nhã! Nàng lẩm bẩm với một giọng đầy đau đớn, những sự nhục nhã! Chao ôi! Thưa mẹ, mẹ nói quá nhiều hoặc là quá ít...

– Ta van con. Bianca.

Nàng thiếu nữ ôm chặt mẹ vào trong đôi cánh tay.

– Mẹ hãy nói đi, nàng nói với vẻ cương quyết.

Imperia giấu chiếc trán vào lồng ngực của nàng trinh nữ, dường như những vai trò đã đảo lộn mà người kỹ nữ là đứa con gái đang thú nhận tội lỗi với người mẹ. Trong tư thế đó, Imperia nói:

– Con muốn biết sao?

– Phải, con muốn biết!

– Cuộc đời ta, con trẻ đáng thương... Một cuộc đời đầy may rủi và ô nhục... Con có biết cái tên của mẹ con đang mang không!... Con nói đến cha con... Một tên cướp chưa bao giờ trông thấy con, không hiểu biết cả sự hiện hữu của con...

– Ôi ghê tởm!... Ôi khủng khiếp!...

– Phải, Bianca con ạ, ghê tởm và khủng khiếp, đó là sự bí mật mà con hỏi ta, bởi vì con đã hỏi thì buộc ta phải nói với con rằng, khi ta đi ngang qua, người ta nhận ra ta, và biểu lộ một sự thán phục nhục mạ, họ bảo với nhau: Kia là Imperia, người kỹ nữ danh tiếng!...

https://thuviensach.vn

Bianca tái mặt, kinh tởm.

Cố nén những giọt nước mắt muốn tuôn ra, nàng cắn chặt môi cho đến rướm máu để khỏi bật ra tiếng kêu la tuyệt vọng và nhục nhã từ con tim đau đớn dâng lên và trong khi Imperia khóc nức nở, nàng thiếu nữ nhẹ nhàng ru mẹ trong đôi cánh tay ấm áp của mình.

Rồi Bianca nói, với giọng thiết tha âu yếm:

– Đừng bao giờ nhắc lại một lời nào về những điều đó nữa, thưa mẹ, mẹ yêu dấu, những lời nói mà con đã hỏi mẹ, con sẽ quên hết... Đừng bao giờ nữa, ôi! Đừng bao giờ, cả ý nghĩ của con, lời nói của con sẽ không bao giờ đánh thức nơi mẹ về những kỷ niệm đó. Quá khứ đã chết, cuộc đời đang mở rộng trước mắt chúng ta, vẫn còn đẹp đẽ. Chúng ta sẽ cùng đi chung, chúng ta sẽ đến một nơi xa lạ mà không một ai biết chúng ta, nơi mà chúng ta có thể sống với gương mặt thật, nơi mà con sẽ tự hào nói về mẹ: “Người này là người mẹ yêu dấu của tôi”.

Những lời nói cuối cùng đã đánh thức mạnh mẽ vào tâm trí của Imperia.

Nàng làm một động tác kềm chế, cố đè nén sự xúc động của mình.

Đi! Rời khỏi Venise! Không còn gặp lại Sandrigo nữa!

Điều đó đối với nàng thật quá sức.

Người mẹ đã có một lúc ưu thắng; tình cảm của người kỹ nữ lại sống dậy với những mối dục tình chớp nhoáng mà chỉ cần một giờ đồng hồ cũng đủ làm cho nó kích động, cũng như là một giờ đồng hồ nhiều khi đủ làm cho nó suy thoái với tính đa dâm như lửa, vô liêm sỉ và trơ trẽn của nàng...

Những gì nàng vừa nói ra chỉ đơn giản làm nhẹ bớt nỗi uẩn khúc trong lòng.

– Đi! Nàng nói, hỡi ôi! Đó sẽ là hạnh phúc của ta; nhưng mà không thể được!

– Không thể được! Bianca kêu lên ngạc nhiên khi thấy mẹ nàng vẫn khăng khăng sau lời thú tội ghê gớm, tim nàng phập phồng, tựa như sắp

https://thuviensach.vn

tan vỡ.

– Đừng tra hỏi ta nhiều hơn, nàng kỹ nữ lại nóng giận nói tiếp. Chỉ nên biết rằng từ cuộc đời quá khứ của ta, nó đã dồn ta vào cảnh tuyệt vọng, và ta bị nguy cơ nếu như con không bằng lòng cứu vớt ta.

– Hãy nói đi, thưa mẹ, con sẵn sàng.

– Vậy thì! Con trẻ, cuộc hôn nhân đó... Cuộc hôn nhân mới đó có thể cứu được mẹ. Con đừng có tưởng rằng ta muốn hy sinh hạnh phúc của con. Người đàn ông đó đã thú nhận với ta về tình yêu chân thành của ông ta đối với con... Nàng nhíu mày khi nói như thế... người đàn ông đó ở Venise đang giữ một địa vị được mọi người ao ước. Ông ta mạnh mẽ, trẻ, đẹp... Quá đẹp trai khiến cho nhiều thiếu nữ muốn được ở vào địa vị của con... Trung úy Sandrigo, Bianca, được dành cho một tương lai tốt đẹp. Sống bên ông ta, con sẽ giàu sang, được trọng vọng, được kính nể, và mẹ của con sẽ chết đi, sung sướng khi được biết con sung sướng.

Nàng kỹ nữ lại khóc nức nở.

Nàng thương cho số phận của chính mình khi gợi nhớ đến Sandrigo và thật sự thán phục việc hy sinh của nàng đối với con gái của mình, xóa đi những gì đã thỏa thuận với Bembo.

– Không bao giờ! Cả người này, lẫn một người nào khác, Bianca run run kêu lên.

– Con phải yêu thương ông ta, Imperia nói tiếp, dường như nàng không nghe nói, dù chỉ là để báo ơn ông ta, bởi vì chính ông đã cứu thoát con và đưa con về gần bên mẹ.

– Không bao giờ!... Ôi! nhất là kẻ đó! Con thù ghét ông ta!

– Con thù ghét ông?

– Phải, thưa mẹ!

– Tại sao? Ông ta đã làm gì đến con?

Bianca đỏ mặt và liên tiếp tái xanh:

– Đã làm gì đến con... Không có gì cả!

– Thế thì... ai? Nào hãy nói đi...

https://thuviensach.vn

Nàng kỹ nữ thăm dò diễn biến tình cảm con gái với sự chú ý.

– Đến lượt con, thưa mẹ, con van xin mẹ, đừng có hỏi con nhiều hơn, Bianca ấp úng.

– Con có muốn ta nói cho con nghe điều gì đang xảy ra ở trong lòng con không. Bianca.

Nàng thiếu nữ run run.

– Con thù ghét Sandrigo, bởi vì con đang yêu.

– Con!...

– Con yêu thương kẻ đang thù hận Sandrigo, con yêu, khốn nạn cho con! Con yêu thương Roland Candiano!

– Roland Candiano! Bianca nói với một sự ngạc nhiên thành thật. Con không biết người đàn ông đó.

– Con biết ông ta! Đó là kẻ đã bắt cóc con ở đây, kẻ đã đến trình diện ban đầu ở đây với ta được giới thiệu là y sĩ, kẻ đã ẩn núp trong ngôi nhà ở Mestre. Ông ta là kẻ đã thề nguyền đem đến sự bất hạnh và cái chết cho ta, kẻ mà ta thù hận, còn con, con lại yêu thương, khốn nạn cho con, con yêu thương Roland Candiano!

Bianca thốt ra một tiếng kêu đau đớn. Sự phát hiện điều có liên quan đến mối tình của nàng và tên họ người đàn ông được nàng thương yêu, bỗng chói sáng trong tim và tâm trí nàng.

Nàng ngã ra phía sau, bất tỉnh.

Imperia ném một cái nhìn về đứa con gái của mình với sự đổ vỡ thảm hại, mơ hồ, nó còn xa lạ với chính nàng. Nàng ngồi xuống, trầm ngâm, chống tay lên đầu gối và hai bàn tay ôm lấy cằm, không hề nghĩ đến việc cứu chữa cho đứa con mình.

Bianca, mặt mày trắng bệch, mắt nhắm lại, như là một tấm màn che khuất sự bí mật của trái tim dịu dàng và của tình yêu, ngực nàng bất động, như đã chết ở dưới chân mẹ nàng.

Trong vòng mười phút trôi qua, tư tưởng của nàng kỹ nữ thay đổi mạnh mẽ từ cực này sang cực kia trong thế giới của những mối dục tình.

https://thuviensach.vn

Phải, đó là cả một thế giới của những mối dục tình mà nàng đã từng lăn lộn giữa những đám mây đen dày đặc của những dục vọng thấp hèn.

Một trong những cực đó có tên Sandrigo.

Cái cực kia, tên Roland Candiano.

Và đây là những gì từ từ nhớ lại trong tâm trí của nàng mà nàng đang tìm cách xếp lại thứ tự những việc trước đây còn rời rạc.

Nàng đã yêu thương Roland.

Và cái động từ *yêu thương* có một nghĩa rộng rãi, phong phú, một chiều hướng thâm sâu, một sự tượng trưng tuyệt đối. Nàng đã *yêu thương* Roland, rồi đi sâu vào những mối tình kế tiếp của mình, nàng không tìm thấy lại cảm giác giống như ban đầu. Những vị thân vương, những vị hồng y, những vị tướng lãnh, những nhà quý tộc, và trong những sự tình cờ của thị hiếu yêu đương bừa bãi, nàng hiến dâng cho cả những người chèo thuyền, những kẻ chăn dê, những tên cướp. Tất cả những người đó nối tiếp nhau trong mối tình một năm, một tháng, một ngày, một phút. Tất cả mọi người đều mang đi từ nơi nàng cái cảm giác vô tận của dục vọng. Nàng đã cướp đi tất cả hồn vía của những người đó. Đối với bọn họ, vòng tay ân ái của nàng dịu dàng hoặc là thô bạo, kích động hoặc là tình tứ, đã để lại nhiều kỷ niệm sâu sắc không thể phai mờ được. Phải, thực sự, nàng đã yêu thương tất cả họ. Nhưng không một ai để lại ở nàng một kỷ niệm nào trong trái tim hoặc trong tâm trí nàng. Nàng đã lấy họ, rồi bỏ rơi họ, gây ra bao vụ phá sản, gieo rắc những sự tuyệt vọng. Nàng đi vào xã hội như là một ánh sao băng rực lửa vụt ngang qua bầu trời, được chiêm ngưỡng, và bị kinh sợ, huy hoàng và ghê gớm.

Không. Không có gì cả trong tâm hồn nàng. Những diện mạo nhiều vô số của những kẻ mà xác thịt của nàng đã làm cho điên đảo, mà những nụ hôn của nàng tựa như những vết cắn đã gây cho trạng thái hoan lạc đê mê. Những diện mạo đó chuyển động mơ hồ; không một diện mạo nào nổi bật lên trong trí tưởng tượng của nàng với sự khêu

https://thuviensach.vn

gợi thật mạnh mẽ mà tình yêu đã tạo ra. Và sau nhiều năm chậm chạp trôi qua, người đã được yêu thương vẫn còn sống mãi trong tâm trí của kẻ đã yêu thương. Từ những cử chỉ, giọng nói, tướng mạo đến ánh mắt, nụ cười... Vĩnh viễn được gắn chặt như là một lớp dung nham nhẫn kết tinh thành kim cương.

Riêng, chỉ một mình Roland Candiano đứng vững trên những cảnh điêu tàn đó.

Nàng đã yêu thương người đó!

Nàng yêu thương chàng...

Giờ đây, bất ngờ do một thị hiếu nhất thời của những giác quan, nàng đã ngủ vào trong đôi cánh tay của Sandrigo. Sandrigo là gì đối với nàng? Một kẻ vũ phu có sức mạnh thô bạo, một sinh vật giống như nàng ở tư tưởng, theo như nàng nghĩ là đẹp trai, không thiếu bộ điệu thanh nhã, nhưng hung bạo, tinh quái, giọng cười chế nhạo, ánh mắt man rợ. Đó là người đàn ông có cái gì tương xứng với nàng, Imperia. Nàng đã tìm ra ở đó người đàn ông được tạo đúng kích thước của nàng. Và tính thị hiếu nhất thời mới đó không giống những tính thị hiếu nhất thời xưa của nàng. Nàng run run khi tưởng nhớ đến ông ta... Phải, Sandrigo vượt hơn cả những người khác! Phải, mối dục tình của nàng đối với ông ta là thật sự.

Đó là những gì Imperia mơ tưởng trước đứa con gái yêu của nàng đang nằm bất tỉnh dưới chân nàng.

Và nàng hiểu rằng còn có việc khác nữa, nàng cần phải đi sâu hơn nữa xuống vực thẳm, hoặc ít ra là ném xuống đó một cây đuốc để thấy cho rõ ràng.

Tại sao, khi nghĩ rằng Sandrigo yêu thương Bianca, nàng lại tỏ ra giận dữ?

Và đồng thời, tại sao việc biết rõ Bianca yêu thương Roland Candiano, lại gây cho nàng một sự đau đớn chưa từng có?

Bỗng nhiên, sự thật hiện ra trước mắt nàng, chói lòa:

https://thuviensach.vn

Nàng yêu thương Sandrigo bằng tất cả xác thịt, và nàng yêu thương Roland bằng tất cả con tim.

Mối dục tình thật sự của nàng đối với tên cướp chỉ được dùng để che đậy mối tình yêu bất diệt của nàng đối với Roland!

Nàng thuộc về Sandrigo, phải; tất cả những sự đam mê bồng bột của sự khoái lạc, sự ghen tương phát xuất nơi nàng chỉ do một điều duy nhất là Sandrigo yêu thương Bianca.

Nhưng nàng sẽ chết đối với một nụ cười của Roland.

Và cái ý nghĩ rằng một người đàn bà khác yêu thương Roland đối với nàng không thể chịu đựng nổi.

Và người đàn bà khác đó, chính là con gái của nàng!

Lần lần, đi sâu vào tư tưởng của mình, nàng khám phá ra ở nơi đó mối thù hận đối với đứa con gái được nàng tôn sùng biết bao cho đến ngày hôm nay. Nàng chậm chạp cúi xuống bên Bianca.

Và nàng đang quỳ gối, gương mặt gần sát gương mặt của Bianca. Bỗng một quyết định thật ghê rợn đang trỗi dậy trong con người đáng nguyền rủa của nàng.

Vào lúc đó, Bianca tỉnh lại.

Đôi mắt nàng mở ra. Nàng trông thấy. Nàng nghe.

Bianca trông thấy cái gương mặt mà ban đầu không nhận ra. Nàng nghe những lời nói làm cho nàng lạnh giá vì kinh hãi và khủng khiếp. Cái gương mặt nhăn nhó bởi sự thù hận, với đôi mắt nẩy lửa, đôi môi co rúm, cái gương mặt tái mét đầy vẻ đe dọa, có phải là gương mặt của mẹ nàng không. Và những lời nói ghê gớm tuôn ra, đó là Imperia, đó là mẹ nàng đang lẩm bẩm:

– Ôi! Nếu như nó đừng tỉnh dậy... Chết luôn!...

Bianca nhắm mắt lại, có cái trực giác chớp nhoáng rằng mẹ nàng có lẽ sắp giết chết nàng.

– Bianca! Nàng kỹ nữ gọi.

Nàng thiếu nữ chờ một lúc, rồi mở mắt ra.

https://thuviensach.vn

– Con đã bị một cơn choáng váng, Imperia nói, nhưng sẽ hết ngay con ạ.

– Phải, con tin chắc không có gì cả.

– Đây này, uống đi, Imperia nói tiếp, rồi đưa cho con gái một ly thuốc bổ.

– Không, không, Bianca kêu lên với một sự khủng khiếp, sự từ chối mang nhiều ý nghĩa.

– Con không muốn uống sao?

– Thật vô ích, con cảm thấy hoàn toàn hồi phục, con xin thề với mẹ... Nhưng, chúng ta đã nói gì, vào lúc con mắc phải cơn choáng? À phải rồi! Rằng đêm nay mẹ sẽ tổ chức một cuộc lễ lớn, phải không?

– Thật vậy, con trẻ, chúng ta cũng có nói đến những chuyện khác.

– Chúng ta đừng nên nói gì cả, con van mẹ, đừng gì cả, chỉ nên nói đến cuộc lễ mà thôi. – Mà con đã từ chối tham dự.

– Con có nói như thế sao?... Vậy thì, con đã lầm...

Con muốn tham dự, con muốn thấy...

– Thật sao? Imperia ngạc nhiên kêu lên.

– Phải, phải, thật sự... Hãy đi đi... Để cho con mặc quần áo... con muốn được xinh đẹp, theo như lời mẹ bảo.

Imperia choáng váng, đi ra không thấy rằng Bianca không còn thốt ra tiếng gọi mẹ nữa, không nhận thấy những lời nói liếng thoắng cuồng nhiệt của con gái mình. Vả lại, nàng quá bận lo nghĩ về những gì đang xáo động trong lòng nàng. Với tất cả sự ghen tương mâu thuẫn, nàng lẩm bẩm:

– Tại sao nó thay đổi ý kiến?... Tại sao bây giờ nó muốn làm cho xinh đẹp để đi dự cuộc lễ đó?...Bianca còn ở lại một mình, bắt đầu đóng kín cửa phòng.

Khi những thị tỳ của nàng gõ cửa xin giúp nàng mặc quần áo, nàng bảo rằng nàng sẽ tự mặc lấy, dặn họ đừng quấy rầy nàng với bất cứ một lý do nào.

https://thuviensach.vn

Lúc bấy giờ nàng bắt đầu gom vài món đồ nhỏ lại gói thành một gói nhỏ.

Nàng mặc vào quần áo ấm, trùm lên đầu một áo tơi choàng và mở hé cánh cửa trổ ra hành lang, nơi đó Bembo đã đi đến một lần. Hành lang đó ngăn cách gian phòng của Bianca với phần dinh thự còn lại. Bên tay mặt, nó dẫn đến phòng ăn, nhà bếp và nhà ở của bọn gia nhân. Bên tay trái, nó dẫn đến một cầu thang chật hẹp mà Bianca biết rõ. Chính tại đây, thuở xưa, nàng cùng mẹ đi ra ngoài trong những cuộc đi dạo cô đơn rất thích thú, dọc theo các bến tàu ở Lido, trong phong cảnh thần tiên với những đường chân trời xa thẳm.

Hành lang vắng vẻ.

Với bước chân nhẹ nhàng và run rẩy, nàng thiếu nữ đi vào hành lang. Đến cầu thang, nàng đi xuống và đứng trước một cánh cửa thấp gài chặt ở bên trong bằng những chốt cửa lớn. Nàng chỉ cần đẩy chốt cửa, và cánh cửa mở ra. Một lúc sau, nàng ra đến bên ngoài. Nàng vội vã bước đi, không hề nghĩ ngợi, để khoảng cách càng xa càng tốt giữa mẹ nàng và nàng.

Lúc đó vào khoảng tám giờ tối, bóng đêm trùm xuống các bến sông và những đường phố nhỏ vẫn còn vắng vẻ.

Bianca dừng lại cách dinh thự năm trăm bước, nơi một con đường nhỏ trổ ra một con sông mà nàng không biết.

Lúc bấy giờ, tim của nàng bắt đầu đập mạnh, nàng nhận ra tình trạng khủng khiếp của nàng.

Đi đâu? Làm gì? Rồi nàng sẽ ra sao?

Không có bạn hữu, không còn có mẹ, không có nhà cửa.

Nàng cô đơn, hầu như không có tài sản, chỉ riêng một ít tiền và vài món nữ trang được nàng mang theo.

Nàng đang lo sợ.

Một lúc, nàng tưởng chừng như muốn trở lui vào trong dinh thự, để phải nhìn cảnh người ta coi thường mẹ nàng, lại đương đầu với bà và chống cự lại bà.

https://thuviensach.vn

Nhưng cái hình ảnh đầy ghê tởm đang hiện ra trước mắt nàng: Gương mặt nhăn nhó của Imperia cách gương mặt nàng hai đốt tay, và lời nói của mẹ còn đâu đây:

– Ôi! Nếu như có thể nó chết luôn!

Bấy giờ, do câu chuyện đã gây ra nỗi đau lòng cho nàng làm cho nàng thêm phần xao xuyến: Mẹ nàng là gì? Một người kỹ nữ! Bà đã nói ra. Bà đã xác nhận, thú thật việc đó. Một người kỹ nữ? Bianca đã có nghe nói đến điều đó, và cái khái niệm mơ hồ về cuộc sống xa hoa và dâm ô không xa lạ với nàng. Mẹ của nàng, một người kỹ nữ!...

Vậy thì, việc đó có thể lướt qua trong tâm trí của bà. Nàng sẽ vui vẻ biết bao nếu như nàng có thể an ủi cho thân mẫu! Nàng sẽ hạnh phúc biết bao nếu như nàng có thể giả bộ không hiểu và cố quên đi dĩ vãng nhơ nhuốc của mẹ.

Nhưng mà mẹ nàng, là kỹ nữ, bà hành động theo người kỹ nữ.

Ôi! Nếu như nàng có thể chết!

Cuối cùng, Bianca chạy trốn thẳng trước mặt, cố cho mau ra đến con sông.

Nàng đến gần người chèo thuyền nàng gặp đầu tiên.

– Ông có vui lòng đưa tôi đi ngang qua đầm nước mặn lớn được không?

– Tôi, không được, thưa phu nhân. Chiếc du thuyền của tôi quá nhỏ, và đôi khi có những luồng gió lớn. Cần phải đến sông Đại-Giang, bà sẽ tìm được những gì bà cần đến.

– Sông Đại-Giang? Bianca ngơ ngác... Phải đi ngõ nào?

– Nếu như phu nhân cho phép, người chèo thuyền nói với giọng lễ độ thanh cao theo truyền thống của người bình dân thành Venise, tôi xin có vinh hạnh được hướng dẫn bà.

Bianca gật đầu cám ơn. Người chèo thuyền bước đi, nàng đi theo ông ta.

Mười phút sau, họ đứng trên bờ sông Đại-Giang, và Bianca rùng mình khi trông thấy chỉ cách hơn hai trăm bước là mặt tiền của dinh thự

https://thuviensach.vn

Imperia vừa được người ta bắt đầu thắp đèn sáng trưng.

– Này, Pietro! Người chèo thuyền kêu lớn.

Một người đàn ông từ một chiếc du thuyền lớn có buồm đứng dậy.

– Có việc gì thế?

– Một bà hành khách cho anh.

– Tốt, Pietro nói vừa nhảy lên bờ. Phu nhân muốn đi du hành?

– Tôi muốn đi ngang qua đầm nước mặn lớn.

– Tốt, đây là việc của tôi. Chiếc Sirena sẽ đưa bà đi ngang qua như một mũi tên, nó biết đường đi. Xin phu nhân vui lòng xuống thuyền.

Bianca quay lại định thưởng cho người chèo thuyền đã hướng dẫn nàng một đồng tiền, nhưng người này đã kín đáo biến mất.

Nàng thiếu nữ vịn vào bàn tay ông chủ thuyền của chiếc Sirena và bước xuống thuyền. Thầy Pietro đã đánh thức hai người thủy thủ và một cậu bé tập sự đang ngủ ở đằng mũi; Bianca ngồi vào dưới chiếc lều, chiếc Sirena bắt đầu lướt trên mặt nước.

– Cần phải đưa phu nhân lên tại điểm nào ở trên bờ biển?

– Tại điểm nào?

– Phải, đầm nước mặn rộng lớn...

– Vậy thì, gần con đường đi Mestre.

https://thuviensach.vn

IV
NGƯỜI ĐÀN ÔNG "NÂU" Ở TRONG RỪNG

Lúc đó vào khoảng mười một giờ rưỡi, chiếc Sirena cặp vào bờ, sau khi đã đi ngang qua đầm nước lớn ngăn cách Venise với đất liền.

Mười phút sau chiếc du thuyền chạy đi, và Bianca còn lại một mình trên bãi biển, nàng trông thấy nó biến mất như là một con én biển mất hút vào trong đêm tối. Ông chủ thuyền đề nghị được đi theo giúp nàng hoặc là cho người đi theo nàng, nhưng thiếu nữ muốn đi một mình. Nàng thận trọng lo ngại sợ bại lộ hoặc là một cuộc phản bội, và ý nghĩ một mình đi trong đêm tối với một người đàn ông xa lạ làm nàng sợ hãi.

Nàng ở lại một mình. Chừng nào còn trông thấy chiếc du thuyền, nàng tự khen thầm về quyết định của mình. Đến lúc chỉ còn có đêm tối ở xung quanh mình, nàng không còn nghe rõ những tiếng rên rỉ của biển đang oán than trên bãi cát. Nàng chỉ còn thấy trên bầu trời những đám mây đang chạy trốn, xô đuổi bởi một làn gió lạnh lẽo. Nàng có một cái rùng mình bất ngờ, cảm thấy nỗi lo sợ đầu tiên xâm chiếm. Nàng đi xa bờ biển để tránh bị gió thổi tạt hơi nước vào mặt. Con đường đi Mestre ở gần một bên, Pietro đã có chỉ hướng, nàng đi mau trên đường lộ.

Hai bên đường, những cây trắc bá to lớn tỏ ra đang âu sầu, nàng có cảm giác dường như đó là những lời than vãn của chúng.

– Nàng đi đâu thế, cô bé? Nàng đi đâu một mình? Sao? Nàng chỉ có một mình, thật sao? Nàng không có cha, mẹ, anh em, cả chồng, lẫn tình nhân, không có gì cả ở trên đời sao? Chỉ có một mình, trong đêm ghê rợn này, thật tối đen và thật buồn bã...

Trong thâm tâm, Bianca thấy vui vui nghĩ thầm:

https://thuviensach.vn

– Ở đằng kia, trong ngôi nhà nhỏ ở Mestre thật yên tĩnh và êm đềm, ta sẽ tìm gặp một người chị, một người mẹ: Juana, chị Juana tốt của ta, ta sẽ tìm ra ông lão hiền lành... Ta sẽ tìm gặp lại... Ôi! Có lẽ... chàng sẽ trở lại, chàng... Chỉ một ánh mắt của chàng thôi cũng an ủi được ta, và chỉ một lời nói của chàng cũng đủ làm cho ta trở nên mạnh mẽ...

Với một niềm hy vọng như thế, Bianca can đảm, đi suốt một giờ đồng hồ. Đến cuối giờ, nàng thấy mình đứng trước bìa một khu rừng mà con đường chạy xuyên qua.

Nàng dừng lại run rẩy.

Những khối bóng đen nổi bật trên những khối bóng màu xám, đó là khu rừng hiện ra trước mắt Bianca.

Những tiếng vi vu, xào xạc, và những tiếng thì thầm huyền bí ở đáy rừng sâu thẳm.

Một giọt nước rơi xuống, một con rắn bỏ chạy, hàng triệu côn trùng ngước mắt nhìn xem ai đi đến...

Nàng càng tiến sâu về phía trước.

Lần lần, ánh sáng lờ mờ từ trên các đám mây tai tái đã biến mất.

Bianca đi vào dưới một vòm cây đan chéo nhau, đêm tối hoàn toàn với tất cả khủng khiếp của nó.

Nàng dừng lại, hồi hộp.

Màn đêm âm u bao phủ cả khu rừng. Người đàn ông can đảm nhất, nếu ông ta có một mình, cũng không tránh khỏi sự khiếp sợ mơ hồ trước cảnh huyền bí này toát ra cũng như là hạt sương đêm từ từ ngấm dần vào tâm hồn.

Bianca là phụ nữ, nghĩa là có tính nhạy cảm mau hơn và hứng khởi mạnh mẽ hơn. Một người phụ nữ?... Một thiếu nữ như nàng có trí tưởng tượng mãnh liệt, dễ bị kích thích thái quá, không lường trước được sự nguy hiểm của thiên nhiên.

Đột nhiên một con nai kêu lên ở bên phía trái nàng.

Đó là tiếng kêu khàn và bi thảm hòa lẫn tiếng gầm gừ của ác thú, tiếng kêu trầm trầm dữ tợn. Những tiếng đó gầm, thét, rống vang và là

https://thuviensach.vn

một điều lo sợ khó tả.

Đó là một con nai đang kêu, sát bên cạnh nàng.

Nếu như nàng được biết rõ, nó sẽ làm cho nàng được yên lòng.

Nàng không được biết. Và cái giọng gay gắt, dữ dội gầm thét một cách thô bạo đó càng gieo thêm nỗi sợ hãi cho nàng.

Nàng bắt đầu chạy.

Bấy giờ ở bên tay mặt nàng, những tiếng kêu hăm dọa như vậy vang dội, rồi ở nơi xa hơn, tất cả mọi phía, đêm tối tràn ngập những tiếng gầm thét. Thế rồi chính đêm tối cũng bắt đầu gào thét do những âm thanh xa lạ vọng đến.

Bianca lảo đảo, hai tay giơ thẳng ra phía trước, quờ quạng, chạy bất kể đường sá hay là bụi rậm.

Một ý tưởng đuổi theo nàng bén gót.

Đó là người Đàn ông Nâu ở trong rừng.

Người Đàn ông Nâu ở trong rừng?... Là ai?

Một sáng tác hoang đường, một nhân vật truyền kỳ, một trong những sinh vật không bền vững sinh sản trong các nơi hoang dã, trong rừng, dưới biển, trong sa mạc hoang vu, tất cả những nơi nào thâm sâu, mênh mông, và huyền bí.

Họ luôn luôn sống một cuộc đời buồn bã thu hẹp cùng lúc với những sự mê tín càng bị xóa mờ. Nhưng thời bấy giờ, sự mê tín còn rất mạnh mẽ, và những sinh vật đó có một đời sống rất mãnh liệt.

Mỗi khu rừng có một sự truyền kỳ của nó. Khu rừng này cũng có chuyện hoang đường của nó.

Bianca biết rõ câu chuyện. Juana đã thuật lại cho nàng nghe với cái vẻ trang trọng của những người tin tưởng. Người ta có nhắc lại cho nàng nghe ở Venise.

Phải! Người Đàn ông Nâu ở trong rừng đang đuổi theo nàng bén gót.

Ông ta rượt theo đến gần, lùi xa để làm cho nàng hốt hoảng hơn, để đùa giỡn nàng.

https://thuviensach.vn

Và chính ông ta đang gầm, thét, lúc thì ở gần sát bên nàng, lúc thì ở nơi xa...

Và cả một chuyện hoang đường đang hiện lên trong tâm trí rối loạn của nàng.

Câu chuyện hoàn toàn đúng sự thật, không thể chối cãi về người Đàn ông Nâu hiện ra trong sự tưởng tượng của nàng.

Nàng tự ôn lại trong lòng, đúng theo lời kể của Juana.

Người Đàn ông Nâu ở trong rừng!...

•••

Ông ta là ai?

Nàng bị vấp ngã, té quị trên đầu gối, hai tay ôm đầu, chờ đợi nhát đánh oan nghiệt...

Sự việc xảy ra từ thuở xa xưa vào thời kỳ lập quốc đầu tiên ở Venise. Câu chuyện truyền kỳ, được thêu dệt thêm qua các thời kỳ, không chú ý đến một niên đại ký thành thạo. Nếu không thế thì nó đâu phải là chuyện truyền kỳ? – Đặt vị trí một thành trì ở giữa đầm nước mặn, vào những thời kỳ xa xôi, những người Venètes đầu tiên có ý nghĩ táo bạo thiết lập nên một thành phố ở giữa biển, một thành phố hoàn toàn quân sự trở thành sào huyệt của bọn cướp biển.

Vào các thời kỳ đó, đầm nước mặn còn trải ra rất rộng về phía Tây và về phía Bắc. Mestre vẫn chưa hiện hữu, cũng như là khu rừng. Tại nơi có những ngôi nhà ở Mestre như hiện nay, xưa kia là những tảng đá ngầm và những làn sóng biển rền vang. Chính nơi này hiện nay mọc những cây sồi, cây trắc bá và cây bách hương.

Vào khoảng giữa của khu rừng hiện nay, một thành trì được xây dựng lên, có bốn tháp canh chắc chắn bảo vệ trên một hòn đảo, hoặc đúng hơn là trên một hòn đá như là một cái tổ chim hải âu.

Đây là nơi cư trú của một người có tên là Catenaccio có bản sắc gần giống như là gã Râu Xanh trong truyện cổ dân gian của chúng ta.

https://thuviensach.vn

Catenaccio, theo truyền kỳ được gọi là nam tước, mặc dù vào thuở xa xưa của câu chuyện truyền kỳ vẫn chưa có tước vị đó, Catenaccio sống trong thành trì của ông ta với một trăm bộ hạ có võ trang và với các gia nhân của mình.

Những chiếc tàu đáy bằng rộng lớn chở ông cùng đám bộ hạ cưỡi ngựa trang bị đầy đủ đi đến đất liền hoặc là đến thành phố vừa mới thành lập mà sau này sẽ trở thành nữ hoàng của biển. Mỗi lần, từ nơi xa người ta trông thấy những chiếc tàu đáy bằng rời khỏi thành trì, mọi người run rẩy, những người đàn bà thì than khóc, những người đàn ông thì chuẩn bị một cuộc chống cự tuyệt vọng. Thật vậy, nam tước Catenaccio chỉ rời khỏi sào huyệt của mình để đi cướp bóc, đốt phá. Và nhất là ông ta thường thực hiện những cuộc tàn phá và sự giận dữ điên cuồng đối với Venise vừa mới thiết lập. Thật vậy, cho đến nay ông là vị chúa tể duy nhất trên đầm nước mặn lớn, cho nên ông nhìn với một lòng ganh tỵ giận dữ khi bên cạnh ông, trong các hòn đảo cát, có những người láng giềng táo bạo đến tranh giành với ông quyền bá chủ trên mặt biển và trên mảnh đất lân cận. Thành ra cứ khoảng ba hay bốn năm, ông xuất hiện với đám bộ hạ có khí giới, đổ bộ và ngồi trên mình ngựa, áo có bọc sắt, tay cầm giáo, và những cuộc tàn sát lớn bắt đầu. Ông hủy diệt những trụ nhà sàn bên trên xây cất những ngôi nhà, làm ngập lụt những dinh thự vừa mới xây dựng lên, giết càng nhiều người càng tốt, và cuối cùng đi trở về sào huyệt của mình, bắt đem đi những nàng thiếu nữ Venise đẹp nhất trong số những người đẹp.

Cứ vào mỗi lần viễn chinh, Catenaccio trở về đều bị tổn thương, vì đã bỏ lại trên chiến trường một số lớn đồng bọn. Nhưng vừa trở về, ông bận lo thay thế những người chết. Còn về những người bị thương, ông không chút lo lắng: Một lần dứt khoát, ông ra lịnh chất họ lên một chiếc tàu được người ta đưa đến nơi mà sau này là con sông Orfana, theo ký ức thê thảm còn truyền lại; và bấy giờ người ta chỉ làm cái việc giản dị nhận cho chìm chiếc tàu. Do biện pháp đó, Catenaccio đã thuyết phục bộ hạ rằng cần phải chiến thắng hoặc là chết tại chỗ. Những kẻ còn sống sót được tưởng thưởng rất trọng hậu: Vàng, nữ trang và

https://thuviensach.vn

những người phụ nữ. Trong những ngày tiếp theo cuộc viễn chinh, đó là một sự trác táng ghê gớm ở trong thành trì. Từ nơi xa, những người dân Venise nghe những tiếng kêu la của vợ họ vẫn còn chống cự và người ta nghĩ rằng sự giận dữ và sự khủng khiếp của họ ngày càng lớn biết bao. Về phía Catenaccio, vừa tái lập xong đám bộ hạ ăn cướp của mình, là ông ta đi lên tháp canh phía Đông nhìn qua Venise; bấy giờ suốt trong nhiều ngày, ông ngắm nhìn với vẻ tức tối những người Venise đang can đảm tiếp tục tiến hành công việc của họ, và ông chuẩn bị một cuộc viễn chinh mới.

Có bốn cái tháp ở lâu đài, theo như lời truyền kỳ vẫn còn nói. Mỗi một tháp canh dành cho một người đàn bà bị ông bắt về sào huyệt. Mỗi người đàn bà đó đến lượt của mình, phải chịu sự ân ái của ông. Cho nên sau mỗi chiến dịch, thì việc xảy ra như sau:

Ở trong sân tòa lâu đài, Catenaccio chọn trong số những nữ tù nhân bốn người được ông thích nhất và được ông chọn lựa theo bốn nhan sắc khác nhau: số còn lại được ông bỏ lại cho đám quân lính. Bấy giờ ông cầm tay một trong bốn nàng dẫn đến, đúng hơn là xô đẩy về phía cái tháp ở hướng Đông. Tại đây, trước sự hiện diện của người đàn bà đang ở đó, ông bắt đầu cưỡng hiếp người đàn bà mới đến. Rồi ông nắm đầu tóc của người đàn bà cũ, chặt một cái rơi đầu. Ông cũng lập lại hành vi đó ở trong ba cái tháp kia. Đó là cách thức Catenaccio xếp đặt chỗ ở cho bốn người vợ mới, vào sau mỗi cuộc viễn chinh của ông.

Theo truyền kỳ, sự lân cận với một gã phóng túng như thế thật sự là một thiên tai. Người Đàn ông Nâu chồng chất những tội ác mà không thể tiên đoán đến chừng nào mới chấm dứt những tai họa đó. Người Đàn ông Nâu, chính là Catenaccio, được tặng biệt danh như thế là do tóc và chòm râu dài màu nâu của hắn.

Những người dân Venise tìm đủ mọi biện pháp hữu hiệu để loại trừ cái tai ách đó. Ban đầu, họ muốn dùng một chiến lũy bao bọc quanh thành phố đang xây cất. Nhưng chiến lũy bị người Đàn ông Nâu tàn phá một cách dễ dàng, nhanh chóng. Rồi họ nỗ lực tấn công tòa lâu đài, nhưng võ trang kém, trang bị không đầy đủ, họ bị đẩy lui và chịu

https://thuviensach.vn

những sự tổn thất ghê gớm. Cuối cùng, một đạo binh, bị đánh bại chỉ còn một nắm tay, tuyệt vọng, vì đã vô ích cầu nguyện Saint Pierre và Saint Paul – vả lại vào thời kỳ đó chưa có những vị thánh này – họ đành buồn bã quyết định bỏ những hòn đảo của họ để đi ẩn trốn ở nơi xa.

Bấy giờ, ở trong Venise có một thanh niên bình dân tên là Marc. Chàng là vị hôn phu của một cô thiếu nữ xinh đẹp được chàng yêu thương tha thiết, cũng như là chàng đã được yêu thương. Nàng bị Catenaccio bắt đi và chịu chung số phận với các người bạn gái của mình. Nàng tên là Giovanna. Nỗi tuyệt vọng của Marc thật là to lớn. Nhưng thay vì than khóc rên rỉ vô ích như những đồng bào của mình, chàng giữ riêng những ý tưởng của mình, gạt bỏ sự phiền muộn trong lòng và nghĩ đến việc báo thù. Nhưng làm thế nào? Không thể xâm nhập vào trong lâu đài. Chưa bao giờ Catenaccio để cho một người đàn ông đi vào, ông từ chối cả tiếp rước những người đi hành hương, trên đường đi đến đất Thánh, đến hỏi xin ông tá túc. Chúng tôi xin nói rằng truyền kỳ không có giải thích tại sao có một đất thánh và có những khách đi hành hương vào thời kỳ được chỉ dẫn, xảy ra trước khi Chúa ra đời. Nên ông đã từ chối không cho những khách hành hương tá túc, còn về phần những tù binh, chúng ta biết rằng ông ta không bắt họ bao giờ, vì đã có thói quen giết chết tất cả.

Một năm kia, Catenaccio, người Đàn ông Nâu chuẩn bị một cuộc đổ bộ lên Venise.

Người ta quả quyết rằng cái đêm trước ngày khởi hành, quỷ Satan, kẻ che chở cho Catenaccio, hiện ra trước mặt ông ta và hết sức khuyên ông nên bãi bỏ cuộc viễn chinh đó.

– Tại sao như vậy? người Đàn ông Nâu gầm vang, tại sao lần này ta lại không đi cải thiện một số dự trữ đàn bà đẹp cho giường ngủ của ta, một số rượu ngon cho bầu rượu của ta, và một số vàng cho những bộ hạ của ta?

https://thuviensach.vn

– Ta không thể tỏ cho ai biết điều đó, Satan đáp lại, "Thật vậy, Saint Marc đã cấm đoán ta hẳn hòi. Và mi nên biết rằng Saint Marc đã nhận những người Venise dưới sự bảo vệ của ngài, là một vị thánh ghê gớm sẽ tận diệt ta nếu ta cãi lịnh ngài.

– Tốt! Hãy tống cổ Saint Marc và cả chính mi đi! Ta chỉ làm theo ý ta.

Satan lắc đầu và đau buồn rút lui, theo như thói quen rút lui của ông ta, nghĩa là bằng cách đi sâu vào trong lòng đất giữa tiếng động vang lừng đầy khói.

– Có bao giờ người ta trông thấy một gã nhát gan như thế! Catenaccio càu nhàu rồi liền ra những lịnh cuối cùng cho cuộc viễn chinh đã được dự định.

Đến lúc rạng đông, những người võ trang lên ngựa, đội mũ sắt, mặc giáp sắt, những tay áo giáp và những ống áo giáp bằng sắt cột chặt bằng những sợi dây da, dáo và chùy cầm nơi tay, xuống những chiếc tàu đáy bằng lập tức rời bến, ba hàng chèo lập tức khua động mặt nước nhịp nhàng theo tiếng hát của những người chèo thuyền và những quân sĩ, những âm thanh hòa tấu thành một bản nhạc khủng khiếp.

Catenaccio và lũ bộ hạ được tiếp đón bởi một đám mưa tên cũng không ngăn được họ đổ bộ; một cuộc chiến đấu đẫm máu tiếp diễn và chẳng bao lâu, những người Venise bị thất trận, bắt đầu bỏ chạy. Catenaccio, nhớ đến những lời khuyên nhủ của người bạn Satan, bắt đầu cười cợt. Cuộc cướp phá bắt đầu và kéo dài suốt cả ngày đêm.

Sáng hôm sau, Catenaccio dẫn đầu đám bộ hạ ở lâu đài, rời khỏi Venise bị đốt cháy, bị tàn phá thêm một lần nữa, mang theo khoảng năm chục người đàn bà và thiếu nữ.

Trong sân tòa lâu đài, người Đàn ông Nâu duyệt qua những kẻ khốn nạn và theo thói quen, chọn ra bốn người cho riêng mình, nếu chưa phải là đẹp nhất, ít ra cũng là những người đàn bà được ông ta thích.

Ngay tức khắc, ông ta nắm cánh tay một người lôi vào trong ngọn tháp bên Đông, là ngọn tháp ngó về hướng Venise.

https://thuviensach.vn

Ông đi vào trong một gian phòng rộng lớn nơi kẻ bị hoạn nạn đang ở sắp sửa bị Catenaccio cắt cổ sau khi đã thỏa mãn mối dục tình với người đàn bà mới đến.

Kẻ khốn nạn đang quỳ trong một góc tháp, tay cầm một cây dao găm.

Ngay sau khi trông thấy người đàn bà sắp sửa là nạn nhân thay thế cho mình, nàng giật mình và cố hết sức khó khăn mới giữ khỏi thốt ra một tiếng kêu.

– Giovanna, Catenaccio gầm vang, hãy nghe rõ ta nói!

Thế là đến lượt người nữ tù nhân mới bị bắt giật mình. Bởi vì người nữ tù nhân mới chẳng ai khác hơn là Marc, chàng thanh niên đẹp trai, vị hôn phu của Giovanna. Sau trận chiến đấu, chàng đã cải trang thành một người đàn bà, vì đã trù định cái kế hoạch liều lĩnh để xâm nhập vào trong lâu đài nhờ ở mưu mẹo đó. Làm thế nào chàng được thật sự nhận ra là một người đàn bà? Làm thế nào Catenaccio lựa chọn chàng, người đầu tiên, để lôi kéo vào trong ngọn tháp phía Đông? Chuyện truyền kỳ không màng đề cập đến những tình tiết như thế. Và chúng tôi chỉ làm cái việc nhắc lại mà thôi.

– Giovanna! Catenaccio kêu lên, hãy nghe ta nói! Mi đã chống cự lại ta nhờ ở cây dao găm đáng nguyền rủa của Saint Marc cho mi, nhưng mà giờ cuối cùng của mi đã đến; nếu như ta đã không thể cưỡng bức mi, thì ít nữa ta cũng có thể cắt họng mi!

Do như vậy, Marc biết rõ rằng vị hôn thê yêu dấu của mình vẫn còn trinh tiết, người ta nên nghĩ đến nỗi vui mừng khôn xiết của chàng.

Bấy giờ, Catenaccio quay sang phía Marc:

– Và mi, đàn bà, mi tên gọi là gì?

– Mi sắp được biết! Marc trả lời với một giọng vang lừng.

Đồng thời, chàng vứt bỏ chiếc áo dài đàn bà chàng đang mặc và hiện ra với một áo giáp sáng ngời, tay cầm một thanh gươm.

– Ta tên Marc, chàng nói tiếp, và ta được vị thánh của ta đang mang tên phái đến, để trừng phạt mi về tất cả những tội ác của mi.

https://thuviensach.vn

Ngay tức khắc, Marc xông đến và thọc sâu lưỡi gươm vào cổ họng ông ta trước khi Catenaccio kịp hồi tỉnh lại khỏi sự ngạc nhiên và kinh hãi gây ra do cái tên và sự xuất hiện bất ngờ đó.

Người đàn ông Nâu ngã gục xuống trong một vũng máu rộng và Giovanna rung rẩy nhảy vào trong đôi tay của vị hôn phu và cũng chính là người đã giải phóng cho nàng.

Vào lúc đó, Satan hiện ra và cúi xuống mình người Đàn ông Nâu đang rên rỉ trong cơn hấp hối, kêu lên:

– Ta đã nói những gì với mi?

– Mi có lý, Catenaccio nói. Hãy mang ta đi, bởi vì chúng ta đã thỏa thuận với nhau.

Quỷ Satan buông ra một tiếng cười khủng khiếp, nắm lấy đầu tóc của Catenaccio và gõ vào những lát đá cho nứt ra, ông ta đi sâu vào trong lòng đất. Ngay lập tức, những tấm vách thành của tòa lâu đài đáng nguyền rủa tan rã ra với một tiếng vang khủng khiếp và một lúc sau, cả thành trì được xây cất trên tảng đá đều chìm sâu dưới đáy biển.

Người ta không biết do phép lạ nào Marc và Giovanna được ở trong một chiếc thuyền đi về đến Venise. Đôi trai gái được tiếp rước hết sức long trọng. Chẳng bao lâu họ làm lễ thành hôn và những đứa con xinh xắn lần lượt ra đời.

Đó là câu chuyện truyền kỳ như vậy về người Đàn ông Nâu ở trong rừng được người ta vẫn còn kể lại trong các ngôi nhà tranh ở miền thượng nước Ý với không ít sợ hãi, sau khi đóng chặt hết các cánh cửa.

Đây là những gì được người ta kể thêm:

Linh hồn của người Đàn ông Nâu bị đày phải vĩnh viễn đi lang thang ở trên nơi địa bàn đã xảy ra những tội ác của ông. Cho nên, chừng nào đầm nước mặn lớn vẫn còn hiện hữu trong những truyền thuyết thời kỳ nguyên thủy thì những người đánh cá vẫn còn bị xui xẻo lôi cuốn cho đến nơi vị trí xưa của tòa thành trì đáng nguyền rủa! Thỉnh thoảng họ trông thấy một chiếc thuyền ma từ nơi đó đưa lên một tiếng kêu chói tai điếc óc. Lúc bấy giờ họ chèo ráo riết chạy trốn, bởi vì chiếc thuyền ma

https://thuviensach.vn

rượt theo họ, và người Đàn ông Nâu tìm cách chiếm đoạt những người vợ của họ.

Nhiều thế kỷ trôi qua. Cát đã lấp đầy một phần đầm nước mặn, đất thay thế cho biển ở nơi trước kia có tảng đá của Catenaccio; cây cỏ mọc lên, rồi nguyên cả khu rừng nổi lên giữa bờ biển và Mestre, ngôi rừng mà ngày hôm nay đã biến mất.

Nhưng chúng ta đừng tin rằng Catenaccio dễ dàng từ bỏ những bùa ngải của ông ta. Trước kia ông ta là người Đàn ông Nâu của chiếc thuyền ma, bây giờ ông ta thành người Đàn ông Nâu chạy bộ đuổi theo, có thế thôi.

Những người bị ông đuổi theo luôn luôn là những người đàn bà, những người thiếu nữ dại khờ đã liều lĩnh đi đêm, bị gặp phải ông ta.

Ông rượt theo họ, truy lùng từ bụi rậm này đến bụi rậm khác, và bất hạnh cho họ nếu bị ông ta bắt được.

Người ta kể lại số thiếu nữ đã mất tích ở trong rừng, và những sự mất tích đó được quy cho người Đàn ông Nâu.

Bianca là một thiếu nữ có nghị lực, tính tình cương quyết và thẳng thắn. Sự mê tín không ảnh hưởng mấy đến nàng, vả lại nàng có một trình độ học vấn, đó là sự đảm bảo cho nàng.

Nhưng nếu như người ta đem một người thiếu nữ nào khác ở vào trong trường hợp khủng khiếp như Bianca, chắc chắn lý trí người thiếu nữ đó cũng cuống cuồng rối loạn. Nếu người ta để người thiếu nữ đó ở giữa cảnh tăm tối, tận đáy một khu rừng sâu với những tiếng gió gào thét, những tiếng rên rỉ, lời oán than huyền bí, những tiếng kêu của hươu, nai đập vào tai như là những tiếng kêu la ghê rợn. Trong bóng tối dễ gây cho người ta nỗi sợ hãi, cảm giác rùng rợn... Nếu như thình lình người ta gợi lại trong trí nhớ của đứa trẻ đó câu chuyện được kể đi kể lại nhiều lần và một chuyện truyền kỳ như chúng tôi vừa thuật lại, người ta sẽ cảm thông sâu sắc tâm trạng của Bianca trong lúc khốn quẫn này.

https://thuviensach.vn

Chúng tôi đã nói rằng nàng bị té quỵ xuống và nhắc lại với giọng khủng khiếp.

– Người Đàn ông Nâu ở trong rừng! Người Đàn ông Nâu đó đang rượt đuổi theo ta!

Thời gian xảy ra như vậy được bao lâu?...

Có lẽ đến hai hoặc ba giờ sáng, tiết trời lạnh giá. Bianca run rẩy vì lạnh cóng, không còn đủ sức chống lại sự sợ hãi nữa. Nàng tiếp tục bước đi với bước chân lảo đảo, tai lắng nghe, mắt mở to, nỗi khiếp sợ càng tăng, nàng rùng mình ớn lạnh.

Bỗng nhiên, nàng nghe có bước chân từ phía sau.

Bước chân dồn dập, dường như tức giận.

Và lần này, không còn là một ảo giác nữa, một kẻ nào đó đang chạy theo sau lưng nàng.

Bianca tập trung tất cả các sức lực.

Nàng chạy thẳng đến trước mặt, không một hy vọng nào thoát khỏi tay người Đàn ông Nâu ở trong rừng, nàng chạy bởi một bản năng cuối cùng.

Tiếng kêu the thé của một con cú mèo, phá tan cảnh im lặng. Tiếng kêu đó là báo hiệu một niềm xui xẻo, nàng đáp lại bằng một tiếng kêu tuyệt vọng. Và lần thứ hai, nàng té quỵ xuống, cảm thấy trên gáy mình hơi thở của người Đàn ông Nâu trong rừng.

Chỉ một lúc người lạ chạy theo sau đuổi kịp nàng. Từ lớp trong chiếc áo khoác ngoài, ông thò ra một chiếc lồng đèn mờ, đưa lên, hắt ánh sáng chiếu trên khuôn mặt của Bianca.

Một nụ cười khó tả lúc bấy giờ nở trên môi người đàn ông đó.

Và nếu như Bianca ngước mắt lên vào lúc đó, hẳn nàng còn kinh khủng hơn là thấy mình đứng trước bóng ma của Catenaccio, nàng sẽ nhận ra khuôn mặt ghê tởm của con quái vật mặt người đang cúi xuống mình nàng.

https://thuviensach.vn

V
TIẾP THEO NGƯỜI ĐÀN ÔNG NÂU Ở TRONG RỪNG

Lúc mười giờ, các quan khách của Imperia bắt đầu đi vào trong dinh thự. Ngay lập tức, giàn nhạc lục huyền cầm và kèn bấm khởi tấu lên những bản nhạc êm ái, khiêu dâm, gợi hứng tình yêu, như mọi khi người ta thường chơi tại nhà nàng kỹ nữ, chính nàng cũng là một nhạc sĩ tài ba. Những bản nhạc đó do Imperia sáng tác, cảnh trí xa hoa và rực rỡ của các gian phòng lớn tràn ngập ánh đèn bởi hơn ba trăm cây bạch lạp đang cháy. Mùi hương thơm ngào ngạt tỏa ra của rất nhiều loại hoa, âm nhạc du dương cùng bánh kẹo và nước giải khát thơm, ngon, tất cả những món đó làm cho cuộc lễ của Imperia thêm hào hứng cho thú tiêu khiển thượng lưu, các quan khách tham dự lấy làm vinh hạnh, vui vẻ. Và mỗi cuộc lễ mới, nàng kỹ nữ còn giới thiệu cho quan khách thưởng ngoạn quang cảnh mới lạ. Lúc thì cuộc khiêu vũ của những xứ ở xa xôi; lúc thì, những vở kịch đồng quê, có lý do phơi bày những cảnh lõa thể; lúc thì, một vở kịch câm trong đó có những Eros, Phocbé, Astarté, Léandre và Daphnis đóng vai trò đam mê của họ trong những bộ y phục làm cho khán giả ngạc nhiên, suy ngẫm.

Tối hôm đó, Imperia đã báo trước cho các vị khách của mình hay rằng đây chỉ là một cuộc hội họp bình thường, không có trình diễn và khiêu vũ.

Thật vậy, mục đích của cuộc hội họp này là để tuyên bố chính thức với Venise rằng nàng kỹ nữ có một đứa con gái, một điều chỉ riêng những bạn bè thân thiết mới ngờ đến; và đứa con gái đó sắp sửa kết hôn, lại là điều mà tất cả mọi người không biết. Hơn nữa, nàng muốn giới thiệu Sandrigo như là vị hôn phu của con gái nàng, nàng mỉm cười và nghĩ thầm:

https://thuviensach.vn

– Biết bao quang cảnh mà ta đã hiến dâng cho những người Venise và làm họ kinh ngạc, nhưng cái quang cảnh của Bianca lộng lẫy bởi những viên đá quý, đi qua các phòng khách của ta, vịn vào bàn tay của trung úy Sandrigo, đó là quang cảnh đáng chú ý nhất.

Tuy nhiên, cái ý nghĩ ban đầu đó đã biến đổi, sự ghen tương cuối cùng đã trỗi dậy trong lòng nàng kỹ nữ vào đúng ngay giờ cuộc lễ bắt đầu.

Cuộc lễ đang hồi náo nhiệt. Chúng ta thấy Sandrigo và Bembo đi đến, trong khi Roland Candiano cũng đang chuẩn bị đến đó. Những khách mời của Imperia, trong đó đàn ông chiếm đa số, hầu hết mang mặt nạ, những người đàn bà có nhan sắc tuyệt trần, đối thủ của nàng kỹ nữ danh tiếng, đi lại trong những gian phòng khách rộng lớn. Cho tới giờ phút này nàng kỹ nữ vẫn chưa xuất hiện.

Quả thật, đây là sự việc đã xảy ra:

Vừa rời khỏi con gái nàng, sau cảnh tượng xúc động mãnh liệt mà chúng ta vừa chứng kiến, Imperia trở về phòng của mình, trái tim bị xâu xé bởi cơn giận dữ do hai sự ghen tuông.

Ghen tuông, bởi vì Sandrigo yêu thương Bianca.

Ghen tuông, bởi vì Bianca yêu thương Roland Candiano.

Tin rằng con gái của mình đang mặc y phục để xuất hiện ở cuộc lễ, nàng kỹ nữ cũng bắt đầu mặc y phục mà chẳng mấy chốc nàng trang điểm xong với hy vọng làm phai mờ sắc đẹp của con gái mình nhờ ở kỹ xảo.

Một người đàn bà, theo nàng nhận xét, đó là một cái cớ cho những bộ quần áo tuyệt mỹ, những mùi hương huyền diệu, còn về nhan sắc, đó là thứ yếu. Người ta có thể biến đổi những đôi mắt lờ đờ bằng những đôi mắt sắc sảo lôi cuốn, biến đổi một làn da khô khan và nhăn nheo bằng một làn da láng mịn tươi mát nhờ hoa huệ bóp nát với những hoa hồng... Cái kỹ xảo, cái nghệ thuật lớn để trang điểm là làm cho đẹp thêm, làm cho vẻ đẹp tự nhiên tôn thêm phần rực rỡ, đầy sức hấp dẫn; Đó là những gì gây xúc động cho đàn ông nhiều hơn là một nhan sắc tự

https://thuviensach.vn

nhiên. Dĩ nhiên người đàn bà cũng cần phải học nghệ thuật làm cho tâm hồn của mình đẹp thêm, và chắc chắn sự quyến rũ sẽ đạt đến mức độ cao hơn do trí thông minh của họ. Cảnh tiếp chuyện của một người kỹ nữ phải được tô vẽ với bao nhiêu kiến thức cũng như trang điểm một gương mặt. Người con gái đần độn nhất, có thể trở thành người con gái sáng chói nhất trong một cuộc trò chuyện, do sức mạnh của ý chí, của sự can đảm và lòng kiên nhẫn; nếu như nàng không có hy vọng, thì nàng nên tự kết liễu đời mình!

Và kết quả ra sao khi những nguyên tắc lớn đó đem áp dụng cho một người đàn bà có một vẻ đẹp kiều diễm và một trí thông minh cao cả!

Lúc bấy giờ, đó là sự đắc thắng – không phải là sự đắc thắng chóng tàn cám dỗ một người nào đó, mà là sự đắc thắng vĩnh viễn được ghi vào lịch sử, được thi văn ca tụng.

Bấy giờ người kỹ nữ tên là Phryné, Aspasic, Diane de Poitiers*, Ninos de Lenclos*, Pompadour*... lúc bấy giờ có lẽ nàng thành công đặt lên đầu mình một cái vương miện và tên là Maintenon*...

Imperia thuộc về những người đàn bà có một trí lực lớn. Nàng bắt đầu mặc y phục.

Chẳng bao lâu, do bị lôi cuốn bởi công việc, bởi các kiệt tác đang sửa soạn, nàng đã xao lãng con gái của mình.

Ba hay bốn thị tỳ bao quanh Imperia.

Nàng sai họ trang điểm cho mình, ra dấu bằng một cử chỉ, một dấu hiệu, hay một cái nhíu mày.

Tác phẩm chính yếu là mái tóc và cái đầu; một số cây bút lông mịn, một số chai, hũ đựng chất làm mịn làn da, mướt mái tóc. Có đủ màu sắc được bày lên mặt bàn cẩm thạch rộng. Tất cả được tiến hành êm thấm bởi các thị tỳ dâng đến cho nàng những món đồ trang điểm nàng cần dùng.

Công việc kéo dài đến hai giờ đồng hồ, cuối cùng Imperia hài lòng đứng ngắm nghía trước một tấm gương lớn chiếm hết cả một tấm vách

https://thuviensach.vn

phòng từ mặt sàn lên đến trần nhà.

Hài lòng, nàng thử mỉm cười như lúc nàng sẽ đi vào các phòng khách. Đêm nay, nàng cần có một nụ cười đặc biệt, không phải là nụ cười quyến rũ của tình yêu, nhưng là nụ cười chìm đắm trong tình âu yếm và sầu muộn.

– Tuyệt diệu, nàng nói nho nhỏ.

Thật đúng.

Imperia, một con người vừa mới tạo ra, với mái tóc chải cao theo kiểu Hy Lạp, chiếc áo dài giản dị có hình dáng trang nhã, đôi cánh tay trần, không một món nữ trang. Imperia, với bộ điệu và trang phục, giản dị, làm nàng trở thành một pho tượng bằng cẩm thạch đẹp. Imperia, với nụ cười hồn nhiên, ngây thơ dịu dàng và e lệ, đó thật sự là một kiệt tác.

Tự tin ở nơi mình, Imperia đi thẳng đến phòng của đứa con gái.

Nàng ngạc nhiên thấy cánh cửa ở hàng lang hé mở và đi vào. Chiếc áo dài trắng vẫn còn trải trên chiếc ghế trường kỷ. Trên bàn, cái tráp dựng nữ trang sáng lòe.

– Chưa mặc quần áo! Imperia nghĩ thầm, tim nàng đập mạnh. Nó sẽ không đi đến dự.

Nàng chạy đến cánh cửa ở cuối phòng mở ra chỗ ở của những thị tỳ phục vụ cho Bianca: Cánh cửa đã khóa. Imperia gọi. Những nàng thị tỳ ở trong phòng đáp lại. Bấy giờ nàng nhận ra chìa khóa cắm ở trong ổ, và nàng mở ra.

– Bianca ở đâu?

– Tiểu thư ở đó, thưa phu nhân.

– Vậy thì! Nó không còn ở đó nữa.

Imperia thốt ra những lời nói đó với giọng run run vì lo sợ. Sự thật là tim nàng đang đập phập phồng vì vui mừng. Không còn một sự nghi ngờ nào trong tâm trí của nàng: Bianca đã bỏ đi.

Những nàng thị tỳ bắt đầu kêu lên với nỗi ngạc nhiên bi đát, họ tìm mọi cách để chứng minh cho sự vô tội của họ trước sự việc xảy ra.

Nhưng Imperia buộc họ phải im lặng.

https://thuviensach.vn

– Không một lời nào về vụ này, nàng ra lịnh.

Và để cho chắc chắn, nàng cũng làm như Bianca: Nàng nhốt kỹ đám hầu gái trong gian phòng phía sau. Rồi nàng đi trở về phòng, tự soi gương. Sự cảm động không làm phai lợt chút nào nét mặt của nàng. Duy chỉ có đôi mắt nàng tỏ ra chói ngời một ánh sáng lạ thường.

Bấy giờ, nàng ngồi xuống.

Tiếng nhạc từ xa đưa đến, như ru êm ái cảm giác tế nhị đang lay động trong tư tưởng của nàng.

Imperia yêu thương con gái mình, điều đó không thể chối cãi, những bức thơ của nàng đã chứng minh cho điều đó. Nàng thật sự đau khổ về sự mất tích của con gái mình, nhưng không phải cùng một tâm trạng như lần đầu. Lúc Bianca bị Roland Candiano bắt đi, nàng chỉ là người mẹ và nàng đã khóc than như người mẹ. Thật vậy, lần này, nàng cũng đau khổ, và cảm thấy đau đớn tận đáy lòng, một sự đau đớn mà nàng chưa từng gặp phải bao giờ. Nhưng mà Sandrigo sẽ không gặp lại Bianca... và nỗi vui mừng chiến thắng đã xóa tan sự đau đớn trong cõi lòng nàng. Cái bản chất đa dạng phức tạp của Imperia là tiếp nhận sự va chạm của những tình cảm trái ngược mà nét mặt nàng không hề biến đổi.

Bấy giờ nàng mới quyết định đi vào phòng khánh tiết.

Nàng hiện ra phơi phới, rạng rỡ, quá tươi trẻ, thật quá xinh đẹp giữa tiếng hoan hô say mê ngây ngất đón nàng. Từ lúc đó, Imperia mới thật sự ở trong vai trò của nàng. Sự tán thưởng biểu lộ trong tất cả những đôi mắt, đem đến cho nàng sự mãn nguyện hoàn toàn mà đôi khi nàng có được trong quãng đời tình ái của nàng. Nàng luôn luôn đi tìm sự điêu luyện, trong sự vui vẻ cũng như ở trong sự đau đớn. Giờ đây, nàng quên lãng tất cả, nàng bị kích thích bởi tất cả sự kích thích đang bao vây nàng. Và với một cử chỉ biết ơn sâu sắc, nàng cảm động, gởi một nụ hôn đến cho đám đông đang chào nàng và hoan hô nàng. Bấy giờ, sự hoan hô cuồng loạn chỉ dịu đi vào lúc mà Sandrigo đưa bàn tay cho

https://thuviensach.vn

nàng vịn để hướng dẫn nàng đến một chiếc ghế bành, một loại ngai được che phủ bằng một cái tán bằng tơ màu trắng.

Sandrigo ngồi xuống bên cạnh nàng, đáp lại bằng những nụ cười, những lời nói, bằng những cử chỉ cho những lời ca tụng khoa trương. Trong số những người có mặt, những lời ca tụng của Arétin là vồn vã hơn tất cả.

Trong lúc đó, một người đàn ông nghiêng mình trước mặt nàng, gần sát bên nàng.

Imperia giật mình khi nhận ra người đàn ông đó, mặc dù ông ta mang mặt nạ.

Nàng đứng lên, ra hiệu cho Sandrigo chờ đợi nàng.

Người đàn ông bịt mặt đưa bàn tay và được nàng kỹ nữ cầm lấy.

Sự xúc động ban đầu đã yên, đám đông quan khách giờ đây tìm thú vui giải trí, họ tụ lại từng nhóm, những người này nghe nhạc, những kẻ khác thành lập những lớp học ái tình.

Imperia, kèm theo người đàn ông bịt mặt, dạo qua với cái nhan sắc quá yêu kiều, lộng lẫy của nàng, trong khi cuộc trò chuyện nho nhỏ bắt đầu.

– Bianca ở đâu? người đàn ông hỏi với giọng uy hiếp.

– Nó sẽ không ra mặt.

– Bà đã quên những gì đã thỏa thuận sao? Ông ta nói tiếp với vẻ càng uy hiếp hơn. Sau cuộc hôn lễ, Bianca thuộc về ta...

– Cuộc hôn lễ sẽ không diễn ra... Ít ra cũng vào ngày mốt.

Lần này, người đàn ông giật mình. Dưới chiếc mặt nạ, mặt ông tái xanh.

– Bà muốn nói gì?... Nàng từ chối?...

– Nghe đây, Bembo, tôi sắp báo cho ngài biết một việc mà tôi giữ kín với tất cả mọi người, kể cả người đàn ông đang dùng mắt ăn tươi nuốt sống chúng ta ở đằng kia, ông ta đang tự hỏi rằng chúng ta đang âm mưu gì đây.

https://thuviensach.vn

Bembo ném một ánh mắt về phía Sandrigo, và, xuyên qua cái lỗ hổng trên mặt nạ, ánh mắt đó chiếu một ngọn lửa căm thù đến nỗi làm cho Sandrigo hoảng sợ, ông ta cắn chặt răng, đứng lên và tìm cách đến gặp hai người.

– Bây giờ, bà nói mau đi, Bembo bảo, bởi vì ông ta đang đi tới!

– Bianca đã biến mất, cách đây chưa đến hai giờ đồng hồ, Imperia nói. Ngài đừng ngạc nhiên như vậy... Tôi nghi rằng chắc nó đã tìm cách đi theo Roland Candiano trong ngôi nhà ở Mestre. Đó. Bây giờ, ngài hãy hành động theo sự cảm hứng của ngài.

Bembo đưa tay lên trán như là ông bị đe dọa bởi một cơn tăng huyết áp. Nhưng lại hồi phục lại ngay, ông nghiêng mình chào nàng kỹ nữ. Bây giờ mặt nàng hơi tái xanh, và bước đi vào ngay lúc Sandrigo đuổi theo kịp.

Nàng kỹ nữ mỉm cười với nụ cười quyến rũ nhất.

– Con chim xấu đó là ai? Sandrigo hỏi.

– Một người bạn của thiếp, ông ta sẽ trở thành người bạn của chàng, thiếp hy vọng: Một vị lãnh chúa dễ thương ở Venise.

Sandrigo cảm thấy an tâm bởi nụ cười hơn là câu trả lời. Ông ta không ngờ rằng Imperia quá xinh đẹp như vậy, có thế nào nàng có một nhan sắc quá khác biệt với người đàn bà mà ông ta đã được biết. Ông say sưa vì khoái cảm. Thế là với một giọng nói gần như thản nhiên, ông hỏi:

– Tôi vẫn chưa thấy Bianca!

– Một lát nữa, anh bạn...

Sandrigo để cho lòng mình bị lôi cuốn...

Bembo đi vòng quanh các gian phòng khánh tiết, không vội vàng, suy nghĩ về những gì ông mới nghe được. Ông đi qua những gian phòng vắng vẻ, rồi đến hành lang. Trước cánh cửa phòng Bianca, ông lắng tai nghe một lúc, rồi thử mở cánh cửa, như ông đã có làm một lần.

Cánh cửa mở ra. Gian phòng vắng vẻ. Bembo trông thấy chiếc áo dài và những món nữ trang...

https://thuviensach.vn

– Bà ta đã nói thật! Ông lẩm bẩm với một cái rùng mình vui sướng.

Vài phút sau, ông ra đến bên ngoài, nhảy xuống một chiếc du thuyền và bảo ông chủ thuyền:

– Phía bên kia đầm nước mặn lớn, đường đi Mestre, mau! Ta trả tiền gấp đôi.

Chẳng bao lâu, chiếc du thuyền lướt nhanh trên mặt nước.

Đến giữa cái đầm, Bembo ngồi ở đằng mũi, thoáng thấy lờ mờ một khối đen đang đi tới. Ông chỉ cho chủ thuyền.

– Một chiếc ghe đang trở về Venise, ông này nói.

Bembo giật mình, bị xúc động bởi một ý nghĩ bất ngờ.

– Ông có thể nói chuyện với những người trên chiếc ghe đó không?

– Rất dễ dàng, khi chúng ta đến gần bên nhau.

Và người chèo thuyền lái chiếc thuyền đến gần hơn khi chiếc ghe đang đi tới. Vài phút sau, hai chiếc du thuyền cùng ở chung một dòng nước, chạy cặp ngược nhau.

– Này, ở chiếc ghe kia! Ông chủ thuyền kêu lên.

– Có việc gì? Một giọng trả lời trong đêm tối.

– Các ông từ đâu đến? Bembo hách dịch hỏi. Hãy trả lời, hoặc là các ông sẽ có chuyện lôi thôi với cảnh sát ở cảng.

– Chúng tôi đến từ con đường đi Mestre! Một giọng trả lời.

– Các ông có chở một người thiếu phụ?

– Đúng là việc đó, thưa Ngài!

– Tốt lắm, các ông có thể tiếp tục đi, Bembo nói với giọng nghiêm khắc, nhưng nếu các ông nói dối, hãy coi chừng! Tên chiếc tàu của các ông là gì?

Lần này, ông chủ chiếc du thuyền Sirena làm thinh không trả lời, và tin chắc rằng mình gặp bọn cảnh binh liền cho chèo đi hối hả.

Chiếc *Sirena* biến mất trong đêm tối.

Và một lúc Bembo có ý định đuổi theo, nhưng ông nghĩ rằng ông sẽ mất đi một thời gian quý báu, và tóm lại, ông đã biết những gì ông

https://thuviensach.vn

muốn biết.

Khi Bembo đến đất liền, ông ra lịnh cho người chèo thuyền chờ đợi, và ông chạy vụt trên con đường đi Mestre.

Ông chỉ giữ lại món võ khí có chiếc dao găm không bao giờ rời khỏi mình, và ông mượn một chiếc lồng đèn mờ của chiếc ghe. Chẳng bao lâu ông đi đến cửa rừng.

– Ta đã điên khùng, ông vừa càu nhàu vừa chạy, ta sẽ đi đến Mestre, thật mau, nhưng ta phải đi theo hướng nào đến thành phố? Đồ ngốc, quá vội vàng hấp tấp! Đáng lẽ ra phải hỏi rõ thêm Imperia...

Và ông càng chạy mau, niềm hy vọng duy nhất của ông là bắt kịp Bianca trước khi nàng đến Mestre.

Còn về việc đi lầm đường, thì không thể nào có cách nào khác.

– Và nếu như ta bắt kịp nàng, ta sẽ làm sao? Bỗng nhiên ông nghĩ thầm.

Câu hỏi làm cho thái dương của ông giật mạnh. Một luồng dục vọng điên cuồng dâng lên trong đầu ông. Và ông thấy mình ôm Bianca trong vòng tay, vật nàng ngã xuống, ái ân cùng nàng tại đây, dưới tàn lá rậm rạp của rừng cây, trong cảnh âm u huyền bí của đêm tối, dưới làn gió thô bạo làm cho các nhánh cây khô kêu lên răng rắc cũng như là ngọn gió dục tình điên cuồng đang khêu gợi tâm hồn ông rung động.

Và rồi sau đó?...

Sau đó? Ông không còn biết nữa.

Ông sẽ đi đến Mestre chăng? Ông sẽ quay trở lại Venise chăng?

Bembo đã rời khỏi dinh thự Imperia với tâm hồn rối loạn bị thúc đẩy bởi một tư tưởng cố định: Đuổi kịp theo Bianca không suy nghĩ, không tính toán. Giờ đây, những khó khăn đang xảy ra.

Cuối cùng, ông gầm vang: Miễn là ta bắt kịp nàng! Nàng phải thuộc về ta! Và sau đó, chúng ta chờ xem...

Ông chạy đi, hàm răng nghiến chặt, đôi mắt trợn trừng, giấu kỹ chiếc đèn lồng ở trong chiếc áo tơi khoác ngoài, thỉnh thoảng đưa ra soi đường một lúc, bỗng ông nghe một tiếng động ở trước mặt.

https://thuviensach.vn

Đột nhiên ông dừng lại, mặt tái xanh, tâm trí ông bị lay động bởi một cái rùng mình, hàm răng ông đánh cầm cập.

Bianca đang ở trước mặt ông, cách hai mươi bước.

Cơn xúc động mãnh liệt đến nỗi làm cho ông đứng chết trân, giống như người ta tìm cách chạy trốn nhưng vô ích, trong những cơn ác mộng.

Đến khi nàng thiếu nữ đã biến mất thêm lần nữa, ông mới hành động. Bấy giờ ông bắt đầu chạy, đầu óc mê man. Vài giây sau, ông đến bên nàng thiếu nữ và thấy nàng đang quỳ gối, đang thở dốc vì khủng khiếp.

Sự kích thích của ông dịu xuống.

Một nụ cười đắc thắng làm đôi môi của ông mím lại.

Lần này, nàng thuộc về ông!...

https://thuviensach.vn

VI
CHIẾC DU THUYỀN CỦA TÌNH YÊU VÀ CỦA THẦN CHẾT

Quá mười hai giờ đêm, Roland Candiano đi vòng quanh dinh thự Imperia, tin chắc rằng mọi người đã ở tại vị trí của mình. Việc bắt cóc Bianca lần này đã được chàng chuẩn bị chu đáo với thái độ trầm tĩnh, có kế hoạch chặt chẽ, hành động quyết liệt. Đó là điều kiện bảo đảm cho sự thành công, dù sự việc có xảy ra hết sức khó khăn. Vì việc này tương đối dễ dàng nên Roland lúc đi trở lại mặt tiền của dinh thự, trên con sông, tìm gặp Scalabrino mà chàng đã để lại ở đó. Chàng có thể xác nhận với người bạn đồng hành rằng một khi cuộc lễ chấm dứt vào hai giờ sau, Bianca sẽ được an toàn.

Scalabrino gật đầu cám ơn.

Roland đi vào dinh thự.

Chỉ một cái liếc mắt, chàng nhìn khắp gian phòng rộng lớn mà chàng vừa đi vào, chàng trông thấy Imperia tươi cười, xinh đẹp tuyệt trần dưới cái tán bằng tơ trắng trong khung cảnh rực rỡ của những ánh đèn dìu dịu tỏa ra do những cây bạch lạp ướp hương thơm. Bên cạnh nàng, chàng nhận ra Sandrigo: Hai người được mọi người bao quanh đang hết lời ca tụng Sandrigo cũng như nàng kỹ nữ.

Sandrigo, được nhìn nhận như là người tình nhân chính thức của mỹ nhân Imperia và đã được thừa nhận có quyền gia nhập vào trong xã hội Venise.

Buổi chiều vẫn còn là trung úy tầm thường, xa lạ, ông bỗng nhiên trở thành một nhân vật quan trọng do quyền lực cực kỳ của nàng kỹ nữ mỹ lệ.

Roland đi từ nhóm này qua nhóm khác, tìm kiếm Bianca. Chàng tìm không thấy nàng.

https://thuviensach.vn

Một sự lo sợ ngấm ngầm đang đánh thức chàng.

Chắc chắn rằng nàng thiếu nữ không có trong cuộc lễ này, chàng trở lại phòng khách nơi Imperia đang ngồi chễm chệ.

Nàng đứng lên từ chiếc ghế của nàng, cùng với Sandrigo bước đến cạnh một cái cửa sổ ngó ra sông.

Sau khi tìm kiếm một lúc, cuối cùng Roland tìm thấy nàng đang đứng bên cạnh cửa sổ, bị che khuất một nửa bởi những tấm màn lớn bằng gấm được buông rủ xuống.

Chàng bước đến gần, ngồi dựa vào tấm màn.

Imperia và Sandrigo đứng tựa vào bệ cửa bằng nhung, nhìn ra ngoài đêm tối.

Thỉnh thoảng, họ trao đổi với nhau vài lời nói vu vơ.

– Vậy thì, Sandrigo đột nhiên nói, nối tiếp câu chuyện với nàng kỹ nữ, vậy thì Bianca không muốn tham dự cuộc lễ này?...

– Thiếp đã hoài công van nài nó; nhưng chàng đừng nhắc đến việc đó, chàng yêu? Hãy để cho thiếp được hoàn toàn trong niềm hạnh phúc đêm nay; ngày mai chàng sẽ tưởng đến Bianca; đêm nay, chàng hoàn toàn thuộc về thiếp... Chàng có muốn không?

– Được!...

– Nếu như chàng muốn, chàng yêu, chàng yêu dấu...Nhưng mà cuộc lễ này làm cho thiếp buồn chán, thiếp khao khát đến cái lúc mà chúng ta chỉ còn riêng một mình ta...

– Đêm đã khuya...

– Phải, và chàng có biết thiếp muốn gì không, một chút nữa, khi tất cả mọi người quấy rầy ta sẽ đi về hết?

– Hãy nói đi...

Imperia, không lo ngại sợ trông thấy, nàng đã dùng hai cánh tay trắng muốt ôm một cánh tay của Sandrigo, và buông rơi chiếc đầu ngả lên vai ông.

https://thuviensach.vn

– Thế này! Chàng hãy nghe... Thiếp đã cho sửa soạn một chiếc du thuyền. Chiếc du thuyền lớn dùng để đi lễ, mui thuyền bọc xa tanh bên trong; những chiếc gối dài bằng nhung đặt trên một tấm da gấu trắng, tạo thành một cái giường xinh xắn ấm cúng thích hợp cho những cuộc ái ân... Chính ở nơi đó, một chút nữa, thiếp muốn hoàn toàn thuộc về chàng, trong giấc mơ của ban đêm, trong sự đu đưa êm đềm của những lượn sóng, tất cả thuộc về chàng...

Roland chỉ còn nghe một tiếng thì thầm mơ hồ.

Chàng bước đi.

– Bianca bị giam ở trong phòng nàng, chàng nghĩ thầm. Báo cho nàng hay những gì chúng ta sắp làm trong một lát nữa?... Phải, chắc như vậy... Sẽ tránh cho đứa trẻ một sự xúc động lớn... Thôi đi! Người mẹ, người mẹ, người mẹ hèn hạ, đang bận rộn ở đây... Thôi đi!

Mười phút sau, chàng đã nhận ra sự vắng mặt của Bianca.

Roland trở vào những phòng khách.

Lần này, Imperia chuyện trò và cười đùa với vài vị lãnh chúa trẻ tuổi.

Trong một nhóm, Pierre Arétin đang ba hoa với cái giọng như sấm động của ông và tìm cách để chứng minh rằng Le Tasse không có một tài cán nào cả.

– Cái bằng cớ lớn, ông nói tiếp, đó là Le Tasse đang chết đói: Nếu như ông ta có tài, ông sẽ giàu sang, Pluton là nô lệ của Apollon, sừng của quỷ!

Roland rờ vào vai ông và ra hiệu cho ông đi theo.

Arétin, ngạc nhiên nhưng theo thói quen, cảm thấy một mối lợi bất ngờ, đi theo người đàn ông che mặt mà ông không nhận ra.

Nhưng ngay sau khi bị lạc lõng trong đám đông, Roland để cho Arétin nhận ra chàng do một lời nói. Arétin run run khi nghĩ đến những mối hận thù đang bao vây người đàn ông này, và dinh thự của Imperia vào lúc này là lò lửa của những mối thù đó.

– Hãy đến nói với Imperia rằng ông có một tin tức quan trọng để thông báo một cách kín đáo cho nàng,Roland nói.

https://thuviensach.vn

– Tin tức nào?

– Ông đừng có lo ngại, nên đi theo người đàn bà đó, đến nơi bà ta dẫn ông đi. Phần còn lại có liên quan đến ta.

Arétin chạy đi.

Roland thấy ông ta đến gần nàng kỹ nữ, nói nhỏ với nàng. Và vài phút sau, chàng thấy Imperia dắt theo Arétin, chầm chậm rời khỏi những gian phòng lễ.

Chàng đi theo họ từng bước.

Imperia đi ngang qua hai ba gian phòng vắng vẻ, và cuối cùng đi đến phòng khách nhỏ hẻo lánh, nơi mà Roland đã đi vào.

Nàng kỹ nữ bước vào.

Arétin sắp bước đi theo sau nàng.

Nhưng vào lúc đó, Roland níu cánh tay ông giữ lại, và bước ngang qua cửa, thế chỗ cho người thi sĩ. Chàng khép cửa lại.

Imperia ngồi xuống ghế và nói:

– Tôi nghe ngài, ngài thân mến, chúng ta chỉ có một mình.

Vừa nói nàng tự nhiên ngước lên và thấy không phải Arétin đang đứng trước mặt nàng, mà đó là một người đàn ông bịt mặt nàng không quen biết.

Nàng nhảy lên và muốn xông ra phía cửa.

– Thưa phu nhân, Roland nói lạnh lùng, nếu bước đi một bước, kêu lên một tiếng là tôi sẽ giết bà, cũng như là những tội ác từ lâu của bà rất xứng đáng với cái chết.

Nghe giọng nói đó, Imperia rùng mình vì khủng khiếp.

– Ông là ai? Nàng hỏi.

Roland bỏ rơi chiếc mặt nạ xuống.

Nàng thối lui, mặt tái mét, và bước đi, hồi hộp, rồi té lên chiếc ghế bành mà nàng vừa rời khỏi.

– Bà hãy yên lòng, thưa phu nhân. Roland nói tiếp và ngồi xuống; ta không muốn giành lấy cái nhiệm vụ của người đao phủ, và nếu như bà

https://thuviensach.vn

ưng thuận ngồi yên nghe ta nói, ta sẽ không đụng chạm tới bà.

– Hãy nói đi, Imperia bảo.

Nàng lần lần tỉnh lại.

Nỗi kinh hãi ban đầu của nàng đã biến thành một sự hiếu kỳ mãnh liệt, và để nói hết, nàng tự nhiên cảm thấy được bảo vệ bởi tính độ lượng hào hiệp của kẻ thù của mình.

– Thưa phu nhân, bấy giờ Roland nói, bà đã tổ chức trong dinh thự một cuộc lễ huy hoàng mà ta vừa chiêm ngưỡng vẻ rực rỡ và lộng lẫy; nhưng, hoặc là ta đã lầm, hoặc là bà đã tổ chức cuộc lễ này với một ý đồ thật rõ ràng.

– Ngài muốn nói gì?

– Điều này: người ta quả quyết với ta, và ta tin chắc về sự chính xác của tin tức đó, rằng cuộc lễ này có mục đích để giới thiệu con gái của bà, tiểu thư Bianca trước xã hội Venise. Có đúng không?

Imperia rùng mình.

Tuy nhiên, nàng trả lời với một giọng bình tĩnh.

– Thật đúng.

– Nếu như những nguồn tin của ta là chính xác, Roland nói tiếp, không phải chỉ liên quan đến một việc giới thiệu mà thôi, nhưng là một cuộc hôn lễ thật sự giữa Bianca con gái của bà và trung úy Sandrigo. Có đúng không?

– Cũng đúng.

– Nên, như ta nói, ta vừa đi rảo khắp các gian phòng khách của bà. Ta thấy có vị hôn phu ở đó. Nhưng ta đã hoài công tìm kiếm vị hôn thê. Và ta có ý nghĩ là đến hỏi bà, thưa phu nhân: Tại sao Bianca không có mặt trong cuộc lễ được bà tổ chức cho nàng?

Một cơn run rẩy lay động nàng kỹ nữ.

Nàng hiểu hoặc là ngỡ rằng hiểu việc gì đã thúc giục Roland Candiano.

Bianca đã thú nhận tình yêu của nàng đối với Roland.

https://thuviensach.vn

Chao ôi! Không còn nghi ngờ gì nữa, mối tình đó được chia sẻ.

Roland yêu thương Bianca.

Và chàng đã bạo dạn đi đến cuộc lễ đó, chàng, là kẻ bị đày. Nếu như chàng dám liều hy sinh cái đầu của mình trong hành động điên cuồng đó, là vì chàng bị thúc đẩy bởi lòng tuyệt vọng và tình yêu.

Những cảm giác xa xôi mà chúng tôi vừa nói đã hiện lên rõ ràng trong trái tim nàng kỹ nữ.

Nàng hiểu rằng nếu như nàng run rẩy, đó là một sự ghen tương dữ dội.

– Sự thật, nàng nói với giọng lạnh lùng, tôi có thể hỏi ngài nhân danh ai và vì sao mà ngài đến đặt cho tôi những câu hỏi như thế...

– Dường như chúng ta đã có một cuộc nói chuyện vào loại đó, và ta đã thuyết phục bà về cái quyền của ta có để giám sát bà, dò xét tư tưởng của bà, để phân tích những hành vi của bà, cuối cùng là để chất vấn bà.

Roland thốt ra những lời đó với một sự lạnh lùng, đầy hăm dọa. – Cho nên tôi sẽ trả lời ngài, Imperia nói. Con gái tôi không có mặt trong cuộc lễ bởi vì nó không muốn tham dự.

– Bà nói láo, thưa phu nhân, Roland nói với sự trầm tĩnh.

Dưới lời nhục mạ, Imperia gục đầu.

Nàng rất muốn dùng roi ngựa quất hoặc là dùng móng tay sơn màu hồng của mình quào nát vào bất cứ ai dám xúc phạm đến nàng.

Nhưng Roland có thể nhục mạ nàng, mà nàng không nghĩ đến việc đánh trả.

Tại sao?

Roland Candiano hiện ra trước mắt nàng như là xử tội nàng ghê gớm thật sự, có quyền nói tất cả mọi điều mà nàng không được trả lời sao?

Không... Một tình cảm khác đang trỗi dậy trong lòng nàng.

Nàng cảm thấy sự vui mừng thô bạo khi bị nhục mạ cũng giống như nhiều người đàn bà thấy vui mừng khi bị đánh đập.

https://thuviensach.vn

Tình yêu thâm thúy đang ngủ yên trong tim nàng, tình yêu thật sự mà sự đam mê nhục dục của nàng đối với Sandrigo chỉ được phủ bên ngoài một lớp sơn mỏng đã bị nứt rạn, tình yêu đó đang thức tỉnh.

Nàng đáp lại với một sự hạ mình, khiến cho Roland kinh ngạc:

– Xin hãy tha cho tôi... Nếu như tôi bảo với ngài rằng con gái tôi không muốn tham dự cuộc lễ đó, là vì tôi không thể nói với ngài điều gì khác.

– Tuy nhiên bà cần phải nói, Roland nói với một vẻ cương quyết đầy hăm dọa. Ta muốn, bà có nghe không, ta muốn biết rằng Bianca đã ra sao.

– Chao ôi!... Nàng kỹ nữ kêu lớn, ngài yêu thương nó sao!

Tất cả lòng ghen tương của nàng bùng nổ trong tiếng kêu đau đớn và giận dữ. Vào lúc đó, nếu bỗng nhiên Bianca xuất hiện ắt có lẽ nàng đã nhảy xông vào đứa con gái thân yêu của nàng.

Trước sự tiết lộ về mối tình đó. Roland đứng lặng vài giây, bị xúc động và sửng sốt.

Imperia quan niệm sự im lặng đó như là một lời thú nhận, như là một lời tuyên bố cho mối tình của Roland đối với Bianca.

Từ lúc đó, tất cả sự thù hận trong lòng nàng được trút ra dữ dội.

Nàng đứng dậy, mặt tái mét. Và nhan sắc tuyệt trần của người đàn bà đó dường như tan biến trong một sự biến đổi ma quái.

– Mi yêu thương nó! Nàng ấp úng với giọng đứt đoạn và the thé, mi yêu thương nó! tốt! Ta sẽ cười to lên!... Mi hãy sẵn sàng chịu đựng sự ghê gớm nhất trong những sự dày vò, chính sự dày vò của mi đã trừng phạt ta! Chao ôi! Mi đã không đếm xỉa đến ta, mi khinh bỉ, phỉ báng ta! Chao ôi! Mi đã kết án ta về về cái tội hành hạ hiếm có, là chỉ dùng ánh mắt để chinh phục tất cả mọi người đàn ông, trừ ra một người duy nhất, trừ ra mi, mà ta yêu thương!... Chao ôi! Mi không có lòng thương hại cũng như tấm lòng nhân đức trong con tim của mi đối với kẻ khốn nạn đã lăn lộn dưới chân mi... Và bây giờ mi đến bảo rằng đến lượt mi yêu thương! Không còn phải là Léonore nữa, phải không? Chính là

https://thuviensach.vn

Bianca?... Vậy thì, trước hết nên biết một điều, mà có lẽ mi chưa biết: Đó là Bianca tôn sùng mi! Phải, đứa con gái tôn sùng mi cũng như là người mẹ đã tôn sùng mi!

Roland rùng mình.

Chàng không thể ngờ đến sự thật mà chàng đã thoáng thấy lờ mờ.

Trong một lúc, hai nắm tay chàng siết chặt.

Nhưng chàng tự dằn lòng, muốn được biết tất cả.

Imperia, với sự thông minh đặc biệt mà nàng còn giữ lại, dù trong những cơn cuồng loạn về nhục dục, nàng có linh cảm thấy chàng biến sắc khi Roland cảm nhận điều đó.

Phải! Nàng nói tiếp với thái độ nóng nảy hơn, mi tức giận về những gì ta dám nói động đến thần tượng mới của mi như thế, cũng như thuở xưa mi tức giận khi ta đề cập đến Léonore với mi... Cái miệng của ta vô cùng độc ác. Ta đã xúc phạm đến sự tinh khiết về những mối tình của mi, có phải không, người đàn ông hiền lành?

Nàng ngừng lại một lúc, và vì Roland vẫn lặng yên, nghiêm nghị và thâm trầm, nàng nói tiếp vừa nhả ra từng lời nói như một thứ thuốc độc làm chết dần con người:

– Trước hết mi nên biết điều này: Bianca thương yêu mi. Mi không biết điều đó sao? Càng tốt, bởi vì đó là hai sự vui mừng của ta để thông báo với mi. Nhưng chưa phải hết, nàng nói tiếp trong một tiếng cười mê loạn, chưa phải là hết, anh bạn thân ạ! Con nhỏ Bianca mà mi yêu thương, một kẻ khác cũng thương yêu nó! Mi biết kẻ đó... Chính là một người bạn thân thiết của mi... Đó là người bạn tốt Bembo của mi... Mà mi đã có lần tranh giành với ông ta... Vậy thì! giờ đây mi biết rõ tất cả việc đó, mi hãy đau khổ như là một kẻ bị đọa đày, và nên nghe tiếp đoạn cuối. Mi biết Bianca hiện ở đâu không? Mi biết đứa con gái trinh bạch của người kỹ nữ hèn hạ hiện ở đâu không? Trong vòng tay của gã Bembo mà chính tự tay ta quăng vào! Hãy đi kiếm xem cả hai hiện ở đâu và tìm đi nếu như mi có thể!

Roland đứng dậy.

https://thuviensach.vn

Một cơn giận dữ điên cuồng đang dâng lên trong lòng chàng.

– Giờ chót của người đàn bà này đã đến! Chàng nghĩ.

Và chàng lạnh lùng rút cây dao găm ra.

Nhưng cánh tay giơ cao của chàng vẫn không hạ xuống.

Chàng đút dao vào vỏ và lẩm bẩm:

– Không, không phải là việc của ta để xử một tội ác như thế!

Chàng ném lên Imperia một cái nhìn lạnh giá rồi đi ra, vừa nghĩ thầm:

– Tội nghiệp, cô bé Bianca đáng thương! Bị nguy cơ! Chà! Đứa trẻ vô phúc!... Quá muộn! Ta đã đến quá muộn!...

Chàng ra khỏi dinh thự và chạy đến gặp một trong những vị thủ lĩnh đứng canh ở bên cạnh.

– Hãy lấy hai mươi người, chàng nói, chạy đến dinh thự vị giám mục, dù muốn dù không cứ xông vào, lục soát tất cả dinh thự, và nếu như Bembo có mặt ở đó, hãy đưa ông ta về đảo Olivolo cho ta, chết hoặc là sống...

Người đàn ông chạy vụt đi.

– Nếu như Bembo có ở đó! Roland buồn rầu nghĩ thầm. Hỡi ôi! Vận may ít ỏi!...

Chàng có một nỗi phiền muộn lớn.

Sao! Bianca, “con chồn trắng” tinh khiết đó lại ở trong tay của gã Bembo gớm ghiếc?

Sao? Một sự xúc phạm như thế có thể xảy ra được sao? Và chính là người mẹ của Bianca đã chuẩn bị nàng cho việc đó!...

– Người đàn bà khốn nạn này phải chết, bởi vì ta chỉ tha chết cho nàng chỉ vì do tình yêu thương của nàng đối với đứa trẻ đáng thương mà thôi!...

Chàng đeo mặt nạ vào và trùm lên một chiếc áo choàng, làm cho mọi người khó nhận ra.

Bấy giờ chàng đi trở lại mặt tiền dinh thự.

https://thuviensach.vn

Scalabrino vẫn đứng yên tại vị trí, chờ đợi với một sự lo âu ghê gớm đến giờ qui định.

– Người cha đáng thương! Roland lẩm bẩm; người bạn đồng hành đau khổ đáng thương của ta! Ôi! Ta đã thật sự bị nguyền rủa sao khi để cho tất cả những ai tiếp xúc với ta và thân cận ta đều bị sát hại cũng như chính bản thân ta!

Vào lúc đó, Scalabrino nhìn thấy Roland.

Anh tái mặt và vội vàng bước tới.

– Thế nào, thưa chủ nhân? Anh hỏi.

– Theo ta, Roland trả lời.

Chàng bắt đầu đi rảo ven bờ sông, quan sát kỹ lưỡng những chiếc du thuyền đang cột để chờ đưa các quan khách của Imperia đến.

– Con gái của tôi, thưa chủ nhân? Scalabrino hỏi to.

– Lại đây, lại đây...

Chàng dường như như đang tìm một người nào hoặc một vật nào đó.

Cuối cùng, chàng dừng lại trước một chiếc du thuyền dùng đi dự lễ mà chiếc lều sang trọng phi thường, trong đêm tối làm thành một cái tán lóng lánh mà ở trên cao là một cái mũ miện bằng vàng.

Những chiếc màn lớn bằng tơ thay thế cho những tấm màn bằng da dùng để che những chiếc lều đó. Bên trong được nhồi bông; những chiếc gối dựa bằng nhung được chồng cao dùng cho sự nghỉ ngơi của người nữ chủ nhân xa hoa của chiếc du thuyền. Một người đàn ông ngồi sau lái, trùm trong một chiếc áo khoác để tránh sự lạnh lẽo.

– Mi thấy chiếc du thuyền đó? Roland nói.

– Vâng, thưa chủ nhân, Scalabrino run run trả lời, nhưng còn Bianca...

– Kiên nhẫn... Chiếc du thuyền này là của nàng kỹ nữ Imperia, mi nghe không?

– Tôi nghe, thưa chủ nhân!... Ôi! Tôi cảm thấy một bất hạnh sắp xảy ra...

https://thuviensach.vn

– Kiên nhẫn, ta bảo mi! Và hãy nghe cho rõ tất cả những gì ta sắp nói với mi.

– Tôi lắng nghe.

– Một lát nữa, những quan khách của Imperia sẽ ra về; dinh thự sẽ trở nên lặng lẽ và âm thầm; nhưng mà mi sẽ không bỏ đi. Mi sẽ chờ đợi...

– Ở đây, thưa chủ nhân?...

– Ở đây... Hoặc là có thể ở nơi khác, tùy theo ý mi, sẽ do con tim sai khiến mi... Nghe đây, khi tất cả mọi người ra về hết, mi sẽ thấy Imperia đến ngồi vào trong chiếc du thuyền này, dẫn theo Sandrigo... Mi hiểu chưa?...

– Vâng, vâng, thưa chủ nhân!... Con gái của tôi! Con gái của tôi!... Việc gì đã xảy ra?

– Kiên nhẫn, thêm một lần nữa. Imperia và Sandrigo một lúc nữa sẽ dạo chơi trong chiếc du thuyền này. Ta sẽ không nói nhiều hơn với mi về việc dính dấp đến gã đàn ông và người đàn bà đó. Việc còn lại liên can đến mi...

Scalabrino hiểu rằng anh sắp sửa biết được điều bất hạnh sắp xảy ra.

– Bây giờ, Roland nói tiếp, giả sử như có một tai biến...

Scalabrino buông ra một tiếng rên rỉ.

– Con gái của mi, anh bạn đồng hành tốt của ta, con gái của mi, chúng ta không thể trả nàng lại cho mi đêm nay.

– Ôi! Tôi muốn biết được sự thật, dù cho sự thật có làm cho tôi đau đớn! Bianca đã chết, phải không?

– Không! Không chết; ít ra, ta hy vọng như vậy...Nhưng mi hãy nghe ta...

Roland nắm lấy hai bàn tay của người bạn đồng hành, chàng nói nho nhỏ để an ủi, xoa dịu nỗi lòng đau đớn của người cha bất hạnh...

Scalabrino lặng thinh.

Đến lúc Roland nói xong, Scalabrino không khóc, cũng không rên rỉ.

https://thuviensach.vn

Anh lẩm bẩm:

– Tốt lắm, thưa chủ nhân...

Roland nhẹ nhàng tránh ra, nhưng chàng chỉ đi xa vài bước và đến ẩn núp trong một góc tối, chàng vẫn để mắt theo dõi Scalabrino.

Có thể nói là gã khổng lồ bị sự đau đớn làm cho tê liệt, anh bị kích thích như có một con heo rừng sắp nhảy xổ vào. Một tiếng thở dài khàn khàn, có thể là tiếng nức nở, có thể là một tiếng gầm thét, làm phồng lên cái lồng ngực rộng lớn của anh.

Roland thấy anh đi đến gần chiếc du thuyền mà chàng đã báo cho biết. Chàng nghe anh gọi người đàn ông đang ngồi ở sau lái. Và chàng lẩm bẩm:

– Nó đã hiểu... Imperia bị kết án.

Bấy giờ, chàng bỏ đi về hướng tòa dinh thự của Bembo.

•••

Cả Roland lẫn Scalabrino, đều bận tâm lo lắng điều không may đang ám ảnh họ, không thấy một người đàn bà đi đến gần họ.

Người đàn bà này, ban đầu hòa lẫn ở giữa những người hiếu kỳ đang chiêm ngưỡng mặt tiền của tòa dinh thự mà ở bên trong người ta đang vui đùa, rồi gần như tách riêng ra một mình. Thật vậy, vào lúc Roland đi ra khỏi dinh thự Imperia, những người hiếu kỳ đã chán quan sát những chiếc lồng đèn màu, từng chiếc từ từ tắt ngấm. Họ chán xem những chiếc du thuyền sang trọng, và nhìn tận mặt những quan khách lúc họ bắt đầu ra về. Chỉ còn lại trên bến vài người ăn xin, giống như những kẻ mà người ta thấy ở trước cửa các rạp hát. Kẻ khốn nạn đã luôn luôn kiếm chác một số tiền bằng cách ứng biến trong giây lát thành người đầy tớ tự nguyện của kẻ giàu sang đi ngang qua. Ngày nay, đó là những kẻ mở cửa xe hơi. Lúc ấy trên bến sông ở Venise, có tiếng báo hiệu, một kẻ trong đêm tối gọi chiếc du thuyền cho người chủ nhân.

https://thuviensach.vn

Người đàn bà mà chúng tôi đang đề cập đến đã chú ý Scalabrino ngay sau khi anh đi đến. Mặc dù gã khổng lồ đeo mặt nạ và trùm kín trong một chiếc áo khoác, nàng vẫn nhận ra anh do ở vóc dáng và cử chỉ của anh.

Từ lúc đó, nàng không rời mắt khỏi anh.

Người đàn bà đó là Juana.

•••

Scalabrino đã đi đến gần chiếc du thuyền của Imperia.

Thường thường, chiếc du thuyền được điều khiển bởi một tên Nubien da đen, mặc quần áo bằng tơ trắng. – Sự lộng lẫy được thầy Pierre Arétin vội bắt chước theo. Nhưng khi nàng kỹ nữ đi dạo ban đêm, như là chuyện thường xảy ra, hoặc đến một nơi hẹn ước, bởi do một thị hiếu thơ mộng lôi cuốn nàng – Nàng thay thế tên da đen chèo thuyền bằng một người Venise cao lớn khác, có sức mạnh hiếm thấy. Trong trường hợp bị đe dọa, người này có thể bảo vệ nàng chống lại một cuộc tấn công của những kẻ trộm cắp nhiều nhung nhúc và đông đảo như là bọn cảnh binh. Đôi khi xảy ra việc bọn cảnh binh và bọn trộm cắp liên kết lại để cướp giật một chiếc du thuyền sang trọng nào còn ở nán lại.

Người đàn ông ngồi ở sau lái, mũi chiếc du thuyền quay về phía bến sông.

Anh ta ngồi ngủ gà ngủ gật, chờ lệnh của nữ chủ nhân, và nàng đã báo cho hay rằng có thể nàng sẽ làm một cuộc du ngoạn.

– Này! Anh chèo thuyền! Scalabrino gọi với một giọng lạnh lùng, không biểu lộ sự xúc cảm nào.

Người đàn ông tỉnh ngủ, ngước lên nhìn.

– Anh có nghe ta gọi không? Scalabrino nói tiếp, trong lúc hai ba người ăn xin hiếu kỳ đến gần.

– Ông cần việc gì? Tên chèo thuyền của Imperia tỉnh ngủ hẳn, trả lời.

– Ta cần nói với anh về phu nhân Imperia.

https://thuviensach.vn

Người đàn ông vội đứng lên, đi ra trước mũi thuyền rồi nhảy lên bến và hỏi:

– Việc gì?

– Ta không hiểu, một thị tỳ của phu nhân muốn hỏi chuyện anh ở cánh cửa nhỏ của dinh thự.

– Nàng ta muốn hỏi gì đến tôi?

– Việc tốt nhất muốn biết, là đi đến đó.

– Thật đúng.

Gã chèo thuyền uể oải đi về phía dinh thự đã được Scalabrino chỉ dẫn. Anh đi theo gã.

Cánh cửa được chỉ là nơi Bianca đã bỏ trốn. Nó trổ ra một con đường phố nhỏ, cách mặt tiền dinh thự hai mươi bước.

– Trời tối đen như mực, gã chèo thuyền nói. Đúng là một đêm để tổ chức một chuyến làm ăn tốt.

– Phải, một chuyến làm ăn tốt. Scalabrino nói.

– Kia là cánh cửa, nhưng mà tôi không thấy...

Người đàn ông không có đủ thời giờ để nói hết ý, Scalabrino đã chẹn họng gã và trám kín miệng gã. Đồng thời, anh thổi nhẹ một tiếng còi. Một chục người từ bóng tối hiện ra bao vây Scalabrino và gã chèo thuyền đang giẫy giụa quyết liệt.

Người đàn ông bị trói chặt hết phương vùng vẫy.

– Sáng mai các người sẽ thả anh ta ra, Scalabrino nói.

Vừa nói, anh vừa chụp lấy chiếc áo khoác và chiếc mũ của gã chèo thuyền mặc vào, và thản nhiên, không lo sợ việc gì xảy ra ở sau lưng mình, anh đi trở lại bến sông.

Bấy giờ, anh đi vào trong chiếc du thuyền của Imperia, ngồi đúng vào chỗ ngồi hồi nãy của gã chèo thuyền, cúi đầu lên trên đầu gối, dường như anh ngồi ngủ.

Nếu như Scalabrino không ngủ, thì ít ra anh cũng đang mơ mộng. Và sự mơ mộng của anh thật là đáng sợ.

https://thuviensach.vn

•••

Đến lúc Imperia sực tỉnh lại sau cơn khủng hoảng thần kinh, thở thoi thóp trên chiếc ghế bành, nàng thấy rằng Roland đã biến mất.

– Ông ta đi tìm Bembo, nàng nghĩ thầm. Phải, hãy tìm đi, hãy kiếm đi, và cố sức đi đến trước Bembo! Tuy nhiên Bembo biết đường, và mi không biết được!

Trong vòng mấy phút, nàng say sưa với nỗi vui mừng khi nghĩ rằng con gái nàng, vào lúc đó, chắc chắn đã xiêu lòng. Và Roland sẽ mang nỗi tuyệt vọng trong tim, chàng sẽ chạy cùng khắp Venise như một người mất trí.

Nhưng nàng không phải là người đàn bà thích kéo dài những chuyện vụn vặt.

Nàng đứng lên, đến đứng trước tấm gương, sửa lại quần áo cho thẳng nếp và ngắm gương mặt, rồi nàng lẹ làng đi trở ra các gian phòng khách mà cuộc lễ sắp tàn.

Lúc bấy giờ nàng nghĩ rằng có lẽ Roland còn ở đó, và nàng sẽ làm cho chàng bị bắt. Nhưng nàng bỏ ngay cái ý nghĩ đó, vì coi như là *trái ngược với tất cả sự thật.*

Và đột nhiên, nàng tự hỏi:

– Tại sao, ta đã gây cho chàng một vết thương quá đau đớn như thế, mà chàng không giết chết ta?

Nàng rùng mình vì khủng khiếp:

– Có thể nào chàng thương hại đến ta chăng? Hoặc là chàng đang trù tính một cuộc trả thù nào?... Nhưng mà không, trong lúc chàng nắm ta ở trong tay, ắt chàng đã giết chết ta rồi...

Nàng đi vào các phòng khách, và thấy Sandrigo đang tìm nàng. Nàng đi thẳng đến ông ta với tất cả cơn sốt tình ái của nàng, với tất cả những niềm xúc động chất chứa ở nơi nàng, gây ra một sự kích thích thái quá thần kinh lúc bấy giờ có lẽ còn làm cho nàng xinh đẹp hơn.

https://thuviensach.vn

Tình yêu của nàng đối với Roland bây giờ đã trở thành một sự đam mê nhục dục, hết sức mãnh liệt đối với Sandrigo.

Ông đứng yên, bị choáng mắt. Thật vậy, vào lúc đó, ông đã hoàn toàn quên lãng Bianca. Đến lúc Imperia giải thích về sự vắng mặt của nàng, nói rằng nàng vừa đến gặp con gái của mình. Sandrigo nói giọng run run:

– Ngày mai, chúng ta sẽ nói đến nàng, linh hồn yêu dấu. Lúc nãy, bà có nói rằng đêm nay, chúng ta hoàn toàn thuộc về của nhau.

Imperia rung động vì dục tình.

Bao nhiêu hận thù, bao nhiêu tình yêu, bao nhiêu giận dữ, bao nhiêu đau đớn, tất cả những gì nàng đã cảm nhận bất thường, kể từ lúc nàng thú nhận với Bianca rằng nàng là người kỹ nữ danh tiếng, cho đến lúc nàng gần như bất tỉnh trước mặt Roland, nhục nhã, nước mắt, điên cuồng, khủng khiếp, tất cả sự giông tố đó dẫn đến một trận cuồng phong nhục dục.

Nàng thấy Sandrigo cũng hầu như bị kích thích thái quá như chính bản thân nàng, và nàng hiểu rằng người đàn ông này chỉ bị lôi cuốn bởi sự khoái cảm mãnh liệt do từ nơi nàng hấp dẫn.

Khi thấy người ta đang nhìn mình, cả hai cùng lùi lại, lo ngại là không thể nào cưỡng lại lâu hơn cơn dục tình của họ trước mắt đám người đó, giữa những ánh đèn đó, giữa những tiếng nhạc đó.

Trong một phút, sự điên cuồng dâm dật xâm chiếm đầu óc Imperia, nó đang bị rối loạn bởi những sự chấn động liên tục đó. Và nàng mơ mộng, phải, thật sự nàng mơ một vòng tay ân ái mãnh liệt, ôm ghì chặt lấy nàng... Trước mắt mọi người, nàng mơ rằng mối dục tình của nàng sẽ lan truyền đến những người đàn ông và đàn bà đó đang nhìn nàng. Và rằng cái đêm này, một đêm độc nhất vô nhị trong những sự nguy nga lộng lẫy của đời sống người kỹ nữ danh tiếng, sẽ thấy trong một gian phòng khách những cặp trai gái đam mê xé toạc và vứt bỏ tất cả những cái bề ngoài và cả quần áo của họ. Họ xuất hiện trong những sự

https://thuviensach.vn

lõa thể điên cuồng phơi bày những cảnh ái ân nồng nhiệt trên tất cả những tấm thảm cho lòng dục tình của họ!

Tuy nhiên, nàng dần dần tự chế ngự.

Từng người, các quan khách lần lượt đến cáo từ nàng. Nàng tiếp họ với nụ cười mơ hồ, cái nụ cười để lộ ra những chiếc răng sáng ngời và ướt át làm nổi bật cái cổ trắng ngần xinh xắn của nàng.

Hai giờ sau, Sandrigo và Imperia còn lại một mình đứng tựa vào cái cửa sổ nơi Roland đã lén nghe câu chuyện của họ, hồi lúc nãy.

Bến sông tối tăm và vắng vẻ.

Riêng chỉ có chiếc đèn hiệu xanh xanh của một chiếc du thuyền cột trước dinh thự, giống như một vì sao xanh nhạt trong đêm tối.

Trên bầu trời cao, những đám mây thấp đang bay là là rượt đuổi, rồi tan ra bởi một ngọn gió khá mạnh. Trời vừa lạnh và vừa nóng bức, Imperia cảm thấy cái cảm giác mâu thuẫn đó. Sandrigo đã vòng tay ôm lấy thân mình người kỹ nữ. Ông cũng bị lôi cuốn bởi sự khoái cảm và đôi mắt nồng nàn của ông kêu gọi tình yêu.

– Phải, Imperia ấp úng, phải, linh hồn yêu dấu của thiếp... Chúng ta hãy yêu nhau tại đó, trong sự đong đưa êm ái của những làn sóng... Đi theo thiếp...

– Lại đây, Sandrigo nói vừa siết chặt nàng.

Cả hai người ôm nhau như thế dưới ánh trăng xanh mờ nhạt của mùa đông tỏa ra trong một khoảnh khắc của những đám mây tái nhợt. Họ chầm chậm đi xuống các bậc thềm bằng cẩm thạch đến lúc họ hiện ra trong cảnh kiến trúc mà thời kỳ Phục hưng thần tiên đã tạo ra. Những dinh thự, những cột trụ táo bạo, những vòm nhọn duyên dáng, những nét phối cảnh, những đường cong của người Hồi giáo, những bến sông lát đá tảng âm vang, những dòng nước êm ả, đó là cảnh trần thiết hoa mỹ và quyến rũ, giấc mơ bằng cẩm thạch, khu rừng kiến trúc trong đó có cả ba khoa kiến trúc của thời Trung cổ, của thời Phục hưng, và Ottomane hài hòa với nhau trong những thị hiếu quái lạ. Khi lướt nhẹ theo những bậc thềm nhẵn bóng, họ thưởng thức về sự tổng hợp linh

https://thuviensach.vn

động của nụ hôn cuồng loạn, mềm mại, nàng ẻo lả uyển chuyển, chàng thì cứng đơ bởi nỗi đam mê của sự khoái trá. Cả hai thật đẹp đẽ trong một sự đẹp đẽ độc nhất, đến nỗi mà nghệ thuật tạo tượng cổ xưa ắt sẽ thừa nhận họ như là một biểu tượng cho những sự dâm loạn nhất của nhân loại được thần thánh hóa bởi nghệ thuật và thi ca.

Họ đi thẳng đến chiếc du thuyền.

Scalabrino trông thấy họ đến.

Và anh ở trong một tư thế hơi nghiêng mình tới trước, bàn tay co rúm trên cán dao găm giấu dưới chiếc áo khoác. Với một sự bất động rùng rợn, dường như cuốn hút họ, thôi miên họ với đôi mắt rực lửa, nét mặt cứng rắn, tê liệt bởi lòng hận thù cũng như chính bản thân anh chỉ là một pho tượng thích nghi vào trong cảnh trần thiết.

Lúc đi vào trong chiếc du thuyền, Imperia và Sandrigo không nhìn đến anh.

Họ chỉ thấy mập mờ một bóng người đứng ở sau lái; người chèo thuyền cho tình yêu của họ có mặt ở đó; ánh mắt của họ chỉ lướt nhìn qua rồi họ càng ôm chặt nhau hơn nữa.

Chỉ có Imperia, lúc đi vào dưới chiếc lều, đã bảo:

– Hãy chèo đến nơi nào mi muốn...

– Tốt! Pho tượng thù hận gầm lên ở trong lòng.

Và Scalabrino mở dây cột, cầm lấy chèo, nhẹ nhàng và nhanh nhẹn đưa chiếc du thuyền lộng lẫy lướt mau trên mặt sông êm ả.

Vào lúc đó, chị Hằng Nga chỉ liếc nhìn qua ánh mắt lững lờ rồi biến mất sau bức màn mây, dường như chị lo ngại chứng kiến một cảnh tượng quá ghê tởm.

•••

Cũng vào lúc đó, một chiếc ghe dáng thon thả và khốn khổ tách bến, bắt đầu lướt theo vết chiếc du thuyền. Trên chiếc ghe đó, có một người đàn bà.

https://thuviensach.vn

Nàng có một mình và chèo nhẹ nhàng không gây tiếng động, đôi mắt nhìn thẳng vào trong đêm tối. Về phía chiếc du thuyền đang mang đi Imperia, Sandrigo, Scalabrino.

•••

Nàng kỹ nữ và người tình nhân đã ngồi vào dưới chiếc lều.

Chiếc lều đó đúng như lời Imperia đã tả. Đó là một túp lều tình ái, một loại khuê phòng thu gọn lại, với rất nhiều gối dựa êm ái, trên sàn ván được phủ lên một tấm da gấu trắng, được che phủ bởi những tấm gấm vóc mượt mà sực nức mùi hương.

Scalabrino, đứng ở sau lái, đẩy mạnh chèo và không quên để mắt quan sát chiếc lều lộng lẫy mà những tấm màn thêu trắng đã khép lại trên đôi tình nhân đang đê mê.

– Ôi con gái của ta! Gã khổng lồ thở dài.

Và trong lúc tư tưởng của anh khóc than. Trong lúc những trận giông tố yêu thương và thù hận đang cuồng dâng trong tim anh, ở đó, cách anh ba bước chân cơn bão tố dục tình đang lồng lộn, mà những tiếng rên rỉ vọng đến tai anh.

Và chiếc ghe nhỏ lướt theo vết chiếc du thuyền, nơi đó Juana đang nghĩ thầm:

– Ôi Sandrigo! Ta đã hoài công yêu thương chàng. Trái tim khốn nạn này vẫn còn vô vọng thương yêu chàng nữa... Tên cướp giật tình yêu cũng như là xưa kia chàng là tên cướp giật tiền bạc, giờ đây chàng đang ở trong vòng tay ân ái của người kỹ nữ trong lúc chờ đợi nàng Bianca bất hạnh được quăng làm mồi cho chàng... Và ta vẫn còn yêu thương chàng.

Và bốn cái tư tưởng tản mạn hợp thành bộ tứ: tình yêu, dục tình, thù hận và đau khổ. Một giờ như thế trôi qua, đến cuối giờ, Sandrigo tỉnh lại, và với đầu óc thực tế, ông ta lạnh lùng, trù tính tình thế. Giờ đây chiếc du thuyền đang ở cuối sông Đại-Giang, không xa bến cảng, nghĩa

https://thuviensach.vn

là không xa ngôi nhà xưa nơi thủ tướng phu nhân Silvia đã chết, nơi mà Juana đã cư ngụ khá lâu, nơi mà Roland đã suýt bị Bembo bắt được.

– Chúng ta hãy trở về dinh thự, bấy giờ Sandrigo bảo.

– Thêm một lúc nữa, linh hồn yêu dấu của thiếp, Imperia đáp lại.

– Trời đã khuya...

– Cái giờ này không làm cho chàng ngây ngất cũng như thiếp sao? Trời có khuya cũng mặc kệ... Tình yêu của chúng ta chiếu sáng đêm nay, và giây phút này quá êm ái, có một cảnh đẹp hoàn toàn, làm cho thiếp muốn kéo dài mãi cho đến vĩnh viễn.

– Là vì...

– Hãy nói ra tất cả ý nghĩ của chàng.

– Vậy thì, ta muốn gặp Bianca.

Lời nói quá bất ngờ, với một sự trơ trẽn hiếm có vào một lúc như thế khiến cho Imperia rùng mình. Trong một lúc, người mẹ bỗng thức tỉnh và phẫn uất. Một tia lửa của tình mẫu tử mà nàng đã dập tắt lại bừng sáng. Nàng run lên...

Nhưng liền sau đó, nàng nghĩ đến việc bỏ trốn của Bianca và nàng đã để Bembo đuổi theo dấu vết của nàng thiếu nữ. Biết bao nhiêu biến cố và ý nghĩ khác nhau va chạm nhau trong tâm trí của nàng, đã gây cho nàng một sự mệt mỏi lạ lùng. Trí óc của nàng bị kích thích quá độ bởi sự xuất hiện của Roland, bị nguy kịch, thêm vào đó bởi một giờ tình dục mê loạn, bị lung lay, nàng gần như chìm đắm trong sự điên loạn.

– Bianca! Nàng kêu lên với một tiếng cười lớn bi thương.

– Phải, Bianca! Sandrigo ngạc nhiên và lo sợ nói.

Cái ý tưởng đột ngột nói hết cho người tình nhân của mình nghe, để khiêu khích ông ta, để thuyết phục ông ta, để giữ ông ta lại cho riêng mình, cái ý tưởng đó đã áp đặt lên nàng một cách mạnh mẽ.

– Chàng muốn gặp nó lắm sao? Nàng hỏi.

– Điều đó chẳng phải là quyền hạn của ta sao?

– Nhưng mà gặp nó vào giờ này... Cần phải đánh thức nó dậy...

https://thuviensach.vn

– Nàng sẽ tha thứ cho cái thị hiếu đó của người hôn phu. Và rồi, đây này, ta có một sự lo sợ là nàng đã từ chối không tham dự cuộc lễ đã được tổ chức cho nàng, nên ta muốn biết...

– Những lý do? Imperia ngắt lời với cái cười điên loạn, cuối cùng đã gây cho Sandrigo một sự kinh hãi... Thiếp có thể tự mình nói ra cho chàng nghe, chàng yêu dấu. Bianca ghét chàng... Bianca kinh sợ chàng... Tại sao lại mơ tưởng đến nó, trong khi nó ghê tởm chàng, khi mà chàng ở gần bên thiếp, được thiếp tôn sùng chàng?... Hãy nhìn thiếp xem... Thiếp muốn việc đó! Thiếp muốn tất cả tư tưởng của chàng tập trung cho tình yêu của thiếp. Ôi người tình say đắm của thiếp, tất cả tình yêu của thiếp, thiếp xin dâng trọn tất cả...Ôi! Chàng không thấy sao? Chàng muốn cho thiếp phải đau khổ sao? Chàng muốn có thêm những sự ghen tương mới để làm cho thiếp đau khổ sao?...

Với trái tim yêu đương nóng bỏng, nàng đưa hai cánh tay trần ra ôm chặt Sandrigo.

Nhưng lần này, Sandrigo đẩy nàng ra.

– Ta muốn trông thấy Bianca! Ông ta nói dứt khoát.

– Chàng muốn trông thấy Bianca?

– Chàng muốn trông thấy nó! Người kỹ nữ kêu lên với một giọng mỉa mai.

Đôi mắt nàng bỗng sáng ngời, cổ họng nàng cháy bỏng. Cơn dâm loạn của nàng trở thành cơn điên cuồng giận dữ, và chứng thác loạn thần kinh trở thành cuồng bạo. Tiếng cười của nàng thật ghê rợn, có sự ghen tương pha lẫn hận thù.

– Hãy chạy theo nó đi, cũng như gã kia!

Sandrigo tái mặt, nắm lấy hai bàn tay nàng.

– Mi muốn nói gì?

– Rằng nó không còn ở Venise nữa! Nàng rên rỉ vừa tìm cách ôm chặt người tình. Nó đã bỏ trốn, chàng có nghe không? Và vào lúc này, vị giám mục hay gã Bembo bần tiện và gớm ghiếc, chắc đã bắt kịp nó... Chao ôi! Chàng làm cho thiếp đau đớn!

https://thuviensach.vn

Sandrigo đã thốt lên một tiếng kinh hoàng giận dữ và tuyệt vọng. Ông ta xông vào người kỹ nữ, ôm ghì lấy, xô nàng ngã xuống.

– Giết ta đi! Nàng nói trong tiếng cười điên loạn.

– Nó đang ở đâu? Nói đi, khốn nạn, hãy nói đi!

Ông ta siết chặt hai bàn tay và bấu lấy cổ họng nàng.

Đột ngột bản năng sinh tồn bỗng thức tỉnh nơi Imperia.

– Thiếp không biết, nàng nói, thiếp xin thề!

– Và Bembo? Gã lại tra khảo.

– Đường đi Mestre...

– Đường đi Mestre! Ôi! Ta hiểu tất cả!

Ông nhảy một cái đứng lên.

– Đến cảng! Ông ta thét lớn bảo người chèo thuyền, đến cảng! Mau! Mau!

Ông mở toang ra, xé nát những tấm màn, mặt tái mét vì cơn giận dữ... Cùng lúc, ông bỗng bật ra tiếng thét kinh hoàng: Người chèo thuyền đang đứng trước chiếc lều, và do ánh trăng chiếu lên mặt của người đó, như trong một giấc mơ ghê gớm, ông nhận ra Scalabrino.

Scalabrino còn sống!

Scalabrino trên chiếc du thuyền của Imperia! Scalabrino đã bị xô xuống chiếc hầm của quán Mỏ Neo Vàng và Sandrigo đã nghe tiếng rên rỉ hấp hối của anh!

– Ma quỷ! Tên cướp ấp úng, ma quỷ khủng khiếp!

Scalabrino không thốt nên một lời. Trong một cử động chớp nhoáng, Cánh tay của Scalabrino giơ cao và đâm mạnh xuống. Cây dao găm cắm sâu vào lồng ngực của tên cướp, và Scalabrino vẫn để nguyên.

Sandrigo ngã ngửa ra sau vào trong lều, không một tiếng than, cúi gập mình, mắt khép lại và cán dao găm thành hình chữ thập trên ngực ông.

Imperia đã chứng kiến cảnh tượng ghê gớm đó, nàng lạnh giá vì khủng khiếp.

https://thuviensach.vn

Nàng không hề bất tỉnh.

Nhưng nàng đã trông thấy việc đó như người ta trông thấy nơi giấc chiêm bao, mà không thể kêu lên một tiếng, hoặc làm một cử động.

Bấy giờ nàng thấy Scalabrino đi lại gần bên nàng.

– Người cha của Bianca! Nàng rên rỉ.

Scalabrino nghe.

– Phải! Anh nói với một giọng nghiêm nghị, người cha của Bianca!

Và anh chụp lấy tóc nàng lôi đến sau lái chiếc du thuyền.

Imperia không kháng cự lại, nhưng đôi môi sưng phù vì kinh hãi, khủng khiếp lẩm bẩm:

– Giã từ tình yêu, giã từ cuộc đời!

Scalabrino nắm chặt nàng, nhấc bổng lên khỏi đầu anh trong đôi cánh tay mạnh mẽ rồi đứng thẳng lên mép chiếc du thuyền, kêu lên một tiếng duy nhất:

– Công lý!

Cùng lúc, anh buông nàng kỹ nữ xuống nước, nàng biến mất trong dòng xoáy nước.

Cái chuyển động của Scalabrino ấn mạnh làm cho chiếc du thuyền tròng trành và chìm, anh rơi xuống sông.

Vào lúc đó, cách độ hai mươi bước, một tiếng kêu vang vọng lên trong đêm tối.

Scalabrino không nghe tiếng kêu đó.

Anh lội một hơi, chẳng mấy lúc vào đến bờ, và anh biến mất.

https://thuviensach.vn

VII
NỤ HÔN TÌNH YÊU ĐẦU TIÊN CỦA JUANA

Tiếng kêu vừa xé tan không gian phát ra từ chiếc ghe nhỏ bị lạc loài trong đêm tối, đi theo vết chiếc du thuyền.

Juana đứng trước mũi ghe, hai tay giơ lên trong một cử chỉ tuyệt vọng và nguyền rủa. Nàng đã bất lực khi chứng kiến cái cảnh tượng ghê gớm vừa diễn ra chỉ trong vài giây đồng hồ.

Nàng đang làm gì ở đó? Ý nghĩ nào đã thúc đẩy nàng? Nguồn hy vọng nào? Ý nghĩ mơ hồ. Hy vọng bấp bênh. Nàng đến mà hầu như không ý thức về việc nàng định làm, chỉ hiểu rằng một tấn thảm kịch đang được chuẩn bị và nàng ở trong tay của định mệnh.

Juana, bằng cách rời khỏi Mestre, rời khỏi Roland Candiano, bằng cách đi đến Venise, chỉ có một ý tưởng: Cứu sống Sandrigo – nhưng cứu ông ta bằng cách ngăn cản ông ta đứng lên chống lại Roland sao?

Juana được nghe chính miệng của Sandrigo nói về tình yêu của ông ta đối với Bianca và cuộc hôn nhân sắp đến, nàng quyết định đi đến dinh thự của Imperia, định bí mật lẻn vào trong dinh thự để gặp Bianca, nói chuyện với nàng mà không tự hỏi xem kết quả sẽ như thế nào.

Người ta thấy rằng nàng đã sớm nhận ra Scalabrino.

Hơn nữa, nàng cũng biết rằng Sandrigo đang ở trong dinh thự.

Kế hoạch của nàng bị xáo trộn.

Nàng hiểu ngay rằng Scalabrino ở đó là để sát hại Sandrigo. Từ lúc đó, nàng nhất quyết bám chặt theo Scalabrino, không rời khỏi anh. Nếu như có chiến đấu, nàng sẽ xông vào giữa hai người.

Cho nên, nàng thiếu nữ đáng thương cùng một lúc bị xâu xé bởi lòng ghen tương và nỗi khủng khiếp. Nàng không còn tự chủ lấy mình nữa và chỉ hành động do tình cảm bị kích động.

https://thuviensach.vn

Trông thấy Scalabrino ngồi trong chiếc du thuyền của Imperia, nàng đoán gần đúng sự việc sắp xảy ra.

Chắc chắn, Imperia và Bianca sẽ đi dạo, có Sandrigo đi theo.

Nàng liền nhảy xuống một chiếc ghe nhỏ, và chờ đợi, cũng như Scalabrino đang chờ nơi chỉ cách nàng vài bước.

Cuộc lễ chấm dứt, các ngọn đèn tắt ngấm.

– Đã đến lúc! Người thiếu nữ bất hạnh nghĩ thầm, cố đè nén những nhịp tim đập mạnh mẽ của mình.

Bỗng nhiên, quang cảnh thật lạ lùng: Sandrigo và Imperia ôm chặt nhau, đi xuống những bậc thềm bằng cẩm thạch của dinh thự, đập vào mắt nàng.

Một tiếng oán than rên rỉ trong cổ họng nàng.

Imperia ở trong tay của Sandrigo! Nàng cũng vậy sao! Ban đầu người mẹ, sau đó đến đứa con gái! Vào lúc đó, Juana thật sự cầu mong cho Sandrigo bị sát hại... Nhưng đến lúc chiếc du thuyền bắt đầu chèo đi, đến lúc nàng trông thấy vóc dáng cao lớn của Scalabrino đứng thẳng ở sau lái, nàng run rẩy và lẹ làng mở chiếc ghe chèo theo.

Juana giữ khoảng cách, trong cái giờ buồn thảm đó, nàng như kinh hoàng, lúc thì muốn kêu lên một tiếng để báo cho Sandrigo hay, lúc thì nỗi ghen tương đau đớn nghiền nát quả tim nàng. Nàng thấy dường như chỉ mới có vài phút trôi qua, đột nhiên nàng trông thấy rõ rằng Scalabrino đi thẳng đến chiếc lều, tay cầm cây dao găm.

Bấy giờ nàng bình tĩnh lại với tất cả sự minh mẫn của mình, trong một cử động tuyệt vọng, nàng đẩy mạnh chiếc ghe...

Quá trễ!

Tấn thảm kịch đã thành tựu. Kinh hãi, khiếp sợ, Juana thấy chiếc du thuyền tròng trành, Imperia bị rơi xuống sông... Chiếc du thuyền lật úp...

Một lúc sau, khi Scalabrino vào đến bến, Juana đi đến chỗ chiếc du thuyền bị lật ngược, đáy thuyền đưa lên trời, đang đong đưa nhè nhẹ.

– Sandrigo! Sandrigo!...

https://thuviensach.vn

Không một lời nào đáp lại tiếng kêu la của người thiếu nữ, nàng té quị trước mũi ghe, đôi mắt dán chặt lên trên giòng nước đen kịt. Chung quanh yên tĩnh quạnh quẽ, chỉ có tiếng sóng vỗ nhịp đều đều vào mạn chiếc du thuyền.

– Chết! Nàng rên rỉ. Chết! Chết mối tình của ta! Chết cuộc đời của ta!

Phải, vào lúc đó, nàng thiếu nữ bất hạnh quên hết dĩ vãng của người đàn ông được nàng thương yêu và chỉ có tình yêu tha thiết của nàng đối với chàng mà thôi.

Không còn sức lực để khóc, nàng nhìn sững con sông độc ác, cái hình dáng màu trắng đột nhiên nổi lềnh bềnh trước mắt nàng: Một chiếc áo dài trắng, một thân thể, một người đàn bà...

Imperia!

Nàng cúi xuống, nắm chiếc áo dài, cố sức hai tay nâng chiếc thây lên và đặt vào trong chiếc ghe.

Nàng ngồi chồm hổm gần bên Imperia, với một sự thèm thuồng tang tóc, lòng ao ước tàn nhẫn, nàng muốn ấn sâu những ngón tay vào trong chiếc cổ tái mét đó, cào lên trên gương mặt còn giữ một nhan sắc thảm khốc đó...

Vài phút trôi qua...

Chiếc ghe lênh đênh trên mặt nước, song song với chiếc du thuyền bị chìm, thỉnh thoảng nó chạm vào nhau giống như hai chiếc quan tài.

Juana một lúc thôi nhìn xác Imperia, rồi lại nhìn nàng, dường như e ngại rằng cái thân thể đó bỗng nhiên biến mất.

Nàng ngồi chồm hổm, hai tay chống lên đầu gối, rồi nắm mái tóc của Imperia vò nhẹ cho ráo nước với một cử động tự nhiên, đôi môi nàng run rẩy. – Chết mối tình của ta! Chết cuộc đời của ta!

Nàng run lên...

Cuộc đời của nàng! Cuộc sống thảm thương!... Bây giờ nó đang lướt qua từng cảnh một và trong mỗi một cảnh đó, Juana tìm lại được một kỷ niệm của kẻ mà nàng đã yêu thương.

https://thuviensach.vn

Một cử động của cái thây làm cho nàng giật mình.

Cái cử động có lẽ do một cái lắc lư của chiếc ghe? Không?... Nàng cố nén một tiếng thở dài nhìn kỹ trên cái gương mặt kia đang lay động, có một cái chớp mắt nhẹ, chứng tỏ nàng kỹ nữ đã hồi tỉnh.

Juana bơ phờ chứng kiến sự hồi sinh đó mà không biểu lộ một cử chỉ nào.

Cuối cùng, Imperia mở mắt ra, đôi mắt của nàng gặp ánh mắt của Juana.

Hai người đàn bà nhìn nhau, có thể là họ đang trao đổi những điều cần nói. Imperia gắng sức ngồi nhổm lên và ném ra xung quanh mình một ánh mắt mơ hồ, rồi nàng hướng về Juana.

– Mi là ai? Nàng hỏi.

– Tôi yêu ông ta! Juana trả lời.

– Mi yêu... ai?

– Sandrigo.

Bây giờ Juana thấy lòng thù hận lại trào lên, nàng muốn được cắm sâu những móng tay của mình lên khuôn mặt nàng kỹ nữ.

Imperia bỗng cười nghe ghê rợn và nàng bật đứng lên.

– Sandrigo! Nàng la lớn, Sandrigo!... Này, hãy nhìn xem!

Juana đưa mắt theo hướng tay chỉ. Nàng đứng lên, trái tim bị xâu xé bởi một sự kinh hãi cực điểm, và một sự choáng váng vì tuyệt vọng.

Ở đó, trước mắt nàng, trên làn nước đen kịt, trong ánh trăng ma quái, cái thây của Sandrigo đang bập bềnh bên chiếc du thuyền bị lật úp, với chiếc cán dao găm làm thành một chữ thập trên ngực ông ta.

– Sandrigo! Juana hét lên cuồng trí, người yêu của em, hãy chờ đợi em!...

Đồng thời, nàng lao xuống nước, ôm siết lấy cái thây đang co quắp.

Hai cánh tay nàng ôm choàng lên cổ tử thi.

Hai thân thể, người sống và người chết, chìm xuống.

Chẳng bao lâu chỉ còn hai cái đầu nổi lên.

https://thuviensach.vn

Juana dán chặt đôi môi lên đôi môi lạnh giá của cái thây, với sự âu yếm đắm say của một mối tình vẫn thủy chung cho đến chết.

Và cả hai thân thể cùng chìm sâu dưới đáy nước.

https://thuviensach.vn

VIII
IMPERIA

Scalabrino đã nhảy xuống nước lúc chiếc du thuyền bị lật úp.

Anh lội đi mà không hề quan tâm đến việc gì sẽ xảy ra ở phía sau mình.

Lội vào đến bờ, anh đi thẳng về đảo Olivolo và đến nơi, rét run lập cập, không phải vì trời đêm lạnh lẽo và vì áo quần của anh ướt đẫm, mà vì cơn sốt hoành hành do bị kích thích thái quá.

Roland đang chờ anh.

Lời nói đầu tiên của gã khổng lồ khi trông thấy chàng:

– Con gái của tôi?

– Người ta chưa được tin, chúng ta đã lục soát vô ích nơi dinh thự của Bembo.

Scalabrino lắc đầu, tỏ ra thất vọng.

– Hãy can đảm! Roland nói và siết chặt tay anh; Bianca can đảm, đó là một tâm hồn cương quyết, nàng đã chống cự, ta thề như vậy... Chúng ta sẽ tìm lại nàng, tin chắc rằng nàng vẫn còn trong trắng, bình an vô sự.

Scalabrino ngồi xuống cạnh lò sưởi đang cháy rực và xòe hai bàn tay ra hơ. – Sandrigo? Bấy giờ Roland hỏi.

– Tôi đã đâm chết nó.

– Imperia?

– Tôi đã dìm chết nó.

Roland im lặng suy nghĩ, rồi nhìn người bạn đồng hành sau khi được anh báo cho chàng biết về một tấn thảm kịch như thế.

•••

https://thuviensach.vn

Ít ra, Scalabrino cũng bị nhầm lẫn trên một điểm: Imperia chưa chết.

Chúng ta đã chứng kiến trường hợp nàng sống lại. Chúng ta đã thấy nàng kỹ nữ – có lẽ điên cuồng – người được Juana cứu, vừa tỉnh lại.

Đến lúc xảy ra hồi cuối của tấn thảm kịch mà chúng tôi vừa kể lại, Imperia vẫn ngồi yên trong chiếc ghe không có một cử động nào.

Đôi mắt nàng không thể rời nơi Sandrigo và Juana chìm sâu dưới nước.

Có thể nàng không suy nghĩ đến gì cả.

Chiếc ghe bị xô đẩy bởi các lượn sóng nhấp nhô, cuối cùng tấp vào bến sông.

Còn về chiếc du thuyền, chiếc du thuyền lộng lẫy của tình yêu, nó bị đẩy ra ngoài khơi, và mấy hôm sau những người thuyền chài tìm gặp nó trên bãi cát của doi đất hải cảng Lido.

Trời đã sáng khi Imperia tỉnh dậy.

Nàng ngước lên, nhìn ngơ ngác.

Và bấy giờ, nàng thấy nhiều người tụ họp trên bến đang nhìn nàng với vẻ hiếu kỳ.

Nàng gượng dậy, muốn cố gạt bỏ cái kỷ niệm của đêm khủng khiếp mà nàng vừa trải qua và lấy lại bình tĩnh.

– Phu nhân đã bị té xuống nước? Một người đàn bà trong đám dân kéo đến hỏi với mối thiện cảm.

– Phải, bị té, Imperia trả lời, vừa lạnh run lên. Có người chèo thuyền nào vui lòng đưa ta về đến nhà ta không?

Một người đàn ông nhảy xuống chiếc ghe và nói:

– Tôi không phải là người chèo thuyền, nhưng tôi cũng biết chèo. Phải đưa phu nhân đi đến đâu?

– Dinh thự Imperia, nàng kỹ nữ trả lời qua hơi thở mệt mỏi.

Và nàng gần như bất tỉnh.

Cái tên của Imperia được chuyền đi nhanh với một sự hiếu kỳ tò mò trong đám đông đang tụ lại. Người chèo thuyền nhận lời đã ra sức chèo

https://thuviensach.vn

ráo riết, chẳng bao lâu chiếc thuyền trổ ra sông Đại-Giang.

Imperia tỉnh lại nhanh chóng, nghĩa là nàng có cảm giác về những gì ở xung quanh nàng. Chiếc thuyền lướt nhanh dọc theo sông, những dinh thự nối tiếp qua ánh mắt nàng, và nàng chỉ còn đủ sức để lẩm bẩm:

– Ôi! Chừng nào ta mới đến... Mau hơn, thưa ông, mau hơn, xin thương xót, ông sẽ được đền ơn trọng hậu.

– Thưa phu nhân, người đàn ông nói, còn thích thú gì hơn là được chiêm ngưỡng cái sắc đẹp mà tất cả nước Ý ca tụng, điều đó thật quá đầy đủ, tôi không muốn một sự tưởng thưởng nào khác.

Imperia nhìn người đàn ông đó với vẻ kinh ngạc. Ông ta ăn mặc lôi thôi: tất nhiên đây là một người nghèo khó. Những gì mà người đàn ông vừa nói ra, đó là niềm kiêu hãnh về cái nhan sắc từ những bậc giàu sang cho đến người hèn hạ nhất đều tôn sùng. Nàng cũng cảm thấy tự hào về niềm kiêu hãnh ấy, nó bừng lên ánh lửa lung linh trong mắt nàng. Nàng tìm kiếm những gì mà nàng có thể làm được hoặc là lời nói để cám ơn người đàn ông. Đột nhiên, nàng gỡ trên đầu chiếc lược có nhận những viên đá quí đắt tiền để giữ mái tóc của nàng.

– Để đưa ta đi, ta chẳng có gì quý hơn để tặng cho ông, ta cảm kích đối với niềm thích thú mà ông vừa nói, vậy ông hãy cầm lấy vật này làm kỷ niệm.

Người đàn ông cầm lấy món nữ trang và nói:

– Để kỷ niệm người đẹp nhất trong những người xinh đẹp nhất.

Imperia có một cử chỉ mệt mỏi và tiếp tục nhìn những dinh thự đang lướt qua trước mắt nàng. Nàng trông thật lạ lùng như một sự hiện hình của ma quái, tóc tai xõa rối, mặc chiếc áo dự lễ, ngồi trong chiếc ghe nhỏ tồi tàn.

Đột nhiên, nàng nép mình xuống, núp vào đáy chiếc ghe và thốt lên lời rên rỉ:

– Nàng!

Chiếc ghe đi ngang qua dinh thự Altieri.

https://thuviensach.vn

Một cửa sổ ở dinh thự được mở ra.

Và đứng nơi cửa sổ đó, một người đàn bà nét mặt tái xanh đưa ánh mắt u buồn nhìn lơ đễnh xuống dòng sông.

Người đàn bà ấy là Léonore.

Nàng có trông thấy Imperia chăng?

Ít ra đối với nàng kỹ nữ, nàng cảm thấy dường như ánh mắt ấy đã xuyên tận trái tim tội lỗi của nàng.

Nàng chắp hai bàn tay lại và lẩm bẩm:

– Tha thứ! Ôi! Xin tha thứ!...

Dinh thự Altieri đã lùi lại phía sau, chẳng bao lâu chiếc thuyền dừng lại. Imperia đã về đến nơi. Nàng đứng lên và một lúc sau, ngất lịm trong vòng tay của những người thị tỳ.

Người ta đưa nàng vào giường, xoa bóp sưởi ấm cho nàng.

Với sinh lực còn dồi dào, nàng kỹ nữ đã hồi phục sức khỏe, bớt dần sự suy nhược về cơ thể lẫn tinh thần. Vào buổi chiều hôm đó, sau khi được chăm sóc chu đáo bởi một bữa ăn ngon, mặc áo quần tươm tất, nàng ở trong khuê phòng nhỏ nơi đã bất ngờ đón tiếp Roland Candiano, mà ngỡ lầm rằng đưa Pierre Arétin vào.

Từ bao nhiêu sự chấn động khác nhau, nàng chỉ còn lại có một sự khủng khiếp: Nỗi khủng khiếp to lớn khi đột nhiên trông thấy Roland hoặc Scalabrino xuất hiện.

Những điều còn lại đã thoát khỏi tâm trí nàng.

Đứa con gái nàng?... Nàng nghĩ đến một cách mơ hồ như là một người mà nàng chỉ quen biết từ lâu.

Nàng chỉ lấy làm lạ có một điều, là đã cảm nhận về đứa con gái mình với một tình yêu thương mà nàng không còn hiểu nữa. Tình yêu đó đã khô cằn trong trái tim nàng như là một cây nhỏ mọc nơi đất xấu.

Bembo? Quả thật ông ta đã chết trong tâm trí của nàng cũng như sự thật là Sandrigo đã chết.

https://thuviensach.vn

Còn về phần Sandrigo, khi nghĩ đến ông ta, nàng không tránh khỏi cái rùng mình, niềm khoái lạc cuối cùng còn rơi lại của cơn bão tố dục tình trong đêm đầy biến cố.

Sandrigo đã chết.

Và bây giờ nàng mới hiểu được cái vị trí ít ỏi mà ông ta chiếm ở nơi nàng.

Người đàn ông đó chết, sự khoái lạc của nàng cũng tiêu tan; nàng xua đuổi hình ảnh Sandrigo ra khỏi tâm trí của mình, chẳng những khỏi con tim, mà còn khỏi cả những giác quan của nàng.

Cho nên, Bianca, Bembo, Sandrigo chỉ còn là những cái bóng mờ.

Nhưng có một hình ảnh vẫn còn sống mãi ở nơi nàng, và càng mạnh mẽ hơn, như của nhiều người khác đều tập trung vào nơi chàng, đó là Roland Candiano.

Nàng kỹ nữ than khóc trong niềm tiếc thương và hối hận.

Bấy giờ nàng hiểu rằng kể từ lúc đến ở Venise vì Roland, nàng đã không ngớt thương yêu chàng. Tất cả còn lại chỉ là một màn kịch được diễn xuất với ít hoặc nhiều lòng thành thật.

Nàng đã yêu thương, nàng sẽ yêu thương mãi mãi người đàn ông đó.

Và, bằng cách gợi nhớ lại hình ảnh của chàng, đó chính là một sự khoái cảm hoặc là một sự xúc cảm sống dậy ở nơi nàng.

Một tình cảm khác đã tan biến trước sự kinh hãi.

Nàng muốn hiến đời mình để được gặp lại Roland, để còn nói với chàng về tình yêu tha thiết của mình và đồng thời nàng rùng mình vì khủng khiếp trước mỗi tiếng động nhỏ.

Cái hình ảnh âu sầu ảo não của Léonore đứng ở cửa sổ dinh thự Altieri đã làm cho nàng kinh hãi, dường như cuộc gặp gỡ đó đã được chuẩn bị, là một sự cảnh cáo ác liệt và cuối cùng.

Đó là những gì mà Imperia ngồi trong một góc cuối dinh thự đang suy nghĩ, trong khi Roland và Scalabrino đinh ninh rằng nàng đã chết.

Bấy giờ, nàng buộc phải nhận một sự kết luận hợp lý.

https://thuviensach.vn

Nàng đã đến Venise chỉ vì Roland.

Roland khinh bỉ nàng, căm hận nàng, chắc chắn Roland sẽ giết nàng. Có thể chàng đã võ trang khí giới cho Scalabrino, cánh tay của chàng.

Nàng chỉ còn lại có một việc là bỏ trốn.

Trốn sớm nhất, không để lại một dấu vết nào sau lưng mình!

Không chờ đợi nữa, nàng cho gọi viên quản gia đến và nói chuyện với ông ta suốt hai giờ liền, cuối cùng ông ta lui ra vừa nói:

– Tất cả những mệnh lệnh của bà sẽ được thi hành, thưa phu nhân, chính tôi sẽ đích thân mang đến cho bà số tiền bán tòa dinh thự, bàn ghế, tranh ảnh...

– Trừ ra tấm tranh mà ta đã nói với mi.

– Tấm chân dung được đề cập, tôi không quên đâu, thưa phu nhân. Tôi chỉ còn lại việc được biết sẽ tìm bà ở nơi nào trong nước Ý.

– Tại Rome, Imperia nói.

Người quản gia biến mất, người kỹ nữ gom góp tất cả những nữ trang quý giá của mình, lấy một số vàng, mặc quần áo như để làm một cuộc hành trình dài, và không đem theo một thị tỳ nào cả. Họ sẽ đi theo sau nàng đến Rome. Đến lúc chạng vạng, nàng đi ra khỏi cái dinh thự mà trong vòng gần tám năm trời nàng đã làm cho Venise choáng mắt vì sự xa hoa và nhan sắc của nàng.

Chiếc du thuyền đậu chờ nàng trước dinh đưa nàng đi ngang qua đầm nước mặn lớn.

Đến đất liền, nàng gặp lại viên quản gia, ông ta đưa đến cho nàng một chiếc xe chắc chắn đi đường.

Chiếc xe chở Imperia đi ngang qua nước Ý hết tốc lực do nàng gieo rắc vàng để được đi mau hơn. Cuối cùng, một buổi sáng, nàng ngừng lại trước một trong những tòa dinh thự của nàng tại Rome.

– Bây giờ, nàng nói, ta đã thoát nạn!...

Nàng đi rảo khắp với một sự vui mừng điên cuồng, một sự vui mừng được giải thoát và một cuộc đời mới, những gian phòng trong tòa dinh thự vắng vẻ mà hai tên gia nhân đã giữ gìn và bảo quản trong lúc nàng

https://thuviensach.vn

đi vắng. Nàng đã ra lịnh cho sửa chữa, tu bổ lại những gian phòng khách. Nàng đã nghĩ đến một cuộc lễ huy hoàng, do đó nàng sẽ thông báo lý do nàng trở lại với xã hội La mã, cũng giống như cuộc lễ mà nàng vừa tổ chức ở dinh thự trên sông Đại-Giang trở thành một sự vĩnh biệt với xã hội Venise.

Với sự hoạt động phi thường của nàng, ngay ngày hôm ấy, nàng đã tổ chức một lối sinh hoạt trong nhà; dinh thự đã ngủ yên trong tám năm nay được đánh thức, bọn gia nhân, bọn thị tỳ lăng xăng trong những gian phòng rộng rãi.

Và buổi tối, đến lúc nàng kỹ nữ nhắm mắt trong chiếc giường lớn nổi tiếng ở Rome về sự hoa mỹ của nó, nàng lẩm bẩm với vẻ mệt mỏi yên tĩnh và thú vị được lấy lại sự nghỉ ngơi.

– Chà! Venise với những con sông tối tăm của nó! Venise với những con đường nhỏ quanh co, nơi bọn cảnh binh đang rình rập các người! Venise với những cây dao găm và sự kinh hoàng của nó, và tất cả những gì hành hạ quả tim ta và che phủ trí óc ta do một đám mây kinh hãi và khủng khiếp! Vĩnh biệt tất cả nỗi âu sầu đó! Hoan hô Rome và bầu trời ở Rome, hoan hô những người La Mã hiền lành của ta vừa nghe ta trở về, đã vội phái người đến chào hỏi ta... Ở đằng kia, ta chỉ là người kỹ nữ mỹ lệ, ở đây ta là vị nữ hoàng.

Và nàng nằm ngủ, vừa dự tính những ước mơ cho cuộc đời mới.

Không còn nàng Bianca đáng thương, trong tâm hồn đó. Không còn Bembo! Không còn Sandrigo! Không còn Roland Candiano! Phải, tất cả đã chết, kể từ Jean Davila bị giết chết dưới bức chân dung lớn, cho đến Sandrigo vừa bị chết trong tay nàng!

Dinh thự của Imperia là một trong những dinh thự đẹp nhất ở Rome.

Nó tọa lạc không xa chiếc cầu Quatre-Têtes, trong một khu vực ở Rome bấy giờ sống động, đó là cái thế giới của những nhà quý tộc, những giáo sĩ, những vị Hồng y và những mệnh phụ phu nhân.

Sự trở về của Imperia tạo ra trong Rome cái chuyển mình lớn theo như nàng mong đợi và còn nhiều hơn là sự hiếu kỳ.

https://thuviensach.vn

Cuộc lễ do nàng kỹ nữ mơ ước được diễn ra bốn ngày sau khi nàng trở về. Nó cũng giống như các cuộc lễ khác của Imperia: Nghĩa là có sức hấp dẫn do ánh đèn rực rỡ, hoa cảnh đẹp đẽ hữu tình và sự xa hoa thái quá.

Đến cuối buổi, Imperia, hớn hở, tươi trẻ lại, say mê vì vui mừng và kiêu ngạo vì đã thu phục được Rome ngay khi trở lại lần đầu, tiếp nhận những lời chúc tụng của những vị lãnh chúa La Mã vồn vã xung quanh nàng.

Cuối cùng, chỉ còn lại một người.

Người này, còn ở lại sau chót, đến lượt ông ta đến gần, và buông rơi chiếc mặt nạ che mặt.

Imperia thốt lên một tiếng kêu khủng khiếp:

– Bembo...

– Chính là ta, bà bạn thân mến, viên Hồng y nói vừa nghiêng mình chào, người ta sẽ nói rằng việc có mặt của ta làm cho bà kinh hãi, hoặc là còn tệ hơn nữa, nó làm cho bà bực mình.

Imperia tái mặt.

Quả đúng là viên Hồng y – giám mục thành Venise, với đôi mắt xảo quyệt, lời nói mỉa mai độc ác.

Đó là Bembo! Và cùng với ông ta, những gì đeo đuổi theo nàng ở Rome, đó là tất cả cái dĩ vãng kinh hãi và khủng khiếp, đó là những bóng ma của Jean Davila và của Sandrigo, đó là linh hồn của con gái nàng bị bỏ rơi, đó là tất cả mọi việc, đó là kỷ niệm của Roland Candiano.

Bembo chạy đến Rome!

Điều đó báo trước cho nàng một sự bất hạnh ghê gớm nào đó.

– Ngài đến đây để làm gì? Nàng hỏi với một giọng run rẩy. Còn có việc nào cùng chung giữa chúng ta nữa?

– Quả vậy! Bembo nói.

– Việc nào? Nàng kỹ nữ hỏi với giọng cao ngạo.

https://thuviensach.vn

– Con gái của bà, thưa phu nhân! Bembo đáp lại với giọng bình tĩnh ghê gớm của ông.

https://thuviensach.vn

IX
BIANCA

Chúng tôi sẽ trở lại với người kỹ nữ vào đúng lúc áp đặt bởi sự triển khai hợp lý những biến cố mà chúng tôi khó có thể thay đổi được bước đi, chúng tôi bắt buộc phải đưa độ̂ắc giả trở lại Venise, hoặc đúng hơn là trong những miền lân cận Venise, trong cái khu rừng lúc bấy giờ mọc lên giữa bờ đầm nước mặn và thành phố nhỏ Mestre.

Vào lúc Bembo bắt kịp Bianca, khi nàng đang làm mồi cho một cơn mê tín khủng khiếp gây ra bởi đêm tối đen, bởi những tiếng gió rít ghê rợn, bởi những cành cây khô gãy răng rắc, bởi những tiếng kêu the thé của những con cú mèo, tiếng kêu của những con nai, cuối cùng bởi cái đời sống mãnh liệt và huyền bí ở dưới đáy của sự chết trong rừng đêm. Nàng tin chắc rằng kẻ đang rượt đuổi theo nàng, đó là nhân vật ma quái trong truyện truyền kỳ đã được người ta thuật cho nàng nghe nhiều lần.

Người đang cúi xuống nhìn nàng, đó là "Người Đàn ông Nâu" ở trong rừng!

Trong lúc đó Bembo, thở hổn hển, im lặng nhìn ngắm nàng. Ông thầm nghĩ:

– Bây giờ, nàng thuộc về ta, và không có gì ở trên đời có thể cướp giật nàng khỏi tay ta.

Và ông cảm thấy sự chiến thắng đó hết sức bất ngờ.

Bỗng nhiên, Bianca ngước đầu lên, có lẽ do cái giây phút khủng khiếp tột độ khiến cho người ta thích nhìn thẳng vào sự nguy hiểm.

Ngay lúc đó, nàng nhận ra Bembo.

Nàng đứng phắt dậy.

Trong một phút, "Người Đàn ông Nâu" và Bembo nhập chung lại trong trí tưởng tượng của nàng, và nàng ngỡ là từ lâu nhân vật trong

https://thuviensach.vn

truyện truyền kỳ đã mượn bộ mặt của viên giám mục để rình rập nàng. Cái cảm giác đó chỉ thoáng qua, hiện tại là sự hiện diện của người đàn ông bị nàng thù ghét, những sự mê tín đã tiêu tan để nhường chỗ cho một nỗi khủng khiếp rõ ràng hơn, nhưng nàng vẫn còn đầy đủ ý chí để tự vệ.

Vừa đứng lên, nàng tựa lưng vào một thân cây trắc bá.

Bembo để chiếc đèn lồng mờ lên một tảng đá nhô ra rọi sáng cảnh tượng đó với một ánh sáng xanh mét gần như ma quái, và ông đi đến gần Bianca. Ông không vội vã, và tin chắc rằng nàng không thể nào thoát khỏi tay ông.

Ông đứng lại sát bên nàng, bị lay động bởi những cơn run. Ông còn tái xanh hơn cả nàng thiếu nữ, trông ông thật sự gớm ghiếc vào lúc này.

– Ông là ai? Bianca hỏi.

Bembo, với một giọng hạ thấp, nài nỉ:

– Nàng không biết ta sao?

– Phải, tôi đã có trông thấy ông, tôi biết cái nụ cười ghê tởm đó, cái vẻ mặt bối rối đó, đôi mắt ti hí... làm tôi kinh hãi; nhưng mà ông là ai?

Ông thở dài:

– Có phải nàng muốn biết tên ta chăng? Chắc chắn nàng đã có nghe thốt ra với vẻ kính trọng. Bởi vì ta là một người có địa vị! Ông nói thêm, vừa đứng thẳng lên với một sự giận dữ điên cuồng. Tên của ta? Ta tên là Bembo. Ta là ai? Một trong những chức sắc quan trọng của quốc gia. Ta là vị Hồng y – giám mục thành Venise. Một đại lãnh chúa, như nàng thấy. Ta giàu sang. Ta đã tích lũy nhiều tài sản bằng vàng, bằng ngọc thạch, bằng những tác phẩm nghệ thuật, bằng những tấm tranh. Ta có một dinh thự tráng lệ đứng sững gần như đối diện với cung điện quận công, và khi người ta đi ngang qua quảng trường Saint-Marc, dân chúng nhìn qua phía của vị thủ tướng với sự kinh hãi và về bên phía của vị giám mục với nỗi lo sợ. Bởi vì mọi người biết rằng vị Hồng y – giám mục nắm vị thủ tướng ở trong bàn tay của mình, và nếu ông ta muốn, những chiếc đầu rơi, và nếu như ông ta muốn, mở rộng cửa ngục

https://thuviensach.vn

thất, Bembo đánh vào những ai mà ông ta thích đánh, ông ta tha thứ, ông ta phân phối những ân huệ. Cho nên ta có đủ hai cái điều làm cho mọi người say mê mơ ước là giàu sang và uy quyền...

Ông ngừng lại, thở mạnh hơn.

– Thế ông muốn gì tôi? Bianca hỏi.

– Đặt uy quyền và giàu sang dưới chân nàng. Này, nàng hãy lắng nghe ta. Ta đã nói với nàng ta là ai. Ta sẽ nói cho nàng biết nàng là ai. Nàng tên là Bianca, và thân mẫu nàng tên là Imperia. Nàng là đứa con gái của một thị hiếu nhất thời tình cờ nào đó, của một mối tình gặp gỡ; sự thật ít đáng kể, hầu như không có gì cả. Thân mẫu của nàng, hãy lắng nghe ta nói một cách đứng đắn, thân mẫu của nàng tên là Imperia. Nàng có biết cái tên đó có nghĩa là gì không? Nó có nghĩa là ái tình mua bằng tiền, những dục tình nhục nhã; đó là cái tên của một người đàn bà thuộc về tất cả mọi người, người nào khá giàu có để trả tiền cho nàng. Không có sự khinh bỉ nào mà thân mẫu nàng chưa được biết. Thân mẫu nàng chính là sự nhục nhã đi ngang qua. Sự nhục nhã, nàng nghe cho rõ, tất cả sự nhục nhã, sự nhục nhã hoàn toàn và dứt khoát. Còn nàng, nàng là đứa con gái của tất cả sự nhục nhã đó, và khi người ta trông thấy nàng, không một kẻ nào suy nghĩ để nói rằng: “Đây là một đứa con gái đáng thương, một cô gái đẹp đẽ!” Không, không có gì cả, dù sao đi nữa, người ta chỉ nói lời này: “Đây là đứa con gái của Imperia!” Và việc đó đủ để nói rằng nàng là đứa con gái của sự nhục nhã, và chính bản thân nàng là sự nhục nhã. Ta tin rằng nàng đã hiểu rõ ta. Nàng nói sao về việc đó?

Bianca không trả lời.

Nhưng mà ánh mắt của nàng nói thay cho nàng.

Chắc chắn, Bembo đọc thấy trong đó hơn cả sự khinh bỉ, hơn cả sự ghê tởm, nên ông run run.

– Sao! Ông nghiến răng, ta, Bembo, Hồng y, giám mục thành Venise, bị sỉ nhục bởi đứa con gái của người kỹ nữ!... May mắn thay, ta nắm được nàng!

https://thuviensach.vn

Ông nói tiếp:

– Bây giờ, nàng đã biết ta là ai, và nàng là ai. Bây giờ, nàng hiểu rằng sự giàu sang và uy quyền tạo cho ta làm chủ những người đàn bà xinh đẹp nhất nếu như ta muốn họ, còn nàng, không một người đàn ông nào sẽ luôn luôn nhìn nàng với đôi mắt chân thật của tình yêu; người ta không có thương yêu những đứa con gái của kỹ nữ... Người ta lấy họ – cũng như người mẹ của họ.

Có đúng không? Nàng nín thinh, được. Vậy thì! Ta đến để nói với nàng: Uy quyền của ta và sự giàu sang của ta, ta đặt hết dưới chân nàng.

– Trông ông ta thật là xấu xí! Bianca lẩm bẩm.

Tự nhiên lời nói đến với nàng; nàng không tìm cách nói cho Bembo nghe, nàng nói việc đó với cái rùng mình không cố ý mà người ta có khi đứng trước nhiều con vật gớm ghiếc bất ngờ gặp gỡ.

Bembo hiểu và nghiến chặt răng.

Tuy nhiên ông còn làm một cố gắng để tự kềm chế, với hy vọng điên rồ là ông sẽ thành công nhận được từ chính Bianca, và nàng sẽ hiến thân cho ông, ông là kẻ mà không một người đàn bà nào tự nguyện hiến thân.

– Ta xấu xí; đúng thật, ông nói gần như trong một tiếng nức nở; nhưng vẻ xấu xí của gương mặt có gì đáng kể nếu như tâm hồn đẹp đẽ, nếu như tư tưởng vĩ đại.

Nàng chưa hoàn toàn hiểu hết ta; nàng không biết rõ rằng ta, viên Hồng y bị e ngại, vị chức sắc quan trọng của Quốc gia Venise. Cách đây mấy năm ta còn kém hơn cả kẻ hèn hạ nhất trong những người chèo thuyền, nàng thông minh, thật vậy; nàng hãy xem ta cần phải tốn bao nhiêu sự nhẫn nại phong phú, sự tưởng tượng mãnh liệt, ý chí hăng say, lòng can đảm tuyệt vời và kiến thức dồi dào. Đó là tất cả những gì làm cho người đàn ông trở nên cao thượng để đạt được một địa vị như thế trong một thời gian quá ít, nàng hãy xem khả năng của ta như thế nào, và con đường ta đã tạo nên, nàng hãy đo lường con đường mà ta

https://thuviensach.vn

đã làm. Ta nói chuyện với nàng như chưa bao giờ ta nói chuyện với bất cứ người nào ở trên đời.

"Hãy lắng nghe ta, cô bé. Là con gái của kỹ nữ, nếu như nàng trở thành người vợ của một vị giáo hoàng?... Giấc mơ như thế nào đối với một người có trí thông minh!... Và tại sao vị Hồng y Bembo được xem như là một trong những ánh sáng của Giáo đường từ hai năm nay được gọi về Rome bởi những người vĩ đại trong số những người vĩ đại, sẽ không đặt được lên đầu mình chiếc mũ miện giáo hoàng trong khi Bembo là người quê mùa, Bembo người thư ký, còn tệ hơn tất cả việc đó, Bembo tên nghèo khổ đã được đội lên đầu mình chiếc nón đỏ! Được khuyến khích trong tấm lòng tham vọng của ta bởi sự cần thiết phải làm vừa lòng đẹp ý một người đàn bà như là nàng, tại sao ta không thể thực hiện và thành công!... Vừa nói như vậy, Bembo vừa tìm cách dướn cao mình lên. Ông cố tô điểm trên gương mặt của mình một ánh phản chiếu của lòng tham vọng, và đồng thời, do một sự mâu thuẫn với ý nghĩa bài diễn văn của ông, giọng nói của ông thật nhỏ nhẹ, thật khiêm nhượng, van xin với một sự cầu khẩn nhiệt thành.

Đó là lời tỏ tình của ngài Hồng y Bembo.

Lời tỏ tình đó thật là tuyệt diệu nhưng cũng thật vô lý. Tuyệt diệu, bởi vì Bembo, ý thức được vẻ gớm ghiếc về hình thức và tinh thần của mình, nên không sơ xuất gì cả về những gì có thể thu hút trí tưởng tượng của đàn bà. Vô lý, bởi vì ông ta không hiểu Bianca và rằng những lý lẽ của ông rất mạnh mẽ lại đi qua bên cạnh nàng mà không làm cho nàng cảm động.

Dù thế nào, đó cũng là một cảnh tượng kỳ lạ.

Nàng thiếu nữ, đứng dựa lưng vào một thân cây trắc bá, hai tay khoanh trước ngực như để chuẩn bị cho một sự chống cự cuối cùng; đầu ngước thẳng, bất động, không một cái rùng mình. Người đàn ông đứng cách nàng hai bước, lưng hơi khom, mặt biến sắc, trán đổ mồ hôi. Ông ta đang tìm kiếm những cử động và những dáng điệu, và thốt ra bài diễn văn lạ lùng trong cảnh im lặng nghiêm trang giống như một

https://thuviensach.vn

người pháp sư làm phép ban đêm, chiếc đèn lồng mờ chiếu lên hai người những tia sáng huyền bí; những cành cây đen của cây trắc bá che trên đầu họ một cái tán tang tóc. Chung quanh họ, trong đêm tối thâm u, những thân cây vặn vẹo nhăn nhó mơ hồ và những con vật vô hình đông lúc nhúc đang bò. Thật là thảm khốc và điên cuồng, như ở trong một giấc mơ nảy sinh ra từ trí tưởng tượng của một họa sĩ đang mê sảng.

Bembo nói xong, làm thinh.

Ông chờ đợi một lời, một cử động, một dấu hiệu chứng tỏ cho ông thấy đã làm cho nàng xúc động, một sự xúc động duy nhất, nếu không phải ở trong tim, ít ra cũng ở trong tâm trí của Bianca.

Không có gì đến đánh thức nơi ông một tia sáng hy vọng.

– Nàng có nghe ta nói không? Ông gầm vang.

– Không, Bianca nói.

– Nàng đã nghe ta nói. Nàng đã hiểu ta. Không có một lời nào do ta thốt ra mà không lắng đọảng trong tâm hồn của nàng? Hãy lắng nghe ta thêm nữa. Nào hãy xem, ta khiêm nhượng, ta van xin. Ít nữa ta muốn nói với nàng rằng ta đau khổ kể từ cái phút đáng tôn sùng và đáng nguyền rủa mà ta thoáng trông thấy nàng.

Không thể nào mà nàng không tỏ lòng thương hại đến ta, nếu như bao nhiêu tình yêu chân thật, bao nhiêu nước mắt, bao nhiêu đau đớn không làm cho nàng động lòng, như vậy nàng không phải là một người đàn bà...

Hãy nghe ta nói... Ta đã làm gì đến nàng?... Chưa bao giờ ta có trò chuyện với nàng, nàng không quen biết ta, nàng không thể thù ghét ta, tuy nhiên ta chỉ thấy có hận thù ở trong đôi mắt nàng. Có phải ta đã làm cho nàng kinh hãi không? Tại sao? Ta muốn phục dịch cho nàng ta muốn là công cụ cho sự vinh quang của nàng, cho sự giàu sang của nàng, cho sản nghiệp của nàng.

Tất cả những gì ta có được là do sức lực, trí thông minh và ý chí, ta muốn tận dụng để làm cho cuộc sống của nàng sung sướng, cái cuộc

https://thuviensach.vn

đời đã tỏ ra quá buồn thảm cho tuổi thanh xuân của nàng. Nói đi, ôi! Hãy nói đi, xin thương hại, có phải ta không làm cho nàng động lòng không? Có phải rằng tình yêu tuyệt đối của ta không đánh thức ở nơi nàng một sự trắc ẩn nào?...

– Không, Bianca nói.

Bấy giờ ông phát một tiếng nức nở giận dữ điên cuồng. Những giọt nước mắt đốt cháy đôi mắt ông bởi ngọn lửa dục tình dã man, một vòng đỏ viền quanh mí mắt ông! Ông không nói gì nữa cả.

Bianca trân mình, chuẩn bị hết tất cả sức lực để chống cự; nhưng hai bàn tay của nàng vẫn để khoanh ở trên ngực.

Bembo bước tới một bước. Ông thở hổn hển:

– Vậy hãy thuộc về ta...

Và vì nàng không nói gì cả, đột nhiên ông xông vào mình nàng với một tiếng gầm vang, mắt tóe lửa, đầu óc mê sảng.

Cùng một lúc, ông nhảy ngược ra phía sau với một tiếng kêu đau đớn.

– Chà! Đồ gian xảo! Đứa con gái gian xảo!...

Những lời nhục mạ giờ đây tuôn tràn ra từ cửa miệng nhăn nhó của ông, trong lúc ông xoay quanh Bianca vừa ve vẩy bàn tay nhỏ máu ròng ròng.

Bianca cầm trong bàn tay co rúm của mình một cây dao găm mũi nhọn nhỏ xíu, thật đẹp đẽ nhưng bén ngọt, nó là một kiệt tác giết người xinh xắn của một nhà làm võ khí danh tiếng ở Milan.

Bembo xông vào thêm một lần nữa và vội lùi lại, trúng thương ở cánh tay.

Bianca đứng bất động, nhưng chú ý, nín thở, lạnh giá vì khúng khiếp, kinh hãi vì sự liều lĩnh của chính mình, không làm một cử động vô ích; một sự bình tĩnh lạ lùng che chở cho nàng; và cái viễn ảnh mạnh mẽ của nàng được gia tăng bội phần do sự nguy hiểm làm cho nàng nhìn thấy hoặc là đoán trước cuộc tấn công.

Cuộc giao đấu lặng lẽ kéo dài một lúc.

https://thuviensach.vn

Bianca hiểu rằng nếu như Bembo thành công nắm được tay nàng, nàng ắt sẽ bị hại.

Ông không thành công.

Đến lúc nhận thêm vết thương thứ ba, ông lùi lại vài bước, giận dữ thở mạnh, và lau gương mặt ướt đẫm mồ hôi, rồi lau máu đang chảy từ những vết thương trầy sước gây ra do mũi nhọn dao găm.

– Tốt lắm, cuối cùng ông càu nhàu, tốt lắm... Nàng hãy nghỉ dưỡng sức... Ta sẽ không động đến nàng nữa...

Ông gầm lên như là những con chó ngao sau một trận chiến, liếm những vết thương, vừa canh chừng địch thủ. Ông tìm ở trong lòng một thủ đoạn cuối cùng để áp đảo Bianca.

Bỗng nhiên, ông hỏi:

– Nàng sẽ ra sao? Một mình ở trong khu rừng này, nàng sẽ đi đâu? Ít nữa cũng nên ưng thuận đi trở về Venise với ta?

Lần này Bianca không trả lời nữa và chỉ lắc đầu ra hiệu.

– Nàng không muốn trở về cùng với ta? Bembo nói tiếp với sự thản nhiên gây cho nàng thiếu nữ một sự lo sợ.

Nàng cũng lắc đầu.

– Vậy thì! Hãy lắng nghe ta một lần cuối. Sau việc đó, ta sẽ giải thoát cho nàng khỏi sự có mặt của ta. Ta muốn đưa nàng về Venise. Ta muốn làm việc đó, và sẽ làm bằng được. Ta thề với nàng rằng trong lúc đi đường ta sẽ không nói với nàng một lời nào. Nàng không muốn thuộc về ta, được nhưng ta cũng không muốn cho nàng thuộc về một kẻ khác. Việc đó có làm cho nàng ngạc nhiên không?

Và vì ông hiểu rằng nàng đang chú ý nghe, ông nói tiếp:

– Trong một lát nữa, nàng sẽ tự do đi theo ta đến Venise, hoặc là nàng có thể đi đến nơi nào nàng muốn. Đối với trường hợp thứ nhất, nàng sẽ được tôn trọng, ta xin thề. Trong trường hợp thứ nhì, ta sẽ trả thù một cách ghê gớm. Ta để cho nàng có thể tự do quyết định về những gì nàng sẽ làm, thật chính đáng để ta bảo cho nàng biết ta sẽ trả thù như thế nào...

https://thuviensach.vn

Ông ngừng lại thở một hơi dài, và Bianca kinh hãi nhìn thấy nụ cười gớm ghiếc, đã từng làm cho nàng hoảng hốt, trở lại trên môi của Bembo.

Ông nói tiếp:

– Hồi lúc nãy ta có nói đến thân mẫu nàng. Có lẽ nàng tưởng rằng thân mẫu nàng chỉ giản dị là một người kỹ nữ. Bị khinh bỉ, phải, nhưng chỉ có thế. Nàng tưởng như vậy, có phải không? Ta sẽ làm cho nàng tỉnh ngộ. Thân mẫu nàng ở tại Venise trong một tòa dinh thự trị giá riêng một mình nó là năm trăm ngàn ê-quy. Nàng không biết, và tất cả mọi người cũng không biết làm thế nào thân mẫu nàng chiếm hữu được tòa dinh thự đó. Ô! Một cách thật giản dị. Chủ nhân của tòa dinh thự tên là Jean Davila. Ông thuộc về Hội đồng Thập nhân chế. Đó là một nhà quý tộc. Jean Davila bị ám sát chết hai ngày sau khi lập một tờ chúc thư trong đó ông để lại dinh thự cho thân mẫu nàng, người kỹ nữ Imperia... Nàng vẫn chưa hiểu sao?... Chính thân mẫu nàng đã giết chết Jean Davila...

– Ôi khủng khiếp! Nàng thiếu nữ suy nhược rên rỉ.

– Chà! Chà! Dường như ta bắt đầu làm cho nàng quan tâm!... Bây giờ, nàng nên hiểu rằng ta có những bằng cớ và những chứng nhân của việc giết người, những nhân chứng không thể bị phủ nhận do nơi tính cách và địa vị cao cả của họ, nàng nói sao về việc đó?... Nàng nín thinh?...

Ông im lặng một lúc trước khi đánh một đòn cuối cùng, trong lúc Bianca, thoi thóp, làm những cố gắng phi thường để giữ cho không bị bất tỉnh. – Hãy nghe đây, ông nói tiếp. Nếu như nàng đi theo ta đến Venise, ta sẽ không nói gì cả. Nếu như ta trở về một mình, ngay lúc về đến, ta sẽ tố cáo: Thân mẫu của nàng sẽ bị bắt vào sáng sớm, bản án được thẩm vấn và trễ lắm là trong vòng mười lăm ngày, chiếc đầu của bà sẽ rơi dưới lưỡi búa của đao phủ.

Nói xong, ông quay lưng, lặng lẽ bỏ đi từng bước chậm chậm, đi sâu vào trong đêm tối.

https://thuviensach.vn

Giây phút thật ghê gớm cho Bianca: Nàng phải lựa chọn giữa cái chết của chính mình, và cái chết của mẹ mình. Nỗi khủng khiếp mạnh mẽ nhất khi nghĩ đến thân mẫu nàng bị bắt, bị quăng vào trong một ngục tối, rồi bị lôi ra trị tội. Nàng rùng mình kinh hãi, rồi bình tĩnh, đi theo Bembo sau ánh đèn lờ mờ đong đưa trong bàn tay của viên Hồng y.

Nàng bước đi, mặt tái xanh, với một vẻ đường hoàng lạ thường làm nàng biến đổi.

Bembo cảm thấy nàng đi theo bước chân của mình nên không quay đầu lại.

Một sự vui mừng ngấm ngầm sâu sắc hiện lên trong tâm trí của ông, đồng thời một sự kiêu căng dã man vì đã khuất phục được một cô gái bất trị và lôi cuốn nàng đi theo vết ánh đèn nhỏ của mình, ngôi sao độc ác đang đi về hướng những tội ác.

Thỉnh thoảng, chỉ có sự nhức nhối của những vết thương đã cào trầy bàn tay khiến cho ông buông ra một tiếng gầm gừ giận dữ. Bấy giờ, ông nghĩ rằng nếu không có cây dao găm xinh xắn, Bianca đã thuộc về mình. Vả lại sự việc Bianca có trang bị một cây dao găm, đối với ông là một việc hoàn toàn tự nhiên. Lần lần, những ý nghĩ của ông tập trung vào món đồ chơi chói ngời trong tay của nàng thiếu nữ và đã được nàng sử dụng với một biệt tài khéo léo không thể tưởng tượng. Ông ngẫm nghĩ để tìm cách tước lấy khí giới của nàng.

Và cái tư tưởng này bỗng nhiên nổi dậy trong trí của ông:

Ông đang đi trước, thật điềm tĩnh. Và sau lưng ông, nàng thiếu nữ cầm cây dao găm!...

Chắc chắn, nàng sắp sửa bất ngờ cắm sâu ngọn dao vào giữa đôi vai ông.

Đột nhiên ông quay lại, gương mặt ghê gớm, với một tiếng chửi thề khàn khàn.

Bianca đứng dừng lại.

https://thuviensach.vn

Ông thấy nàng giống hệt như lúc đứng dưới cây trắc bá, bất động, hai tay khoanh lại trước ngực; chiếc dao găm chói sáng yếu ớt trong bàn tay như là một sự hăm dọa thầm lặng, nhưng mà gương mặt của Bianca phản chiếu một sự đau buồn, một sự rã rời sức lực và ý chí đến nỗi khiến cho viên Hồng y an tâm, mỉm cười.

Ông tiếp tục bước đi.

Chẳng bao lâu ông đi đến bờ đầm nước mặn và tìm gặp lại chiếc du thuyền của mình.

Ông lấy tay chỉ cho Bianca.

Nàng thiếu nữ có một cử động lùi lại lần chót, rồi bỗng nhiên cái quang cảnh mẹ mình bị lôi đến đoạn đầu đài làm cho nàng rùng mình ớn lạnh: nàng ngồi vào trong chiếc du thuyền.

https://thuviensach.vn

X
NGƯỜI TRINH NỮ

Arétin cũng như con thỏ ở trong chuyện cổ tích: Một cái không đáng gì cũng làm cho ông lên cơn sốt; ông ta sợ cả cái bóng của mình, ông nhìn thấy xung quanh mình toàn là cạm bẫy và ổ phục kích. Đó là một kẻ nhát gan, nhưng là kẻ nhát gan thuộc loại hiếm có, bởi vì chính ông tự tuyên bố tính khiếp nhược của mình, vả chăng người ta thường thấy rằng không có gì khoác lác và tự cao tự đại như là một kẻ nhát gan.

Bằng vào tính nhát gan mà ông thích thú tự hào nhận lấy, ông đã vội vàng rời khỏi cuộc lễ của Imperia ngay vào lúc cuộc lễ đang hồi náo nhiệt, và do như thế, ông có thể có nhiều dịp đưa vào những bài thơ của mình.

Nguyên nhân của sự ra đi, giống như một sự bỏ trốn, là do một nỗi sợ khủng khiếp mà Arétin hoàn toàn tự biết rõ mình, không thể chế ngự được.

Độc giả chắc hẳn chưa quên – hoặc là nếu như đã quên, bổn phận của chúng tôi là phải nhớ lại – rằng trong vòng cuộc lễ và vào lúc đẹp đẽ nhất, Roland Candiano đã gợi ý với Pierre Arétin lôi cuốn Imperia đến một gian phòng vắng vẻ nào đó. Thầy Pierre đã vâng lời; vào lúc ông sắp sửa vào khuê phòng cùng với Imperia, Roland dùng tay ngăn ông lại và thay thế ông đi vào, Arétin thấy cánh cửa đóng sập trước mắt mình.

Ban đầu, ông không cảm thấy một sự trở ngại nào, và hài lòng đã thành công tốt đẹp trong sứ mạng của mình, ông đi trở lại những gian phòng lễ.

Nhưng chẳng bao lâu, đầu óc của ông chứa đầy những mưu chước kinh khủng, trí tưởng tượng của ông nhanh chóng báo nguy và bắt đầu

https://thuviensach.vn

hoạt động. Ông suy nghĩ rằng Imperia có nhiều lý do thù hận chống lại Roland. Ông xác định rằng nếu như Roland đã muốn có một cuộc trò chuyện với người kỹ nữ trong những điều kiện khó hiểu như vậy, chắc chắn có một bi kịch sắp sửa xảy ra.

Và không chút nghi ngờ nào là Imperia sẽ bị thất bại do Roland và nàng sẽ trút sự giận dữ lên đầu kẻ đã lừa gạt mình, nghĩa là với Arétin. Sự giận dữ đó sẽ biểu lộ bằng một nhát dao găm do một trong số những bạn bè đông đảo của người kỹ nữ tặng cho ông.

Sau khi cái ý nghĩ đó đi vào trong tư tưởng của ông, Arétin tự xem mình như là một người đã chết. Nhưng có thật là Roland, trung thành với lời giao ước của mình, đã tránh cho ông nhiều cuộc phiêu lưu nguy hiểm và cứu ông thoát khỏi vài trận đòn. Cho nên Arétin có ở nơi chàng một sự tin tưởng vô biên.

– Nhưng mà, ông lẩm bẩm, chẳng khác nào chọc giận quỷ sứ nếu như còn ở lại thêm một phút nào nữa trong nhà của người đàn bà đã bị ta làm thương tổn trầm trọng và chắc chắn ngay vào lúc này nàng đang tìm cách trả thù đối với ta. Có lẽ đã quá muộn!

Do những sự suy nghĩ đó mà Arétin lẹ làng đi ngang qua những gian phòng lễ và rẽ làn sóng người vừa cẩn thận giám sát cử động của những người đi gần ông. Ra đến bên ngoài, ông nhảy xuống chiếc du thuyền như là kẻ bị người ta rượt đuổi, và đến lúc ông về đến dinh thự của mình, ông vội vã cho tấn chặt các cánh cửa.

Những nàng Arétines vẫn chưa ngủ.

Thật vậy, ban đầu các nàng đã hoài công van xin vị chúa tể và chủ nhân của họ đem họ theo đến cuộc lễ của Imperia. Pierre Arétin giải thích cho các nàng hiểu rằng dù sao họ cũng chỉ là những đứa hầu gái được cất nhắc lên địa vị người tình, các nàng đã xin ít ra được tổ chức một cuộc lễ riêng của họ và được Arétin độ lượng cho phép họ.

Cho nên những cô gái dễ thương đang hoàn toàn vui vẻ, các nàng đã tưởng tượng ra một dàn cảnh, một sự bắt chước buồn cười theo cuộc lễ của nàng kỹ nữ danh tiếng.

https://thuviensach.vn

Pierre tiêu biểu cho Imperia; Margherita đã hóa thân thành Arétin; những người khác biến thành quan khách; và lúc thì uống rượu, lúc thì nhai ngấu nghiến bánh kẹo, lúc thì ngâm thơ hoặc là đàn hát. Các nàng Arétines cố gắng bắt chước những cảnh huy hoàng mà họ không được phép trông thấy.

Đúng vào cái lúc đẹp đẽ nhất trong cảnh diễn xuất đầy duyên dáng hồn nhiên bỗng Arétin vội vàng chạy về, ra lịnh cho đóng kín tất cả các cửa nhà bằng ba chốt cửa và gài chặt các cánh cửa sổ lại.

– Ôi! nàng Chiara kêu lên, chúng ta bị hăm dọa bao vây sao?

– Hoặc chủ nhân của chúng ta lại bị hăm dọa đánh đập như lần trước kia?

– Im lặng, Pocofila! Arétin gầm vang, ông không thích cho người ta nhắc lại những vụ xảy ra đó.

– Tuy nhiên, ngài lãnh chúa thân mến, chàng tỏ ra quá rối loạn, Perina nói với giọng dịu dàng của mình.

– Chàng hãy uống một chút rượu Bourgogne, nàng Margherita nói, vừa rót đầy một ly rượu lớn, được thầy Arétin uống một hơi cạn ly.

Sau đó, ông ngồi xuống, và những nàng Arétines an ủi ông, bao quanh ông, giành nhau lên ngồi trên vế của ông.

– Này! này! Arétin cẩn thận vuốt hàm râu, vừa càu nhàu, các nàng làm ta ngạt thở, lũ cường đạo!

– Bị ngạt thở vì những nụ hôn đem đến cái chết như thế nào, thưa ngài lãnh chúa thân mến!

– Bị ngạt thở bằng những cái vuốt ve!...

Quả thật những lời kêu ca được chấm dứt bằng những nụ hôn.

– Bệnh dịch làm cho các nàng ngạt thở, Pierre Arétin hét lớn. Bộ các nàng tưởng rằng ta thích thú để nghe những lời chúc tụng như thế sao, hỡi lũ khỉ cái mặc quần áo người, trong khi mà ta vừa thoát khỏi một sự nguy hiểm ghê gớm!

– Tội nghiệp chàng!

– Chàng có biết bao kẻ thù!

https://thuviensach.vn

– Là vì chàng quá liều lĩnh!

– Ôi! hãy kể câu chuyện phiêu lưu đó cho chúng em nghe!

– Được, hãy ngồi xuống tất cả và nên tỏ ra ngoan ngoãn, Arétin nói, ông rót thêm một ly rượu Bourgogne khác, chắc chắn để ôn lại trí nhớ của mình.

Các nàng hiếu kỳ ngồi xuống, run run và hiếu động.

– Ta muốn rằng máu của ta chảy cũng như ly rượu này, Arétin bắt đầu, nếu như ta nói láo một lời nào và nếu như ta không vừa thoát khỏi cơn nguy hiểm nhất mà một người đàn ông có thể đương đầu, một mình chống lại mười người...

– Chống lại mười!...

– Có thể ta đã đếm sai; có lẽ họ đến hai mươi người.

– Ôi! Bọn trộm cắp!...

– Đó không phải là bọn trộm cắp, Arétin trả lời giản dị; bằng không, việc ta đánh đuổi bọn họ đâu còn giá trị nữa?

– Có lẽ là bọn cảnh binh?

– Không, không phải, những cô bé hiếu kỳ của ta. Nhưng hãy lắng nghe ta, ta sẽ nói cho các nàng nghe hết kể từ lúc đầu. Các nàng nên biết rằng đêm nay ta được đặc biệt ưu đãi bởi sắc đẹp danh tiếng thích hợp với cái tên Imperia cũng giống như những tia sáng mặt trời thích hợp với bầu trời tháng năm. Nào thôi đi, bình yên, bọn láu lỉnh, đừng có giả bộ ganh tỵ; các nàng không hiểu rằng ta biết tất cả những cái nhăn nhó của các nàng sao? Cho nên ta rất hân hạnh có được ân huệ hiển nhiên của vị phu nhân đã bắt ta ngâm lại hai lượt bài thơ hoa mỹ của ta với tựa đề *Nghệ thuật lớn về tình yêu*, ta dám nói rằng vài vị lãnh chúa cao quí đã bị đưa xuống hàng thứ yếu, đã bị phai mờ, bởi sự có mặt của ta. Ta không trông thấy họ có âm mưu nào cả... Cái gì ở ngoài kia! Không phải là người ta đã gõ vào cửa lớn đó sao?

– Không, không, ngài lãnh chúa thân mến, ngài hãy yên tâm.

– Này! Bởi linh hồn của mẹ ta! Ta cần phải được vững lòng hơn!... Nên đến một giờ, cảm thấy mệt mỏi, ta lui ra; bỗng ta có ý nghĩ đi bộ

https://thuviensach.vn

về nhà.

– Thật khinh suất biết bao!

– Ô hay! Ta trông thấy bao nhiêu việc khác; ta hoàn toàn yên tâm đi về hướng dinh thự này! Bỗng nhiên...Chà! Lần này, đúng là có người gõ cửa!

– Không phải đâu, đó là chiếc tủ này đã kêu răng rắc.

– Ta cũng nghĩ như vậy. Đột nhiên, trong bóng tối, ta thấy hiện lên độ ba chục tên thích khách, trong số họ ta nhận ra những gã ganh tỵ của ta hồi lúc nãy. Họ liền bao vây ta, ta thấy quanh mình phủ đầy gươm và dao găm. Bấy giờ, ta phải làm thế nào?

Đến đây Arétin đứng lên, rút thanh gươm của mình ra hươi một vòng lớn và đứng thủ thế.

– Lẹ làng như ánh chớp, ta giơ cao thanh gươm, đỡ bên tả, gạt bên hữu, ta đâm thẳng, ta chém ngang, thanh gươm của ta quay cuồng... đến nỗi mà, mươi phút sau, bốn chục kẻ địch của ta đều bỏ chạy tán loạn...

Vừa nói như vậy, Arétin vừa đâm chém vào khoảng không, vừa thuật vừa đánh gươm, lồng lộn điên cuồng, khiến cho các nàng Arétines, miệng há hốc, tin tưởng thán phục. Bởi vì thầy Arétin hiền lành không lấy làm xấu hổ để thú nhận sự nhát gan của mình với một người đàn ông như là Roland hoặc là Jean de Médicis. Ngược lại, ông muốn triệt để được xem như là một danh tướng trước mắt những nàng hầu của mình. Đó là một nhược điểm. Có con người vĩ đại nào không mắc phải những nhược điểm đâu!

Kể xong câu chuyện, ông bỗng nhiên ngừng lại, đầu nhọn thanh gươm chống lên mũi chiếc giầy, ông nhún nhường tiếp nhận những lời nhiệt liệt hoan hô của các nàng Arétines.

Một nàng rót đầy ly rượu dâng cho ông.

Arétin cầm ly rượu đưa lên miệng.

Nhưng đôi môi ông chưa đặt lên miệng ly thì một nhát đập dữ dội vang dội ở cánh cửa lớn tòa dinh thự.

https://thuviensach.vn

Tin chắc rằng Imperia đã cho đuổi theo mình, mặt Arétin tái xanh, ly rượu run rẩy trong tay ông, thanh gươm ông cầm trông tay suýt rớt và ông ngồi xuống, ấp úng nói:

– Ta đã bảo với các nàng, lũ lưu manh, rằng người ta gõ cửa dinh, nhất là đừng có mở cửa! Chà! bọn khỉ cái đồi bại, các nàng muốn làm cho họ giết chết ta!

Vào lúc đó, tên gia nhân thân tín của Arétin đi vào.

– Đừng có mở cửa, tên khốn nạn! Gã thi sĩ khủng khiếp kêu lên.

– Thưa đức ông... là vì tôi đã mở rồi.

Bọn Arétines kinh hãi, tin chắc rằng bọn bốn mươi tên thích khách sắp sửa đột nhập dinh thự, họ chạy như bay về đóng chặt cửa phòng của họ.

Còn Arétin, ông ta gần như chết khiếp.

– Đó là đức ông Bembo, cuối cùng tên gia nhân nói nhỏ.

– Và ngài có một mình?

– Dắt theo một người đàn bà...

– Ba lần ngốc, mi còn đợi gì không mở cửa? Mi muốn bị đánh đòn, tên nhát gan đê tiện! Ta không có ra lịnh cho mi chạy mau ra mở cửa sao...

– Đừng có rầy la người đàn ông đó, thầy Arétin, gã tỏ ra lanh lẹ đáng khen, một giọng nói lớn.

Bembo hiện ra trên ngưỡng cửa gian phòng ăn vừa diễn ra cảnh tượng được chúng tôi thuật lại trong vài lời, nhưng sự thật đã kéo dài cho đến bốn giờ sáng.

– Ngài, thưa đức ông! Pierre kêu lên vừa giả bộ ngạc nhiên, vào giờ này!... Nhưng mà tôi trông thấy gì?

Bị thương ở bàn tay... và quá xanh xao...

Bembo khoát tay cho tên gia nhân lui ra.

Đồng thời cùng với Bembo, trắng bệch như một người chết, kiệt lực, vừa hơi đứng vững, Bianca đi vào trong gian phòng ăn toát ra sự trác

https://thuviensach.vn

táng và sự hành lạc. Nàng ngã mình xuống chiếc ghế mà Arétin vội vàng đưa đến cho nàng...

– Thầy Pierre, Bembo nói, đây là một điều bí mật quan trọng được ta giao phó cho lòng danh dự của ông. Cô gái này phải được giấu kín trong vài ngày ở Venise. Ta nghĩ rằng không có nơi nào nàng được an toàn hơn là ở nơi nhà ông, bởi vì ở đây nàng sẽ được giao phó cho các nàng hầu của ông.

Arétin nghiêng mình trước cô gái bất hạnh với một sự xót thương thành thật được Bembo xem như là một nỗ lực đóng kịch đáng khen.

– Bởi vì tiểu thơ cho tôi được vinh hạnh tìm một nơi trú ẩn trong ngôi nhà tôi, tôi có thể bảo đảm rằng tiểu thơ sẽ được đối xử như là ở nhà của một người cha. Périna! Ông gọi, vừa đập tay lên bàn ra hiệu.

Bianca ngước lên nhìn Arétin với một ánh mắt biết ơn.

Périna, nàng hầu trẻ nhất, ít trơ trẽn nhất trong số những nàng Arétines, cô gái có gương mặt hiền hòa và đôi mắt mơ mộng, hiện ra theo tiếng gọi của vị chủ nhân và đứng ngạc nhiên.

– Lại gần đây, cô bé, Arétin nói. Nàng thấy người thiếu nữ này? Ta đặt dưới sự bảo vệ của nàng; hãy xem cô như là một người em gái chừng nào cô còn bằng lòng ở lại dưới mái nhà của chúng ta... Đi, đi, cô bé...

Cảnh tượng đó sẽ lố bịch nếu như Arétin có đóng kịch theo như Bembo đặt giả thiết. Nhưng mà Arétin rất thành thật. Vẻ mặt của Bianca đã làm cho ông động lòng trắc ẩn.

Périna bước đến gần Bianca với một nụ cười dễ thương.

Cô thiếu nữ đáng thương, bị những sự xúc động khác nhau và quá mãnh liệt làm cho hoảng hốt kể từ đầu hôm này, nhìn thấy nụ cười đó, nét mặt cứng nhắc của nàng giãn ra, ngực nàng phồng lên, và cuối cùng hai hàng nước mắt của nàng chảy dài...

– Tội nghiệp cho tiểu thơ, Périna nói dịu dàng, hãy đến cùng chị... Chừng nào chị còn ở bên cạnh em, em chẳng có gì phải lo ngại...

https://thuviensach.vn

Bianca siết chặặt hai bàn tay của Périna đưa ra, nàng khó nhọc cố đứng lên và vịn vào vai nàng Arétine, biến mất sau khi ném một ánh mắt nhìn Bembo lúc ông ta đang đưa mắt thèm thuồng theo dõi nàng.

Chúng ta thấy nàng thiếu nữ đã bằng lòng đi trở lại Venise cùng với Bembo trong những điều kiện nào.

Đến lúc nàng ngồi vào trong chiếc du thuyền lướt nhanh qua đầm nước mặn, nàng bị mắc phải một nỗi tuyệt vọng to lớn.

Trở về dinh thự của mẹ nàng, đó là rơi trở lại trong tay của Sandrigo, đó là cuộc hôn nhân bắt buộc, đó là sự khủng khiếp. Chỉ một ý nghĩ đó thôi, cái kỷ niệm về cuộc hôn nhân được mẹ nàng áp đặt đã gây cho nàng một nỗi khủng khiếp lạ thường, nó trở thành sự kinh hãi khi nàng nhớ đến lời nói thoát ra từ nơi miệng người kỹ nữ trong lúc con gái nàng nằm bất tỉnh:

– Ôi! Nếu như có thể nó chết luôn!

Trong trí nhớ của Bianca, lời nói ghê gớm kết hợp tai hại với ý nghĩ về cuộc hôn nhan. Và mẹ nàng – người mẹ như thế nào? Nàng kỹ nữ Imperia! – mẹ nàng đã cho nàng lựa chọn giữa cái chết và Sandrigo.

Tuy nhiên một ý nghĩ bất hạnh hơn nữa, ghê tởm hơn nữa làm cho tim nàng phập phồng: Dù cho mẹ nàng quá đê tiện, Imperia đã thương yêu nàng, đã cưng quý nàng. Và người mẹ đó, bà đang bị đao phủ hăm dọa...

Chà! Phải rồi, nàng phải làm gì đây? Và sẽ ra sao?

Trở về dinh thự Imperia! Không bao giờ, ôi! Không bao giờ!... Thế thì sao?...

Đến lúc chiếc du thuyền cặp bến, đến lúc Bianca còn lại một mình với Bembo, nàng thấy mình đứng trước một tòa dinh thự xa lạ. Viên Hồng y, trung thành với lời hứa, không nói một lời nào trong lúc đi về, bấy giờ mới nói. Ông nói với một giọng trầm tĩnh, chầm chậm và cương quyết:

– Chúng ta đã đến nơi. Nàng hãy lắng nghe ta nói, và rồi sẽ chấm dứt. Nàng không muốn thuộc về ta, được! Ta làm cho nàng ghê tởm

https://thuviensach.vn

cũng được! Nhưng ta thề rằng nàng sẽ không thuộc về một người nào cả. Những gì ta đã nói, ta sẽ làm ngay, ta thề có Chúa và với sự cứu rỗi của linh hồn ta. Nếu như nàng bằng lòng ẩn núp nơi một người bạn đáng tin cậy được ta sắp sửa gởi gấm nàng, thân mẫu của nàng không có gì phải lo ngại. Còn nếu như nàng lấy lại sự tự do, là việc mà ta sẽ không tìm cách ngăn cản nàng, trong một giờ, người kỹ nữ Imperia, kẻ sát nhân của Jean Davila, sẽ bị bắt giữ. Bây giờ, nàng đi theo ta hoặc là nàng bỏ đi, chỉ một mình nàng quyết định!

Và cũng như lúc ông đã làm ở trong rừng, ông bước đi không quay đầu trở lại.

Bianca đi theo ông, cũng như là những con chim đi theo một vài loài rắn lôi cuốn chúng nó, thôi miên chúng nó. Con chim đập cánh và buông ra một tiếng kêu ai oán.

Nó muốn thẳng cánh bay đi trốn. Nhưng có một sức mạnh xa lạ giữ nó lại dưới ánh mắt khắc nghiệt của con rắn.

Phải, Bianca đi theo Bembo cũng giống như vậy.

Ông đi cho đến tòa dinh thự và đập mạnh vào cửa.

Bấy giờ Bianca có một phút sáng suốt.

Nàng sẽ báo tin cho thân mẫu!

Nàng sẽ cho thân mẫu biết bằng bất cứ giá nào về sự tố cáo đang đe dọa bà.

Và đến lúc Imperia đã bỏ trốn, đến lượt nàng, Bianca, nàng sẽ bỏ trốn...

Đến lúc Bianca được Périna dìu đỡ đi, và đã biến mất, khi cánh cửa được khép lại, chỉ còn lại Bembo và Arétin, cả hai nhìn nhau.

– Đó là nàng thiếu nữ mà ta đã nói với anh, Bembo nói.

– Người thiếu nữ đã được đề cập đến...

– Làm cho trụy lạc, phải, viên Hồng y lạnh lùng nói.

Arétin đứng trầm ngâm nhìn xuống đất.

– Có việc gì để nói không? Bembo hỏi với vẻ dọa nạt.

https://thuviensach.vn

– Cô gái đó là ai? Arétin hỏi.

– Ta không có nói với anh sao? Viên Hồng y nói khẩy. Đứa con gái của người kỹ nữ Imperia. Là con gái của kỹ nữ, nàng có dòng máu của người kỹ nữ, chính bản thân nàng đã là một kỹ nữ. Nếu chưa phải là thực tế, ít ra do bản chất cuồng nhiệt của nàng, do thị hiếu ưa xa hoa, do sự bồng bột dã quấy rối trí tưởng tượng của nàng trong lúc chờ đợi quấy rối những giác quan khác của nàng... Anh nói sao?

– Tôi ái ngại cho nàng, Arétin nói.

Bembo mỉm cười.

– Ta cần phải dập tắt những lời than van của anh. Hãy cho ta mượn những dụng cụ làm việc của anh, bình mực tốt của anh. Từ nơi đó sẽ thoát ra một thứ mực độc địa mà ta muốn rút ra một thứ mực bằng vàng, cái bút lông của anh đã gây ra nhiều vết thương độc ác mà ta muốn giúp cho anh trích thêm một lần nữa trong kho tàng của Venise... Nếu như ta biết tính toán, quan thầy của ta, anh còn lại số năm ngàn ê-quy trên tổng số tiền mà chúng ta đã thỏa thuận. Hãy đưa, thi sĩ, hãy đưa bình mực, bút lông và giấy, để cho ta ký tờ chi phiếu, hãy đưa để cho ta dập tắt lời than vãn công minh của anh bằng một trận mưa ê-quy, và để gói trọn lòng trắc ẩn của anh với tờ giấy này. Đó là toa thuốc thần hiệu... Hãy đưa, nào hãy đưa đây, bởi tất cả lũ quỷ!...

– Thật vô ích, Arétin nói.

– Vô ích? Bembo ngạc nhiên gầm vang.

– Phải, anh hãy giữ lại năm ngàn ê-quy của anh.

– Có phải là anh nói đó không? Hoặc là ta nằm mơ...

– Anh không có nằm mơ, Arétin nói tiếp với một tiếng thở dài.

Bembo ghi nhận tiếng thở dài đó mà ông cảm thấy dường như nó được hướng về số năm ngàn ê-quy.

Thật vậy, sự cố gắng của Arétin thật là vĩ đại. Từ chối một cái phiếu mười lăm ngàn đồng liu là một nghị lực phi thường của người khổng lồ Hercule. Tuy nhiên, Arétin từ chối! Và sự thật buộc chúng tôi phải tuyên bố rằng trong số những lý do chính yếu của lời từ chối đó, có một

https://thuviensach.vn

hoặc hai lý do có thể thú nhận. Trước hết, tuổi thanh xuân, nét ngây thơ của Bianca, dáng điệu quá âu sầu và quá chất phác, những ánh mắt đầy vẻ tuyệt vọng, tất cả ở nơi người thiếu nữ đã gây cho Arétin một sự bắt đầu của lòng thương hại chân thành. Và kế đó, Pierre Arétin, người nghệ sĩ theo kiểu của ông ta, tự bảo rằng đó là thật sự một tội ác nếu xô đẩy một nhan sắc kiều diễm quá hoàn hảo như vậy vào trong tay của một người đàn ông quá xấu xí như là Bembo – margaritam anter porcum*, ông nói thầm trong trí.

Xin ngưng kê khai những lý do đáng kể mà chúng tôi phải trình bày với độậc giả về Arétin, trong lịch sử đã tràn đầy những lời nguyền rủa thái quá nhưng ông không hoàn toàn bị nhục nhã trước công chúng nhờ ở một vài điểm.

Rủi ro thay, ở trong sự từ chối lạ lùng đó để bỏ vào túi một số tiền lớn như vậy, cũng có những lý do thuộc về một sự thể khác.

Arétin vẫn còn chịu ảnh hưởng rất khủng khiếp do Imperia gây ra. Ông tin rằng người kỹ nữ sẽ tìm cách giết chết ông.

Imperia sẽ tỏ ra thế nào khi nàng biết được rằng con gái của mình bị giam giữ nơi nhà Arétin!... Chỉ ý nghĩ đó thôi, mặt ông đã tái xanh. Bởi vì, dù ông rất quý đồng tiền, nhưng có một điều mà ông còn quý hơn nữa: Đó là sinh mạng.

Cho nên ông vừa run rẩy vì kinh khủng, vừa run run vì thương hại, một phần hối tiếc, một phần thán phục ở mình và ông nói tiếp:

– Anh không có nằm mơ, Bembo. Chính là tôi, Arétin, đã từ chối cái phiếu năm ngàn ê-quy mà anh vừa mới ký tên.

Thật vậy, viên Hồng y vừa tự mình đi lấy những vật mà ông đã đòi hỏi, bình mực, bút lông và giấy, đã ký cái phiếu và đẩy đến trước mặt Arétin.

– Cầm đi, anh bạn! Ông nói.

– Không! Arétin trả lời vừa liếc một ánh mắt rực lửa lên trên cái phiếu, một ánh mắt khôi hài và bi thảm.

https://thuviensach.vn

Bembo đứng dậy, bước lại gần Pierre Arétin và càu nhàu:

– Anh muốn cho ta buộc phải suy cứu sự bí mật về chuyến du hành của anh bên cạnh Jean de Médicis và cái chết của vị tướng lãnh đó sao?

Ông ta ngẫu nhiên nói ra điều đó, chỉ giản dị có những sự ngờ vực mơ hồ về thái độ của Arétin trong việc đó. Nhưng mà Arétin tin chắc rằng viên Hồng y biết khá nhiều để tố cáo ông với thủ tướng và gởi ông đi chết rục xương trong một cái giếng nào đó. Ông bị xúc động và kinh hãi.

Vừa khi Bembo lại đưa cho ông tờ giấy quý báu, lần này, Arétin cầm lấy vừa phác một cử chỉ như muốn nói:

– Nhưng mà, ta nhúng tay vào vụ đó để làm gì?

– Vậy thì tất cả vẫn ở nguyên trạng? Bấy giờ viên Hồng y hỏi.

– Phải, anh bạn. Thú thật, là tôi có một phút thương hại cho cô gái trẻ...

– Có lòng thương hại! Bembo nghiến răng. Có lòng thương hại, bởi vì chính ta yêu thương nàng, có phải không? Và rằng ta, ta bị kết án là không bao giờ yêu thương và cũng không bao giờ được yêu thương! Thật sự, có lòng thương hại! Tại vì ta muốn nâng ngang hàng với ta đứa con gái của người kỹ nữ, tại vì ta muốn tạo sự giàu sang cho nàng! Chà! Nếu như tên hèn hạ nhất trong những gã ba hoa có mái tóc vàng quăn và hàng râu mép mịn màng lôi cuốn nàng vào trong đời sống cơ cực kèm theo cây lục huyền cầm, tất anh sẽ chẳng tỏ lòng thương hại cho nàng! Nhưng còn ta! Ta bị cấm đoán là một người đàn ông!... Và rồi, thật ra ta nào có sá chi! Nếu như ta muốn như vậy, ta sẽ được như ý, phần còn lại không đáng kể.

Bỗng nhiên Bembo dịu giọng.

– Từ giã, ông nói; nên nghĩ rằng ta hoàn toàn trông cậy nơi Arétin và những nàng Arétines.

Pierre đi theo ông ta, khi ông ta biến mất, ông lại trở vào nhà và nhào lên một chiếc ghế bành, trầm ngâm.

Nhưng chẳng bao lâu, ông lẩm bẩm giữa hai hàm răng:

https://thuviensach.vn

– Chao ôi? Ta sắp sửa lên cơn sốt nếu như ta quan tâm thái quá như vậy đến một cuộc phiêu lưu ái tình tầm thường. Bởi tất cả lũ quỷ, ta đã thấy bao nhiêu chuyện với Jean de Médicis đáng kính. Để mặc Bianca thành ra những gì nàng có thể được. Để mặc Bembo làm những gì ông ta muốn. Nào, đã đến giờ đi ngủ. Trời sắp sáng rồi.

Và nơi phòng ngủ của ông, người ta nghe thấy ông ta la hét:

– Paolina! Chiara! Perina! Margherita! Lũ chó ở địa ngục! Chiếc giường của ta chưa được sưởi ấm! Lửa của ta đã tắt! Các nàng đã ngủ, trong khi ta làm việc. Hãy chờ! Ta sắp đánh thức các nàng bằng những cây roi...

https://thuviensach.vn

XI
ĐỨC HỒNG Y GIÁM MỤC THÀNH VENISE

Như chúng ta thấy, sau những lời nói của Pierre Arétin, trời gần sáng tỏ khi viên Hồng y Bembo rời khỏi nhà người bạn, đi thẳng về dinh thự của ông. Tên hầu phòng đứng chờ ở trước cửa, vừa trông thấy ông, gã vội chạy đến, vừa nói:

– Chà! Thưa đức ông, cái đêm ghê gớm làm sao! Cuộc báo động khủng khiếp làm sao!

– Im lặng! Bembo nói khi trông thấy hai, ba người đi đường ngừng lại để nhìn vào mặt ông. Dù có việc gì xảy ra, mi nên biết dứt khoát là phải tránh gây tai tiếng. Trước hết chúng ta hãy đi vào. Sau đó, mi sẽ la lớn.

Tên gia nhân cúi đầu và đi theo vị chủ nhân.

Khi đi đến văn phòng, Bembo bắt đầu băng bó những vết thương ở bàn tay làm cho ông đau nhức khó tả.

– Bây giờ, ông nói vừa ngồi xuống, nói đi; và nhất là, nói vắn tắt.

– Thưa đức ông, tên gia nhân nói, dinh thự đã bị xâm nhập đêm rồi.

– Bị xâm nhập? Bembo nói vừa nhíu mày. Bởi những tên trộm?

– Không phải, thưa đức ông, bởi vì những người đó không có động tới gì cả, sau khi họ đi rồi tôi đã kiểm lại kỹ lưỡng những đồ đạc.

Mặt Bembo bắt đầu tái xanh.

Việc cướp phá dinh thự của ông do một nhóm giang hồ đại đạo – biến cố thường xảy ra vào thời kỳ đó ---– không làm cho ông ngạc nhiên và xúc động. Nhưng những người đàn ông đó không có chiếm đoạt gì cả, thế họ đến tìm cái gì? Chính tên gia nhân đã phụ trách nói cho ông biết:

https://thuviensach.vn

– Thưa đức ông, lúc ấy chưa đến hai giờ; bọn đầy tớ đã ngủ từ lâu; nhưng tôi còn thức, theo như lịnh truyền của đức ông. Bỗng nhiên, người ta đập mạnh vào cánh cửa lớn. Không nhận ra ám hiệu của ngài, tôi không mở cửa. Người ta lại đập cửa nữa. Và vì tôi giữ im lặng, tôi nghe người ta phá hư những cánh cửa với những thanh sắt. Tôi liền tri hô lên. Bọn đầy tớ chạy đến. Nhưng đồng thời cánh cửa mở ra, và một nhóm quỷ sống tràn vào trong dinh thự. Bọn gia nhân bị bắt và bị vài tên trộm canh giữ, trong lúc những tên khác vội vàng thắp đèn sáng. Một tên trong bọn họ, có lẽ là tên thủ lĩnh, hỏi ai là hầu phòng của ngài Hồng y. Tôi xưng tên. Bấy giờ ông ta đến cạnh tôi, nhìn thẳng vào mặt tôi và đưa cây súng ngắn dưới mũi tôi vừa bảo:

– Hãy dẫn ta đến phòng của chủ nhân mi. Tôi muốn chống cự; ông ta nạp đạn khẩu súng. Bấy giờ tôi vâng lời, tôi dẫn ông ta đến phòng của đức ông. Thấy rằng ngài không có ở đó, ông ta kêu lên:

– Chủ nhân của mi ở đâu?

– Đi du hành.

– Mi nói láo!

– Không, bởi đức Thánh mẫu.

– Hãy đưa ta đi khám dinh thự.

Bấy giờ tất cả các phòng lần lượt bị những người đó lục soát; họ nhìn sau những tấm màn, mở những tủ đứng, cuối cùng họ khám xét suốt hai giờ đồng hồ. Sau đó, họ rút đi không gây một thiệt hại nào khác, và không mang theo gì cả, như là tôi đã nói hồi nãy với đức ông.

Và tên hầu phòng kết thúc:

– Ngài thấy tôi vẫn còn hoàn toàn sửng sốt.

– Roland! Bembo tái xanh lẩm bẩm... Tốt lắm, ông nói lớn tiếng, hãy để ta yên. Ta cần nghỉ ngơi. Mi sẽ đánh thức ta dậy đúng ba giờ nữa.

– Vâng, thưa đức ông.

– Mi sẽ cho đóng hết cửa, và chính mi sẽ đến gặp viên cảnh sát trưởng, ngài lãnh chúa Guido Gennero, và thay mặt ta thuật hết tất cả

https://thuviensach.vn

những gì xảy ra trong đêm rồi; yêu cầu ông đến gặp ta, và trong lúc chờ đợi, gởi đến cho ta hai mươi tên cung thủ để bảo vệ dinh thự.

Bởi vì trong thời kỳ bất hạnh này, nhà ở của đứa con của giáo đường cũng không được che chở khỏi sự táo bạo của bọn cướp. Đi đi!

Tên hầu phòng vội vã thi hành lịnh của Bembo ban ra chỉ với mục đích đánh lạc hướng những gia nhân của mình. Ông ta không tin chút nào rằng sẽ có một cuộc tấn công khác vào giữa ban ngày.

– Roland đang rượt theo ta! Ông nghĩ thầm chán nản. Phải, ông ta đi lượn quanh trong Venise. Không thể chiếm được, không thể bắt được, thật bí mật tài tình. Tất cả những tên cảnh binh ở trong thành phố này được sử dụng để tìm kiếm ông ta đều bất lực. Ông ta thoát khỏi tất cả các cạm bẫy, và ta, ta sẽ không thoát khỏi những nhát đánh của ông ta nếu như ta lưu lại! Cái vòng thu hẹp lại xung quanh mình ta. Ta sẽ bị hại nếu như ta còn ở lại. Ta không còn có cả thời giờ để thực hiện những gì ta đã trù tính... Ta phải gấp rút chạy trốn.

Chúng ta nhớ lại những gì Bembo đã trù tính.

Kế hoạch của ông, với những nét đại cương, là rời khỏi Venise bằng cách bắt Bianca đem đi. Vào lúc ông đã quyết định chạy trốn, trong một đêm kinh hoàng, Sandrigo vẫn còn sống, cuộc hôn nhân đã được thỏa thuận vào ngày thứ bảy. Kế hoạch của Bembo quả thật là giữ đúng lời hứa với Sandrigo; nhưng sau cuộc lễ, ông cho bắt cóc Bianca và cho đưa đến nhà Arétin để vài ngày sau, ông sẽ đưa Bianca đi ra khỏi giữa những nàng Arétines.

Một phần kế hoạch đã được thi hành, bởi vì, tiếp theo những biến cố trong đêm, Bianca đã ở trong tay của Bembo và đã bị giam giữ nơi nhà Arétin.

Vả lại, Bembo chưa hay cái chết của Sandrigo.

Nhưng ông chỉ còn có việc giữ đúng lời hứa với tên cướp về việc liên quan đến cuộc cử hành hôn lễ, bởi vì Bianca đã chạy trốn khỏi dinh thự Imperia và rằng Sandrigo vẫn chưa biết nàng thiếu nữ đã ra sao.

Cho nên cần phải thực hiện phần thứ nhì của kế hoạch.

https://thuviensach.vn

Trước hết, công việc của những nàng Arétines là biến đổi tâm trí của Bianca, cần đòi hỏi mười lăm ngày. Kế đó, việc ra đi của Arétin sẽ dẫn theo tất cả các nàng Arétines, kể cả Bianca.

Chính phần cuối cùng bị thay đổi bởi cái biến cố mà tên hầu phòng vừa thuật lại cho Bembo nghe. Không còn phải là mười lăm ngày để ở lại Venise! Trong mười lăm ngày đó, chắc chắn Roland sẽ sát hại ông.

Bembo quyết định hành động sớm nhất.

– Ngày mai, ta cần phải rời khỏi Venise cùng với Bianca!

Đó là kết luận của ông.

Giải quyết xong mọi công việc, viên Hồng y đi ngủ. Ông tự buộc mình phải ngủ. Ông tự khiến mình quên hết tất cả mọi việc ở trên đời, để cho tâm trí của mình được thanh thản, sáng suốt, và cơ thể được ngủ yên vài giờ. Ông đã thành công và ngủ say; nhưng ông đã thức dậy đúng vào giờ ông đã chỉ dẫn cho tên gia nhân. Ông vừa mặc xong một chiếc áo dài ngủ, bỗng tên gia nhân gõ cửa thông báo viên cảnh sát trưởng Guido Gennero đến.

Viên Hồng y tiếp viên cảnh sát trưởng với nét mặt bình thản và tươi cười.

Ông chỉ cho ông ta một chiếc ghế và ra lịnh cho đưa người thư ký của ông vào.

– Ngài cho phép, phải không? Ông nói rất dễ thương.

– Tôi thuộc quyền sử dụng của ngài, thưa đức ông, Gennero đáp lại.

Viên Hồng y cho trình diện danh sách những người đến xin yết kiến ông.

– Xin nói rằng ta chỉ tiếp vào sáng mai, ông nói. Nhân tiện, ông nói tiếp, vừa xem xét danh sách, hãy báo với ngài cha xứ lâu đài Saint-Ange ở Rome rằng ta mời ngài ăn sáng chủ nhựt sau buổi đại lễ Mixa. Ngoài ra xin thông báo với quý ngài tu viện trưởng và trợ tế ở Venise rằng ta sẽ đi kinh lý vào tuần lễ sau. Ta sẽ bắt đầu vào ngày thứ ba để chấm dứt vào ngày thứ sáu; ta báo trước cho họ để họ có thể chuẩn bị những đơn thỉnh nguyện trình cho ta. Nhân tiện, đừng có quên rằng thứ

https://thuviensach.vn

năm sau ta sẽ thuyết giảng trước ngài thủ tướng; ông sẽ cho sửa chữa những chiếc ghế bành dành cho ngài thủ tướng và những người thân cận của ngài.

Ông cho người thư ký lui ra.

– Ngài sẽ có ở đó một tuần lễ thật bận rộn, bấy giờ Guido Gennero nói với một nụ cười làm cho Bembo giật mình.

Đồng thời, ông nhận thấy viên cảnh sát trưởng dán chặt đôi mắt lên trên bàn tay băng bó của ông; ông giấu bàn tay bị thương mà không cần phải che đậy và trả lời:

– Thật vậy, thưa ngài thân mến; và ta tin rằng tuần lễ kế tiếp sẽ còn bận rộn nhiều hơn nữa. Nhưng mà ta không có than van. Ta dùng thời gian của ta để làm gì, nếu không phải là làm tròn nhiệm vụ của ta tốt hơn đối với mọi người? Vả lại việc đó cũng không ngăn người mục đồng bị lũ sói tấn công.

– Thưa đức ông, ngài muốn nói về cuộc tấn công táo bạo đã được tổ chức chống lại dinh thự của ngài hồi đêm hôm?

– Phải, chính là việc đó. Ngài nghĩ thế nào? Ta đã cho mời ngài đến để hỏi ý kiến ngài về việc đó.

– Tôi nghĩ rằng biến cố hết sức trầm trọng, bởi vì nó cùng xảy đến một lúc với một biến cố khác mà đức ông chắc chắn chưa được biết vào giờ này, và với một biến cố khác chẳng bao lâu nữa sẽ được thực hiện.

– Ngài muốn nói gì? Bembo hỏi với một sự lo sợ ngấm ngầm.

– Trước hết đây là biến cố đang đề cập tới. Hồi lúc nãy người ta có tìm thấy trên sông hai tử thi ôm chặt nhau mà cái chết không làm sao rứt ra. Đó là tử thi một người đàn ông và một người đàn bà. Người đàn bà tên là Juana. Cái tên đó có nói gì với đức ông không?

– Không, Bembo thật tình nói, ngạc nhiên vì câu hỏi.

– Người đàn bà đó, bấy giờ Guido Gennero nói tiếp, được chúng tôi giám sát rất lâu, rồi nàng biến mất. Chúng tôi tin chắc rằng nàng đã bí mật phục vụ cho những âm mưu của đứa con trai của vị thủ tướng cũ.

– Roland Candiano! Viên Hồng y kêu lên.

https://thuviensach.vn

– Chính ông ta. Đức ông hiểu rằng ông ta chưa từ bỏ cái yêu sách nối nghiệp cho thân phụ ông ta... Còn về tử thi người đàn ông, chúng tôi cũng nhận ra ông ta. Đó là một tên tướng cướp xưa mà do một ân huệ hoàn toàn đặc biệt, làm cho nhiều người đã công khai ngạc nhiên, người ta vừa mới phong chức trung úy trong đội cung thủ.

– Sandrigo!

Viên Hồng y thốt ra lời kêu đó với một nỗi khủng khiếp thật sự. Ông cũng không nghĩ đến sự vui mừng về sự mất tích của một địch thủ đáng ghê sợ như vậy. Ông run lên vì kinh hãi. Bởi vì cái chết của Sandrigo, tác phẩm của Roland, báo trước cái chết của ông, ông không ngờ vực chút nào!

Viên cảnh sát trưởng mỉm cười.

– Đức ông quen ông ta sao? Ông hỏi.

– Ta biết rằng ông ta có nhiều công trạng lớn, thế thôi...

Và sau một giây hoang mang lo sợ, ông nói tiếp:

– Vậy ra, Sandrigo đã bị ám sát!

– Tôi không có nói việc đó với đức ông. Nhưng mà ngài đã đoán đúng. Cái tử thi của trung úy – bởi vì ông ta là trung úy! – mang một cây dao găm cắm chặt vào lồng ngực. Kẻ đã đâm nhát dao đó chắc ít khi trật mục tiêu của mình!

– Và người ta giả thiết thế nào? Bembo hỏi.

– Người ta giả thiết, hoặc ít ra tôi giả thiết, vì đó là nghề nghiệp của tôi để thấy rõ ràng trong tất cả những vụ bí mật, tôi giả thiết rằng Sandrigo đã bị nàng Juana đó lôi cuốn vào trong một cuộc mai phục và bị Roland Candiano sát hại.

– Nhưng còn chính nàng?

– Nàng đã bị giết vì có lẽ nàng phản bội phần nào... Nhưng tôi thấy rằng câu chuyện làm xúc động trí tưởng tượng của đức ông nhiều hơn là tôi nghĩ...

– Không, không! Ngài hãy nói tiếp... Nhưng ngài nên hiểu rằng những sự ghê gớm như vậy được tạo ra để làm xúc động một người còn

https://thuviensach.vn

yên tịnh hơn cả là ta...

– Tôi hiểu việc đó rất rõ ràng, thưa đức ông, nên chính bản thân tôi, tôi cũng hết sức xúc động về hai vụ giết người đó.

– Nhưng mà ngài cũng có nói đến một biến cố khác...

– Tôi đề cập đến. Hai tử thi được tìm thấy trên con sông, như tôi đã nói với đức ông. Và không xa ở nơi đó, người ta tìm thấy một chiếc du thuyền bị lật úp; chiếc du thuyền đẹp đẽ.

– Chắc chắn là chiếc du thuyền đã chở hai kẻ bất hạnh?

– Có lẽ! Tôi, tôi nhận ra nó ngay. Đó là chiếc du thuyền dự lễ của một người đàn bà mà có lẽ đức ông có nghe nói đến và rằng tôi sẽ đỏ mặt để thốt ra cái tên đó ở đây.

– Người đàn bà đó? Bembo hỏi mà không để ý đến câu nói của Gennero, và nhất là không muốn suy cứu cái âm điệu mỉa mai của ông ta.

– Một người kỹ nữ danh tiếng, viên cảnh sát trưởng nói với giọng chậm rãi, nàng kỹ nữ Imperia.

Bembo đứng dậy:

– Sao! Nàng cũng vậy, nàng cũng bị giết chết sao?

Gương mặt của viên Hồng y biến sắc. Hàm răng ông đánh lập cập vì khủng khiếp.

Sandrigo bị sát hại! Imperia bị sát hại! Rồi sắp đến phiên ông!

– Không, thưa đức ông, viên cảnh sát trưởng thản nhiên nói; nếu như ngài có một sự quan tâm nào đến người đàn bà ấy, ngài có thể an tâm, bà ta không chết...

Bembo ngồi xuống, hay đúng hơn là buông mình lên trên ghế.

Guido Gennero nói tiếp:

– Nàng kỹ nữ Imperia đang ở trong dinh thự của bà ta, tôi đã lén dò xét vả lại một trong những ý nghĩ đầu tiên của tôi cho rằng người đàn bà đó là kẻ đã giết chết Sandrigo và Juana. Nhưng tôi đã xóa ngay ý nghĩ đó và tin chắc rằng bà ta không dính dáng chút nào đến hai vụ giết

https://thuviensach.vn

người nầy. Tuy nhiên, nàng cũng có một việc gì đó đáng lo sợ. Bởi vì tôi biết chắc rằng nàng đang chuẩn bị để đi, chậm lắm là đến ngày mai, nàng kỹ nữ Imperia sẽ rời khỏi Venise để đi đến Rome.

Bây giờ, Bembo suy nghĩ miên man.

– Và ngài thấy có việc liên quan nào, ông hỏi, giữa cái chết của Sandrigo với việc ra đi của người kỹ nữ, và việc tấn công tòa dinh thự của ta?

– Không có một liên quan nào, thưa đức ông. Tôi chỉ nói là có sự trùng hợp. Nhưng mà sự trùng hợp đối với tôi dường như lạ kỳ; và tôi tự hỏi xem những người đã sát hại Sandrigo, đã bắt buộc Imperia phải đào tẩu, có phải là những người đêm hồi hôm muốn bắt lấy đức ông không.

– Với ý đồ này, theo ý kiến của ngài?

– Làm sao tôi biết được? Có thể là sự trả thù cá nhân...

– Ngài cho rằng Roland Candiano có một mối thù để trả đối với ta sao? Bembo kêu lên.

Viên Hồng y vừa thốt ra những lời nói đó thì ông ta đã cay đắng hối tiếc. Nụ cười nở trên môi Gennero cho ông tin chắc rằng viên cảnh sát trưởng có lắm điều bí mật.

– Dù sao cũng không đáng kể đối với ta! Ông nghĩ thầm với một sự giận dữ điên cuồng. Cũng như Imperia, ngày mai ta sẽ lọt ra khỏi cái vòng sắt mà ta cảm thấy nó đang siết chặt xung quanh mình ta... Ngày mai ta sẽ chạy trốn! Ngày mai ta sẽ thoát khỏi!

– Dù thế nào đi nữa, Guido Gennero nói tiếp, trong một ít ngày, tôi sẽ biết được sự thật về cuộc tấn công mà ngài đã là nạn nhân. Nhưng trong lúc chờ đợi, nếu như tôi có một lời khuyên nhủ chân thành đối với đức ông...

– Ngài hãy nói ra, ngài hãy nói ra...

– Vậy thì, ở vào địa vị của ngài, thưa đức ông, tôi sẽ không ngủ ở đây tối nay, cả ngày mai, cả suốt một tháng tròn.

Bembo đứng lên.

https://thuviensach.vn

– Ngài đã lầm, ông uy nghiêm nói. Một vị giám mục phải ở lại trong dinh thự chủ giáo của mình. Chúa đã che chở cho ta hồi đêm hôm bằng cách sai phái ta đến đầu giường của một người hấp hối vào giờ mà ta phải bị tấn công, sẽ còn che chở nữa cho ta. Tối nay, ngày mai và những ngày kế tiếp, ta sẽ không đi ra khỏi nơi đây.

– Tôi thán phục lòng can đảm của đức ông, Guido Gennero vừa nói vừa nghiêng mình thành ra Bembo không thể trông thấy nụ cười của ông ta. Nhưng tôi sẽ làm nhiệm vụ của mình bằng cách bảo vệ cho ngài. Tôi đã phái đến hai mươi tên cung thủ để canh gác trước dinh thự này. Họ sẽ ở thường trực tại đây chừng nào mọi sự nguy hiểm còn có thể xảy đến.

– Ta chấp nhận việc đó và xin cám ơn ngài, Bembo nói.

Bấy giờ Guido Gennero cáo từ viên Hồng y và lui ra, vừa lầm bầm, vừa xoa hai bàn tay:

– Hai mươi tên lính cung thủ của tôi sẽ canh giữ kỹ, thưa đức ông, tôi xin bảo đảm với ngài!... Trước khi ngài khởi hành, tôi cần phải biết rõ xem ngài có trung thành với Altieri hay không, ngài có gia nhập cuộc âm mưu lớn hay không. Ngài còn thiếu ở trong bộ sưu tập của tôi, thưa đức ông...

Bembo còn ở lại một mình bắt đầu tom góp nhanh những loại đá quí thành một gia tài quan trọng dưới một thể tích nhỏ nhất. Viên Hồng y, là người đàn ông biết tất cả những việc phải dự liệu và những việc phải đề phòng, nên từ lâu ông đã mua những viên kim cương trơn chưa nhận vỏ, trong trường hợp có việc phải ra đi bất ngờ thì ông ta chắc sẽ bán lại được bằng giá mua, bất cứ ở nơi nào ông đi đến.

Ông để những viên kim cương trong một sợi dây nịt da được ông đeo vào lưng bên trong quần áo.

Rồi ông đốt bỏ một số giấy tờ, và xếp những giấy tờ khác trong một túi áo được ông mặc vào mình. Ông mặc tiếp trang phục như là một kỵ sĩ sắp sửa đi du hành, đeo vào thắt lưng một thanh gươm sắc bén nhất và một cây dao găm, cuối cùng, ông liếc nhìn lên xung quanh mình,

https://thuviensach.vn

không phải để nói lời từ giã với những vật quen thuộc, mà để xem có còn bỏ sót vật gì không.

Bấy giờ, ông đi ra khỏi dinh thự bằng một cánh cửa bí mật, thoát khỏi dễ dàng sự giám sát của những lính cung thủ của Gennero. Một khi ra đến bên ngoài, Bembo thở nhẹ. Ông đi cho đến cuối sông Đại-Giang, trò chuyện khá lâu với một người chèo thuyền, cuối cùng được ông trao cho tiền, chắc chắn là giá thuê đi ngang qua đầm nước mặn mà ông đã trả trước.

Việc thận trọng cuối cùng này làm xong, ông đi thẳng đến dinh thự của Arétin, vừa lúc ở Giáo đường Saint-Marc điểm mười hai giờ trưa.

Arétin không ngạc nhiên khi thấy Bembo trở lại nhà ông ngay. – Ông ta đi lượn quanh cô bé, ông nghĩ thầm.

Và lớn tiếng:

– Tôi sắp sửa ngồi vào bàn ăn để lấy lại những sự xúc cảm lúc ban đêm. Cám ơn anh đến bầu bạn với tôi, tôi sẽ gọi...

– Đừng gọi người nào cả. Ta nhận ăn với anh, nhưng ta không muốn cho người ta biết có ta ở đây.

– Tuy nhiên người ta đã thấy anh đi vào.

– Chỉ có tên gia nhân của anh đưa ta vào. Anh sẽ nhốt riêng gã vào một chỗ nào cho đến sáng mai.

– À này! Việc gì đã xảy ra?

– Hãy cứ làm theo lời ta nói, chúng ta sẽ vừa trò chuyện vừa ăn.

Arétin đi ra khỏi gian phòng và mười phút sau trở lại, nói:

– Tôi không có nhốt thằng quỷ đó, bởi vì có thể nó sẽ la lối; tôi đã sai nó đi gấp mang thơ đến cho một người ở Trévise. Vào lúc này nó đang lênh đênh ở trên thuyền và chỉ trở về sau hai ngày.

– Thật hoàn hảo, bây giờ anh cho dọn ăn ở đây và sau đó anh trông chừng người ta để chúng ta được yên tĩnh.

Vừa nói như thế, Bembo vừa ẩn mình trong một gian phòng, tại đây ông nghe người bạn thân của mình ra lịnh cho bọn gia nhân; chẳng mấy lúc bữa ăn được dọn một cách mau lẹ theo thói quen nơi Arétin, những

https://thuviensach.vn

thức ăn, thức uống là một việc quan trọng trong mọi việc quan trọng... Theo Arétin nói, gian phòng ăn là thủ đô của một ngôi nhà. Bấy giờ Pierre đóng tất cả cửa nẻo và gọi Bembo đi ra khỏi nơi ẩn núp, cả hai ngồi vào bàn.

Hai người đàn ông ngồi ăn im lặng, mỗi người theo đuổi bởi những ý nghĩ riêng của mình. Tuy nhiên, Bembo tỏ ra bình tĩnh, trong khi Arétin càng lúc càng trở nên nóng nảy và lo sợ. Nhiều lượt ông thử bắt chuyện với viên Hồng y. Nhưng ông ta chỉ trả lời từng tiếng một.

Bữa ăn xong, Bembo ngồi gần lò sưởi trong một chiếc ghế bành lớn và dường như ngủ gà ngủ gật.

– Chà! coi, Arétin nóng nảy đi lại trong phòng vừa lầm bầm, bộ ông ta định ở luôn trong nhà ta sao? Hình như là ông ta đã ngủ. Cuối cùng việc đó sẽ kết thúc ra sao?

Bembo không có ngủ: Ông suy nghĩ và hoàn tất trù tính việc khởi hành của ông. Tóm lại ông an toàn ở đây trong vài giờ đồng hồ; nếu như người ta muốn tấn công ông, việc đó chắc chắn xảy ra ở tại dinh của ông. Chỉ còn chờ đợi đêm xuống và ra khỏi Venise...

Tất cả vấn đề là làm sao cho Bianca quyết định.

Cuối cùng Arétin ngồi xuống viết trên một cái bàn được ông kéo đến gần bên cửa sổ.

Thỉnh thoảng, ông liếc nhìn lên Bembo, dường như ông vẫn còn ngủ. Tuy nhiên, ông quan sát thấy đôi khi viên Hồng y bị lay chuyển bởi một cái rung động dữ dội.

Lần lần, bóng tối tràn ngập gian phòng. Buổi tối xuống rồi đêm đến.

Arétin từ lâu đã ngưng viết, ngồi tựa lên chiếc bàn, ngắm nhìn Bembo với một sự hiếu kỳ trong đó bắt đầu một sự kinh hãi.

Bỗng nhiên, ông không còn nhìn thấy ông ta nữa.

Đêm tối đen ở trong phòng. Bếp lửa đã tắt ngấm.

Người thi sĩ rùng mình và lầm bầm một tiếng chửi thề; ông đứng lên đi thẳng đến lò sưởi định thắp lên một cây đèn sáp. Nhưng một bàn tay đặt lên cánh tay của ông, và ông nghe giọng nói khàn khàn của Bembo:

https://thuviensach.vn

– Đừng có thắp sáng.

– Tại sao? Arétin hỏi vừa rùng mình.

– Thật vô ích. Anh ngồi xuống nghe ta nói.

Tại sao Bembo không muốn có ánh sáng đèn? Có lẽ ông ta lo ngại mọi người sẽ thấy rõ những âm mưu và ý nghĩ của ông ta; có lẽ ông ta lo ngại rằng giấc mơ đen tối của ông sẽ bị tan biến...

Arétin ngồi xuống.

Bembo nói:

– Tôi đã yêu cầu anh hai việc: Việc thứ nhất, là giữ nàng thiếu nữ đó ở nơi nhà anh trong vòng mười lăm hôm, và anh phải bảo đảm với ta rằng với sự tiếp xúc của những nàng Arétines, những gì cao quí nhất của người con gái... sẽ tiêu tan.

– Thật đúng, Arétin nói âm trầm, tôi đã hứa việc đó... Nhưng bởi tất cả lũ quỷ, tôi thích thà chịu đựng cơn thịnh nộ của một quốc vương hơn, và nếu như anh không có trả tiền...

– Nín đi, Bembo ngắt lời. Ngoài ra anh có hứa với ta sẽ đưa Bianca ra khỏi Venise.

– Cũng đúng nữa.

– Vậy thì, ta giải thoát cho anh hai cái sứ mạng đã được ta trả tiền trước.

Arétin nhảy dựng lên một cái và rụng rời, gầm lớn:

– Vậy là tôi phải giao trả lại cho anh...

– Không, anh nên an tâm, anh sẽ không trả lại cho ta gì cả, nhưng chỉ với một điều kiện.

– Nói đi...

– Đây này: Ta quyết định rời khỏi Venise ngay tối nay. Đừng kêu la gì cả, thật vô ích. Chuyến ra đi của ta thật cần thiết và không thể thay đổi được. Ta muốn đem Bianca đi theo ta. Chiếc du thuyền của ta đang chờ cách dinh thự của anh vài bước để đưa ta đi ngang qua đầm nước mặn... Một khi ở đó ta có thể trốn thoát.

https://thuviensach.vn

– Trốn thoát?...

– Ta muốn nói rằng phần còn lại của chuyến hành trình làm cho ta ít lo sợ, có thế thôi.

– Nào chúng ta hãy xem điều kiện.

– Đứa hầu gái được anh giao phó nàng Bianca tên là gì?

– Perina.

– Anh sẽ gọi nàng, làm thế nào cho Bianca còn ở lại một mình. Rồi, anh sẽ chỉ cho ta gian phòng nàng đang ở. Ta cần phải làm cho cô gái đó quyết định theo ta.

– Thân mẫu nàng sẽ bảo sao? Arétin khủng khiếp lẩm bẩm.

– Đúng ra chúng ta sắp sửa đi theo bà. Thành ra những sự ngần ngại của anh không có lý do tồn tại, Bembo nói với âm điệu mỉa mai ghê gớm, đó là một cách nhục mạ của ông.

– Đồng tiền mà anh trả thật mắc mỏ! Arétin cãi lại.

Bembo nhún vai và tiếp tục:

– Cho nên, anh sẽ gọi Perina, anh chỉ cho ta gian phòng nơi giam giữ Bianca, ta sẽ làm cho nàng quyết định, và lúc bấy giờ anh đưa chúng ta ra, đừng cho người ta thấy.

– Tốt lắm. Anh hãy ở lại đây một phút.

Arétin bước đi.

Bembo đã đứng dậy.

Ông chờ đợi bồn chồn, tim đập mạnh, nét mặt co quắp, cuối cùng giống như lúc ông hiện ra trước mắt của Bianca trong rừng sâu.

Vài phút sau, Arétin trở lại bảo:

– Đi theo tôi.

Bembo run rẩy toàn thân.

Ông có thái độ hơi do dự. Rồi với một cử chỉ quyết định bi thảm, ông đi theo Arétin.

Arétin dẫn ông đi qua nhiều gian phòng, tất cả đều đắm chìm trong bóng tối.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng ông đứng lại trước một cánh cửa và nói:

– Nàng ở đây!

https://thuviensach.vn

XII
ĐỨA CON GÁI CỦA NGƯỜI KỸ NỮ

Chúng ta thấy rằng Arétin, theo lời yêu cầu hay đúng hơn là theo lịnh của Bembo, đã tống khứ tên gia nhân bằng cách sai gã đi xa.

Bembo đã yêu cầu rằng tên gia nhân – kẻ duy nhất đã thấy ông ta đi vào dinh – phải được nhốt kín cho đến sáng hôm sau. Nhưng kể ra, việc sai phái đi xa đáp ứng lại cái mục đích mà ông đang mong muốn.

Trước mắt của Arétin, tên gia nhân xuống một chiếc du thuyền và người thi sĩ an tâm đi trở về dinh.

Chiếc du thuyền bắt đầu đi.

Nhưng cách dinh thự được năm trăm bước, tên gia nhân cho chiếc du thuyền cặp lại và gã nhảy lên bờ. Gã lẹ làng đi thẳng đến đảo Olivolo bằng cách tránh không đi ngang qua gần dinh thự Arétin.

Chẳng bao lâu gã đi đến đảo và không do dự đi vào trong ngôi nhà Dandolo, dường như là gã đã từng đến đây nhiều lần.

Hiển nhiên là gã đã quen thuộc trong nhà, bởi vì ông lão Philippe thân mật chào gã với một câu:

– Chào Gianetto.

Thật vậy tên gia nhân đó không ai khác hơn là gã thủy thủ trẻ tuổi được Scalabrino gặp gỡ một hôm ở Mestre.

Anh đã đề nghị gã vào phục vụ cho Roland Candiano.

Dường như Gianetto đã tìm thấy nhiều lợi lộc xác thực hơn nên bỏ gã Chột Bertolo và Sandrigo để qua phục vụ cho Roland, nên gã đã nhận lời.

Bấy giờ Roland đặt gã ở nơi nhà Arétin, hoặc là để giám sát người thi sĩ, hoặc là để theo dõi những việc gì xảy ra trong dinh thự của ông ta.

https://thuviensach.vn

– Chủ nhân có ở đó không? Gianetto hỏi lúc vừa đến ngôi nhà trong đảo Olivolo.

– Không. Ngài có đến hồi đêm hôm.

– Ngài sẽ trở lại chăng?

– Có lẽ, vào tối nay.

– Vậy thì tôi sẽ chờ đợi ngài.

Và quả thật Gianetto chờ đợi, và ở lại suốt ngày trong ngôi nhà.

Việc đó xong, bây giờ chúng ta trở lại Bembo đang đứng trước cửa phòng của Bianca.

– Nàng ở đây! Arétin nói.

Bembo đi vào và thấy Bianca ngồi gần bên một cái bàn.

Vừa trông thấy ông, nàng đứng dậy, và với một cử động gần như phản xạ tự nhiên, nàng đứng sau chiếc bàn được nàng đặt ở giữa nàng và viên Hồng y.

Ông ta liếc mắt một cái, đã quan sát xong khắp gian phòng.

Gian phòng được trang trí sơ sài, Arétin có thói quen chỉ tốn tiền chưng diện bề ngoài mà thôi.

Ông chỉ trang trí lộng lẫy tất cả những phần được trông thấy rõ trong dinh thự. Ông đã keo kiệt trong sự trang hoàng những gian phòng mật thiết.

Nên gian phòng chỉ có một chiếc giường khá hẹp, một cái bàn nhỏ và hai chiếc ghế.

Đối diện với cánh cửa, có một cửa sổ với những tấm màn.

Bembo khóa cửa, bỏ chìa khóa vào túi áo, và làm như không thấy Bianca, ông đi đến cửa sổ, hé mở ra, nghiêng mình nhìn xuống.

Cửa sổ không ngó ra mặt tiền, nghĩa là không hướng ra con sông. Nó mở ra trên một con đường phố nhỏ ở bên cạnh.

Bembo nhận thấy con đường vắng vẻ và tối om.

Cửa sổ ở lầu một, nghĩa là cao hơn lòng đường độ hai mươi bộ.

https://thuviensach.vn

Quan sát xong, Bembo quay lại về phía Bianca, và ông thấy nàng cầm ở tay cây dao găm nhỏ của nàng.

Ông có một nụ cười độc ác.

Lần này, ông nhất quyết không để cho bị ngăn cản bởi một vết thương nhỏ ở tay nữa.

Đối với nụ cười của Bembo, nàng thiếu nữ đáp lại bằng một ánh mắt thật thẳng thắn, thật cương quyết, dường như nó là một ánh chiếu rực lửa táo bạo. Mạnh mẽ như là một nữ chiến sĩ thời xưa, nàng chờ đợi kẻ địch, với một thái độ hết sức bình tĩnh.

•••

Vào lúc được Perina lôi đi, Bianca đã đuối sức, nàng chỉ hơi ý thức về những gì xảy ra ở xung quanh nàng, cơ thể nàng bị rã rời bởi sự cố gắng quá sức trong cuộc chiến đấu ở trong rừng, nàng đành phải xuôi tay cho đưa đi không chống cự. Bembo tất đã thành công vào lúc đó nếu như ông ta toan tính một cuộc tấn công mới.

Cho nên, vừa bước vào trong phòng của Perina, nàng ngã ra bất tỉnh.

Cây dao găm nàng cầm nơi tay, món đồ chơi thật sự, lưỡi dao được rèn bởi nhà làm vũ khí danh tiếng Ferrera ở Milan, rớt xuống sàn.

Perina trông thấy món võ khí.

Nàng lượm lên, ngắm nhìn, trầm ngâm, rồi nàng nhìn xuống Bianca. Nàng lắc đầu, vừa lẩm bẩm:

– Cô bé đáng thương!...

Nàng đã hiểu!

Nhờ sự săn sóc tận tình nên Bianca đã tỉnh lại, nàng vội vã tìm kiếm xung quanh mình. Trong mắt nàng có một sự lo sợ đến nỗi khiến cho Perina bị xúc động hơn là lúc nàng bị bất tỉnh.

– Đây là vật em đang tìm, nàng nói vừa đưa trả cây dao găm nhỏ.

Bianca lẹ làng chụp lấy cây dao.

https://thuviensach.vn

Bấy giờ, được an tâm, nàng nhận xét người bạn gái mới, mỉm cười vừa nói:

– Chị là một người bạn...

– Phải, Perina cảm động nói, một người bạn, em đừng lo ngại gì về chị.

– Giờ đây, em không lo ngại gì cả.

Cả hai nhìn nhau, cả hai nàng đều xinh đẹp, và đưa bàn tay cho nhau trong một cử chỉ tự nhiên.

– Em đang ở đâu? Bấy giờ Bianca hỏi.

– Trong dinh thự Arétin.

Vì Bianca có một ánh mắt ngạc nhiên...

– Em không biết Arétin sao?... Đó là một thi sĩ danh tiếng, được cả thế giới biết đến, bị kinh sợ bởi những bài thơ trào phúng của ông, được chiêm ngưỡng bởi những thi ca của ông.

Nàng nói với một sự tự hào ngây thơ.

– Ông làm ra rất nhiều tiền, nàng nói tiếp. Đó là một người đàn ông hay la lối, nhưng không có độc ác. Chúng tôi biết rõ ông, chúng tôi không hiểu tại sao người ta kinh sợ ông đến độ đó. Ông rất rộng lượng và đối xử rất tốt với chúng tôi...

– Với chị?

Perina bỗng nhiên đỏ mặt.

Trong sự suy đoán của nàng, Bianca là một đứa hầu gái mới được Arétin đưa về. Nàng biết quá rõ những nàng hầu gái của Pierre d'Arezzo sẽ thành như thế nào.

Và bây giờ, nàng tự trách móc về lời khen ngợi mà nàng vừa gán cho vị chủ nhân của mình.

– Cho chị? Bianca đã hỏi.

– Chúng tôi... Những người tớ gái của ông...

– Chị là một trong những tớ gái của vị chủ nhân tòa dinh thự?

– Phải... Chúng tôi là bảy người...

https://thuviensach.vn

Perina tự nhiên lúng túng đến nỗi Bianca nhận thấy và nàng tự hỏi sự lúng túng đó do ở đâu. Con số những người tớ gái của Arétin không làm cho nàng ngạc nhiên: Ở dinh thự của mẹ nàng, con số đó còn đông hơn nhiều.

– Vậy là, nàng nói tiếp, càng lúc càng yên tâm, chị nói rằng ngài lãnh chúa Arétin là một người đàn ông đứng đắn?

– Phải... nghĩa là... ông rất tốt đối với chúng tôi, nhưng mà em cần phải thử thách.

– Với ông?... Tại sao?...

– Này em thân mến, đừng có hỏi chị... Chị thấy bao nhiêu vẻ ngây thơ trong đôi mắt đẹp của em làm cho chị không biết bày tỏ cách nào. Nếu như em chịu thành thật trả lời những câu hỏi của chị, có thể chị sẽ giúp ích cho em... Nhìn vào dáng điệu cao sang và cử chỉ chân thật của em, chị thấy rằng em không phải dành để trở nên... những gì các chị đã trở nên.

– Các chị đã trở nên thế nào? Bianca ngạc nhiên kêu lên.

– Em hãy nghe cho rõ. Em nói là không quen biết Arétin. Có phải ông đã đưa em vào trong dinh thự của ông không? Cuối cùng, ông có tuyển dụng em như là một người tớ gái mới không?

Bianca rùng mình.

– Không, không, nàng nói. Người đàn ông đã đưa em đến đây, đó là... kẻ mà chị đã trông thấy.

– Bembo?

– Phải, đó là tên của ông ta.

– Ôi! kẻ đó là một người đồi bại và độc ác. Bất hạnh cho em nếu như em thuộc quyền của ông ta. Nhưng mà ông ta muốn gì ở em? Làm thế nào em cùng đi với ông ta đến đây?

Bianca thuật lại giản dị một cách ngây thơ câu chuyện của mình. Nhờ thế Perina mới biết Bianca là con gái của người kỹ nữ danh tiếng nơi Arétin vừa dự cuộc lễ. Và đến lúc Bianca chấm dứt câu chuyện ở trong rừng, nàng hiểu hết sự thật khủng khiếp.

https://thuviensach.vn

– Chị ái ngại cho em, nàng nói mà không ngăn được nước mắt; quá trẻ và quá xinh đẹp, thuộc quyền của một con quái vật như vậy!... Nhưng mà chị sẽ cứu thoát em. Tất cả, những bạn chị và chị, các chị sẽ bảo vệ cho em. Chính Arétin sẽ che chở em chống lại những việc làm của người đàn ông đó. Và nếu như ông ta xấu xa để liên kết với Bembo chống lại em, các chị sẽ đưa em ra khỏi nơi đây. Vậy thì, em nên an tâm, và hãy lấy lại sức lực bằng cách trước hết ăn một chút ít, rồi đi ngủ.

– Ra khỏi nơi đây! Bianca kêu lên vừa vặn vẹo hai bàn tay, đúng là việc không thể làm được!

– Tại sao như vậy? Perina sửng sốt hỏi.

– Tại vì người đàn ông đó đã hăm dọa em một tai họa ghê gớm! Nếu như em rời khỏi ông ta, mẹ em... Ôi! mẹ em...

– Thế nào?

– Mẹ em sẽ gặp nguy cơ! Em cảm thấy rằng gã khốn nạn đó không có hăm dọa suông. Em hiểu rằng ông ta nói thật, và ông ta đang giữ một sự bí mật ghê tởm sẽ giết chết mẹ em...

– Vậy thì, em cứ ở lại đây, bởi vì cần phải như vậy! Nhưng chị thề với em rằng em sẽ được bảo vệ do tất cả các chị!... Thôi nào, nàng nói thêm, khi trông thấy Bianca lại bị xâm chiếm bởi sự tuyệt vọng, hãy để cho các chị làm... Bởi vì không phải Arétin cho đưa em đến đây, mà chỉ do một mình Bembo đang hăm dọa em, chúng tôi sẽ tìm ra phương kế cứu thoát em. Em nên bình tĩnh...

Trên những lời khẩn khoản của Perina thề thốt sẽ không rời khỏi nàng trong giấc ngủ, Bianca bằng lòng để nguyên y phục nằm dài trên giường. Ngay lập tức, nàng chìm trong giấc ngủ mê man bị ngắt đoạn bởi những cơn ác mộng ghê gớm, nhưng dù sao cũng đem lại khỏe khoắn cho nàng.

Đêm tối, nàng thức dậy và thấy Perina ngồi gần bên giường, đang mỉm cười với nàng.

https://thuviensach.vn

Bianca để cho Perina kéo lôi đến gần một chiếc bàn bên trên dọn sẵn một bữa ăn.

Bữa ăn đã xong, Perina sửa soạn nối tiếp câu chuyện ban sáng bỗng vang lên tiếng của Arétin gọi nàng.

– Chỉ để em ở lại một mình một lúc, nàng nói, nhưng chị sẽ trở lại ngay sau khi chủ nhân của chị đã nói chuyện; chắc chắn ông muốn ra lịnh đối với em.

Perina chạy vụt đi sau một tiếng gọi thứ nhì của Arétin.

Vài phút sau, cánh cửa mở ra và Bianca thấy Bembo đi vào. Nàng đứng dậy và sửa soạn một cuộc chiến đấu mới.

Như chúng ta đã thấy, Bembo đã quan sát trước con đường nhỏ, rồi đóng cửa sổ lại, mới đi thẳng đến Bianca.

– Ta thấy, ông nói với nụ cười đầy hăm dọa, rằng nàng luôn luôn có ở trong tay món đồ chơi xinh xắn mà ta còn mang những vết tích.

Ông chỉ bàn tay băng bó của mình.

Và vì Bianca, vẫn theo chiến thuật cũ, giữ im lặng và chỉ bằng lòng nắm chặt chiếc cán dao găm bằng vàng của nàng, ông nói tiếp:

– Nàng có dòng giống. Imperia, thân mẫu nàng giết chết ngài Jean Davila danh tiếng bằng những nhát dao găm mà Hội đồng Thập nhân chế vẫn chưa từ bỏ tìm kiếm kẻ sát nhân.

Bianca có một cái rùng mình lo sợ, và Bembo nhận thấy trong cuộc nói chuyện đó, ông thật sự là kẻ mạnh hơn.

Ông ngồi xuống cách nàng thiếu nữ một khoảng xa.

– Nàng thấy, ông nói, nàng không phải lo ngại rằng ta muốn sử dụng sức mạnh, cũng như là ta đã làm một cách ngu ngốc ở trong rừng. Cho nên, nàng hãy bình tĩnh lắng nghe ta nói.

Tuy nhiên, sự bình tĩnh đó chỉ thể hiện trong những danh từ do viên Hồng y sử dụng. Giọng nói của ông run rẩy. Đôi mắt của ông ném ra những tia sáng lạ lùng.

Thỉnh thoảng một cái rùng mình làm lay động ông.

https://thuviensach.vn

Giờ đây, đối với Bianca, ông hiện ra còn đáng ghê sợ hơn là ở trong khu rừng tối tăm, ông tìm cách xông vào nàng.

– Nàng hãy lắng nghe, Bembo đột nhiên nói tiếp, ta phải rời khỏi Venise ngay đêm nay. Nhưng trước khi đi, ta quyết định rằng nàng sẽ phải thuộc về ta... Nàng sẽ thuộc về ta...

Nàng lắc đầu cương quyết và chỉ mũi dao găm bén nhọn của mình.

– Nàng chưa có hiểu, viên Hồng y nói tiếp, nàng sẽ vui lòng thuộc về ta. Ta yêu thương nàng, ta yêu thương nàng cũng như kẻ điên rồ tồi bại nhất; và nàng, nàng thù hận ta. Vậy thì, chúng ta sẽ giao hợp trong mối hận thù và tình yêu đó.

Và vì một ánh mắt uy nghiêm liều lĩnh, một ánh mắt gây cảm hứng, chan chứa sự ghê tởm và sự can đảm chiếu thẳng lên trên ông, cho nên ông bị rơi vào một cơn giận dữ điên cuồng. Tiếng nói của ông trở thành đặc sệt, những cử động của ông trở thành rời rạc, ông ấp úng:

– Mi sẽ thuộc về ta, đứa con gái khốn nạn, mi nghe không... Chính mi sẽ tự giao phó cho những nụ hôn của ta!

Ông thở hổn hển.

Đôi mắt của ông tỏa ra những ánh chớp.

Ông đứng dậy, và bàn tay băng bó của ông giương thẳng về phía Bianca bất động, như để chụp lấy nàng.

Ông rên rỉ:

– Hãy nghe đây! Đã khá nhiều sự giả dối, đã khá nhiều sự hung bạo vô ích và ngu ngốc. Ta yêu thương mi, và mi sẽ yêu thương ta. Ta cho mi lựa chọn... Mi ở trong đôi cánh tay ta, ngay lập tức, hoặc là mẹ mi bị giao nộp trong một giờ đồng hồ...

Bianca thốt lên một tiếng kêu thống thiết. Nàng lùi lại cho đến góc phòng tối nhất. Bembo đứng y tại chỗ ông đang đứng.

Ông gầm vang:

– Lại đây!...

Nàng giấu mình trong một góc phòng.

https://thuviensach.vn

– Đứa con gái lương thiện! Bembo nói kháy, nó đành giao nộp mẹ nó cho gã đao phủ!

Một tiếng kêu thảng thốt, yếu ớt hơn, tuyệt vọng hơn, từ đôi môi của Bianca buông ra.

Bembo hiểu rằng sự đắc thắng thuộc về ông ta.

Ông đi tới hai bước.

– Ôi hỡi mẹ! Bianca kêu lớn vừa ngước lên nhìn Bembo với đôi mắt hớn hở một sự thanh thản lạ lùng, ôi hỡi mẹ, hai người chúng ta sẽ cùng chết, bởi vì chỉ có cái chết là nơi nương náu cuối cùng của chúng ta...

Đồng thời nàng giơ cao cánh tay và đâm mạnh lưỡi dao vào ngực. Máu vọt ra xối xả.

Ban đầu nàng té quỵ trên gối, rồi ngã ngửa ra sau.

Bembo đã thốt lên một tiếng thét man rợ.

Ông nhào tới nàng thiếu nữ, quỳ xuống, đưa hai bàn tay run rẩy, đỡ chiếc đầu đã tái mét lên.

Bianca mở đôi mắt một lúc, và cũng cái ánh mắt thanh thản khó tả đó hướng đến Bembo, cái ánh mắt trinh bạch và nhút nhát, nhưng chan chứa một sự tin tưởng sâu xa. Dường như, trong sự ra đi vĩnh viễn của nàng có những sự huyền bí, cuối cùng nàng đã tìm ra nơi nương náu bất khả xâm phạm.

– Mi sẽ không chết, Bembo rên rỉ, ta không muốn cho mi chết...

Đôi môi của thiếu nữ động đậy yếu ớt.

Bembo, lơ láo, gần như điên cuồng, cúi xuống để tiếp nhận lời trăn trối cuối cùng của người hấp hối – và ông nghe:

– Giã biệt, mẹ... Giã biệt, Roland...

Với một tiếng rên rỉ dữ dội, Bembo bật mình ra phía sau và buông chiếc đầu rớt xuống đập lên sàn nhà kêu lên một tiếng bịch.

Ông ngồi yên, chồm hổm, bàn tay che mắt và đến lúc ông nhìn lại, ông thấy rằng Bianca đã chết.

https://thuviensach.vn

Đức con gái của người kỹ nữ, nàng trinh nữ trong trắng, đã chết bằng cách tự hủy hoại bản thân để khỏi rơi vào tay kẻ hèn hạ, giờ đây dường như nàng đang nằm ngủ trong một dáng điệu duyên dáng*.

Viên Hồng y ngắm nhìn quang cảnh với đôi mắt mở to bởi sự khủng khiếp.

– Đã chết! Ông thét lên, có lẽ nào nàng đã chết và nàng thoát khỏi tay ta! Có thật đúng như vậy không! Không, không thể nào có được... Không đúng như vậy... Nàng đang nằm ngủ!

Một ảo giác xâm chiếm đầu óc ông.

Ông đi đến việc tự thuyết phục mình rằng Bianca đang ngủ.

Trong trạng thái tinh thần đó, chẳng bao lâu chứng điên cuồng dâm loạn tràn ngập nơi ông.

Ông lẩm bẩm những lời nói rời rạc, song ý nghĩ rõ ràng đã biểu lộ cái tư tưởng rùng rợn đang lay chuyển ông.

– Thuộc về ta! Lần này, nàng hoàn toàn thuộc về ta! Im lặng! Chủ yếu là không nên đánh thức nàng dậy... Cẩn thận...

Đồng thời, ông bò về phía cái thây, hơi thở ồ ồ nóng hổi của ông phả vào gương mặt lạnh giá của người thiếu nữ đã chết.

Bàn tay ông, nhẹ nhàng, duỗi thẳng ra... Ôm lấy ngang lưng cái thân mình đã hơi cứng đơ.

Một giây sau, viên Hồng y đã nằm dài sát vào cái tử thi.

Ông sắp sửa ôm siết nó chăng?

Nàng trinh nữ, đã chết, sắp sửa chịu đựng sự cưỡng hiếp của nụ hôn sao, mà khi còn sống, nàng đã tránh khỏi?

Phập phồng, cuồng loạn, bị rung động bởi những cái rùng mình, Bembo kề đôi môi của mình sát vào cái miệng đang bất động trong một nụ cười sau khi chết.

Vào lúc đó, những tiếng ồn ào vang dội trong dinh thự.

Bembo nhận biết tiếng động ấy.

https://thuviensach.vn

Bị kéo mãnh liệt trở về thực trạng, ông nhổm dậy trên hai đầu gối, hai tay ôm đầu.

– Cái gì thế?... Ông ấp úng... Đọa đày!... Ai đến đó!... Ôi! Người ta chạy đến!... Chính ta, người ta muốn làm hại!... Giọng nói đó! Giọng nói đó!... Ta bị nguy cơ!

– Bianca! Bianca! Một giọng nói hổn hển thét vang.

– Ở đây! Một giọng nói đàn bà đáp lại.

Viên Hồng y nhảy đứng lên.

Nhiều nhát đập giận dữ lung lay cánh cửa.

Bembo bật ra một tiếng cười điên loạn, chạy xông đến cửa sổ, mở toang ra và nhảy vào trong khoảng không, vào ngay lúc cánh cửa mở ra, hay đúng hơn, ngã xuống, bị giựt tung bản lề, bể nát.

Bembo đã nhảy. Làm thế nào ông ta không chết? Làm thế nào ông ta không bị thương?

Trong những trường hợp khác thường, có lẽ thân thể có được một sự mềm dẻo và một sự khéo léo khác thường.

Bembo nhảy từ một bề cao hai mươi bộ và rớt đứng trên hai chân. Không mất một giây, ông bắt đầu chạy, nhảy cuống cuồng về phía chiếc du thuyền đang đậu chờ ông. Ông nhảy xuống thuyền và té lăn dưới chiếc lều, gần như bất tỉnh.

Chiếc du thuyền bắt đầu lướt đi.

Bembo chỉ thoát ra khỏi cơn suy nhược vào lúc chiếc du thuyền cặp vào bãi cát, ở phía bên kia đầm nước mặn. Ông nhảy lên bờ không thốt một lời; người chèo thuyền đã được trả tiền trọng hậu trước.

Viên Hồng y đi sâu vào trong đất liền và chẳng bao lâu mất dạng.

https://thuviensach.vn

XIII
CHUYẾN ĐI GẤP

Bembo hoàn toàn thông thuộc đường lối ở những miền lân cận Venise. Ông chạy thẳng đến trước mặt, xuyên qua những vùng đất cát thấp, có lẽ hy vọng đánh lạc hướng những người ở dưới du thuyền. Nếu như tình cờ, những người này tìm cách xem ông đi về hướng nào – hoặc là hoàn toàn giản dị không có mục đích, vừa chạy để chạy mà thôi.

Ông bị xâu xé bởi một sự sợ hãi điên cuồng mà ông đã hoài công tìm cách xoa dịu trong đoạn đường đi qua đầm nước mặn. Cần phải ghi nhận rằng ông hầu như không còn nghĩ đến Bianca đã chết, Bembo có cùng chung tính khí như Imperia. Người kỹ nữ đã đột ngột tách khỏi sự đam mê nhục dục đối với Sandrigo ngay sau khi gã này đã bị đâm chết. Mối dục tình của Bembo cũng thuộc vào loại đó, Bianca đã chết, ông ta vứt bỏ tư tưởng khỏi Bianca. Chừng nào ông còn một dư ảnh hy vọng để chiếm được nàng thiếu nữ do mưu chước, hăm dọa hoặc là do hung bạo, chừng ấy ông vẫn còn yêu thương một cách tuyệt đối. Giờ đây cái chết đã ngăn cách giữa họ một hàng rào chắn ngang khó bề vượt qua, ông xét rằng vô ích để trì hoãn cho những giấc mơ không thực hiện được. Bembo là người đàn ông thực tế. Chính giấc mơ đã xóa tan ở nơi ông hình ảnh của một sự thật xa xôi tầm thường. Nhưng nếu như đối tượng của giấc mộng biến mất, giấc mộng cũng sẽ tan biến theo.

Tuy nhiên, sự kiện đáng chú ý ở ông là biểu lộ một sức mạnh của tính chất đặc biệt. Cùng lúc viên Hồng y càng đi xa Venise, gương mặt tái xanh và dịu dàng của Bianca đã biến mất như là một bóng ma.

Riêng, chỉ còn sự khủng khiếp theo bén gót chân ông.

Còn âm thanh đang vang dội trong tim ông, đó không phải là lời trăn trối của nàng trinh nữ hấp hối, mà đó là tiếng kêu vang của Roland gọi

https://thuviensach.vn

Bianca.

Roland đang rượt theo ông, việc đó hiển nhiên đối với ông.

Chỉ có điều, Roland có tìm ra được dấu vết của ông không?

Đến đây, Bembo bắt đầu yên lòng.

– Nước Ý rộng lớn. Làm thế nào ông ta lại nghĩ rằng ta ẩn náu ở Rome hơn là ở nơi khác? Và rồi, dù cho ông ta biết rằng ở lại Rome, ông ta sẽ có lợi ích gì để theo ta? Ông ta muốn gì? Tống khứ ta tại vì ta làm trở ngại cho ông ta ở Venise. Vậy thì! Ta đã ngưng không làm ngăn trở bước đường của ông ta nữa, bởi vì ta đã bỏ đi! Và rồi còn nữa, dù cho ông ta có rượt theo ta để báo thù, Rome không phải là Venise. Ở tại đó, ta sẽ cực kỳ hùng mạnh. Ở tại đó, chính đức giáo hoàng phải che chở cho ta...

Vừa lý luận như thế, ông vừa hy vọng sẽ vứt bỏ được cái cảm giác khủng khiếp đã thúc giục ông bỏ chạy. Nhưng ông không đạt được, dù cho ông nói thế nào, ông cũng tự cảm thấy rằng Roland sẽ không tha.

– Ta cứ chạy trốn!

Ông đi trong đêm tối như một người điên dại, tai lắng nghe động tịnh, đôi mắt mở thật to để nhìn xuyên qua đêm tối, giật mình khi trông thấy một bụi rậm, ông nép mình sát đất khi có một cành cây gãy răng rắc ở phía sau ông...

Ông siết chặt báng súng ngắn mà ông để sẵn trong chiếc du thuyền vào buổi sáng và ông vừa giắt vào thắt lưng. Trùm kín trong chiếc áo khoác, đôi giày ống đập vang lên mặt đất, ông chạy, ông nhảy, lúc thì xông tới trước, lúc thì đứng lại, mắt dáo dác, tai lắng nghe...

– Ta cứ chạy trốn!...

Sau hai giờ đi bộ, ông đột ngột rẽ trái và bắt gặp con đường đi Padoue, đó là con đường xấu, bị những vết bánh xe đào sâu chứa đầy nước mưa, và chỉ được nhận ra do những cây trắc bá mọc hai bên lề đường.

Trời đã sáng khi viên Hồng y đi vào trong Padoue.

https://thuviensach.vn

Việc cẩn thận đầu tiên của ông là mua một con ngựa tốt và một bộ trang phục kỵ sĩ; còn về quần áo đang mặc trong mình, ông gói lại để sau này ông quăng nó ở một nơi hẻo lánh.

– Arétin, ông cằn nhằn, rất có thể tả đúng bộ trang phục của ta mặc.

Thay đổi xong, ông vào một lữ quán sang trọng ăn một bữa ngon lành và ngủ hai giờ đồng hồ. Đến mười giờ sáng, Bembo cưỡi ngựa ra khỏi thành phố và phi nước đại trên đường đi Ferrare.

Ông đi nhanh qua miền thượng nước Ý, đến Ferrare rồi Bologne, và vài hôm sau, ông đến chân dãy núi Apennins nơi cần phải vượt qua để tiếp tục đi đến Rome.

Ông đi như thế cho đến ngôi làng Firenzuela, mà cái tên có nghĩa là "tiểu Florence". Thật vậy, ngôi làng ở trên sườn núi phía bắc dãy Apennins, và Florence có thể nói là nằm đối diện với nó ở trên sườn núi phía nam.

Chỉ có một lữ quán tại Firenzuela.

Bembo, ước lượng khoảng cách giữa ông ta và Roland, quyết định trải qua đêm ở đây. Thật vậy, đêm xuống vào lúc ông đặt chân đến trước cửa lữ quán, trong khi chủ quán vội vã chạy đến để giữ bàn đạp cho ông.

Bembo ăn bữa tối rất ngon trong gian phòng chung, rồi gọi chủ quán đến:

– Lữ quán của ông có vẻ như ít có người lui tới.

– Hỡi ôi, thưa đức ông, ngài nói việc đó với ai! Nếu như thỉnh thoảng không có một kỵ sĩ quý khách như là đức ông, từ lâu tôi đã đi ăn mày.

– Vậy ra vào lúc này, không có ai ở trong quán sao?

– Không có ai khác hơn là ngài, thưa đức ông.

– Tốt. Ta muốn nghỉ đêm ở đây.

– Chúng tôi có những chiếc giường tốt, đức ông sẽ chẳng bao giờ được ngủ ngon như vậy.

https://thuviensach.vn

– Đúng là ta đang cần đến việc đó. Vậy hãy chỉ cho ta một trong những chiếc giường danh tiếng đó.

– Ngay tức khắc, thưa đức ông! Chủ quán kêu lên vừa cầm lấy một cây đuốc. Nếu như đức ông vui lòng đi theo tôi...

Chủ quán mở một cánh cửa trổ ra gian phòng chung, ở tầng trệt của lữ quán, dắt Bembo đi vào trong một gian phòng nghèo nàn, trong đó có một chiếc giường chật hẹp mà bề ngoài trông có vẻ cứng, làm đau lưng.

– Hoàn toàn! Tuyệt hảo! Bembo kêu lên.

– Vậy là, đức ông sẽ nghỉ đêm ở đây? Chủ quán rụt rè hỏi.

– Phải, ông bạn thân ạ, ta ưa thích chiếc giường và cả gian phòng.

Chủ quán hớn hở đi ra.

Do cơ thể rã rời vì mệt mỏi, nên viên Hồng y vội để nguyên y phục, nhảy lên chiếc giường xấu xí và trùm kín trong chiếc áo choàng. Ông nghe chủ nhân đóng cửa ngôi quán; ông thổi tắt ngọn đuốc và nhắm mắt lại.

Giấc ngủ đến với ông ngay.

Nhưng, vì ông ở trong trạng thái chập chờn, đang mơ mơ màng màng trước giấc ngủ mê, ông nghe dường như có tiếng nói chuyện trong gian phòng chung.

Ông chống tay nhỏm dậy và lắng tai nghe.

Những tiếng nói là của hai người khách bộ hành chắc chắn vừa mới đến lữ quán trong giấc ngủ đầu tiên của viên Hồng y.

Bembo lắng nghe, chú ý về sự liên quan mật thiết đến bản thân như của người tử tội, bỗng nhiên nghe những bước chân ai đến gần gian phòng tối của mình: Có thể là cái chết đang đến gần.

Bỗng nhiên, ông rùng mình bởi cơn sốt kinh hoàng.

Những giọng nói đó... Những giọng nói đó...

Ông vội nhảy xuống giường, quỳ gối – và trên đầu gối, để tránh tiếng kêu răng rắc của đôi giày ống, ông lết cho đến cánh cửa.

https://thuviensach.vn

Đoạn đường ngắn chỉ vài giây đồng hồ, nhưng Bembo cảm thấy dường như nó kéo dài một giờ.

Ông dán chặt tai vào cửa.

Bấy giờ, mồ hôi chảy ướt trán ông, và tóc ông dựng đứng lên khi dây thần kinh bị căng thẳng đến cực độ vì sợ hãi, điều đó rất hiếm có, nhưng có thật.

Ông bắt đầu lùi lại, vẫn bằng hai đầu gối.

Ngang mặt cánh cửa thông qua gian phòng chung, có một cửa sổ mở ra trên phía hậu của ngôi nhà.

Bembo đã quan sát.

Bên mặt, có một cái sân với chuồng ngựa ở cuối; bên trái đó là một khu vườn nhỏ khốn khổ nơi chủ quán trồng rau. Tất cả được bao quanh một phần do một hàng rào cây, một phần do một bức tường đổ nát vì thiếu bảo trì và sửa chữa.

Đi đến cửa sổ, Bembo thực hiện một kỳ công vô cùng quan trọng, nhằm mở một cánh cửa sổ vào lúc ban đêm mà không gây ra một tiếng động, vì người thực hiện biết rằng bàn tay của kẻ thù sẽ đặt lên vai mình khi nghe tiếng động đầu tiên.

Ông thành công và ra đến bên ngoài.

Bấy giờ, ông đi thẳng đến chuồng để bắt con ngựa của mình nhưng đến giữa đường, ông dừng phắt lại. Để đưa con vật ra khỏi lữ quán, không có cách nào khác hơn là phải đi ngang qua một cái vòm dẫn ra tới đường lộ và nó bị đóng chặt, bởi một cánh cửa nhà xe. Vả lại, đóng yên cương cho con ngựa, đem nó ra khỏi chuồng mà không gây sự chú ý, điều đó đối với ông, chắc chắn không thể thực hiện được.

Hai nắm tay ông co rúm; một tiếng nức nở sợ hãi xé nát cổ họng ông.

Ông lắng tai.

Ông nghe những bước chân đi lại ở trong quán của vợ chồng chủ quán, chắc đang lăng xăng dọn bữa ăn cho những người khách mới đến.

https://thuviensach.vn

Bembo leo qua bức tường khá dễ dàng ở một nơi đất sụt làm thành một lỗ hổng cao ngang ngực.

– Ta sẽ đi bộ, ông ta nghĩ thầm trong lòng.

Bấy giờ ông cuống cuồng chạy ngang qua đồng, chạy mãi đến đường lộ ông leo lên sườn núi Apennins.

Nhưng chẳng bao lâu ông suy nghĩ rằng những kẻ rượt ông đương nhiên họ sẽ đi theo con đường đó. Và ông có cái cảm giác rằng họ đang ở sau lưng ông, rằng họ đang chạy đến, rằng ông sắp thấy họ. Nghĩ vậy ông đột nhiên quay lại, súng ngắn cầm tay, nét mặt co rúm, ông tìm cách nhìn xuyên qua đêm tối với một ánh mắt rực lửa... Ông không trông thấy gì cả.

Với một tiếng lẩm bẩm hăm dọa, giận dữ điên cuồng và khủng khiếp, ông bắt đầu bỏ chạy, lần này đi ngang qua những cánh đồng hoang mạc hoa thạch thảo, những khóm cây lật và cây sồi đứng sừng sững.

Cuộc chạy điên cuồng đó kéo dài được bao lâu? Trong đêm tối, viên Hồng y – giám mục thành Venise đã trèo qua bao nhiêu tảng đá, trong khi mà hơi thở kinh hoàng làm lạnh giá gáy ông? Ông đã chạy bấn loạn do những đường mòn dốc đứng nào, do những khe sâu nào? Những dòng thác nào, những vực sâu nào đã ngăn chận cuộc chạy trốn hốt hoảng của ông, và làm thế nào mà ông đã vượt qua khỏi? Chính ông cũng không thể nói ra điều đó.

Cái điều chắc chắn, là đến lúc mặt trời lên, một người mục đồng dắt đàn dê đi ra trên những sườn núi mà những tảng đá to lớn chìa ra như là bộ xương sườn của thế giới. Người mục đồng thấy một người đàn ông nằm dài dưới một khe núi chật hẹp, anh đi xuống.

Người đàn ông chỉ bất tỉnh, nhưng không có bị thương.

Ông ta đã nằm yên ẩn núp ở đó. Ông ta không có bị rơi xuống hố.

Người mục đồng cầm chiếc bình của mình rót lên trên môi người đàn ông vài giọt rượu mùi đã lên men đựng trong bình. Người đàn ông mở mắt ra, vội vàng đứng lên và nhìn với một ánh mắt ghê gớm đến nỗi

https://thuviensach.vn

sau này người chăn dê thuật lại rằng chưa bao giờ ông ta trông thấy đôi mắt nào ghê gớm hơn, đáng sợ hơn.

– Anh là ai? Anh muốn gì ta! Bembo uy hiếp.

– Một người mục đồng khốn khổ, thưa đức ông, người chăn dê run rẩy nói.

– Mi chỉ có một mình à?

– Một mình, như là đức ông đã thấy.

Bembo nhìn xung quanh người mục đồng thở mạnh, rồi cảm thấy an tâm hơn, bớt căng thẳng nhìn trở lại người mục đồng.

– Tôi trông thấy đức ông, người mục đồng nói tiếp, và tưởng rằng ngài bị thương, tôi đến gần và rót vào trong miệng ngài một ít rượu đựng trong bình.

Bembo lục trong sợi dây nịt da và đưa cho người mục đồng một đồng tiền vàng.

– Cầm lấy.

– Thưa đức ông... Đó là nhiều hơn số tiền mà tôi kiếm ra trong sáu tháng, có lẽ là trong một năm cũng nên.

– Cầm lấy, nhưng với một điều kiện. Nếu như có người đi ngang qua đây và họ hỏi mi có một người đàn ông nào đi ngang qua núi không, mi sẽ nói là không thấy ai cả.

– Vâng, thưa đức ông, người mục đồng trả lời vừa cầm lấy đồng vàng đuy ca đôi.

– Mi có hiểu ta không?

– Vâng, thưa đức ông. Nhưng thật là vô ích để trả công cho tôi đối với việc đó; chúng tôi, những mục đồng ở trên núi, chúng tôi không có thói quen để tiết lộ những kẻ trốn tránh.

Bembo ném một ánh mắt sâu sắc lên người chăn dê và cúi đầu trầm ngâm.

Rồi ông nói tiếp:

– Bây giờ, ta đang ở đâu?... Có xa Firenzuola không?

https://thuviensach.vn

– Xa? Tôi tin chắc. Firenzuola ở phía bên kia núi Apennins. Ở đây, ngài đang ở trên triền núi Borgo.

– Borgo?

– Phải, Borgo, gần Florence.

Bembo giật mình vì vui mừng. Ông đã đi ngang qua Apennins, và bây giờ ông đang trên đường đi đến Florence, nghĩa là trên con đường đi thẳng đến Rome, nghĩa là con đường nương náu được an toàn!

– Và để đi đến Borgo? Ông hỏi.

– Xin đức ông đi lên đến trên cao cái khe này cho đến tảng đá được ánh nắng rọi vào vàng ánh, người chăn dê nói với giọng thi vị và lễ độ tự nhiên của người dân sơn cước, sau đó ngài sẽ đi theo con đường mòn quanh co đến một cái chòi nằm lắc lẻo bên sườn núi, con đường mòn sẽ dẫn đến một con đường lớn đi xuống về hướng Borgo. Nhưng nếu như đức ông muốn cho tôi đi theo ngài?

– Không, không, giã từ, mục đồng, mi nên nhớ đến lời dặn của ta.

Người mục đồng kiêu hãnh đưa thẳng cánh tay, hoặc là trong một cử động thề nguyền, hoặc là để chỉ cho Bembo hướng phải đi theo.

Bembo bắt đầu trèo qua cái khe, tìm thấy con đường mòn, ra đến đường lớn và đi đến Borgo trong buổi chiều.

Tại đây ông mua lại một con ngựa, ông giục ngựa chạy nhanh trên con đường đi Florence và ông đến Florence vào buổi tối.

Kể từ Florence trở đi, ông bắt đầu được an lòng. Ông đi từng chặng đường ngắn; những con đường trở thành nhộn nhịp, những kỵ sĩ và những chiếc xe trạm đi qua; việc đó tạo thành một sự chuyển động đông đảo, đưa ông ra khỏi những tư tưởng hắc ám.

Đến lúc ông đi qua khỏi Sierra và đến bờ hồ Bracciano, ông tin tưởng tuyệt đối rằng mình đã thoát nạn.

Ngày hôm sau, ông đến miền đồng quê ở Rome, một cánh đồng khô khan rộng lớn, bị thiêu đốt bởi ánh nắng mùa hạ. Ông chỉ thấy những đồng hoang có vài cây kim tước mà hoa gục chiếc đầu ẻo lả dưới những luồng gió bắc thổi mạnh.

https://thuviensach.vn

Trong ngày, ông đến một lữ quán chỉ cách Rome có vài dặm đường, tên là Lữ quán Ngã ba đường bởi vì con đường rẽ ba ngả tại nơi đó.

Chủ quán Osteria della Forca bảo đảm với đức ông rằng ngài được hoàn toàn yên tĩnh trong quán của ông ta và người ta sẽ dọn cho ngài một bữa ăn mà ngài sẽ giữ mãi cái kỷ niệm đó.

Viên Hồng y ngồi gần bên lò sưởi trong gian phòng ăn.

Bữa ăn sang trọng do chủ quán thông báo được dọn ra trên bàn gồm có một đĩa trứng rán, một thẻo thịt dồi, một con gà gầy còm, và một thứ rượu xấu được chủ quán bảo là rượu Chianti thật sự hảo hạng.

Nhưng chúng ta thấy Bembo là một người rất háu ăn.

Tuy nhiên, ông ta không nhăn nhó và vui vẻ trả tiền, thành ra từ đức ông, ông được gọi thành ra đức ngài.

– Này, có phải ta mắc phải chứng điên cuồng ở trong ngôi quán tại Firenzuola không?... viên Hồng y nghĩ thầm. Giờ đây ta đã bình tĩnh, ta có dám thề quyết là giọng nói của Roland Candiano không?... Thật vậy, vào lúc đó, ta ngỡ là nhận ra giọng nói của ông ta.

Bembo rùng mình khi nhớ lại kỷ niệm đó.

– Nào chúng ta hãy xem, ông nói tiếp, có hiện tượng nào chứng tỏ rằng Candiano đã rượt theo ta cho đến Firenzuola và ông ta đã mất hút dấu vết của ta? Trong suốt tám ngày đi đường vừa trôi qua, ta có lúc nào thoáng thấy bất cứ việc gì đáng lo ngại không?... Không có gì cả!... không, sự khủng khiếp điên cuồng của ta đã gạt gẫm ta! Không, không phải là Candiano!... Ta đã điên khùng để liều mình, nếu rủi ro bị tan xương nát thịt ở đáy một cái vực nào đó trong cái đêm kinh hoàng nọ.

Ông trầm ngâm nghĩ ngợi thật lâu.

Rồi ông đứng lên, đi đến cạnh cửa sổ, lẩm bẩm:

– Đã kết thúc... ta đừng nghĩ đến cơn ác mộng nữa...Rome cách có hai bước chân, Rome! Nơi bình yên! Nơi thoát nạn!

Về Bianca, về nàng trinh nữ trẻ tuổi đã chết trong dinh thự Arétin, ông không có một ý nghĩ thương tiếc hoặc là nhớ lại một kỷ niệm nhỏ về nàng.

https://thuviensach.vn

Không còn có gì ở nơi ông ngoài sự vui mừng được thoát nạn.

Ông sẽ tìm gặp lại Imperia tại Rome!

Và Imperia là một công cụ huyền diệu để làm giàu mà ông đã biết được và ông tính sử dụng nàng một cách khéo léo.

Trời vừa chạng vạng, ông hỏi con ngựa của mình.

Chủ quán dẫn ngựa tới, kính cẩn cầm dây cương trong lúc đứa tớ gái ở trong quán giữ bàn đạp cho ông.

Bembo uống cạn một hơi ly rượu, mỉm cười với đứa tớ gái, rồi đưa tay chào chủ quán và giơ roi quất ngựa phi nhanh về hướng đi Rome.

Bembo đã biến mất độ mười lăm phút. Bỗng có hai kỵ sĩ mà một trong hai người là một gã khổng lồ có gương mặt đau đớn dừng chân trước Lữ quán Ngã ba đường.

https://thuviensach.vn

XIV
GENNERO TRẢ NỢ CỦA MÌNH

Vì có nhiều biến cố hệ trọng xảy ra ở Venise, chúng tôi buộc phải bỏ rơi hai người kỵ sĩ vừa được chúng tôi thông báo ở Lữ quán Ngã ba đường, cùng là bỏ rơi Bembo đang đi về Rome mà ông sẽ tìm gặp lại Imperia.

Chúng tôi yêu cầu độc giả trở lại cái đêm lễ, cái đêm tình yêu và chết chóc mà trong một phút điên cuồng và ghen tương giận dữ, người kỹ nữ Imperia giao nộp con gái của mình cho viên Hồng y, bằng cách dùng một lời nói chỉ dẫn cho ông con đường mà Bianca đã đi. Chúng tôi yêu cầu độc giả hãy tái lập lại cảnh tượng chiếc du thuyền, cái chết của Sandrigo và của Juana, và nhớ lại vào lúc Imperia đang ở trong chiếc ghe nhỏ bị dồi dập theo lượn sóng tấp vào bờ. Một đám đông tụ họp. Một người đàn ông tình nguyện đưa nàng kỹ nữ về dinh. Tuy nhiên người ta thấy rằng Scalabrino thông báo với Roland rằng anh đã đâm chết Sandrigo và nhận nước Imperia.

Sau khi ra nhiều mệnh lệnh khác nhau, đến rạng đông Roland đã rời khỏi ngôi nhà ở đảo Olivolo. Theo những lời chỉ dẫn của chàng, Scalabrino đã đi theo một hướng khác để tìm kiếm Bembo. Trong nhà chỉ còn lại ông lão Philippe, và người ta thấy rằng Gianetto, tên gia nhân của Arétin đã đến quá trễ để báo cho Roland biết việc Bembo đi đến nơi nhà chủ nhân của gã.

Nên Roland đã ra đi một mình.

Chàng đi theo hai dấu vết: Của Bianca và của Juana. Sau khi Juana đi khỏi ngôi nhà ở Mestre, chàng không để mất hút tăm tích của nàng. Chàng đã phái một người bạn đồng hành theo dõi nàng thiếu nữ, với sứ mạng bí mật giám sát, che chở cho nàng.

https://thuviensach.vn

– Thiếu nữ đáng thương! Chàng nghĩ thầm. Tình yêu của nàng đối với Sandrigo có thể thúc đẩy nàng đến một tai biến nào đó. Đối với tình yêu đó, tên khốn nạn sẽ giết chết nàng, nếu như đêm hôm, Scalabrino... Nhưng mà gã đã chết!... Nàng trở thành ra sao?... Nàng cần phải tìm ra một quả tim để an ủi cho nàng. Cầu mong cho chính ta tìm ra được những lời nói để trả lại một ít yên tĩnh cho em gái ta... Ôi hỡi mẹ, sao mẹ không có ở đây, mẹ! Mẹ là người đã được sự hi sinh cao cả của một con người có quả tim cao thượng mà mẹ không hề hay biết, mẹ đã gọi nàng là con gái của mình.

Trí óc của chàng đang nung nấu như thế, khi thì về những gì chàng sẽ dùng khuyên nhủ Juana, khi thì về sự mất tích của Bianca. Chàng đi dọc theo các bến sông, thẳng đến ngôi nhà Juana trú ngụ mà chàng biết rõ địa chỉ ngay ngày đầu tiên. Chàng gặp phải một đám đông dân chúng tụ họp đang nhìn một cái gì đó có lẽ là rất khác thường, bởi vì Roland ngước mắt lên, nhận ra Imperia trong chiếc ghe nhỏ, Imperia với bộ trang phục dự lễ, Imperia run rẩy vì lạnh, tái mét vì khủng khiếp.

Một lời nguyền rủa thầm lặng dâng lên đôi môi của Roland.

Thế ra Imperia còn sống!

Thế ra, bị Scalabrino ném xuống sông, nàng vẫn còn sống! Tội ác, còn mạnh mẽ hơn cả công lý, vẫn còn chiến thắng.

Roland đứng ngẩn ngơ trước sự xuất hiện đó.

– Tại sao ta không giết chết nàng đêm rồi? Chàng tức giận.

Như trong một cơn ác mộng, chàng thấy một người đàn ông tách ra khỏi đám đông, bước vào chiếc ghe và vội vàng đẩy mạnh tay chèo.

Từ vài phút qua, đám đông người đã đi tản mát mà Roland còn đứng nguyên tại chỗ, bị xúc động vì ngạc nhiên và gần như ghê tởm. Một cơn giận dữ sôi sục trong lòng chàng.

Cuối cùng, sau một tiếng thở dài đã căng phồng lồng ngực của chàng, và chàng sắp sửa bỏ đi. Bỗng có người rờ vào cánh tay chàng. Chàng lẹ làng quay lại thấy một người đàn ông nghiêng mình trước mặt chàng, một người đàn ông ăn mặc theo người chèo thuyền khá giả.

https://thuviensach.vn

– Ông là ai? Roland hỏi.

– Nếu như ngài vui lòng đi theo tôi một lúc, tôi sẽ nói cho ngài biết tên tôi, người đàn ông trả lời.

– Vô ích. Bây giờ ta nhận ra ông. Ông là Guido Gennero, cảnh sát trưởng.

Và Roland liếc nhanh nhìn xung quanh mình, tin chắc rằng họ chỉ có một mình và đề phòng một cuộc tấn công có thể có.

– Xin đức ông hãy yên lòng, Guido Gennero nói. Ngài có trí nhớ về giọng nói con người, bởi vì đây là lần thứ nhì ngài nhận ra tôi nhờ ở âm điệu. Nhưng còn tôi, thưa đức ông, tôi có trí nhớ về những hành vi.

– Có nghĩa muốn nói là?

– Rằng ngài không có gì phải e ngại tôi, chừng nào tôi còn là người thiếu nợ ngài.

– Ông hãy giải thích...

– Tôi có đề nghị ngài đi theo tôi, ở đây, chúng ta có thể bị người ta theo dõi.

– Ông muốn dẫn ta đi đến đâu?

– Bất cứ chỗ nào, miễn là nơi chúng ta có thể trò chuyện yên tĩnh trong mười phút. Thí dụ, trong ngôi giáo đường này.

Roland liếc mắt quan sát ngôi giáo đường.

– Thưa đức ông, viên cảnh sát trưởng nghiêng mình nói, tôi xin thề với ngài trên linh hồn tôi rằng không có một tên cảnh binh nào ẩn núp trong giáo đường để bắt ngài. Vả lại, nếu ngài thích thì chúng ta đi đến một nơi khác, tôi sẵn sàng đi theo ngài.

– Chúng ta hãy đi vào, Roland nói.

Quả thật, giáo đường vắng vẻ và ngay lúc bước vào, Roland có thể tin rằng Guido Gennero không có lừa dối chàng. Họ đi thẳng đến một tiểu giáo đường ở bên hông. Roland ngồi xuống dưới bóng một cây cột và ra hiệu mời viên cảnh sát trưởng ngồi ở gần chàng.

– Ta nghe ông nói, chàng bảo.

https://thuviensach.vn

– Thưa đức ông, Guido Gennero nói tiếp sau một phút im lặng, trước hết tôi xin báo với ngài một việc: Đó là tôi đã có thể bắt giữ ngài đêm hôm rồi trong cuộc lễ của người kỹ nữ Imperia, và tôi đã không muốn làm việc đó.

– Cần phải thử xem, Roland nói, đó là nghề nghiệp của ông.

– Phải, và tôi tin rằng đã có thể thành công, mặc dù những lực lượng mà ngài đã mang đến trong một ý đồ mà tôi không rõ.

– Ta thấy rằng ông có những tin tức rõ ràng.

– Đó là nghề nghiệp của tôi, viên cảnh sát trưởng nói, vừa lặp lại lời nói của Roland. – Thế thì tại sao ông đã do dự?

– Tôi sắp nói với ngài, thưa đức ông. Ngài đã dung tha tính mạng cho tôi, và tôi xem ngài như là thiêng liêng đối với tôi...

Roland nhìn viên cảnh sát trưởng với vẻ sửng sốt.

– Ngài là hình ảnh thiêng liêng đối với tôi cho đến ngày mà tôi sẽ hoàn trả lại cho ngài một ân nghĩa bằng như cái ân mà ngài đã ban cho tôi.

– Nghĩa là cho đến cái ngày mà ông sẽ cứu thoát tính mạng cho ta...

– Hoặc là một việc nào tương đương: Thí dụ như cứu sống một người rất thân thiết như chính bản thân của ngài.

– Ông muốn nói đến người nào? Chàng hỏi với một giọng khàn.

– Xin đức ông kiên nhẫn một chút. Trước hết hãy để cho tôi chấm dứt những gì tôi muốn nói với ngài.

Cho nên tôi có vinh hạnh báo với ngài rằng đối với tôi, ngài là bất khả xâm phạm cho đến lúc tôi chưa trả xong nợ cho ngài. Nhưng ngay sau khi tin chắc rằng đã sạch nợ với ngài, tôi xin báo rằng lúc ấy tất cả những nỗ lực

của tôi sẽ là bắt giữ ngài, bởi vì không chỉ là bổn phận của tôi để bắt giữ ngài mà còn là quyền lợi của tôi.

Roland làm một cử chỉ cao ngạo.

https://thuviensach.vn

– Và chừng nào ông tin rằng đã giải thoát hết mọi sự ân nghĩa? Chàng hỏi.

– Trong vòng mười lăm phút, thưa đức ông.

– Có nghĩa là trong mười lăm phút nữa, ông sẽ bắt giữ ta.

– Không, thưa đức ông, Guido Gennero trả lời giản dị, tôi sẽ không xâm phạm gì cả trước ba ngày. Tôi có lòng tự phụ nên hành động như là một địch thủ chân chính, và tôi mong rằng nếu như vận mệnh không thuận lợi cho tôi, một ngày kia đức ông sẽ không quên ân huệ đối với tôi...

– Ông hãy an lòng, Roland nói.

Bấy giờ Guido Gennero tỏ ra trầm tư cũng như ông đang tìm những danh từ nào cần phải nói.

– Thưa đức ông, đột nhiên ông nói, lúc nãy tôi có nói với ngài rằng nghề nghiệp của tôi là biết tất cả. Cái nghề nghiệp đó, tôi đã biến nó thành một môn khoa học uyên thâm. Tôi không vừa lòng để biết việc gì đang xảy ra, mà tôi còn tìm hiểu những gì người ta đang suy nghĩ và tôi thường thành công.

Roland thản nhiên và giữ vẻ mặt khó hiểu như một pho tượng.

Guido Gennero liếc nhìn chàng và nói tiếp, như là nói một mình:

– Đó là việc làm để tôi có thể thật sự trở thành một Đại Pháp quan xứng đáng với cái tên gọi đó, vào ngày mà một vị thủ tướng thông minh... Nhưng chúng ta nên bỏ qua việc đó đi.

Roland không làm một cử động, không một dấu hiệu tán thành hay không tán thành.

Viên cảnh sát trưởng biểu hiện một cái nhăn nhó thất vọng.

– Ngài nên hiểu rõ, thưa đức ông, rằng ngay cái ngày mà tôi có dịp bận bịu đến ngài, và việc đó bắt đầu ngay từ ngày có sự vượt ngục phi thường vẫn còn vang danh trong lịch sử của Venise. Ngay lúc đó, tôi đã cố gắng tìm hiểu không chỉ những gì ngài đã làm, mà cả những gì ngài đã nghĩ. Nói cách khác, tôi đã cố nắm cho được cái tư tưởng trọng yếu đã thúc đẩy những hành vi của ngài...

https://thuviensach.vn

Ở đây, Guido Gennero theo một thói quen cũ, xoa hai bàn tay.

– Những hành vi của ngài! Tôi biết được rất ít. Là vì ngài là một đối thủ ghê gớm! Thật vậy, đã nhiều tháng và nhiều tháng mà ngài đã làm cho sở cảnh sát chịu thất bại, sở cảnh sát mạnh mẽ nhất ở nước Ý và có thể ở trên thế giới. Chà! Thưa đức ông, hãy để cho tôi dâng hiến lên ngài lòng ngưỡng mộ thành thật của tôi, hãy để cho tôi nói với ngài rằng tôi sẽ tan nát cả cõi lòng khi mà tôi thi hành nhiệm vụ bắt giữ ngài... Nếu như tôi không biết rõ những hành vi của ngài; tôi sẽ đoán ra bởi những biến cố xảy ra vào những tháng sau này, do cái bàn tay ghê gớm và nặng nề của ngài. Tôi đã tìm thấy con đường đi của ngài trong dinh thự của người kỹ nữ Imperia, trong dinh thự của ngài đại úy thống lĩnh Altieri (dù cho Roland hết sức tự chủ, nhưng chàng rùng mình khi nghe cái tên đó, và Guido Gennero ghi nhận cái rùng mình đó), trong dinh thự của ngài giám mục Bembo. Và cho đến trong dinh thự của vị chỉ huy trực tiếp của tôi là ngài Đại Pháp quan Dandolo; tôi cả gan nói thêm nữa: Cho đến tận trong dinh thự quận công. Tôi đã thấy ngài Foscari, người ghê gớm, người tàn nhẫn Foscari, nhìn xung quanh ngài với vẻ lo sợ khi tên của ngài được thốt ra. Tôi đã thấy ngài Altieri mặt tái xanh, tôi đã thấy ngài Dandolo run rẩy, tôi đã thấy ngài giám mục run sợ kinh hãi. Tôi đã tiếp nhận những cảm giác thoáng qua đó, tôi đã ghi nhận những hành động bí mật dường như thành lập xung quanh những nhân vật hùng mạnh đó một vòng tròn bằng sắt càng ngày càng khép chặt lại. Và tôi hiểu cái trận chiến đầy xúc động và say mê mà ngài đã thực hiện, một mình ngài chống lại bao nhiêu đối thủ khác nhau.

Và nếu như ngài vẫn chưa bị bắt, nếu như những hoạt động của ngài bao trùm một sự bí mật khó hiểu, ít ra tôi cũng có khả năng nghiên cứu những tác động trong tư tưởng của ngài. Tôi theo dõi dấu vết của ngài như là một vẫn thạch đi ngang qua mà người ta không trông thấy, nhưng mà người ta nhận thấy sự đi qua bằng những đại biến để lại sau lưng nó. Những đại biến đó, tôi trông thấy, tôi ghi nhận. Bembo và Altieri trước kia là hai anh em. Và một người tổ chức chống lại người

https://thuviensach.vn

kia bằng một âm mưu rất khéo léo, đó là cả một nghệ thuật. Với sự thận trọng và ý chí ghê gớm, điều duy nhất là nhờ sự nhận định thiên tài mới có thể sáng tạo được một tác phẩm nghệ thuật như vậy... Ngài có biết người chủ xướng vô hình không, thưa đức ông? Ngài có biết bàn tay nào đã nắm sợi dây dẫn đến cái mê cung trong đó Foscari, Altieri, Bembo, Dandolo đi sâu vào và lạc lõng?... Tôi, tôi tin rằng biết được người chủ xướng đó, tôi tin rằng đã nhận ra bàn tay đó. Dù sao, tôi cũng biết rằng có một tai biến đang đe dọa những người đàn ông đó và đang treo lơ lửng lên trên cả Venise. Tôi biết rằng sấm sét sẽ từ từ được chất chứa, và rằng sấm sét sắp nổ, phá tan những người này, làm kinh ngạc những người khác, cho đến điên cuồng... Tuy nhiên trừ ra...

– Ông hãy chấm dứt, Roland lạnh lùng bảo.

– Trừ ra nếu tôi thành công bắt giữ được Roland Candiano, viên cảnh sát trưởng nói vừa nghiêng mình chào.

Một nụ cười héo hắt co rút đôi môi của Roland, và Guido Gennero nhìn nụ cười đó rồi tự nghĩ:

– Có lẽ đã quá muộn chăng?...

Nếu như ông hỏi thẳng, và lần này, có lẽ Roland sẽ trả lời.

Ông không có thời giờ.

Một người đàn ông vừa đi vào trong giáo đường, đứng lại cách Guido Gennero vài bước và ho nhè nhẹ để khêu gợi sự chú ý của ông.

Viên cảnh sát trưởng quay lại, thấy người đàn ông và lẹ làng đứng dậy, đi đến gặp người này.

Để đề phòng, Roland rút dao găm ra khỏi vỏ, giấu lưỡi dao dưới chiếc áo khoác và chờ đợi với sự thản nhiên tuyệt diệu, đó là một trong những uy lực của chàng.

Tuy nhiên người đàn ông vừa vào dường như báo cáo với Gennero. Khi báo cáo xong, viên cảnh sát trưởng vẫy tay cho tên cảnh binh đó đi ra.

– Trung úy Sandrigo bị đâm chết! Guido Gennero lẩm bẩm.

Và trầm ngâm, ông liếc nhìn Roland với một ánh mắt sâu sắc.

https://thuviensach.vn

– Ta sắp được biết! Ông nói thêm.

Ông đến ngồi cạnh Roland.

– Thưa đức ông, ông nói, ngài có vui lòng tạm ngưng lại câu chuyện này, và sau đó chúng ta sẽ nối tiếp, có lẽ với nhiều lý thú hơn!

Roland dùng mắt hỏi người đối thoại.

– Tôi muốn cho ngài xem một quang cảnh lạ lùng đối với ngài, tôi tin chắc như vậy.

Và đột nhiên, ông quyết định:

– Tôi có thể nói cho ngài biết là người ta vừa tìm thấy trong cảng Lido thi thể một người đàn ông mà chắc ngài biết rõ. Ông ta đã bị đâm bởi một bàn tay thành thạo và vẫn còn mang lưỡi dao cắm sâu vào giữa xương sườn.

– Thật vô ích để làm quấy rối ông về việc đó, ông thân mến, Roland nói với sự lễ độ làm lạnh giá người ta thấu tới xương. Cái thi thể đó là tên cướp Sandrigo, vừa được phong chức trung úy đội cung thủ để tưởng thưởng cho một sự phản bội nào đó.

Guido Gennero đứng sững kinh ngạc một lúc.

– Trong trường hợp đó, thưa đức ông, có lẽ ngài có thể nói cho tôi biết luôn tên người đàn bà...

– Người đàn bà nào? Roland hỏi vừa đột ngột đứng lên.

– Một người đàn bà... Mà tử thi ôm chặt tử thi của Sandrigo...

Một lời nguyền rủa âm thầm từ trên đôi môi tái mét của Roland. Chàng chạy xông ra bên ngoài, đi đến bờ sông vào lúc một chiếc ghe vừa cặp bến, người ta khiêng lên tử thi một người đàn bà được đặt bên cạnh tử thi của Sandrigo.

Với một cử động dữ dội, Roland vẹt những người đang bao quanh, quỳ xuống, rờ rẫm tay chân, bắt mạch người thiếu nữ, như để tìm một tia hy vọng cuối cùng ở nơi nàng.

Hy vọng vô ích!

Roland buông ra một tiếng rên rỉ.

https://thuviensach.vn

Và những giọt lệ nóng bỏng chảy dài từ đôi mắt của chàng dù chàng đã từ lâu mất thói quen than khóc.

– Juana hỡi, chàng lẩm bẩm với giọng nghẹn ngào, Juana, bông hoa của lòng tận tụy, quả tim của thánh nữ, hiện thân của nhân đức, em đã đi đến cuối đường thống khổ!... Nạn nhân đáng thương mà cuộc đời chỉ là một nỗi thống khổ và sự quên mình, em đã hết đau khổ!... Ôi Juana, em gái đáng kính của ta, em không muốn sống yên lành sao, ít ra với hạnh phúc mà ta đang chuẩn bị cho em!... Em đã đạt đến cái vận mệnh thảm thương của em, và giấc mơ của em, người kỹ nữ khốn khổ, rất trinh bạch và tinh khiết, giấc mơ của em đã giết chết em!... Vĩnh biệt, Juana... Hãy yên giấc ngủ ngàn thu trong giấc mộng thánh nữ của em, trong khi ta, ta theo đuổi để hoàn thành giấc mộng đó của kẻ bị đọa đày...

Chàng cúi xuống, đỡ chiếc đầu tái mét và đặt lên trên trán một nụ hôn thành kính của một người anh.

Rồi chàng đứng lên.

Chàng ném một ánh mắt cuối cùng lên thi thể của Juana, rồi đột nhiên quay lại, và đám đông ngạc nhiên tránh ra trên lối đi của chàng.

Roland đưa mắt tìm viên cảnh sát trưởng.

Chàng thấy ông đứng cách chàng vài bước.

– Thưa ông, chàng bảo ông ta, ông có nói rằng ông muốn giúp cho ta một công việc lớn!

– Thật vậy, thưa đức ông.

– Vậy thì! Ta sẽ tạo cơ hội cho ông; sau đó, ta sẽ giũ sạch mọi sự ân nghĩa với ông, bởi vì ông có lòng tri ân.

– Ngài hãy nói đi, thưa đức ông.

– Ta đã dự liệu rằng ta sẽ không rảnh rang suốt cả ngày... Ta cần phải lo cho những người sống... Những người đã chết, thưa ông không cần thiết nữa. Tuy nhiên, ta muốn rằng người con gái bất hạnh này phải được tống táng tử tế...

Roland vội vàng đưa tay lên lau mắt...

https://thuviensach.vn

Rồi chàng trấn tĩnh, rút ở thắt lưng ra một nắm tiền vàng Guido Gennero đưa tay từ chối.

– Hãy cầm lấy, Roland dùng uy quyền nói; chính ta muốn những cuộc tống táng đó; chỉ riêng một mình ta trả tiền.

Viên cảnh sát trưởng cầm lấy tiền, nghiêng mình chào:

– Mệnh lệnh của ngài sẽ được thi hành, thưa đức ông. Người thiếu nữ này sẽ có những lễ tống táng như là một thiếu nữ con nhà quý tộc.

– Ta cám ơn ông. Bây giờ, xin để cho ta một mình...

– Thưa đức ông...

– Có việc gì nữa?...

– Tôi xin thề với ngài là những gì tôi định nói với ngài thật là hết sức quan trọng.

Roland giật mình.

Guido Gennero giương tay về phía cái thi thể của Juana.

– Đây là một người thiếu nữ đã chết, ông lẩm bẩm. Có thể có những người khác cần phải cứu sống.

– Ông theo ta đến đây! Roland đột ngột nói.

Vào lúc đó, gã cảnh binh đã đi vào trong giáo đường, rờ vào cánh tay của Guinero.

Viên cảnh sát trưởng đứng lại, trong khi Roland chìm đắm trong một giấc mơ u ám, vẫn tiếp tục đi đến giáo đường.

Gã cảnh binh chỉ Roland vừa biến mất vào sau cánh

cûãa.

– Ngài không nhận ra ông ta sao?

– Không, Guido Gennero lạnh lùng đáp lại.

– Còn tôi, tôi nhận ra ông ta: Đó là Roland Candiano!...Gã cảnh binh hớn hở vui mừng.

Viên cảnh sát trưởng quay sang độ nửa tá cảnh binh luôn luôn đi theo sau ông.

Gã tố giác nghĩ thầm: Vận may của ta đã đến.

https://thuviensach.vn

Guido Gennero nắm cổ gã, ra lệnh cho những tên cảnh binh chạy đến.

– Hãy dẫn người đàn ông này đến nhà ta, cho giam kín gã và nên canh chừng cẩn mật, đó là một kẻ âm mưu.

Gã cảnh binh tố giác, mặt tái xanh vì khủng khiếp, vội bị lôi đi.

– Đồ ngốc! Gennero lẩm bẩm, đồ ngốc sắp sửa phá hư tất cả sự trù tính của ta!

Vừa xoa hai bàn tay, ông đi vào giáo đường theo Roland khi chàng đang đứng dựa lưng vào một cây cột, ánh mắt của chàng trầm ngâm, đang gợi nhớ trong trí quang cảnh ghê gớm mà chàng vừa thấy trước mắt. Rồi đi ngược dòng thời gian, chàng nhớ lại cái cảnh tượng trong đó Juana đã thuật lại việc nàng đã làm thế nào để kiếm tra tiền bạc cần thiết để cứu sống mẫu thân chàng đang hấp hối.

Sự xuất hiện của Guido Gennero kéo chàng ra khỏi cảnh trầm mặc âm thầm và ảm đạm. Chàng lắc mạnh chiếc đầu, như để nói:

– Ta không có quyền tự buông xuôi... Đau đớn, vui mừng, tất cả phải lướt qua xung quanh ta... Ta không có quyền ngừng lại trên đường để vui cười hoặc than khóc...

Chàng ra hiệu mời viên cảnh sát trưởng hãy nói...

– Thưa đức ông, bấy giờ Guido Gennero nói tiếp, tôi tưởng rằng lúc nãy trình bày khá rõ để ngài hiểu rằng tôi đã nắm chắc tư tưởng của ngài và theo dõi từng bước chân của ngài, nếu như không phải là tất cả những bước chân của ngài, thì ít ra cũng là ý chí của ngài. Cuối cùng, nếu như tôi không biết rõ những hành vi của ngài, tôi cũng biết được những dự định của ngài.

Việc bất ngờ sau cùng vừa xảy đến là thành phần của một số sự việc... Và tôi tự giải thích cái chết của Sandrigo, mặc dù tôi có phần ngỡ ngàng trước cái chết của nàng thiếu nữ này...

– Hãy cho qua! Roland nghiêm nghị, gương mặt co rúm, chàng cố chế ngự sự đau đớn của mình.

https://thuviensach.vn

– Tôi bỏ qua, thưa đức ông. Và tôi đi đến kết luận về tất cả những gì tôi có hân hạnh trình bày với ngài.

Sự kết luận hợp lý của tôi, không thể nào bác bỏ được trong tâm trí của tôi, là vì tất cả tư tưởng của ngài, tất cả mọi hành vi của ngài, tất cả ý chí của ngài đều hướng về một người... Một người đàn bà mà tôi sẽ không nói tên ra... Là vì ngài đã đoán ra là ai!

– Léonore! Roland lẩm bẩm, chàng không thể ngăn được tiếng kêu đó trong ý nghĩ mình, nhưng giọng chàng quá nhỏ đến nỗi Gennero không nghe được.

– Xung quanh người đàn bà đó, còn có những nhân vật đã từng bị ngài khai chiến dữ dội mà tôi vừa nói với ngài lúc nãy. Thưa đức ông, tôi kết luận rằng vị phu nhân danh tiếng đang nắm giữ ngài ở trong tim bởi những ràng buộc mạnh mẽ. Và nếu như tôi có thể giúp ngài cứu thoát sinh mạng cho vị phu nhân, đó cũng như thật sự là tôi đã cứu sống sinh mạng cho ngài...

Viên cảnh sát trưởng im lặng một lúc, rồi ông từ từ nói tiếp:

– Thưa đức ông, tôi đã nói với ngài với tất cả lòng chân thành của tôi. Tôi chờ đợi ngài chỉ dẫn cho tôi bằng một lời nói, bằng một dấu hiệu, rằng tôi đã trình bày một tình thế hết sức khẩn trương và cuối cùng tôi đã không lầm lẫn... Nếu tôi nói sai thì những gì tôi còn nói với ngài sau này sẽ không có một ý nghĩa nào cả.

Roland bị xâu xé bởi một trong những sự cảm xúc như là chàng đã cảm nhận một vài lần. Và cái hiện tượng rối loạn tinh thần xảy ra vào lúc mà chàng bất ngờ trông thấy Juana bị chết đã đánh một đòn vào trong cái tâm hồn quá rung động đó.

Chắc chắn Guido Gennero biết rõ ràng đang có một nguy cơ nào đó đe dọa Léonore.

Và rồi sao?

Chàng cần phải cứu nàng không?... Chàng! Cứu nguy Léonore!... Tại sao?... Nàng xứng đáng ra sao để cho chàng phải lo lắng?... Bị người đàn bà đó phản bội, tình yêu của chàng bị phỉ báng, bị xô từ trên đỉnh

https://thuviensach.vn

cao lý tưởng, nơi mà chàng đã từng đặt nàng cùng với chàng, chàng còn thiếu cái gì ở nàng nữa?

Chàng đã tha thứ cho nàng... Tốt... Nhưng bảo vệ cho nàng!...

Tha thứ cho nàng! Chấp nhận cho nàng lòng nhân đức, một sự tha thứ, phải! Đừng nên lo lắng đến cho nàng, phải! Quên lãng rằng nàng đang hiện hữu, phải!

– Nàng đang bị nguy cơ! Chàng lo lắng trong lòng qua tiếng thở dài như xé nát cổ họng chàng, và chàng bấm sâu những móng tay vào lòng bàn tay của mình, nàng đang bị nguy cơ! Mặc kệ đối với ta! Nàng đã có lo lắng cứu sống thân mẫu ta đang hấp hối vì bần cùng và đau đớn không? Nàng đã có lo lắng cứu sống thân phụ ta không? Nàng có đùm bọc thân phụ ta không, khi người phải đi ăn xin như là viên thẩm phán đáng ghê tởm ở Nervesa đã nói? Nàng đã có lo lắng cứu sống ta không, trong lúc mà ta rên rỉ ở dưới đáy mộ của ta! Vừa qua nàng đã ngăn cản ta khỏi bị bắt giữ trong ngôi nhà Dandolo... Hành động thật đẹp đẽ! Việc sắp bắt giữ ta đã làm cho nàng bối rối, lo ngại... Lúc đó, nàng đã không dám nói với ta một lời. Là vì nàng tự giữ cho mình bằng cách giữ cho ta!... Ôi! Thuở xưa, khi ta chạy đến đảo Olivolo, nếu kẻ nào bảo với ta rằng Léonore không biểu hiện cho sự tinh khiết của tình yêu, sự hy sinh và lòng trung thành được thể hiện trong một tâm hồn đẹp đẽ, ắt ta đã giết chết kẻ đó! Và trong lúc ta lo đào chiếc hầm để đến gần nàng, trong lúc những móng tay của ta rướm máu trên những tảng đá, trong lúc ta kêu la tuyệt vọng, nàng lại nghĩ đến việc thay thế mối tình của ta bằng một mối tình khác! Chà! Vị hôn thê đáng thương trung thành và trinh bạch! Nàng đang bị nguy cơ? Vậy thì, không phải là sự trừng phạt đang đến sao; và tại sao ta lại đi xen vào giữa nàng và hình phạt mà định mệnh đã chuẩn bị cho nàng, không cần ta phải nhúng tay vào?...

Tất cả những tư tưởng đó, mà lời nói thuật lại quá dài, hiện ra chớp nhoáng trong giây lát. Vào giờ phút đó, trí óc của Roland như là một bầu trời trong cơn giông tố chằng chịt những ánh chớp từ bốn phương

https://thuviensach.vn

trời lóe ra để đi đến hội tụ ở thiên đỉnh trong một ánh sáng chói lòa và ghê gớm.

Chàng đau đớn tột cùng. Những tiếng nức nở rên rỉ trong lòng chàng, đã làm cho gương mặt chàng tê liệt chỉ còn lại một sự mơ mộng. Đó là sự mơ mộng thật ghê gớm trên gương mặt đó.

Và bỗng nhiên hiện ra ánh sáng chói chang của tất cả những luồng chớp đó phối hợp lại.

Một tiếng sấm nổ vang trên tuyệt đỉnh tư tưởng của chàng.

– Bất hạnh cho ta! Ta vẫn còn thương yêu nàng!

Ta yêu thương nàng cuồng loạn! Ta không bao giờ hết tôn sùng nàng! Và ta là kẻ chưa bao giờ run rẩy, ta lại run rẩy chỉ với cái ý nghĩ là một sự nguy cơ đang hăm dọa nàng!

Chàng cố kềm chế lòng mình và cuối cùng trở lại bình tĩnh.

Với câu hỏi do Gennero vừa đặt cho chàng, chàng đáp lại với một giọng nho nhỏ, gần như là nhún nhường – một giọng nói của người chiến bại:

– Ông hãy nói đi, thưa ông. Nỗi nguy cơ nào đang hăm dọa người con gái của Dandolo?...

– Thưa đức ông, Gennero lẹ làng nói, chính ngài đã hài ra danh tính. Vậy thì, phải, chính là phu nhân đã được đề cập đến... Ngài nên hiểu, thưa đức ông, là tôi có ý nghĩ sử dụng ngôi mộ ở dưới hầm mộ giáo đường Saint-Marc. Mặc dù cuộc hội họp mà ngài đã để cho tôi chứng kiến một cách lạ thường, đó là cuộc hội họp lần chót. Tôi nghĩ đến theo nhiều dấu vết rằng một vài kẻ âm mưu sẽ còn có ý nghĩ hội họp bí mật thêm, nghĩa là vào lúc bất ý của những người âm mưu khác, nhất là của ngài đại úy thống lĩnh Altieri... Thật vậy, chắc ngài không quên cuộc bàn cãi xảy ra về vấn đề của ngài Dandolo khi những người âm mưu được biết rằng người này rút lui. Ở đây tôi đề cập đến cái điểm tế nhị trong báo cáo của tôi... Trong cuộc trò chuyện của chúng ta, ý tôi muốn nói...

https://thuviensach.vn

Và Guido Gennero ngừng lại một lúc như để xét đoán tác dụng của sự nói nhầm cố ý hay không đó.

Nhưng trên gương mặt khép kín của Roland, ông chỉ đọc thấy một sự chú ý sâu xa.

Nếu ông tiếp tục nói, cố tạo cho câu chuyện kể của mình rập theo lối diễn tả của một tờ báo cáo thật sự của cảnh sát:

– Ngay tối hôm sau, tôi ẩn mình trong ngôi mộ vừa nói đó, đến mười một giờ đêm, tôi thấy đi đến độ mười lăm người trong số những kẻ âm mưu. Những vị lãnh chúa đem ra bàn cãi lại vấn đề ngày hôm trước, trước sự hiện diện của vị thủ lĩnh là ngài Altieri. Họ quyết định nên trừ khử sớm ngài Dandolo, do nguyên nhân sự nguy hiểm tột cùng để chừa lại sinh mạng một người đàn ông biết rõ tất cả cuộc âm mưu, mà nay lại rút lui không có lý do chính đáng. Quyết định xong điểm đó, một trong những vị lãnh chúa đứng lên nhận xét rằng ngài lãnh chúa Dandolo, thời gian gần đây sống giam hãm với con gái ông, phu nhân Altieri. Ông nói thêm rằng theo một nguồn tin đáng tin cậy, phu nhân biết rõ về vụ âm mưu và bà đã hăm dọa tố cáo chồng bà.

Câu chuyện kể gây ra một cảm giác sâu sắc trong tâm trí những người âm mưu có mặt. Tiếp theo sau, một cuộc thảo luận mau lẹ, cái chết của phu nhân Altieri được quyết định, và người ta bắt thăm để biết ai sẽ sát hại ngài Dandolo và ai sẽ sát hại người con gái của ông.

Guido Gennero ngừng lại và quan sát Roland.

Lần này, ông tin chắc là lời nói của ông có tác dụng.

Một sắc xanh mét hiện rõ trên gương mặt của

Candiano, có lẽ để dập tắt một tiếng kêu, chàng đã cắn đến chảy máu môi. Và cái vết máu đỏ trên gương mặt tái xanh đó trông thật là rùng rợn.

– Thưa đức ông, Gennero nói tiếp, ngài có muốn biết tên người đàn ông được chỉ định để sát hại Dandolo không?...

– Không, Roland trả lời.

– Tên của người đàn ông sẽ sát hại phu nhân Altieri?

https://thuviensach.vn

Đôi mắt của Roland sáng rực.

– Đó là Grimani, Gennero điềm nhiên nói, Grimani người trẻ. Đây là cách thức ông ta sẽ dùng: Mỗi tuần lễ hai lần, vào những ngày nhất định, phu nhân đi dạo bằng thuyền...

– Ta biết, Roland nói với giọng khàn.

– Luôn luôn cũng như nhau, Gennero nói tiếp: Phu nhân đi đến chiếc Cầu Than Thở, ngừng lại ở đó một chút, rồi trở về dinh thự của bà...

– Ta biết, Roland nhắc lại và giọng nói của chàng có một âm điệu của một lời than thở tuyệt vọng.

– Vậy thì! Ngài lãnh chúa Grimani sẽ thừa dịp một trong những cơ hội đó. Tôi đã nói hết, thưa đức ông. Tôi xin hỏi ngài xem tôi có giữ đúng lời không, và tôi đã có thật sự trả xong món nợ đã thiếu đối với ngài không.

– Phải! Roland nói. Guido Gennero nghiêng mình thật sâu.

– Trong trường hợp đó, thưa đức ông, và trong vòng ba ngày tới, xin ngài hãy đề phòng đến viên cảnh sát trưởng mà bổn phận của tôi là phải bảo đảm việc bắt giữ ngài.

Và ông ta đứng lên:

– Một lời nói cuối cùng, thưa đức ông, tôi nghĩ rằng ngài biết rõ ngày hôm nay là một trong ba ngày đó...

– Ta biết... Ông có thể đi, thưa ông. Quả thật ông đã trả lại cho ta một việc giúp đỡ cũng bằng như cái việc mà ta đã giúp cho ông. Ông được tự do.

Guido Gennero lại cúi chào một lần nữa và lui ra.

Người ta nhận thấy rằng suốt trong cuộc nói chuyện, viên cảnh sát trưởng đã gọi Roland là “Đức ông”.

Người ta cũng có nhận thấy vào hai hay ba lượt khác nhau, ông đã gần như nói công khai rằng Roland một ngày gần đây sẽ trở thành thủ tướng và ông xin chàng cái ghế Đại Pháp quan.

Roland đã tỏ ra khó hiểu.

https://thuviensach.vn

Ra đến bên ngoài, theo thói quen của ông, Guido Gennero xoa mạnh hai bàn tay vừa lẩm bẩm:

– Quả đúng là ta đã trả món nợ cho ông ta. Nhưng bây giờ, ông ta chính là người thiếu nợ ta. Mà này, ta tưởng rằng ta đã làm việc khá nhiều ngày hôm nay. Việc gì đang xảy ra? Những kẻ âm mưu được hoàn toàn an ninh. Thủ tướng đã chỉ định ngày đại lễ cho sự kết hợp với biển Adriatique. Chính vào ngày đó mà cuộc âm mưu sẽ nổ bùng. Còn từ đây đến ngày đó, ta sẽ xác định vị trí của ta. Nếu như những việc đó quay trở lại chống Candiano, ta sẽ tố cáo cuộc âm mưu và đồng thời, ta bắt giữ Candiano. Bỗng chốc, ta thành Đại Pháp quan. Còn nếu như ngược lại, những sự việc quay sang có lợi cho Candiano ta sẽ để mặc cho những kẻ âm mưu làm, họ không nghi ngờ đến việc gì đang chờ đợi họ. Và lúc bấy giờ, Roland Candiano, thủ tướng sẽ phong cho ta chức Đại Pháp quan. Tóm lại, dù Foscari hoặc là Candiano thắng thế, ta, ta cũng sẽ bảo đảm được chiến thắng của ta. Không tệ đâu, ngài Gennero, vị Đại Pháp quan tương lai của Venise...

Đến cửa giáo đường, viên cảnh sát trưởng ra hiệu cho một người đàn ông đi đến gần.

Người đàn ông đó là một nhân viên mật vụ của ông.

– Ở đây có một người, Guido nói.

– Tôi có thấy, thưa ngài.

– Anh có nhận ra người đó không?

– Không.

– Và ta cấm anh nhận ra người đó.

– Vậy thì phải làm sao?

– Chỉ đi theo dõi người đó, không để mất tăm dạng vào bất cứ lúc nào, và đến tối nói cho ta biết người đó đã làm gì.

– Vâng, thưa ngài.

– Nếu như người đó có một cuộc cãi lộn với một người nào khác ở trong thành phố...

– Chẳng hạn, với ai?

https://thuviensach.vn

– Với một vị lãnh chúa trẻ tuổi, ví dụ như là con trai của ngài Grimani. Vậy thì! nếu như cuộc cãi lộn xảy ra, và nếu như có một trong hai người đánh nhau bị chết, thì sẽ vô ích để tiếp tục sự giám sát và nên đến báo ngay cho ta biết.

– Hiểu, thưa ngài!

Bấy giờ, Guido Gennero bước đi. Và nhân viên mật vụ đứng lại vị trí của mình ở ngang mặt cửa giáo đường, chờ đợi "người đó" đi ra với một sự nhẫn nại phi thường.

Còn về phần Guido Gennero, vừa trở về nhà, ông nhận được tin báo về cuộc thăm viếng của một phái viên của Bembo yêu cầu ông tạt qua dinh thự của ông ta, và nói thêm rằng dinh của vị Hồng y – giám mục thành Venise đã bị một nhóm đông trộm, cắp đột nhập trong lúc ban đêm.

– Tốt, viên cảnh sát trưởng nghĩ thầm, cái vòng, cái vòng sắt lạ lùng mà ta đã nói với vị thủ tướng tương lai của Venise, khép chặt lại một nấc!

Và ông bỏ lớp cải trang xong, chạy vội đến dinh thự của Bembo.

Độc giả đã tham dự vào cuộc trò chuyện diễn ra giữa hai nhân vật đó, Bembo tìm cách chứng minh rằng ông ta không có ý định nào rời khỏi Venise, và Guido Gennero tìm cách đánh vào tâm trí của vị giám mục để thử bắt gặp một phần nào sự thật trong một lời kêu than nào đó.

Người ta đã thấy rằng cả hai người đều thành công.

Bembo đã có thể đi ra khỏi Venise mà không khêu gợi một sự nghi ngờ nhỏ nào...

Và viên cảnh sát trưởng đã xác định dứt khoát rằng

Bembo đã bị Roland Candiano kết án.

Một điểm còn khó hiểu đối với viên cảnh sát trưởng là:

– Tại sao Roland đã không sáp nhập vị giám mục vào trong cuộc âm mưu to lớn như là một lò lửa cháy rực trong đó chàng đã xây dựng một công cuộc báo thù ghê gớm?

https://thuviensach.vn

XV
DƯỚI CHIẾC CẦU THAN THỞ

Roland ra khỏi giáo đường mà không chú ý đến gã nhân viên đã được Guido Gennero giao cho nhiệm vụ theo dõi chàng. Vả lại, chắc chắn là dù cho chàng có nhận ra gã, chàng cũng không tỏ ra lo sợ chút nào.

Chàng đang ở trong một trạng thái hưng phấn, trong đó những biến cố hệ trọng trở thành những biến cố tầm thường, và trong đó tất cả những tư tưởng của một người đàn ông chìm đắm trong một sự kiện duy nhất.

Sự kiện, cái sự kiện lớn, cái biến cố duy nhất trong tâm hồn của Roland, đó là sự xúc động lạ lùng và mạnh mẽ khi đứng trước nguy cơ mà Léonore đang trải qua.

Việc đó đáng được làm cho sáng tỏ.

Chúng tôi nói rằng chính sự nguy cơ được đưa xuống hàng thứ yếu trong sự lo lắng của Roland. Cái việc làm chàng ngạc nhiên, cái việc đối với chàng có một sự hệ trọng đặc biệt, đó là chàng cảm nhận bao nhiêu sự xúc động. Đó là ở tận trong đáy lòng cái bằng cớ không thể chối cãi rằng tình yêu của chàng đối với Léonore vẫn còn nguyên vẹn như thuở xưa, vào lúc nàng còn là vị hôn thê của chàng. Khi người ta gọi họ là đôi tình nhân ở thành Venise, khi chàng chạy đến ngôi vườn ở đảo Olivolo và sau này, lúc ở dưới đáy ngục, cái tên của Léonore dâng lên như một lời cầu nguyện tuyệt vọng.

Chàng đã không yêu thương nàng nhiều hơn. Chàng không yêu thương nàng ít hơn. Chàng yêu thương nàng, có thế thôi.

Chàng hiểu rằng sau biết bao nỗi bất hạnh và nỗi đau khổ, chàng chỉ còn sống nữa là bởi vì Léonore vẫn còn sống.

Nàng chết, chàng sẽ chết.

https://thuviensach.vn

Nàng còn sống, chàng sẽ còn sống.

Chàng có thể trút lên nàng sự khinh bỉ và lòng thù hận của mình, hoặc là những tình cảm mà chàng ngỡ là sự khinh bỉ hoặc là sự thù hận. Cái sự kiện cuối cùng làm cho chàng gần như kinh hãi, đó là chàng đã hòa hợp đời sống của chàng cùng với đời sống của Léonore.

Kể từ đó, suốt cả ngày, tất cả những điều còn lại đều không đáng kể. Chỉ còn có, chỉ có thể còn có một vấn đề trọng yếu là:

Cứu sống Léonore.

Và trong một giờ đồng hồ, Roland giãy giụa chống lại cái cảm giác mà những con người bất hạnh được thiên phú cho cái quyền lực ghê gớm, họ tưởng tượng ra một sự bất hạnh.

Chàng thấy Grimani đi đến gần Léonore. Chàng thấy thật sự ông ta sát hại nàng. Chàng thấy nàng nằm dài, mặt tái xanh và cứng đờ, đau đớn ác liệt, dù vậy nàng vẫn còn cố mỉm cười với chàng... Và cái cảnh tượng được chàng tưởng tượng ra đã gây cho chàng một cảm giác đau đớn đến nỗi mà, dù có thật, chắc chắn chàng cũng không có đau đớn nhiều hơn.

Ngày hôm đó là một ngày ghê sợ nhất mà chàng được biết, nếu như người ta loại trừ cái ngày mà chàng được tin Léonore phản bội – hoặc là nếu việc ấy được chàng gọi là sự phản bội của nàng.

Chàng đã trải qua ngày đó như thế nào?

Chàng đi vơ vẩn khá lâu trong Venise, tự nhiên bị dẫn dắt bởi cái tư tưởng đang canh chừng ở nơi chàng.

Vào một lúc trong ngày, chàng ở gần dinh thự Altieri và người nhân viên được Guido Gennero sai đi theo giám sát chàng thấy chàng đứng lại tại đây khá lâu, vào lúc năm giờ chiều, ở gần dinh thự Grimani.

Chúng ta tìm gặp lại chàng vào lúc trời chạng vạng ở không xa chiếc cầu Than Thở. Với sự phân tích cùng với năng lực suy luận của chàng, cuối cùng Roland tự bảo rằng tại nơi mà sẽ là trung tâm tác chiến của chàng, chắc chắn nơi đó sẽ được chuẩn bị và sẽ tiến hành tấn thảm kịch.

https://thuviensach.vn

Chàng đã đeo vào một chiếc mặt nạ đen và đứng chờ đợi ở trước mũi một chiếc du thuyền nhỏ.

Như vậy, bên tay mặt chàng là con đường thẳng của bến sông Đại-Giang, với quảng trường Saint-Marc.

Bên tay trái chàng, ở khúc quanh của tòa cung điện quận công, chàng trông thấy chiếc Cầu Than Thở.

Bỗng nhiên, chàng thấy từ phía cuối sông, đi về hướng chàng một chiếc ghe nhỏ do một người đàn ông chèo. Khi nhìn thấy người đàn ông đó, chàng giật mình. Chàng nhận ngay ra ông ta là Grimani.

Chiếc ghe lướt qua trước mặt chàng, đến ẩn núp trước khi đến chiếc cầu. Ở nơi đó có những vùng bóng tối chất chứa bởi những vùng âm u của ngục thất, của cung điện và của chiếc Cầu Than Thở.

Chiếc ghe của Grimani đậu sát vào bên hông ngục thất. Đậu như thế, mọi phía nhìn vào không trông thấy nó.

Nhưng Roland, chàng trông thấy nó! Đôi mắt sáng rực của chàng dán chặt vào người đàn ông và chàng không rời mắt khỏi ông ta.

Vài phút trôi qua.

Vào lúc đó, Roland nghe tiếng mái chèo đập nước.

Chàng lẹ làng ngoảnh lại về hướng của quảng trường Saint-Marc, và nhận thấy một chiếc du thuyền khác cũng đi về phía chiếc Cầu Than Thở, nhưng không vội vàng, với một vẻ uể oải. Lần này, Roland không có một rung động nào.

Trong đôi mắt của chàng, ánh lên những tia máu, gương mặt của chàng trước đây tái mét giờ đây hơi nhuộm màu đỏ.

Rồi hai bàn tay chàng bị lay động bởi một cái run nhè nhẹ. Chiếc du thuyền lướt tới chầm chậm, người chèo thuyền ở trước mũi, lặng lẽ và thờ ơ.

Léonore không phải ngồi ở dưới chiếc lều, mà ở sau lái.

Đầu nàng trùm một chiếc khăn choàng đen, vai phủ một chiếc áo khoác, nàng tự thả hồn theo cái lắc lư của chiếc thuyền.

Nàng đến nơi đó để làm gì?

https://thuviensach.vn

Tại sao những chuyến đi dạo đều đặn của nàng, mỗi tuần hai lần đưa nàng đến dưới chiếc Cầu Than Thở.

Những sự suy tư nào, những sự hối hận nào, hoặc là nàng đến nơi đó để tìm kiếm những mối hy vọng nào?

Ai biết được? Có lẽ những tiếng rên rỉ của những tội nhân thỉnh thoảng phá rối sự yên tĩnh ở cái góc ngục thất thê thảm đó chăng?...

Có lẽ nàng muốn biết chàng đã chịu đau khổ như thế nào!...

Roland, khi trông thấy Léonore, đã cảm nhận sự xúc động đặc biệt làm cho tay chân chàng rã rời, đầu óc trống rỗng.

Với một sự cố gắng phi thường, chàng đã bình tĩnh lại.

Và khi chiếc du thuyền chỉ còn cách chàng có vài thước, chàng cắt dây cột chiếc ghe nhỏ của mình và đẩy mái chèo.

Chiếc du thuyền của Roland đến cặp sát vào hông chiếc du thuyền của Léonore.

Léonore trông thấy chàng... Nàng nhận ra chàng.

Và nàng nghẹn ngào không thốt ra lời, đầu óc căng thẳng, sức lực như không còn; nàng chờ đợi.

Thế là, đối với cả hai, họ trải qua một giây đồng hồ hoan lạc và khủng khiếp.

Và thêm lần nữa, với sức mạnh của tình yêu đã cuốn hút người này về phía người kia, sự phát quang đẹp đẽ của đôi mắt họ đang chăm chú tìm nhau, của những ánh mắt hòa hợp nhau bằng những cái quyện chặt vô ý thức, lần này nữa, họ không nói với nhau một điều gì cả về những việc chủ yếu đang làm cho trái tim họ phập phồng lo sợ.

Roland kêu gọi ở nơi chàng tất cả những năng lực của ý chí để cố dập tắt tiếng kêu tha thiết say mê và đau đớn của mình.

Và cái phép lạ, là vào một lúc như thế, chàng có thể nói được... Nói lạnh lùng, giọng nói vang dội trong lòng chàng đã gây ra một sự ngạc nhiên:

– Hãy chạy đi... Hãy trở về dinh thự của nàng...

https://thuviensach.vn

Dù bất cứ với giá nào ở trên đời đừng có lộ diện trong thành phố Venise trước một tháng...

Léonore có nghe chăng?

Nàng nghe giọng nói.

Nhưng nàng có hiểu ý nghĩa của những lời nói đó chăng?

Không chắc lắm.

Cái điều chắc chắn, là chiếc du thuyền của Léonore vội vàng trở mũi thuyền và gấp rút đi về phía dinh thự Altieri.

Người chèo thuyền đã nghe!

Ông ta cũng nhận ra Roland Candiano. Và lời cảnh cáo đó đột nhiên thốt ra đã làm cho ông rùng mình ớn lạnh.

Người chèo thuyền đó nhìn Roland với ánh mắt lạ lùng kinh hãi, biết ơn và thương hại.

Và ông ta bắt đầu chạy trốn về phía dinh thự Altieri.

Nếu như Roland không chăm chú nhìn Léonore, thì chắc chắn có một lúc chàng sẽ nhìn thấy người chèo thuyền, tất chàng đã nhận ra ông ta là Dandolo, thân phụ của Léonore.

Chiếc du thuyền biến mất.

Ngực Roland phập phồng, chàng có một tiếng rên rỉ từ trong cổ họng và hai cánh tay chàng giương thẳng trong đêm tối hướng về người đàn bà được chàng tôn sùng, rồi lại rơi xuống trong một cử động thất vọng.

Nhưng ngay sau đó, chàng giật mình; chàng quay sang phía chiếc Cầu Than Thở liếc nhìn và nhận ra chiếc ghe của Grimani dựa vào bên hông cái ngục thất u buồn.

Chàng chèo thẳng về phía đó và chỉ vài mái chèo chàng đã đến gần. Grimani ngạc nhiên nhìn thấy chiếc ghe đến cạnh mình do một người không phải là người chèo thuyền lái. Ban đầu ông cho rằng đó là một trong những người đi dạo cô đơn mà thỉnh thoảng đến nhởn nhơ ở xung quanh ngục thất: Sự khủng khiếp cũng cuốn hút người ta.

https://thuviensach.vn

Nên ông ta cặp chiếc ghe của mình sát vào tấm vách mốc meo và bám vào một chiếc móc sắt, nhất định để cho người dạo mát đi qua. Vả lại ông ta không hiểu biết gì về cái quang cảnh vừa diễn ra mau lẹ. Ông thấy chiếc du thuyền của Léonore đi đến, rồi đột nhiên nó quay đi. – Thế là chưa phải vào đêm nay, ông lầm bầm.

Nhưng khi ông trông thấy chiếc du thuyền của Roland đến cặp sát chiếc ghe của mình, ông bắt đầu cảm thấy có sự lo ngại mơ hồ với một nỗi nguy hiểm xa lạ.

– Này! Ông kêu lớn, hãy vui lòng tránh ra xa!

Để trả lời, Roland thốt ra:

– Venise và Saint-Marc.

Đó là câu mật hiệu cuối cùng của những người âm mưu.

Grimani liền an tâm ngay.

Roland bước ngang qua giữa hai chiếc thuyền, đứng vững trong chiếc ghe của Grimani và dùng chân xô chiếc du thuyền của mình trôi theo dòng nước.

Bấy giờ, chàng đi đến trước mũi và cột chiếc ghe vào chiếc móc sắt mà Grimani đang bám vào.

Rồi chàng ngồi xuống và thản nhiên nói:

– Xin mời ngài ngồi xuống, ngài lãnh chúa Grimani, chúng ta cần nói chuyện với nhau.

Grimani đã chứng kiến và không ngạc nhiên lắm về những sự chuẩn bị đó, tin chắc ông ta có công việc với một người âm mưu.

Theo lời mời của Roland, ông đến ngồi đối diện với chàng trên một băng bằng cây và hỏi:

– Thưa ông, ông là ai?

Roland gỡ chiếc mặt nạ ra và Grimani giật mình vì khủng khiếp: Bởi vì người đàn ông vừa cung cấp mật hiệu cho ông, ông chưa bao giờ trông thấy trong số những kẻ âm mưu. Tuy nhiên, cuộc âm mưu lan rộng qua những chi nhánh trong Venise, nên có thể người đàn ông này

https://thuviensach.vn

được một trong những vị thủ lĩnh phái đến gặp ông, những giả thuyết đó chỉ thoáng qua trong đầu ông.

– Thưa ông, ông nói với giọng trầm tĩnh, tôi nhìn thấy gương mặt ông và tôi nghĩ rằng ông là người xa lạ đối với tôi; tuy nhiên ông đã nói đúng mật hiệu...

– Đã chứng tỏ với ngài rằng tôi thuộc thành phần của cuộc âm mưu lớn?

Grimani nghiêng mình, nhưng vẫn thận trọng im lặng.

– Vậy thì, bấy giờ Roland nói, ngài đã lầm. Tôi không có âm mưu, tôi không thuộc vào số các ngài. Và nếu như tôi đã sử dụng mật hiệu ở các hầm mộ giáo đường Saint-Marc, là vì tôi muốn được yên tĩnh để đến gần ngài, vì có chuyện cần nói với ngài.

Grimani tái mặt. Một tiếng chửi thề thốt ra và ông đột ngột đứng lên, tay rút dao găm. Ông chưa kịp hành động thì Roland cùng với sự mềm dẻo và sức mạnh phi thường đã chụp ngay cườm tay của địch thủ; rồi dưới cái siết chặt đó, Grimani buông ra một tiếng kêu giận dữ điên cuồng và buông rớt món võ khí của mình.

Roland lượm cây dao găm lên đưa trả lại cho Grimani.

Người này ngơ ngác vì sửng sốt, chụp lấy cây dao và ấp úng nói:

– Vậy ông muốn việc gì?

– Ngài sắp được biết điều đó, nếu như ngài bình tĩnh vui lòng nghe tôi nói vài phút. Nhưng xin mời ngài hãy ngồi xuống, sự chuyển động của ngài sẽ làm cho chúng ta bị chìm.

Grimani bị khuất phục, vâng lời.

– Tôi nghe ông, ông ta nói.

– Thưa ngài, Roland nói tiếp, tôi thấy rằng ngài không biết tôi. Cho nên, cần phải cho ngài biết tôi là ai. Ngài có nhớ vào một buổi tối nơi nhà người kỹ nữ Imperia, sau khi nhục mạ ông thi sĩ Arétin, ngài bị một tên gia nhân bắt và đẩy ra ngoài?

Grimani nghiến răng khi nghe nhắc đến kỷ niệm đó.

https://thuviensach.vn

– Tôi thấy rằng ngài đã nhớ lại, Roland nói. Từ lúc đó, cả ba lần, ngài đã tìm cách trả thù ông Arétin đáng thương đó, vì ngỡ rằng chính ông ta đã làm cho ngài bị đẩy ra khỏi cửa. Và cứ mỗi lần, do một vận rủi bất ngờ, việc trả thù của ngài đã thất bại thảm thương vào đúng lúc.

Grimani, ngạc nhiên và khủng khiếp, nhìn sững người lạ mặt đang nói như vậy với ánh mắt giận dữ và hiếu kỳ.

– Thưa ngài, Roland nói tiếp, chính tôi đã phá các cuộc trả thù của ngài. Chính tôi đã xen vào giữa ngài và Pierre Arétin. Tôi không muốn cho người thi sĩ phải bị đánh một cách bất công. Tôi nói bất công là vì do lịnh của tôi chớ không phải do ông ta mà ngài bị bắt và mang ra bên ngoài, trước mắt tất cả bạn hữu của ngài.

– Đọa đày! Grimani thốt lên. Thế ông là ai?

– Ngài sẽ được biết... Có phải rằng thân phụ ngài, ông lão Grimani, thuộc thành phần Hội đồng Thập nhân chế, vào năm 1509 không?

Grimani giật mình và phản ứng tiếp theo là cái rùng mình, báo hiệu trước sự kinh hãi.

– Có phải rằng, Roland nói tiếp, thân phụ của ngài là một trong những kẻ đã kết án ông lão Candiano và buộc ông phải bị đâm mù đôi mắt?... Tôi sẽ nói cho ngài biết một việc mà ngài chưa hiểu. Ông lão thủ tướng mù mắt bị đem bỏ trên một con đường lộ và sống ăn xin trong sáu năm trời do nơi lòng từ thiện của dân chúng, nghĩa là trong cảnh bần cùng khốn nạn nhất mà một người ở trên đời có thể được biết. Và bây giờ, ngài là đứa con trai của một trong những vị thẩm phán, ngài nên biết rằng tôi, tôi là đứa con trai của người bị kết án...

– Roland Candiano! Grimani thét vang.

– Phải, Roland nói mà giọng của chàng trở nên khàn khàn. Cái giọng nghiêm khắc đó dường như làm nghiêng ngả kẻ địch cũng như là một cơn giông tố làm nghiêng ngả một cái cây; phải, Roland Candiano... Thân phụ của ngài đã phạm phải một sự hèn nhát, thưa ngài!

Chính ông ta, ông ta cũng hiểu rằng thân phụ tôi không có tội chống lại luật pháp, ông lão Grimani đã kết án ông lão Candiano. Ông đã

https://thuviensach.vn

phạm phải sự hèn nhát đáng ghê tởm đó, là để bảo đảm cho tương lai của ngài. Quả thật cái tương lai đó được bảo đảm, và trong lúc được tự do, vô tư lự, ngài mang tuổi thanh xuân đi dạo từ cầu Rialto cho đến cảng Lido, giữa những nụ cười của phụ nữ, còn tôi, tôi ở dưới đáy những chiếc giếng, tôi khóc nức nở vừa tự hỏi mình đã phạm tội ác nào, tôi khóc than nức nở... Đây này, cũng như là những tiếng khóc than nức nở mà chúng ta đang nghe vào lúc này.

Quả thật, vào lúc đó, những tiếng rên rỉ vọng lên từ lòng tòa ngục thất tối tăm và vang xa dưới chiếc Cầu Than Thở như là một cơn gió đau đớn của nhân loại.

– Kiên nhẫn! Roland nói vừa giương tay thẳng về phía những bức tường phủ đầy rêu: Kiên nhẫn, giờ giải thoát đã gần kề... Kiên nhẫn, những người anh em bị kết án của ta!...

Giọng Roland từ từ dịu xuống.

– Thưa ngài, chàng nói tiếp với giọng bình tĩnh hơn, những đứa con không có trách nhiệm về những tội ác của cha họ. Thân phụ ngài đã qua đời và tôi không hiểu, vào giây phút cuối cùng, ông có chuộc lại tội ác của mình bằng một ý nghĩ hối hận nào không. Nếu như tôi đã nhắc lại cái dĩ vãng đó còn đè nặng lên suốt cuộc đời của tôi, là vì tôi muốn làm cho ngài hiểu rõ cái quyền của tôi được can thiệp vào đời sống của ngài, cho ngài, đứng chính giữa ngài với những người mà ngài muốn sát hại.

Giờ đây, Grimani đã trấn tĩnh. Về tất cả những gì mà Roland vừa nói ra, ông chỉ giữ lại có hai điểm chính yếu cho mình: Trước hết, Roland Candiano có những lý do thù oán đặc biệt đối với ông, mặc dù những lời nói cuối cùng của chàng. Kế tiếp sự kiện còn quan trọng hơn nữa, Roland hiển nhiên biết rõ về cuộc âm mưu. Trên hai phương diện đó, chàng đều tỏ ra ghê gớm.

Grimani là một người đàn ông can đảm và bình tĩnh.

Cơn xúc động đã qua, ông tập trung tất cả những sự suy nghĩ và sức lực vào một điểm duy nhất:

https://thuviensach.vn

Giết chết Roland Candiano.

Giết chết chàng, một cách khéo léo, chỉ một nhát mà thôi, không để cho chàng có thời giờ chống cự mà – ông vừa mới làm thí nghiệm – sẽ kết thúc bằng sự chiến thắng của Candiano.

– Thưa ông, ông lạnh lùng nói, ông muốn nói chuyện với tôi, và ông thấy rằng tôi đã kiên nhẫn lắng nghe ông nói, chờ đợi ông vui lòng giải thích cho tôi biết rằng ông muốn chờ đợi gì ở nơi tôi.

Roland tỏ ra thản nhiên trước cái âm điệu mỉa mai cố ý đó.

– Tôi đến đề nghị với ngài chọn lựa giữa cái sống và cái chết, chàng lạnh lùng nói.

Grimani giật mình.

Ông hiểu rằng thật sự vào lúc này, ông đang ở giữa cái sống và cái chết, và Roland chỉ cần dùng đầu ngón tay đẩy ông một cái là ông sẽ rơi vào trong cái chết hoặc là trong cái sống.

– Đây là những gì tôi đề nghị với ngài, Roland nói tiếp, tôi không có một lý do thù oán nào đối với ngài. Ngài phải rời khỏi Venise ngay và ngài sẽ không đi trở về trước một tháng. Ngài có nhận lời không?

– Tôi có thể nói với ông rằng tôi nhận lời, để rồi sẽ ở lại!

Roland mỉm cười:

– Ngài hãy an tâm; nếu như ngài chấp nhận ra đi, tôi sẽ chỉ cách cần thiết để cho ngài giữ đúng lời hứa.

– Ít ra, Grimani nói tiếp, ông có thể cho phép tôi hỏi tại sao tôi cần phải ra khỏi Venise vào một lúc mà tôi cần phải ở lại?

– Bởi vì, Roland đáp, cần thiết để cho ngài không phạm phải, cũng như là thân phụ ngài đã phạm một điều, sự hèn nhát nào đó sẽ khiến cho tôi có thể phải đau đớn... Tôi xin ngài suy nghĩ lại, thưa ngài, rằng tôi không hề chú ý đến trạng thái tinh thần của ngài. Ngài hãy trở thành một kẻ hèn nhát, ngài hãy trở thành một kẻ hèn mọn và thích khách theo như ý ngài muốn – miễn là đừng ngăn cản bước đường của tôi. Ngoài ra, tôi yêu cầu ngài hãy nhận xét rằng với một sự kiên nhẫn hoàn

https://thuviensach.vn

toàn, tôi đã cho ngài tất cả những lời giải thích mà ngài thấy rằng có ích lợi khi hỏi tôi.

Grimani gật đầu ra dấu, tỏ vẻ cám ơn một cách châm biếm.

Ông thấy rõ ràng là Roland Candiano đã nương nhẹ với ông hoặc là ít ra chưa có ý định xấu xa chống lại mình ngay. Điều đó làm cho ông có đủ thời gian để nghiên cứu nhát đòn.

Vị trí được sắp xếp như sau:

Chiếc du thuyền cột vào móc sắt ở vách tường ngục thất gần như nằm ở dưới chiếc cầu, do nước chảy đã cặp sát vào bức tường.

Grimani ngồi ở trước mũi thuyền, có cái móc sắt ở bên tay trái và Roland ngồi trên băng cây ở ngang trước mặt.

Vào lúc Roland đưa trả chiếc dao găm, Grimani đã đút dao vào vỏ.

Tất cả vấn đề đối với ông là rút nhanh con dao ra mà không cho Roland thấy. Bấy giờ, ông dùng bàn tay mặt kéo mạnh chiếc móc sắt để cho chiếc ghe phải tròng trành và đồng thời, thừa dịp Roland phản ứng tự nhiên để ngồi y tại chỗ, ông sẽ đâm vào ngực chàng.

Đó là kế hoạch của Grimani, một người đàn ông bình tĩnh, như chúng ta đã nói. Nhưng để thành công, ông cần phải rút dao mà không gây sự chú ý của Roland.

– Ai bảo với ông, ông ta nói tiếp, rằng tôi muốn biến thành một kẻ thích khách?

– Thế ngài làm gì ở đây? Roland nói. Ngài không phải ở đây để mai phục sao? Ngài không có chờ đợi người đàn bà mà ngài sẽ sát hại sao? Để thành công cho một cuộc âm mưu, thân phụ của ngài đã kết án một người đàn ông chịu đâm mù mắt và một người khác phải chết lần mòn trong cái giếng. Còn ngài, may mắn hơn, giản tiện hơn, ngài muốn dùng chiếc dao găm. Để cho thành công một cuộc âm mưu, ngài cũng vậy, nghĩa là để bảo đảm chia phần của ngài trên di hài của Foscari bị chiến bại, ngài đã nhận lời chờ đợi đứa con gái của Dandolo trong cái góc tối tăm này để giết chết nàng.

https://thuviensach.vn

Với một cử động rất nhẹ, Grimani vừa thành công kéo chiếc áo choàng phủ kín lên đầu gối của ông, nghĩa là giấu kín được hai bàn tay – để tự do hành động.

Roland không nhận thấy gì cả.

Chàng nói tiếp:

– Làm thế nào, ngài lãnh chúa Grimani, ngài trẻ, ngài đẹp, ngài thông minh, cuộc đời mở rộng trước mắt ngài, tươi cười, và lúc bấy giờ người ta cứ ngỡ rằng bận lo nghĩ về những ý tưởng cao quý, thì ngài, ngài lại suy gẫm đến vụ giết một người đàn bà để làm thỏa mãn, tôi không biết một lòng tham vọng đáng thương nào!...Đi đi, Grimani, tôi sẽ bỏ qua buổi tối hôm nay, tôi sẽ bỏ qua tội ác của ngài, tôi sẽ quên rằng ngài muốn theo về phe những kẻ áp bức để chống lại những người bị áp chế. Tôi sẽ quên tất cả việc đó, bởi vì ngài còn trẻ, bởi vì tôi tin rằng ngài đã lầm đường lạc lối, và có lẽ một bài học lớn hôm nay sẽ giúp cho ngài trở thành một người đàn ông cao quý. Hãy đi đi, hãy thề với tôi rằng ngài sẽ rời khỏi Venise ngay đêm nay, và ngài sẽ trở lại tìm tôi trong vòng một tháng...

Để thay cho câu trả lời, Grimani bật ra một tiếng cười man rợ, ông đứng lên, ấn mạnh một cái cho chiếc ghe tròng trành và vẹt chiếc áo choàng ra sau lưng, ông nhảy đè với cả sức nặng lên trên mình Roland...

Giây lát sau, Grimani rớt xuống sông, tối tăm mặt mũi, bị ngạt thở, bị khủng khiếp, cây dao găm rơi mất, và có cái gì đó ở quanh cổ ông, như là một cái gông bằng sắt.

Việc gì đã xảy ra?

Đó là Roland không lúc nào bỏ qua các cử động của ông, có thể nói là chàng theo dõi từng bước đi của ông, chàng đứng lên đồng thời với Grimani và thay vì tìm cách giữ lại thăng bằng, nhưng chàng đã làm cho chiếc ghe lật úp luôn.

Kết quả là Grimani, thay vì nhảy đè lên trên mình Roland, lại bị rớt xuống sông, theo bản năng ông xòe hai bàn tay ra để giữ cho mình nổi

https://thuviensach.vn

lên mặt nước, và ông buông cây dao găm của mình.

Roland cũng nhảy cùng một lúc.

Chỉ một cái sải tay, chàng đã bắt kịp Grimani và đôi bàn tay của chàng đã ấn mạnh vào cổ ông một cái gông sắt.

Cuộc chiến đấu diễn ra thật nhanh.

Có vài cái dẫy dụa; nước bị xao động mạnh, rồi hai người đàn ông biến mất dưới làn nước.

Vài giây đồng hồ trôi qua.

Rồi có một xoáy nước.

Một cái đầu tái xanh hiện lên... Đó là cái đầu của Roland... Chàng giữ cho mình nổi trên mặt nước, chờ đợi...

Nhiều phút trôi qua trong một sự im lặng đáng sợ, chỉ thỉnh thoảng có tiếng rên rỉ từ đáy ngục thất vẳng đến.

Bỗng nhiên, Roland trông thấy ở cách hai mươi sải, một hình dáng màu đen đong đưa trên mặt nước, chìm nhẹ xuống rồi lại nổi lên.

Chàng bắt đầu lội tới nhanh và bắt kịp cái bóng dáng màu đen...

Đó là tử thi của Grimani, với khuôn mặt bầm tím, đôi mắt đứng tròng, cái miệng méo xệch bởi một cái nhếch mép, dường như là tiếng cười man rợ mà Roland đã nghe, đã vĩnh viễn phảng phất ở trên môi của người chết...

https://thuviensach.vn

XVI
ĐỂ CHO SĂN ĐUỔI

Roland leo lên bờ gần quảng trường Saint-Marc. Việc chàng vừa xử xong địch thủ không để lại một sự rối loạn nào trong trí chàng. Việc lạ lùng, cuộc song đấu đáng ghê sợ ở dưới nước, cái chết khủng khiếp của kẻ địch đã biến mất ngay trong tâm trí chàng. Đó chỉ là một sự bất ngờ xảy ra trong cuộc chiến mà chàng đã theo đuổi. Không một lúc nào, chàng cảm thấy xúc động thần kinh hay vi phạm đạo đức. Chỉ có vào cái giây phút cuối cùng mà những ngón tay của chàng đã bấu chặt vào cổ họng của Grimani, chàng đã có một cái nhún vai có nghĩa là: – Thật đáng tiếc... Ta rất muốn tránh khỏi việc đó... Nhưng mặc kệ! Vừa lên khỏi mặt nước, chàng đi thẳng đến một trong mười hoặc mười hai nơi ẩn trú mà chàng có ở trong Venise, ở rải rác khắp nơi, và thay đổi nhanh quần áo ướt bằng một bộ trang phục kỵ sĩ.

Bấy giờ, chàng đi theo con đường đến đảo Olivolo, nơi đó thật sự trở thành trung tâm tác chiến của chàng.

Cuộc nói chuyện với Gennero không làm cho chàng lo ngại.

Chàng đã nhìn thấu tâm địa của viên cảnh sát trưởng, và tin chắc rằng Guido Gennero sẽ chẳng còn toan tính bắt giữ chàng trước một tháng.

Thật vậy, cuộc lễ truyền thống kết hợp giữa thủ tướng Foscari với biển Adriatique được ấn định cách đó một tháng, và chính ngày đó sẽ nổ bùng đồng thời với cuộc âm mưu, tiếng sét đã được Roland chuẩn bị từ lâu.

Tiếng sét sẽ đánh vào – ít ra theo dự tính của chàng – Altieri, Dandolo, Bembo và Foscari, tất cả bốn người cùng đền tội một lượt về tội ác của họ đã phối hợp chung với nhau.

https://thuviensach.vn

Lúc đi ngang qua trước giáo đường Sainte-Marie–Formose, chàng gặp Scalabrino.

Sự đau đớn của chàng biến mất, trong cái tâm hồn độ lượng đó, trước nỗi đau đớn mà chàng thấy hiện ra trên gương mặt của người bạn đồng hành xưa...

– Có những tin tức nào? Chàng hỏi.

– Xấu, thưa chủ nhân.

– Tại sao như thế? Mi có biết được việc gì không?

– Không có gì cả, thưa chủ nhân, không có gì cả! Và chính điều đó làm cho tôi tuyệt vọng. Không thể tìm ra một dấu vết nào của Bembo hoặc là của Bianca.

Scalabrino thốt ra một tiếng thở dài.

Roland vừa tiếp tục đi đến ngôi nhà của Dandolo vừa suy nghĩ.

– Được! Cuối cùng chàng nói, bởi vì không có gì cả trong Venise, chúng ta sẽ đi lục soát các vùng lân cận; ta biết gần hết những nơi mà Bembo sẽ đến ẩn trốn. Chúng ta sẽ để một bộ phận giám sát xung quanh dinh thự của ông ta, và tất cả những người chúng ta, ngay tối nay, sẽ lục soát miền đông quê Venise, hai người chúng ta, chúng ta sẽ đi về hướng Padoue, và còn về phần những người kia... Lại đây, ta sẽ ra lệnh cần thiết.

– Cầu mong cho chúng ta đến kịp lúc! Scalabrino nói với một giọng nghẹn ngào.

– Hai trăm kỵ sĩ sẽ đi lục soát miền đồng quê; ta thề với mi rằng trước ba ngày dấu vết của Bembo sẽ được tìm thấy, và một khi ta nắm được dấu vết đó rồi, mi hãy yên lòng...

Roland bị xúc động khi trông thấy Gianetto đang chờ đợi chàng

– Việc gì đã xảy ra nơi Arétin? Chàng hỏi, quyết định lần này bỏ rơi nhà thi sĩ.

Quả thật chính Gianetto vẫn thường đến báo với chàng mỗi khi Pierre Arétin bị vướng vào một việc rắc rối nào đó. Bấy giờ Roland

https://thuviensach.vn

dùng mọi biện pháp để cứu thoát người thi sĩ, theo đúng lời giao ước được chàng thi hành một cách đứng đắn.

– Thưa chủ nhân, Gianetto nói, ngài lãnh chúa Arétin muốn sai tôi đi đến Trévise.

– Tại sao có việc đó?

– Để đưa tôi đi xa, vì tôi đã thấy vị giám mục đi vào trong nhà ngài.

– Bembo! Roland và Scalabrino cùng kêu lên một lượt.

– Chính tôi đã đưa ông ta vào, Gianetto nói.

– Chúng ta hãy chạy mau, thưa chủ nhân. Ôi! chúng ta hãy chạy mau! Scalabrino kêu lên.

– Một phút! Gianetto nói, vị giám mục có dắt theo một người thiếu phụ... hoặc là một thiếu nữ, tôi không biết rõ lắm.

Roland và Scalabrino trao đổi nhau qua ánh mắt sáng rực vì vui mừng và không cần hỏi thêm, họ chạy vụt ra bên ngoài.

Vài phút sau, họ ở trong một chiếc du thuyền được Scalabrino chèo như bay trên mặt nước.

Gả khổng lồ không nói một lời nào.

Nhưng Roland đã đoán ra những ý nghĩ đang làm anh bồn chồn.

– Ta biết rõ Bianca, chàng nói, ta tin chắc rằng nàng còn mạnh mẽ hơn Bembo.

Nhưng tự trong lòng, chàng vô cùng lo âu, việc viên giám mục đi đến dinh thự của Arétin, dắt theo nàng thiếu nữ đã gây cho chàng một sự lo sợ ngấm ngầm.

– Cầu mong cho chúng ta đến kịp thời! Scalabrino chỉ nhắc lại dường như có một sự linh cảm làm cho anh bồn chồn lo lắng.

Chiếc du thuyền đi trong mười lăm phút một đoạn đường mà ngày thường đòi hỏi phải mất bốn mươi phút với một người chèo thuyền giỏi.

Cuối cùng, nó ngừng lại trước dinh thự Arétin.

Giây phút sau, họ đứng trước cánh cửa dinh đóng kín mít!

https://thuviensach.vn

Roland đập mạnh.

Chàng nghe ở bên trong có tiếng đi lại hoảng hốt: đó là Arétin, luôn luôn tin chắc rằng Imperia sắp gởi đến hai chục tên thích khách đuổi theo ông, nên ông chuẩn bị các biện pháp tự vệ.

Roland đập mạnh hơn.

– Mở cửa đi, bởi địa ngục! Chàng thét lớn.

Có lẽ cái giọng của chàng được nhận ra, bởi vì ngay lập tức, Roland và Scalabrino nghe tiếng của những chốt cửa sắt to lớn khua động.

Đến lúc cánh cửa mở hé ra, Scalabrino kết thúc bằng cách xô mạnh cánh cửa mở toạc ra.

Roland trông thấy Arétin đang đi đến gặp chàng.

– Sao! Là chính ngài, thưa chủ nhân!

– Bembo ở đâu? Roland hỏi với giọng quá nghiêm khắc khiến cho Arétin bắt đầu run rẩy và lẩm bẩm:

– Ôi! Tôi rơi từ Charybde đến Scylla*. Bembo, thưa chủ nhân?... Nhưng...

Roland lắc mạnh cánh tay của người thi sĩ:

– Đối với mỗi một giây bị mất mát, ta sẽ dùng kềm nhổ một cái răng của mi. Hãy trả lời mau, đồ khốn! Bembo ở đâu? Bianca ở đâu?

– Ngài đi theo tôi, Arétin rên rỉ, xin trời chứng giám cho tôi rằng bằng cách cho cả hai người tá túc, tôi không ngờ đâu phải mua chuốc lấy sự giận dữ của ngài.

Chàng bắt đầu đi nhanh.

Vào lúc đó, chàng nghe một giọng nói, một tiếng rên rỉ.

– Bianca! Bianca! Chàng gầm lên vừa đẩy Arétin.

– Ở đây! Giọng nói của Perina đáp lại, nàng hiện ra ngay và dùng ngón tay chỉ vào một cánh cửa.

Scalabrino xông vào cánh cửa đó và dùng đôi vai to lớn đè mạnh lên.

https://thuviensach.vn

Vài giây ghê gớm trôi qua, rồi có tiếng cây bể nát, ổ khóa bật ra, cánh cửa ngã sập xuống và hai người đàn ông xông vào trong gian phòng.

Người ta đã biết cảnh tượng ghê gớm nào đang chờ đợi họ.

Ánh mắt đầu tiên của Roland là nhìn đến cái cửa sổ do Bembo mở. Và cánh cửa sổ mở hoác ra làm cho chàng giật mình.

– Đọa đày! Nó đã trốn thoát... Nó bắt nàng đi!

Một tiếng rên rỉ âm vang của Scalabrino làm chàng quay lại.

Bấy giờ, chàng trông thấy Bianca nằm dài bất động trong góc tối nhất ở trong phòng. Gã khổng lồ té quỵ trên đầu gối bên cạnh nàng. Anh không dám sờ đến nàng, cũng không dám thốt một lời.

Roland vội đến gần.

Chàng thấy ngay rằng Bianca đã chết.

Hai nắm tay chàng siết chặt, và chàng ngước nhìn lên trời, như để ném cho định mệnh một lời nguyền rủa tối thượng, hai dòng lệ chảy dài.

Chàng sờ vào vai Scalabrino.

Người này ngước đầu lên.

– Nó chưa chết, phải không? Ôi! Thật là tàn khốc! Ôi! Chủ nhân, ngài hãy bảo tôi rằng nó chưa chết... Bianca! Con gái của ta!... Con nghe cha, phải không?... Chính là ta... Chính là cha của con... Phải, cha của con. Con hãy nhìn cha, con chỉ mở đôi mắt thôi... Nếu như con thấy rằng ta không xứng đáng là cha của con, ta sẽ đi... Nhưng hãy mở đôi mắt của con ra một chút, để thấy cha, con chưa bao giờ được trông thấy cha của con... Ta không hề hay biết việc đó! Ta đã có một đứa con gái, đứa con gái xinh đẹp nhất ở Venise, trong trắng nhất, và ta đã không biết được điều đó. Nhưng bây giờ ta biết... Và cuộc đời của ta đã thay đổi kể từ ngày ta được biết điều đó! Ta chỉ còn có việc nghĩ đến con... Con, con trẻ... Con gái của ta!... Sao! Đã chết sao!...

Tôi chỉ được sum họp với nó để trông thấy cái xác chết của nó! Nào đi thôi! Nó sẽ sống lại, tôi bảo ngài! Bianca!... Hãy lắng nghe ta, bởi vì

https://thuviensach.vn

ta là cha của con... con hãy nhìn ta một lúc, một lúc thôi...

Roland lay động vai của người bạn đồng hành một cách mãnh liệt.

– Đứng lên, chàng nói với một giọng khàn, hãy đứng lên, anh bạn, người anh em của ta... Hãy đứng lên!...

– Thế là nó đã chết sao! Gã khổng lồ ấp úng.

– Đã chết! Roland nói với một âm điệu trang trọng khiến cho tất cả mọi người, Arétin, nàng Margherita, nàng Paolina, và tất cả các nàng Arétines chạy đến, và sau lưng các nàng là bọn gia nhân, tất cả đều cúi đầu và đứng nghiêng mình.

Perina nức nở nho nhỏ.

– Thưa chủ nhân, nàng nói nhỏ nhẹ, tôi dám cả gan hy vọng rằng...

– Im lặng! Roland đáp lại cũng bằng cái giọng trang trọng đó.

Scalabrino đã đứng lên. Anh không khóc nữa. Nhưng đôi mắt của anh đỏ ửng máu, và gương mặt của anh đã hiện lên vẻ ngây ngô đần độn khó tả.

– Đã chết! Anh nhắc lại... Thưa chủ nhân, tôi chỉ còn có việc tự mình chết đi.

– Mi phải sống, Roland nói.

Gã khổng lồ có một cái nhún vai biểu lộ một sự chán nản vô cùng.

– Hiện giờ ngài muốn tôi phải làm gì?

Anh hỏi với một giọng trầm và buồn bã, không có vẻ gì là đau đớn.

Roland đáp lại:

– Báo thù cho nàng!

– Báo thù cho nó! Scalabrino lẩm bẩm vang rền, mà trong một lúc, đôi mắt của anh sáng rực để rồi tắt ngấm ngay.

– Phải tìm cho được tên khốn nạn đã giết chết con gái của mi, và trả lại cho nó cái đau đớn đổi lấy cái đau đớn, cái chết đổi lấy cái chết... Theo ta!...

Chàng nắm một cánh tay của Scalabrino và lôi anh đi.

Gã khổng lồ tự để cho Roland kéo đi như một đứa trẻ.

https://thuviensach.vn

Nhưng khi đến trước cửa, anh lại quay đầu về phía cái thây của Bianca.

– Bộ mi muốn rằng Bembo thoát khỏi chúng ta sao! Roland gầm vang, ta đến quá trễ để cứu sống con gái mi, chúng ta lại đến quá trễ để báo thù cho nàng sao!

Những lời nói đó làm cho Scalabrino phấn khởi, một lời nguyền rủa độc địa thốt lên từ môi anh, hai nắm tay anh siết chặt giơ lên với một cử động hăm dọa ghê gúám vaâ bõ Roland löi ài, anh chaåy vuåt ra khoãi dinh thûå Areátin.

•••

Ra đến bên ngoài, nỗi kinh ngạc mênh mông của Scalabrino tiêu tan. Trạng thái ngây ngất đần độn ban đầu đã làm cho anh tê liệt, tan biến. Anh khó lòng kiềm chế được cơn giận dữ điên cuồng đối với sự bất công của vận mệnh... Rồi những tiếng nức nở, nghẹn ngào phát ra. Anh muốn đi trở vào trong dinh để nhìn lại nàng một lần cuối, để tin chắc rằng sự thật khủng khiếp không phải là một ảo ảnh trong cơn ác mộng, nhưng Roland vẫn lôi anh đi mãi.

Bấy giờ Roland chỉ còn thấy có một dấu vết:

Cánh cửa sổ đã bị Bembo mở ra còn bỏ ngỏ.

Chàng đã nắm lấy cánh tay của Scalabrino và không cần bận tâm đến anh, không cần trả lời cho những tiếng kêu la phiền muộn khốn khổ của anh, chàng tìm đường đi.

Cánh cửa sổ mở trông ra một con đường phố nhỏ dẫn đến con sông.

Thế là từ trên con sông gợi cho chàng hướng vào việc tìm tòi Bembo, Roland kéo theo gã khổng lồ mặc cho anh khóc than như là một đứa trẻ.

Trên con sông, khi đêm đến, những chiếc du thuyền được xếp theo thứ tự, sát cạnh nhau, cột vào những cây cọc cắm xuống nước. Roland bắt đầu đi dọc theo bến sông, quan sát những chiếc du thuyền với sự

https://thuviensach.vn

linh cảm rằng Bembo chắc đã đoán ra là chàng, nên đã bỏ chạy...Và ban đầu, ông ta đã nghĩ đến việc rời khỏi Venise.

Bỗng nhiên, chàng thấy một chỗ trống.

Thiếu một chiếc du thuyền.

Chàng nhảy xuống chiếc du thuyền bên cạnh và giở những tấm màn che bằng da lên:

– Đọa đày! Không có ai cả!

– Này, ngài kỵ sĩ của tôi! Ngài tìm một chiếc du thuyền để đi dạo dưới ánh trăng? Một giọng nói cất lên từ một chiếc ghe bên cạnh. Roland, không trả lời, bước ngang qua các dây thuyền, đứng trước mặt người thủy thủ vừa mới nói, rút chiếc dao găm của chàng ra:

– Cây dao găm này sẽ vào bụng mi nếu như mi nói dối một lời nào; một trăm ê-quy bạc nếu như mi nói sự thật. Mi chọn điều nào?

Nghe giọng nói, người thủy thủ hiểu ngay rằng đây không phải là một chuyện đùa nên lập tức lựa chọn ngay.

– Bởi thánh mẫu, tôi chọn một trăm ê-quy.

– Tốt. Chiếc du thuyền đang thiếu... ở đây... đã đi từ lúc nào?

– Vừa được mười phút. Tôi sửa soạn đi ngủ dưới chiếc lều, và tôi thấy nó vội vã chèo đi.

– Nó chở ai?

– Một người đàn ông duy nhất, ăn mặc theo lối kỵ sĩ, với một chiếc áo khoác màu đen.

– Người đàn ông từ đâu đến.

– Từ chỗ kia! người thủy thủ giơ tay chỉ về phía dinh thự Arétin.

– Người đàn ông... có vẻ bình tĩnh không?

– Bình tĩnh? Cũng như một con heo rừng nghe tiếng đàn chó săn! Ông ta quay nhìn lại từng bước chân, và nhảy xuống dưới chiếc lều như là ông ta bị tất cả bọn cảnh binh ở Venise rượt đuổi theo.

– Chính ông ta!... Mi nghe chăng, chính ông ta! Roland nói.

Scalabrino gật đầu. Roland nói tiếp:

https://thuviensach.vn

– Chiếc du thuyền đi đâu?

– Về phía đầm nước mặn.

– Mi có thể bắt kịp nó không?

– Chúng tôi xin cố thử.

– Xuống thuyền! Roland bảo.

Scalabrino bước xuống. Người chèo thuyền đánh thức hai người thủy thủ đang ngủ trong các du thuyền bên cạnh và chẳng bao lâu chiếc thuyền bắt đầu lướt như bay trên mặt nước.

Scalabrino và Roland đã ngồi dưới chiếc lều, hoặc là để không vướng víu việc điều khiển, hoặc là Roland cần trò chuyện với người bạn đồng hành.

Quả thật, suốt chuyến đi, chàng cầm hai bàn tay của Scalabrino trong hai bàn tay mình, rót vào tai anh những lời an ủi mà chàng tìm ra ở trong tim và được gã khổng lồ lắng nghe, vừa tiếp tục khóc nức nở nho nhỏ.

Roland rời khỏi Venise vào một lúc ghê gớm.

Chẳng những Léonore có thể còn bị hăm dọa nữa mà chàng không có ở đó để cứu thoát nàng, và sự vắng mặt đó có thể còn làm hỏng tất cả những kế hoạch của chàng.

Nhưng không một lúc nào, chàng lại nghĩ đến việc từ bỏ việc rượt đuổi theo Bembo mà chàng đang thực hiện.

Thỉnh thoảng, chàng kêu bọn thủy thủ:

– Mau hơn! Mau hơn nữa!

Rồi chàng tiếp tục ngồi bên cạnh Scalabrino với nhiệm vụ an ủi người bạn thân thiết.

Khi chiếc du thuyền sắp sửa cặp vào bờ, Roland đi ra khỏi chiếc lều, đến đứng trước mũi.

– Đất liền ở đó! Người thủy thủ nói.

– Làm thế nào chúng ta không gặp chiếc du thuyền đang bị chúng ta rượt theo?

https://thuviensach.vn

– Đầm nước mặn rộng lớn. Chúng tôi đi ngang qua theo đường thẳng; họ có thể rẽ về bên tay mặt hoặc là bên tay trái... Nhưng mà không... đây này...

– Im lặng, Roland bảo, ta trông thấy.

Các lượn sóng vỗ cách một trăm sải. Bờ ở đó, và trong bóng tối, Roland vừa nhận thấy một ánh lửa xanh nhạt.

– Hãy chèo mạnh lên! Chàng ra lệnh.

Vài phút sau, Roland và Scalabrino nhảy lên bờ. Và trên bãi, ở đó, hai ba người thủy thủ hiện ra.

Roland đi thẳng đến họ.

– Các người làm gì ở đây? Chàng hỏi với một giọng uy quyền.

– Thưa ngài, một người thủy thủ đáp lại, chúng tôi chờ hạ gió một ít để đi trở về Venise.

– Người đàn ông được các người chở đến đây ở đâu?

Một người đàn ông ăn mặc theo kỵ sĩ, áo choàng đen?

Hãy trả lời mau! Có liên quan đến tính mạng người.

Những người thủy thủ đưa mắt nhìn nhau, có lẽ họ thấy rằng không đủ sức chống cự lại, nên chủ thuyền nói tiếp:

– Thật ra, người đàn ông mà ngài vừa mới nói đã hứa trả tiền hậu hĩ cho chúng tôi để đưa ông ta đi qua đầm nước mặn, nhưng ông ta không có trả tiền cho chúng tôi...

– Và ta sẽ trả tiền khi các người nói, Roland đưa một đồng tiền vàng cho một người thủy thủ được ông ta cầm lấy vừa cúi gập mình xuống, và hoàn toàn bị thuyết phục do những lý lẽ của người đối thoại, ông ta nói:

– Người đàn ông được đề cập đã đi thẳng, về phía đó.

Ông giơ tay chỉ về hướng Padoue.

– Có lâu không? Roland hỏi.

– Năm phút.

– Ông có nhận ra ông ta không?

https://thuviensach.vn

– Không, thưa ngài.

Roland hiểu rằng người thủy thủ đã nói ra tất cả những gì ông ta được biết và chàng không thể khai thác thêm một lời nói nào nữa.

Chàng quay sang người chèo thuyền, vừa đưa chàng đến:

– Mi có thể cung cấp cho ta giấy viết không?

Người đàn ông đi vào trong thuyền, ra hiệu cho Roland đi theo, gỡ cây đèn treo ở đằng mũi và đi vào dưới chiếc lều. Tại đây, ông mở một tủ nhỏ dưới chiếc băng cây bên trong chứa đựng hai ba chai rượu, bánh mì, cá mặn và một nghiên mực.

Roland ngồi xuống bắt đầu viết, trong lúc người chèo thuyền rọi đèn. Khi viết xong, chàng xếp tờ giấy lại và tỏ ra lúng túng vì không có con dấu cũng như không có khẳn để niêm. – Mi có biết đọc không? Đột nhiên chàng hỏi vừa đặt bức thư trước mặt người chèo thuyền, trong khi chàng nhìn sững ông ta.

Người đàn ông lắc đầu.

– Vậy thì, hãy bảo cho một trong những người của mi đọc.

– Bọn họ cũng không biết hơn tôi, thưa ngài.

Roland có một tiếng thở dài hài lòng. Bây giờ chàng biết rằng có thể giao phó bức thư mà không ngại bị ai đọc.

– Là vì ta không quay trở lại Venise, và ta không có ở trong mình số tiền một trăm ê-quy đã hứa với mi.

Người chèo thuyền rất muốn đáp lại rằng dường như ông ta có nghe tiếng những đồng vàng kêu trong chiếc dây nịt của Roland khi chàng lấy ra đưa cho người đồng nghiệp ở chiếc du thuyền bên cạnh một đồng, có lẽ là một đồng vàng rất tốt đẹp...

Nhưng người chèo thuyền đó là một người đàn ông hiểu biết, ông tự bảo ngay rằng người khách của mình có khả năng dám cho một đồng vàng vì một cái tin không đáng kể, thì không thể không giữ đúng lời hứa đối với một trăm ê-quy.

– Tôi tin tưởng nơi ngài, ông ta nói giản dị. Ngài sẽ trả tiền cho tôi lúc ngài trở về.

https://thuviensach.vn

– Không. Cái thư này là một lệnh trả tiền cho mi, không phải một trăm ê-quy, mà một trăm hai mươi. Chính là việc đó mà ta muốn cho mi đọc.

– Cũng như là tôi đã đọc rồi, bởi vì ngài nói cho tôi biết những gì chứa đựng trong đó.

Trầm ngâm, Roland gật đầu tán thành, nhưng một sự ngờ vực mới thoáng qua trong trí của chàng.

– Tại vì mi không biết đọc, chàng nói vừa nhìn thẳng vào mặt người chèo thuyền, là vì mi không biết viết phải không?

– Thật vậy, thưa đức ông, người thủy thủ mỉm cười trả lời.

– Thế tại sao mi đem theo một nghiên mực trong chiếc du thuyền?

– Rất giản dị, thưa đức ông. Chắc ngài có nhận thấy nơi tôi neo thuyền?

– Hãy làm như ta không có nhận thấy.

– Trong trường hợp đó, tôi xin ngài nhận xét rằng tôi đậu thuyền cách dinh thự Arétin hai bước chân.

Roland giật mình và ánh mắt của chàng trở nên sắc bén hơn, lục soát vẻ mặt của người thủy thủ – vả lại đó là vẻ mặt yên tĩnh, cởi mở có thể đọc thấy rõ ngay cái nhìn đầu tiên.

– Thế nào? Chàng hỏi. Có gì chung cùng với dinh thự Arétin...

– Có lẽ ngài không quen biết ngài thi sĩ. Tôi, tôi biết ông ta!...

– Rồi sao?

– Ngài Arétin nâng niu chiếc du thuyền đẹp đẽ của ngài, nên thường sử dụng chiếc thuyền của tôi để đi dạo.

– Chà! Chà!...

– Lần thứ nhất xảy ra việc đó, bỗng nhiên ngài hỏi tôi một cây bút lông, mựắc và giấy viết. Chúng tôi đang ở giữa Lido, vì tôi không có những món ông đòi hỏi, ông bắt đầu chửi rủa như một người ngoại giáo thật sự, vừa kêu lên rằng vì tôi làm mất một sự cảm hứng đẹp đẽ của ông nên ông thiệt hại hơn một ngàn ê-quy do nơi lỗi của tôi. Và ông nói

https://thuviensach.vn

thêm rằng nếu việc đó tái diễn, ông sẽ cắt hai tai của tôi. Kể từ lúc đó, tôi luôn luôn có một nghiên mực ở bên cạnh hũ rượu, vì phải nói hết tất cả, ngài lãnh chúa Arétin thường hay dùng món này cũng như món kia.

Vào một lúc khác, tất Roland có lẽ sẽ mỉm cười về câu chuyện kể chất phác của người chèo thuyền trung hậu.

– Tốt lắm, chàng nói. Đây là bức thư. Mi biết nó chứa đựng những gì và có quí báu bao nhiêu đối với mi.

– Không có nguy hiểm nào bị thất lạc... Và còn ít nguy hiểm hơn là sợ tôi đọc nó. Đây này, thưa ngài, dù cho tôi có biết đọc như chính là ngài giám mục đi nữa (người chèo thuyền không nhận thấy rằng người đối thoại của mình tái mặt), ngài cũng có thể an lòng.

– Thôi nào, mi là một người đàn ông trung hậu.

– Đâu có phải. Ngài cho tôi một trăm ê-quy về chuyến đi qua... và về những gì mà tôi đã nói với ngài ở Venise; ngài thêm vào hai mươi ê-quy để tôi mang đi trung thực bức thư, có thế thôi.

– Chẳng những mi là một người đàn ông lương thiện, mà mi cũng không thiếu chi trí tuệ. Chúng ta sẽ gặp lại, hỡi ông chủ thuyền. Vậy mi hãy đi ngay bây giờ và làm thế nào để chính mi sẽ trao bức thư trước khi rạng đông cho kẻ được nhận thư.

– Tên là gì?

– Pierre Arétin. Mi biết ông ta, không thể nào lầm lẫn phải không.

– Dạ không. Trước lúc trời sáng, thầy Pierre Arétin sẽ nhận được bức thư.

– Và ông ta sẽ đếm cho mi một trăm hai mươi ê-quy bạc. Roland nói, đồng thời chàng bước lên bờ.

Người chủ thuyền vội vã chuẩn bị khởi hành, và chẳng bao lâu Roland thấy chiếc thuyền đi xa và biến mất trong đêm tối.

Còn về chiếc thuyền kia – đã đưa Bembo, chàng tìm cách giữ lại trong nửa giờ đồng hồ bằng cách hỏi ông chủ thuyền về những vấn đề không đáng kể, đến nỗi người chủ thuyền đó không quá dại dột hơn người bạn của mình, cuối cùng bảo chàng:

https://thuviensach.vn

– Thưa ngài, ngài đã cho tôi một duy ca vì một lời nói: Nếu như ngài cho tôi thêm một đồng khác, tôi thề trên đức Chúa và thánh Marc rằng tôi sẽ không rời khỏi nơi đây trước khi trời sáng.

Roland đưa cho ông ta hai đồng ê-quy và kể từ nay được an tâm, chàng quay sang Scalabrino đã thờ ơ ngồi chứng kiến quang cảnh đó với một sự buồn rầu.

Chàng nắm lấy cánh tay anh và cả hai đi sâu vào trong đất liền, hướng về Padoue.

•••

Còn về những gì chứa đựng trong bức thư do Roland viết, về những chỉ thị, những lời dặn dò hoặc những mệnh lệnh ban ra chẳng bao lâu, chúng ta sẽ được biết.

•••

Tại Padoue, Roland tìm ra dấu vết trực tiếp của Bembo. Chàng làm đúng theo những gì viên giám mục – hồng y đã làm; nghĩa là chàng mua hai con ngựa tốt cho chàng và người bạn đồng hành và lên đường ngay lập tức.

Từ Padoue đến Ferrare, và từ Ferrare đến Bologne, chàng theo dõi kẻ trốn tránh gần như không để mất thời giờ, trừ ra thời gian để chất vấn, để định hướng, để tìm lại dấu vết nếu như bị mất dấu.

Chàng đi đến Firenzuola hai giờ đồng hồ sau Bembo, và vì lữ quán nơi chàng dừng lại là duy nhất ở trong làng, chàng tin chắc nhận được tất cả những tin tức mong muốn.

Vừa dùng bữa ăn đạm bạc được người ta dọn, chàng vừa hỏi thăm chủ quán. Ngay những lời nói đầu tiên, chàng biết rõ rằng Bembo đang ở trong quán.

Chàng trao đổi một ánh mắt lẹ làng với Scalabrino, dường như muốn bảo anh:

https://thuviensach.vn

– Mi nên sẵn sàng! Chúng ta nắm được ông ta!

Chuyến hành trình, cuộc chạy ngựa mau, những biến cố nhỏ nảy sinh dưới mỗi bước chân trong cuộc truy nã mà chúng tôi không kể vào sợ làm rườm rà cho độc giả, tất cả việc đó đã trở nên bình thường trong tâm trí của Scalabrino.

Mối hận thù trở thành mạnh mẽ hơn cả nỗi đau đớn.

Đến khi bất ngờ anh nghe được câu chuyện giữa chủ quán và Roland rằng cuối cùng anh nắm được kẻ sát nhân con gái của mình, anh thốt lên một tiếng thở dài, đột ngột đứng lên rời khỏi bàn ăn.

Roland giữ anh lại bằng một ánh mắt và bình tĩnh ăn xong bữa ăn. Rồi chàng bảo chủ quán:

– Anh bạn và ta, chúng ta không thích bị quấy rầy ban đêm. Ông nên biết rằng có những khách bộ hành không giữ gìn để gây ra tiếng động. Người kỵ sĩ đến trước chúng ta...

– Ôi! Một vị lãnh chúa thật yên tĩnh, tôi xin thề với ngài.

– Có thể, nhưng hãy để chúng ta ở cách xa phòng của ông ta. Ông ta đang ở đâu?

– Ở đây! Chủ quán nói vừa hạ thấp giọng.

Ông chỉ một cánh cửa trổ ra gian phòng chung.

Roland có một cái chớp mắt lẹ, ở nơi chàng, biểu lộ một cơn giận dữ hoặc là một sự lo ngại.

Kế hoạch của chàng là đợi cho chủ quán ngủ yên rồi mới đột nhập êm thấm vào phòng của Bembo.

Nhưng đến lúc chủ quán chỉ cho cánh cửa phòng gần bên, chàng nhận ra sự hiển nhiên này: không thể nào Bembo lại không nghe tiếng nói của chàng.

Bấy giờ chàng đứng lên ra hiệu cho Scalabrino, chàng bảo người chủ quán:

– Vả lại, ta cần phải nói chuyện ngay với người kỵ sĩ đó; xin ông vui lòng đến gõ cửa.

https://thuviensach.vn

– Nhưng mà... Chủ quán bắt đầu hoảng hốt.

Scalabrino không để ông ta có đủ thời giờ phản ứng; chàng nắm ngay lấy cánh tay ông ta kéo đến trước cánh cửa. Người chủ quán run rẩy nghe theo và gõ cửa.

Không một lời nào đáp lại.

– Hãy phá cửa, Roland nói.

– Xin dừng tay! Chủ quán kêu lên, có thể đi vào mà không phải phá hủy gì cả, theo tôi.

Roland ra hiệu cho Scalabrino ở lại giám sát, và chính nàng đi theo chủ quán đến cái sân ở phía sau.

Cánh cửa sổ được Bembo còn để mở liền đập vào mắt của chủ quán, ông ta chạy vội vào trong phòng.

– Đã đi! Ông rên rỉ, bỏ đi không trả tiền!...

Nhưng ông nghĩ rằng có lẽ ông phải nghe mở cánh cửa nhà để xe, nên vội chạy đến chuồng ngựa. Nét mặt ông thay đổi từ thất vọng thành ra hớn hở khi trông thấy con ngựa và bộ yên cương.

Roland đi theo ông ta từng bước. Chàng hiểu rõ những tư tưởng của Bembo. Rõ ràng viên Hồng y đã nghe tiếng nói của chàng và ông ta đã tẩu thoát bằng đôi chân.

Chàng suy tư, đi vào trong gian phòng chung.

– Thế nào? Scalabrino hỏi.

– Đã chạy bộ bỏ trốn...

– Chúng ta hãy chạy mau, ông ta thuộc về tay chúng ta!

– Vô ích, viên hồng y đi bộ. Lộ trình của ông ta từ Venise đến Firenzuola, chỉ rõ chắc chắn cho ta cũng như chính ông ta giải thích cho ta cái mục đích cuộc chạy trốn. Bembo đi đến Rome. Ông ta không thể đi đến một nơi nào khác. Đây là những gì ông ta sắp làm. Ông ta đi bộ, ngang qua núi đến Florence, và do Sierra, đến miền đồng quê La Mã. Nên chúng ta sẽ tìm gặp lại ông ta hoặc là ở Florence, hoặc là ở Sierra, hoặc là ở Rome.

https://thuviensach.vn

– Tại sao không bắt ông ta ngay đêm nay? Gã khổng lồ nói mà giọng anh run nhè nhẹ.

– Tại vì ta nghĩ rằng tốt hơn chỉ nên bắt kịp ông ta ở Rome. Không biết ta có lầm lẫn không, nhưng ta thấy dường như Bembo không phải rời khỏi Venise một mình. Ta muốn thấy...

Nên họ qua đêm trong lữ quán ở Firenzuola, và ngày hôm sau vượt qua núi Apennin; kế đó họ đi ngang qua Florence và Sierra. Rồi họ đi vòng qua hồ Bracciano, cuối cùng đến Lữ quán ngã ba đường buổi tối ngày thứ mười một trong cuộc hành trình.

Đến ngã ba đường, Roland biết rằng Bembo đã đi trước họ độ mười lăm phút.

Tối hôm đó, vào chín giờ đêm, họ đi vào Rome.

•••

– Thưa chủ nhân, Scalabrino nói, đến lúc họ ở yên trong một gian phòng của ngôi lữ quán tầm thường, ngài có biết rằng viên Hồng y đó là một gã vô lại hiếm có không?

Roland đưa ánh mắt hỏi người bạn đồng hành dữ dằn đang cố nén những tiếng âm vang lạ lùng trong giọng nói.

– Ngài có biết rằng, Scalabrino nói tiếp, thật sự ông ta xứng đáng nhận một hình phạt ghê gớm đối với những kẻ bị đọa đày nơi địa ngục do một thi sĩ tên là Dante đã tưởng tượng ra?

Roland mỉm cười. Lần này chàng hiểu người bạn đồng hành của mình muốn đi đến đâu. Chàng khoanh tay, đứng dựa lưng vào một tấm vách tường, gục cái đầu đẹp đẽ đang suy tư xuống ngực và dường như chàng lắng nghe với một sự chú ý hoàn toàn.

Chỉ có điều, chàng lẩm bẩm với một giọng âm vang có thể sẽ làm cho Scalabrino rùng mình ớn lạnh nếu như anh nghe chàng nói:

– Ngay chính cả Bembo cũng sẽ lùi bước khủng khiếp trước cái khổ hình của ta, ta tưởng tượng ra! Ôi Dante người sáng tác thiêng liêng, lần này nên để cho ta sánh bằng ngài và vượt bực hơn ngài...

https://thuviensach.vn

Scalabrino sải bước đi trong phòng bằng những bước chân không đều. Thỉnh thoảng một tiếng khóc và nấc lên làm nhăn nhó gương mặt anh, và vào những lúc khác, anh gầm vang. Và giọng của anh biến đổi ghê gớm.

– Ngài có biết không, anh nói tiếp vừa siết chặt những nắm tay to lớn của mình, trong khi đôi mắt anh đỏ ngầu máu, ngài có biết rằng người đàn ông đó là kẻ xúi giục gây tội ác đã khiến cho thân phụ ngài đui mù và cuồng trí không?...

Roland nín thinh.

– Ngài có biết rằng sau khi đã làm người đao phủ của thân phụ ngài, ông ta đã phạt thân mẫu ngài cái chết ghê rợn nhất, cái chết do cảnh bần cùng và đói khát... Và rằng, đã chán cảnh hành hạ bà, ông ta đã kết liễu cuộc đời của bà bằng cách bịa đặt ra cái chết của ngài?...

Scalabrino, tự nhiên cầm lấy một chiếc chân đèn bằng đồng để trên lò sưởi và những bàn tay mạnh mẽ của anh bóp nặn một cách vô ý thức vật bằng đồng... Chiếc chân đèn thành ra một cục đồng.

– Ngài có biết rằng, vì ông ta, ngài đã chịu đựng đau khổ, khóc than, nức nở ở dưới đáy những cái giếng, ngài phải chịu đựng những gì mà một người đàn ông có thể chịu đựng: Đau khổ, khóc than và nức nở?

Anh không nhìn đến Roland. Anh nói để mà nói.

Anh nghẹn ngào và sùi bọt mép. Roland dường như không nghe anh nói.

– Ngài có biết rằng ông ta đã chiếm đoạt con gái tôi, Scalabrino nói tiếp, ngài có biết rằng ông ta rượt đuổi theo bắt nó cũng như là con hổ rượt đuổi theo một con linh dương, và rằng đứa trẻ đó, đứa trẻ tinh khiết và cao quý đó mà chỉ một ánh mắt thôi cũng đủ làm xiêu lòng kẻ đao phủ. Đứa trẻ đó, đứa con gái của tôi, thưa chủ nhân, đứa con gái của tôi, là máu thịt của tôi, là cả cuộc đời của tôi...

Người khổng lồ ngồi xuống trên một chiếc ghế bành, hai bàn tay ôm lấy đầu và khóc nức nở.

Roland đến bên cạnh anh, đặt bàn tay lên vai anh.

https://thuviensach.vn

Scalabrino ngước lên nhìn.

– Mi hãy nói hết đi, Roland lạnh lùng bảo.

– Tôi muốn nói với ngài việc này: Rằng người đàn ông đó, kẻ sát nhân của thân phụ ngài, kẻ sát nhân của thân mẫu ngài, kẻ sát nhân của con gái tôi, tôi đã kết án ông ta! Và ngay trong đêm nay, hai bàn tay này...

– Không! Roland trả lời dứt khoát.

– Không? Scalabrino nói với một giọng nổi loạn.

Ngài muốn nói gì?

– Rằng người đàn ông mà mi vừa nói không thể chết một cách nhanh chóng và giản dị như vậy được! Đối với cái tâm hồn sâu hiểm đó cần phải có một cái chết khổ hình sâu hiểm...

– Và cái khổ hình đó? Scalabrino hổn hển.

Roland có thêm một nụ cười tái mét. Lần này Scalabrino trông thấy. Và nụ cười đó làm cho tóc anh dựng đứng lên.

Anh rơi trở xuống trong chiếc ghế bành và phập phồng lo sợ.

Bấy giờ Roland nói:

– Hãy chờ ta ở đây. Một giờ, có thể hai giờ. Đến lúc ta trở lại, ta phải tìm thấy sẵn một chiếc xe đi đường, sẵn sàng lên đường, một chiếc xe chắc chắn, mi nghe không, cùng với hai con ngựa tốt.

Scalabrino ra hiệu rằng anh sẽ tuân theo lịnh, và Roland, trùm kín trong chiếc áo khoác, đi ra khỏi lữ quán.

https://thuviensach.vn

XVII
CÁI CHẾT XỨNG ĐÁNG

Khi ra đến bên ngoài, Roland đi thẳng về phía trước. Chàng biết rõ Rome vì đã có lưu trú ở đây một tháng khi chàng được Hội đồng Thập nhân chế cử đến đại diện bên cạnh đức Giáo hoàng.

Việc đó đã xảy ra quá lâu!

Roland thấy dường như cả một thời gian vĩnh viễn chia cách chàng với thời kỳ sung sướng mà chàng đã làm cuộc hành trình đó, phung phí vàng và những hành động sôi nổi điên cuồng thời tuổi trẻ. Chàng đã tham dự một cuộc lễ tổ chức ở dinh thự Imperia. Chỉ mới có chín năm trôi qua.

Chính trong cuộc lễ đó, mà nàng kỹ nữ danh tiếng đã trông thấy chàng!

Chính ở đó mà nàng đã si mê chàng, với một sự đam mê cuồng loạn đã đưa nàng đi đến tội ác!...

Và chính bây giờ, Roland đang đi thẳng đến tòa dinh thự đó...

Trong lúc chàng đi dọc theo một con đường phố tối tăm, chàng gặp hai, ba người lãnh chúa dắt theo bọn gia nhân cầm đuốc, nói chuyện huyên náo và cười ầm ỹ.

Roland đến gần nhóm người, chào hỏi lễ độ:

– Thưa quý ngài, xin vui lòng thứ lỗi cho lòng hiếu kỳ của một người ngoại quốc đang đi du lịch để thưởng ngoạn và học hỏi. Có phải đúng là một vị phu nhân danh tiếng về nhan sắc tên Imperia, đã trở về Rome?

– Imperia người mỹ lệ! Imperia người vinh quang! Imperia người thiêng liêng! Vị lãnh chúa trẻ tuổi nhất dường như là say rượu kêu lên. Nhưng mà thưa ngài, người ta chỉ nói về việc đó ở trong Rome! Ngài ở đâu đến?

https://thuviensach.vn

– Vậy là, Imperia đang ở tại Rome?

– Chúng tôi đang đi đến dự cuộc lễ đầu tiên của nàng.

– Người đàn bà độc ác đã trở về từ bốn ngày qua.

– Sau khi đã để cho chúng tôi thiếu thốn tình yêu trong nhiều năm dài đằng đẵng. Rome đã tắt lịm. Giờ đây, Rome đã sống lại dưới ánh mắt của nàng.

Những tiếng kêu ta thán giao nhau.

– Cám ơn, quý ngài, Roland nói vừa chào.

Nhóm người bước đi. Nhưng vị lãnh chúa trẻ tuổi nhất, ở giữa những tràng cười, bỗng nhiên ngoảnh lại ném ra câu hỏi:

– Này, ngài lãnh chúa ngoại quốc, có phải ngài cũng si tình nàng Imperia thiêng liêng không?...

– Có lẽ! Roland nói với giọng bình tĩnh và lạnh lùng làm đông lại tất cả nụ cười trên môi của những gã trẻ tuổi điên cuồng đó.

Cả nhóm người vội vã bước đi và lặng lẽ biến mất, trong khi Roland từng bước chậm chạp, tiếp tục đi trong bóng tối.

Gần chiếc cầu Quatre-Têtes, một ánh sáng rực rỡ bỗng nhiên chiếu sáng con đường. Và trong vòng ánh sáng, những chiếc xe ngựa, những chiếc kiệu, những tên gia nhân, những tên ăn xin, tất cả đám đông đó hiện ra trước mắt của Roland trong một cuộc huyên náo hỗn độn.

Chàng trông thấy mặt tiền dinh thự chói chan ánh sáng.

Quả thật, tòa dinh thự đó của Imperia, về đến Rome trước Bembo bốn ngày, nàng đã tạo cái đời sống ở Rome, trong sự hành lạc, sự trác táng và sự huy hoàng trong một cuộc lễ xa hoa, trong những gì ngày nay được người ta gọi là một cuộc quay trở về đầy chấn động.

Roland len vào giữa những nhóm người.

Mười phút sau chàng đã ở bên trong dinh thự.

Chàng làm gì ở đó? Chàng đã chuẩn bị kế hoạch nào? Chàng có bị mất hút ở giữa đám đông những vị lãnh chúa không? Chàng có trông thấy Imperia hớn hở hơn bao giờ chăng?...

https://thuviensach.vn

Một giờ sau, chàng đi ra khỏi dinh thự mà không bị nhận diện ở trong đám người ngày càng đông đảo, và vội vàng đi trở lại con đường dẫn đến ngôi quán nơi chàng đã để Scalabrino ở lại.

Vào lúc đó, đã hơn mười một giờ rưỡi.

Roland tìm thấy Scalabrino ở ngoài đường, trước ngôi quán đã đóng cửa từ lâu.

– Chiếc xe? Chàng hỏi.

Scalabrino lấy tay chỉ một khối đen nằm cách đó vài bước. Roland bước đến gần, xem xét các con ngựa, bảo đảm rằng các cửa sổ ở xe được chắc chắn.

– Tốt! Rất tốt! Chàng gầm vang.

– Phải, Scalabrino trả lời với tiếng gầm vang đó, tôi đã quan sát kỹ.

– Mi sẽ điều khiển, Roland nói tiếp.

– Vâng. Đường nào?

– Con đường ta đã đi theo. Bây giờ, theo ta.

Scalabrino nắm lấy dây cương một con ngựa, và chiếc xe chuyển động. Hai người đàn ông đi bộ.

Roland đi thẳng đến cây cầu Quatre-Têtes.

Họ không nói gì với nhau cả.

Chỉ còn cách dinh thự Imperia hai mươi bước, Roland quanh qua bên trái trong một đường phố nhỏ, rồi rẽ qua trái nữa. Chàng đang ở phía hậu tòa dinh thự.

Con đường tối tăm, cái sự tối tăm mà ánh sáng các vì sao trên bầu trời không trăng rọi sáng mờ mờ bằng vài tia sáng lóe lên rồi tắt ngấm.

Ở bên trong dinh thự, người ta nghe những tiếng ồn ào của cuộc lễ.

Roland dừng lại trước một cửa nhỏ.

Một người đàn ông đứng đợi trong chỗ lõm vào của cánh cửa.

– Mi vẫn giữ ý định?

– Đối với số tiền cũng như vậy, vâng, thưa đức ông, người đàn ông nói. – Mi sẽ nhận lãnh một ngàn đuy ca.

https://thuviensach.vn

– Tại Venise, vâng, thưa đức ông.

– Tốt lắm. Mi hãy hướng dẫn ta, rồi mi sẽ trở lại đây canh chừng chiếc xe và giữ ngựa.

– Ngài theo tôi, người đàn ông nói.

Đó là một tên gia nhân trong dinh thự của Imperia.

Gã bắt đầu đi lên một bậc thang dốc đứng, dẫn theo Roland và Scalabrino. Rồi gã đi dọc theo những hành lang, rồi xuống một thang lầu chật hẹp và cuối cùng vào một gian phòng nhỏ được một cây bạch lạp soi sáng. Gian phòng có ba cái cửa.

– Ở đây, tên gia nhân nói, là phòng của phu nhân; ở đây, là một phòng khách.

Gã chỉ liên tiếp cánh cửa bên trái và cánh cửa bên mặt. Còn cánh cửa thứ ba, là cánh cửa họ vừa đi vào.

– Ngài sẽ không lầm lẫn lúc đi trở ra phải không? Người đàn ông hỏi.

– Mi hãy an tâm. Hãy đi đến vị trí của mi nơi chiếc xe.

Tên gia nhân bước đi. Roland tắt cây đèn sáp.

Bấy giờ họ ở trong một cảnh tăm tối hoàn toàn.

Ở bên trái họ, tất cả đều lặng lẽ.

Trái lại ở bên mặt, họ nghe tiếng nhạc, tiếng trò chuyện, những tiếng cười vang.

Tuy nhiên, những tiếng động từ từ lắng dịu.

Roland nghe tiếng nói của Imperia đáp lại những lời từ giã của các quan khách.

Rồi, có một sự im lặng, Scalabrino nắm lấy bàn tay của Roland. Với cái nắm tay đó, Roland đáp lại bằng một cái nắm tay. Và việc đó có thể được diễn dịch như sau:

– Cuối cùng có phải đến lúc chăng?...

– Hãy chờ đợi...

https://thuviensach.vn

Bỗng nhiên, Scalabrino cảm nhận trực tiếp âm điệu của hai giọng nói.

Anh nhận ra ngay hai giọng nói đó.

Hai giọng nói đó, là của Bembo và của Imperia.

Imperia mà anh đã giản dị quăng xuống sông.

– Ôi! Anh lẩm bẩm, có phải là một cơn ác mộng không?

– Thế nào! Roland nói nhẹ trong một hơi thở, nhưng vẫn giữ tất cả sự uy quyền, mi có gì thế?...

– Cái giọng nói đó, thưa chủ nhân!...

– Là giọng nói của Imperia. Mi ngỡ rằng đã nhận chết nàng ta... Mi đã bị lầm lẫn, có thế thôi...

– Ôi!... Tôi mơ mộng...

– Chính là Imperia, ta bảo mi. Imperia đã giao phó con gái của nàng... Đứa con gái của mi, cho Bembo...

Mi còn phàn nàn cái gì?...

Roland lẹ làng đưa bàn tay lên môi của gã khổng lồ để dập tắt tiếng kêu đang nổi dậy, tiếng kêu khủng khiếp và giận dữ.

– Mi nín đi!... Hãy lắng nghe...

•••

Chúng ta đã thấy Imperia đi đến Rome, sửa soạn lại dinh thự của nàng, và chuẩn bị cuộc lễ đầu tiên với một sự hoạt động ồn ào. Chúng ta đã thấy nàng, đến cuối buổi lễ, còn ở lại một mình trong một gian phòng khách của mình, cùng với một người đàn ông vừa gỡ chiếc mặt nạ của ông ta ra, được nàng nhận ra là Bembo.

Khi trông thấy viên Hồng y, Imperia đã run rẩy.

Nàng tin chắc đã để lại phía sau mình tất cả những gì ràng buộc vào một dĩ vãng đáng nguyền rủa!

Việc xuất hiện đột ngột của Bembo đã làm cho nàng kinh hãi.

Nhưng chẳng bao lâu trấn tĩnh lại, nàng hỏi:

https://thuviensach.vn

– Ngài đến đây để làm gì? Kể từ nay, còn có gì liên quan giữa chúng ta nữa?...

– Con gái của bà, thưa phu nhân, Bembo bình tĩnh trả lời khiến cho nàng kỹ nữ rùng mình ớn lạnh.

– Con gái của tôi, nàng nhắc lại.

– Phải, ta nghĩ rằng có lẽ bà sẽ thích thú để nghe nàng đã trở thành ra sao, và ta đã cố ý làm chuyến hành trình này để nói cho bà rõ.

Trong giọng nói của viên Hồng y có một sự mỉa mai cay độc, những sự rung động ghê gớm đến nỗi Imperia hoàn toàn bị kích thích.

– Con gái tôi! Nàng nói tiếp. Ôi! thưa ngài, con gái tôi không còn phải là con gái tôi nữa, ngài biết điều đó. Thật sự, nó có quá đầy đủ đức hạnh đối với tôi. Và vì đức hạnh của nó thiếu sự khiêm tốn, nó đã nói thẳng trước mặt tôi những lời gần như là lời khiển trách... Tuy nhiên, Chúa biết rằng tôi đã yêu thương nó đến đâu... Nhưng tại sao ánh mắt của nó theo đuổi mãi tôi với một vẻ khinh bỉ?...

– Và nhất là, Bembo nói, tại sao nàng lại có sự bất hạnh đi yêu thương cùng một người đàn ông với bà.

– Ngài hãy im đi! Nàng gầm vang. Ngài đừng bao giờ nhắc đến người đàn ông đó trước mặt tôi, đừng bao giờ!

– Người ta sẽ nói rằng việc đó làm cho bà sợ hãi?...

– Việc đó hoặc là việc khác. Chúng ta hãy bỏ qua. Ngài có gì để nói với tôi?

Cái kỷ niệm về Roland bỗng nhiên bị đánh thức như vậy làm cho nàng rung động với một sự xúc động lạ lùng.

Bembo ghi nhận tất cả những chi tiết đó và xây dựng một kế hoạch.

– Bà bạn thân mến, ông nói, bà hãy trở lại cái buổi tối giống như buổi tối hôm nay, lúc đó bà bảo ta: Bianca đã bỏ trốn. Ngài sẽ bắt kịp nó trên đường đi Mestre.

– Rồi sao?

– Rồi sao! ta chỉ nhảy một bước cho tới con đường đi Mestre, ta có may mắn gặp được con gái bà, ta đã quyết định có được nàng, do lời

https://thuviensach.vn

thuyết phục hoặc là do cách khác, để đi theo ta về Venise, và bấy giờ...

– Ngài hãy kết thúc, thưa ngài Hồng y, người mẹ của Bianca lạnh lùng nói.

– Bấy giờ, nàng tự tử ngay dưới mắt ta bằng một nhát dao găm.

Mặc dù cái bổn phận đó, rất nặng nề, chúng tôi cũng phải cho cái cảnh tượng ghê gớm đó tất cả ý nghĩa của nó, bằng cách ghi nhận rằng Bembo thốt ra những lời nói đó mà không có một cái rung động nào của cơ thể, của con tim hoặc là của tâm trí.

Nét mặt Imperia hơi tái xanh.

– Thế là Bianca đã chết... Nàng ấp úng.

– Đã chết, Bembo nói.

Có lẽ vào lúc đó Imperia cảm nhận một sự hối hận của cái tình mẫu tử mà nàng đã dập tắt.

Nhưng, nếu như nàng thật sự có một sự hối tiếc nào đó, nếu như trong cái tâm hồn xấu xa đa dạng khó hiểu của nàng, cái kiệt tác đồi bại đó, biểu lộ trong một giây một sự hối hận nào đó, nếu như tạo hóa muốn thúc đẩy nơi nàng một tiếng kêu la khốn khổ, thì không có một dấu hiệu nào biểu lộ ở bên ngoài.

Chắc chắn rằng tâm hồn người mẹ đã chết hẳn ở trong lòng Imperia.

Chỉ riêng có tâm hồn nàng kỹ nữ còn sống.

– Tốt hơn cần phải như thế, nàng lẩm bẩm, suy tư.

Và đó là tất cả lời điếu tang cho cô thiếu nữ Bianca bất hạnh đáng thương, nàng đã chết vì muốn cứu sống mẹ mình.

– Nhất định, chúng ta sẽ thỏa thuận với nhau, Bembo gầm vang.

Quả thuật, họ đều thật giống như nhau.

Cả hai đều hoàn toàn ghê tởm.

Bembo thản nhiên, ngồi xuống, và nói:

– Bà bạn thân mến, đây là những gì ta đến nói với bà. Ta thấy hoàn toàn tự nhiên là một cái tin như thế phải được do chính ta mang đến cho bà.

https://thuviensach.vn

– Tôi cám ơn ngài, Imperia nói.

– Nhưng chưa phải là hết, viên Hồng y nói vừa gác chân này lên chân kia, chưa phải là hết. Ta có nhiều dự án khác nhau để đưa ra cho bà, những dự án mà bà sẽ chấp nhận, ta tin chắc như vậy, nếu như bà muốn giữ chẳng những ở tại Rome cái vị trí đẹp đẽ mà bà đã chiếm được, mà còn ở...

– Ôi! Imperia ngắt lời gần như rất dữ dội, đừng có những lời hăm dọa, ngài thân mến! Rất tốt ở Venise, nơi mà tôi run sợ trước Hội đồng Thập nhân chế, vì một nhát dao găm khốn khổ tặng cho gã Davila đó...

– Cho nên, đâu có phải với cái kỷ niệm đó mà ta định làm cho bà run sợ, Bembo nói với một giọng khàn.

Bembo đã lấy lại thái độ của một người luyện tập thú cần phải đắc thắng đi ra khỏi chuồng ác thú, nơi ông đã đi vào.

Imperia ngồi ngang mặt cánh cửa vào phòng.

Bembo quay lưng về phía cửa đó.

– Có những kỷ niệm khác, Bembo nói tiếp với cái giọng dữ dằn của ông. Người ta sẽ thật sự nói rằng bà đã bỏ quên cái hiệp ước ràng buộc giữa chúng ta. Đó không phải chỉ là tội ác mà thôi, đó là sự bảo vệ chung của chúng ta... Vậy ai sẽ bảo vệ cho bà nếu không phải là ta!

– Bảo vệ cho tôi! Imperia ấp úng. Để chống lại ai?...

– Bà biết điều đó!... Ta không cần phải nói tên của ông ta ra! Có ai biết rằng một ngày kia ông ta sẽ đi đến Rome!...

– Ngài nín đi! Ngài hãy nín đi!...

– Bà thấy rõ, thưa phu nhân!... Ta đã nói với bà rằng: Có ai biết được vào một buổi tối đẹp trời nào đó,

Roland Candiano mà bà đã làm cho bị kết án, mà bà đã quăng vào trong các cái giếng, sẽ không rượt đuổi theo bà để báo thù!... Có ai biết rằng bỗng nhiên, ông ta sẽ không xuất hiện ngay cả ở đây, bởi vì bà không biết rằng... Nhưng mà, bà có gì thế, thưa phu nhân?...

Mặt Imperia tái mét, biến sắc, đôi mắt lồi ra, nhìn sững một cái gì đó mà viên Hồng y không thấy.

https://thuviensach.vn

Bembo quay đầu qua tự nhiên do bản năng.

Ông trông thấy Roland Candiano.

Một tiếng rên rỉ kinh hoàng bật lên từ đôi môi của viên Hồng y. Ông làm một cố gắng để đứng lên, với cái cảm giác là ông sắp sửa chạy trốn, chạy trốn trong một cuộc chạy đua lẹ đến chóng mặt. Nhưng mà sự thật, ông ở nguyên tại chỗ như trời trồng, không thể làm một cử động. Duy chỉ có, khi Roland bước tới đâu, chiếc đầu của ông quay theo về phía chàng, và đôi mắt ông theo dõi chàng từng bước. Cái cảnh tượng câm lặng giữa ba nhân vật đó có một cái gì rất khủng khiếp. Roland vẫn bước cho đến trước mặt Imperia. Chàng dường như không thấy Bembo. Trong một lúc, người này cảm thấy mối hy vọng điên rồ rằng Roland không phải đến vì ông ta.

Nhưng đột nhiên, ngay vào cái giây đó, ông có một cái rùng mình ghê gớm. Một bàn tay dữ dội vừa đặt mạnh lên vai ông, và viên Hồng y, ngước lên, thấy cách gương mặt mình hai ngón tay là gương mặt của Scalabrino.

Tiếng kêu la kinh hoàng từ nơi đáy lòng ông dâng lên bị dập tắt hẳn: Scalabrino vừa nhét giẻ vào miệng viên Giám mục.

Một khi trám xong miệng Bembo, gã khổng lồ ôm ngang lưng ông và mang ông ra khỏi phòng khách.

Imperia, gần như điên cuồng, đã chứng kiến cảnh tượng mau lẹ đó mà không thể thốt ra một lời.

Scalabrino và Bembo biến mất, nàng mới cảm thấy bớt căng thẳng.

Nàng nhìn Roland hiện ra trước mắt nàng uy nghiêm và gần như là âu sầu, chớ không phải nghiêm khắc và tàn nhẫn.

– Chao ôi! Bấy giờ nàng ấp úng với một nụ cười miễn cưỡng, thú thật rằng thiếp đã sợ hãi... Một lúc...

Thiếp ngỡ rằng... Ngài sắp sửa cười... Thiếp ngỡ rằng chính thiếp... Mà chàng muốn làm hại... Thiếp điên cuồng... Có phải không? Ngài không muốn làm hại một người đàn bà... Thiếp biết điều đó... Thật vĩ

https://thuviensach.vn

đại, thật độ lượng... Ngài không muốn tự làm giảm sút... Bởi một vụ giết người...

– Thưa phu nhân, Roland nói, bà sắp sửa chết.

Nàng bước lùi lại, hốt hoảng, đảo quanh mình đôi mắt điên cuồng.

– Chết!... Tạo sao? Tại sao vậy?...

Roland để lên bàn một cái chai nhỏ.

– Đây là, chàng nói tiếp, một thứ thuốc độc sẽ không làm cho bà đau đớn. Bà đã giết chết Davila, thưa phu nhân, và việc đó không liên quan đến ta. Bà đã giết chết con gái của bà, và việc đó làm cho bà trở thành một người đàn bà vô cùng khủng khiếp. Bianca đã chết.

Bà cũng sẽ chết.

Nàng bật cười lớn.

– Giết ta! Nàng kêu lên vừa nghiến răng. Giết ta, trong lúc cuộc đời rất đẹp đẽ đã hiến dâng trước mặt ta! Ngài điên rồi, thưa ngài!

– Cuộc đời, Roland nói, cũng hiến dâng đẹp đẽ cho Léonore mà bà đã kết án; cho Bianca mà bà đã giết chết; cho ta mà bà đã dâng hiến cho niềm bất hạnh. Bà không hiểu rằng đã có khá nhiều tai biến và tội ác sao? Và rằng cuộc sống cho bà, là cái chết cho tất cả những ai đến gần bà? Thôi nào, thưa bà, bà có một phút để cho bà quyết định...

– Ôi! Nàng nói vừa tháo tung đầu tóc do một cử chỉ khủng khiếp bi thảm, ngài đã điên, ta bảo ngài!... Ta, giết chết ta!... Hãy giết ta đi, nếu như ngài muốn...Nếu như ngài có thể!...

Vào lúc đó, Scalabrino hiện ra và đứng sững trước cửa.

– Bọn sát nhân! Nàng gầm vang. Chính bản thân các người là bọn sát nhân! Nhưng đừng có tưởng rằng ta để cho sát hại mà không chống cự... Ta sẽ tri hô lên... Cứu ta! Cứu ta!...

Ngay lúc đó, Roland xông đến nàng. Chàng nắm lấy một cườm tay nàng và kéo cho đến trước chiếc bàn, nơi chàng đã đặt cái chai nhỏ.

– Thưa bà, chàng nói lạnh lùng, hãy chọn lựa giữa thuốc độc này và tên đao phủ ở Venise.

https://thuviensach.vn

– Tên đao phủ! Nàng ấp úng.

– Ta không biết ai đã tố cáo bà, thưa phu nhân, nhưng vào ngày ta rời khỏi Venise, một số tiền năm trăm ê-quy được hứa hẹn thưởng cho ai có thể chỉ dẫn cho Hội đồng Thập nhân chế biết nơi nào Imperia, người đàn bà giết chết Jean Davila, đã bỏ trốn.

– Tên đao phủ! Nàng nhắc lại, với vẻ kinh hoàng. Không! Không! Không có việc đó!... Tôi sẽ tự tử... Tôi thề với ngài... Nhưng hãy để cho tôi sống thêm một giờ nữa.

– Một chiếc xe đậu sẵn trước cửa dinh thự đang chờ chúng ta. Nếu như bà muốn sống thêm một tháng nữa, bà hãy theo ta!

– Không! Không! Ôi không! Xin dung tha! Tôi còn quá trẻã! Xin dung tha! Thiếp đã yêu chàng, Roland!...Thiếp vẫn còn yêu chàng!...

Những lời rên rỉ đó của người đàn bà nghe thật thống thiết.

Roland cảm thấy bị xúc động.

Và có lẽ quả thật chàng sắp sửa dung tha!...

Scalabrino có linh cảm về những gì xảy ra trong tâm hồn của kẻ được anh gọi là chủ nhân không?...

Ai biết?...

Nhưng, vào lúc Imperia quì xuống và giơ hai cánh tay cứng đờ vì tuyệt vọng, với một bước chân nặng nề và trầm tĩnh, gã khổng lồ bước tới cầm lấy chai độc dược. Rồi anh đi đến trước Imperia. Nàng kinh hãi thấy anh đi đến; anh nắm lấy đầu tóc của nàng, lật ngược ra đằng sau và, vì nàng kỹ nữ há miệng sắp buông ra một tiếng kêu la, anh đổ trút chai độc dược vào trong miệng nàng.

Một cái co giật ghê gớm và mau lẹ như ánh chớp làm rung chuyển dữ dội thân thể của Imperia.

Rồi nàng nằm im lìm, hoàn toàn cứng đơ...

Bấy giờ, Scalabrino đứng lên, mồ hôi ướt trán, gương mặt co quắp và với một giọng khàn, anh nói:

– Giờ đây, đến lượt gã kia!...

https://thuviensach.vn

XVIII
NỘI DUNG BỨC THƯ ROLAND ĐÃ VIẾT CHO AREÁTIN

Roland đã chứng kiến cuộc xử tử mà không hề can thiệp. Phải, vào phút chót, chàng có lòng thương hại! Những tiếng kêu la thảm thiết của người kỹ nữ đã làm chàng đau lòng xót dạ. Nhưng mà người cha của Bianca không lúc nào tỏ ra ghê gớm hơn, với một sự man rợ chưa từng có, vào lúc anh nắm lấy đầu tóc của Imperia.

Anh là "kẻ xử tội" thật đúng ý nghĩa của danh từ đó.

Nếu như người ta nghĩ đến những gì Scalabrino đã làm trước kia, nếu như người ta tự bảo rằng người đàn ông đó, đã chịu thiếu thốn biết bao tình thương trong suốt cả cuộc đời mình, thì anh đã cảm nhận ở trong tâm hồn mình tất cả sức mạnh của tình phụ tử. Nếu như mọi người cũng nghĩ rằng đã từ lâu anh bắt đầu tôn sùng đứa con gái của mình là Bianca, thì đứa trẻ đó đã đem đến cho anh một đời sống mới, đã đem đến cho anh những niềm vui xa lạ. Và đứa trẻ đó bị Imperia lạnh lùng giao phó cho Bembo, bấy giờ, người ta sẽ thấy trong hành động của anh chỉ là thể hiện cái việc bí mật và chính đáng được người ta gọi là công lý.

Nhưng mà có cần gì phải giải thích hành động đó?

Chúng tôi không có kỳ vọng chứng minh những người đàn ông tốt hay xấu như là con người của họ. Chúng tôi chỉ thuật lại có thế thôi.

Imperia nằm chết ở giữa gian phòng khách mà mới một giờ trước đó, đầy ắp những kẻ chiêm ngưỡng nàng.

Chính ở nơi đây sáng hôm sau người ta tìm thấy nàng.

Rome tổ chức cho nàng cuộc tang lễ huy hoàng,

Rome chịu tang nàng và lập một đài kỷ niệm tưởng nhớ nàng trên một quảng trường công cộng.

https://thuviensach.vn

Còn về Roland, chàng đã dẫn Scalabrino rời khỏi ngay gian phòng khách tang tóc, đi ra chiếc xe đang đậu chờ chàng.

Scalabrino đã mang Bembo ra chiếc xe đó.

Anh để ông ngồi vào xe thật chắc chắn, rồi khóa chặt các cửa xe và đi trở lên, như chúng ta đã thấy.

Roland ngồi vào trong xe, ngang mặt viên Hồng y. Scalabrino trèo lên ngồi trên ghế, và chẳng bao lâu chiếc xe nặng nề ra khỏi Rome, được hai con ngựa kéo chạy vùn vụt trên con đường đi Florence, trên con đường đi Venise!

Khi Bembo bị Scalabrino chụp lấy và mang vào trong xe, ông đã tự nhủ:

– Đây là phút cuối cùng của ta. Ta sắp chết.

Ông bất tỉnh trong xe. Và trong cơn bất tỉnh đó, ông có cái cảm giác thật sự là ông đã chết.

Đến lúc ông tỉnh lại, khi những cái xóc mạnh của chiếc xe kéo đã đánh thức ông ra khỏi cơn hôn mê mà ông đang đắm chìm, cái việc mà ông cảm nhận đầu tiên, đó là một sự kinh ngạc thấy mình ở đây, trong cái xe ngục tù đang lăn.

Rồi, sau vài giờ, ông thấy người ta không động chạm gì đến mình, ông từ từ lấy lại tinh thần của mình.

Người ta đưa ông đi đâu?

Người ta muốn làm gì ông?

Những câu hỏi không có giải đáp. Cái việc rõ ràng nhất, là người ta không giết chết ông, mà người đàn ông ngồi ngang mặt ông, bình tĩnh và lặng lẽ, tỏ ra không muốn làm thiệt hại đến ông.

Người đàn ông đó, là Roland.

Bembo ngắm nhìn chàng, quan sát tỉ mỉ và cuối cùng tự bảo:

Thật khó có thể nghĩ rằng người đàn ông này lại kết án tử hình ta. Thế ông ta muốn gì?

https://thuviensach.vn

Bấy giờ, ý nghĩ về Hắc-Động trở lại với ông, và nó luôn ám ảnh tâm trí ông.

Phải, chính là việc đó: Roland muốn ném ông một lần nữa vào một gian ngục tối.

Ông rùng mình.

Nhưng mà người ta vẫn ra khỏi những gian ngục tối được giữ gìn cẩn mật nhất!

Đêm đầu tiên, chiếc xe chạy mà Bembo không thốt ra một lời nào.

Người ta đã rút giẻ trám miệng ông trong lúc ông bất tỉnh, và người ta còn mở cả những dây trói cho ông.

Vào một lúc, với những sự thận trọng đề phòng, Bembo thử quan sát chiếc cửa sập nhỏ ở trên cửa xe xem có thể mở được không. Bấy giờ ông nhận ra những cửa sập đều được khóa chặt ở hai đầu.

Ngày hôm sau, người ta ngừng lại nghỉ vào lúc mười hai giờ trưa. Một cánh cửa xe được mở, Roland đi xuống.

Nửa giờ sau, cánh cửa lại được mở ra.

Bembo thấy rằng chiếc xe được ngừng ở giữa cánh đồng trống trải.

Scalabrino hiện ra và nói, mà không nhìn đến Bembo.

– Ông có muốn ăn không?

– Không, cám ơn, viên Hồng y đáp lại, hy vọng rằng vẻ sầu thảm sẽ gợi lòng thương xót cho những kẻ bắt mình.

Bấy giờ Roland bước lên xe và chiếc xe tiếp tục chạy vùn vụt.

Bembo cảm thấy hoàn toàn vui vẻ. Càng lúc ông càng tin chắc rằng ông không bị kết án tử hình.

Trong ngày hôm đó, ông muốn được biết về số phận của mình.

– Thưa ngài... Ông nói với một giọng cầu khẩn.

Roland không trả lời, không nhìn đến ông.

Chỉ có sự im lặng tuyệt đối, giá lạnh, Bembo ngồi nép sát, run rẩy ớn lạnh.

https://thuviensach.vn

Nhưng trong đêm, khi chiếc xe ngừng lại nữa và cũng như lần đầu tiên, Scalabrino hỏi ông muốn ăn không, ông đáp lại:

– Ăn.

Đến lúc chiếc xe tiếp tục lên đường, Bembo gần như được an tâm, bắt đầu quyết định chấp nhận cuộc phiêu lưu.

– Ông ta nắm giữ ta, ông nghĩ thầm. Tốt. Ông ta sẽ quăng ta vào trong một ngục tối. Dĩ nhiên. Nhưng mà ta sẽ ra khỏi, trong sáu tháng, trong một năm, chưa kể đến việc bất ngờ xảy đến. Và lúc bấy giờ, sẽ đến lượt của ta. Nhưng mà ta, lần này ta sẽ không quăng ông ta vào trong ngục tối!

Giờ đây, tất cả những ý nghĩ của ông quay về cái thời kỳ mơ hồ là lúc ông sẽ được tự do, ông sẽ tóm lấy Roland.

Ông nghĩ ra những khổ hình ở trong đầu.

Và thỉnh thoảng, khi ông nghĩ ra được một sự khám phá mới lạ hay ho, một nụ cười tái mét làm nhăn nhó đôi môi ông.

Chuyến đi về từ Rome đến Padoue kéo dài tám ngày.

Trong vòng tám ngày đó, Roland không nói một lời nào với viên Hồng y.

Đến Padoue, thay vì rẽ về phía các đầm nước mặn, chiếc xe chạy thẳng đến Mestre.

Bembo hoàn toàn không hiểu rõ mình đang ở đâu.

Ông chỉ cho rằng Roland sẽ đưa ông đi về một hang động nào đó giống như Hắc-Động và rằng cái sào huyệt đó không ở xa Venise.

Đến Mestre, chiếc xe ngừng lại khá lâu. Trong lúc ngừng đó, Roland đi xuống xe và được Scalabrino thay thế.

Rồi người ta tiếp tục lên đường mà không thấy

Roland trở lại.

Bembo nghĩ thầm:

– Chắc ta đã đến nơi. Ta sẽ không gặp lại ông ta nữa...

https://thuviensach.vn

Tuy nhiên, nếu như ông không thể trông thấy gì ở bên ngoài, thì ông có thể nghe, và ông hiểu rằng kể từ trạm ngừng chót, một toán kỵ sĩ khá đông cưỡi ngựa theo hộ tống chiếc xe.

Roland đã làm gì?

Chàng đi thẳng đến ngôi nhà mà chàng đã thuê để cho Juana, Bianca và ông lão thủ tướng Candiano ở lúc trước.

Roland đi vào trong ngôi vườn.

Vào lúc đó, đêm xuống.

Roland gõ cửa ngôi nhà một cách đặc biệt và được người trong nhà mở ra ngay.

Một người đàn ông có gương mặt hơi sợ sệt hiện ra.

Người đàn ông đó, là Pierre Arétin.

Trông thấy Roland, Arétin thốt ra một tiếng thở dài hài lòng và càu nhàu với mình:

– Cuối cùng!... Thêm ba ngày canh giữ nữa, và bởi cái bụng của Pocofila, ta sẽ trở nên điên cuồng...

– Ông có theo đúng những chỉ thị của ta?

– Đúng theo từng điểm một, Arétin đáp lại. Đi theo tôi, và ngài sẽ thấy.

Roland đi theo Arétin. Ông mở một cánh cửa và đi vào một gian phòng bên cạnh.

Tại đây, một quang cảnh lạ lùng hiện ra trước mắt.

Gian phòng được soi sáng bởi ánh sáng vàng nhạt của hai ngọn nến đặt ở mỗi bên một chiếc bàn thấp dựng lên trên những cái giá gỗ.

Một vật hình hộp chữ nhật đặt trên chiếc bàn đó, được che phủ bằng một tấm vải trắng mà những nếp gấp rớt xuống, làm nổi bật những cái giá gỗ đỡ cái bàn, một loại giàn tạm, hình chữ nhật.

Một thiếu phụ trẻ ngồi ở cuối gian phòng, với một dáng điệu suy tư buồn bã.

https://thuviensach.vn

– Đó là Perina, Arétin nói nhỏ. Nàng bị quỷ ám và quyết lòng xin đi theo tôi. Chắc ngài không được hài lòng về điều đó, bởi vì ngài dặn tôi phải có một mình mà thôi. Vả lại nàng đã hết sức khẩn khoản...

Roland ngắt lời Arétin bằng một cử chỉ.

Chàng đi đến chiếc bàn và giở tốc tấm vải trắng lên. Bấy giờ cái vật thuôn thuôn dưới tấm vải hiện ra.

Đó là một quan tài.

Trên nắp hòm bằng cây sồi, một hàng chữ được kẻ bằng những chiếc đinh đầu đen bóng liền nhau.

Đây là hàng chữ:

BIANCA

Con gái của Imperia Từ trần lúc mười sáu tuổi

Bị giết chết

Bởi vị Hồng y – giám mục

Bembo Roland từ từ buông tấm vải rớt xuống. Và Arétin đang nghiêng mình, liền đứng thẳng lên vừa lẩm bẩm:

– Theo lịnh của ngài, tôi đã đặt cô gái nhỏ đáng thương vào trong ba chiếc quan tài; chiếc thứ nhất bằng cây bách hương, chiếc thứ nhì bằng kim khí và chiếc thứ ba bằng cây sồi; tôi hết sức khó nhọc để tự mình kẻ hàng chữ được ngài chỉ dẫn trong thư, tôi còn cực khổ hơn nữa khi cho chở quan tài đến đây. Bởi lũ quỷ!

Thay vì làm lại một việc như thế, tôi thích thà là ở giữa một cuộc hỗn chiến mà thuở xưa Jean de Médicis thường cho tôi thấy hơn.

– Những người đàn ông đã chở chiếc quan tài?...

– Không biết gì cả. Được bọn gia nhân của tôi giúp đỡ, tôi đã xếp tất cả vào trong một cái thùng lớn.

– Tốt lắm, Roland bảo. Bây giờ ông có thể trở về Venise.

Và chàng quay sang Perina:

https://thuviensach.vn

– Này thiếu nữ, chính nàng đã chỉ cánh cửa cho ta ở trong dinh thự chủ nhân của nàng, cánh cửa gian phòng nơi xảy ra vụ giết người? – Chính là nàng! Arétin nói. Chính nàng đã kêu lên, vào lúc tôi sắp sửa kêu lên.

Roland rời khỏi gian phòng tang lễ và theo sau là Arétin và Perina. Trước khi đi ra, nàng đặt môi hôn lên tấm vải, để tỏ dấu vĩnh biệt cuối cùng...

– Và nàng đã muốn đi theo để đưa thi thể của cô bé đáng thương cho đến đây? Bấy giờ Roland nói tiếp.

– Tôi mới trông thấy nàng chỉ vài giờ đồng hồ, và tuy nhiên tôi rất thương mến nàng.

– Này thiếu nữ, hãy nghe ta nói và nên hiểu rõ ta. Ở trong dinh thự chủ nhân của nàng tại Venise, nàng có được sung sướng không?... Nếu như không được sung sướng, nàng nên nói ra với ta, đừng lo ngại... Ta tin chắc rằng Arétin sẽ bằng lòng rời khỏi nàng, và lúc bấy giờ ta sẽ lo đến đời sống và hạnh phúc cho nàng.

– Nàng được tự do, Arétin kêu lên, nàng được tự do, bởi tất cả các vị thánh! Nhưng ông đã tái mặt.

Perina nhìn Arétin và rưng rưng nước mắt. Nàng lẩm bẩm:

– Tôi sẽ ra sao nếu như tôi rời khỏi chàng?... Ai sẽ săn sóc chàng như là tôi, khi chàng bị đau ốm? Và ai sẽ lau đôi mắt chàng khi chàng than khóc?

Arétin đứng lặng một lúc, bàng hoàng sửng sốt.

– Vậy thì, ông nói với giọng nghẹn ngào bởi sự xúc động thật sự, Perina, nàng không muốn rời bỏ ta sao?

Vị lãnh chúa mà nàng thấy đây cực kỳ hùng mạnh.

Ngài sẽ làm cho nàng giàu có như lời ngài nói, bởi chẳng bao giờ ngài nói dối...

– Chúng ta hãy đi, thưa chủ nhân, Perina nói giản dị với giọng dịu dàng của nàng.

https://thuviensach.vn

Những giọt nước mắt, những giọt nước mắt thật sự chảy ra từ con tim, bấy giờ lăn dài trên má của Pierre Arétin.

– Ta cũng được yêu thương đến thế sao! Ông nói vừa giơ cao hai cánh tay trong một cử động biểu hiện sự vui sướng và cảm động tột độ... Perina hỡi, Perina, viên trân châu êm ái hiền hậu của ta! Ôi Perina, nàng còn dịu dàng hơn cả ánh trăng, ta muốn rằng tên tuổi của nàng sẽ được lưu truyền mãi mãi cho hậu thế. Và trong lúc chờ đợi, kể từ đây cái vai trò hầu gái thật không xứng đáng với nàng. Đi theo ta... nàng sẽ là người vợ chánh thức của Arétin!

– Thầy Pierre, Roland nói, cái ngày đó, ông sẽ đến đòi hỏi ta số tiền ba mươi ngàn ê-quy được ta cấp cho để làm của hồi môn cho người thiếu nữ này. Bây giờ, đi đi... Hãy đi đi.

– Thưa chủ nhân! Arétin kêu lên, sung sướng, ngài thật cao cả và công minh...

Vài phút sau, Pierre Arétin và Perina rời khỏi ngôi nhà, đi đến "Mặt trời bằng bạc", ngôi lữ quán mà tại đây trước kia Arétin đã bán những con ngựa cho Roland.

Sáng hôm sau, họ rời khỏi Mestre và đến tối, họ về đến dinh thự Arétin, tại đây chẳng bao lâu quý độẳc giả sẽ gặp lại họ.

https://thuviensach.vn

XIX
NGÔI MỘ CỦA BIANCA

Chiếc xe chở Bembo vừa ra khỏi Mestre, đi theo con đường Trévise và được hộ tống bởi mười hai người kỵ sĩ, đã đi đến những khe núi La Piave, rồi cuối cùng ngừng lại trước Hắc-Động.

Trong cái phần chót của chuyến hành trình, viên Hồng y đã gần như khôi phục lại hết sự yên tĩnh của tinh thần. Trong tám ngày đó, ông đã dự tính hết từ kế hoạch này đến kế hoạch khác và cuối cùng tự nói thầm:

– Trước hết hãy xem ông ta để ta ở đâu; cho đến đây, không thể làm gì được.

Mối thù hận của ông đối với Roland không thể tăng thêm, bởi vì nó đã lên đến cực điểm. Nhưng một hiện tượng khá kỳ quái nảy ra trong trí của viên Hồng y. Roland từ lâu đã gieo cho ông một nỗi khủng khiếp, giờ đây ở trước mắt ông, Roland không còn phải là người trả thù ghê gớm và tàn nhẫn như ông đã hình dung.

Có lúc ông còn càu nhàu với một nụ cười ngạo nghễ:

– Ở địa vị ông ta, nếu như ta nắm được Bembo, thì chắc chắn Bembo phải chết! Ai biết được? Mặc dù ta đang là tù nhân, ta có thể còn làm cho ông ta sợ hãi!... Chà! Miễn là ta thành công khi thoát khỏi tay ông ta! Và lúc đó không phải là một gian ngục thất, mà ta, ta sẽ tìm cho ông ta!... Địa ngục! khi ta đánh, ta đánh vào đúng chỗ tốt!... Thôi nào! Thôi nào! Tất cả đều chưa thất bại, bởi vì ông ta còn để cho ta sống, thằng ngốc!

Đến lúc chiếc xe ngừng và người ta đưa ông xuống, với một ánh mắt lẹ làng, ông quan sát phong cảnh và mặc dù trời tối, ông nhận ra nó.

– Hắc-Động, ông nghĩ thầm. Ta đã nghi ngờ...

https://thuviensach.vn

Scalabrino đã nắm một cánh tay ông, lôi ông đi.

Một cánh cửa được mở ra.

Scalabrino đẩy ông đi tới và bước vào sau lưng ông.

Trước sự ngạc nhiên của ông, Bembo thấy mình không phải ở trong một gian ngục tối danh tiếng, mà ở trong một gian phòng được bày biện khá tiện nghi.

Scalabrino đã khóa ba vòng khóa và ngồi xuống trên một chiếc ghế, không nói một lời.

Từng lúc, mạch máu ở thái dương của anh căng phồng, đôi mắt đỏ ngầu, và thỉnh thoảng, một cái rung nhanh biểu lộ từ một cơn giông tố thù hận nào đã lồng lộn thổi vào trong tâm hồn gã khổng lồ.

Bembo ngồi xuống một chiếc ghế bành

Gian phòng được soi sáng bởi một ngọn đuốc.

– Có phải ta sẽ bị giam ở đây không? Viên Hồng y nghĩ thầm.

Thời gian trôi qua. Một sự im lặng hoàn toàn ngự trị ở xung quanh. Vào một lúc, Bembo thấy dường như người canh gác mình đã ngủ.

Ông đứng dậy, tim đập thình thịch, và bước một bước về phía cửa.

Scalabrino đặt chiếc ghế của mình trước cánh cửa và ngồi dựa lưng vào.

Viên Hồng y giả bộ bước đi vài bước và trở lại ngồi vào ghế.

– Điên khùng, ông nghĩ thầm. Quá hấp tấp!... Nhưng ta suy đoán rằng sẽ có nhiều cơ hội...

Cuối cùng ông ngồi ngủ quên trên ghế.

Ông ngủ lâu với một giấc ngủ đầy ác mộng, và còn thốt ra những lời hăm dọa ngấm ngầm bị đứt quãng.

Đột nhiên ông có cái cảm tưởng rằng một kẻ nào đó ở gần bên đang nhìn ông và đánh thức ông dậy, đồng thời cái cảm giác của một luồng gió lạnh.

Ông mở mắt ra và thấy cánh cửa mở.

Trên bàn, cây đuốc cháy lụn từ từ, vừa hết.

https://thuviensach.vn

Roland đang đứng trước mặt ông.

Viên Hồng y hoảng hốt, đứng thẳng lên.

– Lại đây, Roland nói.

Và chàng đi ra, để cửa mở.

Bembo đứng chết trân tại chỗ trong vài giây với một sự khủng khiếp khó tả. Rồi một luồng hy vọng đột nhiên dâng lên trong đầu óc ông, và ông bước qua cửa.

Bây giờ ông ở trong một hành lang vắng vẻ.

Ở bên tay mặt về phía cuối động, tất cả đều tối tăm; bên tay trái, có một ánh đèn hắt ra những ánh sáng lờ mờ.

Bembo run rẩy với một sự vui mừng khó tả.

Ông len lén rẽ qua tay mặt.

Ông đã hy vọng gì khi đi sâu vào trong động? Có lẽ là để tìm một lối thoát để chạy trốn, hoặc có lẽ để ẩn núp chăng...

Nhưng đến cuối mười bước, ông bỗng đụng phải ba người đàn ông, họ không thốt một lời, đẩy ông, dồn ông về phía vào cửa động.

Bấy giờ Bembo vội vàng bỏ chạy. Khi thấy ba người đàn ông không đi theo ông, ông nghĩ ra cách chạy nhào ra bên ngoài, cúi đầu lao vào tất cả những ai toan ngăn cản ông.

Ông chỉ nhảy vài cái là ra đến bên ngoài, trên miếng đất bằng trải rộng ra trước cửa vào động và đột ngột bị chắn lại bởi một cái dốc đứng trên cái vực sâu mà con sông La Piave đang gầm thét dưới đáy vực.

Ông đột nhiên đứng lại, và một lời nguyền rủa thốt ra từ cái miệng sùi bọt mép của ông, xung quanh ông, độ một trăm kẻ lạ mặt mang khí giới đang vây chặt thành ba vòng người. Cái vòng chật hẹp, lởm chởm dao găm.

Bembo hiểu rằng ông gặp nguy cơ, và một cơn chóng mặt xâm chiếm lấy ông trong một phút, ông lảo đảo, khiếp sợ. Nhưng do một cố gắng cuối cùng, ông trấn tĩnh lại, nhìn xung quanh và phía trên mình.

https://thuviensach.vn

Ở xung quanh, đó là vòng người gồm những bạn đồng hành của Roland đứng thản nhiên; bên trên, là bầu trời xanh nhạt nơi những ngôi sao cuối cùng đang tắt lịm và rạng đông vừa bắt đầu hiện ra một màu trắng đục của buổi sáng tinh sương.

Trong lúc đó, Bembo nghe tiếng những nhát cuốc đập vào đá hoa cương ở phía sau những hàng người dày đặc, cũng như có khá nhiều thợ đang tiến hành một công việc bí mật và cấp bách.

– À này! Ông gầm lên vừa ném ra xung quanh với ánh mắt đầy hận thù, họ muốn gì ở ta?

– Ta sẽ nói cho ông biết! Một giọng nói cất lên làm cho Bembo rùng mình.

Roland hiện ra trong vòng người.

Bembo nhìn sững chàng với đôi mắt man rợ.

Roland bước đến gần và đặt bàn tay lên vai ông.

Viên Hồng y quỵ xuống dưới bàn tay đó.

– Trước kia, Roland nói với giọng bình tĩnh, ông là một người đáng thương bị mọi người xua đuổi và khinh bỉ. Ông gây ra một sự ngờ vực tự nhiên, và mọi người xa lánh ông. Một người đàn ông duy nhất đã tỏ lòng thương hại về sự cô độc của ông, cho sự khốn khổ vật chất và tinh thần của ông, và đã nhận ra trí thông minh và sự cương nghị của ông, nên kết bạn cùng ông. Ông ta đưa ông vào gia đình của thân phụ mình, nhận ông ngồi chung bàn với mình, cuối cùng đưa ông lên con đường giàu sang. Đây là những gì mà ông đã báo đáp cho ta: Ông đã làm mù mắt thân phụ ta, ông đã giết chết thân mẫu ta, và ta, ông đã kết án ta phải chết trong những cái giếng.

Bembo bật cười vang với cái giọng nghe ghê rợn.

– Ta thù hận mi! Ông ta gầm vang; ta thù hận mi hơn bất cứ ai ở trên đời, hơn tất cả những ai khinh bỉ ta, và ta vẫn còn thù hận mi với tất cả sức lực của ta.

– Được. Lần đầu tiên, ta bắt ông và ta giam ông ở đây.

https://thuviensach.vn

Như thế ta hy vọng rằng trong sự cô đơn, ông sẽ hối hận về điều ác mà ông đã làm, và một ngày kia sẽ đến lúc mà ta có thể tha thứ cho ông. Được giải thoát, ông lại tiếp tục hành động một cách xứng đáng hàng loạt tội ác của ông bằng cách giết chết một thiếu nữ. Này, nàng thiếu nữ đã làm gì đến ông?

Bembo nắm chặt hai tay gầm vang:

– Ta yêu thương nàng. Ta đã thề rằng nàng sẽ phải thuộc về ta, về một mình ta. Và nếu như nàng còn sống... Chà! Nếu như nàng còn sống!...

– Ông sẽ giết nàng!

– Không! Bembo nói khảy, chiếc miệng méo xệch bởi một cái nhếch mép thách đố, không, nhưng mà ta sẽ khéo léo hơn, ta sẽ chiếm hữu lấy nàng trước khi để cho nàng kịp có thời giờ tự sát như là nàng đã làm!

Nghe lời tiết lộ bất ngờ đó, mặt Roland trở nên tái mét.

Vậy là đứa trẻ bất hạnh bắt buộc phải tự sát để tránh khỏi cái vòng tay dâm ô!

Vậy là, việc giết người của Bembo lại rắc rối thêm, bởi trường hợp ghê gớm mà Bianca phải tự sát!

Một tiếng rên rỉ gần bên Roland, một tiếng nức nở khàn khàn nổi lên.

– Kiên nhẫn! Chàng nói, hãy kiên nhẫn, người cha của Bianca!

Cũng tiếng cười đó bật ra trên môi của Bembo, tiếng cười điên cuồng và khiêu khích giận dữ.

– Ngài đắc thắng! Ông kêu lớn với một lời phạm thượng, trong lúc những nắm tay của ông đưa lên trời nơi những tia sáng rạng đông chói lòa, ngài đắc thắng. Nhưng nếu như ta có chết, ta đã được báo thù, bởi vì người thiếu nữ được ngài thương yêu, cũng như nàng đã yêu thương ngài, đã chết! Chết vì tình yêu của ta giết! Chết vì không muốn thuộc về ta! Hãy giết ta đi, nếu như ngài muốn, ta vui lòng chết về hành động tai hại mà ta đã gây cho ngài... Ôi mặt trời, ôi thiên nhiên, ôi những vì tinh tú mờ nhạt, xin chứng giám cho nỗi vui mừng của ta. Ta chết, và ta chết một cách vui vẻ! Còn ông ta, ông ta còn sống! Sống để chịu đau

https://thuviensach.vn

khổ như một kẻ bị đọa đày bởi vì ông ta không phải là người biết quên lãng! Này Roland Candiano, hãy lắng nghe: Ta đã thù ghét mi và cho đến giờ phút này ta vẫn còn thù ghét mi. Hãy nghe ta nói. Nếu như Bianca có ở đây, nếu như tất cả những kho tàng trên đời được bày ra trước mặt ta, ta sẽ từ bỏ Bianca, ta sẽ từ bỏ các kho tàng chỉ để có sự vui mừng duy nhất là làm cho mi đau khổ nữa... Bây giờ, hãy giết ta đi, bởi vì ta đọc thấy trong đôi mắt của mi rằng mi đã kết án ta!

Roland quay sang những bạn đang vây quanh chàng:

– Hỡi anh em, chàng nói với giọng trầm tĩnh và mạnh mẽ, người đàn ông này có xứng đáng để sống không?

– Cầu cho ông ta chết đi! Họ đáp lại với những tiếng nguyền rủa thì thầm.

– Người đàn ông này có xứng đáng để chết một cách không đau khổ không? Roland hỏi tiếp.

Và tiếng thì thầm đáp lại tàn nhẫn:

– Cầu cho ông ta bị đọa đày trong cơn hấp hối!

Bấy giờ, Bembo bị hai người đàn ông nắm lôi đi đến cách đó vài bước chân.

Những tảng đá vừa bị đào sâu nằm ở phía sau cái đồi, và nó lập thành một cái xà lim chật hẹp.

Chiếc quan tài của Bianca được đặt ở dưới đất, trước cửa vào cái xà lim đó.

Bembo trông thấy nó, ông đọc hàng chữ, nó chói sáng trước mắt ông và ông có một chuyển động thụt lùi dữ dội.

Nhưng ông bị nắm giữ chắc rịt.

Như trong một giấc mơ ghê gớm, ông thấy hai mươi người đàn ông nhấc chiếc quan tài lên và đưa nó vào trong xà lim, đặt nó lên một cái bệ nhỏ được đục ở trong vách đá.

Lơ láo, lảo đảo đứng không vững, tóc dựng ngược lên, Bembo nhìn chăm chú vào bên trong cái xà lim giờ đã trở thành ngôi mộ, và đôi mắt không sao rời khỏi chiếc quan tài của nạn nhân của mình.

https://thuviensach.vn

Bấy giờ, giọng nghiêm trang của Roland lại cất lên và thốt ra những lời nói lạ lùng này:

– Bembo, bây giờ ông đã chết, hãy nhận nơi ta lời tha thứ và lời tha thứ của người cha Bianca. Ông hãy an nghỉ yên tịnh!...

– Bây giờ ta đã chết! Bembo ấp úng vừa khua hai hàm răng lập cập. Ôi! Thế là nói gì!... Không... Ta cảm thấy lý trí bỏ rơi ta!... Chết!... Ta chết!... Ai đã nói điều đó?... Không!... Hãy buông ta ra!... Địa ngục!... Người ta lôi ta đi đâu?...

Sau đó chỉ còn lại một tiếng gầm vang kinh hãi.

Và việc gì đã xảy ra:

Roland vừa nói xong thì những người đang nắm giữ

Bembo đã xô ông ta vào trong xà lim, trong ngôi mộ của Bianca, và "những người thợ lập tức xây lấp kín cửa vào".

Bembo sùi bọt mép, trông đáng ghê tởm, ông nhảy lăng xăng rối loạn trong ngôi mộ. Những người ở Nervesa sau này quả quyết rằng họ hết sức khủng khiếp khi nghe những tiếng kêu la điên cuồng từ trên núi vọng xuống.

Đó là những tiếng kêu của Bembo.

Công việc xây lấp kín cửa vào bằng những tảng đá kéo dài một giờ. Đến lúc bức tường cao bằng đầu người và chỉ còn đặt thêm vài tảng đá thì một tiếng cười ghê gớm vang lên làm tái mặt hơn một trăm người đang chứng kiến vụ xử án đó.

Bembo đã trở nên điên cuồng!

•••

Trước khi đặt tảng đá cuối cùng, một trong những người thợ làm cái công việc ghê gớm đó đã liếc nhìn vào bên trong ngôi mộ, và ông ta thấy viên Hồng y nằm dài bất tỉnh vắt ngang chiếc quan tài của Bianca.

Đến lúc cửa vào được xây kín, những tảng đá được chất đống trước cửa hang.

https://thuviensach.vn

Người ta lấp đất bít những kẻ hở và trồng lên trên đó những mầm non cây nhũ hương và những cây đại khác.

Những mầm non dần dần bắt rễ mọc lên.

Thành ra chỉ vài ngày sau, không một ai ở trên đời có thể nghĩ rằng cái đống đá chồng chất đó đã che giấu ngôi mộ của Bianca, con gái của người kỹ nữ Imperia, và của Bembo, Hồng y – giám mục thành Venise.

•••

Sau cuộc xử hình, Roland để lại Hắc-Động một trạm canh gồm hai mươi người phụ trách việc canh giữ ngôi mộ trong vòng một tháng.

Rồi chàng dắt Scalabrino theo, xuống núi, cưỡi ngựa đi đến Mestre, rồi đến bờ dầm nước mặn, và đến gần mười giờ đêm, chàng về đến ngôi nhà ở đảo Olivolo.

https://thuviensach.vn

XX
MỘT NGÔI MỘ KHÁC

Vào khoảng mười giờ đêm, khi Roland và Scalabrino về đến đảo Olivolo. Việc đầu tiên làm cho Roland yên tâm là không có điều gì rủi ro đối với thân phụ chàng trong lúc chàng đi vắng.

Ông lão thủ tướng ngủ yên như một đứa trẻ hồn nhiên vô tư, sung sướng. Điều này chỉ dành cho một vài trường hợp điên cuồng. Roland ngắm nhìn ông với sự xúc cảm đặc biệt của người đàn ông vừa giải quyết kết thúc một bi kịch, chàng cảm thấy an tâm khi tìm gặp lại những người thân thiết của mình. Không phải là Roland Candiano cảm nhận một sự lo sợ, một sự hối hận về cái khổ hình đáng ghê sợ mà chàng đã xử phạt Bembo. Nhưng chàng cảm động vì sự suy nghĩ triền miên tiếp theo sau những hành động bất thường.

Bắt một người đàn ông đẩy vào trong một ngôi mộ rồi xây tường nhốt sống ông ta cùng với chiếc quan tài của nạn nhân ông ta, dù cho người đàn ông đó có phải là một kẻ sát nhân đi nữa, có thể tỏ ra đối với một vài người là một hành vi công lý quá độ. Không muốn bênh vực, chúng tôi hoàn toàn giữ vai trò tầm thường của người kể chuyện, chúng tôi thật khó khăn để không thể không nhận xét rằng đạo đức đã biến đổi theo thời gian.

Thời kỳ hung bạo và hùng tráng mà chúng tôi đang vẽ ra một bản phác họa, tự nhiên gồm những sự bạo hành thái quá đó. Nước Ý vào thuở ấy, nơi chiến trường đẫm máu, được soi sáng bởi những ánh lửa đốt cháy nhà cửa, bị tàn phá bởi những nhóm du kích và những đạo binh, lởm chởm gươm giáo, nhuộm máu đỏ, đầy dẫy những kẻ dọ thám và những người lính già chuyên nghiệp. Nước Ý là một nơi dầu sôi lửa bỏng của những cuộc chiến vĩ đại, của những sự trụy lạc xa hoa thái quá, nó làm cho cả thế giới ngạc nhiên về những sự phóng đãng của

https://thuviensach.vn

mình. Kẻ tượng trưng cho tội ác tên là Borgia, nhưng mà nghệ thuật, còn nổi bật hơn cả tội ác mang cái tên phi thường: Michel Ange. Trải qua nhiều thế kỷ, nước Ý là một chốn trụy lạc, nơi những kẻ chinh phục gầm thét, nơi những kẻ chiến bại thốt lên những tiếng kêu la khốn khổ, nơi những người thi sĩ lừng danh ca tụng, nơi những thiên tài tuyệt diệu xuất hiện đông đảo mà nghệ thuật cận đại vẫn còn mô phỏng!

Phải, tất cả đều thái quá.

Việc trả thù của Candiano phải được giải minh như thế, nếu như người ta muốn xét đoán một cách ngay tình.

Dù sao, Roland cũng không cảm thấy có một sự thương xót nào đối với Bembo, bởi vì chàng đã không có dung tha cho ông ta. Cuộc xử hình xong, chàng không có điều gì hối hận. Trong cái tâm trí minh mẫn đó, điều có thể có một sự hối hận sau cuộc khổ hình có thể kêu gọi lòng thương hại trước, và lòng thương hại đó, không phải luôn luôn là một lý thuyết suông, mà phải biểu hiện bằng hành động cụ thể, đó là sự dung tha.

Có phải là Roland suy nghĩ đến những việc như thế trước mặt người cha già của chàng đang nằm ngủ? Hay chàng tìm trên gương mặt đau đớn của người mù những dấu vết đau khổ để chứng minh cho cuộc trả thù ghê gớm của chàng?

Dù sao đi nữa, đến lúc chàng đi xuống gian phòng bên dưới nơi Scalabrino đang chờ đợi chàng, Roland đã biểu lộ một vẻ mặt lắng dịu.

Từ lâu, Roland đã xem tướng cướp Scalabrino xưa, người bạn tử hình cũ như là người bạn thân thiết duy nhất, chàng nói chuyện vài phút cùng với Scalabrino, như chàng đã làm vào những buổi tối.

Không một lời nào nhắc đến Bianca, đến Imperia, đến Bembo, cả đến tấn bi kịch khủng khiếp vào buổi sáng.

Bấy giờ Scalabrino đi ra khỏi nhà và rời đảo Olivolo, anh đi thẳng đến những bến sông cũ Lido. Anh đi chầm chậm, có lẽ đang toan tính lại một kế hoạch riêng tư, bởi vì anh không có hở môi với Roland.

https://thuviensach.vn

Trong cái bản chất dã man, hung bạo đó, quả thật anh có một sự nhút nhát lạ thường.

Vả lại anh tỏ ra thanh thản, và vài người khách đi đường gặp anh cho là một người dân trung lưu đang đi trở về nhà sau một cuộc lễ nào đó.

Đến góc một con sông rộng, Scalabrino đứng lại quan sát những ngôi nhà ở trước mặt anh và lẩm bẩm:

– Chính là ở đó...

Đây là một ngôi nhà thấp và nghèo nàn, có mặt tiền loang lổ.

Trên cánh cửa có một tấm bảng hiệu treo đưa ra trên một thanh sắt, vẽ một mỏ neo mà xưa kia có lẽ được mạ vàng.

Quả thật đó là quán "Mỏ Neo Vàng" của gã Bartolo xứng đáng được các thân chủ của ông thường gọi là lão Chột.

Scalabrino thấy một tia sáng xuyên qua những thanh sắt bảo vệ cửa vào.

Anh nghĩ rằng những người uống rượu vẫn còn ở trong quán nên anh chờ đợi.

Chúng ta nhớ rằng bên cạnh cánh cửa chính đi vào quán, có một cửa khác dẫn thẳng đến một hành lang do theo đó người ta cũng có thể đi vào trong quán.

Scalabrino chờ độ nửa giờ, bỗng cánh cửa ở hành lang mở và hai người đàn ông đi ra.

Scalabrino nhận ra ngay một người do ở vóc dáng và tướng đi: Đó là gã Chột Bartolo.

Còn về người kia, trùm kín trong một chiếc áo khoác, anh không nhận ra.

Hai người đàn ông để cửa rồi đi tới độ một chục bước, dường như họ vừa chấm dứt một câu chuyên bắt đầu từ trong nhà.

Scalabrino len lén bước dọc theo tường và đi vào trong hành lang. Tại đây anh tìm thấy cánh cửa thông qua quán rượu; anh đẩy cánh cửa và liếc nhìn vào bên trong: Ngôi quán trống rỗng.

https://thuviensach.vn

Scalabrino điềm nhiên đi vào đến cuối gian phòng nhỏ, ngồi xuống và chờ đợi.

•••

Trước đó độ một giờ, chúng ta hãy đi ngược dòng thời gian chú ý theo dõi trong quán với người lạ đó.

Ông ta đi ngang qua hành lang cũng như là một người quen thuộc của nơi ấy, ngồi xuống một chiếc bàn vào đúng lúc chủ quán Mỏ Neo Vàng đuổi những người khách cuối cùng ra.

Ngay sau khi người khách cuối cùng đã biến mất, người lạ buông rớt chiếc áo khoác mà tự nãy giờ ông đã dùng che mặt, để lộ ra gương mặt của viên cảnh sát trưởng Guido Gennero.

Bartolo đi thẳng đến ông vừa gật đầu chào với những dấu hiệu kính trọng.

– Nếu như đức ông vui lòng giải khát, ông nói, tôi có ở trong hầm rượu vài chai rượu của nước Pháp...

– Được, rượu của nước Pháp được! Guido Gennero trả lời vừa xoa hai bàn tay.

Gã Chột chạy đi và hai phút sau trở lại với một chai rượu chát Saumur được ông ta đặt lên bàn một cách kính cẩn.

Gennero rót đầy ly và uống một hơi cạn ly rượu lóng lánh.

– Phải, ông nhìn nhận, những người Pháp đó sản xuất những loại rượu hạng nhất trên thế giới... Thế nào, thầy Bartolo, có những tin tức mới nào?

– Rất quan trọng thưa đức ông.

– Ô hay! Gennero nói với một vẻ tinh quái.

– Đức ông sẽ xét đoán; Roland Candiano không còn ở Venise

– Quỷ ơi! Và người ta có biết ông ta đã ra sao?

– Những người trung thành với ông ta quả quyết rằng ông ta hiện ở Milan.

https://thuviensach.vn

– Tốt lắm, Bartolo. Nhưng việc đó không cần phải quan tâm. Người ta nói sao ở bến cảng?

– Thưa đức ông, người ta chỉ bàn tán đến ông ta. Từ lúc ông ta xuất hiện trước một vài thủy thủ, từ lúc ông ta bảo họ rằng chẳng bao lâu nữa nhiều việc lớn sẽ được thực hiện trong Venise, cảng Lido như trở thành cuồng tín. Buổi tối hôm nay nữa, trong quán rượu tôi, người ta nói về những sự khủng khiếp của ngài thủ tướng đáng kính Foscari của chúng ta, và họ thề rằng họ không còn sợ hãi nữa, chẳng bao lâu Roland Candiano sẽ giải phóng nước Cộng hòa. Đó là những gì người ta nói, thưa đức ông.

– Và mi có thật sự nghĩ rằng dân chúng ở Venise sẽ theo gã Candiano quỷ quái đó?

– Tôi tin rằng Roland Candiano chỉ cần xuất hiện để cho dân chúng ở Venise nổi dậy giúp ông ta. May mắn thay, chúng ta có một đạo binh hay và nhất là một sở cảnh sát tài giỏi.

– Phải, Gennero vội vàng nói, nhưng trong lúc chờ đợi, mi có theo đúng những chỉ thị của ta không?

– Theo đúng từng chữ, thưa đức ông! Tôi giả bộ như hăng hái chống lại Foscari và tôi khóc khi nghe người ta thuật lại trường hợp ông lão thủ tướng Candiano đã bị đâm mù mắt bằng cách nào.

– Tốt lắm! Gennero tỏ vẻ hài lòng, mà Bartolo không thể đoán ra từ đâu đưa đến sự hài lòng đó.

Có một lúc im lặng khá lâu.

Rồi Gennero nói tiếp, như mơ màng: – Vậy thì, mi nghĩ rằng Roland Candiano không còn ở Venise nữa?

– Tôi nghĩ, Bartolo nói mà không thiếu sự xảo quyệt, rằng đức ông phải biết rõ điều đó hơn cả tôi.

– Và người bạn đồng hành của ông ta? Bỗng nhiên viên cảnh sát trưởng hỏi.

– Scalabrino? Bartolo nói với một nụ cười ghê gớm.

– Đúng là người ta gọi anh ta như thế...

https://thuviensach.vn

– Vậy thì! Tôi tin rằng đối với kẻ đó, đức ông đừng nên lo ngại nữa.

– Tại sao như thế? Anh ta tỏ ra là một người ghê gớm...

– Trước kia...

– Mi muốn nói gì?

– Rằng nếu như Roland Candiano hiện ở Milan theo lời người ta nói, thì Scalabrino từ lâu đã đi đến một cái xứ mà không bao giờ có người nào được trở về và chính tôi đã có vinh hạnh đưa cho gã lên đường.

– Quỷ ơi! Càng tốt, càng tốt, bởi vì lần sau cùng ta đã thấy anh ta, cách đây hai mươi ngày...

Bartolo nhảy dựng lên, mặt tái xanh và kêu lớn:

– Thưa đức ông, ngài nói rằng ngài có trông thấy Scalabrino cách đây hai mươi ngày?

– Chính mắt ta thấy, và gã có vẻ khỏe mạnh đối với một người đàn ông đã làm cuộc hành trình mà mi vừa mới nói.

Gennero ném lên gã Chột một ánh mắt ranh mãnh.

– Thôi nào, thôi nào, ông nói tiếp vừa đứng lên, tất cả những điều đó không có nghĩa lý gì cả. Này thầy Bartolo, điều cốt yếu là mi cứ tiếp tục xúi giục những bạn hữu của mi... Phải, điều đó là cốt yếu... Cần cho cái tên của Roland Candiano thật sự gây ra một sự tin tưởng tuyệt đối.

Và với một nụ cười bí ẩn:

– Ta cần... Điều đó nằm trong kế hoạch của ta.

Vừa nói, Guido Gennero vừa đi ra, Bartolo đi theo, hoàn toàn bị choáng váng, như là bị đập bất ngờ bởi nhát đánh vừa nhận lãnh.

Ở bên ngoài, viên cảnh sát trưởng nhắc lại những chỉ thị cho gã nhân viên và cuối cùng bảo gã:

– Nhất là vào ngày một tháng hai tới, cần phải hô to hơn cả bao giờ...

– Tại sao vào ngày một tháng hai? Gã Chột hỏi.

– Ngày hôm đó, ngài thủ tướng đáng kính của chúng ta cần phải có một cuộc lễ xứng đáng cho ngài... Ta muốn rằng ngài sẽ cảm thấy sự

https://thuviensach.vn

đắc thắng nhiều hơn nếu như sự nguy hiểm bên ngoài có vẻ nghiêm trọng hơn.

– Tôi hiểu, thưa đức ông.

– Nhân tiện, viên cảnh sát trưởng kết thúc với giọng thản nhiên, sau này, nếu có một người nào hỏi mi rằng ta đã cho mi những chỉ thị nào có liên quan đến cuộc lễ, mi sẽ nói sự thật, tất cả sự thật...

Nói xong, Gennero bỏ đi.

– Nó hiểu, ông lẩm bẩm, chẳng bao lâu là xong.

Tuy nhiên ta dám tự phụ rằng ta đã xáo trộn tất cả mọi việc đến nỗi con quỷ được xem như là rất tinh ranh, cũng không hiểu gì cả. Nhưng mà ta không phải là quỷ!

Và chỉ cần một mình ta hiểu mà thôi.

Bartolo đứng lại một lúc trên bến, trầm ngâm.

Đó là một trong những nhân viên mật vụ quan trọng của viên cảnh sát trưởng, ông ta có một ảnh hưởng thật sự ở bến cảng: Những vấn đề thuộc đủ loại được thương lượng trong cái quán rượu khốn khổ của ông; vị lãnh chúa quan trọng nào đó ban đêm đến để ra lịnh cho một tên ma cô nào; những người Do thái buôn bán vàng đến nơi đó để bàn cãi về những lời lãi mà họ ưng thuận cho một gã trẻ tuổi ngu đần vay; những người đàn bà du mục, gặp gỡ những vị giáo sĩ; Bartolo lắng nghe tất cả và dù chỉ là chột mắt, ông ta thấy tất cả.

Cho nên ông ta là một tên do thám ghê gớm.

Guido Gennero coi trọng ông ta, và sử dụng ông ta vào nhiều trường hợp.

Gã Chột Bartolo đứng lại trên bến, sau khi viên cảnh sát trưởng bỏ đi. Nhưng ông ta không nghĩ đến những lịnh vừa nhận được của Guido Gennero. Chính Scalabrino đang làm cho ông bận trí.

Cho rằng viên cảnh sát trưởng tận mắt trông thấy

Scalabrino còn sống, đó là những gì mà ông không bao giờ tin.

– Chắc chắn, ông ta đã lầm lẫn, cuối cùng ông kết luận.

https://thuviensach.vn

Hoặc ít ra ông ta trông thấy bóng ma của Scalabrino, điều đó còn có thể được!

Cần phải ghi nhận rằng thầy Bartolo không có đùa cợt, như người ta có thể đặt giả thuyết về điều đó. Sau những sự suy nghĩ chín chắn, một mặt tin rằng một người đàn ông như là Gennero ít khi bị lầm lẫn, và mặt khác, rằng Scalabrino đang rã thây dưới đáy hầm của mình, ông sẵn sàng chấp nhận cái giả thuyết rằng con quỷ con ma chắc có nhúng tay vào việc xuất hiện đó.

Bấy giờ ông đi vào, đóng kỹ lưỡng cửa nẻo và vào trong quán, bắt đầu đếm tiền thu góp trong ngày – số tiền lợi khá nhiều như mọi ngày. Làm xong công việc, ông đi vào gian phòng sau và đứng lại bên cạnh nắp hầm.

– Có thể như thế không? Ông thầm nghĩ.

Ông cúi xuống vừa rùng mình dường như là ông e ngại khi nghe một tiếng rên rỉ vẳng đến tai ông.

Rồi ông lật giở nắp hầm lên, quỳ xuống và đưa mắt nhìn sâu dưới cái lỗ tối om.

Nước đã từ từ rút đi.

Đáy hầm vẫn còn sót lại chừng vài gang tay nước.

Bartolo hơi tái xanh, lại cúi xuống, cố nhìn... Tìm kiếm cái thi hài...

Vì không trông thấy gì cả, ông đứng dậy, quay mình lại để cầm một cây đuốc, nhất quyết đi xuống.

Vừa lúc đó, ông đứng chết trân tại chỗ, mắt mở ra to vì kinh hãi, tóc ông dựng đứng.

Ở đó, trong một góc tối tăm, Scalabrino ngồi chống tay lên một chiếc bàn, đang nhìn ông!...

– Ta mơ! Gã Chột lẩm bẩm.

– Thế nào! Scalabrino thản nhiên nói, mi tiếp rước một người bạn như thế sao?

– Ta thấy!... Ta nghe!... Gã chủ quán ấp úng... Có phải chính ta ở đây không?... Có phải đúng là ông ta ở trước mặt ta chăng?...

https://thuviensach.vn

– Ta biết rằng mi vừa tiếp đãi một loại rượu thật ngon, như là có ở trong hầm rượu của mi, Scalabrino nói tiếp.

Anh đứng dậy và đi đến trước mặt Bartolo.

Gã Chột càng lùi trong khi Scalabrino càng đi tới.

– Đúng là nắp hầm đang mở... Anh nói. Mi chỉ còn có việc đi xuống. Người bạn thân thiết Sandrigo của mi đang chờ mi ở nơi khác và có lẽ đang bồn chồn...

Scalabrino nói không chút mỉa mai, nhưng với một giọng nghiêm trang.

Sự mỉa mai ẩn trong ý nghĩa của những lời nói mà anh không cần phải tìm tòi, những lời đó thật tình và giản dị.

Bartolo lùi tựa sát vào tường, hai tay đưa ra phía trước như để tránh khỏi một bóng ma hiện hình.

Scalabrino đứng gần bên ông ta.

Người khổng lồ giật mình. Bản năng hung bạo của anh trỗi dậy. Trong một lúc anh mân mê chiếc cán dao găm của mình và đôi mắt anh như trông thấy Bartolo đang nằm dài đẫm máu dưới chân anh.

Nhưng anh tự dằn lòng.

Việc cắt họng con người đang lảo đảo và tái mét đó đã gây cho anh một sự ghê tởm.

Vào lúc đó, Bartolo lấy lại một ít can đảm.

Ông ấp úng:

– Nếu như mi muốn uống, anh bạn, ta sẵn sàng phục vụ cho mi.

– Tốt! Scalabrino nói với một tràng cười ghê gớm, uống nước sông? Cám ơn, cám ơn...

– Không phải ta đã xô mi vào trong hầm. Ta xin thề với mi, ta không có muốn, chính là Sandrigo; ta có bảo nó, nhưng nó không muốn nghe gì cả, ta, ta không làm điều gì hại đến mi, mi biết rõ, phải không...

– Ta cũng không biết, Scalabrino nói.

– Vậy thì... Mi muốn gì?... Mi đến đây làm gì?...

https://thuviensach.vn

– Ta đến để giết mi, Bartolo.

– Không, mi sẽ không làm việc đó, giết chết ta! Thôi nào mi nói đùa... Thằng quỷ Scalabrino, những lời đùa cợt của mi luôn luôn là buồn bã... Giết chết ta! Ta là người không có động chạm gì đến mi! Lúc ban nãy ta vừa nhắc đến mi! Này hãy hỏi lại xem, mi sẽ biết rằng ta quý mến mi biết bao nhiêu.

– Tội nghiệp Bartolo, mi sợ chết lắm sao!

Quả thật, gã chủ quán răng đánh lập cập; một dòng mồ hôi chảy dài trên gương mặt tái mét của gã.

– Mi làm cho ta thương hại, Scalabrino nói tiếp.

– Phải, phải, ta biết rằng mi có tấm lòng tốt... Mi sẽ không giết chết ta. Đây này, mi có muốn rằng ta quỳ xuống xin lỗi mi chăng?

Bartolo quỳ xuống.

– Mi hãy đứng lên, Scalabrino bảo.

Gã khổng lồ đã nhất định giết chết Bartolo. Cuộc nói chuyện của anh vào lúc này không phải là một cách trừng phạt một người đã hấp hối, cũng không phải là một cách đùa giỡn với Bartolo. Những điều anh nói ra, do anh nghĩ trong đầu và tưởng rằng cần phải nói ra.

Ở trong cái bản tính thô lỗ, hung bạo và chất phác đó, những sự báo thù điêu luyện không có lý do để tồn tại.

Nhưng đi đến để giết chết Bartolo, anh cảm thấy có một sự hối tiếc là chỉ tìm thấy ở đây một nạn nhân thay vì anh sẽ tìm thấy một địch thủ. Và cái cảnh tượng kỳ quái đó, thật xứng với thời kỳ và khung cảnh mà nó được đặt vào, đối với chúng tôi không nên để thiếu sót.

Bartolo đứng lên.

Ông thở một cách ồ ề. Và ông cầu khẩn:

– Mi tha thứ cho ta, có phải không? Thôi nào, hãy làm một cử động tốt, quỷ quái không! Ta bảo mi rằng chính Sandrigo đã làm tất cả!

Scalabrino im lặng.

https://thuviensach.vn

– Nó đã bảo gì ta? Gã chủ quán ngẫm nghĩ. Đâm chết ta? Không, kia là nó khoanh tay. Có lẽ là nó sắp bóp cổ ta...

– Nghe đây, Bartolo, gã khổng lồ nói; mi được xem như là một trong những người đàn ông mạnh mẽ nhất ở Venise. Ta muốn giết chết mi, bởi vì mi muốn giết chết ta, nếu như có những sự bất hạnh xảy đến, mi phải có phần trách nhiệm. Mi là một con vật xấu xa, mi không xứng đáng được sống. Nhưng cuối cùng, ta thương hại mi, như là ta đã bảo mi.

– Chà! Mi thấy rõ...

– Phải bây giờ, hãy lắng nghe ta. Ta đề nghị có một cuộc giao đấu giữa hai chúng ta. Ta sẽ không dùng dao găm tấn công mi; chỉ cần hai bàn tay ta cũng đủ, với mi cũng vậy. Thôi nào, mi hãy tự vệ!

Những lời nói đó làm cho Bartolo thức tỉnh.

Con mắt độc nhất của ông sáng rực lên trông thật u ám.

Ông gầm vang:

– Vậy mi hãy nới rộng cho ta một ít chỗ, trong trường hợp đó Scalabrino lùi lại hai bước, vừa nói:

– Hãy đề phòng, gã Chột, ta sẽ xô mi xuống chiếc hầm của mi!

Vào lúc đó, Bartolo xông vào địch thủ, cướp lấy con dao găm mà anh dắt ở thắt lưng và đâm cho anh một nhát dao ghê gớm.

Scalabrino nhảy sang một bên, cánh tay anh bị đâm trúng, xé rách vải áo và tét thịt.

Đồng thời Bartolo nhận một cú đấm làm cho ông ta choáng váng và lảo đảo.

Ông ta buông rơi cây dao. Scalabrino lấy chân đẩy con dao ra xa, hai bàn tay anh đè mạnh lên vai của Bartolo.

Một lúc, hai người đàn ông, sức mạnh gần ngang nhau, ôm chặt nhau, ngực áp vào ngực, hơi thở của họ khàn khàn.

Scalabrino đã chụp lấy gã Chột; anh nhấc bổng ông ta lên và ôm siết vào cái ngực lực lưỡng của anh. Hai tay của anh nắm chặt sau lưng gã chủ quán, và từ từ anh ép mạnh một cái ghê gớm.

https://thuviensach.vn

Bartolo đau đớn, muốn tắt thở, cố vùng vẫy, tìm cách cào móng tay lên mặt đối thủ.

Cái ép càng mạnh thêm làm cho xương của Bartolo kêu răng rắc.

Ông ta nấc lên, và đột nhiên cái đầu của ông gục xuống rớt một cách nhẹ nhàng trên vai trái của ông. Ông đã chết.

Bấy giờ Scalabrino buông ông ra. Cái thây rớt xuống. Gã khổng lồ dùng chân đẩy nó xuống hầm. Anh nghe tiếng cái thây rớt xuống đụng đáy và anh thản nhiên đậy nắp hầm lại.

Đó là trận song đấu giữa Scalabrino và gã Chột Bartolo. Và thế là Guido Gennero bị mất một nhân viên tài giỏi của mình, người mà ông sẽ trông cậy sự chứng minh vào ngày hôm sau. Cuộc lễ đang được chuẩn bị – dù cho là Candiano hoặc là Foscari thắng thế.

https://thuviensach.vn

XXI
HAI NGƯỜI BẠN

Vài ngày trước của những biến cố mà chúng tôi vừa thuật lại, một cảnh tượng khác tuy kém hung bạo hơn nhưng không ít thê thảm bởi đang bị định mệnh đè nặng lên, đã diễn ra ở cung điện quận công.

Trong văn phòng rộng lớn và lộng lẫy, đồng thời cũng là phòng tiếp khách, mà quý độc giả đã từng được biết, chỉ có một mình thủ tướng Foscari và viên cảnh sát trưởng. Người thứ nhất ngồi trong chiếc ghế bành lớn của ông bằng cây chạm trổ, người thứ nhì đứng trong dáng điệu cung kính.

Lần thứ một trăm kể từ nửa tháng nay, vị thủ tướng đọc lại một bức thư để trước mắt ông.

Bức thư đó viết như sau:

"Thưa đức ông và bạn hữu,

Do nhiều trường hợp hoàn toàn bất ngờ và cấp bách nên bắt buộc tôi phải rời khỏi Venise mà không có thời giờ đến thăm ngài.

Tôi hy vọng, phải, tôi hy vọng chắc chắn rằng chẳng bao lâu nữa tôi có thể trở lại tiếp tục ở bên cạnh ngài cái vị trí của người bạn trung thành và tận tụy.

Nên tôi van xin ngài tha thứ cho cuộc ra đi vội vàng này, tôi muốn ít ra cần nói với ngài rằng, dù ở gần hay ở xa, tôi vẫn là: Người bạn rất trung thành, rất biết ơn và khiêm nhượng của ngài.

Bembo,

Nhờ ơn Chúa, giám mục thành Venise.

Một lời khuyên cuối cùng chân thành và quan trọng:

Nên hành động mau lẹ và nghiêm khắc đối với những kẻ mà ngài biết. Còn về người đàn ông đã làm cho ngài mất cơ hội thương thuyết

https://thuviensach.vn

cùng với Médicis, nếu như sở cảnh sát của ngài tỏ ra bất lực, không tìm ra được ông ta ngay, Đức ông còn phải lo ngại nhiều về sự bất hạnh lớn lao xảy đến".

Bức thư đó, Bembo đã viết trước khi ông khởi hành và đã cho gởi đến thủ tướng theo đường dây chắc chắn, ngay cái ngày ông trở về Venise cùng với Bianca, trong dinh thự Arétin.

Thủ tướng đã đọc đi đọc lại bức thư đó mà từ mười lăm ngày nay, đã khiến cho ông mất ngủ. Cái nghĩa của những hàng chót hiện ra trước mắt ông mỗi lúc càng đe dọa.

– Thế nào? Ông nói vừa đưa mắt lên nhìn viên cảnh sát trưởng, ông có được tin mới nào về ngài Hồng y không? Ông có kết quả nào trong cái việc tìm kiếm không?

– Thưa đức ông, Guido Gennero nói, tôi tin rằng sẽ biết được nơi mà đức ông Bembo đã đi đến. Tôi cầu xin đức ông nên nhận xét trước hết rằng tôi chưa được biết điều gì rõ ràng cả, rằng những tên do thám của tôi được phái đi khắp nơi đều trở về không có một dấu vết nhỏ nào cả. Cuối cùng trong tất cả những điều đó, tôi hành động theo giả thuyết và suy luận của tôi. Tuy nhiên, những giả thuyết của tôi, của riêng tôi, đều dựa trên những sự kiện hiển nhiên.

– Vậy thì ông giả thiết thế nào?

– Rằng đột nhiên ngài Hồng y đã sợ hãi.

– Ông bảo là sợ hãi! Và vì sao vị chức sắc cao cấp của nước Cộng hòa chúng ta có thể sợ hãi?

– Thưa đức ông, Gennero nói, vừa cúi chào thật thấp, dù là Hồng y, ít ra người ta vẫn là một con người. Dù cho người đàn ông đó ở vào ngôi vị cao cả nào, người ta có thể lục soát lại cái quá khứ của người đó, tìm ra bóng ma đến ám ảnh giấc ngủ ban đêm, gợi nhớ lại cử chỉ hoặc lời nói đã từng đè nặng lên suốt cả cuộc đời của một con người.

– Và ông đã tìm ra lý do đó? Foscari hỏi âm vang.

– Phải, thưa đức ông; nó tên là Roland Candiano.

https://thuviensach.vn

Vị thủ tướng làm một cố gắng để đè nén cái rùng mình ớn lạnh đang lay động ông; nhưng mặt ông tái xanh, và cái sắc tái xanh đó không lọt qua khỏi con mắt lão luyện của viên cảnh sát trưởng.

Gennero nghĩ thầm:

– Đây là dịp may hiếm có để đưa vào bài diễn văn lớn của ta cho thủ tướng. Ta đã luyện tập khá nhiều khi đứng trước tấm gương để biết rõ những gì ta cần phải nói.

– Ông nghĩ rằng Bembo sợ hãi Roland Candiano sao? Vị thủ tướng nói tiếp.

– Tôi không có nghĩ, thưa đức ông, tôi tin chắc. Tôi không cần phải nhắc lại với đức ông về cái nhát ghê gớm đánh lên gia đình Candiano giữa lúc đang thịnh vượng. Đây không phải là một sự khiển trách đối với bất cứ người nào, nhưng là nhát đánh do bàn tay khéo léo của bậc thầy. Đó là một tai họa chưa từng có, một trong những tai biến làm ngạc nhiên trí tưởng tượng...Thế mà Roland Candiano lại được tự do, thưa đức ông.

– Thế nào?

– Thế nào! Tôi có mọi lý do để nghĩ rằng ngài Hồng y Bembo là một trong những tác giả của vụ tai biến được đề cập đến. Theo giả thuyết của tôi, Roland Candiano phải có một mối thù ghê gớm đối với ngài Hồng y, và ngài Hồng y không phải không hiểu biết mối hận thù đó. Ngài đã đi, bởi vì ngài sợ hãi...

– Và những giả thuyết của ông, Foscari nói vừa nhìn sững lên viên cảnh sát trưởng với đôi mắt chim ưng của ông, ngụ ý cho ông thấy rằng nhiều nhân vật khác có thể cũng sợ hãi như vậy!...

– Không, thưa đức ông. Bởi vì những nhân vật được đức ông vừa nói bóng gió vào lúc này là những kẻ, thay vì bỏ trốn trước cơn giông tố, lại đùa giỡn với cơn giông tố như là những con chim hải âu có tầm bay lớn. Những nhân vật đó, thưa đức ông, đương đầu lại và đắc thắng.

Tôi nghĩ rằng tôi không cần phải hài ra danh tính của những nhân vật đó.

https://thuviensach.vn

Vị thủ tướng trầm ngâm một lúc.

Rồi, với một nụ cười:

– Ông là một người đàn ông khôn ngoan, ông Gennero.

– Đức ông làm tôi mãn nguyện, viên cảnh sát trưởng nói, vừa nghiêng mình chào thấp hơn cả lần đầu tiên.

– Ông nghĩ rằng Bembo đã ẩn trốn ở nơi nào?

– Đức ông đã *chạy trốn tại Rome*, viên cảnh sát trưởng nói, vừa nhấn mạnh lên những chữ cuối cùng.

– Tại Rome? Tại sao ở Rome hơn là ở Milan, hoặc là thí dụ như ở Florence?

– Đức ông chắc chắn có nghe nói đến một người kỹ nữ La Mã đến cư trú ở nơi chúng ta mà những năm sau này nàng đã phô trương một lối sinh hoạt thật xa hoa và nhiều lễ lộc.

– Imperia! Thủ tướng nói, mặt ông lại tái mét nữa.

– Đúng là người đó, thưa đức ông. Vậy thì! Nếu như tôi không nhầm lẫn, và tôi tin rằng tôi không thể nhầm lẫn, người kỹ nữ và ngài Hồng y có nhiều sự giao thiệp bí mật, mà tôi đã làm sáng tỏ và cho phép tôi giả thiết gần đúng rằng Bembo có nhiều quyền lợi hệ trọng để có mặt nơi nào có mặt Imperia. Người kỹ nữ đã đi đến Rome. Ngài Hồng y cũng rời khỏi Venise cùng một ngày. Đức ông có thể kết luận.

Thủ tướng đứng lên.

Gennero làm một cử động để rút lui, dường như ông hiểu rằng Foscari cho phép ông cáo từ.

Nhưng vị thủ tướng giữ ông lại bằng một cử chỉ và một lời nói:

– Mời ông ngồi.

– Thưa đức ông...

– Ta muốn như thế. Ông là một nhân vật khá quan trọng để được ngồi trước mặt vị thủ tướng. Và rồi, những vấn đề nghi thức nào đáng kể gì. Ông là một người đàn ông thông minh, cương quyết, tận tụy, ba đức tính hiếm có... Và điều đó thay thế cho tất cả các tước vị.

https://thuviensach.vn

Gennero ngồi xuống.

Thủ tướng bước đi một lúc với vẻ sôi nổi.

Rồi ông trở lại ngồi vào chiếc ghế bành lớn của mình.

– Chúng ta đừng nói đến ngài Hồng y nữa. Ngài sẽ trở lại, nếu như ngài muốn!...

– Nếu như ngài có thể!

– Tại sao như vậy?... Foscari hỏi và rùng mình.

– Thưa đức ông, tôi muốn nói là tôi tin chắc ngài Hồng y sẽ chẳng bao giờ trở lại Venise nữa, hoặc một nơi nào khác, và ngài đã làm một chuyến hành trình lớn mà không bao giờ trở lại. Đây này, thưa đức ông, bởi vì tôi là cảnh sát trưởng của nước Cộng hòa, xin cho phép tôi nói với tư cách là cảnh sát trưởng... Mặc dù, thực tế, không phải là tôi phải có mặt ở đây vào lúc này để nói ra những gì tôi đang nói...

– Là ai thế?

– Tôi thấy dường như là vị chỉ huy trực tiếp của tôi: Tôi muốn nói ngài Đại Pháp quan.

– Ủa! Ông biết rõ rằng ngài Đại Pháp quan đã từ chức... Vả lại, chờ đợi gì ở Dandolo, vị thủ tướng cay đắng nói tiếp. Dandolo, con người tả tơi đáng thương, kẻ hậu duệ hèn hạ của một dòng dõi danh tiếng, ông ta không có khả năng có được một quyết định cương quyết... Ông hãy nói cho rõ ràng.

– Phải, Gennero lanh lẹ nói, chiếc ghế Đại Pháp quan đang bỏ trống, bất hạnh thay. Bởi vì, vào lúc này, cần phải có ở vị trí đó một người đàn ông cương quyết... – Chẳng hạn như là ông! Thủ tướng nói.

– Chà! Thưa đức ông, tôi không xứng đáng với một sự vinh dự như thế!

– Không phải! Chính ta nói với ông điều đó, Gennero. Hãy phục vụ ta trong những tình thế hiểm nghèo mà chúng ta đang trải qua, đúng hơn là nên phục vụ cho Quốc gia như là một vị Đại Pháp quan, xứng đáng với cái tên gọi đó, ông đừng e ngại rằng ông đã có quan niệm về một hy vọng hão huyền.

https://thuviensach.vn

– Thưa đức ông, Gennero nói vừa đứng lên, chúng ta nên nói rõ ràng và phân minh. Đã từ lâu tôi chờ đợi những lời vừa được đức ông thốt ra. Tôi, tôi ngạt thở trong cái địa vị hạ cấp với vai trò của viên cảnh sát trưởng. Tôi là gì? Người đứng đầu bọn cảnh binh, chỉ thế thôi. Nếu như ngài nghĩ rằng tôi xứng đáng hơn, rằng trí thông minh này, sự cương quyết này, lòng tận tụy này mà ngài vừa mới nói xứng đáng giữ một chức vụ to lớn hơn, cái thời cơ đã đến, thưa đức ông.

– Nghĩa là ông đòi hỏi ta cái địa vị Đại Pháp quan?

– Vâng, thưa đức ông, Gennero nói rõ ràng.

– Vậy thì, ta hứa với ông; hãy nên chiếm lấy!

– Tôi sẽ cố gắng, thưa đức ông, Gennero nói, và ông có đủ lòng tự chủ để che giấu sự thất vọng của mình.

– Ông đừng có nghĩ rằng ta đưa ra cho ông một lời hứa hẹn hão huyền, thủ tướng nói tiếp. Chúng ta hãy lấy một cái ngày và ông nên nhớ rõ điều này: ngày hai tháng hai ông đến nhắc lại lời hứa của ta, và ta sẽ giữ lời.

– Đó là tất cả những gì tôi muốn, thưa đức ông, và tôi hiểu rõ một cách tuyệt diệu những điều kiện của ngài. Xin ngài tin chắc rằng tôi không có chờ đợi lời hứa vừa được ngài hạ cố cho biết để thực hiện tất cả mọi biện pháp cần thiết cho cuộc lễ ngày một tháng hai.

Thủ tướng lấy tay ra hiệu chuẩn y tất cả những gì vừa nói. Rồi ông nói tiếp:

– Hồi nãy ông nói rằng Bembo sẽ không trở lại Venise nữa?

– Thưa đức ông, tôi nói rằng rất có thể ngài Hồng y vào giờ này, đã bị ngã dưới những nhát đánh của Roland Candiano.

– Đó là những gì ta muốn nói, thủ tướng kêu lên vừa đứng dậy đi từng bước, về việc đó, và về cuộc âm mưu đang chuẩn bị. Bởi vì ta đang ở đây, người ta âm mưu chống lại ta, gần như ở ngay trước mắt ta, mà ta không còn biết tin vào ai nữa, vì đã có hai trăm cuộc bắt bớ được thực hiện từ mười lăm ngày nay chưa làm cho ta an lòng.

– Là vì người ta chưa bắt những kẻ cần bắt, thưa đức ông!

https://thuviensach.vn

– Ta tin điều đó!... Nhưng chúng ta nên hành động theo thứ tự. Làm thế nào mà ông biết quá rõ những hành vi và hoạt động của Roland Candiano như thế, và tại sao ông không thể bắt giữ được ông ta? Có phải chăng sở cảnh sát của nước Cộng hòa bị bất lực đến nỗi để cho một người đàn ông duy nhất làm cho chúng ta thất bại trong nhiều tháng?

– Thưa đức ông, câu hỏi của ngài vừa đặt cho tôi có phần khiến cho tôi lúng túng, tôi xin thú nhận...Không phải do tôi... Tôi luôn luôn khổ tâm buộc phải kết liễu việc thất sủng của một người nào đó.

Vào lúc đó Gennero nói và suy nghĩ, tỏ ra chân thành nhưng đầy mỉa mai với sự hoài nghi và khinh bỉ.

– Nói đi... Hãy nói đi... Và đừng vị nể ai cả.

– Vậy thì! Khi Dandolo còn là Đại pháp quan, tôi đã có thể hành động trong ba lượt khác nhau, nhưng do những sự trùng hợp khó hiểu, những mệnh lệnh được ban cho tôi quá trễ, và những biện pháp của tôi sắp đặt đều bị hủy bỏ bởi những biện pháp quyết định ở nơi khác.

– Và kể từ lúc Dandolo từ chức?

– Kể từ đó, Roland Candiano vắng mặt ở Venise, thưa đức ông.

– Ông có chắc không?

– Thưa đức ông, tôi không bao giờ nhầm lẫn bởi vì không khi nào tôi đưa ra những gì không được chính tôi nhận thấy...

Gương mặt vị thủ tướng sáng lên như bầu trời tăm tối đầy mây mù bỗng nhiên được ánh nắng rọi xuyên qua. Và thế là quá đột ngột, quá rõ rệt đến nỗi Gennero giật mình.

– Ta không thể tưởng rằng Foscari lại có thể sợ hãi đến độ đó! Ông nghĩ thầm.

Vị thủ tướng nói tiếp vừa cố giữ sự lạnh lùng thích hợp với vẻ trang nghiêm của ông!

– Thật cần thiết để Roland Candiano phải bị bắt và xử án. Ông ta đã đặt mình ra khỏi vòng pháp luật.

https://thuviensach.vn

Ông ta đã chấp nhận chỉ huy một đạo quân cướp thật sự. Người đàn ông đó còn tự do là một mối nguy hiểm thường trực cho nước Cộng hòa... Bất hạnh thay, ta lo ngại ông ta sẽ rời khỏi Venise mãi mãi, và như thế ông ta sẽ thoát khỏi nền công lý của nước Cộng hòa.

– Đức ông có thể yên lòng, Gennero nói với một giọng rung động lạ thường: Roland Candiano sẽ trở lại.

– Trong trường hợp đó, ông sẽ hành động, ta cho ông toàn quyền.

– Thưa đức ông, ngài nên để ý rằng ở đây ngài giao phó cho tôi một uy quyền ghê gớm... Tạm thời, có thật, và sự toàn quyền đó có thể bắt buộc chàng đại úy thống lĩnh phải tuân lịnh tôi.

– Ta biết, – và ta xác nhận.

Vị thủ tướng cầm lấy tờ giấy và viết lên vài hàng chữ, ký tên, đóng dấu, rồi trao tờ giấy cho Gennero làm cho ông run lên vì sự vui mừng sâu sắc.

– Bây giờ, thưa đức ông, bấy giờ viên cảnh sát trưởng nói, chúng ta nên bàn đến cuộc âm mưu đang làm cho ngài lo lắng. Tôi đã bảo với ngài rằng những cuộc bắt bớ vô ích đã được thi hành.

– Vậy cần phải bắt giữ ai? Vị thủ tướng run run hỏi. Vào lúc đó, người thừa phát lại đi vào thông báo:

– Ngài đại úy thống lĩnh Altieri xin được yết kiến.

Thủ tướng ra dấu như muốn nói:

– Một lát nữa...

Dường như có một quyết định bất ngờ, Gennero bước tới gần Foscari và nói nhỏ với ông:

– Tôi tưởng rằng đức ông nên tiếp ngay ngài đại úy thống lĩnh.

Foscari nhìn viên cảnh sát trưởng với ánh mắt sâu sắc, rồi ra hiệu cho viên thừa phát lại bước ra, ông đứng lên, giở một tấm màn và bảo Gennero:

– Ông hãy vào đây. Chúng ta sẽ nói tiếp câu chuyện này.

– Đó cũng là ý nghĩ của tôi, Gennero lạnh lùng nói.

https://thuviensach.vn

Thủ tướng buông tấm màn xuống, trở lại chỗ ngồi, ngay lúc Altieri đi vào trong văn phòng.

Altieri nghiêng mình chào vị thủ tướng và nói:

– Tôi tưởng tìm thấy ở đây ngài cảnh sát trưởng.

– Ông ta vừa mới đi ra, ông bạn thân mến. Tuy nhiên, nếu cần đến, ta có thể cho mời ông ta trở lại.

– Vô ích, viên đại úy thống lĩnh nói. Với một dấu hiệu của Foscari, ông ngồi xuống trên một chiếc ghế.

Altieri tỏ ra hơi già hơn. Những sợi tóc bạc hòa lẫn với mái tóc đen cứng trên hai bên thái dương của ông. Khuôn mặt ông dường như to ra, và những nét chính yếu trên gương mặt xệ xuống; nhưng đôi mắt ông vẫn luôn chiếu ngời một ánh sáng khó chịu dưới đôi mày rậm, và người ta thấy được một ý chí mạnh mẽ trong những nếp nhăn ở trên trán, càng cứng rắn hơn.

Nhiều nỗi lo sợ ghê gớm đang nung nấu trong tâm hồn người đàn ông đó.

Cuộc âm mưu được ông chuẩn bị sắp đến điểm thành tựu.

Và tuy nhiên, ông không có hài lòng. Không phải là kết quả của cuộc mạo hiểm đó làm cho ông lo sợ và buồn rầu. Nhiều chi tiết của chính công cuộc chuẩn bị làm cho ông kinh hãi. Ban đầu, ông bị liên quan vào cuộc âm mưu gần như trái với ý của ông; rồi ông trở thành người thủ lĩnh mà thật ra ông không mong muốn. Cuối cùng tất cả những số phận của cuộc mưu toan quan trọng đó đều đặt lên vai ông.

Thật vậy, lòng khát vọng của ông được thỏa mãn. Ông tin chắc rằng sẽ trở thành thủ tướng vào một thời kỳ mà với cái chức vị đó trang bị cho kẻ được tấn phong một chủ quyền hùng mạnh. Altieri cũng như bao nhiêu người khác đã mơ ước một chủ quyền còn hùng mạnh hơn nữa. Cũng như những người khác, ông đã nghĩ đến sự biến đổi thành ra vương quyền, cái nhiệm kỳ thẩm phán chuyên chế mà ông sắp sửa chiếm đoạt.

https://thuviensach.vn

Và sự kiêu căng làm cho thái dương ông giật mạnh, sự si mê quyền hành và sự thống trị làm cho ông vô cùng phấn khởi khi ông tự bảo rằng chẳng bao lâu nữa, những vị hoàng đế và những vị quốc vương như Charles-Quint và Francois Ier sẽ buộc phải trọng ông.

Nhưng mà tại sao những sự việc lại đưa đến quá dễ dàng như thế? Tại sao những nhân vật nào đó của nước Cộng hòa tự nhiên đến hiến mình cho ông, trong khi ông lo ngại họ là những kẻ địch?

Có rất nhiều điểm mờ ám trong việc tổ chức cái mưu toan của ông; ông thấy dường như thỉnh thoảng có một vị thần xa lạ và thương người lo lắng cho sự vinh quang của ông.

Những lần khác, ông tưởng tượng rằng Foscari từ lâu đã biết rõ tất cả, rằng Foscari đùa giỡn với ông, để cho ông sống giữa cảnh an ninh hoàn toàn để rồi sẽ đánh ông vào lúc chót.

Bấy giờ, ông siết chặt nắm tay, biểu thị một ý chí mạnh mẽ, với một điều cần thiết dứt khoát là phải chiến đấu.

Và tất cả những điều đó trở thành rắc rối bởi sự si mê của ông đối với Léonore.

Nhưng chúng ta sắp thấy, lòng si mê đó vẫn còn mãnh liệt như những ngày xa xôi lúc mà Altieri thương lượng cùng với Dandolo.

Nhưng mà sự si mê đó như khép kín trong lòng ông.

Léonore làm cho ông sợ hãi, có nhiều lúc ông tưởng chừng như thù ghét nàng. Lòng tin tưởng của ông là sẽ làm cho nàng thiếu nữ bị choáng mắt khi nào ông đặt lên đầu mình chiếc mũ miện quận công.

Đó là một người hậu duệ của những vị thủ tướng. Đôi khi ông thầm nghĩ, có lẽ nàng đã yêu thương Roland bởi vì theo những sự tính xác suất, ông ta sẽ làm thủ tướng; cũng có thể nàng sẽ yêu ta chăng khi nàng sẽ thấy rằng không một ai trong nước Cộng hòa có thể sánh bằng ta về lòng can đảm và sự quyền uy!

Cho nên, đó là hai sự chinh phục mà viên đại úy thống lĩnh thấy được trong sự thành tựu của cuộc âm mưu.

https://thuviensach.vn

Chinh phục quyền hành, chinh phục người đàn bà để được yêu thương... Hai việc đó hòa lẫn nhau, quyện chặt vào nhau và chống đỡ lẫn nhau thường hơn là người ta tưởng. Và nếu như lịch sử bằng lòng biên chép những sự kiện đa cảm, những cử chỉ trông thấy, thì nhà tiểu thuyết gia có thể tìm kiếm trong những tình cảm vụn vặt của những nhân vật cái nguyên nhân hành động của họ, nơi mà lịch sử nói: Tham vọng, chúng tôi nhiều lúc được phép trả lời: Đó là tình yêu!

Tâm trạng của Altieri như thế đó vào ngày mà ông đến trình diện trước thủ tướng được ông ta quan sát với một ánh mắt dữ tợn, có lẽ ông sẵn sàng đâm chết thủ tướng nếu như có một sự nghi ngờ thoáng qua trong trí ông.

– Ngài đã làm đúng khi đến đây, thủ tướng nói; sự hiện diện của ngài, anh bạn, một sự việc làm cho ta thích thú nhất, và để ta trách móc ngài vì những cuộc viếng thăm của ngài càng lúc càng hiếm.

– Tôi đã lo làm việc cho ngài, Foscari.

– Ta nhận ra ngài ở đó, ông bạn trung thành. Phải, thủ tướng nói tiếp với vẻ sôi nổi, ông bạn... Ta chỉ có ngài là bạn hữu, từ lúc Bembo bỏ đi.

Dù cho Altieri để ý đến như thế nào, ông cũng không thể nhận ra trong giọng nói hoặc là thái độ của Foscari một dấu hiệu nào cho phép ông thừa nhận rằng vị thủ tướng không tỏ ra thành thật.

– Tôi mang đến cho ngài một danh sách mới, ông nói.

Vị thủ tướng có một cử chỉ chán nản.

– Lại thêm những cuộc lưu đày! Thêm những sự bắt bớ!

– Quyền lực của ngài là cái giá đó. Foscari, ngài không còn phải là người đàn ông cương quyết dũng cảm, quyết định mà chúng tôi đã biết?

– Nước Cộng hòa đã bị tàn sát, thủ tướng nói; một nhóm đông quý tộc đã chạy trốn; những ngục thất đầy ắp. Trong hai tháng đã có mười lăm vụ xử tử hình. Lúc ta mạo hiểm đi trong Venise, ta bước đi trong sự im lặng nặng nề, nơi mà xưa kia những tiếng hoan hô vang dậy trên

https://thuviensach.vn

đường đi qua của ta. Đã có khá nhiều máu! Đã có khá nhiều nước mắt! Đã có khá đủ những khăn tang!...

– Nghị lực rất cần thiết cho hành động cuối cùng. Sau việc đó ngài có thể hoàn toàn an tâm đi dự cuộc lễ ngày Một tháng Hai, và tôi xin thề với ngài rằng sẽ không thiếu chi những lời hoan hô vào ngày hôm đó.

– Vậy là ta cần phải tỏ ra tàn nhẫn hơn nữa!

Và Foscari đột nhiên mở tờ giấy do Altieri đưa!

Ánh mắt của ông sáng rực, mũi ông nở phồng ra, và người đàn ông vừa mới thốt ra những lời xoa dịu có một nụ cười ghê gớm khi đọc lướt qua cái danh sách thảm khốc.

Tuy nhiên, Altieri nghe ông ta lẩm bẩm:

– Sao! Cả người này nữa! Mới hôm qua đây ông ta cam đoan với ta lòng tận tụy của ông ta... Và người này! Ôi! Người này, lòng tận tụy của ông ta không làm ta ngạc nhiên...

Đối với mỗi cái tên, Foscari ném ra một lời nhận xét ngắn gọn.

Ông kết luận:

– Ba mươi tám tên!... Ta lo ngại còn có nhiều hơn.

– Không, đã hết, Altieri nói. Những người Venise còn lại đều trung thành với ngài.

Những người Venise còn lại!

Altieri, vừa thốt ra những lời nói đó, có một nụ cười thâm độc.

Ông đứng lên.

– Trong ba ngày, ông nói, tôi sẽ mang đến cho ngài chi tiết về sự bố trí, tôi đã xếp đặt rải dài những tên vệ binh và những tên cung thủ để làm thế nào cho ngài luôn được liên tục bao quanh...

– Ông bạn! Ông bạn thân mến và trung thành!...Vị thủ tướng nhắc lại, vừa đi theo viên đại úy thống lĩnh cho đến cửa.

Vừa quay lại, ông thấy Guido Gennero sau tấm màn bước ra.

https://thuviensach.vn

– Thưa đức ông, viên cảnh sát trưởng nói, lúc nãy ngài hỏi tôi phải bắt đầu bắt giữ từ người nào, bây giờ tôi xin trả lời ngài: Kẻ vừa mới ở đây đi ra...

– Altieri! vị thủ tướng tái mặt kêu lên.

– Phải, ngài đại úy thống lĩnh, thưa đức ông.

– Ông hãy giải thích, giải thích ngay lập tức, bởi vì ta tự hỏi xem thật sự ta có nghe rõ không hay là ông đã trở thành kẻ điên cuồng!...

Khuôn mặt Foscari đã tái mét, không phải do sợ hãi, mà vì giận dữ. Đây là một trong những cơn giận dữ điên cuồng rất hiếm có ở nơi ông, nhưng nó càng hung bạo hơn, hai gò má ông run run.

Trước khi Gennero có thời gian đáp lại câu hỏi cuối cùng của ông, thủ tướng đã đập mạnh lên bàn chiếc búa dùng để gọi. Chiếc búa nhỏ bằng bạc gãy làm đôi.

– Ngài làm gì thế, thưa đức ông? Gennero kêu lên vừa xông đến trước cánh cửa để ngăn cản không cho ông đi vào.

– Bắt giữ đại úy thống lĩnh...

– Không, thưa đức ông!

– Ta sẽ cho bắt giữ ngay cả ông. Nào! Bọn vệ binh! Tên khốn nạn hãy tránh ra!...

Foscari giơ nắm tay lên, đi đến trước mặt Gennero, hăm dọa.

– Thưa đức ông, viên cảnh sát trưởng lẹ làng nói nhỏ, tôi bị bắt đâu có đáng kể, và dù cho tôi có chết đi nữa! Nhưng nếu như ngài động đến Altieri *ngày hôm nay*, tất cả sẽ hỏng... Xin ngài hãy vui lòng nghe tôi...

Foscari lùi lại, vừa đưa hai bàn tay lên vuốt trán.

Lúc ấy những tên vệ binh ở cung điện chạy đến và đi vào, với một cố gắng của ý chí mạnh mẽ, ông cố giữ cho gương mặt thản nhiên.

– Thế nào, có việc gì đó?... Ông hỏi vị sĩ quan khi nghe tiếng động vừa chạy đến.

– Thưa đức ông, xin tha lỗi, chúng tôi ngỡ có nghe...

– Ông đã nghe lầm... Hãy để cho ta yên!

https://thuviensach.vn

Bọn vệ binh ngơ ngác lui ra.

– Bây giờ, ông hãy nói đi, Foscari bảo viên cảnh sát trưởng.

– Thưa đức ông, Gennero nói, tôi nắm tất cả cuộc âm mưu trong bàn tay tôi. Tôi biết ngài đại úy thống lĩnh là vị thủ lĩnh. Giờ đây, ngài biết khá rõ Altieri để thừa nhận rằng trong một trường hợp quá quan trọng như vậy, ông ta đã bắt đầu bảo đảm lòng trung thành, lòng tận tụy của bọn cung thủ và bọn bắn súng hỏa mai. Riêng chỉ có đại đội lính cầm kích là thoát khỏi ông ta; nhưng nó sẽ bị quét sạch như là một cọng rơm bởi cơn giông tố. Nếu như ngài bắt giữ Altieri ngày hôm nay, tôi sẵn sàng làm việc đó một khi ngài nhắc lại mệnh lệnh, trong hai giờ nữa, ngài sẽ chứng kiến một cuộc nổi loạn ghê gớm của quân sĩ. Altieri sẽ được giải thoát, cung điện của ngài bị xâm chiếm... Và bấy giờ quỷ mới biết việc gì sẽ xảy đến.

– Ta bị nguy cơ! Foscari lẩm bẩm.

– Thưa đức ông, Gennero nói tiếp, vừa giả bộ không nghe tiếng kêu than đó, trái lại, rất dễ dàng cho những kẻ âm mưu ở trong một tình trạng an toàn giả tạo, như vậy để ta có thời gian bố trí lực lượng chuẩn bị cho một cuộc đàn áp tàn nhẫn.

Vị thủ tướng trấn tĩnh lại; một ngọn lửa âm u bừng cháy trong đôi mắt ông: Sự hăng hái và cuộc chiến gần kề làm cho ông sôi nổi. Cũng như phần nhiều những gì mà ngày nay người ta gọi là ý thức về đạo đức, luân lý; ông chỉ được phú cho một sự dũng cảm đặc biệt về thể chất.

– Nếu như ngài cho phép tôi có một lời khuyên, Gennero khẩn khoản.

– Hãy nói đi; ngày hôm nay ông giúp cho ta một việc trọng đại, ta cho ông có quyền được khuyên bảo.

– Vậy thì! Thưa đức ông, nếu ở vào địa vị của ngài, tôi sẽ bắt đầu trả tự do cho tất cả những người đã bị bắt giữ theo những danh sách đã được trao cho ngài.

Vị thủ tướng do dự một lúc.

https://thuviensach.vn

– Không! Ông nói với một giọng u ám. Bởi vì họ đang ở trong ngục thất, họ nên ở lại đó; như thế chắc chắn hơn.

– Nhưng phần đông những kẻ bất hạnh đó đều là bạn của ngài.

– Họ đã trở thành kẻ thù của ta, bởi vì ta đã đánh vào họ; được tự do, họ sẽ đi theo những kẻ âm mưu. Đến khi toàn thắng, ta có thể phóng thích họ lần lượt từ người này đến người khác, và lúc đó sẽ là sự đại độ, trong khi ngày hôm nay có thể là sự nhu nhược.

Gennero nghiêng mình, có lẽ để che giấu một cái nhăn mày thất vọng.

– Tôi thán phục thiên tài của đức ông, ông nói.

– Tốt lắm; ông chắc có danh sách của những kẻ liên kết với Altieri?

– Danh sách chưa đầy đủ, thưa đức ông, tôi đang bổ sung.

– Ông cứ đưa đi, thủ tướng nói vừa mỉm cười làm cho viên cảnh sát trưởng hoảng sợ nổi gai ốc.

Bấy giờ Gennero đọc trong danh sách có khoảng chừng ba mươi tên.

Thủ tướng tự tay mình viết không biểu lộ một dấu hiệu ngạc nhiên hoặc phẫn uất nào, tuy nhiên ông bị rụng rời.

– Họ muốn gì! Bấy giờ ông hỏi.

– Những gì mà người ta thường muốn là lật đổ một chính phủ để giành địa vị: Những danh dự, những cấp bậc, những chức vụ, dĩ nhiên, tất cả đều phải được trọng thưởng công trạng.

– Và Altieri?

– Ông ta muốn được là ngài, thưa đức ông!

Vị thủ tướng ngồi trầm ngâm suy nghĩ thật lâu.

– Làm thế nào và vào lúc nào mà ông đã khám phá ra tất cả việc đó?

– Vào lúc nào? Ngay đêm hôm, thưa đức ông, cho nên hôm nay tôi mang báo cáo đến cho ngài. Làm thế nào? Do những giả thuyết, do những phép quy nạp, do những triệu chứng mơ hồ cuối cùng đã đưa tôi đến chứng kiến một cuộc hội họp của những kẻ âm mưu mà không ai thấy.

https://thuviensach.vn

– Ở đâu?

– Trên chiếc soái hạm thủy sư.

– Hoàn toàn! Tuyệt diệu! Chà! Chúng ta sẽ dùng võ lực với họ!... Và việc đó vào ngày nào?

– Ngày một tháng hai, thưa đức ông!

– Cái ngày do Altieri chỉ dẫn cho ta như là ngày thuận lợi nhất!...

– Chúng ta còn lại trước mặt chúng ta vài ngày để phá hỏng tất cả sự khích động khốn nạn của bọn tham vọng tầm thường đó. Thưa đức ông, ngài đã vui lòng để cho tôi nói thẳng, tôi sẽ thấy sự việc như vầy: Sáng ngày một tháng hai, ngài sẽ cho đưa đại đội cung thủ và đại đội lính bắn súng hỏa mai lên chiếc soái hạm thủy sư đã được chỉ định cho cuộc lễ. Hai chiếc chiến hạm khác do tôi lựa chọn và được tôi đưa lên gồm những người của tôi, sẽ đến cặp vào hai bên hông chiếc soái hạm vào đúng lúc và sẽ hăm dọa bắn chìm nó. Còn ngài, thưa đức ông, được bọn vệ binh và bọn lính cầm kích hộ vệ, ngài sẽ đến Lido để xuống thuyền. Nhưng ở trên bến, với một hiệu lịnh của tôi, Altieri và bọn người âm mưu sẽ bị bắt giữ. Không có quân đội, họ sẽ không thể chống cự lại, và ngài chỉ còn có việc đi trở về cung điện cho triệu tập Hội đồng và xử ngay bọn tội phạm. Nhưng từ đây đến đó, phải giữ im lặng hoàn toàn, sự an ninh tuyệt đối cho bọn người âm mưu. Đó là kế hoạch của tôi.

– Ta thừa nhận nó, thủ tướng nói. Gennero đứng thẳng lên.

– Thưa đức ông, đến lúc ngài trở về cung điện quận công và bọn bị cáo đứng trước Hội đồng chịu xét xử, ai sẽ tuyên đọc bản công tố trạng? Ai sẽ thiết lập tội trạng?

– Ngài Đại Pháp quan; đó là nhiệm vụ của ông ta.

– Không có vị Đại Pháp quan.

– Ngày hôm đó, sẽ có một vị, Gennero ạ. Hành vi đầu tiên của ta khi vừa trở về cung điện, không phải là trở về suông, mà sẽ chỉ định người kế vị cho Dandolo...Ta nghĩ rằng không cần phải hài rõ danh tính với ông.

Gennero nghiêng mình chào thật sâu.

https://thuviensach.vn

– Đi đi, bấy giờ thủ tướng nói tiếp với một giọng bình tĩnh; hãy đi đi, nhưng mà ông sẽ trở lại gặp ta bất cứ giờ nào, ban ngày cũng như ban đêm với cái tiếng duy nhất: Cầu Than thở, mà ông sẽ trao cho tên hầu phòng của ta. Nên bổ sung thêm những tin tức của ông, nên hoàn tất bản danh sách của ông, nên chọn lựa đúng chỗ cho mỗi toán người âm mưu, nên tìm hiểu rõ vai trò dành cho mỗi người trong bọn họ, và đến thông báo bằng lời cho ta biết, không được chậm trễ một lúc nào. Đi đi, Gennero... Nên nghĩ rằng ông nắm trong tay ông vận mạng của ta... Và vận mạng của ông.

Vừa khi Gennero sắp sửa lui ra:

– Thêm một lời nữa... Hồi lúc nãy ông nói rằng Roland Candiano, theo ông, phải trở về Venise?

– Đó là ý kiến của tôi, thưa đức ông, Gennero nói, vừa rung động.

– Ông có nghĩ rằng ông ta sẽ trở về trước ngày 1 tháng 2 không?

Viên cảnh sát trưởng hình như suy nghĩ.

– Ông ta có hiểu biết nhiều hơn mà ông ta không muốn nói ra không? Ông nghĩ thầm.

– Thế nào? Ông không trả lời?

– Tôi đối chiếu những giả thuyết, thưa đức ông.

Thành thật, tôi không tin rằng người đàn ông đó có thể trở về trước ngày 12 hoặc ngày 15 tháng hai.

Gennero rút lui sau lời nói đó vừa nghĩ thầm:

– Hãy đỡ lời nói đó, nếu như mi có thế! Chà! Mi do dự cho ta những gì ta yêu cầu mi, trong lúc mà ta mang đến đời sống cho mi!... Roland Candiano, ông ta sẽ không có mặc cả!... Và rồi bây giờ, dù cho xảy đến việc gì, công việc của ta cũng rõ ràng... Chào, ngài thủ tướng.

Sau khi Gennero đi rồi, vị thủ tướng ngã dựa vào chiếc ghế bành lớn của ông với tâm trạng vô cùng chán nản.

Hai bàn tay để lên đầu gối, chân mày nhíu lại, đôi mắt chiếu sáng mãnh liệt và nét mặt biến đổi, ông dường như gợi nhớ một quang cảnh ghê gớm nào đó.

https://thuviensach.vn

Có ai ở gần bên ông tất sẽ nghe ông lẩm bẩm:

– Tất cả công cuộc âm mưu đó có là gì ở bên cạnh sự báo thù của Candiano đang trù tính?... Ông ta ở đâu... Ông ta đang làm gì?... Ông ta phải trở lại... Ông ta sẽ làm tổn hại cho ta do chỗ nào?... Ông ta sẽ đánh bằng cách nào?...

Do những lời nói đó, người ta có thể đo lường được nỗi kinh hãi mà Roland Candiano đã gây cho Foscari.

Tuy nhiên ông đứng lên, sửa lại gương mặt cho bình thản và ông còn tươi cười nữa, rồi gõ lên bàn để gọi viên thừa phát lại, ra lịnh cho mở rộng hai cánh cửa văn phòng. Và sau khi bảo đảm rằng chiếc áo giáp nằm đúng chỗ ở phía trong chiếc áo khoác, rằng cây dao găm dễ dàng rút ra khỏi vỏ, ông đi vào phòng khách lớn.

Ông thấy Altieri. Ông thấy những nhân vật chủ yếu trong số những người âm mưu đi thẳng đến trước mặt ông.

Một lúc, đôi mắt ông ném ra những tia sáng, và ông nhìn lại viên đại úy vệ binh, có lẽ để sắp sửa ban lịnh cho ông ta.

Nhưng trông thấy Gennero đứng trong một góc, đôi mắt nhìn sững ông, nhắc nhở ông nên bình tĩnh.

Nét mặt cau có của ông dãn ra.

Ông bắt đầu mỉm cười lại những lời chào hỏi ân cần.

– Thưa đức ông, Altieri nói, ngày kết hợp của thủ tướng với Biển Adriatique sắp đến. Tất cả những chi tiết của cuộc lễ đã được quy định, trừ ra một điểm: Chúng tôi chưa biết đức ông sẽ đi trên chiếc chiến hạm nào...

– Trên chiếc soái hạm thủy sư, ông bạn thân ạ...Không phải là thông lệ sao?...

Altieri nghiêng mình với một nụ cười đắc chí.

– Ta tin rằng bây giờ ta có thể bỏ đi, Gennero tự bảo thầm, quả thật ông biến mất, vừa xoa hai bàn tay.

– Nhân tiện, trong cuộc lễ đó, thủ tướng nói tiếp, ông bạn Altieri thân mến, ông bạn xứng đáng, ngài nên luôn luôn ở bên cạnh ta, không

https://thuviensach.vn

phải là ta lo ngại sự xúc cảm nhỏ nào của dân chúng, mà ta muốn làm vinh dự cho ngài... Cũng như là cho tất cả, thưa quý ngài; ta muốn rằng ngài sẽ ở gần bên ta...

Và vị thủ tướng, tươi cười, thanh thản, đi trở về những gian phòng của mình, điềm nhiên, không nao núng, đi ngang qua giữa hai hàng những người âm mưu đang kính cẩn nghiêng mình chào...

https://thuviensach.vn

XXII
MỘT VIỆC ĐẦU CƠ CỦA AREÁTIN

Xin quý độc giả giờ đây vui lòng trở lại cái đêm bi thảm mà Bianca tự sát ở trong dinh thự Arétin, mà Bembo trốn khỏi Venise để chạy đến Rome, mà Roland và Scalabrino bắt đầu rượt đuổi theo ông ta. Chắc chúng

ta còn nhớ rằng vài giờ trước những biến cố khác nhau đó chính Imperia đã rời khỏi Venise và chúng ta không quên rằng người kỹ nữ trước khi ra đi đã ra lịnh cho viên quản gia của nàng bán tất cả những tài sản của nàng, trừ tấm chân dung lớn bọc khung vàng ở trong gian phòng nhỏ mà chúng ta đã vào ngay lúc khởi đầu câu chuyện này.

Pierre Arétin đã chứng kiến cảnh tượng đầy xúc động vừa xảy ra trong dinh thự của mình với một sự hoảng hốt và một sự kinh hãi rất dễ hiểu: Roland và Scalabrino hiện ra như giông tố, cánh cửa phòng của Perina bị gã khổng lồ xô ngã, Bianca nằm dài chết, cuộc chạy trốn của Bembo, cảnh tuyệt vọng của Scalabrino...

Đến lúc Roland đã kéo người bạn đồng hành của mình đi rồi, Pierre Arétin chợt nhận thấy rằng gian phòng của Bianca đã tràn ngập bởi bọn gia nhân và bọn tớ gái vừa chạy đến.

Ông liếc một ánh mắt trắc ẩn lên trên thi thể của nàng Bianca đáng thương, rồi sự khủng khiếp lấy lại những quyền hạn đã bị quên lãng – những quyền hạn thiêng liêng trong tâm hồn của kẻ nhát gan đó – ông quay sang bọn gia nhân, ra lịnh cho chúng tấn chặt cửa nẻo, trang bị súng ngắn và súng hỏa mai, phải canh gác cẩn thận. Ông còn nói thêm rằng ông sẽ tự tay mình giết chết kẻ nào dám táo bạo chỉ mở một cánh cửa trước khi trời sáng tỏ.

Những mệnh lệnh lập tức được thi hành.

https://thuviensach.vn

Trong thời gian đó, Perina được các bạn gái giúp đỡ, mang chiếc thây của Bianca đặt lên một chiếc giường, rồi đi vòng qua các gian phòng, nàng thu góp tất cả bông hoa luôn có nhiều ở các nơi đó đem về phủ lên mình nàng thiếu nữ đáng thương.

Arétin tán thành bằng một cái gật đầu, rồi ông ra lệnh cho mọi người lui ra, và chính ông cũng trở về phòng mình với tâm trạng hết sức rối loạn và xúc động.

Thay vì đi nằm ngủ và la lối om sòm như thường lệ, ông bước đi trong phòng bằng những bước chân vội vàng, lúc thì lau một giọt nước mắt, lúc thì nguyền rủa nho nhỏ.

– Gã Bembo, đó là một gã vô cùng hung bạo, ông càu nhàu. Ta không muốn thấy ông ta. Ta tin rằng ông ta sẽ phải qua những lúc nguy hiểm. Nhưng con quỷ nào đã thúc đẩy ông ta chọn ngôi nhà của ta để sát hại đứa trẻ đó! Cầu mong bệnh dịch bóp ngạt thở ông ta! Kia là ta phải ôm cái thi thể đó trong tay... Ta sẽ phải làm gì!... Con bé Bianca đó không thể đi đến chỗ nào xa hơn để chết sao! Tất cả việc đó đã xảy ra ngoài sức tưởng tượng của ta; điều đó sẽ dạy cho ta một bài học từ rày về sau phải ít tốt hơn...

Thầy Arétin lý luận như là một nhân vật tinh tế.

Nhưng mà có ích gì cho ông ta?

Cuối cùng ông nằm ngủ với một giấc ngủ chập chờn bị những giấc mơ khuấy động; sự thật bắt buộc chúng tôi thú nhận rằng những giấc mơ đó đều liên quan đến sự an ninh của bản thân ông.

Sáng sớm hôm sau, ông cho đòi một tên gia nhân đến, ra lịnh cho gã lo việc tang ma cho Bianca: Việc tang ma gồm có đặt thi hài vào một chiếc quan tài, chiếc quan tài để lên chiếc thuyền tang và chèo ra giữa giòng sông Orfana, tại đây người ta quăng bỏ thi thể của những kẻ sát nhân và những người nghèo khó xuống sông.

Arétin vừa ra lịnh xong, bỗng nhận được cuộc thăm viếng của người chèo thuyền được Roland gởi đến với một bức thư.

https://thuviensach.vn

Chúng ta thấy rằng vị thi sĩ đã thi hành đúng theo những chỉ thị của Roland Candiano.

Thế là ông ta đi ra tự mình coi sóc ba chiếc quan tài để bọc lấy cái thây của Bianca, hầu duy trì cho đến cái ngày được Roland chỉ dẫn, rồi chở chiếc quan tài đến Mestre.

Trong buổi chiều, sau khi thỏa thuận xong với một người thợ mộc, Arétin hết sức buồn rầu do các biến cố khác nhau đó, ông trở về dinh bằng du thuyền, và buộc phải đi ngang qua trước dinh thự Imperia.

Ông cẩn thận ngồi vào dưới chiếc lều để tránh khỏi bị có người trông thấy; nhưng Arétin có một ít tính khí của đàn bà và lòng hiếu kỳ nơi ông cân bằng với cái tính sợ sệt, ông lén nhìn qua các tấm màn che cửa sổ vào lúc đi ngang qua dinh thự và trông thấy một cuộc tụ tập trước cửa.

– Tại sao có nhiều người ở đó? Ông hỏi người chèo thuyền.

– Đức ông không biết sao? Từ sáng đến giờ ở Venise người ta đồn là phu nhân Imperia đã đi.

– Đã đi? Arétin kêu lên với một sự vui mừng.

– Từ đêm hôm.

– Mi có chắc không?

– Người ta đang bán đồ đạc của bà... Ngài hãy xem!

Bây giờ, thầy Arétin không do dự nữa, và dạn dĩ đi ra khỏi chiếc lều, ra lịnh cho người chèo thuyền cặp bến để ông lên. Vài phút sau, ông đi vào dinh thự trước khi xác nhận lại cái tin lạ lùng, vả lại ông nhớ rằng hôm trước, vào lúc Bembo đi vào phòng của Bianca, ông ta có bảo ông:

– Anh hãy an lòng... Chúng ta sắp đi theo mẹ của nàng.

Dinh thự Imperia đông đảo người. Một nhóm lãnh chúa trẻ tuổi đang sôi nổi trò chuyện về biến cố đó: Việc ra đi của Imperia, việc bán những bàn ghế, những nữ trang, những tác phẩm nghệ thuật của người kỹ nữ.

Ở đây cũng có những người trung lưu đang giao dịch với viên quản gia và những người đàn bà do lòng hiếu kỳ cám dỗ đã bị thúc đẩy nên

https://thuviensach.vn

đi vào trong dinh thự mà họ đã nghe nói đến nhiều. Đó là những người đàn bà lương thiện. Và người ta cũng hiểu rằng sức quyến rũ qua những bộ y phục, món nữ trang của người kỹ nữ đã gây chóng mặt cho những người đàn bà hiền lành, chân thật ở trong dinh thự.

Arétin chào hỏi những người này, những người khác, rẽ qua đám đông và cuối cùng gặp người quản gia. Người đàn ông đứng đắn đang bận bán tất cả đồ đạc trong nhà với một giá rẻ, vì ông ta quyết định đi theo một con đường ngược lại, con đường không đi đến Rome. Thế là nàng Imperia bị người quản gia thân tín phản bội.

Arétin mua một vài món đồ mỹ thuật và gởi hết về nhà, và tò mò chứng kiến đến cuối việc mua bán, khuyên bảo người quản gia, chỉ dẫn cho ông ta biết giá trị thật sự của những hiện vật, mà tên gia nhân có vẻ hoàn toàn không hiểu rõ.

Đến chiều, chỉ còn có vài người mua, cuối cùng, tòa dinh thự trở nên vắng vẻ, bị lột trần hết một nửa đồ đạc trang trí xa hoa của nó, những gì còn lại ở trong cảnh hỗn độn, khiến cho người thi sĩ mơ mộng âu sầu.

Bấy giờ Pierre Arétin không quên nói với viên quản gia rằng nhờ ở những lời khuyên của ông, cái giá bán trong ngày đầu tiên đó đã lên khá cao.

Viên quản gia biết Arétin và đã hiểu ông như là những gia nhân từng biết quan sát những người khác lui tới một ngôi nhà. Cho nên ông ta trả lời mau mắn:

– Tôi hiểu việc đó, thưa ngài. Và ngài nên tin chắc rằng lòng biết ơn của tôi sẽ không dừng lại ở những lời nói suông.

Và ông ta dang rộng cánh tay, chỉ những món đồ đang hỗn độn trong phòng khách:

– Ngài hãy chọn.

Viên quản gia có nụ cười thoải mái của người mua bán lương thiện khi chấp nhận một người môi giới tốt, trong khi ông ta không tốn lấy một xu nào.

https://thuviensach.vn

Về phần của Arétin, ông không chờ mời thêm một lần nữa, và không tỏ ra xấu hổ giả dối, ông bắt đầu đi rảo khắp cả dinh thự, trong khi viên quản gia cầm đuốc đi theo ông.

Bỗng nhiên, ông đi vào một gian phòng nhỏ hẹp và đứng sững trước một tấm chân dung lộng lẫy. Vả lại, việc làm cho ông xúc động trước hết, đó không phải là bức vẽ mỹ lệ của những màu sắc của họa sĩ, chắc chắn đây là một nhà nghệ sĩ thiên tài, đã tìm ra dưới cây cọ vẽ.

– Ông ta! Ông lẩm bẩm. Chân dung của ông ta ở đây!...

Arétin mới được biết tên của Roland Candiano trong thời gian gần đây. Nhưng ông đã lợi dụng thời gian đó, và giờ đây ông biết khá nhiều về người đàn ông mà khi ở trong Hắc-động, ông đã ký kết một sự giao ước lạ lùng.

– Anh có biết bức chân dung đó là của ai không? Ông hỏi.

– Đó là người con trai của cựu thủ tướng Candiano.

– Bà chủ của anh quen biết ông ta sao?...

– Tôi không biết gì cả. Những gì tôi được biết, là người họa sĩ đã hoàn thành nó trong bốn tháng, cần mẫn làm việc mỗi ngày.

– Nhưng còn... Người mẫu... Lúc đó Roland Candiano thường lui tới dinh thự này sao?

– Không. Người họa sĩ đã vẽ theo trí nhớ.

– Ta chỉ biết có một người đàn ông có khả năng làm một việc khó khăn như vậy và cũng có khả năng tô một màu sắc huy hoàng như vậy, Arétin nghĩ thầm. Ông có biết tên của người họa sĩ đó không? Ông hỏi lớn tiếng.

– Ông tên là Titien.

– Ta đã nghi ngờ, nhà thi sĩ lẩm bẩm. Ông ta không bao giờ chịu vẽ chân dung cho ta! Ông ta nói rằng ta không có gợi hứng cho ông ta. Ta đã có khá nhiều chân dung để lại cho hậu thế... Ta lấy tấm họa này, ông chấm dứt.

Viên quản gia nhăn mặt.

– Cái khung toàn bằng vàng, ông ta nói.

https://thuviensach.vn

– Này! Cái đầu óc nghèo nàn, ai nói với mi về cái khung! Hãy tháo cho ta tấm vải, nó là tất cả những gì ta đòi hỏi mi về giá tiền công của ta. – Ngay lập tức! Viên quản gia an tâm kêu lên.

Arétin trở về nhà, gắn tấm vải vào trong một cái khung mới, và quan sát.

– Hừ! Tuyệt diệu, bởi tất cả lũ quỷ... Tuyệt diệu như là tất cả những gì của Titien đã làm... Ánh mắt sống động làm sao! Nụ cười êm ái làm sao!

Lời tán dương ấy thật xứng đáng với bức chân dung và tác giả, Arétin nói tiếp:

– Phải, nhưng mà ta, ta sẽ làm gì đến việc đó? Nếu như ta giàu có, ta sẽ giữ nó lại... Nhưng mà một cách xác thực, ta không có giàu có...

Suốt mấy ngày, Arétin nghĩ đi nghĩ lại xem ông có nên bán lại bức chân dung cho chính Roland Candiano không. Nhưng một sự hổ thẹn đã ngăn ông lại; thầy Pierre Arétin vô liêm sỉ nhưng mà thầy có một sự vô liêm sỉ thông minh.

Một buổi sáng, sau khi nghiên cứu và hủy bỏ một số dự tính, ông kêu to lên:

– Ta đã tìm ra!...

Ông nhảy xuống giường nằm vào lúc ông thốt lên tiếng kêu được người ta vay mượn của Archimède[(2)].

– Ý nghĩ tuyệt diệu! ông kêu lên vừa vuốt hàm râu với cử chỉ tự nhiên... Ý nghĩ thiên tài, xứng đáng cho ta!...Margherita, bữa ăn sáng của ta! Paola, chiếc áo chẽn bằng xa tanh hồng và chiếc áo khoác lót bằng lông chuột hương của ta! Chiara, chiếc mũ có lông trắng của ta!

Bọn Arétines chạy đến, và chẳng bao lâu tình trạng lộn xộn bắt đầu, những nàng này chạy xuống bếp sửa soạn bữa ăn sáng cho chủ nhân, những nàng khác vội vã lấy trong tủ áo ra những trang phục đi lễ. Trong vòng hai mươi phút, người ta nghe những tiếng la hét vang dậy trong dinh, rồi bỗng nhiên, có một sự im lặng hoàn toàn:

Arétin vừa ngồi vào bàn ăn!...

https://thuviensach.vn

Vẻ cáu kỉnh và bụng đói của nhà thi sĩ đã dịu đi, ông ra lịnh cho sửa soạn chiếc du thuyền đẹp đẽ do một tên đen Nubien mặc một áo dài trắng chèo – mà ông học theo kiểu cách của Imperia; quả thật, nàng kỹ nữ là một kiểu mẫu tự nhiên cho Arétin.

Rồi ông kêu lớn:

– Sao ta không thấy Perina!

– Chị đang ở bên cạnh nàng thiếu nữ chết, Margherita nói. Nên lo lắng đến những người sống tốt hơn...

– Nín đi, Pacofila! – đó là lời nhục mạ của ông – Perina có nhiều trí tuệ ở trong mũi giày hơn là ở trong đầu óc của nàng. Thôi nào, tốt lắm... Đừng khóc nữa, nàng làm ta mệt cái đầu... Nếu như ta thành công, ta sẽ mua cho nàng một chiếc khăn choàng đẹp đẽ phương Đông, và cho tất cả các nàng. Im lặng! nơi nào thần chết đang ở, người ta phải nói nhỏ.

Arétin đã la ầm lên những lời nói đó.

Nói xong, ông đi thẳng về chiếc du thuyền và cho để tấm chân dung dưới chiếc lều, sau khi ông cẩn thận cho gói kỹ lưỡng.

Chiếc du thuyền của Arétin ngừng lại trước dinh thự Dandolo.

Dinh thự dường như vắng vẻ. Một tên gia nhân của Dandolo thông báo với Pierre Arétin rằng chủ nhân của nó đã đến dinh thự Altieri ở từ lâu.

Vài phút sau, thầy Arétin đi vào dinh thự Altieri, nài nỉ rất lâu để được gặp ngài lãnh chúa Dandolo. Ông dẫn theo hai người đàn ông khiêng tấm chân dung, cuối cùng ông được đưa vào một gian phòng ở lầu một.

Nếu như ở gian tầng trệt ồn ào, đầy dẫy những sĩ quan, tạo cái cảm tưởng đời sống sôi nổi và đầy sức mạnh bao nhiêu, thì lầu một tỏ ra âu sầu và lặng lẽ bấy nhiêu.

– Quỷ ơi! Arétin nghĩ. Có phải là thần chết cũng ở nơi này không?

Trong khi ông đang suy nghĩ miên man, bỗng một cánh cửa mở ra và một người đàn ông có hàm râu bạc lốm đốm, với mái tóc bạc trước

https://thuviensach.vn

tuổi, đi vào.

– Sao! Arétin nghĩ, có phải đây là ngài Đại Pháp quan không?

– Thưa ông, Dandolo nói vừa chỉ một chiếc ghế với cử chỉ lễ độ cao ngạo và lạnh lùng của nhà quý tộc ở Venise.

Ông ném một ánh mắt sâu sắc lên Arétin.

Dandolo sống trong một nơi hoàn toàn cách biệt. Nhưng sự khẩn khoản của người khách, tên họ ông ta, và với trực giác mơ hồ làm cho ông hy vọng – và lo ngại – rằng vị khách này đến hẳn là người của Roland Candiano. Ông quan sát ông ta với vẻ lo sợ.

Arétin đã nghiêng mình chào, có phần xúc động bởi bầu không khí buồn rầu và bí mật mà ông đang thở, ông là người đàn ông bồng bột, vui vẻ và yêu đời sống ngoài trời.

– Ta cần báo cho ông biết rằng ta đã từ chức... Tuy nhiên...

– Thưa đức ông, Arétin nói, tôi lấy làm tiếc cho Venise rằng ngài không còn làm Đại Pháp quan nữa. Vả lại, chính cá nhân của ngài lãnh chúa Dandolo mà tôi muốn hầu chuyện.

– Chà! Dandolo nói giọng yếu ớt. Vậy là có liên quan đến một vấn đề thuộc về... cá nhân ta?

– Đức ông có thể xét đoán... Trước hết tôi van xin ngài tha thứ cho nếu như tôi bị lầm lẫn. Khi đến đây, tôi tin thật sự sẽ làm cho ngài vui lòng.

– Trong trường hợp đó, xin ông nói ra, đừng lo ngại.

– Đây này: Tôi không biết tại sao, tôi có trong ý nghĩ rằng ngài hoặc là người nào đó trong gia đình ngài... có giữ một kỷ niệm sâu sắc về một người đàn ông mà tôi được vinh hạnh là một người bạn thân thiết: Roland Candiano.

Arétin vừa thốt ra những lời nói đó với tất cả sự chân thành của mình, do không hay biết gì, ông bỗng giật mình kinh hãi.

– Ta vừa nói một điều vô ý thức ghê gớm, ông nghĩ thầm.

Quả thật, Dandolo đột nhiên đứng lên, mặt tái mét, hai bàn tay run rẩy.

https://thuviensach.vn

– Ai cho phép ông nghĩ đến việc đó? Ông nghiến răng nho nhỏ. Ông đến để nói gì với ta? Hay ông đến vì ông ta?... Có phải ông ta phái ông đến không?... Nhưng hãy nói đi!

– Không có, hoàn toàn không có, Pierre Arétin kêu lên hết sức hốt hoảng, tự tôi đến đây... Nhưng bởi vì cái tên đó gây cho ngài một sự cảm xúc như thế... Là vì tôi đã bị lầm lẫn! Cho nên tôi xin rút lui, tôi xin rút lui...

– Ông hãy ở lại, thưa ông!

Dandolo nhìn sững Arétin với một ánh mắt sáng rực. Những giọt mồ hôi đọng trên trán ông. Cuối cùng ông tự kiềm chế được, và với giọng điềm tĩnh hơn, ông nói tiếp:

– Thưa ông, mời ông ngồi xuống, và hãy nên nói thành thật. Ông có gì để nói với tôi về vấn đề của Roland Candiano?

Ông thốt ra cái tên đó với một cố gắng thấy rõ.

– Thưa đức ông, Arétin nói, tôi tưởng rằng trước kia Roland Candiano là người thân thuộc trong gia đình ngài?

Dandolo rùng mình, và một lúc, Arétin lo ngại vì đã nói thêm một lời vô ý thức còn ghê gớm hơn cả lần đầu. Nhưng người cha của Léonore, bị rung động bởi những cảm giác do sự khủng khiếp ngự trị, giờ đây, ông muốn biết hết tất cả. Cho nên ông tự dằn lòng, và lau mồ hôi đang chảy dài trên mặt, ông hỏi với một giọng gần như điềm tĩnh:

– Làm thế nào ông biết việc đó?

– Thưa đức ông, Arétin an lòng kêu lên, câu chuyện đã lan đi khắp các con đường ở Venise. Ngài có biết rằng ở trên bến cảng, người ta vẫn còn coi Léonore Dandolo và Roland Candiano là: Đôi tình nhân thành Venise không?...

– Không, thưa ông, Dandolo nói yếu ớt, ta không biết... Ta không muốn biết việc đó...

– Cuối cùng, đây là điều để giải thích cuộc vận động của tôi, bên ngoài công chúng đồn rằng ngài vẫn còn giữ một tình thương thâm thúy đối với Roland Candiano.

https://thuviensach.vn

– Chà! Dandolo run run nói.

– Và rằng ngài thương ông ta như là một đứa con trai mà do những trường hợp bi thảm, đã chia rẽ, trái với lòng ngài...

– Người ta nói như vậy? Dandolo hỏi tiếp và nét mặt tái xanh hơn.

– Người ta nói, thưa đức ông. Nhưng có lẽ người ta lầm lẫn chăng?

Và Dandolo giữ im lặng:

– Dù sao, đó là những tiếng đồn mà tôi nhận được, điều đó đã cho tôi ý nghĩ để làm cái việc tôi đang làm.

Dù có xảy ra việc gì, tôi cũng không hối hận.

– Thế ông đã làm việc gì? Dandolo rên rỉ.

– Tôi đi dạo trong dinh thự Imperia, Arétin nói với một nụ cười.

Từ lúc đó, Dandolo tin chắc rằng vị khách trước mặt ông là thám tử của Roland, và người đàn ông này đang đùa giỡn với những kỷ niệm ghê gớm đã qua để đánh vào lòng kinh hãi của ông.

Nhưng Arétin đã hoàn toàn theo ý nghĩ của mình, nói tiếp:

– Tôi đã đi viếng dinh thự Imperia vào lúc người ta bán đồ đạc và những món vật mỹ thuật của bà...Trong số những kỷ vật đó, tôi có trông thấy một món được người ta giành giựt mua bằng giá vàng. Nó thật xứng đáng với công khó nhọc vì đó là một kiệt tác hiếm có của nhà danh họa Titien tuyệt vời của chúng ta. Ngài hiểu rằng tôi đã hết sức cảm động, tôi giành giựt tấm tranh đó với những kẻ thờ ơ đang vây quanh. Ngài hiểu rằng tôi không do dự mua nó với số tiền hai trăm đồng vàng đuy ca đôi, và ngài hiểu rằng, cuối cùng tôi có ý nghĩ mang nó đến cho ngài, khi ngài biết rằng tấm tranh đó nào khác hơn là bức chân dung của Roland Candiano... Bức chân dung tuyệt diệu, thưa đức ông, một tác phẩm được Titien dặt vào trong đó với tất cả sự hứng thú cao thượng của ông. Với tất cả màu sắc huy hoàng, sự thanh nhã bởi bút pháp điêu luyện của ông...Tôi tự bảo rằng, thật đáng tiếc biết bao nếu để cho một tấm tranh như thế lọt vào những bàn tay xa lạ và hờ hững! Không, không! Dù cho tôi có mất đi số tiền hai trăm đồng vàng

https://thuviensach.vn

đuy ca đôi mà tôi bỏ ra mua nó, tôi sẽ cố gắng trao bức chân dung đó lại cho những bàn tay bạn hữu...

Vừa nói như thế, Arétin vừa cầm lấy bức chân dung được người ta để trên một chiếc ghế bành, tháo ta. Đến những lời cuối, ông buông rơi tấm vải đang che bức chân dung ra, và cẩn thận để bức chân dung ngay luồng ánh sáng rọi thẳng vào. Ông đột nhiên quay lại, đứng tránh qua một bên và thật sự hứng thú, ông kêu lên:

– Hãy nhìn xem, thưa đức ông!

Mặt Dandolo tái mét, run rẩy, như chết đứng, ông nhìn sững bức tranh với đôi mắt lơ láo, không thể rời khỏi bức tranh... Và đây không còn phải là một bức chân dung ở trước mặt ông nữa! Đó chính là Roland Candiano hiện ra trước mắt ông như thuở xưa, như ông đã từng trông thấy chàng trong bộ trang phục sứ thần, đại biểu của Venise bên cạnh giáo hoàng... Một tiếng rên rỉ thốt ra từ nơi cổ ông, rồi đưa hai tay lên che mắt, ông đột ngột khóc nức nở, như vẳng nghe một giọng nói xa xôi, giọng nói của Roland Candiano vang lên trong tâm hồn ông:

– Mi đã làm gì đến hạnh phúc của ta? Mi đã làm gì đến hạnh phúc của con gái mi?

Arétin không trông thấy gì cả. Với sự nồng nhiệt, có vẻ đóng kịch, qua giọng nói sang sảng, ông ngây ngất trên cái tác phẩm được ông trả giá quá mắc...

Đó là một bi kịch, một tấn kịch thương tâm, như là sự lẫn lộn khó hiểu của hai tâm trạng đó: Arétin chỉ nghĩ đến việc tiêu thụ trên thị trường; Dandolo kinh hãi, tan nát, tự bảo rằng một cảnh tượng như thế chắc chắn đã được Roland tưởng tượng ra!...

Cuối cùng, với một giọng khàn, mạnh mẽ, như muốn thách đố Candiano, người cha của Léonore kêu lớn:

– Hãy che tấm tranh này lại, thưa ông, hãy che nó lại!...

Arétin, với một sự ngạc nhiên thành thật, quay về phía Dandolo. Ông sắp sửa kêu lên, khen ngợi bức chân dung... Nhưng ông nín lặng, bị xúc động vì kinh ngạc: Cánh cửa ở cuối phòng mở ra, một thiếu phụ có

https://thuviensach.vn

nhan sắc rạng rỡ, một nhan sắc đượm vẻ u buồn, nó tiềm ẩn một cái gì đó bất hạnh hiện ra, và người thiếu phụ đó, với một giọng trầm tĩnh, nói:

– Thưa cha, con mua bức chân dung này...

Arétin cúi mình với một sự chiêm ngưỡng mà Léonore sẽ cho là vô lễ nếu như nàng liếc một ánh mắt nhìn lên nhà thi sĩ.

– Bởi tất cả các vị thánh ở địa ngục, bởi tất cả lũ quỷ ở trên thiên đường, thầy Pierre Arétin nghĩ thầm, chưa bao giờ có một nhan sắc nào quá hoàn hảo làm ta kinh ngạc đến như thế!...

Có thể nói là Léonore hoàn toàn không trông thấy Arétin.

Nàng cũng không nhìn đến bức chân dung.

Nàng dán chặt đôi mắt lên cha nàng với một ý nghĩ tuyệt vọng, dường như nàng e ngại không dám ngước nhìn lên bức tranh, nơi đó vị hôn phu tinh khiết và chung thủy của nàng đang mỉm cười.

Chắc chắn Dandolo hiểu những gì đang xảy ra trong tâm hồn con gái mình: Không một lời biện bác nào của ông thốt ra.

Ông ra hiệu cho Arétin đi theo ông.

Và nhà thi sĩ cũng vậy, ông cảm tưởng rằng mọi lời nói đều không đúng lúc, không có gì để nói với người đàn bà đó. Đứng trong chỗ tối lờ mờ của một tấm trướng, nàng xinh đẹp lộng lẫy, hình như đó là một hiện thân lý tưởng của một ý niệm đau khổ.

Tuy nhiên, sau một cái nghiêng mình khác vái chào, lúc nhón gót đi ra, ông lẩm bẩm:

– Ta đã trông thấy ở Rome cái mô hình Pensieroso của Michel-Ange. Sao ông ta không trông thấy cái Pensieros này!...

Đến gian phòng bên cạnh, Dandolo đứng lại, mở một tủ sắt, lấy ra hai trăm đồng vàng đuy ca đôi, ông đặt lên một góc bàn.

Arétin nhanh nhẹn vét hết số tiền.

– Thưa đức ông, ông nói, tôi lấy làm vui sướng rằng cái tác phẩm đẹp đẽ đó của anh bạn Titien của tôi được nằm trong tay ngài.

https://thuviensach.vn

Bấy giờ ông rút lui, Dandolo ra tiễn.

Khi ông sắp bước ra khỏi cửa, Dandolo nắm cánh tay ông ngăn lại.

– Ông hãy thề với ta, Dandolo nói với giọng tập trung, hãy thề với ta rằng không phải Roland Candiano phái ông đến đây, rằng tất cả việc đó không phải là một tấn kịch ghê sợ...

– Thưa đức ông, Arétin nói lên với một sự chân thành tự nhiên, tôi xin thề với ngài rằng tôi đã nói đúng sự thật. Cầu mong cho tôi bị sét đánh tan xác nếu như tôi nói sai một lời nào. Vả lại tôi có nói láo bằng thơ...

Arétin bỏ đi sau cái lời nói lạ lùng đó.

Ra đến bên ngoài, trên bến sông, trước khi đi đến chiếc du thuyền, ông đứng lại. Người ta thấy ông đứng lại thật lâu, như bất động trầm ngâm, chắc chắn ông đang suy nghĩ về một điều nào đó rất quan trọng, rất sâu sắc.

Và tất cả sự trầm tư đó dẫn đến những lời nói được Arétin lẩm bẩm khi cuối cùng ông ngồi vào trong chiếc du thuyền của mình.

– Phải, thật đúng, sự việc rất chắc chắn, nó có thể đem lại cho ta bốn trăm đồng vàng đuy ca đôi! Chà! Ta đã ngu ngốc đến ba lần...

Trở về dinh thự, thầy Pierre Arétin bị các nàng Arétines chạy đến bao quanh nhắc lại lời hứa của ông.

– Những chiếc khăn choàng phương Đông! Arétin hét vang. Những chiếc khăn choàng phương Đông cho các con khỉ cái này! Thật là đúng lúc! Các nàng có biết việc gì xảy đến cho ta không, bọn đáng bị treo cổ, hãy nói đi, các nàng có biết không?... Vậy thì! Ta vừa bị thiệt mất hai trăm đồng vàng đuy ca đôi?

Hai ngày sau, Arétin ra đi, đem theo nàng Perina, đến chờ đợi Roland Candiano ở Mestre.

Chúng ta thấy ông chở theo chiếc quan tài của Bianca, mà trong lúc ban đêm, ông đã vẽ những hàng chữ lên trên nắp hòm bằng những cây đinh đầu đen được ông ghim chặt liên tiếp vào.

https://thuviensach.vn

XXIII
NGƯỜI CHA VÀ ĐỨA CON GÁI

Khi Arétin và Dandolo đi ra, Léonore đứng lại bất động thêm vài phút nữa, rồi, chậm chạp, nàng quay về hướng bức chân dung đặt trên một chiếc ghế bành lớn.

Bên ngoài, là buổi sáng mùa đông trong sáng, và từ bầu trời sáng ngời màu xanh ấy đã rơi xuống một ánh sáng mà người ta chỉ thấy nơi bầu trời ở Hy Lạp và ở Ý.

Một tia sáng nhàn nhạt và dịu dàng rọi xuyên qua giữa hai kẽ trống của hai tấm màn bằng gấm buông rủ xuống.

Và tia sáng đó chiếu thẳng vào tấm chân dung, phần còn lại của gian phòng trong một cảnh tranh tối tranh sáng huyền ảo.

Léonore đi tới.

Và chính nàng hiện ra giữa làn ánh sáng.

Vào thời kỳ đó, Léonore Dandolo đang ở vào sự nẩy nở toàn diện về nhan sắc của mình, có lẽ cái từ "nảy nở" không đánh thức được quan niệm của một sự phát triển quá trầm lặng. Nàng cao lớn, với vóc mình uyển chuyển; gương mặt của nàng làm cho người ta có thể trách cứ ngay cả sự hoàn hảo của nó, nếu như sự hoàn hảo đó không được làm cho nhẹ nhàng và dịu bớt đi bởi diện mạo thì gương mặt đó sẽ làm cho các họa sĩ thất vọng – nếu như Léonore có bao giờ đồng ý ngồi làm mẫu cho họ. Nhưng chưa bao giờ, ngay cả với Titien, nàng chưa bao giờ chấp nhận cho cái ân huệ đó. Người ta còn kể lại rằng Titien đã quỳ gối năn nỉ nàng, nàng đã trả lời rằng chỉ riêng có vị hôn phu của nàng mới tận hưởng cả thân xác lẫn hình ảnh của nàng. Nhất là cái việc đã làm cho gương mặt đó trở nên tuyệt diệu đến độ rất khó có thể quên nó một khi người ta được trông thấy. Đó là ánh mắt, hòa hợp tính cương quyết, vẻ duyên dáng rạng rỡ, sức mạnh và tính e lệ, ánh mắt làm xúc

https://thuviensach.vn

động, ánh mắt mà có lần đã khiến cho một vị sứ thần ngoại quốc phải thốt lên rằng:

– Tôi mang đi từ Venise ba cái kỷ niệm mà không gì có thể xóa mờ trong ký ức của tôi: Bên trong giáo đường Saint-Marc, bầu trời đầy sao và ánh mắt của Léonore Dandolo.

Từ dòng giống truyền cho đến nàng, nàng đã còn giữ lại tính tự hào kiêu hãnh, lòng can đảm và tính cao thượng, chính những đức tính này đã bị suy yếu lạ thường ở nơi cha nàng. Thành ra cái nhan sắc của nàng có thể biểu hiện vừa uy nghiêm vừa quí phái nếu như từ thái độ, cử chỉ, giọng nói của nàng không có toát ra sự duyên dáng e lệ, người ta có thể nói là, có hơi dã man. Nàng có dáng đi uyển chuyển, phong cách hiếm có và gần như tôn nghiêm.

Còn về quả tim của nàng, nó chứa đựng đầy lòng vị tha và bác ái. Tại Venise, trước kia người ta tặng biệt danh cho nàng là "Thánh mẫu của những người nghèo", biệt danh được nàng chấp nhận với một nụ cười, nàng nói:

– Than ôi! Những người giàu có không cần đến những vị thánh mẫu... Nhưng có thể nào có một ai trên đời được vui sướng không, khi được biết rằng có nhiều người còn đang đói và rét?

Hồi phục qua cơn bệnh sốt ác liệt đã suýt giết chết nàng, Léonore hiện ra hơi thon, hơi ủy mị, dịu dàng hơn và đau khổ hơn: Có lẽ nàng có nghĩ đến, nhưng dường như nàng sợ nhìn bức chân dung đó, sợ đánh thức dậy những gì đang ngủ yên ở nơi nàng.

Cho nên những bịnh nhân đau đớn nằm trên giường bịnh họ thường ngại không dám làm một cử động nhỏ, cố nằm im, họ có ảo tưởng rằng sự đau đớn của họ sẽ biến mất.

Cho nên Léonore đã tìm trong sự yên tĩnh của tâm trí cái ảo tưởng rằng dĩ vãng không còn làm cho nàng đau đớn nữa.

Bức chân dung do Arétin mang đến, bức chân dung mà nàng đang hướng bước đến vừa run rẩy, đã khơi lại tất cả những kỷ niệm trong

https://thuviensach.vn

tâm hồn nàng. Sự quên lãng mà nàng hy vọng không phải tìm kiếm trở thành việc không thể làm được....

Tuy nhiên, nếu ai trông thấy Léonore vào lúc đó, tất có thể sẽ không ngờ đến những tình cảm từ mọi phía tấn công nàng dồn dập, cũng giống như là những làn sóng hỗn loạn bởi cơn giông tố tấn công vào một tảng đá cô đơn nào đó ở giữa đại dương.

Nàng háo hức nhìn bức chân dung dường như đang sống động và phập phồng dưới mắt nàng.

Nàng nói dịu dàng với tấm chân dung, đó không phải là một cơn mê sảng nhất thời xâm chiếm lấy nàng.

Bởi vì cái cảm giác đó quá tự nhiên, quá thật, quá nhân tính, nên chúng tôi tin rằng với một linh khí nào đó của người yêu có lẽ đang phập phồng ở trong hình ảnh của mình.

Nàng nói:

– Kia là chàng lại ở gần bên thiếp nữa... Roland, ôi người tình yêu dấu của thiếp, nếu như chàng thật sự nghe được lời thiếp, nếu như chàng có thể nghe tất cả những gì mà con tim của thiếp đã thổ lộ với chàng kể từ cái ngày chia ly đáng ghê sợ của chúng ta!... Và nếu như thiếp, thiếp có thể đi vào trong con tim của chàng, để biết được sự xét đoán của chàng đối với thiếp!... Thiếp chịu nhiều đau khổ, ôi hỡi Roland của thiếp... Thiếp đã đau khổ đến nỗi thiếp không nghĩ rằng người ta có thể chịu đau khổ đến như thế mà không chết... Tuy nhiên, chỉ cần có tấm ảnh của chàng để trước mặt thiếp để cho thiếp cầu mong được đau khổ nhiều hơn nữa... Cho chàng... Vì chàng...

Nàng không than khóc.

Nàng nói dịu dàng và chầm chậm.

Nàng đã ngồi xuống một chiếc ghế bành, đối diện với tấm chân dung, và tựa một cánh lên trên tay ghế, đầu gục xuống bàn tay, nàng đưa mắt nhìn sâu vào đôi mắt đang nhìn lại nàng.

Dandolo đi trở vào.

Ông thấy con gái mình ngồi trước tấm tranh và bước đến gần nàng.

https://thuviensach.vn

– Biết chừng đâu con đã có lỗi, Léonore... Ông nói.

Con không nên để tấm chân dung đó ở đây!...

Nàng lắc đầu.

– Vậy là con có ý định giữ nó sao?

– Vâng, thưa cha... Con không có gì để kỷ niệm về chàng cả...

– Ít nhất, nó phải được đặt thế nào để đừng có ở mãi trước mắt con...

– Trái lại, con muốn luôn luôn có nó ở bên con...

Dandolo bắt đầu đi dạo chầm chậm trong gian phòng, đầu cúi xuống, tránh nhìn tấm chân dung của Candiano và con gái mình, dường như là sự giao hội giữa tấm chân dung đó và đứa con của ông, nó đã đánh thức nơi ông những tư tưởng mà ông không chịu nổi.

Từ mấy lúc nay, Dandolo lấy làm vui thích rằng cái kỷ niệm về Roland Candiano nếu chưa phải tan biến, ít ra cũng phai nhạt dần trong tâm trí con gái mình.

Một biến cố lạ lùng đã xác nhận nơi ông sự tin tưởng đó. Thật vậy, từ lúc sức khỏe được hồi phục, Léonore đã có thói quen đi dạo hai lần mỗi tuần, đúng vào những ngày và gần như vào đúng giờ.

Lần thứ nhứt khi nàng đi ra khỏi dinh thự, viên đại úy thống lĩnh đã theo dõi nàng xa xa, với lòng hiếu kỳ ám muội để biết nàng đi đâu, làm gì.

Nhưng đến lúc trở về dinh, ông thấy Léonore về phòng của nàng mà không để ý đến ông, ông quyết định đứng chặn trước mặt nàng.

Léonore đứng lại như bị ngạc nhiên.

– Ngài muốn gì? Nàng hỏi.

Tất cả sự quyết liệt của Altieri tan biến trước sự lạnh lùng băng giá đó.

– Nói với nàng... Ông ấp úng, thật bất cẩn... Cho nàng đi ra buổi tối... Ta sẽ cung cấp cho nàng một đoàn hộ vệ.

– Vậy là tôi sẽ không đi ra ngoài nữa, nàng nói.

Ông có một cử chỉ giận dữ.

https://thuviensach.vn

– Ít ra, ông nói tiếp, nàng nên lựa chọn một nơi đi dạo khác...

– Tôi thích đi đến nơi ấy... Nó không khêu gợi nơi tôi một sự hối hận nào.

Altieri đi ra, và kể từ đó ông không theo dõi nàng nữa.

Về phần của Dandolo, ông luôn luôn đi theo con gái mình; và thường là, chính ông đứng ra chèo thuyền.

Cái mục tiêu đi dạo đã làm cho nàng mơ mộng, đó là chiếc Cầu Than thở. Léonore đến nơi đó, vào lúc chạng vạng, rồi trở về dinh thự.

Một buổi tối, vài ngày trước cảnh tượng mà chúng tôi đang kể lại, khi đi đến gần chiếc Cầu Than thở, chiếc du thuyền của Dandolo gần như đụng vào một chiếc ghe.

Trong chiếc ghe đó, có người đàn ông.

Và người đàn ông đó, Dandolo đã nhận ra!

Đó là Roland Candiano!

Chàng đã nói chuyện với Léonore! Chúng ta nhớ đến lời cảnh cáo tối thượng mà Roland đã báo cho người con gái của Dandolo.

Ông này lập tức quay thuyền trở lại và chạy trốn về phía dinh thự Altieri, ông bị xâu xé bởi một cơn rối loạn đặc biệt.

Thế là Roland Candiano lại theo giám sát con gái của ông sao!

Ông ta đã nghĩ gì? Ông ta muốn gì?

Ông quan sát Léonore và thấy nàng vẫn tỏ ra thản nhiên.

Lúc trở về đến dinh thự, ông hỏi nàng:

– Con có thấy không?

– Vâng, thưa cha, Léonore nói.

– Con có nhận ra ông ta không?

– Vâng, thưa cha, Léonore nói.

Dandolo không có nhấn mạnh; nhưng ông đã rung động vui mừng khi thấy con gái mình ít bị xúc động như vậy.

Phải, chắc chắn là nàng không còn thương yêu Roland nữa, nếu không phải là một loại tình yêu sâu sắc lâu bền.

https://thuviensach.vn

Cái kế hoạch được ông suy nghĩ kỹ kể từ ngày ông chiến đấu chống lại Altieri và vào lúc ông đến ở gần con gái mình để canh chừng cho nàng, bảo vệ thêm cho nàng nếu như cần, cái kế hoạch đó có thể sắp được thực hiện...

Nhưng buổi sáng hôm đó, thấy con gái ngắm nhìn mê mẩn bức chân dung của Roland, ông lại bắt đầu nghi ngờ...

– Vậy là con muốn giữ bên cạnh con bức chân dung này? Ông hỏi sau một lúc im lặng.

– Phải, thưa cha, nàng trả lời vắn tắt mà nàng đã có thói quen kể từ lúc nàng sống tập trung ở nơi mình để cho tâm hồn được yên tĩnh.

– Con không lo ngại rằng bức chân dung sẽ làm cho con buồn rầu sao? Ông nói tiếp vừa do dự.

– Sao lại như vậy, thưa cha?

– Làm sao ta biết được? Có lẽ nó sẽ khơi dậy bao kỷ niệm ở nơi con...

– Những kỷ niệm nào?

Và ánh mắt trong sáng và cương quyết của nàng nhìn Dandolo.

Lại im lặng.

Léonore đứng lên để về phòng mình.

– Hãy lắng nghe ta, con trẻ, bấy giờ Dandolo nói.

Léonore ngồi lại.

Nàng không giả bộ làm ra vẻ tùng phục hoặc là trái ý; trái lại nàng tỏ ra dễ bảo hơn là thuở xưa.

– Con có biết không, rằng nhiều biến cố hệ trọng đang được chuẩn bị ở Venise... Bấy giờ Dandolo mới nói. Những sự bí mật mà ta cần phải giữ kín, nhưng lại thấu đến tai con, chứng minh cho con biết rằng một cuộc cách mạng sắp xảy ra...

– Thế nào, thưa cha?

– Con có bao giờ nghĩ rằng Venise, đó là thành phố nơi chúng ta đã từng đau khổ, nơi mà nhiều người còn nhắc nhở chúng ta về những sự

https://thuviensach.vn

đau đớn bởi một lời hứa, một việc bất ngờ xảy ra như vụ tấm chân dung này bỗng nhiên được mang đến cho chúng ta, nó có thể đánh thức dậy những sự đau khổ đó?

– Quả thật, con thường có nghĩ đến...

– Con có biết rằng cha đã làm gì không? Bấy giờ ông hỏi nhỏ.

– Con chờ cha nói cho con biết điều đó, thưa cha.

– Thế thì! Cha đã cho bán tất cả những gì cha có ở Venise. Phải, chính dinh thự Dandolo không còn phải là của chúng ta. Những món đồ mỹ thuật của chúng ta, ta cũng đã cho bán hết, từng món... Như thế ta đã thu gom tài sản của chúng ta bằng vàng để không bị quá nhiều thiệt hại... Một người đàn ông của ta, trung thành và tin cẩn đã chở số vàng đó đến Milan và chờ đợi chúng ta đến đó... Con không hiểu sao?

– Cha muốn chạy trốn?

– Phải, cùng nhau chạy trốn. Con hãy nghe: Một chiếc du thuyền chạy nhanh và nhẹ đậu từ tám ngày nay trước dinh thự, do ba tên thủy thủ khéo léo lái, họ đều tận tụy với cha. Chừng nào con muốn, ngay đêm nay nếu việc đó thích hợp với con, chúng ta có thể chạy trốn. Cha đã lo tất cả mọi việc đề phòng... Chúng ta sẽ không cần phải mở cửa. Ta đã tìm được một chiếc thang dây tốt. Đến mười một giờ, khi dinh thự đã đóng cửa và mọi người đã ngủ yên, chúng ta có thể leo xuống dễ dàng mà không một ai nghi ngờ gì cả. Chiếc du thuyền đậu ở trước mặt... Con thấy thật là giản dị.

– Phải, thật là giản dị.

– Vậy con chấp thuận trốn trong đêm nay?

– Không, thưa cha.

– Vậy là ngày mai?... Con hãy chọn ngày...

– Không bao giờ!

– Không bao giờ! Dandolo rụng rời nhắc lại. Nhưng con chưa hiểu sao?...

– Thưa cha, Léonore ngắt lời vừa đứng lên, nếu như cha tin rằng cần phải trốn cho sự an toàn của cá nhân cha, cha hãy thực hiện đi, không

https://thuviensach.vn

có gì hối hận: Con xin thề với cha rằng con sẽ tự vệ một mình ở đây. Vả lại con có gì phải lo ngại? Dù cho Altieri đắc thắng hay không sẽ không có gì thay đổi trong cuộc sống của con...

– Nhưng còn ta! Nhưng còn ta đang bị những kẻ âm mưu rình rập? Ta sẽ bị sát hại bởi Altieri hoặc là bởi Foscari!...

– Cha có lý, thưa cha... Cha cần phải chạy trốn...

– Không có con!... Ôi...

– Cha đừng lo ngại gì cho con, thưa cha. Và đây này, cha hãy nghe con thành thật thưa với cha. Chính con đã nghĩ sẽ nói với cha về những việc đó. Con muốn khuyên cha rời khỏi Venise... Con tiên liệu rằng cha sẽ bảo con cùng đi theo cha. Nhưng việc đó, thưa cha, nó quá sức của con. Không bao giờ, không bao giờ con quyết định rời khỏi nơi đây... Đã quá nhiều kỷ niệm nếu con phải sống xa Olivolo. Nhưng còn cha, trái lại, con tin rằng cha sẽ giải thoát được nhiều tư tưởng khi nào cha rời xa Venise...

Nàng nói với một lòng thương hại quảng đại.

Người ta không thể nói rằng có một sự khinh bỉ trong ý nghĩ của nàng.

Nhưng có điều chắc chắn là đã từ lâu, Léonore đã hoàn toàn tách rời khỏi cha nàng...

Việc đó đi ngược thời gian trở lại vào cái ngày mà nàng được biết rằng Roland còn sống.

Cho nên nàng chịu đựng cùng Dandolo ở bên cạnh nàng, nàng còn cố gắng làm sao cho ông tin rằng nàng đã quên lãng tất cả!

Có lẽ nếu như có một sự nguy hiểm đe dọa tính mạng cha nàng ở xa Venise, có thể nàng sẽ bằng lòng cùng ông chạy trốn...

Nhưng mà trái lại: Bằng cách rời khỏi Venise, Dandolo muốn tránh khỏi mọi nỗi tai họa, nếu ở lại Venise chẳng bao lâu sẽ chết chóc nguy hiểm đối với ông. Thật vậy, như chính Dandolo đã giải thích rõ ràng, ông đang bị nguy cơ – dù cho Foscari hoặc là Altieri cuối cùng sẽ đắc thắng. Chúng ta nên trả lại sự công bình cho Dandolo rằng không một

https://thuviensach.vn

lúc nào mà tính khiếp nhược của ông lại bộc lộ rõ như lúc này, ông lo ngại về việc ông có liên quan khi gia nhập vào cuộc âm mưu và nắm một số bí mật để sử dụng như là một lợi khí ở bên cạnh Foscari.

Ông đã chú ý lắng nghe con gái của mình nói.

– Không bao giờ ta bằng lòng rời xa khỏi con, ông đáp lại.

– Con hy vọng rằng cha sẽ suy nghĩ lại, Léonore trả lời giản dị.

Dandolo trở về phòng mình và Léonore cũng về phòng của riêng nàng.

Hai gian phòng chỉ ngăn cách do một buồng nhỏ.

Gian phòng mà khi nãy Arétin đã đi vào, được dùng làm phòng khách, một gian phòng khác dùng làm phòng ăn, đó là liên phòng ở trong dinh thự Altieri đã dành cho Dandolo và con gái ông ở – liên phòng bị cô lập với phần còn lại trong dinh thự nhờ ở nhiều sự phòng bị của vị cựu Đại Pháp quan.

Léonore đã hoàn toàn từ bỏ liên phòng mà nàng đã ở trước kia.

Kể từ khi xảy ra cuộc cãi vã dữ dội giữa cha nàng và Altieri, nàng sống cấm cố trong cái góc này mà nàng chỉ đi ra ngoài mỗi tuần hai lần, nàng chỉ sống thân cận cùng với Dandolo và hai người đàn bà bị nàng nghi kỵ.

Tại sao nàng đã từ chối không đi theo cha nàng rời khỏi Venise?

Có phải một mối hy vọng bí mật nào còn giữ nàng ở lại đây?

Không... Nàng chỉ bị ràng buộc ở Venise do hai mối tình cảm: Trước hết do một sự thương mến bệnh hoạn mà người ta có đối với những cảnh vật đã được người ta yêu mến – dù là đau khổ.

Và sau đó, điều ghê rợn mà nàng tin tưởng rằng chẳng bao lâu nàng sẽ không còn sống nữa...

Về phần Dandolo, khi trở về phòng mình, ông nghĩ thầm:

– Không, thật vậy, ta không thể bỏ trốn mà không có con gái ta... Ta sẽ không làm điều đó. Và tuy nhiên!...Nếu như những biến cố dồn dập... Có thể nào ta sẽ rời khỏi... Ít ra trong vòng vài ngày?

https://thuviensach.vn

XXIV
CUỘC ĐỤNG ĐỘ

Sáng ngày hôm sau, sau cái chết thê thảm của viên Hồng y Bembo, Roland Candiano trở về Venise. Sáng hôm đó, vào lúc tám giờ, viên cảnh sát trưởng tiếp nhận trong văn phòng các báo cáo của những nhân viên mật vụ quan trọng của ông.

Ông ngồi gần một lò sưởi cháy đỏ rực và mặc một cái áo ngủ.

Guido Gennero hành nghề một cách có lương tâm. Mọi buổi sáng, ông ngồi làm việc như thế, tập trung nơi ông những tin tức thuộc đủ loại. Ông sử dụng những tin này cho riêng cá nhân ông, còn những tin khác đưa vào việc thực thi nghề nghiệp của mình, không giấu giếm là bảo vệ cho đời sống và tài sản của công dân ở Venise.

Sáng hôm đó, ngày 27 tháng giêng, ông tỏ ra cáu kỉnh và đặt một câu hỏi cho tất cả những nhân viên của ông mà luôn luôn không được đáp lại:

Bấy giờ, ông khoát tay đuổi người nhân viên đi ra và kêu lớn:

– Tiếp theo!

Thật vậy, những tên dọ thám của viên cảnh sát trưởng độ chừng hai mươi tên, họ đợi trong gian tiền phòng rộng lớn, ngồi trên những chiếc băng cây, những kẻ khác đứng từng nhóm trò chuyện cùng nhau.

Hai, ba tên gia nhân của Guido Gennero, chính họ cũng là những kẻ dọ thám của bọn dọ thám đó, đi đi lại lại liên tục trong gian tiền phòng. Họ nhận một lời nói, một cử chỉ, một cái nheo mắt để sau đó đi đến thuật lại cho vị chủ nhân về những gì họ đã nghe lén được.

Và việc đó thành ra cái báo cáo thứ hai được Gennero gọi là “thức giấc tạm”.

Cái báo cáo chính thức của bọn nhân viên, gọi là “thức giấc luôn”.

https://thuviensach.vn

Mỗi người trong bọn họ, sau lúc đi vào, cánh cửa được đóng lại cẩn thận. Rồi báo cáo xong, anh ta đi ra, chừa cánh cửa mở sẵn cho người kế, với tiếng kêu "Tiếp theo" sẽ đến lượt mình đóng cửa lại.

Việc đó làm đều đặn như là một cái máy đang chạy.

Vào lúc chúng ta đi vào văn phòng của Gennero, ông đang ngồi tỳ tay lên bàn, đôi mắt mơ mộng nhìn sững lên một cửa sổ, lắng tai nghe một nhân viên nói.

– Thưa ngài, người thợ kim hoàn Molina ở trên Rialto đã bị trộm đêm hôm. Bọn trộm đã đi vào lối đi nhỏ, phá vỡ một cánh cửa và lấy đi nhiều nữ trang. Những cung thủ đi tuần đến nửa giờ sau khi xảy ra, do những tiếng kêu la của Molina và bà vợ ông ta.

– Tốt, để an ủi họ, hãy bảo với ông ta rằng chúng ta đang theo dấu vết bọn trộm và chúng nó sẽ bị bắt trong năm nay hoặc là năm sau. Trong lúc chờ đợi, họ nên gắn một cánh cửa khác chắc chắn hơn ở cửa hàng của họ. Chỉ có thế?

– Vâng, thưa đức ông.

Gennero lầm bầm vài lời nói âm thầm.

– Thật ra, bọn trung lưu đó không có ý thức chung! Gã Molina đó muốn ta đi bắt bọn trộm của ông ta ở đâu?... Ông ta quá giàu có, việc đó làm cho ông ta nhẹ bớt... Nói ta nghe: Có người nào đáng chú ý lúc đi vào Venise từ ba, bốn ngày nay không?

– Không có, thưa đức ông; những người buôn bán, những thủy thủ, thế là hết.

Gennero cố giữ một tiếng chửi thề.

Đây là lần thứ ba ông đặt câu hỏi đó và tiếp nhận câu trả lời giống nhau.

Ông cho gã nhân viên đi ra và kêu lên.

– Tiếp theo!

Một tên dọ thám khác đi vào.

– Có gì mới lạ? Gennero hỏi với sự vui vẻ đột ngột mà ông dành cho nhân viên của mình.

https://thuviensach.vn

– Đức ngài biết rằng ngày hôm qua tôi có đi vòng trong các quán rượu ở bến cảng.

– Và mi đã uống rượu say, hả?

– Ô! Thưa đức ông!...

– Vậy thì, mi đã nghe gì?

– Những câu chuyện lạ lùng, thưa đức ông.

– Úi cha!...

– Rằng người con trai của cựu thủ tướng Candiano đang ở tại Venise, rằng ông ta đang sửa soạn chiếm lấy cung điện quận công, rằng ông ta sẽ giải phóng cho dân chúng, rằng ông ta sẽ trừng trị sự chuyên chế của ngài Foscari...

– Mi có chắc không?... Hay mi uống rượu say...

– Không, thưa đức ông. Và người ta không quên kêu lớn: Hoan hô Roland Candiano! Người ta đã bắt đầu gọi ông ta là vị Thủ tướng của nhân dân.

– Úi cha! Úi cha! Lời đồn nhảm nhí...

– Thưa đức ông, tôi xin bảo đảm với ngài...

– Đủ rồi! Một tên dọ thám tốt không được say rượu. Hãy nhớ cho rõ điều đó!... Bây giờ, tối nay mi hãy tiếp tục đi rảo khắp nơi, và đừng quên nói đúng lại với ta những gì mà mi nghe được.

– Còn những gì tôi ngỡ là nghe được khi tôi say rượu? Tên dọ thám hỏi.

– Phải, nhất là việc đó.

Và Gennero đặt lại câu hỏi:

– Có người nào đáng chú ý đi vào Venise không?

– Không, thưa đức ông.

– Kế tiếp! Gennero kêu lớn.

Gã nhân viên lập tức đi ra được thay thế bởi một người khác đang chờ đợi chuẩn bị trả lời trước vị chỉ huy của mình cho phép được nói, bởi một câu hỏi.

https://thuviensach.vn

– Thế nào! Gennero nói, hãy trút hết cả giỏ của mi ra.

– Đức ông sẽ hiểu rằng tiếp theo một vài ý kiến xảy đến cho tôi, đêm rồi tôi đến canh trước quán Mỏ Neo Vàng.

Gennero giật mình.

Chúng ta nhớ lại việc đến thăm của ông trong đêm với gã Chột Bartolo, chủ nhân quán rượu.

– Mi trông thấy gì? Ông vội vàng hỏi.

– Tôi thấy Bartolo nói chuyện với một người.

– Ai đó?

– Tôi không nhận ra ông ta, thưa đức ông.

Gennero thở phào.

– Thế tin của mi thuộc loại nào? Ông càu nhàu.

– Ở đây không phải sự lý thú trong công việc của tôi, thưa đức ông. Trong khi gã Chột Bartolo nói chuyện trên bến cảng với người đàn ông đó, tôi, tôi canh chừng một người thứ ba đang lén đi vào lối đi của quán rượu.

– Một tên trộm?

– Không, thưa đức ông. Ông ta không có bộ điệu của tên trộm. Một tên trộm, không phải, tôi, tôi đánh hơi cách một trăm bước!

– Phải, ta biết tài của mi; hãy nói tiếp...

– Vậy thì, thưa đức ông, đến lượt Bartolo đi vào.

Bấy giờ tôi đến áp sát tai vào cánh cửa, tôi nghe như một tiếng cãi lộn... Tôi ngỡ nhận ra giọng nói của người lạ.

– Chà! Chà!...

– Đức ông sẽ thấy rằng thật sự đáng chú ý. Sau tiếng cãi lộn, tôi nghe rõ ràng tiếng vật lộn. Rồi có một lúc im lặng lâu, cuối cùng người đàn ông bỏ đi. – Mi có theo dõi ông ta?

– Dĩ nhiên!

– Và nhận ra?...

https://thuviensach.vn

– Đức ông sắp thấy. Tôi đi theo người đàn ông với sự hiếu kỳ, bởi vì trước hết tôi nhận ra giọng nói của ông ta, và kế tiếp tôi nhận được dáng đi của ông ta. Người đàn ông đi đến đảo Olivolo.

Viên cảnh sát trưởng nhảy dựng:

– Và đó là?

– Đó là Scalabrino, thưa đức ông. Bây giờ tôi biết nơi ông ta ở, và chúng ta sẽ bắt ông ta chừng nào ngài muốn.

– Không được nói một lời nào về tất cả những điều đó, mi nghe không?

– Vâng, thưa đức ông; nhưng chưa phải là hết... Tôi tự nhiên tự hỏi không biết Scalabrino đã đến để làm gì nơi gã Chột, và tôi vừa rời khỏi quán Mỏ Neo Vàng.

– Và mi đã biết được gì? Gennero hỏi với một giọng lo sợ.

– Khi tôi đi đến, quán rượu đã đóng cửa, trái với thường lệ của nó. Khá nhiều người quen thuộc đến uống rượu đã đập ầm ầm gọi cửa. Tôi gợi ý họ rằng có thể đã xảy ra một vụ án mạng ở trong nhà. Người ta lập tức chạy đi tìm lính cung thủ. Họ đến, đập cửa và cuối cùng phá vỡ cửa. Mọi người ùa vào. Trong gian phòng không có gì cả. Trong nhà sau, tôi thấy nắp hầm rượu. Tôi đi xuống. Và tôi đã trông thấy gì? Cái thây của Bartolo nằm chìm một nửa dưới nước, có lẽ nước tự con sông thấm qua tường còn đang đọng vũng.

– Bartolo bị giết chết?...

– Do Scalabrino, phải, thưa đức ông.

Guido Gennero đứng dậy, đi dạo một lúc với một vẻ mơ mộng.

– Tốt lắm, cuối cùng ông nói. Mi đã nói với ai về vụ này không?

– Hoàn toàn không có, thưa đức ông.

– Phải, mi phải thật kín đáo. Vậy thì! Thật vô ích để nói đến. Phải giữ sự im lặng hoàn toàn về vụ này. Nó còn có ích lợi... Nào hãy xem... Trong năm hoặc sáu ngày... Thí dụ cho đến ngày 2 tháng hai, mi có nghe rõ ta nói không?

– Vâng, thưa đức ông.

https://thuviensach.vn

Gã nhân viên bước ra. Những tên dọ thám khác lần lượt đi vào và Gennero lơ đễnh lắng nghe báo cáo của họ.

Đến khi tên cuối cùng biến mất, ông kêu lớn:

– Kế tiếp!

Một người đàn ông đi vào, Gennero không nhận ra.

– Những lời khen ngợi của ta, viên cảnh sát trưởng nói. Chính ta không nhận ra mi. Mi là ai?

Người đàn ông bỏ rơi mái tóc và hàm râu giả xuống và nói:

– Có lẽ bây giờ ông sẽ nhận ra ta, ông Gennero.

Viên cảnh sát trưởng vội vàng đứng lên.

– Đức ông Candiano! ông kêu lên với một giọng nghẹn ngào.

– Nếu như ông kêu lớn tên ta như vậy, Roland nói, ông sắp bắt buộc phải bắt giữ ta... Hoặc ít ra ta buộc phải bắt giữ chính ông.

– Xin thứ lỗi, thưa đức ông, ông nói; tôi rất ít hy vọng có được vinh hạnh đón tiếp ngài ở nơi đây...

– Tại sao thế, thưa ông? Chúng ta không có những quyền lợi chung sao, và chúng ta không có cần thiết để gặp mặt nhau sao? Về phần ta, đó là sự tin tưởng của ta. Và bằng cớ là, vừa trở về Venise từ hôm qua, cuộc viếng thăm đầu tiên của ta là dành cho ông. Ta đến hỏi ông xem cuối cùng cơ hội có thuận lợi cho ông không để ông bắt giữ ta và giao nộp cho Hội đồng Thập nhân chế...

Guido Gennero đã lắng nghe những lời nói đó với một sự ngạc nhiên. Candiano muốn gì ở ông?...

Chúng ta thấy rằng viên cảnh sát trưởng có những quyết định mau lẹ. Trong một lúc, ông trù tính tất cả cái lợi mà ông có thể gặt hái được từ một cuộc bắt bớ.

Foscari được cứu sống.

Venise bị tấn công khủng khiếp bởi một cuộc xử tử trong một quang cảnh hùng vĩ.

https://thuviensach.vn

Và bấy giờ, ông, Gennero trở thành người đàn ông cứu tinh và cần thiết. Và ông sẽ nhận được tất cả những gì ông muốn.

Nhưng, trước mắt ông lại nghĩ ra một ý kiến đối lập với cái kế hoạch đó. – Thưa đức ông, ông vừa nói vừa đứng lên và làm một cử chỉ kính trọng, tôi đã từ bỏ việc bắt giữ ngài.

– Ta có lòng hiếu kỳ muốn biết tại sao? Roland nói.

– Thật là giản dị: Trước hết là do lòng biết ơn.

– Ông đã đền đáp quá rộng rãi về món nợ tri ân của ông. Cho nên, chúng ta đừng nói đến nữa.

– Kế đó, Gennero nói tiếp, bởi vì tôi nhất định tin rằng công lý sẽ đứng về phía của ngài.

– Lý do chưa đủ, thưa ông. Một người đàn ông như ông không thể xem như là động lực thúc đẩy cuối cùng bởi tính công bằng hoặc là sự bất công về những hành vi của mình. Không, không phải là việc đó,. Và bởi vì ông thiếu sự thành thật đối với ta, ta sẽ tỏ ra thành thật đối với ông...

– Tôi chờ đợi, thưa đức ông, Gennero nói với một giọng lãnh đạm.

Sự thật, viên cảnh sát run rẩy, và mồ hôi nhỏ giọt trên trán, trong lúc ông nghĩ thầm:

– Người đối thủ mới ghê gớm làm sao!... Còn giỏi hơn ta, cả trên phạm vi mưu kế... Phạm vi mà ta không chịu khuất phục ai!

– Vậy là chính ta, Roland nói tiếp, sẽ buộc phải nói cho ông biết tại sao ông không bắt giữ ta... Ông hãy lắng nghe: Nếu như ông bắt giữ ta sáng nay, trong hai giờ, Foscari sẽ cử ông làm Đại Pháp quan, đó là giấc mơ suốt cả cuộc đời ông.

– Ngài thấy rõ, thưa đức ông, rằng chỉ có công lý...

– Ông hãy chờ... Chà! Ông cảnh sát trưởng, ta tưởng rằng ông kiên nhẫn hơn. Nên, ông bắt giữ ta, ông sẽ trở thành Đại Pháp quan. Và bấy giờ, việc gì sẽ xảy ra? Ngày Một tháng Hai tới đây, ta, ta không còn ở đó nữa, bởi vì ông vội vàng cho xử tử ta. Trận chiến sẽ giới hạn giữa Foscari và Altieri. Ông theo dõi ta, phải không?

https://thuviensach.vn

– Hoàn toàn, thưa đức ông.

– Ông cần biết rằng tất cả những vận may đều thuộc về Altieri. Venise ghê tởm Foscari. Vị thủ tướng không chống trả nổi một sức mạnh bằng võ lực. Ông ta thất bại. Altieri đắc thắng, và việc làm cẩn thận đầu tiên của ông ta là quăng vào những chiếc giếng những nhân vật của vị thủ tướng bị truất phế, trong số đó, kẻ đầu tiên, là ngài Đại Pháp quan Guido Gennero. Đó là tại sao, thầy Gennero, thầy không bắt giam ta. Thầy nói sao?

– Tôi nói rằng tôi đầu hàng, thưa đức ông.

– Đáng lý ra ông phải bắt đầu bởi việc đó, Candiano nói, ông chớ nên toan giật việc bổ dụng của ông bằng cách làm cho ta tin rằng ông không hội đủ tính cốt yếu của một viên cảnh sát trưởng có tài: Nghĩa là có mưu kế tàn nhẫn và có năng lực chống lại tất cả những sự chuyển động của con tin.

– Có quá trễ chăng, thưa đức ông, Gennero hỏi.

– Ông có chịu đầu hàng vô điều kiện không?

– Vâng, thưa đức ông! Viên cảnh sát trưởng nói không do dự.

– Ông thuộc về ta không có ẩn ý?

– Không hạn chế tinh thần... Chỉ có điều tôi van xin đức ông một ngày kia nhớ lại rằng dù sao tôi cũng có thể là một chướng ngại đáng kể đối với ngài.

– Nói tóm lại là ông đòi hỏi chức vụ Đại Pháp quan?

Gennero nghiêng mình chào.

– Vậy thì! Ông bạn thân mến, Roland nói, ta lấy làm tiếc để thông báo với ông rằng ta có ý định bãi bỏ cái chức vụ đó.

Viên cảnh sát trưởng tái mặt.

Đó là một nhát đòn nặng nề đối với ông: Sự sụp đổ của một mối hy vọng ôm ấp từ lâu, sự tan biến về những gì được Roland gọi là giấc mơ suốt cả đời ông.

Có một lúc nổi loạn ở nơi ông.

https://thuviensach.vn

Gennero nhìn ra phía cửa.

Roland theo dõi tất cả cử động của ông và ghi nhận những sự biến đổi trên nét mặt ông.

Vào lúc viên cảnh sát trưởng giơ cánh tay về phía một chiếc búa nằm ở trên bàn, Roland đứng lên, đi lại cửa sổ và nói:

– Thầy Gennero, ta muốn tránh cho ông một sự dại dột vô ích. Trước khi gọi mọi người, ông nên đến cửa sổ này xem qua một chút.

– Thưa đức ông, Gennero ấp úng cùng lúc giận dữ và bị khuất phục, xin ngài tin rằng...

– Ông hãy cứ đến!

Gennero tuân lời.

– Hãy nhìn xem, Roland bảo. Ông trông thấy gì?

Gennero đứng ở cửa sổ văn phòng chăm chú quan sát bến sông. Và ông giữ im lặng.

– Ông có thể sử dụng được bao nhiêu người để bắt giữ ta? Roland nói tiếp.

– Nếu như tôi gọi, Gennero nói, trong ba phút, tôi sẽ có một trăm cảnh binh hoặc là lính cung thủ thuộc quyền sử dụng... Nhưng tôi không muốn gọi!

Ông bước lùi lại.

– Ông có lý, Roland nói vừa buông tấm màn mà chàng đã vén lên. Cái đám đông khác thường gồm những người chèo thuyền, những người thợ đi qua lại, những thủy thủ, đó là những bộ hạ của ta; có ba trăm người trên bến sông; có chừng bằng số đó trong các con đường lân cận. Nếu như ông muốn giao chiến, thầy Gennero, ta là người của ông.

– Thưa đức ông, tôi đã nói với ngài rằng tôi xin đầu hàng.

– Không điều kiện?

– Không điều kiện, ngài là kẻ mạnh hơn; tôi xin tự đặt mình bởi sự công minh và lòng đại độ của ngài.

https://thuviensach.vn

– Tốt lắm, mời ông ngồi xuống; chúng ta cần nói chuyện lâu. Ta có những câu hỏi đặt ra cho ông về vấn đề cuộc lễ lớn ngày Một tháng Hai. Vào giờ nào thủ tướng sẽ đi ra khỏi cung điện quận công?

– Vào đúng chín giờ sáng.

– Ông hãy báo cho ta lộ trình chính xác mà đoàn người sẽ đi theo để đến Lido. Đội bảo vệ gồm những sắc lính nào?

– Những lính trường thương ở cung điện. Đại đội cung thủ và đại đội lính bắn súng hỏa mai sẽ đi xuống chiếc soái hạm thủy sư sáng sớm với lý do để bảo vệ và làm vinh dự cho thủ tướng.

– Vị trí của đại úy thống lĩnh ở nơi nào?

– Bên cạnh vị thủ tướng ngay lúc khởi hành ở cung điện.

– Vinh dự đối với một người bạn quá trung thành. Ta nhận ra có bàn tay của ông trong sự sắp xếp đó, thầy Gennero, và ta xin khen ngợi ông. Bây giờ, ông biết có gì mới liên quan đến bọn người âm mưu?

– Không có gì hơn ngoài những điều ngài đã biết, thưa đức ông. Ngài biết rõ hơn cả tôi cái kế hoạch của cuộc âm mưu. Những gì tôi có thể nói thêm: Là vị đại úy thống lĩnh đã hân hoan chấp nhận cái ý kiến cho xuống tàu những lính cung thủ và lính bắn súng hỏa mai của ông trên chiếc soái hạm thủy sư. Thật vậy, theo kế hoạch, chính ở trên chiếc soái hạm, ngay vào lúc hành lễ, Altieri sẽ bắt giữ thủ tướng. Trong thời gian đó, trên bờ, một nhóm đông tiến thẳng đến cung điện gần như trống rỗng không có lính bắn súng hỏa mai.

Người kéo chuông ở Saint-Marc được lịnh kéo chuông cấp báo, những giáo đường khác sẽ đáp lại. Bấy giờ lính cung thủ và lính bắn súng hỏa mai sẽ đổ bộ để chiếm lĩnh nhiều điểm khác nhau ở thành phố.

– Bây giờ chúng ta hãy xem cái phản kế của Foscari ra sao.

– Nó rất giản dị: Đoàn người đi đến trên bến Lido. Bấy giờ vị thủ tướng, thay vì đi xuống chiếc du thuyền có phận sự đưa ngài đến chiếc soái hạm thủy sư, ngài lại sát hại Altieri đang đứng gần bên ngài. Đồng thời những vị thủ lĩnh chủ yếu của cuộc âm mưu mỗi người sẽ bị sát hại

https://thuviensach.vn

bởi một vị sĩ quan ở cung điện, và họ sẽ được chỉ định sứ mạng đó vào sáng ngày Một tháng Hai. Còn về chiếc soái hạm thủy sư, vào ngay lúc đó, nó sẽ bị kẹp giữa hai chiếc chiến hạm cặp vào hai bên hông và dọa sẽ đánh chìm nó.

– Cũng giản dị như những ý kiến tốt. Nhưng ông chưa nói với ta về vai trò của bọn cảnh binh...

– Những bộ hạ của tôi sẽ ở rải rác khắp trong Venise. Chúng nó sẽ hô to: Hoan hô Foscari và lôi cuốn dân chúng... Nhưng mà người ta cũng có thể bảo chúng nó hô to một tiếng khác.

– Thật vô ích, Candiano lạnh lùng nói, hãy để cho họ kêu lên: Hoan hô Foscari! Theo ý thích của họ. Ta ưa việc đó hơn... Vậy thì! Đừng nên thay đổi gì về kế hoạch của ông, thầy Gennero; còn về kế hoạch của những kẻ âm mưu, nó cũng sẽ không thay đổi gì nữa.

– Tôi chỉ còn lại sự chờ đợi ngày Một tháng Hai?

– Phải thong thả chờ đợi như chính ta đã chờ đợi, Roland nói vừa đứng lên. Thật tình, ta xin cầu chúc cho ông.

Roland đi thẳng về phía cửa.

– Một lời cuối, thưa đức ông, Gennero nói. Nếu xảy ra một biến cố bất ngờ và đáng để ý, tôi phải báo cho ngài ở đâu?

– Trong ngôi nhà ở đảo Olivolo, Roland trả lời không chút do dự. Và nhìn sững viên cảnh sát trưởng với một ánh mắt làm cho ông tái mặt.

Roland nói thêm:

– Ta ở đó một mình như mọi đêm.

– Một mình, thưa đức ông! Đó là sự bất cẩn...

– Một mình cùng với ông cha già mù và điên cuồng của ta, Roland nhấn mạnh mà giọng nói của chàng trở nên khàn và cứng rắn, trong lúc một ánh lửa âm u lóe ra từ đôi mắt chàng.

Viên cảnh sát trưởng nghiêng mình thật sâu hơn.

Đến lúc ông đứng lên, ông thấy Roland đi ngang qua gian tiền phòng và thản nhiên bước đi.

https://thuviensach.vn

Ông lầm bẩm, mơ mộng:

– Một mình!... Cùng với ông cha già mù và điên cuồng...

Roland đã biến mất từ lâu mà Guido Gennero vẫn còn đứng nguyên tại chỗ, suy nghĩ, đôi chân mày nhíu lại bởi sự trầm tư mặc tưởng.

Cuối cùng ông ngồi xuống chiếc ghế bành của mình.

Và ai có ở gần bên ông vào lúc đó, ắt nghe ông nói gần như lớn tiếng:

– Tại sao ông ta bãi bỏ chiếc ghế Đại Pháp quan? Mặc kệ cho ông ta!... Phải... Mà có thật là ông ta chỉ có một mình ban đêm ở trong ngôi nhà đó không?... Hãy coi chừng, Gennero, cái quyết định mà mi sắp thực hiện rất hệ trọng...

Gennero dường như mơ mộng lâu hơn.

Ông đứng lên và đi dạo, bước chầm chậm.

Bỗng nhiên, ông dường như có một quyết định, bởi vì ông dùng chiếc búa nhỏ gõ lên mặt bàn.

Một tên gia nhân hiện ra ngay.

Gennero nhìn sững lên gã, ông đang đánh giá người đàn ông đó và có một sự tin cẩn lớn nơi gã.

– Mi sẽ đi... Ông bắt đầu.

Rồi ông ngừng lại. Tên gia nhân chờ đợi.

– Không, đột nhiên Gennero nói tiếp, thật vô ích...Mi có thể lui ra.

Người đàn ông vâng lời.

Bấy giờ, Gennero bắt đầu hóa trang thật công phu, tỉ mỉ làm cho ông hoàn toàn biến đổi khác.

Và ông lẩm bẩm:

– Chỉ riêng một mình ta mới có thể làm một chuyến đi như thế!

Đến lúc Guido Gennero sẵn sàng, cái mưu chước mới vừa nghĩ ra trong đầu ông cũng đã sẵn sàng thực hiện – ít ra, đúng theo ý nghĩa của nó.

Đây là những gì viên cảnh sát trưởng đã nghĩ:

https://thuviensach.vn

– Nếu như ông để cho mọi việc trôi chảy, Roland Candiano sẽ trở thành người chiến thắng. Không có sự ngờ vực của ông về điều đó. Thế mà Candiano vừa loan báo cho ông ý định dứt khoát của chàng là bác bỏ chức vụ Đại Pháp quan.

Nhưng Gennero muốn làm Đại Pháp quan. Đã từ lâu ông ước mơ cái địa vị đó một cách mãnh liệt... Dán chặt đôi mắt lên trên giấc mộng của đời ông mà lòng mơ ước đã trở thành cố định và tuyệt đối. Có thể viên cảnh sát trưởng đang chọn giữa chức vụ Đại Pháp quan và chức vụ Thủ tướng, bấy giờ ông có do dự chăng? Thật vậy, không phải chỉ vì cái uy quyền danh dự và gần như tột bực mà ông mong muốn quá mãnh liệt, quá hăng hái, mà còn là vì cái quyền hành thiết thực và bí mật. Cái thú vui to lớn của ông là làm cho Venise run sợ từ nơi đáy văn phòng của ông. Ông được biết tất cả, được biết cả những điều bí ẩn và giải quyết tất cả theo ý của mình.

Guido Gennero không phải độc ác. Ông không có tham vọng.

Guido Gennero là một mẫu người cảnh sát hoàn toàn theo đúng nghĩa của nó, và ông mơ ước làm người cảnh sát thực thụ có quyền hành...

Việc bãi bỏ chức vụ Đại Pháp quan sẽ làm cho ông yếu thế, dù cho người ta có hiến dâng cho ông một địa vị bề ngoài sáng chói hơn. Không còn Đại Pháp quan! Ông sẽ phải làm gì ở trong đời! Ông sẽ bấu víu vào cái gì!...

Để tránh cho cái tai biến thật sự đó, chỉ còn một cách:

Trừ khử chính Roland Candiano!

Phải!... Nhưng ở đây, sự suy luận của Gennero sẽ là hai con đường:

Trước hết, ông quyết định đánh Roland, cần phải đánh chàng bằng nhát đánh chắc chắn. Với một kẻ địch thủ có tầm vóc đó, không được ra tay hai lần. Nếu ông đánh hụt Roland, chàng tất sẽ không đánh hụt ông! Và cuộc trả thù của chàng sẽ ghê gớm.

Thế là lúc bấy giờ Gennero bỗng có ý nghĩ đột ngột sáng suốt trong đầu óc ông:

https://thuviensach.vn

Ông sẽ không đánh Roland Candiano.

Nhưng ông sẽ làm cho chàng bị đánh!

Guido Gennero, nghĩ thầm đến kẻ được ông lựa chọn, ông lẩm bẩm:

– Nếu như ông ta thành công... Nếu như ông ta giết chết Candiano, mọi việc đều tốt. Chính ta sẽ báo cho ông ta biết, chính ta sẽ chỉ dẫn cho ông ta biết chỗ, cho nên ta có quyền trông cậy đến lòng tri ân của ông ta... Nếu như ông ta không thành công, Candiano sẽ không bao giờ biết được sự thật.

Kẻ được Guido Gennero lựa chọn để đánh Candiano, đó là viên đại úy thống lĩnh Altieri!

Chúng ta thấy đó là tất cả những thủ đoạn của cái đầu óc xảo quyệt giàu sáng kiến mà chúng tôi đã khó nhọc theo dõi, có thể rút tỉa ra từ một ý nghĩ như thế.

Cái điểm suy luận thứ hai của Gennero nhắm vào chính cuộc âm mưu.

Nếu như Altieri đắc thắng, Gennero sẽ chứng minh với ông rằng ông ta biết rõ từ lâu cuộc âm mưu, và ông ta đã bí mật phục vụ cho ông, chưa kể việc ông ta đã giúp trừ khử Candiano.

Nếu như ngược lại, Fooscari chiến thắng trở về cung điện quận công, Gennero sẽ đắc thắng đồng thời với ông. Và ông đã không có lời hứa hẹn của vị thủ tướng hay sao!...

Sau khi thảo xong cái kế hoạch được chúng tôi đã trình bày cho thấy có một ý nghĩ về cái thời kỳ có những mưu kế và phản mưu kế. Gennero đi thẳng đến dinh thự Altieri.

Vả lại, ông không thiếu cơ hội để kéo dài việc ở lại trong các gian tiền sảnh mà không một ai nhận ra ông, nhờ ở tài hóa trang khéo léo của ông.

Gennero chăm chú lắng nghe tất cả những lời nói, và theo dõi những cử chỉ. Không một lời nói thì thầm nào, không một nụ cười kín đáo nào thoát khỏi ông.

https://thuviensach.vn

Đông đảo những sĩ quan đang chờ ở đó, họ bàn tán về cuộc lễ lớn ngày Một tháng Hai.

Và Gennero, đã biết rõ tất cả những gì được trù định, hiểu những điều ám chỉ một cách tuyệt diệu, và mỗi lúc, dẫn đến những tràng cười rộ. Những người đó làm cho những thanh gươm của họ khua rổn rảng với sự xấc láo đặc biệt với những quân nhân khi tin chắc về một cuộc đắc thắng sắp đến.

Altieri, đó là quân đội...

Trong những điều đó, dân chúng không đáng kể so với ngày nay. Dân chúng chỉ đáng kể khi họ bắt đầu gầm thét và nhe răng như là vào năm chín mươi ba*. Bấy giờ, giới thẩm phán, quân đội, quyền bính, giai cấp trung lưu, giới tăng lữ, tất cả đều rạp sát đất... Nhưng mà những cơ hội đó rất hiếm: Lịch sử ghi vào với sự kinh ngạc... Và bỏ qua.

Cuối cùng, một tên gia nhân nhìn thấy Gennero đang ngồi nép mình vào một góc và hỏi ông làm gì ở đó mà không kém vẻ vũ phu.

– Tôi đến đem một bức thư cho đức ông đại úy thống lĩnh, Gennero nói.

– Bức thư của ai?

– Của chủ nhân tôi, ngài cảnh sát trưởng Guido Gennero.

– Tốt. Hãy đợi ở đó.

Một giờ sau, Gennero được đưa vào trong văn phòng của đại úy thống lĩnh.

– Anh đến về việc của Gennero? Altieri hỏi với một sự lo sợ ngấm ngầm.

– Tôi không muốn làm cho ngài bối rối, viên cảnh sát trưởng nói... Chính tôi là Gennero.

– Giờ đây ta nhận ra ngài... Nhưng tại sao...

– Việc cải trang nầy? Một thói quen cũ: Và rồi, tôi không muốn cho người ta thấy tôi đi vào đây. Tôi có một việc bí mật để tiết lộ với ngài.

https://thuviensach.vn

– Nào hãy xem! Altieri nói vừa chỉ một chiếc ghế cho Gennero.

Đồng thời, ông rút chiếc dao găm của mình ra và làm như tự nhiên giỡn với lưỡi dao bén ngọt.

Gennero mỉm cười.

Altieri chờ đợi với một nỗi lo sợ dữ dội, quyết định sẽ đâm chết viên cảnh sát trưởng khi phát hiện một sự nghi ngờ đầu tiên.

– Ngài nói sao, Gennero bỗng nhiên nói, nếu như tôi bắt giữ Roland Candiano tối nay?

Altieri rùng mình. Đôi mắt ông sáng rực, đầu óc căng thẳng.

Gennero có thêm một nụ cười và nói tiếp:

– Tôi không muốn thi hành một việc quá hệ trọng như vậy, nó tùy thuộc biết bao vào những mối quan hệ khác nhau, mà không báo cho ngài hay.

– Ngài có báo cáo lên thủ tướng chưa? Altieri vội vàng hỏi.

– Vẫn chưa. Tôi nghĩ rằng ngài là người đầu tiên, phải được thông báo cho biết trước.

Altieri ném một ánh mắt u ám lên viên cảnh sát trưởng.

Ông hiểu rằng Gennero rất tận tụy với thủ tướng, hoặc là ít ra theo như ông nghĩ. Sự bận tâm lớn nhất của ông từ lâu là thoát khỏi những sự điều tra của người đàn ông đó... Bây giờ ông ta muốn gì đến ông?... Ông ta đến để dọ thám ông chăng?... Tại sao cái tên của Candiano lại bỗng nhiên được ném vào ông như là một miếng mồi câu?

– Tại sao, ông tự hỏi với một sự thô bạo, lạnh lùng, ngài đến nói với ta về việc đó hay là với một người khác? Bộ ta phụ trách về cảnh sát của nước Cộng hòa sao?... Chà! Thưa ngài, hãy để cho ta nói với ngài điều đó: Nếu như ta thật sự phụ trách việc đó, Roland Candiano tất đã bị xử tử từ lâu. Phản bội, phản nghịch, thủ lĩnh bọn phản loạn, ông ta còn dám đến Venise!...

– Và ông ta còn dám trở lại nữa, Gennero thản nhiên nói.

Altieri giật mình.

https://thuviensach.vn

– Ông ta muốn gì? Ông ta đến làm gì? Ông gầm vang và mân mê chiếc dao găm của mình.

– Ngài nên thấy rằng ngài sẽ có lợi để biết rõ số phận của Roland Candiano... Ngài vừa nói chuyện với tôi bằng một cách thức mà đến nỗi tôi buộc phải đứng lên để rút lui... Nhưng tôi còn hơn là người bạn của ngài.

– Ngài! Là bạn hữu của ta?...

– Phải. Việc đó làm cho ngài ngạc nhiên?... Tuy nhiên đúng như thế... Xin ngài hãy tin tôi, tôi biết rất nhiều việc...

– Về tính cách nào? Altieri kêu lên mặt vừa tái xanh.

– Nhưng... Về việc liên quan đến Roland Candiano, nhất là tôi biết một mối thù hận cá nhân và có lý do chính đáng khích động ngài chống lại ông ta. Chúng ta nên thành thật. Bằng cớ về sự thành thật của tôi, là tôi cần đến ngài... Sau này tôi sẽ nói cho ngài biết tại sao...

– Chừng nào? Viên đại úy thống lĩnh lẩm bẩm.

– Trong một tháng... Trong mười lăm ngày... Từ đây đến đó, tôi buộc phải vắng mặt ở Venise... Việc gì sẽ xảy ra trong thời gian đó, tôi không muốn biết đến...Dù người ta bắt bớ Candiano... Dù người ta để cho ông ta tự do, dù người ta làm... Việc nào khác... Tôi sẽ không biết gì cả!

– Ngài đi khỏi Venise?... Có thể người ta biết được vì sao không?

– Chủ yếu là việc này: Rằng tôi không muốn dính líu gì cả đến những gì sắp xảy ra, rằng tôi muốn không hiểu tất cả mọi việc...

Altieri đột nhiên đứng lên.

Giờ đây ông tin chắc rằng viên cảnh sát trưởng biết rõ cuộc âm mưu...

Ông bước đến gần bên ông ta.

– Nếu như ta nói lỡ một lời, Gennero nghĩ, ta sẽ bị giết.

– Ngài nghĩ rằng sắp xảy ra một việc gì? Altieri gầm vang.

– Tôi đã nói với ngài việc đó từ mười phút: Việc bắt bớ Candiano.

Altieri thở phào. Ông trở lại chỗ ngồi.

https://thuviensach.vn

– Và tại sao ngài không muốn nhúng tay vào? Ông hỏi với một giọng bớt cứng rắn hơn, gần như đã bị thuyết phục.

– Tôi đã thử bắt Candiano hai lần, và tôi đã không thành công. Lần thất bại thứ ba sẽ đắt giá cho tôi. Vì tôi có sự tin tưởng – dị đoan, nếu như ngài muốn – rằng lần thứ ba, cũng không hơn hai lần đầu, tôi sẽ không thành công... Tôi không biết ngài có hiểu rõ tôi không.

– Ta hiểu ngài, xin hãy nói tiếp.

– Tôi đã trông thấy người đàn ông đó quá ghê gớm, quá bất trị, nên tôi đi đến chỗ lo ngại ông ta, tôi là kẻ không biết lo ngại gì cả. Và tôi nghĩ rằng nhất định việc bắt bớ Candiano không phải là một vấn đề của cảnh sát... Mà là một vấn đề... Của gia đình.

– Chà!. Chà!

– Một vấn đề đấu gươm tay đôi, nếu như ngài muốn. Tôi nghĩ rằng có nhiều người ở Venise rất muốn được biết, ví dụ, rằng Roland Candiano sẽ ở một mình, đêm nay, trong ngôi nhà của ông ta.

– Nghe những lời nói đó, Altieri rùng mình dữ dội như ông đã có vào lúc khởi đầu câu chuyện này.

Nhưng ông tự kềm chế và hỏi âm vang:

– Ngài muốn nói đến những người nào?

– Thí dụ chẳng hạn như ngài, Gennero nói với giọng tự nhiên, đó là một nghệ thuật tuyệt diệu của ông. Ngài, Altieri... – Nào hãy xem, tôi đã nói với ngài rằng tôi thành thật. Tôi sẽ thành thật cho đến cuối, dù cho sự thành thật của tôi có làm mếch lòng ngài... Bộ tôi không hiểu rằng ngài và Roland, các ngài có cùng... Một thần tượng sao!... Bộ tôi không hiểu rằng người đàn ông đó là một chướng ngại cho hạnh phúc của ngài sao! Tận đáy lòng, việc Roland bị bắt không quan hệ đối với tôi!... Miễn là tôi ngăn không cho ông ta toan tính chống lại nước Cộng hòa, là tôi đã làm xong bổn phận... Nhưng còn ngài, lại là việc khác. “Tôi xin nhường ông ta cho ngài”, và tôi xin thành thật giúp cho ngài một việc quan trọng bằng cách giao phó người đàn ông đó cho ngài... Ô! Ngài đừng ngạc nhiên. Ngài đã gạt riêng tôi ra bởi vì ngài ngỡ rằng

https://thuviensach.vn

tôi đã tận tụy phục vụ một cách mù quáng cho quyền lợi... Của một người khác... Nhưng tôi đã theo dõi những nỗ lực của ngài... Với lòng thiện cảm. Tôi lấy làm phiền muộn là không thấy ngài ở trong cái địa vị thích hợp với ngài hơn... Nhất là tôi lấy làm phiền muộn về những sự buồn rầu của ngài...

Có một lúc im lặng lâu.

– Ông ta phản bội ai? Altieri tự hỏi.

Nhưng chẳng bao lâu ông thấy hiển nhiên rằng Gennero thật tình. Nếu như ông ta biết về cuộc âm mưu, nếu như ông ta tận tụy cùng Foscari, ai ngăn cản ông ta bắt giữ mình trong cung điện quận công mà giờ đây mình đi đến gần như mỗi ngày?...

Ông liếc nhìn viên cảnh sát trưởng thấy ông ta đang tỏ ra thản nhiên.

Và Gennero đọc thấy trong ánh mắt đó rằng lý lẽ của mình đã thắng.

Viên cảnh sát trưởng đứng lên.

– Tôi tin rằng đã thi hành xong một nhiệm vụ khi đi đến đây. Tôi xin để ngài ở lại... Dù việc gì xảy ra, ngài nên nhớ rằng tôi đã hành động với ngài như là người bạn thật sự.

Altieri im lặng, nhưng rồi cũng đứng lên để tiễn Gennero ra đến cửa phòng.

Lúc viên cảnh sát trưởng sắp bước qua khỏi cửa, viên đại úy thống lĩnh bỗng nhiên đưa bàn tay cho ông.

Gennero nắm lấy với một vẻ kính trọng.

– Ngài nói, Altieri hỏi với một giọng thấp và hơi run, ngài nói rằng Roland Candiano đang ở trong ngôi nhà của ông ta, tối nay?

– Ở đảo Olivolo.

– Một mình?

– Phải, một mình... Cùng với người cha già của ông ta.

Dứt lời, Gennero bước đi và lẹ làng trở về nhà mình.

Ông nhìn ảnh mình trong gương và kêu lớn:

https://thuviensach.vn

– Ôi hỡi vĩ nhân! Tất cả những người đó cân nhẹ trong bàn tay của mi! Thủ tướng, đại úy, âm mưu, thủ lĩnh đảng phái và thủ lĩnh các đảng cướp, hãy chào quan thầy của các người, và nên sùng bái nơi ta cái sự thiết lập ghê gớm nhất và đẹp đẽ nhất của thế giới văn minh: Sở cảnh sát!...

Nói xong, Gennero bật cười ha hả, xoa hai bàn tay, và gọi tên gia nhân đã có đến trình diện rồi.

– Mi biết đảo Olivolo không? viên cảnh sát trưởng hỏi.

Tên gia nhân mỉm cười.

– Mi có biết ai ở đó vào lúc này không?

– Người đàn ông đã đến viếng đức ông sau buổi báo cáo.

– Chà! Chà! Mi đã nhận ra ông ta sao?

Thêm một nụ cười của tên gia nhân.

– Vậy thì tối nay mi sẽ đi đến ngôi vườn. Mi sẽ ở đó suốt đêm. Dù có việc gì xảy ra trong nhà hoặc là trong ngôi vườn, mi sẽ không nhúng tay vào. Chỉ có điều, mi sẽ nhìn tất cả, mi sẽ nghe tất cả, và sáng mai, mi sẽ nói cho ta nghe những gì mà mi đã nghe và thấy.

Mười ê-quy nếu như mi thành công. Mười nhát roi nếu như người ta nhận thấy cái chóp tai của mi.

Tên gia nhân nghiêng mình chào sâu và biến mất.

https://thuviensach.vn

XXV
CUỘC ĐỤNG ĐỘ (Tiếp theo)

Altieri, còn lại một mình, đứng trong văn phòng của ông, như là một sự do dự để cân nhắc nơi ông một sự quyết định.

Cuối cùng, ông quyết định, và gọi một tên gia nhân:

– Bảo Castruccio đến gặp ta, ông nói vắn tắt.

Vài phút sau, một người đàn ông độ ba mươi tuổi mặc sắc phục sĩ quan lính bắn súng hỏa mai, đến trình diện.

– Castruccio, ông nói, mi có muốn tháp tùng với ta, tối nay, trong một chuyến đi nguy hiểm không?

– Ngài biết rằng tôi luôn luôn sẵn sàng hy sinh tính mạng cho ngài.

– Tốt. Tối nay lúc mười giờ, mi có mặt ở đây cùng các người bạn của mi, Romani và Ghiberto.

– Chúng tôi sẽ có mặt. Việc này liên quan đến...?

Castruccio ra dấu của một người làm nhiệm vụ ám sát.

– Phải, Altieri nói.

– Hoan hô!... Ai?...

– Mi sẽ thấy người đó.

– Ở đâu?...

– Mi sẽ biết.

– Tốt. Ở đây tối nay, lúc mười giờ, với những chiếc dao găm sắc bén?

– Mi đã hiểu ta.

Viên sĩ quan đi ra. Altieri có một nụ cười. Đây là lần thứ nhất kể từ nhiều năm qua, ông có một sự yên tĩnh, lắng dịu trong cái tâm hồn bị dày xé bởi những dục vọng. Thật vậy, một sự tin tưởng còn lại ở ông, từ cuộc thăm viếng của viên cảnh sát trưởng: Là Gennero không chống

https://thuviensach.vn

lại ông. Đó là một điểm chính yếu. Mặc dù sự thành công của cuộc âm mưu lúc bấy giờ đối với ông được bảo đảm, dù cho nó có bị khám phá ra trước giờ hành động, một người đàn ông thật cương quyết và thật tinh tế như là viên cảnh sát trưởng có thể làm cho hỏng tất cả. Đối với những lý do của cuộc viếng thăm vừa qua vẫn còn xa lạ đối với ông, đó chỉ là sự trung lập, nếu không phải là lòng tốt của Gennero, tỏ ra thuộc về ông.

Nên Altieri sẽ đắc thắng: Ông sẽ là thủ tướng!

Cuối cùng, nếu Roland chết, chỉ trong một ít thời gian nữa, ta sẽ chinh phục được Léonore. Rằng Léonore đã thề nguyền với một sự trung thành tuyệt đối, không thể nào lay chuyển đối với Candiano khi chàng còn sống, việc đó có thể hiểu... Nhưng sự trung thành đó đã kéo dài tám năm. Nó sẽ còn tiếp tục mãi đối với người chết không?...

Đó là việc không thể có, không thể công nhận...

Người thiếu nữ quá tự hào về dòng dõi của những vị thủ tướng xưa, nàng sẽ sung sướng với danh nghĩa là thủ tướng phu nhân. Tính kiêu căng của nàng sẽ được vuốt ve cho đến tận những sớ thịt.

Léonore sẽ đầu hàng do tính kiêu căng... rồi tình yêu sẽ đến!

Phải đã từ lâu, Altieri không cảm thấy những nguồn hy vọng như vậy nở ra trong tim của mình.

Lần này, gần như không có chiến đấu, ông sẽ thắng trận, hoặc ít nữa, nếu như có chiến đấu, ông có tất cả những yếu tố của cuộc thắng trận.

Từ lúc đó, Altieri rất thanh thản, chỉ nghĩ đến việc tổ chức ám sát Roland Candiano vào buổi tối... Và thế là cái từ “ám sát” tự nhiên hiện ra trong tâm trí của ông mà ông không cảm thấy ngạc nhiên.

Ông điềm tĩnh ra khỏi văn phòng, gần như tươi cười.

Nhưng ông không đi ngang qua những gian tiền sảnh chứa đầy những viên sĩ quan, do một thang lầu kín đáo, ông đi lên lầu trên, nơi có những gian phòng của Dandolo và con gái của ông.

Ông hy vọng mơ hồ gặp được Léonore.

https://thuviensach.vn

Và nếu ông gặp được nàng, có thể nói là khiêu khích nàng, khuất phục nàng bằng một ánh mắt đắc thắng trước, làm cho nàng biết rằng những việc trọng đại đang được chuẩn bị.

Ông không thấy Léonore, lẫn Dandolo, rồi trở xuống văn phòng, đi vào những gian tiền sảnh, trò chuyện vui vẻ với nhiều vị sĩ quan.

Chưa bao giờ Altieri xuất hiện ra trước những kẻ trung thành cũng như những kẻ cận thần của mình với một gương mặt vui vẻ như thế.

Người ta thấy ông luôn luôn u ám.

Thế là ông gây ra một sự ngạc nhiên nơi những người này, và hầu như một sự lo sợ nơi những người khác.

Bởi vì những cận thần của Altieri, giống như tất cả những cận thần khác, chỉ vui mừng hoặc là lo sợ do theo cái cảm giác được thể hiện trên gương mặt của vị chủ nhân.

Altieri có triều đình của ông, cũng như Bembo có triều đình của ông ta, cũng như thủ tướng Foscari cũng có triều đình riêng của ông ta.

Chỉ có điều những cận thần của Altieri đều mặc sắc phục quân nhân. Dinh thự của ông giống như một đồn canh mà những binh sĩ đều là những sĩ quan có ngôi thứ.

Buổi chiều, trời vừa tối, Altieri đi ra khỏi dinh.

Ông có một mình và trùm trong một chiếc áo choàng rộng che kín một phần gương mặt của ông.

Altieri đi rất nhiều vòng trong thành phố Venise.

Chẳng bao lâu, đêm tối xuống hẳn, ông đi đến một khu vực buồn thảm nhất và có tiếng xấu nhất ở Venise.

Viên đại úy thống lĩnh đến tìm cái gì ở đây?

Tại đây, những thủy thủ hạ lưu sinh sống, tại đây cũng là nơi sinh sống của những cô gái giang hồ, những cô gái bất hạnh bị cảnh bần cùng thúc đẩy, họ sẵn sàng đem những nụ hôn để đổi lấy một miếng bánh mì.

Cuối cùng, đó cũng là nơi sống của những kẻ ăn xin đủ loại, những kẻ, ban ngày đi ca hát kèm theo một cây đờn lục huyền, hoặc là những

https://thuviensach.vn

kẻ đi phô trương trên quảng trường công cộng một vết ghẻ hoặc một sự tàn tật để nhận lòng thương hại và sự bố thí của mọi người.

Nên đó là khu vực của khốn khổ.

Và cũng là khu vực của gái mãi dâm.

Nhưng có lẽ có nhiều người khác hơn là những kẻ khốn nạn, những người ăn xin, cũng ở trong cái khu vực buồn thảm đó...

Altieri đi vào một con đường hẻm tối tăm.

Chúng tôi nói can đảm, bởi vìâ ông ta có một mình.

Thật vậy, trong bóng tối chuyển động những vật lộn xộn, những kẻ chắc chắn biết chơi dao một cách dễ dàng, và sâu trong đêm tối, những đôi mắt chiếu ngời theo dõi dấu vết ông, giống như mắt những con ác thú đi săn mồi.

Có lẽ dáng đi khoan thai và vẻ điềm tĩnh của Altieri đã cứu thoát ông chăng; cũng có lẽ ông được nhận ra và ông gieo rắc một sự khủng khiếp cho những sinh vật đang lúc nhúc hai bên cạnh con đường nhỏ, và ông đi ngang qua, điềm tĩnh, cao ngạo.

Cuối cùng, ông đứng lại trước một ngôi nhà thấp đằng sau một con sông nước vỗ rì rào.

Ngôi nhà chỉ có một tầng trệt, dưới một mái nhà có trổ một cửa nhỏ trên mái. Và cái cửa hé mở giống như một con mắt chột đang rình rập.

Bên dưới có một cửa lớn và một cửa sổ.

Cánh cửa sổ có đèn sáng.

Altieri tìm cách liếc nhìn vào bên trong, xuyên qua những cửa kính lồng khung trong những lưới chì, rất dày, và bị phủ lên một lớp bụi làm thành một tấm màn gớm ghiếc che con mắt những kẻ tò mò.

Altieri cương quyết gõ cửa.

Một bà già, dơ dáy, rụng răng, đầu ngất ngưởng, đôi mắt nhấp nháy hiện ra, giơ cao cây đèn dầu lên khỏi đầu để nhận ra người lạ.

Bà già liếc nhìn người khách, tỏ ra hài lòng với sự xem xét của mình và làm thinh chờ đợi như là một nữ tu.

https://thuviensach.vn

Altieri hỏi:

– Có phải Spartivento ở đây không?

– Ở đây, thưa đức ông, để phục vụ ngài, bà già nói vừa lùi lại với một nụ cười như khuyến khích ông khách, nhưng ở trên chiếc miệng hé mở để lộ những cái nướu không răng, chỉ là một sự kỳ dị gớm ghiếc.

Cánh cửa trống, Altieri đi vào.

Bà già cẩn thận đóng lại và chỉ cho người khách một chiếc ghế đẩu bằng cây.

Ông lắc đầu từ chối.

Bên trong nhà, thấp hơn mặt lộ đường, đi xuống do ba, bốn bậc thang rung rinh. Người ta thấy những con vật độn rơm treo trên trần nhà, một bầy mèo đang đi dạo với những bước chân lấm lét lưng cong vòng và cái đuôi lông dựng đứng, những tấm vải quý, những chiếc bình đựng những loại bột kỳ lạ, những thanh gươm, những dao găm, những nữ trang quý giá, những tấm ảnh thánh mẫu và những túi dâm hương, những lọ cổ cong, những dụng cụ nấu ăn để ngổn ngang trên những chiếc ghế bành đắt tiền, tất cả bị phủ dưới lớp bụi dày.

Ở cuối, có một cái cửa lớn và một cửa sổ, cửa lớn mở ra một thang lầu do đó người ta leo lên gác. Cửa sổ bị mọt ăn mở ra trên con sông mà làn nước đen kịt vỗ nhè nhẹ với những âm thanh êm ái và buồn thảm.

Một người đàn ông kém dũng cảm hơn Altieri tất sẽ run sợ.

Ông ném lên tất cả những vật đó một ánh mắt thờ ơ và khinh bỉ, rồi lại nhìn bà già thấy bà đang tiếp tục mỉm cười. Bà bắt đầu nói liến thoắng, giọng nho nhỏ:

– Có phải đức ông đến vì con trai tôi không, hay là vì con gái tôi, hay là vì tôi? Là vì chúng tôi không phải cùng làm một việc, ngài thấy không?... Ngài muốn coi bói, biết quá khứ, hiện tại và tương lai, biết xem ngài có được yêu thương không, và ngài phải làm thế nào để được yêu thương? Vậy thì, chính tôi trả lời cho ngài. Ngài có muốn chất bột thanh xuân không, rượu trường sinh, những sự huyền bí phù phép và

https://thuviensach.vn

bùa yêu, ngài có muốn đưa vào trong mạch máu của người đàn bà thờ ơ và lãnh đạm như là cẩm thạch tất cả những ngọn lửa yêu đương quá độ không? Cũng chính là tôi sẽ trả lời cho ngài... Ngài có muốn một chất độc dược tinh tế không để lại dấu vết, làm buồn ngủ một cách nhẹ nhàng kẻ tình địch đáng ghét đến khảy đờn dưới cửa sổ người đẹp của ngài? Cũng chính là tôi, thưa đức ông, sẽ có vinh hạnh phục vụ cho ngài... Trái lại, ngài có muốn một người bạn gái đẹp đẽ cho đêm nay, mạnh mẽ, cân đối, hăng hái và lão luyện trong các trò chơi của ái tình không? Chính con gái tôi sẽ đưa đến cho ngài trong chốc lát. Ngài chỉ cần nói rằng ngài muốn như thế nào: Nâu cũng như đêm tối, vàng cũng như Vénus, người Đức, người Pháp, người Tây Ban Nha, người Nubiens da đen?... Hãy nói đi, thưa đức ông!...Cuối cùng ngài có muốn đánh bại một người chồng ghen tương hoặc là một người tình nhân nào hung bạo không, ngài có muốn một nhát dao tài giỏi cho kẻ nào ngài sẽ thừa kế để họ đi theo tổ tiên của họ không, chính là con trai tôi mà tôi sẽ gọi... Hãy chọn đi, thưa đức ông, người mẹ, đứa con trai hoặc là đứa con gái?

Altieri đáp lại:

– Chính Spartivento mà ta đến gặp.

– Con trai của tôi! Đúng là nó có ở đây, để phục vụ cho ngài. Người ta sẽ bảo rằng nó chờ đợi cuộc thăm viếng của ngài. Bởi vì nó phải đi chiến dịch, và người ta còn hứa cho nó mười ê-quy; nhưng nó đã ở lại nhà, đứa trẻ thân mến. Chắc chắn, có việc gì đã bảo nó...

– Thôi đi mụ già, mi hãy im đi, và gọi con trai của mi!

– Mời ngài đi lên, bà già nói vừa mở cánh cửa ở cuối phòng!

Altieri thấy cầu thang đen và hôi hám.

Ông có một phút do dự, rồi xem lại chiếc dao găm còn nằm yên trong vỏ, ông đi lên với một bước chân vững vàng, trong lúc bà già dùng cây gậy đập hai nhát lên trần nhà.

Trên cao thang lầu, Altieri thấy mình đứng trong một gian phòng rộng rãi nhưng trần nhà thấp, mà một góc phòng được soi sáng bởi ánh

https://thuviensach.vn

sáng âu sầu của một đèn nhỏ, trong khi phần còn lại gian phòng nằm trong bóng tối.

Cái gác dường như vắng vẻ.

Ở đây chỉ có một chiếc giường xấu để trong một góc, vài chiếc ghế đẩu xung quanh một cái bàn, một cái chai và vài cái ly trên cái bàn đó, độ một chục thanh gươm dài và mũi nhọn treo trên những cây đinh, và một người đàn ông cao và gầy gò cúi gập mình làm đôi, tay cầm một cái mũ – một cái mũ mà chiếc lông dài màu đen quét lên sàn nhà.

– Spartivento xin hầu ngài, người đàn ông nói vừa đứng thẳng lên.

Spartivento* xứng với cái tên gọi hoặc là cái biệt danh của gã.

Gã mảnh khảnh, đầy góc nhọn xương xẩu, với một gương mặt mỏng như lưỡi dao, một cái mũi nhọn, một chiếc miệng mím chặt với một vẻ uy nghiêm. Gã mặc toàn đen và đeo ở thắt lưng một cây dao găm ngắn để trong một cái vỏ bằng nhung đỏ đã sờn. Đôi mắt gã sáng ngời, bàn tay với những ngón tay dài và co quắp luôn luôn động đậy.

Đó là một gã thích khách danh tiếng, người chuyên đâm thuê giết mướn, kẻ đao phủ sốt sắng này còn ghê gớm hơn cả kẻ đao phủ chính thức.

Và bây giờ gã đang chờ đợi người khách quyết định, đã từng quen thuộc thấy họ đều do dự trước khi giao phó cho gã những mưu định ám muội của họ.

Altieri cũng cùng tâm trạng như những người khác.

Ông nạp cống lễ cuối cùng cho cái việc phức tạp đó, lúc bấy giờ, lương tâm cũng ngự trị phần nào trong tâm hồn ông, nhưng ngọn lửa ghen hờn đã đốt cháy tất cả...

Đột nhiên, ông quyết định... Cũng như những người khác!

– Này thầy, ông nói, ta nghe nói đến tài khéo léo đặc biệt của thầy trong việc sử dụng dao găm hoặc là gươm.

– Tôi giết chết khá sạch sẽ nạn nhân của tôi.

https://thuviensach.vn

Spartivento nói điều đó với sự khiêm nhượng thật sự của người đàn ông biết chính xác về giá trị của mình.

– Ai bảo mi rằng đây là vụ giết người? Altieri hỏi.

– Thế tại sao ngài đến đây? Gã thích khách hỏi, thật tình sửng sốt. Bà mẹ chắc đã lầm lẫn?

Và gã bắt đầu bước đi về phía thang lầu, đôi mày nhíu lại.

– Đứng lại, Altieri nói, và hãy lắng nghe.

Người đàn ông trở lại, nghiêng mình và chờ đợi, chiếc mũi to nhọn hếch lên, một nửa gương mặt hiện ra ánh sáng, một nửa kia ở trong bóng tối, làm cho gương mặt càng thêm sắc bén hơn.

– Mi đã đoán đúng, Altieri nói tiếp. Liên quan đến một vụ giết người. Mi có sẵn sàng thi hành việc ta ra lịnh không?

– Ngài biết rõ giá cả của tôi không?

– Cái giá của mi không đáng kể. Ta sẽ trả theo, cái giá mi đòi hỏi, miễn là mi đừng giết hụt nạn nhân của mi. Hãy lắng nghe...

– Hai mươi ê-quy cho nhà quý tộc tầm thường.

– Tốt. Người đàn ông mà ta sắp chỉ định cho mi thật ghê gớm, ta báo trước cho mi và khuyên mi...

– Đó là năm chục ê-quy cho một chức sắc cao cấp trong giới tăng lữ hoặc là trong chính phủ.

– Bỏ đi! Khi ta bảo với mi...

– Một nửa trả trước, Spartivento chấm dứt mà chiếc mũ được sử dụng trong một cái chảo mới, lại quét sàn nhà lần nữa.

Altieri lục trong thắt lưng, lấy ra một nắm tiền vàng và đặt mạnh lên trên một góc bàn.

– Ô! Ô! Spartivento nói giản dị.

– Bây giờ mi có lắng nghe ta không?

– Hãy nói đi.

– Mi có sẵn sàng giết người không?

– Đó là nghề của tôi.

https://thuviensach.vn

– Người đàn ông rất mạnh mẽ, ta báo trước cho mi. Tốt hơn mi nên đem theo vài người bạn...

– Một mình tôi, đủ rồi.

– Ta bảo mi rằng người đàn ông đó rất nguy hiểm.

– Ông ta sẽ chết, dù ông ta có dũng cảm và mạnh mẽ như là một kẻ thích khách thật sự.

– Mi sẽ không sợ hãi?

Spartivento có một ánh mắt ngạc nhiên.

– Sợ hãi là cái gì? Gã nói.

– Nếu như ta muốn, mi có thể hành động ngay đêm nay?

– Trong một giờ.

– Và mi sẽ đánh ngay vào chỗ tốt? Người đàn ông sẽ không còn sống sót?...

– Bởi vì ngài trả tiền.

– Ta nhắc lại với mi rằng ông ta ghê gớm... Hãy coi chừng.

Spartivento gỡ lấy một thanh gươm, rờ thử mũi gươm, đeo vào thắt lưng, trùm lên một chiếc áo khoác và nói:

– Ở đâu?

– Trong đảo Olivolo... Nhưng thầy hãy đợi một lát. Không nên đi đến ngay bây giờ.

– Vậy chừng nào?

– Đến mười giờ... Không sớm hơn! Đến mười giờ rưỡi, khi làm xong, mi sẽ đi qua trước cửa giáo đường Sainte-Marie-Formose. Mi sẽ thấy bốn người đàn ông ở đó. Ta sẽ là một trong bốn người... Và ta sẽ có trong mình ta một số vàng bằng số mà ta vừa trao cho mi.

– Tốt! Vậy hẹn đến mười giờ!

Spartivento treo thanh gươm lên một cây đinh và cởi chiếc áo khoác ra.

– Nơi chính xác? Gã hỏi.

– Ngôi nhà của Dandolo. Mi biết không?

https://thuviensach.vn

– Tôi biết.

– Người đàn ông sẽ ở bên trong cùng với một ông già. Chính người trẻ cần phải sát hại, mi nghe không?

– Tôi nghe rõ.

– Mi làm thế nào để đi vào hoặc là dụ ông ta đi ra ngôi vườn?

– Đó là việc của tôi.

– Ta có thể đi yên lòng?

– Xin hãy bình yên. Đến mười giờ rưỡi, người đàn ông sẽ nhận lãnh nhát dao của tôi, và tôi sẽ có mặt dưới cửa giáo đường Sainte-Marie-Formose.

– Ta có lời hứa của mi, bấy giờ Altieri trùm trong chiếc áo khoác và đi thẳng về phía thang lầu.

Spartivento ra hiệu ngăn ông lại và hỏi:

– Ngài còn quên một việc.

– Việc nào?

– Tên của người đàn ông?

– Quan hệ gì đến mi? Altieri nói vừa giật mình.

– Tôi luôn luôn muốn biết ai bị tôi sát hại.

– Mi muốn biết? Altieri nói tiếp với một giọng u ám.

– Rất cần thiết... Nếu không tôi sẽ không sát hại.

– Đó là một người đàn ông rất ghê gớm, đã thực hiện nhiều việc to tát, đã đi ra khỏi ngôi mộ bị người ta nhốt kín ông ta, đã từng sát hại nhiều kẻ thù của mình, đang chỉ huy những toán cướp đang chiếm cứ trên núi và ở đồng bằng.

– Tên ông ta?

– Hãy coi chừng! Ít có người sử dụng dao tài giỏi như ông ta.

– Tên ông ta?

– Ta nghĩ thật sự là tốt hơn mi nên đem theo vài người bạn giúp đỡ mi.

– Tên ông ta? Ngài không nói sao?

https://thuviensach.vn

– Ta nói: Roland Candiano.

– Chính Roland Candiano mà tôi phải sát hại tối nay ở trong đảo Olivolo? Có phải ngài nói đúng như vậy không?

– Đúng như vậy: Roland Candiano.

Gã thích khách đi đến chiếc bàn nơi gã đã để nắm tiền vàng của Altieri vừa mới quăng ra.

Và gã nói:

– Ngài hãy lấy lại số tiền của ngài.

– Hử? Sao? Viên đại úy thống lĩnh gầm lên.

– Tôi nói: Ngài hãy lấy lại số tiền của ngài.

– Tại sao? Tại sao? Altieri nghiến răng.

– Tại vì tôi sẽ không sát hại Roland Candiano.

Altieri nắm chặt lấy cánh tay của Spartivento và thét lên:

– Khốn nạn, mi muốn rằng ngày mai ta cho bắt giữ mi và giam mi vào dưới những ngục thất sao? Cái nghề nghiệp gớm ghiếc của mi chỉ được làm ngơ với điều kiện là mi có thể giúp đỡ một công trạng nào đó cho Quốc gia...

– Và tôi, tôi không nhìn nhận Quốc gia, cả vị chúa tể. Đừng hăm dọa tôi, ngài lãnh chúa, xin ngài tin tôi. Đây này... Ngài hãy lắng nghe... Ngài nghe những gì? Nước sông đang rên rỉ giữa các chân cột nhà tôi?... Có lẽ đó là những lời rên rỉ của những kẻ đã hăm dọa tôi chẳng hạn như ngài.

Gã thích khách đứng bật lên, vóc người mảnh khảnh của gã dường như dài thêm, và gã nói:

– Tôi, người ta không hăm dọa được tôi.

Altieri nhìn xung quanh mình với một sự khởi đầu khủng khiếp.

Spartivento nói tiếp:

– Ngài trách cứ tôi điều gì? Tôi bảo ngài cầm lại tiền; việc thương lượng không vừa ý tôi; tôi không ăn cắp của ngài. Thế ngài có gì để nói?

https://thuviensach.vn

– Số vàng đó... Ta để lại cho mi. Nhưng, nào hãy xem, ta không hăm dọa nữa. Mi là một kẻ dũng cảm. Ít ra mi cũng nói cho ta biết tại sao mi không muốn sát hại Roland Candiano?

Với hy vọng kích thích lòng tự phụ của gã thích khách, ông nói kháy:

– Nhưng ta có cần gì để hỏi mi điều đó! Mi sợ hãi, có thế thôi! Ngày mai ta sẽ nói khắp nơi rằng Spartivento đã sợ hãi.

– Không một ai sẽ tin lời ngài; và rồi, có quan hệ gì, gã thích khách nói nghiêm trang, tôi đã bảo ngài rằng tôi không biết sợ hãi.

– Thôi đi nào, nhát gan! Chỉ nghe đến tên Roland Candiano, mi đã run sợ!

– Nếu giả sử có điều đó, thì cũng được chấp nhận. Chưa bao giờ có ai động đến Roland người Dũng cảm mà không bị hối hận cay đắng. Nhưng còn tôi, tôi không có ngại cái chết.

– Thế thì, tại sao! Tại sao! Mi hãy nói đi...

Chà! Bởi tất cả lũ quỷ, mi sẽ nói ra, mi không biết rằng mi đang tiếp xúc với ai!

– Xin lỗi ngài đại úy thống lĩnh, tôi biết rõ điều đó, Spartivento thản nhiên nói.

– Và biết ta là ai rồi, mi dám đương đầu với ta sao?

– Tại sao không?... Tôi ít lo ngại về ngài đến nỗi tôi không cần đề phòng để quăng ngài cho cá ăn và rằng ngài có thể yên ổn ra về.

Mặt Altieri tái xanh rồi đỏ bừng lên, ông nghiến răng. Nhưng sự bình tĩnh của gã thích khách, thái độ từ chối dứt khoát của gã ít ra cũng gây cho ông sự thận trọng.

– Còn nói cho ngài nghe tại sao tôi không muốn sát hại Roland Candiano, Spartivento nói tiếp, thật dễ dàng.

– Chà! Chà!... Hãy xem nào...

– Ngài thấy thưa đức ông Altieri, tôi là một tên thích khách, nhưng tôi không phải là một tên cảnh binh; mỗi người có cái nghề của mình, quỷ ơi!. Cái nghề của tôi là phục vụ cho những người trung lưu tốt

https://thuviensach.vn

không biết sử dụng gươm giáo, không hiểu miếng stoccata imbroccata và punto riverso*. Tôi cho họ thuê cánh tay để đổi lấy đồng tiền. Nhưng tôi không có phụ trách những công việc của Quốc gia. Ở Venise có một vị thủ tướng, một hội đồng tối cao, một tôn giáo pháp đình, một viên cảnh sát trưởng và một đám đông cảnh binh. Đó là việc làm của họ chớ không phải là việc của tôi để rượt đuổi, bắt giữ và sát hại những kẻ địch của Quốc gia. Roland Candiano là kẻ phản nghịch, nổi loạn chống lại lực lượng pháp đình và lực lượng quân đội. Với danh nghĩa phản nghịch, ngài có thể bắt giữ ông ta. Nhưng với danh nghĩa đó, ông ta đối với tôi là thiêng liêng!

Altieri đã khoanh tay và lắng nghe với một nỗi cay đắng xót xa. Những lời nói đó chứng tỏ thế lực lớn mạnh của Candiano.

Spartivento nói tiếp:

– Tôi không biết ngài có hiểu tôi không... Tôi tin rằng ngài không thể nào hiểu nổi tôi. Tôi còn việc này để nói với ngài: Tôi không có nói quá nhiều cho tôi. Tôi là một ngoại lệ, tôi, là một kẻ đứng riêng rẽ, tôi đã giết người, mình tôi dính đầy máu. Có lẽ tôi sẽ bị giết chết một ngày kia, có lẽ người đao phủ đã tính đến số tiền nào mà ông ta sẽ rút tỉa từ chiếc thủ cấp của tôi, cũng như tôi đã tính đến cái giá mà tôi rút tỉa được từ những nhát dao găm của tôi. Thật là tự nhiên, phải không! Cho nên, chúng ta đừng nói đến tôi. Nhưng mà ở trong Venise có hàng ngàn người đàn ông và đàn bà không có ăn cắp, không có giết người, họ đã sốt sắng làm tròn bổn phận người công dân tốt của họ và thực hành nghề nghiệp của họ với nghệ thuật.

Nhờ họ, Venise đã thịnh vượng, mạnh mẽ, giàu có và được kính trọng; những người này buôn bán, những người khác làm thợ, những người kia làm việc bằng trí óc, những kẻ nọ bằng chân tay, mỗi người làm việc theo tài sức của mình. Chắc chắn ngài không biết rõ những việc đó? Vậy thì! Ngài cũng không biết rõ những lời nguyền rủa đang dâng lên từ xã hội đó. Dường như thật sự rằng công việc lao động, đó là địa ngục. Không thưa các ngài quý tộc, các ngài đã thực sự lạm dụng

https://thuviensach.vn

thái quá cái quyền mà ngài có thể ngược đãi những người dân nghèo khổ. Chính vì những người đó mà tôi đã nói với ngài, thưa đức ông đại úy thống lĩnh. Việc đó làm cho ngài ngạc nhiên? Tuy nhiên đó là sự thật. Những người dân đó chỉ còn hy vọng ở nơi Roland Candiano. Ông ta phải giải phóng cho họ. Ông ta đã nói lên điều đó. Ông ta sẽ làm việc đó. Người phản nghịch đó nói đến sự nổi loạn như là một hành động cần thiết. Tôi thích ông ta như vậy. Và nếu như tôi giết chết ông ta, nếu như tôi tước mất ông ta đi khỏi lòng hy vọng của biết bao nhiêu người đã không có làm gì hại đến tôi, tôi thấy dường như sau đó tôi buộc phải tự sát, bởi vì tôi sẽ tự xét mình rất đáng khinh!

Gã thích khách nói như vậy.

Gã nói thật giản dị, không kiểu cách, và không hiểu rõ ràng cái ý nghĩa thâm thúy trong lời công kích của gã. Cái điều chắc chắn, đó là gã thích khách, một hạng phiến loạn ghê gớm, ở ngoài lề của nền đạo đức, bị xã hội xa lánh, cái nấm ung độc mọc ở trong máu và trong sự lung lạc của một thời kỳ quái lạ. Gã thích khách đó, mà nghề nghiệp là giết người không biết thương xót, lại thương hại đến những cảnh khốn khổ cơ cực đang lúc nhúc xung quanh gã.

Spartivento đã bảo với Altieri:

– Tôi không biết ngài có hiểu tôi không...

Altieri không hiểu. Nhưng ông có cảm giác rằng ông đụng phải ở đó, một cái gì đầy sâu sắc, ghê gớm mà ông không biết.

Ông im lặng nghĩ ngợi và đầy giận dữ.

Thế là khắp nơi, nơi nhà ông, trong dinh thự ông, ở trong phòng vợ ông, trên quảng trường công cộng, và cho đến trong hang cùng ngõ hẻm ở Venise, Candiano sừng sững trước mặt ông và thách thức ông!

Bấy giờ một cơn giận dữ vô lý xâm chiếm lấy Altieri.

Ông lấy làm nhục nhã vì đã sợ hãi!

Ông lấy làm nhục nhã vì đã muốn sử dụng đến gã thích khách, trong khi mà ông, đang tràn trề sức mạnh và can đảm, ông có thể, ông phải tự

https://thuviensach.vn

so tài với Roland. Không thốt lời nào, ông trùm vào chiếc áo khoác, và đi xuống thang lầu, trong lúc Spartivento, từ trên gác kêu bảo bà già:

– Hãy mở cửa và để cho đi qua bình yên...

Altieri ra khỏi cái sào huyệt đó, lẹ làng đi về dinh mình và về đến nơi lúc vừa điểm chín giờ.

Một giờ sau, ba người sĩ quan đúng hẹn có mặt ở trong văn phòng của ông.

Altieri quan sát họ với sự hài lòng.

Cả ba người trong tư thế bình tĩnh, được võ trang bằng những thanh gươm và dao găm sắc bén, khẩu súng ngắn đeo ở thắt lưng, bên ngoài mặc áo giáp da bò, đôi vai rộng, lực lưỡng, biểu hiện một sức mạnh vô địch...

Romani và Ghiberto tận tụy cho đến chết với Castruccio. Ông này giàu có và có địa vị ở triều đình, ủng hộ họ bằng uy tín và tiền bạc của ông.

Còn Castruccio, ông lại tận tụy cùng Altieri vì ông ta đã hứa hẹn với ông một cấp bậc cao.

Thành thử ra ba người đàn ông đó đã thành lập đội vệ binh của viên đại úy thống lĩnh, một đội vệ binh đặc biệt.

Chỉ một dấu hiệu của Altieri, Castruccio tất sẽ nhảy vào trong lửa.

Và chỉ một dấu hiệu của Castruccio, Romani và Ghiberto tất sẽ để cho bị giết chết tại chỗ.

Vừa bước vào văn phòng của Altieri, Castruccio nói:

– Chúng tôi đến đây, trung thành với lời hứa.

– Sẵn sàng tất cả! Hai người bạn đồng hành nói thêm vừa chào viên đại úy thống lĩnh.

Tuy nhiên, Altieri nghĩ thầm:

– Họ đều cương quyết, can đảm, khéo léo, mạnh mẽ. Và chúng ta sẽ là bốn người. Nhưng bốn người chúng ta không sánh bằng lưỡi dao

https://thuviensach.vn

găm của gã thích khách. Chà! Gã này sẽ trả giá đắt cho sự phản bội của gã...

– Chúng ta sẽ đi đâu? Castruccio hỏi.

– Hãy lắng nghe ta, Altieri nói. Ngày vĩ đại sắp đến. Tất cả những vận may đều về chúng ta. Giờ đây tất cả đã sẵn sàng. Mỗi người có một vai trò và vị trí được chỉ định... Nhưng còn ta, ta mang cả gánh nặng của tất cả những sự lo sợ trong một cuộc phiêu lưu như thế, ta cần phải bận tâm lo đến những chướng ngại vật có thể xảy ra đột ngột vào giờ chót. Ta đã gạt ra rất nhiều. Còn sót lại cho ta một chướng ngại vật, ghê gớm nhất, nó có thể làm thất bại cái kế hoạch lớn, đưa ta lên đoạn đầu đài và tất cả các ông vào ngục thất. Chính cái chướng ngại vật đó mà chúng ta sẽ trừ khử đêm nay.

Ba người đàn ông chăm chú lắng nghe với một sự tự hào vì đã được vị chỉ huy của họ bộc lộ tâm sự như thế.

Mỗi người trong bọn họ nhìn thấy ở đây những dấu hiệu của một ân huệ quý báu cho tương lai... khi vị tướng lĩnh của họ sẽ là thủ tướng.

Altieri nói tiếp:

– Chắc các ông biết rằng Roland Candiano hiện đang ở Venise?

– Chà! Chà! Castruccio kêu lên, chính là liên quan đến ông ta?

– Người ta nói rằng thủy thủ ở cảng sẵn sàng nổi dậy giúp ông ta, Romani nói tiếp.

– Trong những quán rượu, quán cơm, bọn dân đen, bọn gái làng chơi, bọn phu khuân vác ở Lido chỉ nói đến ông ta, Ghiberto cũng nói.

– Phải, Castruccio khinh bỉ nói, nhưng không một nhà quý tộc, không một vị sĩ quan, không một người đàn ông nào có tên tuổi ở Venise lại có hành động cứu ông ta ra khỏi tay kẻ đao phủ đang rình rập ông ta. Gã Roland Candiano đó không đáng kể.

– Mi đã lầm, Altieri nói. Có lẽ Candiano có nhiều kế hoạch mà chúng ta không được biết.

– Những kế hoạch đó sẽ không có thời gian để thực hiện, bởi vì trong vài ngày, chúng ta sẽ là chúa tể ở Venise.

https://thuviensach.vn

– Ta tin điều đó, ta hy vọng điều đó... Tuy nhiên, cần phải dự liệu tất cả. Chúng ta sẽ có khá nhiều việc làm vào cái ngày nổ bùng cuộc chiến đấu lớn nên không cần phải vướng víu thêm với đám dân đen. Candiano có thể làm trở ngại cho chúng ta vào ngày đó. Cho nên ta quyết định rằng chúng ta phải trừ khử ông ta.

– Chúng ta hãy trừ khử ông ta! Castruccio nói.

– Nhưng mà, Ghiberto hỏi, tại sao người đàn ông đó không bị bắt giữ từ lâu? Kể ra ông ta là kẻ phiến loạn...

– Chúng ta đừng nên lo nghĩ đến những sự hèn nhát của sở cảnh sát Venise. Chúng ta nên hành động như những người đàn ông và cho chính chúng ta. Altieri giữ ý để không nói thêm rằng sở cảnh sát đã thử hoài công tìm bắt Candiano, và càng không muốn thú nhận thêm rằng ông ta đã thử sai tên thích khách đi sát hại chàng.

Ông đứng lên và nói ngắn gọn:

– Chúng ta hãy đi! Lên đường, chúng ta có kế hoạch hành động của chúng ta.

https://thuviensach.vn

XXVI
CUỘC ĐỤNG ĐỘ (Tiếp theo)

Chúng tôi đi trước đến ngôi nhà ở đảo Olivolo, trước viên đại úy thống lĩnh và ba người bộ hạ của ông.

Lúc đó vào độ chín giờ rưỡi. Roland vừa đi lên gian phòng nơi thân phụ chàng ở.

Ông lão Philippe có mặt ở đó.

Vào mỗi buổi tối, chính ông thay đổi y phục cho ông lão điên đáng thương và đưa ông vào giường ngủ.

Việc đó thường xảy ra vào tám giờ tối.

Nhưng đêm nay, Philippe vẫn chưa thay quần áo cho ông lão thủ tướng.

Roland đã ra lệnh cho ông chờ đợi.

Đến lúc chàng đi vào trong gian phòng của ông lão,

Roland nhìn thấy thân phụ ngủ yên trong một chiếc ghế bành rộng.

Chàng ngắm nhìn ông một lúc với một sự xúc động mãnh liệt.

Rồi chàng rờ vào vai ông và đánh thức ông nhè nhẹ.

Ông lão mở đôi mắt trắng dã và nhìn sững vào khoảng không, cũng như những kẻ mù nhìn.

– Người ta muốn gì đến ta? Ông lẩm bẩm.

– Chính là con, thưa cha, Roland nói.

Chàng luôn luôn gọi như thế, mặc dù cái tên gọi "cha" đó vẫn chưa đánh thức một tiếng dội nào trong tâm trí của kẻ điên.

Chàng thường trò chuyện với ông giống như là thân phụ chàng có thể hiểu lời mình.

– Thưa cha, Roland nói, ngôi nhà này có lẽ sắp bị đột nhập đêm nay. Con buộc phải dẫn cha ra khỏi phòng để đến một nơi mà cha sẽ được

https://thuviensach.vn

an toàn... Cha đi theo con...

Và chàng thọc cánh tay của mình dưới cánh tay ông lão Candiano, chàng dìu ông đi.

– Người ta đưa ta đi đâu? Ông lão hỏi.

– Con đã nói với cha, thưa cha: Cha không thể ở lại đây, ít ra cũng trong đêm nay...

– Ai gọi ta là cha?...

Roland đứng lại, run rẩy.

– Con, con, giọng chàng nói nhẹ nhàng, con... Con trai của cha... Roland... Cha nhớ lại không... Roland!...

Nhưng người điên đã tiếp tục bước đi: Ông dường như không có nghe câu trả lời của đứa con trai mình.

Bỗng nhiên trái tim của Roland đập những nhịp điệu hy vọng và chàng tiếp tục dìu ông đi, vừa lẩm bẩm:

– Than ôi! Than ôi! Tâm trí của thân phụ đã bị mù cũng như là đôi mắt của người...

Xuống đến từng trệt, Roland tìm thấy Scalabrino đang chờ đợi chàng.

Chàng ra hiệu cho anh đi theo chàng.

Ông lão Philippe cũng theo sau.

Chàng đi ra vườn và hướng về cây bách hương nằm ở chính giữa ngôi vườn.

Có lẽ chúng ta chưa quên rằng thân cây to lớn của cái cây cổ thụ đó rỗng ruột và ở bên trong đã được Philippe sửa sang như một gian phòng nhỏ.

– Chiếc thang cây! Roland nói, khi chàng đi đến dưới gốc cây bách hương.

Scalabrino đem chiếc thang lại mà có lẽ chính anh đã mang sẵn đến đây.

https://thuviensach.vn

Anh leo lên đầu tiên và đến ngọn thân cây, anh vạch ra những cành con và những bụi rậm làm thành ra như một tấm thảm, rồi anh nói:

– Ngài có thể lên, thưa đức ông.

Roland ôm thân phụ trong đôi cánh tay.

Và giống như Énée* ôm người cha là Anchise, chàng leo lên với gánh nặng ở trên vai.

Scalabrino đã tuột xuống đáy của cái bộng ở giữa thân cây.

Bấy giờ Roland thò tay nắm dưới nách cha chàng thòng xuống cho Scalabrino, được anh ôm ông vào trong vòng tay.

Bấy giờ đến lượt Roland nhảy xuống.

Chàng để ông lão nằm dài trên một cái giường tạm được sửa soạn trong ngày rồi lấy vài chiếc mền len đắp cho ông.

Ông lão mù liền nhắm mắt ngủ ngay.

Bấy giờ Roland và Scalabrino leo trở lên ngọn cây và đến lượt ông lão Philippe tuột xuống chiếc phòng nhỏ để ở lại suốt đêm bên cạnh ông lão thủ tướng.

Một lát sau, Roland và Scalabrino gỡ cái thang cây, đi trở về ngôi nhà.

– Bấy giờ, Roland nói, chúng ta sẽ thấy Gennero có khả năng để phản bội đến mức độ nào.

Chúng ta nhớ lại cuộc trò chuyện xảy ra trong buổi sáng giữa Roland Candiano và viên cảnh sát trưởng.

Chúng ta nhớ rằng trước khi đi, viên cảnh sát trưởng Gennero có hỏi:

– Nếu xảy ra một biến cố bất ngờ hệ trọng, tôi sẽ báo cho ngài ở đâu.

Roland đã nhìn sững Gennero, và trả lời:

– Trong ngôi nhà ở đảo Olivolo, tại đó ta chỉ ở một mình... Cùng với ông cha già mù của ta.

Roland đã hiểu thấu tận đáy lòng của viên cảnh sát trưởng. Chàng chờ đợi cuộc tấn công.

https://thuviensach.vn

Người ta vừa thấy rằng chàng đã dành những biện pháp an toàn cho thân phụ mình.

Còn về những gì liên quan đến bản thân, chàng đã nhất quyết chờ đợi những biến cố xảy đến và hành động đúng lúc.

Chàng đã thuật lại cho Scalabrino nghe câu chuyện giữa chàng với viên cảnh sát trưởng và đã nói thêm:

– Thật vô ích để báo tin cho những bạn đồng hành của chúng ta. Một hành động ồn ào vào lúc này, sẽ làm phương hại đến rất nhiều việc.

Scalabrino đã nghiêm trang tán thành với một cái gật đầu và nói: – Với hai người chúng ta, đã đủ.

Đến lúc họ trở về nhà, sau khi để ông lão Candiano nơi an toàn, Scalabrino nói:

– Chỉ có một con đường để đi đến đây: Những kẻ muốn tấn công chúng ta, nếu như họ đi đến, buộc phải đi dọc theo ngôi giáo đường. Cho nên tôi sẽ đến canh chừng ở giáo đường Sainte-Marie, để cho chúng ta được báo trước kịp lúc. Nếu như họ quá đông, thưa đức ông, tôi sẽ chẳng để cho ngài làm cái việc điên cuồng ở lại đây.

– Đi đi, Roland nói. Ta chờ mi.

Scalabrino vội chạy vụt ra ngoài.

Roland để cánh cửa mở hé.

Chàng tắt cây đuốc, rồi ngồi xuống một chiếc ghế bành.

Và trong bóng tối, chàng mơ mộng, ngồi chờ đợi.

Chàng suy nghĩ đến những gì vào lúc đó với một sự vô tư lự, hay nói đúng hơn với một sự táo bạo điên cuồng mà trong đó lộ ra ý nghĩ muốn được chết, chàng liều mình chăng?

Có phải chàng nghĩ đến Gennero, mà chàng đã khuất phục, đã đoán ra và có lẽ chàng muốn biết ý nghĩ thật sự của ông ta?

Có phải chàng nghĩ đến những kẻ đã bị ngã gục, bị bao bọc trong công cuộc trả thù ghê gớm của chàng chăng?

https://thuviensach.vn

Chàng nhớ lại những bóng ma của Jean de Médicis, của Sandrigo, của Bembo, của Grimani, của Imperia, của tất cả những người chết đó đã gieo rắc trên con đường chàng đã đi qua?

Chàng có nghĩ đến hồi kết cuộc quá buồn thảm và quá cảm động của cô gái trẻ Bianca, hay là đến lòng tận tụy của nàng Juana đáng thương?

Tư tưởng của chàng, trái lại, có lởn vởn trước mặt những kẻ mà chàng còn phải sát hại nữa chăng?

Dandolo... Foscari... Altieri...

Hoặc là, chàng đang nhớ lại trong mối tình tuyệt vọng của mình, hình ảnh của chàng Léonore mà chàng mãi mãi tôn sùng kể từ cái ngày xa xôi của cuộc gặp gỡ đầu tiên của họ?

Ai có thể nói được điều đó?

Bỗng nhiên một bóng người lướt nhẹ vào trong gian phòng tối tăm, và bên cạnh chàng, Scalabrino lẩm bẩm:

– Họ đến!...

– Họ có tất cả bao nhiêu? Roland hỏi.

– Bốn.

– Mi có nhận ra Guido Gennero trong số họ không?

– Không... Tôi còn thấy dường như những người đàn ông đó không phải là những gã cảnh binh tầm thường.

– Mi muốn nói gì?

– Rằng họ có dáng điệu là những sĩ quan võ trang đi đánh giặc.

Roland lặng thinh.

Những tin tức do Scalabrino báo lại làm cho chàng sửng sốt.

– Có lẽ Gennero không đi đến đây chăng? Chàng lẩm bẩm.

Vào lúc đó, chàng nghe rõ tiếng cát trong vườn kêu lên lạo xạo dưới những bước chân lén lút.

Chàng liền nói nhỏ vài lời vào tai người bạn đồng hành, được anh trả lời nho nhỏ:

– Tốt, tôi đã hiểu...

https://thuviensach.vn

Bấy giờ, họ đứng canh ở mỗi bên cánh cửa và im lặng chờ đợi. Scalabrino cầm sẵn một chiếc ghế đẩu nặng bằng cây sồi, món khí giới lợi hại trong tay anh.

Về phần của Roland, rất bình tĩnh, chàng đã rút dao găm ra.

Những kẻ đi đến, đó là Altieri và ba người bạn đồng hành của ông.

Vừa ra khỏi dinh thự của viên đại úy thống lĩnh, họ đã dùng thuyền đi đến đảo Olivolo.

– Này, Castruccio có tính hay nói thẳng, tôi thấy dường như gã Candiano quỷ quái đó nếu thật sự chỉ có một mình, một người trong bọn chúng ta tất đã đủ.

Altieri nhún vai với vẻ nóng nảy.

– Con thịt săn quá quý báu, ông nói, chúng ta liều mạo hiểm quyết không để cho sẩy khỏi tay. Ngôi nhà rộng lớn và bốn người chúng ta sẽ không phải là quá nhiều!

– Phải, nhưng không một người nào trong bọn chúng ta biết rõ ngôi nhà.

– Ta biết, ta, và việc đó đủ rồi. Đây là lịnh chiến đấu: Chúng ta đi vào trong ngôi vườn và chúng ta đến gần ngôi nhà. Ở tầng trệt, có hai gian phòng lớn mà một gian dùng làm phòng ăn. Từ gian phòng đó người ta có thể đi lên trên lầu. Vậy thì chúng ta sẽ đi vào mà không gây tiếng động.

– Không gây tiếng động... Việc đó sẽ khó khăn.

– Ta có một chìa khóa, Altieri lạnh lùng nói. Đã có một lúc ta là chủ nhân trong ngôi nhà này...

Altieri thốt ra những lời nói đó với giọng run run của cơn giận dữ...

Và ba người bạn của ông nghĩ thầm rằng ngôi nhà họ đang đi đến trước kia Dandolo đã từng ở, bởi Léonore, người vợ của vị thủ lĩnh của họ... Và rằng Léonore đã là vị hôn thê của Roland Candiano.

Bấy giờ họ hiểu rằng không phải họ chỉ phục vụ riêng cho quyền lợi của cuộc âm mưu mà thôi.

Nhưng chúng tôi đã có nói, ba người đàn ông đó thật là tận tụy.

https://thuviensach.vn

Và họ là những quân nhân: Họ đi theo người chỉ huy của họ, những điều suy nghĩ của họ, cũng như của mọi suy nghĩ của quân nhân, dẫn đến những lời nói này:

– Người ta ra lịnh, tôi thi hành.

Cả bốn người đàn ông đổ bộ, đi dọc theo giáo đường Sainte-Marie-Formose và đi đến cửa vườn được Altieri mở ngay.

Rồi họ đi nhè nhẹ thẳng đến ngôi nhà.

Tất cả đều tối tăm và lặng lẽ.

– Quả thật ông ta có một mình, Altieri nghĩ thầm, bằng không chúng ta đã bị phát hiện và bị tấn công.

Rồi một ý nghĩ bỗng nhiên thoáng qua tâm trí ông:

– Có ai biết được ông ta vẫn còn ở đó? Có ai biết được nếu như Gennero đã bị lầm lẫn!

Bấy giờ ông ta vội mở cửa, gần như không cần thận trọng.

Cũng như cánh cửa vườn, cánh cửa đó được mở dễ dàng.

– Bên trái, Altieri nói nhỏ.

Castruccio đi vào đầu tiên, cùng với Ghiberto.

Cả hai cầm dao găm trong tay.

Sau lưng họ, Romani.

Trong thời gian đó, Altieri đóng cửa và nghĩ thầm:

“Chắc chắn, ông ta không có ở đây; nên chúng ta vào quá dễ dàng; nếu có Roland tất ông ta sẽ tấn chắc cửa nẻo...”

Theo lời căn dặn vừa rồi viên đại úy thống lĩnh, Castruccio và Ghiberto quay sang bên trái, và cánh tay của Castruccio giơ tới trước sờ đụng cánh cửa thông qua gian phòng ăn.

Cửa để hé và mở ra dưới sức đẩy nhẹ.

Hai người đàn ông đi vào.

Castruccio lẩm bẩm:

– Cần phải đốt một cây đuốc.

https://thuviensach.vn

Ngay lúc đó, hai tiếng kêu khủng khiếp đau đớn và hấp hối vang lên trong đêm tối:

Ghiberto vừa ngã phịch, đầu bị đánh bể bởi chiếc ghế đẩu của Scalabrino.

Đồng thời Castruccio té xuống: Lưỡi dao găm của Roland vừa đâm xuyên vào vai trái.

Altieri và Romani đứng lại, chết đứng bởi sự ngạc nhiên và kinh hoàng.

Cánh cửa gian phòng ăn mở rộng, và Scalabrino vừa đưa ra một chiếc đèn lồng mờ mà ánh sáng soi rõ Altieri.

Ông này có một cái nghiến răng ghê gớm của con ác thú đang bị dồn vào cảnh chết; chiếc ghế của Scalabrino lại giơ cao lên... Tất cả việc đó chỉ kéo dài có hai giây.

Chiếc ghế đẩu sắp sửa giáng mạnh xuống cái sọ của Altieri như đã nện xuống đầu của Ghiberto.

Roland nhảy vụt tới, nắm cánh tay của gã khổng lồ...

– Lui lại, chàng thét lên, người đàn ông này là của ta!

Và Altieri, đã không có rùng mình dưới cái nhát đánh ghê gớm mà ông trông thấy sắp giáng xuống, rùng mình dưới những lời nói đó.

Romani vứt chiếc dao găm của mình và nói:

– Tôi đầu hàng.

Roland lùi lại vào trong gian phòng ăn, nhìn thẳng vào Altieri.

– Theo ta, chàng nói cũng với giọng khàn khàn, quá tan nát đến đỗi người ta không thể bảo rằng giận dữ hay nức nở.

Altieri, như bị thôi miên, máy móc vâng lời, siết chặt trong bàn tay co rúm cán chiếc dao găm của mình.

Còn về Romani, Scalabrino nhốt ông ta trong gian phòng bên cạnh.

Khi Altieri đã đi vào, Roland khép cánh cửa lại.

Nhờ ở cây đèn lồng mờ của Scalabrino, chàng thắp lên hai cây đuốc.

Rồi chàng ngỏ lời cùng người bạn đồng hành:

https://thuviensach.vn

– Hãy để chúng ta...

– Thưa đức ông...

– Hãy để chúng ta tự nhiên, ta bảo mi. Và dù mi có nghe gì, mi chỉ đi vào khi nào ta gọi.

Scalabrino đi ra.

Altieri ngồi xuống một chiếc ghế bành, khoanh tay lại.

Roland quay sang Altieri.

Viên đại úy thống lĩnh được trời phú cho cái lòng gan dạ về thể chất, tạo ra do thói quen lâu sử dụng võ khí và những cuộc chiến đấu.

Có một lúc ông sợ hãi.

Giờ đây, tin chắc ông không còn bị bất chợt, tin chắc ông chỉ phải đương đầu với hai kẻ địch, tất cả tâm trí của ông đang trù hoạch vào việc bảo vệ cho mình và sắp đặt cuộc chiến đấu được ông tiên liệu.

– Chúng ta đã tìm kiếm nhau khá lâu, ông nói với một cái nhếch mép thù hận và thách đố.

– Ta không có tìm kiếm ngài, Altieri, Roland nói. Nếu như ta đã đi tìm ngài, tất ta đã tìm gặp ngài từ lâu, cũng như ta đã tìm gặp Bembo người bạn của ngài, và Imperia món công cụ tội ác của ngài.

Altieri rùng mình.

– Nhưng bởi vì ngài đã có mặt ở đây, Roland nói, ta thấy sẽ không vô ích để nói với ngài vài ý nghĩ của ta...

– Đúng là việc đó! Chúng ta hãy cùng nhau giải thích, trước khi cắt họng nhau. Bởi vì từ lâu, ý định của ngài là giết chết ta, và ta, ta thú nhận với ngài rằng, ta sẽ dùng dao găm mổ bụng ngài mà không chút xúc động.

– Không có lời giải thích nào giữa chúng ta, Altieri. Ngài đang bị lầm lẫn. Ta chỉ muốn giản dị nói cho ngài biết những gì ta đang nghĩ.

– Được! Hãy nói đi...

Hai người đàn ông đó mà tâm hồn, theo cách diễn tả của Altieri, họ gầm thét vì thù hận, nhưng họ nói chuyện với nhau rất bình tĩnh.

https://thuviensach.vn

Altieri, ngồi trong chiếc ghế bành, tay cầm dao găm, mắt láo liên, lúc thì nhìn sững lên Roland, lúc thì nhìn lên cánh cửa để canh chừng một cuộc đột nhập của Scalabrino...

Roland đứng, không mang khí giới. Chàng nói tiếp:

– Altieri, ngài có nhớ lại cái đêm hôn lễ của ta không?

Altieri lắc đầu dữ dội và nói:

– Không, ta không có nhớ.

– Còn ta, ta nhớ lại. Ngài đi đến gần bên ta. Ngài đưa bàn tay chân thành của ngài cho ta, và ngài bảo ta: "Chúc hạnh phúc, Roland Candiano...". Ngài đã làm việc đó, ngài đã nói việc đó. Nửa giờ sau, ngài cho bắt giữ ta...

Roland nín lặng một lúc.

Một sắc đỏ ửng lên trên trán chàng, những gân máu phồng lên.

– Đó là, chàng nói tiếp, cách thức ngài dùng để hãm hại người đàn ông mà ngài thù hận. Vậy thì Altieri, cái lời nói đó mà ngài đã nói với ta, vừa đưa bàn tay cho ta, ta đã giữ nó ở trong tâm trí suốt trong nhiều năm. Và ta đã tìm kiếm lâu để biết ngài thuộc về dòng giống nào... Ta không thể xem ngài như là một người võ tướng, thật vậy, vì muốn hãm hại một địch thủ, ngài không dám sử dụng gươm giáo.

Altieri làm một cử động giận dữ điên cuồng.

– Ngài hãy lạnh lùng nghe ta nói, bởi vì ta lạnh lùng nói với ngài... Cho nên, ngài không phải là một quân nhân, mặc dù ngài mặc bộ sắc phục đó. Có lúc ta nghĩ rằng có lẽ ngài có một tâm hồn của một kẻ thích khách; nhưng không thể là việc đó, bởi vì một tên thích khách tất đã đâm chết ta, và ngài, ngài không dám làm... Bấy giờ, ta tự hỏi rằng ngài có phải là một gã cảnh binh không... Nhưng mà ta thấy rằng ngài còn thấp hèn hơn một gã cảnh binh, bởi vì một gã cảnh binh tất đã bắt giữ ta, hoặc là đã thử tìm cách bắt giữ ta, nhưng mà ắt đã không giơ bàn tay cho ta.

– Khốn nạn! Altieri gầm lên, đây sẽ là lời sỉ nhục cuối cùng của mi!

https://thuviensach.vn

Đồng thời, ông muốn đứng lên để xông vào Candiano; nhưng ông không thể làm một cử động hoặc một cử chỉ nào; với một cử chỉ lẹ hơn là ý nghĩ, Roland đã chụp lấy hai cánh tay của Altieri và ghìm chặt ông ta lên trên chiếc ghế, miệng ông ta sùi bọt mép và mặt tái mét.

Từ từ, chàng buông ông ta.

– Ta đã bảo ngài hãy lạnh lùng nghe ta nói, chàng nói tiếp. Vả lại, ta sẽ mau kết thúc... Cho nên, ngài đã không phải là một võ tướng, cũng không phải là một tên thích khách, hoặc là một gã cảnh binh. Và những gì ngài mới vừa làm, cuộc tấn công của bốn người đó, còn chứng tỏ rằng ta không có lầm lẫn để cuối cùng xếp ngài vào trong loại những kẻ hèn nhát.

Altieri, mới bị khuất phục một lần đầu, nên nhảy dựng lên dưới lời lăng mạ.

– Chính ngài mới là kẻ hèn nhát, bởi vì ở đây ngài là kẻ mạnh hơn!

Roland nhún vai.

– Chỉ có riêng chúng ta ở trong gian phòng này; ngài cầm trên tay một cây dao găm, và ta, ta không có, cây dao găm của ta còn cắm trong tim của người bạn Castruccio của ngài.

Vừa nói như thế, Roland khoanh tay lại.

Altieri đứng run rẩy, tái mét, giơ cao bàn tay.

Một giây, tính mạng của Roland chỉ còn là một vấn đề may rủi.

Chàng không động đậy, dùng một ánh mắt khinh bỉ kềm giữ Altieri.

Bỗng nhiên, Altieri vứt mạnh cây dao găm.

– Ta biết trước rằng ngài sẽ không dám, Roland nói. Ngài đã sợ hãi.

– Mi nói láo! Viên đại úy thống lĩnh hổn hển.

– Ngài đã sợ hãi. Ngài tự bảo rằng nếu như ngài sát hại ta, người bạn đồng hành của ta sẽ không tha ngài.

– Yêu quỷ! Altieri gầm lên.

– Đó là tất cả những gì ta muốn nói với ngài, Altieri, rằng ngài không phải là một kẻ hèn nhát, nhưng là hiện thân của sự hèn nhát. Cho

https://thuviensach.vn

nên ta sẽ đối xử với ngài như là những kẻ hèn nhát mà không thể sát hại cũng như là không được đụng chạm đến. Ta nắm ngài ở trong tay ta: Hãy đi đi, Altieri! Ta dung tha tính mạng cho ngài.

– Việc đó sẽ làm cho ngài trả giá đắt, Altieri ấp úng.

– Không, bởi vì ngài hèn nhát; ngài không thể làm gì cả đối với ta; ngài được tự do. Ngày mai, trong một tháng, trong một năm, không bao giờ ngài sẽ dám đương đầu với ta, bởi vì ngài hèn nhát. Đi đi, Altieri, ta sẽ không lo sợ ngài nữa ở trong tương lai, cũng như ta đã không lo sợ ở trong dĩ vãng; ngài không còn hiện hữu nữa, bởi vì ngài hèn nhát... Đi đi... Hãy đi đi...

Roland đã mở cánh cửa.

Chàng thấy Scalabrino đang chờ, và chàng nói:

– Hãy để cho người tôi tàn này đi qua; đừng làm gì cả, Scalabrino... Kể cả một bạt tai... Hãy để kẻ hèn nhát này đi qua... Ta tha cho gã.

Altieri thở hổn hển.

Mồ hôi chảy dầm dề trên trán ông.

Dây thần kinh của ông căng thẳng trong những cái giật điên cuồng.

Ông thấm thía sự nhục nhã tuyệt đối.

Ông đi thẳng ra cửa, lạng choạng, đôi mắt đỏ ngầu, ông bước vòng qua tử thi của Castruccio và của Ghiberto, rồi khiếp đảm lùi lại.

– Mi thấy, Scalabrino, Roland nói, ông ta không dám bước qua thi thể của hai người đàn ông trước kia là những con ác thú, nhưng không phải là những kẻ hèn nhát... Nhưng mà ông ta còn chờ gì để bỏ đi, bởi vì ta đã ân xá cho ông ta...

Altieri buông ra một tiếng gầm khàn khàn.

Rồi ông ta nhảy một cái điên cuồng, vượt qua hai cái thây.

Lúc sau, ông đã ở trong vườn.

Roland đi theo ông ta.

Chàng đi theo ông ta cho đến cửa vườn.

Và khi viên đại úy thống lĩnh vượt qua.

https://thuviensach.vn

– Đừng đóng cửa, Roland nói; đừng đóng cửa, Scalabrino; hãy để các cửa ngõ mở. Mọi sự đề phòng đối với tên hèn nhát sẽ là ô nhục... Hãy để cho ông ta đi...Ông ta đã được ân xá...

Altieri bỏ chạy, điên cuồng vì nhục nhã, đần độn vì giận dữ, và quá chản nản, quá run rẩy, ông tự hỏi mình, với một tiếng kêu khủng khiếp:

– Ôi! Thật sự, ta có trở thành hèn nhát không?...

https://thuviensach.vn

XXVII
CUỘC TẨU THOÁT CỦA DANDOLO

Kể từ ngày Pierre Arétin mang đến dinh thự Altieri bức chân dung của Roland Candiano, thân phụ của Léonore sống một cuộc đời buồn thảm hơn, ông bị rối loạn hơn vì khủng khiếp, càng quạnh hiu hơn. Ông cảm thấy rõ rằng sợi dây ràng buộc đã bị bứt đi giữa con gái ông và ông, rằng tình hiếu tử của Léonore đã bị hủy hoại mãi mãi.

Vả lại, ngay bản thân ông, những khí lực trọng yếu trước kia đã chống đỡ ông, đã làm cho ông trở thành phạm tội, ngày nay đã suy giảm.

Ông không còn lòng khát vọng nữa.

Venise làm cho ông khủng khiếp.

Ông mơ sẽ kết thúc cuộc đời ở một nơi xó xỉnh yên tĩnh nào đó mà không một ai biết đến, quên lãng dĩ vãng ở nơi đó, cho đến con gái ông, và cho đến cả cái tên Dandolo cổ xưa vĩ đại đang đè nặng lên tâm hồn ông.

Ông kinh sợ những biến cố sắp sửa nổ bùng, chắc chắn chẳng bao lâu Altieri sẽ thành thủ tướng, con gái ông ở trong cung điện quận công, những việc đó làm cho ông sợ hãi. Trong tất cả những điều đó, ông sẽ ra sao!

Chỗ trống trong đời ông hiện ra trước mắt ông như là một vực sâu mà không có thể lấp bằng.

Đôi khi ông tự bảo rằng về sau có lẽ có một sự hòa giải giữa con gái ông và Altieri.

Cái ý nghĩ đó được tự ông nêu ra, ông củng cố nó lần lần, quả thật nó được dùng làm lời bào chữa cho sự chạy trốn của ông.

Dandolo đã quyết định rời khỏi Venise để không bao giờ trở lại nữa.

https://thuviensach.vn

Bởi thế cho nên ông chuẩn bị sẵn tất cả.

Chúng ta thấy ông đã cho chở một số tiền lớn bằng vàng đến Milan và một chiếc du thuyền do ba tên thủy thủ tận tụy với ông điều khiển, chờ đợi thường trực trước dinh thự Altieri.

Ba ngày sau cái cảnh tượng đã được chúng tôi thuật ở chương trước, Dandolo đi vào phòng con gái của ông.

Ông chỉ còn gặp nàng rất ít.

Cái lý do để bênh vực cho nàng, che chở cho nàng không còn tồn tại nữa, và những lần được ông gợi ra, Léonore đáp lại ông:

– Xin cha hãy an lòng, con không còn đau yếu nữa, và con xin thề với cha rằng con sẽ tự bảo vệ nếu như ngài đại úy thống lĩnh có một mưu định xấu xa nào chống lại con; Nhưng ông ta không có mưu toan nào cả... Ông ta không thể làm điều gì hại đến con nữa.

Tuy nhiên, đến lúc Dandolo đến nơi ở của con gái ông, nàng tiếp đón ông vừa cố gắng để cho ông tin rằng nàng đã quên lãng dĩ vãng. Nhưng dưới cái mặt nạ đó, thân phụ nàng trông thấy rõ ràng sự lãnh đạm của nàng có lẽ còn ghê gớm hơn.

Ngày hôm đó, ông đi vào nơi Léonore ở, ông quyết định thuyết phục lần cuối cùng để đem nàng đi theo ông.

Và rồi có lẽ ông còn có việc khác để nói với con gái ông, bởi vì lúc vừa đi vào phòng nàng, ông lẩm bẩm:

– Nó cần phải biết rõ các chi tiết đó... Biết chừng đâu việc đó sẽ khiến cho nó quay trở về với ta!

Léonore đang bận kéo bánh xe quay sợi.

Lúc bấy giờ, đó là công việc của những người đàn bà bình dân và những người đàn bà quê mùa. Những người đàn bà quý tộc dùng những ngón tay của họ làm những công việc nhẹ nhàng sang trọng hơn, như là kết những mảnh ren để trang trí những tấm khăn choàng hoặc là những tấm the che mặt của họ.

Nhưng Léonore yêu thích công việc đó.

https://thuviensach.vn

Tiếng động êm ái và đều đều của bánh xe quay xoa dịu thần kinh nàng, trong lúc ý nghĩ của nàng có thể bay theo những giấc mơ từ từ thành hình để rồi đột nhiên tan biến, giống như những cảnh vật thành hình ở trên không bởi những đám mây, tan tác theo làn gió.

Léonore gật đầu chào thân phụ nàng, và những ngón tay vẫn lanh lẹ tiếp tục quay cái suốt chỉ.

– Này con trẻ, Dandolo bắt đầu, con đã có suy nghĩ đến những đề nghị của cha đưa cho con cách đây vài ngày không?

– Đề nghị nào, thưa cha?

– Con cùng với cha rời khỏi Venise để cùng đến một thành phố hoặc một ngôi làng nào thích hợp với con...

– Con đã trả lời cha rồi, thưa cha.

– Phải, thật đúng; con đã nói với ta cái ý chí tàn nhẫn của con...

– Tại sao tàn nhẫn, thưa cha?

– Bởi vì cái ý chí còn lại ở đây, dù cho ta, ta có bỏ đi, chứng tỏ rõ ràng rằng ta không còn có con gái nữa...

Léonore im lặng.

Dandolo nói tiếp với một sự xúc động mà ông hoài công tìm cách che giấu:

– Tuy nhiên, con gái của ta, có lẽ ta ít có tội hơn là ta đã tỏ ra... Cái lỗi của ta... Chà! Hãy để cho ta nói, Léonore. Ta tin thật sự rằng rất cần thiết... Cái lỗi do ta gây ra bởi tình thương của ta đối với con.

– Con biết điều đó, thưa cha, Léonore nói một giọng độ lượng, con biết điều đó: Cái lỗi của cha là một sự lầm lẫn bởi tấm tình phụ tử của cha; con biết điều đó, nếu không, con đã không ở gần đây bên cạnh cha...

– Không phải chỉ là việc đó mà cha muốn nói, Léonore. Nàng ngước lên nhìn cha với một ánh mắt sâu sắc khiến cho Dandolo không chịu đựng nổi, ông quay mặt đi.

– Con hãy lắng nghe, ông nói tiếp, ta muốn rằng con cần phải hiểu rõ cái việc bất ngờ xảy ra đó; ít nữa nó sẽ chứng tỏ cho con rằng nếu

https://thuviensach.vn

như... Roland Candiano đã được cứu thoát... Thì ông ta đã được nhờ ta cứu thoát. Cho nên, con trẻ, con cần phải quay trở lại cái đêm ghê gớm...

– Thưa cha, Léonore nói vừa đứng lên, bỗng nhiên gương mặt nàng tái xanh, cha đã thốt ra cái tên đó! Làm sao cha dám đánh thức những kỷ niệm ở nơi con như thế!

– Một cái tên mà trái tim của con vẫn còn thốt ra vào mọi lúc trong đời con! Dandolo kêu lên; những kỷ niệm vẫn còn đè nặng lên ta hơn cả nó làm cho con tuyệt vọng... Và tuy nhiên, con cần phải lắng nghe ta nói... Bởi vì ta không muốn, nếu như ta chết, nếu như ta biến mất, mang đi sự tin tưởng rằng con gái ta sẽ còn nguyền rủa ta mãi mãi...

– Con không có nguyền rủa cha, thưa cha, Léonore nói dịu dàng vừa quay đầu đi.

– Được. Con tha thứ cho cha. Nhưng con giữ sự tin tưởng rằng trong tấn bi kịch đó, từ đầu cho đến cuối, ta đã phản bội những bổn phận của ta. Trong việc đó con đã lầm lẫn, và mặc dù việc đó gây ra cho con một sự đau khổ nào đó, ta cần phải xác định lại đúng sự thật. Việc đó cần thiết cho sự yên tĩnh của cha... Ngày hôm nay hơn bao giờ cả. Léonore ngồi trở lại bàn quay của nàng, nàng tiếp tục cho chuyển động, và nàng cúi đầu:

– Nếu việc đó cần thiết cho sự yên tĩnh của cha, hãy nói đi, thưa cha...

– Trước hết con nên biết, Léonore, trước khi ta đi vào sự kiện chính yếu, con nên biết rằng nếu như Roland Candiano đã không bị bắt giữ từ lúc ông ta vượt ngục, đó là vì vị Đại Pháp quan ở Venise đã không muốn cho ông ta bị bắt... Con có biết điều đó không?

– Không, thưa cha, Léonore nói với một giọng nghẹn ngào.

– Con nên biết thêm điều này... Vài hôm sau cuộc vượt ngục, một tên cảnh binh đến báo với ta rằng gã biết rõ nơi ẩn náu của Candiano. Người đàn ông đó nói thật... Bấy giờ ta đưa gã ra đến giữa biển Lido, và đến lúc chúng ta còn một mình, xa mọi chứng nhân, chỉ có một mình

https://thuviensach.vn

trong chiếc du thuyền, ta yêu cầu gã bỏ qua những gì gã biết và đừng có tố cáo kẻ đào tẩu, gã cảnh binh từ chối. Con biết lúc ấy cha làm gì không?... Ta đâm chết gã đàn ông và quăng thây gã xuống biển: Thế là Roland Candiano được cứu thoát.

Léonore rùng mình. Nhưng nàng vẫn ngồi cúi xuống chiếc máy quay sợi.

– Ta biết, Dandolo nói giọng cay đắng, tất cả điều đó chỉ là sự sửa chữa muộn màng... Nhưng con hãy lắng nghe nữa... Những gì ta cần nói với con bây giờ đi ngược lên xa hơn, đúng vào ngày trước cái đêm ghê gớm... Con hãy lắng nghe.

Tim Léonore phập phồng, trán cúi xuống, đau khổ cay đắng, chất cặn bã ghê tởm của những kỷ niệm bị cha nàng khuấy động gây cho nàng những cơn choáng váng không chịu nổi.

Nhưng thân phụ nàng đã nói:

– Thật cần thiết cho sự yên tĩnh của ta để cho ta nói ra.

Và đứa con quảng đại cho đến cuối, chấp nhận sự hy sinh cuối cùng đó.

Dandolo trầm tư.

Ông bước đi chầm chậm, và trong sự im lặng nặng nề đó, người ta chỉ còn nghe tiếng rạo rạo của bánh xe quay.

Bỗng nhiên khi ông đến cuối phòng, đôi mắt ông dừng lại trên tấm chân dung của Roland.

Léonore đã cho đặt ở đó.

Vả lại, nàng ít nhìn đến nó. Đúng hơn nàng ngại không ngắm nhìn nó, nhưng nàng gần như thấy có nó ở gần bên nàng như vậy, để nàng tưởng chừng như Roland canh giữ trong cái tâm hồn nhức nhối xót xa của nàng.

– Con có biết rằng bức chân dung này đã mua được ở đâu không? Dandolo hỏi.

– Biết, thưa cha, Léonore nói: Ở dinh thự của người kỹ nữ Imperia.

https://thuviensach.vn

– Và con không có tự hỏi, ông nói tiếp, làm thế nào và tại sao một bức chân dung của ông ta lại ở tại một nơi như thế?

– Có ích lợi gì?...

– Ta có thể nói cho con biết về việc nầy: Người đàn bà đó đã nhờ Titien thực hiện bức vẽ theo trí nhớ... Bức chân dung đó, Léonore, đưa ta trở lại những gì ta muốn nói với con... Ta đã thấy nó một lần rồi, trong dinh thự Imperia... – Cha, thưa cha!

– Con nên nhớ, Léonore, ngày trước cuộc hôn lễ của con... Roland đến theo như thói quen của ông ta, ở ngôi nhà chúng ta trong đảo Olivolo. Hai con ở trong vườn...

– Thưa cha, Léonore nói với một giọng nghẹn ngào, xin thương xót hãy tha cho con...

– Ta chỉ nói với con việc cần thiết nhất... Venise đang tưng bừng làm lễ. Và ta, ta lắng nghe những tiếng hoan hô xa xôi, khi nghĩ đến niềm hạnh phúc của con, con trẻ, ta vui sướng, phải, rất vui sướng. Nhưng có sự vui mừng bất chính khác xen lẫn với sự vui mừng hoàn toàn trong sạch đó... Và đó chính là tội ác của cha... Ta nghĩ đến sự suy vi của dòng họ Dandolo sắp sửa chấm dứt... Và ta cảm thấy nhiều sự tham vọng ngấm ngầm dâng lên trong đầu óc của ta như là men rượu nồng...Ta đang ở trong gian phòng ăn mà cánh cửa sổ mở rộng và ta đi đi lại lại, lúc thì để ánh mắt vơ vẩn về phía cây bách hương nơi các con thích ngồi ẩn núp, khi thì lắng nghe những luồng âm điệu từ Venise dâng lên...Đó là buổi tối đẹp nhất trong đời ta... Buổi tối đẹp đẽ cuối cùng...

Léonore đã ngưng quay sợi len.

Nàng đã để một bàn tay lên che mắt, và những giọt lệ đã thiêu đốt những mí mắt của nàng.

Buổi tối đẹp đẽ cuối cùng!

Than ôi! Đối với nàng cũng vậy!...

Lúc đó độ mười một giờ rưỡi, Dandolo nói tiếp. Bỗng nhiên, ta nghe bước chân đi trong vườn. Ban đầu ta tưởng rằng chính là con... Ta đến

https://thuviensach.vn

gần cửa sổ và ta thấy Altieri.

Một tiếng rên rỉ âm vang thoát ra khỏi miệng Léonore.

– Phải, Dandolo nói tiếp, đó là Altieri. Ta không ưa người đàn ông đó. Và ta biết rằng ông ta cũng không ưa ta. Việc ông ta đi đến vào giờ này đã gây cho ta một cảm giác khó chịu. Tuy nhiên, ta bảo ông ta:

– Rất hân hạnh được đón tiếp ngài, Altieri.

Ông ta đi vào, và chỉ lúc ấy ta mới nhận ra rằng gương mặt ông ta bị xúc động, đôi mắt màu đen của

ông ta chiếu những tia sáng. Mặt ông ta tái xanh và dường như run rẩy.

Ông ta bảo ta:

– Dandolo, tôi đến để nói với ngài về một vấn đề quan trọng.

– Tôi xin nghe ngài, ta trả lời.

– Không phải ở đây...

– Thế ở đâu?

– Xin đến quảng trường Saint-Marc, dưới chân con sư tử.

– Sao! Vào giờ này!

– Phải, Dandolo. Đến một giờ sáng, tôi sẽ đợi ngài ở dưới chân con sư tử.

Tôi nói thêm rằng nếu như ngài không đến, ngài sẽ phải lo ngại nhiều về sự bất hạnh lớn...

– Ta sẽ đến, bấy giờ ta trả lời ông ta.

Ông ta không nghe thêm nữa, gật đầu chào và đi ra.

Trong ngôi vườn, ông ta đứng lại một lúc, và ta thấy ông ta run rẩy co giật, cũng như có một cơn giận dữ điên cuồng làm ông ta rung động. Rồi ông ta chạy đi.

Đến đoạn kể này, Dandolo thở mệt nhọc như là ông làm một cố gắng để nói tiếp.

– Cuộc thăm viếng kỳ lạ đó, việc hò hẹn lại càng lạ lùng hơn nữa làm cho ta lo sợ vì những linh cảm gở.

https://thuviensach.vn

Nên đến lúc con đi vào nhà, sau khi ta đã đưa người hôn phu của con cho đến cuối ngôi vườn, con hỏi tại sao cha quá rối loạn như thế.

– Con nhớ lại, thưa cha, Léonore nói vừa rùng mình.

Con còn nhớ cả những chi tiết nhỏ vào lúc đó.

– Ta trả lời cho con rằng sự vui mừng về hạnh phúc sắp đến của con đã gây cho ta một sự xúc động gần như không chịu đựng nổi.

– Phải, thưa cha, và con nói với cha rằng con cũng bị dày vò bởi một sự rối loạn như vậy, và rằng con lo sợ những tai biến... than ôi!...

– Cha thật vui sướng, con trẻ, rằng con còn giữ một kỷ niệm chính xác vào cái phút đó. Bởi vì như vậy con có thể theo dõi ta từng bước...

– Vâng! Con đang theo dõi cha, con đang theo dõi câu chuyện của cha kể, thưa cha! Léonore nói với một sự xúc động mãnh liệt hơn.

– Vậy thì! Con nhớ rằng chúng ta cùng trò chuyện cho đến mười hai giờ rưỡi đêm rồi con lui vào phòng riêng của con... Bấy giờ, ta nghĩ đến việc giữ đúng hẹn với Altieri. Ta đi ra, và vừa hơn một giờ sáng, ta đến quảng trường Saint-Marc... Altieri đang chờ ta ở đó. Ông ta trông thấy ta trước và ông ta đi đến đón đầu ta. Ta sẽ cố gắng, Léonore, kể lại câu chuyện thật chính xác và ngắn gọn. Vả lại, Altieri tỏ ra yên tĩnh. Người ta sẽ nói rằng sự rối loạn mà ta nhận thấy nơi ông ta đã lắng xuống cùng với tiếng ồn ào cuối cùng của cuộc lễ.

Ông ta nắm tay ta vừa nói:

– Cám ơn ngài đã đến, Dandolo, đó là một dấu hiệu tốt,

– Nhưng tại sao, đến lượt ta hỏi, tại sao ngài, ngài muốn nói chuyện với ta ở đây hơn là tại nhà ta?

Altieri trở nên u ám và bảo ta:

– Tại vì ở nơi nhà ngài, tôi cảm thấy như điên cuồng, tại vì sự hiện diện của tôi... Và của... Một người khác trong nhà ngài tạo thành một việc quái lạ...

– Ta không hiểu ngài, Altieri, ta kêu lên.

– Và rồi, ông ta nói tiếp, tại vì tôi có một cuộc ước hẹn ở đây sẽ có hoặc sẽ không có, tùy theo những lời ngài sắp nói ra với tôi.

https://thuviensach.vn

– Trong trường hợp đó, ngài hãy nói đi...

Altieri do dự vài giây, nhưng đối với ông thật là dài.

Rồi bỗng nhiên ông ta nói:

– Cuộc hôn nhân của con gái ngài Roland Candiano đã được hoàn toàn quyết định chưa?...

– Ngài biết rõ việc đó, Altieri?

– Không có gì có thể phá vỡ?

– Không có gì cả, Altieri! Một người Dandolo và một người Candiano không thể vi phạm lời ước hẹn.

– Và nếu như tôi bảo ngài rằng cuộc hôn nhân đó không thể thành tựu được!

– Ta tưởng ngài muốn nhục mạ ta, Altieri!

– Không!... Tôi thành thật nói với ngài: Ngài có muốn sử dụng uy quyền của ngài để bãi bỏ cuộc hôn nhân đó không?

– Tại sao? Hãy cho ta những lý do...

– Những lý do không đáng kể... Hãy trả lời cho tôi, Dandolo?

– Vậy thì! Ta trả lời ngài: Không, Altieri.

– Thế là ngài sẽ cho cuộc hôn lễ tiến hành vào ngày mai?

– Phải. Ngày mai, Léonore Dandolo và Roland Candiano sẽ đính hôn trước mặt giới quý tộc ở Venise.

– Không có gì ở trên đời này có thể thủ tiêu quyết định của ngài? – Không có gì cả ở trên đời, Altieri...

Ông ta đứng yên như bị sét đánh. Và ta, điên rồ, ta không thấy rõ ràng trong tâm hồn của người đàn ông đó. Ta không hiểu rằng ông ta thương yêu con... Ta ngỡ rằng nó có liên quan đến một cuộc thương thuyết chính trị nào đó và người ta muốn kết hôn đứa con trai của thủ tướng với một thiếu nữ giàu có hơn!... Cho nên, lúc Altieri hỏi ta với một giọng run run rằng có phải đó là lời cuối cùng của ta chăng, ta đáp lại:

https://thuviensach.vn

– Altieri, nếu ngài nói thêm một lời nói nữa trong chiều hướng đó sẽ bị ta xem như là một sự sỉ nhục nặng nề.

Bấy giờ ông ta lẹ làng bỏ đi, vừa thốt ra một lời nguyền rủa âm vang. Và ta, bị kích thích, bị thúc đẩy đi tới bởi không biết một sự linh cảm nào, ta bắt đầu theo dõi ông ta... Ta không thể mất tăm ông ta... Ta thấy ông ta đi vào... Ở đâu?... Trong dinh thự của người kỹ nữ Imperia!

Bây giờ, Léonore bị lôi cuốn mãnh liệt bởi người kể chuyện, nàng hồi hộp chờ đợi và hiểu rằng nàng sắp có được chìa khóa của một sự bí mật khủng khiếp.

– Ở đây, phải để cho ta tỉnh trí lại, con trẻ! Bởi vì ngay bây giờ, sau biết bao năm, ta tự hỏi ta có nằm mơ không hoặc là ta đã thật sự nhìn thấy cảnh tượng ghê rợn... Ta nói với con rằng ta trông thấy Altieri đi vào trong dinh thự Imperia. Ta đi đến gần như đồng thời với ông ta. Ta gõ cửa mà ta không hiểu ta đang làm gì... Người ta mở cửa. Một tên gia nhân bảo ta:

– Mời ngài vào, đức ông Foscari. Người ta chỉ còn chờ có ngài...

– Chiếc áo khoác che một phần gương mặt ta. Tên gia nhân đã lầm ta là Foscari, lúc ấy làm Đại Pháp quan. Ta sắp sửa kêu lên rằng ta không phải là Foscari...Nhưng tất cả việc đó có vẻ quá lạ lùng, chính ta cũng bị bối rối khiến cho ta làm thinh và sau khi ra dấu với tên gia nhân, ta đi theo gã. Gã đưa ta vào một phòng khách rộng lớn và bảo ta:

– Ngài hãy mở cánh cửa ở cuối phòng... Tôi, tôi bị cấm đi xa hơn...

Bấy giờ gã để ta lại, và ta ở một mình trong gian phòng lớn vắng vẻ đó, không dám bước đi một bước, tự bảo rằng ta đã lạm dụng một cách hèn mạt sự lầm lẫn của gã gia nhân và ta đã thấu triệt những sự bí mật không thuộc về ta. Nhưng mà Altieri đã thốt ra tên con và tên của Roland Candiano! Altieri đã đi vào đây!... Ta ở lại, quyết định biết rõ việc gì đang được trù định...

Ta đến gần cánh cửa đã được gã gia nhân chỉ cho ta...

Nhưng vào lúc đó, bên phía tay trái của ta, nổi lên một tiếng rên rỉ ai oán và âm vang... Như là của một kẻ sắp chết...Dandolo, bị ngạt thở bởi

https://thuviensach.vn

sự xúc động do những kỷ niệm đó đang trỗi dậy nơi ông, ông lại ngừng kể.

Léonore rất muốn kêu ông: Hãy nói tiếp! Cha hãy nói tiếp!...

Nhưng chính nàng, bị lạnh giá, bị tê liệt, nàng chỉ còn có một cảm giác khủng khiếp và kinh hoàng.

– Tiếng rên rỉ, Dandolo nói tiếp, tiếng rên rỉ mà ta nghe ở bên trái ta đến từ một gian phòng bên cạnh. Ta đứng chết trân. Ta tự hỏi xem sự bí mật ghê gớm nào đang diễn ra trong dinh thự này. Ta không dám đi về phía kẻ lạ mặt có lẽ đang sắp chết, cũng không dám đi về phía cánh cửa được gã gia nhân chỉ dẫn. Nói với con rằng ta đã thận trọng như thế nào để mở cánh cửa, đó sẽ là một việc không thể được. Bởi vì vào lúc đó, tất cả các giác quan của ta dường như bị kích thích thái quá. Cái điều chắc chắn là cuối cùng ta thành công, ta mở cửa hay đúng hơn là hé mở cánh cửa đó... Một tấm màn con che giấu ta bên trong gian phòng. Ta giở lên để vừa đủ liếc mắt nhìn vào, và ta thấy hai người đàn ông và một người đàn bà ngồi quanh một chiếc bàn. Người đàn bà, đó là kỹ nữ Imperia; hai người đàn ông, đó là Altieri và Bembo... kẻ sẽ trở thành giám mục và Hồng y... Và bây giờ, Léonore, đây là câu chuyện giữa ba người đó:

– Thật rất giản dị, Bembo nói, đây là tờ tố cáo đã viết sẵn; phu nhân chỉ có việc ký tên và tôi sẽ phụ trách đưa đi! Chính tôi sẽ ném vào trong hộp thơ...

– Phải, phải, Altieri nói tiếp với một giọng sôi nổi. Ý kiến của mi rất tuyệt diệu, Bembo... Phải... Kẻ sát nhân, chính là ông ta!... Chính ông ta sẽ bị buộc tội. Chính ông ta sẽ bị kết án.

– Nhưng mà, Imperia lạnh lùng nói, tôi sẽ bị gọi ra trước Hội đồng Thập nhân chế!...

– Không chắc chắn, Altieri kêu lên. Và ta, đó là việc của ta. Bà sẽ không bị gọi... Hãy ký tên đi đừng lo ngại...

– Có sự lầm lẫn, Bembo nói tiếp. Trái lại phu nhân cần phải ra trước Hội đồng tối cao. Cần phải có lời làm chứng của bà để đè bẹp mãi mãi

https://thuviensach.vn

người đàn ông đó.

Dandolo ngừng lại, thở hổn hển và lau mồ hôi đang chảy trên trán ông.

Léonore, lặng lẽ, thoáng thấy lờ mờ sự thật rùng rợn...

Dandolo nói tiếp:

Khi Bembo nói như thế xong với một âm điệu uy quyền, có một sự nổi loạn nơi người kỹ nữ. Nàng kêu lên:

– Và nếu như tôi từ chối! Nếu như tôi không muốn mang đến chứng cớ đó!

Ta thấy Altieri mân mê chiếc dao găm của ông ta.

Nhưng Bembo ra dấu cho ông, và ông ta nói, hết sức bình tĩnh:

– Trong trường hợp đó, thưa phu nhân, chính chúng tôi sẽ mang đến lời chứng của chúng tôi. Và chúng tôi sẽ nói sự thật... cần phải có một chiếc thủ cấp cho gã đao phủ, thưa phu nhân. Thủ cấp của bà hoặc là của người đàn ông đó... bà hãy lựa chọn!

Đồng thời, ông ta đưa ra một cây bút lông cho người kỹ nữ.

Ta dường như vẫn còn thấy người đàn bà đó.

Mặt bà ta tái mét, và chỉ lúc bấy giờ, ta nhận thấy bàn tay mặt và một phần cánh tay của bà ta dính đầy máu...

Bà ta cầm cái bút lông và ký tên!

Ta hiểu rằng đó là sự kết án của một kẻ khốn nạn nào đó và ta cũng không ngờ, để thừa nhận một sự thật ghê gớm.

Ta thấy Bembo vội vàng chụp lấy tờ giấy tố cáo đó.

Ta biết đã khá đủ; ta tái lập lại tấn bi kịch đó...Imperia đã giết chết một người nào đó, và một người khác sắp bị gán cho là một kẻ giết người!... Ta lùi lại nhè nhẹ, trong lúc Bembo, Altieri và Imperia tiếp tục nói chuyện nho nhỏ... Ta còn lại để nói với con một cái việc ghê gớm nhất.

Và Dandolo, sau khi thốt ra những lời nói đó với một giọng nghẹn ngào lại nín thinh, như là thật sự ông không đủ sức lực để kể tiếp phần

https://thuviensach.vn

còn lại...

Léonore không nói một lời nào.

Nàng đã quá hiểu phần còn lại mà thân phụ nàng chưa nói đến.

Dù nàng không có chứng kiến tấn bi kịch đó như Dandolo kể lại, nhưng giờ đây nàng có thể dựng lại rõ ràng cũng như ông.

Vài phút trôi qua đầy phiền muộn, người con gái và người cha tránh nhìn nhau.

Cuối cùng, Dandolo tiếp tục với một giọng âm vang:

– Ta đã biết khá đủ... Ta lùi lại!... Ta đi đến giữa phòng khách... Vào lúc đó một tiếng rên rỉ vọng đến tai ta... Người đàn ông đó! Người đàn ông đang hấp hối ở đó là ai, ở cách ta ba bước? Ta muốn biết ông ta bằng mọi giá, dù cho ta có bị bắt gặp và bị đâm chết. Không do dự, không cần thận trọng, như bị điên cuồng vì khủng khiếp, ta đi đến bên trái, mở một cánh cửa; ta đang ở trong một hành lang tối tăm, cuối hành lang có một cánh cửa khác. Chính từ nơi đó đưa đến những tiếng rên rỉ... Ta đẩy cánh cửa, đi vào một gian phòng nhỏ có ánh đèn sáng trưng... Trên tấm vách ở cuối phòng, có một bức chân dung được ta trông thấy trước tiên, và bức chân dung đó, Léonore, là bức chân dung này!... Và ở dưới đất, một người đàn ông đang thở thoi thóp nằm trong một vũng máu... Ta cúi xuống, nhận ra Davila!...

Ta cầm lấy bàn tay ông ta, ông ta mở mắt ra...

– Davila, ngài có nghe tôi nói không?

– Có! Ông ta đáp lại trong một hơi thở.

– Ai đã sát hại ngài?...

– Nàng!

– Imperia?

– Phải!... Tôi sắp... chết...

– Ngài nghe đây, Davila... Ngài có biết việc gì đang được trù định bên cạnh ngài không? Ngài có nghe tôi nói chăng?

– Ngài hãy nói đi!

https://thuviensach.vn

– Vậy thì! Người ta âm mưu tố cáo một kẻ khốn nạn nào đó là sát hại ngài...

– Ôi!

– Tôi đã nghe tất cả.

– Ai?

– Tôi không biết!

– Ôi!... Davila rên rỉ... Việc đó sẽ không xảy ra...Tôi sắp... Tôi sẽ... Trước Hội đồng...

– Tốt!... Tôi có giúp được gì cho ngài vào lúc này?

– Không...

– Tôi sẽ báo cho gia nhân của ngài?

– Không! Không!

– Tại sao?

– Tại vì nàng... Sẽ nghi ngờ... Nàng... Sẽ kết liễu mạng tôi... Đi đi... Hãy đi đi...

– Giã biệt, Davila.

– Giã biệt... Đi đi... Mau!...

Ta đứng lên, ta bỏ chạy gần như điên cuồng, ta tìm lại gã gia nhân, ta lanh trí che kín gương mặt ta; gã đi theo ta cho đến cửa dinh thự, và một giờ sau ta về đến đây... Ngày hôm sau...

– Ngày hôm sau, thưa cha, bấy giờ Léonore nói với một giọng tan nát, Imperia đến làm chứng rằng Roland đã giết chết Davila!

– Nhưng mà Davila! Davila! Ông ta không có đến sao?...

– Ông có đến!...

– Thế ông ta không có nói sao?

– Ông muốn nói nhưng cái chết đã khép kín miệng ông...

Có một phút im lặng nặng nề và thê thảm.

Rồi Léonore đứng lên.

Chậm chạp, nàng đi đến trước chân dung.

https://thuviensach.vn

– Ôi Roland, nàng nói với một sự trang trọng đau đớn, tại sao thân phụ thiếp chờ đợi quá lâu để nói với thiếp sự thật khủng khiếp mà thiếp vừa biết?...

– Léonore! Léonore! Dandolo kêu lên. Con đã chịu quá nhiều bất hạnh! Cần chi phải phạt con thêm cái khổ hình đó! Ta đã quyết định thuật cho con nghe mọi việc, bởi vì một linh cảm báo cho ta rằng cha con ta sắp bị chia cách mãi mãi!

– Ôi Roland, Léonore nói tiếp, nếu như thiếp đã được biết sớm hơn!... Từ lâu chàng đã được báo thù...

Nhưng chàng hãy yên tâm đi, người tình yêu dấu của thiếp, chàng nên an lòng, chàng sẽ được báo thù! Người đàn ông mà thiếp đang mang tên sẽ chết vì bàn tay này được thiếp giương ra về phía chàng để tỏ dấu hiệu lời thề tối thượng!

Nói xong, Léonore trở lại ngồi vào chỗ cũ.

– Léonore! Dandolo lẩm bẩm.

Nàng thiếu phụ đã đưa hai bàn tay lên che mắt.

– Léonore! Người cha nhắc lại.

Nàng ra hiệu rằng nàng lắng nghe.

– Hãy nghe lời cầu khẩn của ta, con trẻ... Con không muốn bỏ trốn khỏi tòa đô thị đáng nguyền rủa này, nơi con đang sống giữa những bóng ma đẫm máu sao?...

– Không bao giờ, thưa cha! Nàng trả lời âm vang.

– Ta van xin con... Lại đây... Chúng ta cùng đi...Chúng ta bỏ trốn...

– Bây giờ lại càng không thể bỏ trốn. Sao! Con đã hoài công nói sao! Hay là cha không có nghe lời thề con vừa mới thốt ra!...

Nàng đứng thẳng lên, trông ghê gớm.

– Altieri sẽ chết, nàng nói tiếp, trừ ra... Một người nào đó báo cho ông ta hay!...

Dandolo buông ra một tiếng rên rỉ.

https://thuviensach.vn

Ông lùi lại, lơ láo, run rẩy, mặt tái mét, tìm thấy cánh cửa và níu chặt cánh cửa.

Ông lẩm bẩm:

– Giã biệt, Léonore...

– Giã biệt, cha...

Ông biến mất, ông bước đi, lảo đảo, điên cuồng vì nhục nhã...

Thế là câu chuyện kể ra, để thuyết phục con gái mình, chỉ được dùng để đào sâu thêm cái vực thẳm chia cách với nàng!

Thế là hết!

Ông không còn có con gái nữa...

Ôi! Chạy trốn, bây giờ! Chạy trốn thật sớm, thật mau! Đừng bao giờ thấy lại con gái mình như ông vừa mới trông thấy, nàng đứng thẳng, mặt tái xanh, buộc tội như là một sự hối hận sống động.

Ông về đến phòng, và vội vã tom góp vài món đồ ông muốn giữ lại. Rồi ông thu nhặt giấy tờ thành đống, vứt lộn xộn vào trong lò sưởi đốt hết không cần xem lại.

Rồi ông phủ lên mình một chiếc áo choàng dầy, uống một ly rượu nồng làm dâng lên chút sắc máu cho đôi má của ông bớt xanh xao.

Bấy giờ ông chậm chạp, nhẹ nhàng như một tên trộm, ông len lén đi ra khỏi liên phòng mà ông đang sống với con gái mình. Ông đi xuống chiếc cầu thang lớn vắng vẻ và ra đến cửa dinh mà không bị một tên gia nhân nào trông thấy.

Ra bên ngoài, đến bến sông, ông thở một hơi dài nhẹ nhõm...

Ông quay nhìn về phía mặt tiền dinh thự... Về phía cửa sổ của Léonore và nhắc lại:

– Vĩnh biệt! Vĩnh biệt! Con gái của ta!

Vào lúc đó, như để đáp lại lời chào vĩnh biệt của người cha hèn hạ, ánh đèn ở cửa sổ Léonore đột nhiên tắt ngấm.

Lúc ấy vào khoảng mười giờ đêm.

Dandolo đứng yên vài phút tại chỗ, sững sờ.

https://thuviensach.vn

Rồi ông lẩm bẩm:

– Thôi nào, tất cả đã hết... Chiếc du thuyền đang ở đó... Ta hãy chạy trốn...

Ông quay sang về phía con sông và đứng chết trân.

Một người đàn ông ở đó, đứng trước mặt ông, trùm trong một chiếc áo khoác.

– Ông là ai? Dandolo run run hỏi. Bởi vì người đàn ông đó, người lạ mặt đứng bất động và lặng lẽ hiện ra trước mặt ông như là một hồn ma hiện hình.

– Ông là ai? Dandolo nhắc lại.

– Ngài không nhận ra tôi sao, Dandolo?... Càng tốt!

Việc đó sẽ tránh khỏi những sự rắc rối.

Dandolo thở ra, nhẹ nhõm.

Ông đã lo ngại rằng người đàn ông đó là Roland Candiano.

Không, không phải ông ta!

Chắc chắn một lãnh chúa nào đó ở Venise muốn gặp ông, muốn gởi gấm nơi ông một niềm tâm sự. Và cái ý nghĩ đó càng được củng cố khi ông hỏi:

– Ông muốn gì ở tôi?

Người đàn ông lễ phép trả lời:

– Tôi muốn nói với ngài một việc bí mật, Dandolo...Nhưng không phải ở đây... Người ta có thể rình rập chúng ta... Ngài có bằng lòng đi theo tôi không?

– Được!

Người lạ bước đi. Dandolo đi theo ông ta, không quá lo lắng, ông chỉ bị phiền muộn vì phải chậm lại cuộc khởi hành của mình.

Họ đi đến không xa dinh thự Arétin.

Ở đây có một con đường phố nhỏ tối tăm và chính bến sông cũng hoàn toàn vắng vẻ.

Người đàn ông đi vài bước vào con đường phố nhỏ.

https://thuviensach.vn

Rồi ông đứng lại.

– Dandolo, ông ta hỏi, ngài có chiếc dao găm của ngài không?

– Nó không bao giờ rời khỏi mình ta, Dandolo nói với vẻ cao ngạo.

– Tốt lắm. Trong trường hợp ngài không có mang theo võ khí, tôi có đem hờ theo một chiếc, giờ đây đã trở thành vô dụng. Tôi liệng bỏ nó, để cho thấy tôi không có lợi thế hơn ngài là được võ trang hai lần.

Quả thật, người đàn ông liệng chiếc dao găm ra xa.

Đồng thời, ông ta cởi bỏ chiếc áo khoác của mình.

– Thế là một cuộc so gươm mà ông đến đề nghị với ta? Dandolo hỏi.

– Ngài đã nói ra.

– Ta sẽ không đánh nhau với một người lạ.

– Trong trường hợp đó, tôi bắt buộc phải cắt họng ngài. Việc tốt nhất cho ngài, đó là ngài nên tự vệ... Bây giờ, trước khi tấn công ngài, tôi cần phải giải thích cho ngài.

– Ta chờ đợi, thưa ông.

– Ngài có biết không, Dandolo, hôm nay là ngày 29 tháng giêng? Vấn đề thời gian đối với ngài dường như là vô nghĩa? Nó sẽ không có tác dụng gì đối với ngài khi tôi sẽ nói thêm rằng trong hai ngày nữa sẽ đến ngày Một tháng Hai.

Dandolo giật mình.

– Tôi thấy rằng chúng ta nên bắt đầu thỏa thuận với nhau, kẻ lạ nói tiếp. Tôi không cần để nhắc ngài việc gì sẽ xảy ra vào ngày Một tháng Hai. Nhưng tôi cần phải nói với ngài rằng ngài biết rõ tất cả mọi điều bí mật của chúng ta và rằng ngài tự ý từ bỏ tổ chức của chúng ta. Tôi cũng cần báo cho ngài biết rằng cái chết của ngài đã được quyết định... Cùng với cái chết của một người thân thiết rất gần gũi của ngài...

– Léonore!... Dandolo lẩm bẩm âm vang.

– Cuối cùng, để chấm dứt, tôi báo cho ngài biết rằng tôi đã được chỉ định để giết ngài, và tôi đã rình rập ngài mười lăm ngày nay. Cho nên ngài nên cám ơn tôi về việc tôi đề nghị với ngài một trận quyết đấu với

https://thuviensach.vn

võ khí bằng nhau, thay vì chỉ giản dị đâm chết ngài, là việc tôi đã có thể làm hai mươi lần kể từ mười phút qua.

– Quả thật ta cám ơn ông, Dandolo nghiêm trang nói. Nhưng ta không thấy có sự cần thiết để so gươm...

Ta nói theo quan điểm của ông, xin ông hãy ghi nhận; về phương diện những lợi ích của ông và những lợi ích của những bạn đồng hành của ông. Ta sẽ hiểu sự cần thiết về cái chết của ta nếu như ta có khả năng để phản bội...

– Con người yếu đuối, Dandolo... Có thể xảy ra những trường hợp cần thiết để buộc ngài phải nói ra những gì ngài biết.

– Nếu như ta muốn phản bội, việc đó ta đã làm từ lâu.

– Còn có hai ngày nữa, Dandolo. Quá nhiều để cần đến.

– Ta rời khỏi Venise ngay đêm nay.

– Một sứ giả được phái đi mau lẹ... Tính mạng của một ngàn người tùy thuộc ở nơi tính mạng ngài... Dù thế nào, Dandolo tôi đã nhận lãnh một sứ mạng, tôi đã chấp nhận nó, tôi sẽ thi hành nó chỉ với một sự giảm thiểu là việc ám sát đã làm cho tôi ghê tởm, và rằng tôi tin tưởng trong sự kết cuộc của cuộc so gươm mà tôi đề nghị với ngài.

Người lạ nói với một sự trang trọng nghiêm nghị.

Dandolo hiểu rằng ông chỉ còn có việc cố tự bảo vệ tính mạng của mình.

Ông ném chiếc áo khoác, rút dao găm đứng thủ thế. Người lạ cũng làm như vậy.

Lúc sau, hai kẻ địch cùng bước tới và trận chiến trong đêm tối ở cuối con đường phố nhỏ tối tăm, diễn ra không tiếng động, không có tiếng khua rổn rảng làm náo nhiệt như những trận đấu gươm, chỉ có tiếng thở hổn hển âm vang của hai người đàn ông.

Thỉnh thoảng, một cánh tay giơ lên, như chớp nhoáng, ánh sáng lưỡi dao găm lóe sáng trong đêm tối, và thế là hết...

Nhát đâm hụt vào khoảng không.

Bấy giờ, họ lại dò xét nhau, đề phòng trước.

https://thuviensach.vn

Việc đó kéo dài năm phút.

Bỗng nhiên, Dandolo xông vào mình địch thủ...

Có một trận giáp lá cà, một cái siết chặt dữ tợn...Một thân mình ngã xuống.

Kẻ địch thủ còn đứng vững cúi xuống, sờ cây dao găm của mình đang cắm sâu vào vai trái của địch thủ và lẩm bẩm:

– Ông ta còn sống được mười phút...

Bấy giờ người sống sót lượm chiếc áo khoác của mình, choàng vào mình và thong thả bước đi.

https://thuviensach.vn

XXVIII
AREÁTIN VIẾT THÊM MỘT BỨC THƯ

Tối hôm đó, thầy Pierre Arétin trở về dinh thự vào lúc tám giờ, thật cáu kỉnh.

Thật vậy, được mời dự một bữa ăn tối tiếp theo là một cuộc lễ, Arétin đã đi đúng giờ đến dinh thự người đãi tiệc.

Nhất là ăn ngon, Thầy Pierre không vắng mặt bao giờ.

Ông quý chuộng những bữa ăn thân mật đó. Trước hết ông ăn uống thịnh soạn mà không phải tốn tiền; kế đó là vì trong những cuộc lễ đó, ông có dịp làm quen với một vị Mạnh Thường Quân và ông có một số tiền bằng cách ông viết tặng một bài thơ, hoặc ông viết tiểu sử cho một nhà quý tộc nào đó thích hư vinh.

Đối với những tiểu sử đó, Arétin đã thiết lập một giá biểu được ông áp dụng kỹ lưỡng, như là một thương gia lương thiện.

Hình dung từ nào đáng giá một ê-quy, lời tán dương nào đáng giá mười ê-quy. "Danh tiếng" phải trả ba ê-quy. "Tuyệt diệu" phải trả bốn ê-quy. "Tao nhã như mặt trời" được đánh giá sáu ê-quy.

Cần phải kiếm sống cho cuộc đời khốn khổ.

Cho nên, tối hôm đó, thầy Pierre được mời ăn tối, đã tìm thấy dinh thự của người đãi tiệc đóng cửa. Người ta thông báo với ông rằng cuộc lễ và bữa ăn tối được dời lại về sau.

Thành ra ông đi về dinh thật cáu kỉnh, và những nàng Arétines phải chịu đựng những lời chửi rủa, chỉ trừ ra Perina, kể từ cái cảnh ở Mestre, nàng được ông tỏ ra âu yếm lạ lùng.

– Quỷ quái gì đang xảy ra ở Venise? Thầy Pierre Arétin làu bàu vừa ăn xong bữa ăn tối một mình. Người ta chỉ thấy có những gương mặt lo sợ, những vẻ mặt dài một thước, ánh mắt mập mờ, nhưng kẻ nói

https://thuviensach.vn

chuyện thì thầm. Nếu việc đó tiếp tục, ta sẽ thôi không làm đẹp cho Venise với sự hiện diện của ta, và ta sẽ bỏ đi. Nào hãy xem... Ta có thể đi đến nơi nào?... Đến Rome? Quỷ ơi! Viên Hồng y Rospoli đã cho đánh đòn ta... Đến Paris? Francois nước Pháp khá hung bạo để cho treo cổ ta... Ta sẽ suy nghĩ đến sự việc... Nhưng có điều chắc chắn rằng Venise trở thành không chịu nổi.

Đến đây, Arétin đi về phòng ngủ của mình, cho đốt lò lửa, cho sưởi ấm chiếc giường, và cuối cùng lên giường nằm ngủ. Chẳng bao lâu ông mơ rằng ông đi đến Paris và rằng hoàng đế Francois đến đón đầu ông van xin ông chấp nhận một chiếc tủ đựng đầy vàng.

– Đức ông! Đức ông! Giọng nói của một tên gia nhân gọi bên ông.

Thật vậy, Arétin bắt bọn gia nhân xưng hô ông là Đức ông hoặc ít nhất cũng là Ngài.

Ông giật mình thức giấc.

– Có việc gì? Lửa cháy dinh thự hả?

– Không, thưa đức ông, ở dưới cửa sổ của chúng ta, về phía con đường phố nhỏ, một người đàn ông đang rên rỉ hấp hối.

– Xỏ lá! Đểu giả! Việc đó có liên quan gì đến ta?... Mi đánh thức ta chỉ vì một gã say rượu khóc lóc dưới cửa sổ ta!

– Xin tha lỗi, thưa đức ông, đó không phải là một gã say rượu. Đó là một người đàn ông quý phái, bị tử thương, và yêu cầu được nói chuyện với ngài.

– Thế mi đã có đi ra xem?

– Vâng, thưa đức ông. Nghe những tiếng rên rỉ trong con đường phố nhỏ, hồi lúc nãy chúng tôi đã võ trang dao găm và cầm đèn ra xem... Một người đàn ông đang nằm dài ở đó và mất máu do bị một vết thương ghê gớm. Ông ta thấy chúng tôi. Chúng tôi hỏi ông ta xem chúng tôi có thể giúp đỡ gì được không. Và ông ta hỏi có phải dinh thự này là của Pierre Arétin. Được chúng tôi trả lời xác nhận, ông van xin chúng tôi chở ông đến gần bên ngài.

– Người đàn ông đó là ai? Ông ta tên gì?

https://thuviensach.vn

– Chúng tôi không biết, thưa đức ông.

– Gã bị thương hãy cút đi theo quỷ! Cầu cho chứng hoại thư làm ngạt thở cái gã hấp hối còn tìm cách làm rộn người trước khi chết. Này! Bởi tất cả lũ quỷ, người ta không được ngủ yên mà không bị tất cả những gã gần chết ở Venise đến kéo chân mình!

Nói xong, Arétin ra lệnh cho đi tìm kẻ bị thương và chở ông ta vào trong dinh thự với tất cả sự thận trọng mà tình trạng ông ta đòi hỏi.

– Đó là những việc mà chúng tôi đã làm rồi, tên gia nhân nói.

– Và mi đã để ông ta ở đâu, tên lưu manh quá đỗi! Bộ mi nghĩ rằng nhà của ta là một bệnh viện chăng?

– Thưa đức ông, chúng tôi đã để ông ta ở gian phòng bên dưới, nơi có một chiếc giường tốt. Và tôi đã sai đi tìm một y sĩ giải phẫu.

– Tốt lắm! Hãy đi đi!...

Tên gia nhân biến mất. Arétin nhảy xuống giường và lẹ làng mặc quần áo, vừa tiếp tục càu nhàu giữa hai hàm răng.

– Chẳng biết ý nghĩ quỷ quái nào mà những kẻ sắp chết lại đến ở nhà ta! Ta nổi khùng lên để thấy ngôi nhà ta trở thành một nơi nương náu cho những kẻ hấp hối... Và tuy nhiên, phải là một người Turc mới không mở hé cánh cửa cho những ai than khóc!... Nào ta hãy đi đến xem!...

Ông vội đi xuống gian phòng bên dưới, nơi đặt người lạ bị thương nằm trên một chiếc giường.

Người hấp hối vừa bất tỉnh.

Arétin bước đến gần và nhận ra ông ngay.

– Dandolo! Ông lẩm bẩm. Dandolo đã được ta bán cho tấm chân dung của Roland Candiano!

Hai cái tên đó phối hợp một sự liên tưởng, Pierre Arétin giật mình.

– Hừ! Ông nói. Ta thấy hình như kẻ đã tặng cho nhát dao ghê gớm này có thể được gọi...

https://thuviensach.vn

Vào lúc đó, người bị thương mở mắt ra và ánh mắt của ông nhìn sững lên Arétin.

– Can đảm, thưa ngài, nhà thi sĩ nói, hãy can đảm! Một y sĩ giải phẫu sắp đến... Ngài sẽ được cứu sống...Dù tôi có bị rủi ro gây ra nhiều phiền toái...

Người bị thương ra dấu.

Arétin cúi xuống.

– Ngài muốn gì?... Ngài có thể nói được không?...

– Người y sĩ giải phẫu! Dandolo cố gắng nói.

– Ông ta sắp đến... Ông ta sẽ cứu sống ngài... Hãy can đảm!...

– Không!... Ta sắp chết...

Arétin sắp nhắc lại những lời khuyến khích bỗng cánh cửa mở ra, người y sĩ giải phẫu đi vào.

Ông liền bước đến cạnh người bị thương, và thấy cây dao găm còn cắm ở trong vết thương. Ông quan sát vị trí mà không sờ đến cây dao và ông đứng lên.

Dandolo nhìn sững ông với một ánh mắt bình tĩnh và tuyệt vọng.

– Ta biết... Rằng ta bị nguy cơ... Ông lẩm bẩm. Chỉ cho ta biết chừng nào... Ta phải chết...

– Xin ngài hãy tin tưởng, viên y sĩ giải phẫu nói mơ hồ.

– Hãy nói đi... Ta muốn biết... Ta không e ngại...Cái chết!...

– Người muốn biết?...

– Thật là cần thiết!!

– Vậy thì! Viên y sĩ giải phẫu nói... Đến lúc người ta rút cây dao ra khỏi vết thương, có thể lúc bấy giờ ngài mới phải e ngại... nhưng cũng không chắc lắm...Xin hãy lấy can đảm!.

– Ta đã hiểu, Dandolo nói. Ông có thể cho ta một thứ thuốc bổ... Để giúp... Cho ta nói được.

– Dễ dàng, viên y sĩ giải phẫu vội vàng nói.

https://thuviensach.vn

Và ông lật đật lục trong một cái hộp đem theo, lấy ra một chai nhỏ và rót hết vào trong miệng của Dandolo.

Một ít bọt máu nổi lên trên miệng vết thương, xung quanh lưỡi dao bị cắm sâu; nhưng đồng thời hai gò má tái mét của người bị thương lấy lại một ít sắc hồng.

– Ta cảm thấy đỡ, ông nói... Cám ơn... Ông có thể đi ra... Ta không quên những gì ông đã nói với ta...

Arétin đưa vị y sĩ giải phẫu ra đến gian tiền sảnh.

– Ông nghĩ thế nào? Ông hỏi.

– Người đàn ông này sẽ chết trong một giờ đồng hồ; ông ta sẽ chết ngay nếu như người ta lấy cây dao ra...

– Không có gì có thể cứu sống ông ta?

– Không có gì cả.

Arétin có một cái nhăn nhó thương xót và vội vàng trở lại bên cạnh kẻ bị thương.

– Tất cả đều tốt đẹp, ông nói, viên y sĩ giải phẫu cho biết có nhiều hy vọng...

– Không có liên quan đến việc đó, Dandolo nói với một sự cương quyết trong giọng nói. Hãy trả lời cho ta mau và thành thật. Trong nửa giờ đồng hồ có lẽ sẽ quá trễ...

– Ngài hãy nói đi và xin an lòng về sự thành thật của tôi. Tôi không muốn nói láo với...

– Với một người sắp chết... Tốt... Ngày hôm nọ ông nói với ta rằng Roland Candiano ở trong số bạn hữu của ông?

– Nghĩa là... Ngài hãy nghe tôi nói... Có lẽ tôi hơi có khoe khoang.

Đôi mắt của Dandolo đầy thất vọng.

– Vậy thì, ông nói, ông không thể trao cho ông ta một bức thơ bí mật... Ta không thể giao phó cho ông một việc có quan hệ trực tiếp đến ông ta sao?

https://thuviensach.vn

– Xin lỗi! Pierre vội vàng nói. Trái lại, những việc đó, tôi hơn cả mọi người, có thể giúp đỡ ngài. Tôi có thể gặp Candiano. Ông ta đi đến đây. Tôi có thể nghe tất cả về ông ta. Bởi vì tôi còn hơn là người bạn của ông ta... Tôi là kẻ chịu ơn của ông ta.

– Vậy thì, ông có thể trao cho ông ta một bức thơ?

– Tôi xin đảm nhận.

– Và bức thơ đó, ông bằng lòng viết theo lời ta đọc?

– Rất sẵn lòng.

– Và ông thề với ta rằng sau đó sẽ quên những gì ông đã viết?

– Tôi xin thề với tất cả tấm lòng tôi. Xin ngài đừng có ngại ngùng gì trên tất cả mọi điểm. Ít ra tôi có thể bảo đảm với ngài rằng tôi tận tụy với ông ta. Tôi biết một ít công việc của ông ta, và tôi còn có tham dự, nếu như tôi dám nói... Hãy đọc đi, ngài lãnh chúa thân mến, hãy đọc đi đừng lo ngại... Và cuối cùng, để xóa tan nơi ngài sự băn khoăn lo lắng, ngài chỉ nên đọc những gì cần thiết, tôi đảm nhận viết lại sau đó bức thư của ngài với những sự vẽ vời nên thơ cần thiết... Tôi có thói quen làm những công việc đó, Arétin nói thêm không thiếu vẻ tự hào.

Đồng thời, ông kéo một chiếc bàn lại gần bên giường, đặt lên một nghiên mực và giấy, rồi ông ngồi xuống cầm lấy cây bút lông.

Dandolo theo dõi sự chuẩn bị đó với nỗi lo sợ và nóng nảy ghê gớm.

– Hãy viết, ông nói.

Rồi ông đọc:

“Roland,

“Ta sắp chết. Bị trúng tử thương, không gì có thể cứu sống ta. Cho nên đây là lời nói từ bên kia cõi chết gởi đến ngài. Xin ngài hãy xem nó như là một sự thật thiêng liêng.

“Roland, ta đã hèn nhát. Sự yếu đuối đã làm cho ta phạm phải một tội ác.

“Từ cái tội ác đó, ngài đã chịu đau khổ. ”Và nếu chỉ liên quan đến ngài, có lẽ ta sẽ tự an ủi...

https://thuviensach.vn

"Bởi vì ta không thể quên rằng thân phụ của ngài, ngài thủ tướng, đã để cho ta, ta là con trai của dòng họ Dandolo, sống trong cảnh nghèo khổ, riêng biệt khỏi Chánh phủ nước Cộng hòa...

"Nhưng vì ở trên đời còn có một người cũng đang đau khổ, có lẽ còn hơn cả ngài.

"Đó là con gái của ta. Nó đau khổ một cách oan ức.

"Nó bị trừng phạt về một cái lỗi mà nó không phạm phải. Đây là những sự kiện chính xác, Roland, chính xác, ta thề trên dòng máu của ta đang chảy, ta thề trên cái chết...

Dandolo ngừng lại một lúc, thở rất khó khăn.

– Ngài có nghĩ, Arétin nói, rằng tất cả việc đó có hơi khô khan và dồn dập không, và tôi cần phải trau dồi sự trống trải của những câu đó bằng vài hình dung từ văn hoa không?... Nghệ thuật, thưa ngài, nghệ thuật!...Nghệ thuật có những quyền hạn bất khả xâm phạm...Và những quyền hạn đó lan rộng đến văn chương, thưa ngài...

Kẻ hay chữ rởm tốt bụng khoa khoa cây bút lông.

– Ta van xin ông đừng thay đổi một chữ nào trong đó. Thưa ông, ông có phải là người có danh dự không?

– Quả vậy, nhưng mà nghệ thuật... Chà! Nghệ thuật!... Cuối cùng. Tôi xin hứa với ngài là tôn trọng những lời văn đó, mặc dù tôi thấy nó khô khan và nghèo nàn...

Dandolo ra hiệu cám ơn và đọc tiếp:

"Con gái ta, Roland, xứng đáng với ngài. Trái tim cao thượng của nó, thừa kế tương lai những đức tính của tổ tiên chúng tôi, đã chấp nhận một sự hy sinh ghê gớm... Ngài hãy lắng nghe...

"Lúc ấy ngài ở trong các gian ngục tối.

"Altieri hăm dọa ta về sự phá sản hoàn toàn, về cái chết của những kẻ bị tình nghi nếu như ta không vâng lời ông ta.

"Ta đã hèn nhát... Ta vâng lời.

"Theo lịnh của ông ta, ta nói với Léonore rằng ngài đã tẩu thoát, bằng cách bỏ rơi nó, bằng cách từ bỏ tình yêu của nó." Sau đó, ta nói

https://thuviensach.vn

với nó rằng ngài đã chết.

"Cuối cùng, ta bảo nó rằng chỉ có cuộc hôn nhân của nó với Altieri mới có thể cứu sống ta, ta, thân phụ của nó...

"Léonore bằng lòng mang cái tên của Altieri.

"Nó bằng lòng nhận sự hy sinh ghê gớm, việc đó đã làm tan nát trái tim của nó...

"Nhưng bây giờ, ngài hãy lắng nghe...

"Nó chỉ bằng lòng có việc đó!...

"Ngài hiểu rõ ta không, Roland?... Ngài có nghe ta không?... Ngài có tin trong lời nói của kẻ ở bên kia cõi chết đưa về cho ngài?...

"Léonore mang cái tên của Altieri...

"Và không bao giờ Léonore là người vợ của Altieri...

"Tưởng rằng ngài chết, nó đã hiến dâng cho ngài cái tang vĩnh viễn của những người góa phụ thời thượng cổ vẫn giữ trung trinh tiết liệt với người chồng, ở bên kia phần mộ...

"Và đến lúc nó được biết rằng ngài còn sống, thì sự trung trinh của con tim dịu dàng nhất, của tâm hồn tinh khiết nhất, vẫn giữ trọn tình yêu với ngài...

"Đó là những gì ta muốn tỏ với ngài...

"Ta chết... Ta không tỏ cho ngài rõ cái cuộc sống địa ngục mà Léonore đã chấp nhận sống ở bên cạnh Altieri để giữ tròn trinh tiết với ngài.

"Tiết liệt! Trung thành! Chung thủy! Tất cả cuộc đời tươi trẻ của Léonore chỉ biểu hiện trong những từ đó.

"Các người có được sum họp một ngày kia không?...Ta không biết...

"Ta không tin việc đó... Ta thấy những biến cố đang được chuẩn bị dường như là một điều đau đớn báo trước cho con gái ta.

"Nên ta tin rằng các người bị chia ly mãi mãi...

"Nhưng mà; dù ở xa, Roland, ngài đừng có một ý tưởng xấu xa nào về đứa trẻ đó... Hãy tôn kính nó... Hãy khen ngợi nó... Một kẻ bị hy

https://thuviensach.vn

sinh... Đó là một nạn nhân... Nạn nhân bởi lòng chung thủy của nó và sự hèn nhát của ta...

"Vĩnh biệt, Roland... Vĩnh biệt, Léonore... Vĩnh biệt, các người mà thuở xưa được người ta gọi là Đôi tình nhân thành Venise...

"Ta chết...

– Hãy đưa cho ta cây bút lông, Dandolo nói với một giọng cương quyết...

Arétin đặt tờ giấy trước mặt kẻ bị thương, và để cây bút lông vào trong bàn tay ông.

Dandolo ký tên.

Rồi, với một cử chỉ chậm chạp, thỏa mãn, dường như lời xưng tội cuối cùng đã hoàn trả lại cho ông sự yên tĩnh của tâm hồn mà ông đã tìm kiếm từ lâu, ông tự rút cây dao găm ra khỏi vết thương, và giây phút sau, ông tắt thở...

Arétin không thấy gì cả từ sự kết thúc cực kỳ đau đớn xót xa trong sự giản dị lặng lẽ và bi thảm.

Cũng như tấn hài kịch luôn luôn đi sát tấn thảm kịch trong đời, cũng như một vị thần linh cắc cớ dường như đã quyết định rằng chính cái chết phải luôn luôn tập họp quanh mình những cử chỉ buồn cười, Arétin đã cầm lấy bức thơ mà ông vừa mới viết, sau khi Dandolo vừa ký xong.

Không cần để ý đến kẻ bị thương nữa, ông bắt đầu đọc lại nho nhỏ, vừa đi đến gần cây đèn sáp để ở trên bàn. Với nhiều cái nhăn mặt phản đối, ông lầm bầm trong miệng những lời liên tiếp. Rồi ông tiếp tục đọc bức thơ đã bị gián đoạn. Cuối cùng, ông nhún vai và lẩm bẩm:

– Cuối cùng, người ta không thể đòi hỏi người đàn ông đó những gì như là một người nghệ sĩ... Thí dụ như ở nơi ta. Ông ta không hiểu nghệ thuật, kẻ khốn nạn.

Ông nói "Nghệ thuật" vừa để một dấu mũ lên chữ A (ART), vừa đưa mắt lên trời, với điệu bộ của một giáo sĩ đang dâng hiến bánh thánh.

Trong lòng, ông không tin chút nào.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà ông ta đã tạo ra cái thói quen cố hữu đó một lần dứt khoát, để cho người ta nghe mãi ông nhắc đến cái nghệ thuật lớn, người ta có thể ca ngợi ở xung quanh ông:

– Nghệ sĩ tài danh biết bao!...

Về việc đó, ông không có lầm lẫn: quả thật người ta nói như thế!

Và việc đó thật là gớm ghiếc, kỳ dị, người đàn ông đó bị xâm chiếm bởi sự lo lắng làm "trò hề", trong khi người đàn ông kia đang hấp hối...

Sau khi nói xong những lời chỉ trích, những sự nhận xét, những lời chê bai và những cái nhún vai, Arétin quay sang Dandolo và nói, tin chắc rằng kẻ bị thương đã theo dõi tất cả bộ điệu đó với lòng thán phục:

– Thưa ngài, tôi đã thề với ngài rằng sẽ tôn trọng nguyên văn của ngài; tôi sẽ làm như thế, nhưng mà thật sự... Này, này, ông ta đã chết...

Với một sự khủng khiếp và với một lòng trắc ẩn còn thành thật hơn cả ông muốn – bởi vì việc đó vẫn còn là thành phần của nghệ thuật lớn, và không để cho xúc động bởi những quang cảnh tầm thường và ghê gớm – ông ngắm nhìn cái thây.

Dandolo vẫn còn cầm trong bàn tay co rúm của ông cây dao găm mà ông vừa rút ra từ vết thương.

Nét mặt của ông, đã bị dày vò quá nhiều trong lúc ông còn sống, đã trở nên thanh thản khi được an nghỉ.

Và cái gì đó như là một nụ cười nở trên đôi môi ông. Đã nạp xong cống lễ cho cơn mơ mộng đặc biệt xâm chiếm tâm trí của mọi người sống đúng trước cái chết, Arétin bực bội lẩm bẩm:

– Ta lại có thêm một cái thi thể trên tay!... Ta sẽ phải làm gì đến nó?... Miễn là ta đừng có bị buộc phải làm lại chuyến hành trình mà ta đã làm với nàng Bianca đáng thương!... Đối với một ngàn ê-quy, có lẽ ta sẽ làm lại... Nhưng không ít hơn!... Ta vẫn còn run khi ta nghĩ đến! Cái đêm trải qua để ghim những cây đinh đen lên trên nắp một chiếc quan tài để vẽ một hàng chữ... May mắn thay, Perina đã giúp đỡ ta... Con bé Perina trung hậu!... Này này, chúng ta xem người quá cố có mang trên mình ông ta một lời căn dặn cuối cùng nào không...

https://thuviensach.vn

Ông bước đến gần, mở chiếc áo chẽn, và ở cái túi bên trong quả thật ông tìm ra một tờ giấy và lẹ làng mở ra.

Tờ giấy chứa đựng những hàng chữ nầy:

"Ta, Dandolo, ngày hôm nay ta làm một chuyến hành trình ra khỏi Venise.

"Ta biết rằng ta có rất nhiều kẻ địch hung hăng.

"Cho nên có thể có một sự bất hạnh xảy đến ở dọc đường.

"Nếu như việc đó xảy ra, nếu như ta bị giết chết, nhân danh những tình cảm nhân đạo thiêng liêng nhất, ta cầu xin kẻ nào sẽ tìm gặp thi thể của ta hãy làm đúng theo lời trăn trối cuối cùng của ta là:

"1– Rằng cái chết của ta được thông báo đến con gái ta là Léonore đang ở Venise tại dinh thự người chồng của nó, đại úy thống lĩnh Altieri.

"2– Rằng thi thể của ta được đưa về Venise và đặt trong lăng mộ dòng họ Dandolo, tổ tiên ta với sự trang trọng.

"3– Rằng người ta đi đến Milan, đường Degli Bastori, trong ngôi nhà áp chót bên tay trái khi đi về hướng Campo Santo của thành phố. Người ta sẽ đi xuống những hầm rượu. Người ta sẽ đào trong góc hướng Bắc của cái hầm chót, và người ta sẽ tìm thấy một cái rương đựng...*

– Hả! Arétin gầm lên. Ta đọc không rõ! Ta bị lóa mắt! Nào chúng ta hãy xem, chúng ta hãy xem... Chúng ta nên bình tĩnh...

Ông đi lại gần cây đèn sáp.

Tờ giấy run rẩy trong hai bàn tay ông.

Ông đưa tay lên dụi mắt, rồi bấy giờ, đọc tiếp:

"–... một cái rương đựng năm chục ngàn đồng ê-quy sáu liu (năm chục ngàn ê-quy! Phải, phải, viết như vậy!)...Mười ngàn duy ca vàng... (Ôi! Ta trở thành điên cuồng!) Và cuối cùng là những đá quý và những nữ trang trị giá độ hai mươi lăm ngàn ê-quy...

Arétin suýt chết ngất và thốt ra một tiếng kêu lớn.

https://thuviensach.vn

Bọn gia nhân chạy đến. Ông nhảy dựng, giận dữ.

– Bọn bây muốn gì, lũ say rượu, trộm cắp, lưu manh?

Có một cuộc chạy tán loạn của bọn gia nhân.

Arétin đóng cẩn thận cánh cửa, và trở lại ngồi gần bên cái tử thi mà gương mặt đã bất động với một nụ cười buồn bã.

– Ôi! Ông nói với một giọng âm vang, ta đã đọc rõ!

Ta đọc rõ! Ta không có nằm mơ. Người ta quả có đưa Dandolo bị thương đến đây! Ông ta quả đã chết thật dưới đôi mắt ta! Quả chính là ta đã mở nút của chiếc áo chẽn! Và đúng là một bức thơ, một tờ giấy mà ta đang cầm trong tay! Một gia tài!... Nguyên một cái gia tài! Không còn làm thơ nữa! Không còn nghệ thuật! Không còn những lời tán dương! Đời sống được bảo đảm, rộng rãi và đế vương!... Ôi! Chúng ta hãy xem lại... Chúng ta hãy đọc lại... Chúng ta đừng để lầm lẫn... Đúng là có hai mươi lăm ngàn ê-quy nữ trang... Mười ngàn duy ca vàng... Năm mươi ngàn đồng ê-quy sáu liu... Và tất cả đúng là ở Milan... Đường Degli Bastori, ngôi nhà áp chót bên tay trái... Khi đi về hướng Campo Santo!... Do cái bụng của mẹ ta, chết vì khốn khổ trong bệnh viện Arezo!... Bởi những nhũ hoa của Margherita!...Bởi cái đầu và máu của Chúa!... Giàu có! Ta thành giàu có!... Những quý tộc, những vị Hồng y, những thi sĩ, những nghệ sĩ, tất cả, tất cả, hãy chào Pierre Arétin vừa cuối cùng tìm ra cái kiệt tác đã được mọi người luôn luôn tôn sùng, mà mọi người sẽ tôn sùng mãi trong những thế kỷ của những thế kỷ... giàu sang!...

Ông bắt đầu đi bằng những bước lớn, và co quắp tờ giấy trong bàn tay, lẩm bẩm sôi nổi:

– Ta sẽ cưới Perina làm vợ, và từ yếu tố đó Roland Candiano có hứa cho ta ba chục ngàn đồng duy ca ba liu... Ta có khoảng mười tám ngàn ê-quy trong những chiếc tủ của ta... Chúng ta hãy tính kỹ... Tổng cộng, kia là ta làm chủ gần tám trăm ngàn đồng liu... Ta rút lui khỏi công việc thương mãi của ta... Ta sống như một đại lãnh chúa, lúc ở Venise, lúc ở Milan hoặc là ở Florence, lúc ở Parme hoặc là ở Modène, nhưng không

https://thuviensach.vn

ở Rome... Giáo hoàng sẽ cho ám sát ta để thừa hưởng của cải của ta... Và đến lượt ta, ta trả tiền cho những thi sĩ, những gã Arétins đáng thương để ca tụng sự vinh quang của ta, sự huy hoàng, sự đức hạnh, lòng can đảm, thiên tài của ta, tất cả những gì ta muốn! Chà!...

Khi bình tĩnh lại, ông mở tờ giấy đã bị ông làm nhàu nát ra.

– Chúng ta hãy xem còn có việc nào khác không, ông lẩm bẩm.

Bỗng nhiên, ông xanh mặt và ấp úng:

– Quỷ thật! Quỷ thật!

Và ông nói thêm:

– Nếu như ta không đọc đoạn chót?... Nào hãy xem! Ai bắt buộc ta đọc đoạn chót?... Tờ giấy này không thể bị rơi vào lửa đúng vào lúc ta sắp đọc đoạn chót sao?...Quỷ quái chưa! Không, không, ta không có đọc, ta không muốn đọc đoạn chót!...

Bất hạnh thay, ông đã đọc kỹ, lần này!

Và dù cho ông có nhắm mắt, nó vẫn chói sáng rực trong tâm trí của ông.

Đây là đoạn cuối nói như sau:

"... Rằng nếu tờ giấy này rơi vào trong tay một nhà quý tộc, một nhà thi sĩ, một nghệ sĩ, cuối cùng trong tay một người đàn ông chân thành, ta sẽ không làm một điều sỉ nhục để dâng hiến cho ông ta một sự báo đáp...

"Rằng nếu như tử thi của ta được một tên trộm cắp tìm gặp, ta quả quyết tin rằng ông ta sẽ kính trọng những ý chí cuối cùng của người người chết, và rằng ông ta sẽ bằng lòng bốn ngàn ê-quy về phần của mình...

"Rằng nếu như cuối cùng, thi thể của ta được một người nghèo khó tìm ra, ta cho phép ông ta rút ra trong những số tiền kể trên năm trăm đồng đuy ca vàng để đền đáp công khó nhọc của ông ta...

"Dù là người đàn ông nào sẽ đọc những hàng chữ này, ý chí cuối cùng của một người chết, ta cầu khẩn ông ta sẽ chia làm hai phần bằng

https://thuviensach.vn

nhau trong căn nhà gỗ mà ông ta sẽ tìm thấy trong chiếc rương ở Milan.

"Một cho Roland Candiano mà người ta sẽ tìm thấy lại ở Venise, hoặc là ở những khe núi La Piave, không xa ngôi làng Nervesa.

"Phần kia cho con gái ta Léonore, phu nhân của Altieri, đại úy thống lĩnh ở Venise.

"Và ta ký tên..."

Theo sau chữ ký gần bên Dandolo đã ấn con dấu của ông và ông ghi thêm chức vụ cựu Đại Pháp quan của nước Cộng hòa.

Arétin ném một ánh mắt trách móc khó tả lên trên thi hài.

– Tại sao cho ta nỗi vui mừng đó! Ông lẩm bẩm.

Và ông tiếp tục cuộc đi dạo, nhưng lần này bước đi chầm chậm và đôi mắt ngó xuống đất.

– Nào hãy xem, ông suy nghĩ, ta không thể xem ta hợp lệ như là một tên trộm cắp, cho nên cái phần bốn ngàn ê-quy không phải để cho ta... Ta buộc phải thú nhận rằng ta thuộc vào hạng những nhà thi sĩ, nghĩa là những kẻ mà người ta không thể làm sỉ nhục để dâng hiến cho một sự báo đáp...

Ông cay đắng nói thêm:

– Điều sỉ nhục! Điều sỉ nhục! Ta sẽ chấp nhận nó, ta, điều sỉ nhục!

Và bỗng nhiên, ông tự vỗ vào trán:

– Nhưng mà phải! Ta rất có thể đặt mình vào trong loại những người nghèo!... Ta là người nghèo! Có ai nghèo hơn ta?... Nào hãy xem... Chúng ta hãy đọc lại... Ông ta để lại bao nhiêu cho kẻ nghèo?... Ta tin rằng, là hai ngàn đồng đuy ca vàng?... Không,... Không, than ôi! Đó là năm trăm đuy ca... Nếu như được là những đồng đuy ca đôi!... Arétin, tội nghiệp Arétin nghèo biết bao nhiêu! Mi phải bằng lòng với số năm trăm đuy ca... Một số tiền lớn thật! Với cái giá đó, ta rất muốn mỗi ngày trời mưa những thi thể xuống nhà ta!...

Được an ủi phần nào, Arétin đi ra khỏi phòng người chết, sau khi đã xếp cẩn thận và giấu vào trong áo chẽn của ông hai tờ giấy.

https://thuviensach.vn

Bây giờ, ông trở về phòng, lớn tiếng kêu gọi các nàng Arétines và vừa than van, cho sắc nước thuốc, và vì Perina hỏi thăm bịnh ông thế nào...

– Một chứng bịnh lớn, ông đáp lại. Ta suýt trở nên giàu có!...

Uống xong chén thuốc an thần, thầy Arétin đuổi hết mọi người ra, không quên thốt lên nhiều tiếng rên rỉ, và một khi đã vào giường nằm, ông tổng kết việc ông cần phải làm. Trước hết báo cho phu nhân Altieri biết về sự bất hạnh đang giáng xuống nàng.

Kế đó, lo lắng việc tang ma cho Dandolo, nếu như viên đại úy thống lĩnh để cho ông sự chăm lo đó.

Rồi ông sẽ đi đến Milan và đem về chiếc rương quý báu và chỉ lấy ra, than ôi! Có năm trăm đồng đuy ca đáng thương... Một gia tài nho nhỏ.

Và cuối cùng, ông sẽ trao lại cho Roland bức thư do Dandolo đọc cho viết.

Chúng tôi dường như không phải dùng một lời vô ích nào để bổ sung thêm một điều suy nghĩ mà chắc chắn quý độc giả cũng đã có suy nghĩ.

Không một lúc nào Arétin nghĩ đến việc giữ lại cho mình trọn cả gia tài của Dandolo, dù là một ý nghĩ thoáng qua. Ông chấp nhận tuân theo những nguyện vọng của người chết.

Việc đó đáng khen ngợi!

Sự sợ hãi những người chết, sự suy nghĩ rằng họ sẽ trở về báo oán những người sống chắc chắn đã ảnh hưởng nhiều trong tính liêm khiết của thầy Arétin.

Đó là những gì ông phát biểu vào lúc nằm ngủ vừa lẩm bẩm:

– Quỷ ơi! Ta sẽ tuân theo ông ta từng điểm một...Ta không muốn cho ông ta về kéo hai chân ta.

https://thuviensach.vn

XXIX
NGƯỜI VỢ

Hôm sau, khi trời vừa sáng, Altieri mặc chiếc áo tang lễ và bộ mặt ra vẻ buồn rầu cho thích hợp với hoàn cảnh. Arétin chuẩn bị thi hành phần thứ nhất sứ mạng của ông.

Ông đã giấu ở trong túi áo chẽn hai tờ giấy.

Tờ giấy đã được chính tay Dandolo viết, Arétin tính về sau này sẽ trao lại cho Léonore...

Tờ giấy đã được Dandolo đọc cho ông viết.

– Ta có cần nói với phu nhân về những gì chứa đựng trong tờ giấy này không? Arétin tự hỏi. Rõ ràng, nàng rất cần thiết để được biết nó. Nhưng có ai biết những sự phiền toái nào sẽ nảy sinh ra trong cái gia đình quá rối loạn đó... Theo như chính bức thư của Dandolo?... Và ai biết nếu như tất cả những mối thù hận và những sự tuyệt vọng mà ta thoáng thấy lờ mờ cuối cùng sẽ thành một đám mây mù và sẽ rơi trên đầu ta?... Ta được giao phó việc gì? Trao lại cho Roland Candiano bức thư mà ta đang có ở đây, trong chiếc áo chẽn của ta. Thế là hết...

Vừa đi xuống, ông vào trong gian phòng của người chết để tin chắc rằng ông không có nằm mơ, rằng những biến cố trong đêm quả thật đã xảy ra nơi nhà ông.

Dandolo vẫn nằm trong tư thế cũ, bàn tay vẫn còn co rúm trên chiếc dao găm.

Arétin ra lệnh cho cởi quần áo của cái thây và đắp điếm chu đáo cho ông, trong lúc chờ đợi người ta đến mặc cho ông quần áo đại lễ, theo thông lệ.

Bấy giờ, ông đi đến dinh thự Altieri và sau nhiều cuộc thương thuyết, được chấp nhận đến trước mặt phu nhân Léonore.

https://thuviensach.vn

Léonore đã trải qua một đêm ghê gớm.

Điều tiết lộ cuối cùng của thân phụ nàng và vai trò chính xác của Altieri trong việc bắt giữ Roland đã làm xáo trộn nỗi đau đớn và biến nó thành ra một sự giận dữ ghê gớm.

– Altieri sẽ chết do bàn tay của con! Nàng thầm nói với linh hồn Dandolo.

Nàng đã thành thật nói điều đó, nàng nghĩ điều đó và nàng nhất quyết thực hiện ý định của mình.

Tuy nhiên, nàng biết rằng việc giết người sẽ chia cách nàng vĩnh viễn khỏi Roland.

Nếu còn sót lại một tia sáng hy vọng, tia sáng đó sẽ bị tắt ngấm cùng lúc với nhát đánh vào Altieri. Thật vậy, Léonore, một tâm hồn tự do, nhưng vẫn còn lệ thuộc vào những luật lệ xã hội của thời bấy giờ, nàng quá tự hào để chịu đựng sự chê bai sẽ làm hoen ố tên tuổi Dandolo mà nàng đang giữ gìn.

Và chắc chắn, tất cả Venise sẽ kêu lên rằng nàng đã giết chết Altieri để được sống bên Roland Candiano.

Nên Léonore coi việc dự định giết người đó như là một sự chia ly mãi mãi, không thể tái hôn với người đàn ông mà nàng yêu thương.

Có lẽ phải nói rằng trong tâm trí nàng đã lóe lên một tia hy vọng nào đó?

Molière còn tỏ ra bi thảm hơn trong những tiếng cười vang như là chính Shakespeare đặt bản hợp tấu này trong cửa miệng của một người đàn ông kiểu cách:

Nàng Philis xinh đẹp, để người ta tuyệt vọng

Trong khi mà người ta vẫn hy vọng...

Chúng tôi tin rằng lời nói đó đã luôn luôn làm cho người ta cười cợt ở trên sân khấu, ắt cũng sẽ làm cho người ta rơi lệ, chẳng hạn như khi nghe những lời than vãn của “Người bịnh nhân tưởng tượng” đã làm xúc động lòng thương hại của khán giả. Chúng ta tin rằng những tấn bi kịch bí mật sẽ xảy ra trong tâm hồn của “tác giả hài kịch” vĩ đại, những

https://thuviensach.vn

kết cấu của kịch bản làm cho chính ông phải kinh hãi. Chúng ta tin rằng chứng bịnh thần kinh suy nhược chắc chắn đã làm cho ông đau đớn và chết ở trên sân khấu. Nhà soạn kịch đã tìm ra sự diễn tả ghê gớm của nó trong những lời nhạo báng mà ông hành hạ người bịnh của mình. Chúng ta tin rằng tình yêu mà ông luôn luôn mang trong tim cho người vợ gian xảo cũng đã tìm ra cách diễn tả sầu muộn sâu sắc nhất trong lời chế nhạo này:

Nàng Philis xinh đẹp, để người ta tuyệt vọng

Trong lúc mà người ta vẫn hy vọng...

Lời nói đã được nói do một gã kiểu cách, do một gã dại dột. Và đó là một lời nói có một nhân tính sâu sắc, bởi vì không có gì là tuyệt đối, bởi vì sự tuyệt đối không có hiện hữu trong trái tim con người, bởi vì mỗi một cơn tuyệt vọng đó không có một mối hy vọng vô hình và bền bỉ. Một người tình đi theo sau chiếc quan tài của người đàn bà được yêu thương, được tôn sùng và tuyên bố rằng sự tuyệt vọng của ông ta là tuyệt đối. Ông ta rất thành thật khi tuyên bố như thế. Nhưng nếu như ông ta không có hy vọng, trong khi ông ta có một cuộc sống rất phong phú, cuộc sống vật chất dồi dào và thể lực hoàn toàn mạnh mẽ, thế nhưng không để cho ông ta thoáng thấy lờ mờ rằng ông ta "hy vọng trong khi ông ta tuyệt vọng". Nếu mọi trường hợp đều xảy ra như thế thì loài người sẽ bị hủy diệt từ lâu.

Người ta ít chờ đợi thấy Molière trong vấn đề này.

Nhưng sao! Nhưng nhà nghệ sĩ thật sự là những ông thầy vĩnh viễn để suy tưởng, môn tâm lý học tầm thường của tiểu thuyết bình dân có thể kêu cứu đến họ mà không ngại bị nhạo báng và lường gạt.

Vậy thì! Phải, Léonore tuyệt vọng. Nhưng vẫn còn hy vọng, phải, người thiếu phụ bất hạnh đó dù sao đi nữa cũng còn hy vọng! Sao?... Nàng không hiểu... Nàng không còn hy vọng cả cái chết của chồng nàng, cả Roland một ngày kia sẽ biết rõ lòng chung thủy của nàng, cả mối tình chuyên nhất của nàng sẽ chói sáng thêm một lần nữa những ngày tốt đẹp xưa kia...

https://thuviensach.vn

Nàng hy vọng, ấy là hết.

Bằng không, nàng đã chết...

Cho nên, vừa có quyết định để giết chết Altieri, đồng thời nàng cũng có quyết định đi vào trong sự tuyệt vọng vĩnh viễn.

Nghĩa là vào ngay cái lúc mà nàng quyết định sát hại người đàn ông mà nàng đang mang tên, nàng cũng hiểu rằng nàng làm như thế thì chính nàng đã hại nàng.

Cái ý nghĩ tự sát tới phút này chỉ đến một cách mơ hồ trong tâm trí của Léonore. Trái lại, ngay lúc đó, niềm hy vọng đã chế ngự cuộc sống của nàng.

Cái đêm mà Dandolo bị giết chết, nàng đã trải qua một đêm thao thức để sắp đặt cái hành vi cuối cùng.

Cho nên, trong lúc người cha chết một cách khốn nạn trong dinh thự của Arétin, cũng đúng vào lúc ấy, đứa con gái chuẩn bị để đến lượt mình chết.

Như vậy, cái gia đình bất hạnh đó, có một hoàn cảnh giống như của những người Atrides, xưa kia đã hiến dâng cho thế giới trong khi mà định mệnh đã võ trang cánh tay của Oreste chống lại những người thân yêu của mình.

Việc giết chết Altieri không phải việc làm dễ dàng.

Sau khi bình tâm suy nghĩ và thận trọng bác bỏ nhiều dự định, cuối cùng Léonore chỉ cậy vào sự ngẫu nhiên cẩn thận đem đến cho nàng một cơ hội thuận lợi.

Nàng sẽ rình chờ ngày đêm, thế thôi.

Và ngay khi nào có thể, nàng sẽ sát hại Altieri.

Nàng sẽ giết chết không chút thương hại, và dường như, không có chút cảm động.

Quả thật, tính mạng của viên đại úy thống lĩnh hiện ra đối với nàng, như là một sự thách đố, một sự phi lý, một tội ác trường tồn.

Sao! Bao nhiêu hạnh phúc bị tan vỡ, bao nhiêu bất hạnh lại chồng chất, bao nhiêu đau khổ và tang tóc liên tiếp đem đến chỉ vì người đàn

https://thuviensach.vn

ông đó muốn lấy nàng làm vợ!

Thế là sau lời vĩnh biệt của phụ thân nàng, nàng đã trải qua suốt đêm trằn trọc để suy nghĩ về việc đó.

Chỉ đến sáng, nàng mới tìm được sự yên tĩnh của tâm hồn và dành vài giờ cho sự nghỉ ngơi. Tuy nhiên giấc ngủ của nàng chập chờn, bị gián đoạn bởi cơn sốt và cơn ác mộng ghê gớm.

Đến khi người ta đến báo rằng thầy Pierre Arétin xin được ân huệ hầu chuyện với nàng, ban đầu nàng từ chối không tiếp ông.

Rồi, vì người thi sĩ nhấn mạnh, nàng nhớ lại rằng bức chân dung của Roland Candiano đã được người đàn ông đó mang đến, nàng tưởng tượng rằng có lẽ ông ta đem thêm món kỷ niệm quý báu nào đến bán, và với một sự hiếu kỳ bệnh hoạn, nàng ra lịnh cho đưa ông vào.

Cũng như lần đầu, Arétin bắt đầu bởi sự im lặng chiêm ngưỡng nhan sắc của Léonore, có thể nói nhan sắc của nàng trong những ngày lo âu đó, dường như rực rỡ hơn là ủ rũ.

Cơn sốt tạo cho đôi mắt to của nàng một ánh sáng lạ thường.

Đôi má của nàng bình thường tái nhạt giờ đây nhuộm phớt sắc đỏ, trong lúc màu hồng đào của đôi môi nàng gần như đậm màu hơn.

– Thưa phu nhân, Arétin nói với một sự xúc động mà ông không thể tự chủ, tôi là người mang đến những tin tức mà tôi không thể không thông báo cho bà... Vì thế xin bà hãy tha thứ cho tôi vì đã khẩn khoản quá nhiều...

Léonore phác một cử chỉ lễ độ mơ hồ, và Arétin rất bối rối, nói tiếp:

– Những tin đó liên quan đến vị thân phụ danh tiếng của bà...

Ông chờ đợi những câu hỏi dồn dập.

Nhưng Léonore vẫn đứng lặng lẽ.

– Tôi có gặp ngài Dandolo cao quí đêm hôm, Arétin nói tiếp... Tôi có gặp ngài trong dinh thự của tôi... Vào lúc ngài tự ý... đi đến...

Và Léonore vẫn tiếp tục nhìn sững ông:

– Tôi muốn nói rằng người ta mang ngài đến nhà tôi...

https://thuviensach.vn

– Mang? Lần này Léonore hỏi với một sự bình tĩnh làm Arétin sửng sốt.

– Mang, tôi nói đúng như vậy, thưa phu nhân. Và việc đó, tôi nghĩ rằng, để cho bà có ý nghĩ rằng vị thân phụ danh tiếng của bà đã bị thương...

– Thân phụ tôi gọi tôi đến bên cạnh ông, phải không? Chúng ta hãy đi, thưa ngài! Léonore nói, nàng nhất quyết làm đầy đủ bổn phận hiếu tử của mình.

Nàng đứng lên, đã choàng lên vai mình một chiếc khăn.

– Thưa phu nhân, Arétin kêu lên, xin vui lòng nghe tôi nói. Ngài Dandolo cao quí không có kêu gọi bà... Ngài đã bị thương một cách nguy hiểm... Bị tử thương...

– Thân phụ tôi đã chết! Léonore nói âm vang.

Arétin đã sửa soạn thoái thác một sự phủ nhận; nhưng thái độ của Léonore làm ông kinh ngạc. Nàng không khóc lóc! Cơn khủng hoảng nước mắt mà ông chờ đợi đã không xảy ra! Cái loại đau đớn đó hoàn toàn đánh lạc hướng nhà văn sĩ, để diễn đạt nỗi buồn phiền do đạo binh của Đại-Quỷ cảm nhận, ông đã viết:

Tuyết rơi từng mảng lớn chảy tan dưới sự nồng nhiệt của những lời thương tiếc chung của mọi người...

Ông thấy rõ rằng Léonore không đau khổ, và rằng nàng tỏ ra lãnh đạm. Và lập tức bỏ ngay cái gương mặt bi ai gợi lòng thương xót mà ông thấy cần phải mang cho hợp thời, ông kêu lên một hơi:

– Vậy thì! Phải, ngài đã chết... Người ta chở ngài đang hấp hối vào trong dinh thự tôi, được tôi tiếp nhận bất chấp sự phiền toái quan trọng do việc đó gây ra cho tôi, và ngài chỉ có đủ thời giờ yêu cầu tôi báo cho bà hay. Đó là việc tôi đang làm, thưa phu nhân, bằng cách quả quyết...

Léonore đưa tay xin ông giữ im lặng.

Cái tin đó làm cho nàng kinh ngạc và làm cho nàng rụng rời.

Khi thân phụ nàng nói lời vĩnh biệt với nàng, nàng đã hiểu rằng ông sẽ mãi mãi rời khỏi Venise.

https://thuviensach.vn

Và nàng chỉ cảm thấy một sự xúc động yếu ớt.

Đã từ lâu những sợi dây thương mến liên kết nàng với thân phụ nàng đã bị tháo gỡ. Những sợi dây cuối cùng đã bị tan nát ngay trong cái cảnh tượng vào lúc Dandolo thuật lại làm thế nào và tại sao ông đã giao nạp nàng cho Altieri.

Nhưng cái chết có cái đặc quyền ghê gớm là xóa bỏ những hận thù.

Vào lúc đó, Léonore chỉ nhớ lại rằng Dandolo là thân phụ của nàng.

Tình máu thịt nơi nàng đang réo gọi...

Lại nữa, nàng thấy rằng kể từ nay nàng sống cô độc ở trên đời.

Nàng không còn có bạn hữu.

Nàng sợ hãi...

Và, điều đáng buồn, chỉ có cái ý nghĩ về vụ tự sát sắp đến của nàng đã làm cho nàng yên lòng.

Nàng còn gì phải lo ngại, bởi vì nàng sắp chết!

Nàng có cần gì đến bạn hữu, đến tình nhân, đến cha!

Tất cả đã hết đối với nàng!

Và thế là cũng với sự bình tĩnh, nàng hỏi:

– Ông bảo rằng thân phụ tôi đã bị thương?

– Phải, thưa phu nhân, vì một nhát dao găm ghê gớm. Ngài Dandolo cao quý chắc đã bị một gã thích khách nào đó sát hại. Sự việc xảy ra trong con đường nhỏ chạy cặp bên hông trái tòa dinh thự của tôi. Chúng tôi nghe tiếng kêu la. Tôi lập tức xông ra bên ngoài với ý định đến cứu giúp cho kẻ đang rên rỉ. Hỡi ôi! Đã quá muộn. Tên thích khách đã làm xong hành động của hắn. Tôi tìm thấy người cha danh tiếng của bà nằm trong vũng máu của ngài và tôi chỉ có thể chuyển ngài vào trong dinh thự của tôi. Tại đây, một y sĩ giải phẫu được gọi ngay đến, ông đã tuyên bố rằng người bị thương chỉ còn sống được có vài phút. Và đúng là việc gì đã xảy đến, hỡi ôi!

Léonore đã lắng nghe không chút xúc động dù câu chuyện kể có tô điểm thêm vài lời nói dối nhẹ nhàng.

https://thuviensach.vn

– Tôi xin cám ơn ông, thưa ông, cuối cùng nàng nói, tôi xin cám ơn ông về tất cả những gì ông làm.

– Đó chỉ là bổn phận giản dị của tôi. Arétin nói. Nhưng không phải là hết. Ngài Dandolo cao quý có nhờ tôi trông nom việc tang lễ cho ngài...

– Chính tôi đảm nhận việc đó, Léonore nói.

– Vậy là tôi sẽ cho di chuyển thi thể đến đây?

Arétin vội vã nói.

– Đó là việc tôi sắp sửa tự tay mình làm lấy, Léonore trả lời. Xin ông vui lòng đi theo tôi cho đến nơi thân phụ tôi an nghỉ...

– Hoàn toàn tuân theo lịnh phu nhân, Pierre nói vừa nghiêng mình chào sâu, ông bị xúc động bởi lòng kính trọng và ông đoán thấy một cơn giông tố ghê gớm nào đó đang ẩn dưới vẻ yên tĩnh bề ngoài của Léonore.

Họ im lặng đi trên con đường ngắn từ dinh thự Altieri đến dinh thự Arétin.

Léonore nghĩ thầm rằng chắc hẳn thân phụ mình bị Altieri sát hại hoặc là do một tên bộ hạ của ông ta.

Sự ghê tởm của nàng đối với ông không có tăng thêm.

Rằng Altieri đã cho ám sát Dandolo, đó là trong tình thế...

Ông đã đền trả những tội ác chỉ một lần...

Léonore được Arétin hướng dẫn, đi vào gian phòng nơi thi thể của Dandolo nằm sóng sượt. Arétin để nàng ở lại một mình.

Trông thấy thân phụ, cái sức mạnh gượng gạo đã nâng đỡ Léonore giờ đây đã tiêu tan suýt buông rơi nàng.

Nàng cảm thấy những tiếng nức nở dâng lên cổ họng...

Nhưng, vượt qua sự yếu đuối đó, nàng bước gần đến thi hài của thân phụ và cầm lấy bàn tay của cha, nàng tỏ dấu hiệu tha thứ cuối cùng.

Vào lúc đó, cánh cửa mở ra dữ dội và một người đàn ông hấp tấp chạy vào...

https://thuviensach.vn

Quả thật, trong khi Léonore bước đến gần chiếc giường, nơi cha nàng đang nằm bất động trên đó, một cảnh tượng gần như ghê gớm và gần như khôi hài diễn ra nơi cửa dinh thự.

Một người đàn ông choàng trong một chiếc áo khoác đã đi lên những bậc thềm dinh thự một phút sau Arétin và Léonore.

Ông ta đột ngột đi vào trong gian tiền phòng, trông thấy thầy Pierre ở đó, và nắm cánh tay ông một cách thô bạo:

– Người đàn bà được ông đưa đến đây đang ở đâu? Hãy dẫn ta đến gặp bà ta ngay!

HẾT

https://thuviensach.vn

(1) Kinh đô của xứ Attique và là thành phố quan trọng nhất của Cổ Hy Lạp. Ban đầu được xây cất trên đỉnh Nécropole, thành phố lần lần mở rộng ra dưới chân của pháo đài xưa, tập họp xung quanh bộ lạc Cécropides, tất cả những bộ lạc nhỏ ở miền lân cận. Ban đầu lãnh đạo bởi những người Eupatrides, sau đó nó được Solon (594 TCN) cải tổ lại, chói sáng với Pisistrate (541-527 TCN) và nhận của Cliothène những chế độ dân chủ. Vào đầu thế kỷ V, cùng với Sparte, nó là một trong những thành phố hạng nhất của Hy lạp. Nó đã có hai tính chất của thành phố thương mại với những hải cảng Pirée, Phalène, và Munychie, và của đô thị dân chủ, trong khi Sparte là một đô thị quân sự và quý phái. Cuộc khủng hoảng những cuộc chiến tranh Médiques chẳng bao lâu sẽ đưa nó lên tòa đô thị hạng nhất của Hy lạp. Thời kỳ tiếp theo những trận chiến tranh đó là thời kỳ sáng chói nhất trong lịch sử của Athènes: Chúa tể của các biển Hy lạp, nó lãnh đạo Liên bang ở Délos và chói ngời vào thời kỳ của Périclès (449-429 TCN), một ánh sáng khó sánh bằng. Thế kỷ của Périclès thấy đỉnh Acropole được phủ đầy những đền đài tráng lệ (đền Parthénon); những tác phẩm của Phidias, những kịch bản của Eschyle và của Sophocle cho nó một danh tiếng tổng quát. Nhưng sự ganh tỵ của Sparte và những hành vi bất cẩn của nó đem đến cuộc chiến tranh với Péloponèse trong đó nó mất đi uy thế chính trị có lợi cho Sparte, vừa giữ lại tất cả địa vị ưu thế trí thức và nghệ thuật của nó. Lúc bấy giờ bị áp chế bởi nhóm Ba mươi người (tên gọi những thành viên trong Hội đồng chính trị Đại tộc áp đặt cho người dân Athènes do người Sparte, sau khi Lysandre chiếm cứ thành phố của họ – 404 TCN. – Họ được nổi tiếng do sự chuyên chế ghê gớm và bị đánh đuổi bởi Thrasybule – Họ tìm lại tự do và sự hưng thịnh khi Thèbes đè bẹp được Sparte (362 TCN). Rồi nó hiện ra với Démosthène như là nhà vô địch của tòa đô thị tự do chống lại người xâm lược Philippe de Macédoine. Nó bị thất trận ở Chéronée năm 338 TCN. Nó hoài công tổ chức cuộc kháng chiến chống lại những người kế vị của Alexandre; rồi nó cùng với toàn thể nước Hy lạp ngã xuống dưới sự đô hộ của người La mã (146 TCN). Nhưng nó vẫn còn là một trong những

https://thuviensach.vn

trung tâm lớn nhất của nền văn hóa hellénistique (Hy lạp) và Rome, chiến thắng, bắt chước học theo nó – Kinh đô hiện nay của nước Hy lạp mới, nó có dân số 565.000 và tập trung ba phần tư tiềm lực nền kỹ nghệ của Hy lạp: tơ sợi, máy móc, ấn loát và kỹ nghệ thực phẩm.

https://thuviensach.vn

(2) Nhà thông thái thời thượng cổ, sinh ở Syracuse (287-212 trước TC giáng sinh). Ông tìm ra những công thức cho diện tích và thể tích của hình trụ và hình cầu, phát minh ra nhiều kiểu xếp đặt của cơ học: cái đòn bẩy, bộ ròng rọc để nhấc đồ nặng, bánh xe có răng cưa, con ốc không đáy. Ông làm cho người La Mã thất bại suốt trong ba năm khi họ vây hãm thành Syracuse. Người ta cho rằng ông đã tìm ra, nhờ những tấm gương phản chiếu và tập trung ánh nắng mặt trời, cách đốt những chiếc tàu địch ở khoảng cách xa. Thành bị chiếm, tướng Marcellus, tướng lãnh La Mã đã ra lịnh tha chết cho người vĩ nhân. Nhưng ông này chìm đắm trong việc tìm kiếm một bài tính, không nhận thấy tòa đô thị đã bị chiếm giữ và bị một người lính giết chết vì gã không biết ông, và tức giận vì hỏi mãi không được ông trả lời. Một trường hợp trong đời của Archimède có liên quan tới sự khám phá ra một nguyên tắc căn bản về thủy tĩnh học. Héron, nhà vua xứ Syracuse, nghi ngờ một thợ kim hoàn đã làm cho ông một vương miện bằng vàng có pha trộn bạc. Ông hỏi ý kiến Archimède về cách thức tìm ra sự gian trá nhưng không làm hư cái vương miện. Nhà thông thái danh tiếng suy nghĩ mãi cho đến ngày mà, ở trong bồn tắm, ông chợt nhận thấy rằng tứ chi của ông nhúng vào trong nước mất đi một phần trọng lượng của nó. Thế là cái nguyên tắc của Archimède đã được tìm ra: Mọi thể chất nhúng vào trong một chất lỏng chịu một lực đẩy thẳng đứng, đưa từ dưới lên trên, ngang bằng với trọng lượng của chất lỏng bị di chuyển. Ông ra khỏi bồn tắm và chạy ra đường vừa kêu lớn: Euréka! euréka! (Ta đã tìm ra, ta đã tìm ra!).

https://thuviensach.vn

Mục Lục

1. Tập một: Cầu than thở
    1. I CUỘC LỄ CỦA TÌNH YÊU
    2. II ĐÔI TÌNH NHÂN Ở KINH THÀNH VENISE
    3. III VỊ NỮ HOÀNG CỦA NHỮNG NÀNG KỸ NỮ
    4. IV LỄ ĐÍNH HÔN
    5. V HỘI ĐỒNG THẬP NHÂN CHẾ
    6. VI BÃO TỐ
    7. VII ĐI XUỐNG ĐỊA NGỤC
    8. VIII TÊN TƯỚNG CƯỚP
    9. IX LÉONORE
    10. X NGƯỜI MẸ
    11. XI SỰ THÙ HẬN
    12. XII CON SỐ 17
    13. XIII DANDOLO ĐƯỢC CỨU THOÁT
    14. XIV ĐƯỜNG HẦM
    15. XV NGỤC TỐI CỦA NHỮNG NGƯỜI TỬ TỘI
    16. XVI BƯỚC ĐƯỜNG CÙNG
    17. XVII CÂY CẦU THAN THỞ
    18. XVIII TẤM BẢNG NHỎ GHI BẢN ÁN NGƯỜI TỬ TỘI
    19. XIX JUANA
    20. XX NGÔI VƯỜN Ở ĐẢO OLIVOLO
    21. XXI CON ĐƯỜNG ĐI TRÉVISE
    22. XXII NHỮNG KHE NÚI LA PIAVE
    23. XXIII PIERRE ARÉTIN
    24. XXIV NGÀI ĐẠI PHÁP QUAN

https://thuviensach.vn

25. XXV TANG CHẾ Ở TRONG LÒNG
26. XXVI NGƯỜI THƯ KÝ CỦA ARÉTIN
27. XXVII TÌNH YÊU, CUỒNG NHIỆT
28. XXVIII VỊ THỦ TƯỚNG
29. XXIX HẮC ĐỘNG
30. XXX SANDRIGO
31. XXXI HAI NGƯỜI ĐÀN BÀ
32. XXXII MƯỜI HAI GIỜ ĐÊM
33. XXXIII CHÀNG VÀ NÀNG
34. XXXIV NGÔI NHÀ NHỎ Ở MESTRE
35. XXXV NGƯỜI CHA
36. XXXVI QUÁN RƯỢU "MỎ NEO VÀNG"
37. XXXVII NGƯỜI KỸ NỮ VĨ ĐẠI
38. XXXVIII HÌNH DÁNG CỦA NHỮNG CON HỔ
39. XXXIX HƯỚNG VỀ TỬ THẦN
40. XL DOANH TRẠI CỦA ĐẠI-QUỶ
41. XLI PHẢN ỨNG CỦA NHỮNG MỐI DỤC TÌNH
42. XLII NHỮNG THÀNH LŨY Ở NOVERNOLO
43. XLIII MỘT BỨC THƠ CỦA ARÉTIN
44. XLIV CUỘC TRUY NÃ
45. XLV SỰ BIẾN ĐỔI CỦA JUANA
46. XLVI MỘT NÀNG AREÁTINE MỚI

2. Tập hai: Đôi tình nhân
    1. I NHỮNG ĐƯỜNG HẦM CỦA GIÁO ĐƯỜNG SAINT-MARC
    2. II JUANA HÀNH ĐỘNG
    3. IIINGƯỜI MẸ HAY NGƯỜI KỸ NỮ
    4. IV NGƯỜI ĐÀN ÔNG "NÂU" Ở TRONG RỪNG
    5. V TIẾP THEO NGƯỜI ĐÀN ÔNG NÂU Ở TRONG RỪNG
    6. VI CHIẾC DU THUYỀN CỦA TÌNH YÊU VÀ CỦA THẦN CHẾT
    7. VII NỤ HÔN TÌNH YÊU ĐẦU TIÊN CỦA JUANA
    8. VIII IMPERIA

https://thuviensach.vn

9. IX BIANCA
10. X NGƯỜI TRINH NỮ
11. XI ĐỨC HỒNG Y GIÁM MỤC THÀNH VENISE
12. XII ĐỨA CON GÁI CỦA NGƯỜI KỸ NỮ
13. XIII CHUYẾN ĐI GẤP
14. XIV GENNERO TRẢ NỢ CỦA MÌNH
15. XV DƯỚI CHIẾC CẦU THAN THỞ
16. XVI ĐỂ CHO SĂN ĐUỔI
17. XVII CÁI CHẾT XỨNG ĐÁNG
18. XVIII NỘI DUNG BỨC THƯ ROLAND ĐÃ VIẾT CHO AREÁTIN
19. XIXNGÔI MỘ CỦA BIANCA
20. XX MỘT NGÔI MỘ KHÁC
21. XXI HAI NGƯỜI BẠN
22. XXII MỘT VIỆC ĐẦU CƠ CỦA AREÁTIN
23. XXIII NGƯỜI CHA VÀ ĐỨA CON GÁI
24. XXIV CUỘC ĐỤNG ĐỘ
25. XXV CUỘC ĐỤNG ĐỘ (Tiếp theo)
26. XXVI CUỘC ĐỤNG ĐỘ (Tiếp theo)
27. XXVII CUỘC TẨU THOÁT CỦA DANDOLO
28. XXVIII AREÁTIN VIẾT THÊM MỘT BỨC THƯ
29. XXIX NGƯỜI VỢ

3. Mục Lục

https://thuviensach.vn

Table of Contents

Tập một: Cầu than thở

I CUỘC LỄ CỦA TÌNH YÊU
II ĐÔI TÌNH NHÂN Ở KINH THÀNH VENISE
III VỊ NỮ HOÀNG CỦA NHỮNG NÀNG KỸ NỮ
IV LỄ ĐÍNH HÔN
V HỘI ĐỒNG THẬP NHÂN CHẾ
VI BÃO TỐ
VII ĐI XUỐNG ĐỊA NGỤC
VIII TÊN TƯỚNG CƯỚP
IX LÉONORE
X NGƯỜI MẸ
XI SỰ THÙ HẬN
XII CON SỐ 17
XIII DANDOLO ĐƯỢC CỨU THOÁT
XIV ĐƯỜNG HẦM
XV NGỤC TỐI CỦA NHỮNG NGƯỜI TỬ TỘI
XVI BƯỚC ĐƯỜNG CÙNG
XVII CÂY CẦU THAN THỞ
XVIII TẤM BẢNG NHỎ GHI BẢN ÁN NGƯỜI TỬ TỘI
XIX JUANA
XX NGÔI VƯỜN Ở ĐẢO OLIVOLO
XXI CON ĐƯỜNG ĐI TRÉVISE
XXII NHỮNG KHE NÚI LA PIAVE
XXIII PIERRE ARÉTIN
XXIV NGÀI ĐẠI PHÁP QUAN
XXV TANG CHẾ Ở TRONG LÒNG
XXVI NGƯỜI THƯ KÝ CỦA ARÉTIN
XXVII TÌNH YÊU, CUỒNG NHIỆT
XXVIII VỊ THỦ TƯỚNG

https://thuviensach.vn

XXIX HẮC ĐỘNG
XXX SANDRIGO
XXXI HAI NGƯỜI ĐÀN BÀ
XXXII MƯỜI HAI GIỜ ĐÊM
XXXIII CHÀNG VÀ NÀNG
XXXIV NGÔI NHÀ NHỎ Ở MESTRE
XXXV NGƯỜI CHA
XXXVI QUÁN RƯỢU "MỎ NEO VÀNG"
XXXVII NGƯỜI KỸ NỮ VĨ ĐẠI
XXXVIII HÌNH DÁNG CỦA NHỮNG CON HỔ
XXXIX HƯỚNG VỀ TỬ THẦN
XL DOANH TRẠI CỦA ĐẠI-QUỶ
XLI PHẢN ỨNG CỦA NHỮNG MỐI DỤC TÌNH
XLII NHỮNG THÀNH LŨY Ở NOVERNOLO
XLIII MỘT BỨC THƠ CỦA ARÉTIN
XLIV CUỘC TRUY NÃ
XLV SỰ BIẾN ĐỔI CỦA JUANA
XLVI MỘT NÀNG AREÁTINE MỚI
Tập hai: Đôi tình nhân
I NHỮNG ĐƯỜNG HẦM CỦA GIÁO ĐƯỜNG SAINT-MARC
II JUANA HÀNH ĐỘNG
IIINGƯỜI MẸ HAY NGƯỜI KỸ NỮ
IV NGƯỜI ĐÀN ÔNG "NÂU" Ở TRONG RỪNG
V TIẾP THEO NGƯỜI ĐÀN ÔNG NÂU Ở TRONG RỪNG
VI CHIẾC DU THUYỀN CỦA TÌNH YÊU VÀ CỦA THẦN CHẾT
VII NỤ HÔN TÌNH YÊU ĐẦU TIÊN CỦA JUANA
VIII IMPERIA
IX BIANCA
X NGƯỜI TRINH NỮ
XI ĐỨC HỒNG Y GIÁM MỤC THÀNH VENISE
XII ĐỨA CON GÁI CỦA NGƯỜI KỸ NỮ

https://thuviensach.vn

XIII CHUYẾN ĐI GẤP
XIV GENNERO TRẢ NỢ CỦA MÌNH
XV DƯỚI CHIẾC CẦU THAN THỞ
XVI ĐỂ CHO SĂN ĐUỔI
XVII CÁI CHẾT XỨNG ĐÁNG
XVIII NỘI DUNG BỨC THƯ ROLAND ĐÃ VIẾT CHO AREÁTIN
XIXNGÔI MỘ CỦA BIANCA
XX MỘT NGÔI MỘ KHÁC
XXI HAI NGƯỜI BẠN
XXII MỘT VIỆC ĐẦU CƠ CỦA AREÁTIN
XXIII NGƯỜI CHA VÀ ĐỨA CON GÁI
XXIV CUỘC ĐỤNG ĐỘ
XXV CUỘC ĐỤNG ĐỘ (Tiếp theo)
XXVI CUỘC ĐỤNG ĐỘ (Tiếp theo)
XXVII CUỘC TẨU THOÁT CỦA DANDOLO
XXVIII AREÁTIN VIẾT THÊM MỘT BỨC THƯ
XXIX NGƯỜI VỢ
Mục Lục

https://thuviensach.vn